

Giới thiệu Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc

Truyện Vương Gia Tóc Trắng: Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc là một truyện xuyên không đặc sắc bởi nhân vật chính là một tiểu thư không được thông minh cho lắm, tuy có thân hình rất đẹp nhưng được cho là ngốc nghếch....

Một mặt khác nàng cũng là một con người có máu lạnh chỉ cần lúc có nhiệm vụ mà nàng giết người không thương tiếc. Chỉ sau một đêm gia thân của Âu Dương đã bị diệt vong, vị muội muội của tỷ tỷ xinh đẹp phải chịu khổ bán thân!

Vị thân bí có mái tóc trắng đã bỏ ra vạn lượng kim để mua một đêm "trăng hoa" với nàng. Và thốt lên một câu vô cùng bí ẩn "Sùng Hoa, đừng để ta tìm được nàng và bắt nàng". Còn rất nhiều chuỗi hành động sau đó. Mời các bạn đọc truyện để khám phá!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngắm bắn

Một chiếc Chevrolet màu đen bóng đang chạy vượt quá tốc độ trên đường quốc lộ từ Vân Nam đến Phú Ninh.

Âu Dương, có chuyện gì vậy? Giáo sư Hà Điền nắm dây an toàn, về mặt kính hải nhìn sang Âu Dương Sùng Hoa lái xe .

Âu Dương Sùng Hoa nhìn trong gương, chú ý thấy một chiếc xe Santana màu trắng đang một mực theo đuôi ở phía sau , lạnh lùng nói: Có người theo dõi.

Theo dõi? Điều đó không có khả năng. Lần này đi, hành động rất bí mật, làm sao có thể bị theo dõi. Giáo sư Hà Điền đưa tay lên đẩy gọng kính đen ở trên sống mũi, không dám tin lời người bên cạnh, quay đầu lại nhìn về phía phía sau, với tay lấy chiếc khăn bên cạnh để lau mặt mình.

Quả nhiên, đằng sau chiếc Santana chạy với tốc độ xe không tầm thường đang theo sau bọn họ.

Cúi xuống, Âu Dương Sùng Hoa tay lái xoay chín mươi độ, thân xe nghiêng ngăn trước mũi xe chạy sau..

Giáo sư Hà Điền chỉ cảm thấy như mình bị đau tim, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mới ngẩng đầu, hô to một tiếng: Xe —— Âu Dương —— xe!

Trời ạ! Hẳn quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, xe của bọn hắn hiện tại chính là chặn ngang những chiếc xe kia xuyên qua đường lớn.

Những thanh âm gào thét, phảng phất trong tai nàng đều có thể bị phá vỡ .

Giáo sư Hà Điền một tay cầm chặt lấy dây an toàn, một tay nắm chặt trái tim mình.

Sắc mặt sớm đã sợ hãi có chút trắng mang theo màu xanh.

Trái lại Âu Dương Sùng Hoa ở một bên, vẻ mặt lạnh nhạt, tựa hồ không có cảm giác gì.

Giáo sư Hà Điền đến bây giờ vẫn còn có thể hồi tưởng lại ngày đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa thì đã bị rung động.

Đơn giản là vì ánh mắt lạnh lùng kia nhìn như mặt nước hồ lạnh lẽo.

Chưa bao giờ gặp qua người nào có ánh mắt lãnh mạc vô tình như người chết. Bất quá với thực lực của Âu Dương Sùng Hoa , sau vài ngày ở chung, hắn đã hiểu được.

Rất nhiều người muốn lấy mạng cô, bọn họ mấy ngày nay đã liên tục gặp những kẻ bắn tỉa rồi.

Đây cũng là lí do tại sao hôm nay lại vội vàng dời trận địa đi. Nguyên nhân chính là vì có thể thoát khỏi những kẻ muốn đoạt mạng người kia.

Bang bang tiếng súng vang lên bên tai Giáo sư Hà Điền.

A a —— bọn họ nổ súng, bọn họ nổ súng. Giáo sư Hà Điền lên tiếng kêu to.

Âu Dương Sùng Hoa thẳng gấp, người trong nháy mắt chui ra khỏi xe, đứng giữa dòng xe chạy nhiều như dòng nước, đem khẩu súng giấu kín ở áo móc ra hướng về phía chiếc xe Santana trước mặt mà bắn, không chút do dự mà bắn.

Bang bang bang bang

Sau đó, Âu Dương Sùng Hoa xoay người rời khỏi.

Vang vọng khắp bốn phía là những tiếng nổ mạnh.

Giáo sư Hà Điền kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi trở lại trong xe, quay đầu lại, nhìn về phía chiếc xe Santana đang bị thiêu đốt, nom nớp lo sợ hỏi: Âu Dương, người sử dụng vũ khí gì mà lại lợi hại như vậy?

Khẩu súng này có đường kính 50cm, có thể lắp lại, thêm vào nòng súng dài tầm bắn có thể đạt tới hai trăm mét. Sức tàn phá rất lớn, khuyết điểm sau cũng lực lớn. Âu Dương Sùng Hoa đậm mặt nhìn Giáo sư Hà Điền, bắt đầu nổ máy, rất nhanh sau đã không thấy bóng dáng chiếc xe.

Giáo sư Hà Điền hai tay vỗ vào nhau, âm thầm niệm một câu: A di đà Phật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xác chết vùng dậy 1

Chỉ là khi một tiếng bén nhọn đồng thời truyền đến, Chevrolet lại bị đạn từ sau bắn đến bắn trúng bình xăng.

Âu Dương Sùng Hoa rất nhanh nổ súng bắn phá kính chắn gió

"Leo ra đi." Quay sang nói với Giáo sư Hà Điền, còn mình thì là nhảy lên mui xe, bắt đầu hướng về cổ xe đuổi theo phía sau bắn.

"Âu Dương, Âu Dương, người mau xuống đây." Giáo sư Hà Điền trong xe leo ra, lao đảo phóng tới bên cạnh, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Chỉ là, tiếng kêu của hắn còn chưa tới kịp truyền đạt cho Âu Dương Sùng Hoa thì chiếc Chevrolet trong mắt của hắn, nổ tung.

"Sùng Hoa, Sùng Hoa đưa bé mạng mệnh khổ của ta"

Tiếng khóc bi thương từ phía trước truyền đến, mơ màng không rõ. Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy đầu có chút hôn mê, trí nhớ một mảnh mơ hồ.

"Phu nhân, người để cho Tam tiểu thư an tâm đi đi, để cho nàng thanh thân ra đi."

"Không, Sùng Hoa của ta sao có thể cứ như vậy mà đi."

Tiếng khóc truyền đến, mãnh liệt vang lên giống như có vật gì đánh mạnh vào tai nàng.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy đầu giống như chấn động, rất đau rất đau.

"Sùng Hoa, nương đang gọi người đấy."

"Nhị phu nhân, người bộ dạng này, chúng ta cũng nên cho Tam tiểu thư ra đi."

"Còn không mau đem Nhị phu nhân kéo ra, qua thời gian này có thể xui xẻo."

"Không được, các người không được kéo ta, để cho ta chết cùng Sùng Hoa đi, không được"

"Phu nhân đừng như vậy, để cho bọn họ an táng Tam tiểu thư đi."

Âu Dương Sùng Hoa - ý thức ở đẳng kia trận bang bang tiếng vang ở bên trong, dần dần rõ ràng.

Chỉ là toàn thân đau đớn làm nàng có chút không cách nào mở mắt.

Có thể những âm thanh bên ngoài truyền đến giống như là thúc giục nàng nhanh tỉnh lại.

"Sùng Hoa a, Sùng Hoa ——"

Âu Dương Sùng Hoa còn chưa từng nghe đã có ai gọi tên mình thê lương như vậy, đột nhiên nàng chỉ cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một giọng.

Bỗng nhiên, con mắt nhắm chặt rốt cuộc không cách nào nhắm lại, cứ như vậy mở ra.

Tuy nhiên trong lúc nhất thời không thể lý giải được rốt cục mình đang ở nơi nào, nhưng khi chứng kiến cái nắp sẽ khép lại, theo bản năng Âu Dương Sùng Hoa duỗi ngón tay, ngăn trở sức mạnh từ bên ngoài.

"Chuyện gì xảy ra, như thế nào cái nắp không khép lại được, các người xem bên kia có phải là bị vật gì đó mắc kẹt rồi?"

"Không có, a —— tay tay"

Đột ngột vang lên tiếng thét chói tai, làm không khí vốn âm ỉ bốn phía bắt đầu lâm vào không khí giống như chết lặng.

"Thôi rồi, không tốt, xác chết vùng dậy."

Không biết là ai hô lên một tiếng này, vốn là không gian yên lặng, lại bắt đầu hoảng loạn lên.

Âu Dương Sùng Hoa vuốt cổ mình, tay dùng sức đem cái nắp nhấc lên, người cũng ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xác chết vùng dậy 2

Âu Dương Sùng Hoa vuốt cổ mình, tay dùng sức đem cái nắp nhấc lên, người cũng ngồi dậy.

"Nương! Thật là xác chết vùng dậy, xác chết vùng dậy rồi! Mọi người chạy mau."

Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trong quan tài, nhìn những người xung quanh nàng đang chạy thục mạng, những người này ăn mặc thập phần quái dị.

Chẳng lẽ là được người ngoại tộc cứu, người Vân Nam, ngược lại cũng không có để ý cái gì.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi dậy, xung quanh là một đồng bừa bộn. Định leo ra khỏi quan tài, chẳng qua là khi nàng nhìn xuống tay của mình thì hai mắt không khỏi nhủ lại.

Cái tay của nàng bị buộc lại, nhìn về phía thân thể của mình.

Trên người mặc toàn những thứ công kênh. Còn truyền đến âm thanh của những trang sức vang vào nhau đinh đinh đang đang.

Nhưng những thứ này đều không hấp dẫn sự chú ý của Âu Dương Sùng Hoa. Ngược lại nhìn thân thể có chút nghiêm trọng làm nàng có nửa giây ngạc nhiên.

"Sùng Hoa Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa mở to mắt, đã bị người ôm cổ, gất gao tựa vào trong lòng ngực ấm áp mà mềm mại.

Bộ ngực phập phồng, còn có hương thơm nhàn nhạt từ trên người họ truyền đến, không hiểu sao lại làm cho nàng cảm thấy quen thuộc.

"Sùng Hoa của ta, Sùng Hoa của ta, quả nhiên không có chết!" Tiếng khóc mang theo thanh âm vui sướng từ chính miệng nữ tử đang ôm Âu Dương Sùng Hoa truyền ra.

"Nhị phu nhân, tam tiểu thư là xác chết vùng dậy đấy, người chạy nhanh đi."

"Các người nói bậy bạ gì đó, Sùng Hoa của ta căn bản là không có chết!" Nữ tử lớn tiếng quát lớn những người kia. "Ta biết rõ, các người cả đám đều ước gì Sùng Hoa của ta chết, lòng của các người làm sao lại đen như vậy."

"Nhị phu nhân điên rồi, nhanh chóng đi thông báo lão gia."

"Sùng Hoa đừng sợ, có nương ở đây, nương nhất định sẽ bảo vệ con." Nữ tử chăm chú ôm Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa có chút mờ mịt, nhưng trong thời gian này, nàng tựa hồ đã hiểu ra cái gì.

Xem ra trong lúc nổ tung thật sự chết, mà bây giờ rất có thể là linh hồn bị làm lỡ xuyên vào trong thân thể người khác.

Chỉ có điều, đây là trùng hợp sao?

Thân thể này rõ ràng cũng gọi là Sùng Hoa.

Nữ nhân đang ôm nàng, hẳn là nương của thân thể này.

"Lão gia, người nhanh đến xem một chút đi, Nhị phu nhân không cho chúng ta đóng quan tài, tam tiểu thư xác chết vùng dậy ."

Từ phía sau truyền đến thanh âm gào to, mà đến chính là một đội hùng hậu tiếng vang: "Vội cái gì, đi tìm Vương đại phu đến."

"Dạ dạ, nô tài đi ngay."

Nữ tử khóc đỏ hai mắt, nhìn về phía nam tử xuất hiện ở cửa linh đường, nước nở nói:

"Lão gia, Sùng Hoa nàng không chết, thiếp nói, Sùng Hoa không chết, đây không phải xác chết vùng dậy, lão gia!"

"Người tránh ra." Âu Dương Bằng bước vào, đi đến trước người nữ tử: "Có phải là xác chết vùng dậy hay không, chờ Vương đại phu đến xem xét thì biết."

"Lão gia" Nữ tử mắt đầy nước mắt, mang theo ánh mắt khẩn cầu Âu Dương Bằng.

Chỉ tiếc, Âu Dương Bằng không cho nàng tiếp tục đứng ở bên người Âu Dương Sùng Hoa, sai người đem nàng đưa đi .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Xác chết vùng dậy 3

Nữ tử bị người kéo cách xa Âu Dương Sùng Hoa .

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt nhìn, ánh mắt nhìn thẳng đến nam tử vừa đến thăm nàng. Người nam nhân này chừng năm mươi tuổi, gọi là lão gia. Vậy đây chắc là phụ thân của thân thể này.

Âu Dương Bằng cặp mắt sáng như mắt hổ nhìn đến tiểu nữ nhi của mình vừa sống lại. Trong mắt có nghi hoặc nổi lên, nhưng rất nhanh cũng bởi vì một người khác xuất hiện ở trong linh đường mà dời tầm mắt đi chỗ khác.

"Âu Dương đại nhân." Vương Nhất Sơn khom người đến trước người Âu Dương Bằng.

"Người xem hộ ta xem người này rốt cuộc là chết hay sống." Âu Dương Bằng quơ quơ ống tay áo, làm cho Vương Nhất Sơn đi xem Âu Dương Sùng Hoa.

Vương Nhất Sơn sắc mặt tái mét, có chút khiếp đảm nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi trong quan tài. Người này đã chết được mấy ngày, lúc này còn có thể sống lại?

Âu Dương đại nhân muốn chính hắn khám nghiệm tử thi sao. Thật khiến hắn hoảng sợ như thế nào.

"Đi." Âu Dương Bằng quát một tiếng chói tai.

Vương Nhất Sơn sợ tới mức cho dù không dám đi cũng chỉ có thể đi.

Nom nớp lo sợ, run rẩy đi đến trước quan tài, Vương Nhất Sơn nhún nhảy môi, nói ra: "Tam tiểu thư, ngài có thể ngàn vạn không cần phải dọa người, người đã chết thì nên nhanh lên đường đi, đầu thai mới có thể sống lại làm người, người như vậy chỉ có làm cho cha mẹ người sợ."

Âu Dương Sùng Hoa nghe thấy Vương Nhất Sơn nói, bỗng đứng dưới cánh tay, một tay đã bắt Vương Nhất Sơn bắt mạch.

"A a a —— quý bắt ta" Vương Nhất Sơn sợ tới mức kêu to lên, cả người cong vẹo tựa vào quan tài.

Âu Dương Sùng Hoa cầm tay Vương Nhất Sơn đặt ở trên cổ tay của mình, vẫn duy trì sự trầm mặc.

Vương Nhất Sơn nói giọng khiển trách, lại cảm nhận được mạch đập của Âu Dương Sùng Hoa nhất thời ngừng lại.

Hắn thậm chí có chút ít xoay người không dám tin nhìn Âu Dương Sùng Hoa, chưa từ bỏ ý định lại nhìn qua mạch đập trên tay của mình.

Hết hy vọng tại sao có mạch đập?

Kia là mạch đang đập.

"Đây là"Vương Nhất Sơn còn mắt trùng lớn như không dám tin. Từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá Âu Dương Sùng Hoa, "Tiểu thư còn sống!"

Vương Nhất Sơn vừa nói ra khỏi miệng, làm tất cả mọi người ở đây, cũng không dám tin đem ánh mắt đặt nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa đang đi ra từ quan tài.

Tam tiểu thư của Âu Dương gia chết đã được 5 ngày. Đến khi chuẩn bị đóng nắp quan tài tự nhiên sống lại. Đây chính quý dị sự kiện chưa bao giờ nghe thấy.

Mà ngay cả nửa đời hành nghề y của người được mệnh danh là Hoa Đà tái thế tên Vương Nhất Sơn cũng không giải thích được.

Vì sao người đã chết được 5 ngày đột nhiên sống lại.

"Nương, một người ngốc nghếch như thế sao mạng lại lớn như vậy. Nhị nương đã có thể vui vẻ vì nữ nhi ngốc của mình đã sống lại." Mười bốn tuổi Âu Dương Cẩm Nguyệt đã được coi là khuynh thành tuyệt sắc, giờ phút này đang ngồi trước cây đàn, gảy đàn của mình.

"Gia môn bất hạnh! Âu Dương gia không biết đã gây nên nghiệp chướng gì, kẻ ngu đến chết cũng không được." Đại nương Tô Tú Thanh phát tay, nhìn về phía nữ nhi Âu Dương Cẩm Nguyệt của mình, mặt nhăn nghiêm mặt nói: "Tiểu ngốc không chết thì nhất định là sát tinh chuyển thế, bằng không làm sao lại không chết được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sùng Hoa ngốc nghếch 1

"Lão gia, ta sẽ không để cho Sùng Hoa rời ta đi nữa." Nhị phu nhân Âu Dương - Bạch Tổ Nương trên mặt có một phần kiên quyết: "Bởi vì không có xem trọng Sùng Hoa, mới có thể phát sinh chuyện này."

"Người cũng đừng quá đa nghi, đứa nhỏ này không phải không có việc gì sao." Âu Dương Bằng tiếp nhận cốc trà từ Ngân Tự rồi ngồi xuống, nói.

"Là ta đa nghi sao?" Bạch Tổ Nương ngồi đối diện Âu Dương Bằng roi lệ, "Có phải là ta đa nghi hay không hẳn trong lòng mọi người đều biết rõ."

"Tốt lắm, người còn muốn làm loạn cái gì." Bàn tay Âu Dương Bằng đập xuống bàn, quát lên: "Chuyện này từ nay trở đi không nhắc lại nữa."

Bạch Tổ Nương thân thể run run, không dám nhìn Âu Dương Bằng, chỉ che mặt khóc.

Âu Dương Bằng lắc ống tay áo, nhanh rời đi.

Bạch Tổ Nương đợi đến Âu Dương Bằng đi khỏi, lúc này mới lên tiếng khóc lớn.

Ngân Tự đứng bên không biết nên hay không nên đưa hoa quả lên, cũng chỉ có thể âm thầm roi lệ.

Âu Dương Sùng Hoa ở bên trong phòng, bên ngoài Bạch Tổ Nương và Âu Dương Bằng nói chuyện, nàng nghe rõ từng câu từng chữ.

Ánh mắt ngắm nhìn bốn phía, gian phòng bài trí rất sạch sẽ gọn gàng, nhưng có vẻ có chút vắng vẻ.

Đây là gian phòng của nàng —— gian phòng của Âu Dương Sùng Hoa

Thật bất ngờ, nguyên bản chủ nhân thân thể này, chẳng những cùng tên nàng mà ngay cả họ cũng giống nhau.

Khác biệt duy nhất chính là nàng là cô nhi không cha không mẹ, mà ở đây Âu Dương Sùng Hoa có cha mẹ.

Chỉ là rất rõ ràng, trong nhà này Âu Dương Sùng Hoa chỉ sợ cũng chỉ có mẫu thân Bạch Tổ Nương coi nàng là người.

Một kẻ ngốc, tuy nhiên đã mười hai tuổi rồi nhưng trí tuệ chỉ như đứa bé ba tuổi.

Hơn nữa theo Bạch Tố Nương nói, không khó nhìn ra, Âu Dương Sùng Hoa thực sự không phải là ngoài ý muốn mà chết mà là có người có ý định mưu sát.

Rốt cuộc là ai, muốn tính mạng kẻ ngốc này ?

"Sùng Hoa." thanh âm Bạch Tố Nương vang lên trong phòng.

Âu Dương Sùng Hoa theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt Bạch Tố Nương hiện ra tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy.

"Sùng Hoa, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ con, nhất định sẽ..." Bạch Tố Nương đi đến bên người Âu Dương Sùng Hoa, đem ôm nàng vào trong ngực của mình. "Mặc kệ người khác nói gì người, người vẫn là bảo bối mà mẫu thân hoài thai mười tháng mới sinh ra."

Âu Dương Sùng Hoa dựa vào ngực Bạch Tố Nương, tâm trạng cực bình tĩnh, đối với lời nói của Bạch Tố Nương, nàng không có bất kỳ đáp lại.

Kẻ ngốc Âu Dương Sùng Hoa đối với nàng bây giờ mà nói là điều che giấu tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đứa ngốc Sùng Hoa 2

Âu Dương Sùng Hoa chết đi sống lại làm cho không ít người ngạc nhiên. Thỉnh thoảng trong căn phòng lớn mấy này lại chật ních người.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy những người này nhìn mình như quái vật, lúc này nhân sinh muôn màu tựa hồ đều hiện ra.

"Ôi, ta nói Tố Nương này, nữ nhi của người lần này không chết mà sống lại thì tâm trí cũng có vấn đề. Nó đã mười hai tuổi rồi, mấy năm nữa là đến tuổi trưởng thành, ai dám thành thân với nàng đây."

Một phu nhân tướng mạo xấu xí không có một chút ý tốt nào liếc mắt nhìn về phía Bạch Tố Nương.

"Sùng Hoa sớm đã có hứa hôn rồi, điều này không phiền Từ phu nhân quan tâm." Bạch Tố Nương hiển nhiên cũng không thấy hảo cảm với bà chủ Từ, mà còn son phấn lờ lợt.

Từ phu nhân sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhưng sau đó lại lấy khăn gấm thêu hoa lan che miệng, cười nói:

"Đúng đúng đúng, người nào mà không biết sự việc này, nhưng việc hôn sự của Sùng Hoa được định ra từ trước khi sinh ra nhưng Cửu gia là thân phận gì, có thể lấy nữ nhân ngốc nghếch này sao?"

"Từ Tuệ Lan, người đi ra ngoài cho ta." Bạch Tố Nương bỗng nhiên đứng dậy, chỉ vào cửa ra vào, quát to.

Từ Tuệ Lan hứ một tiếng, xếp vạt áo, thở hổn hển nói: "Người có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải Âu Dương lão gia niệm tình."

"Cút!" Bạch Tố Nương chỉ vào cửa ra vào, kêu to.

Từ Tuệ Lan tức giận nhanh rồi đi, thỉnh thoảng trong miệng còn mắng.

Bạch Tố Nương tức giận đến ngã xuống ngồi trên ghế, nhìn về Âu Dương Sùng Hoa trên giường, một cổ lòng chua xót từ cổ bốc lên, thoáng chốc đã phát khóc.

Khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa không biểu tình, tiếng khóc của Bạch Tố Nương dần dần chuyển thành nước nỡ.

Cửu gia là ai?

Kẻ ngốc này cũng có hôn phu sao?

Tin này đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói đã tác động không nhỏ đến tâm trí nàng. Còn tưởng rằng cái này thân phận này cũng có thể đủ để che dấu sự hiện hữu của nàng. Có thể nếu như vậy, mình có nên hay không tiếp tục lưu lại Âu Dương gia.

"Tiểu thư, người ngoan ngoãn nghe lời, Ngân Tụ đi lấy áo choàng tới cho người. Người phải ngoan ngoãn ngồi đây chờ ta." Ngân Tụ lo lắng nhắc nhở Âu Dương Sùng Hoa, chỉ sợ tiểu thư của mình nghe không hiểu lời của nàng nên không ngừng lặp lại nhiều lần.

Âu Dương Sùng Hoa gật đầu liên tiếp mấy lần, Ngân Tụ mới yên tâm rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua cái tứ hợp viện này to như vậy, mình ở trong phòng đã nhìn nhin vài ngày rồi, thật vất vả Ngân Tụ mới mang theo nàng đi ra khỏi chỗ không gian hẹp kia.

Rất may là lúc này gió lớn, Ngân Tụ thấy Sùng Hoa mặc ít áo nên mới có một màn kia.

Ngân Tụ rời đi, đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói như là đỡ một kẻ theo đuôi.

Toàn bộ thế giới đều trở nên an tĩnh rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đứa ngốc Sùng Hoa 3

Mặt trời treo cao, hồ nước lăn tăn vài gợn sóng, trong lúc này không có sự xôn xao của ban ngày, chỉ như đêm tối yên tĩnh.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi đi đến một con đường nhỏ lát đá cuội. Trong đầu suy nghĩ đến những điều mà mấy ngày hôm nay nghe thấy.

Cũng từ đó gom góp lời nói ở bên trong, đại khái cũng hiểu được một số.

Trước mắt nàng, triều đại này tên là Lung Nguyệt vương triều, ngoại trừ cảm thấy có chút lạ lẫm, kỳ thật đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói đều như nhau.

Không cha không mẹ, nàng một thân một mình lớn lên cũng không có cái gì lo lắng.

Trở về Lung Nguyệt vương triều thực sự không phải là điều nàng mong muốn, nhưng nó cũng đã trở thành sự thật, nàng cũng sẽ không oán trời trách đất.

Vốn, sống một ngày là một ngày, chính nàng đều phải cố gắng sống.

Mỗi một lần làm nhiệm vụ đều không phải là thoát chết giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Trong lòng có duy nhất một tia tiếc nuối là mình thủy chung không có thể cùng xác ướp ngàn năm gặp mặt một lần.

Một hồi gió mát thổi qua làm Âu Dương Sùng Hoa rung mình nên tâm thần hơi bị chấn động.

Đồng thời cũng đem suy nghĩ của nàng kéo lại.

Đi đến bên hồ nước, Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt nhìn lại, mặt hồ to như vậy đúng là nhìn không thấy bờ bên kia.

Âu Dương gia làm quan, bởi vì tổ tiên là công thần khai quốc có công lớn với Lung Nguyệt vương triều nên được thừa kế tước vị. Tại Lung Nguyệt vương triều cùng Thượng Quan gia, Túc Mặc gia, được xưng vì Lung Nguyệt tam đại thế gia.

Có rất nhiều người muốn nịnh bợ, những môn khách vì kính nể mà đến cũng có đến một ngàn người.

Tại tam đại thế gia là nơi có nhiều môn khách nhất trong các gia tộc.

Âu Dương Bằng có một thế một thiếp, chính thế Tô Thanh Tú Vi vì Âu Dương Bằng sinh ra một trai một gái, mà thiếp thất Bạch Tố Nương chỉ sinh hạ được một nữ nhân là Âu Dương Sùng Hoa.

Sở dĩ Âu Dương Sùng Hoa trở thành kẻ ngốc, nghe nói là vì một tuổi bị đột phát lần thứ nhất gây sốt cao nên hồng đầu, mới có thể biến thành như vậy.

Đối với Bạch Tố Nương mà nói, Âu Dương Sùng Hoa là toàn bộ của nàng.

Nhưng, đối với Âu Dương gia mà nói, nàng Âu Dương Sùng Hoa là một nỗi sỉ nhục, một kẻ vương vãi.

Về phần thân phận của Cửu gia, càng làm Âu Dương Sùng Hoa khiếp sợ, Cửu gia chính con trai thứ chín của đương kim Hoàng Thượng của Lung Nguyệt vương triều, tên là Mặc Âm Trần.

Hôn ước được lập khi Âu Dương Sùng Hoa còn đang trong bụng Bạch Tổ Nương.

Bạch Tổ Nương cùng mẫu phi của Mặc Âm Trần là Liễu Phi nương nương, vốn là tỷ muội kết nghĩa. Sau khi vào cung, một người gả vào Âu Dương gia, Liễu Phi nương nương vì nhớ tới tình cảm tỷ muội với Bạch Tổ Nương nên lập ra hôn sự này.

Coi như giúp Bạch Tổ Nương giữ vững vị trí tại Âu Dương gia, sẽ không bởi vì là thiếp mà gặp kỳ thị cùng ngược đãi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đứa ngốc Sùng Hoa 4

Mãi nghĩ Âu Dương Sùng Hoa đã đi tới bên cạnh hồ nước, ngắm nhìn về nơi xa, càng nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi cạnh hồ nước.

Trên cô nam tử mặc trường sam, đầu đội kim linh quan, sợi tóc đen như mực thoảng mát trật tự rơi xuống hai vai. Ngũ quan của hắn tuấn dật nhưng lại mang một vẻ lãnh đạm hiếm có.

Hắn một tay cầm chén lưu ly, một tay khẽ gõ trên mặt bàn. Trong lúc lơ đãng toát ra sự tiêu sái kết hợp với bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng như muốn hấp dẫn hết ánh mắt mọi người.

Nam tử cười biếng cười. Tiếng cười mang theo bao phong tình vạn chủng, làm lòng người say đắm mê. Bởi vì trong hồ nước đóa hoa phù dung lộ ra nhưng lại như cây thuốc phiện đẹp đến mê người.

Đó là Âu Dương Tề Duyệt, Âu Dương gia đại công tử, cũng là đại ca của Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng Âu Dương Sùng Hoa.

Tuy nói là con độc nhất của Âu Dương Bằng lại bởi vì tính cách phóng khoáng nên thường xuyên bị người khác chê làm cho Âu Dương Bằng rất là bất mãn.

Hai cha con cũng thường xuyên khác khẩu, nhưng dù là thế nào vẫn được yêu quý như trân bảo.

Âu Dương Tề Duyệt cùng Âu Dương Cẩm Nguyệt vốn là huynh muội cùng một mẹ. Âu Dương Sùng Hoa cũng không có tiếp xúc nhiều nên lần này cũng là lần đầu nàng nhìn thấy Âu Dương Tề Duyệt.

Chỉ có điều, đại danh của hắn ngược lại nghe không ít người đề cập, bởi vậy cũng không lạ lắm.

Âu Dương Sùng Hoa cũng muốn xoay người rời đi, nhưng không ngờ phía trước người lên tiếng: "A, tiểu muội đã tới."

Âu Dương Sùng Hoa cúi mặt, bộ dạng phục tùng, Âu Dương Tề Duyệt nói thấp phần không nghiêm túc, hơn nữa cảm giác được người nọ đã có vài phần men say.

"Làm sao vậy tiểu muội, ngay cả đại ca ngươi cũng sợ sao?"

Âu Dương Tề Duyệt quay người lại, hip dài con ngươi, nhìn chằm chằm vào Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa cước bộ có chút chuyển dời, cũng không có tiến lên, nghe Ngân Tụ nói, Sùng Hoa đối vị Âu Dương đại thiếu gia này cũng không thân cận.

Hắn là không có cơ hội thân cận.

Âu Dương Tề Duyệt nhìn Âu Dương Sùng Hoa không đến, có chút bất mãn, cước bộ lão đảo, đi đến trước mặt của nàng, cánh tay khoác lên vai Âu Dương Sùng Hoa, giọng của kẻ say nói: "Sùng Hoa, ta là đại ca Âu Dương Tề Duyệt của ngươi, phải hay không?"

Âu Dương Sùng Hoa liếc mắt, nhìn xuống bàn tay đang đặt trên vai mình, bất động thanh sắc.

"Ngươi nhìn ngươi, cũng bởi vì như vậy, mới có thể bị người ta xem thường."

Âu Dương Tề Duyệt nói, người đi phía trước liền ngã xuống, nhìn thấy trên thân thể Âu Dương Sùng Hoa mặc 1 chiếc áo đơn bạc, trong miệng còn thấp lẩm bẩm nói: "Sùng Hoa, đại ca sẽ bảo vệ ngươi, ngươi yên tâm, sẽ bảo vệ ngươi"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua tay đặt ở trên người mình, thấy Âu Dương Tề Duyệt cũng đã say muốn chết, có chút nhú mày, nhanh tay nắm cổ tay Âu Dương Tề Duyệt ném hắn qua vai, làm hắn hung hăng té rớt trên mặt đất.

"Uhm" Âu Dương Tề Duyệt ngã trên mặt đất, kêu rên liên tục, như có chút không hiểu ở đâu lại có cảm giác đau đớn.

Chống con mắt mê mang, nhìn làn váy phiêu đảng trong mắt:"Sùng, Sùng Hoa"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Đứa ngốc Sùng Hoa 5

"A —— đại thiếu gia, đại thiếu gia"

Âu Dương Sùng Hoa còn chưa kịp rời đi, chợt nghe được phía sau tiếng thét chói tai truyền đến, bàn tay thu vào.

Chỉ thấy một bóng dáng hấp tấp chạy tới bên người Âu Dương Tề Duyệt, ngồi xổm xuống, nhìn xem thân thể cuộn mình trên mặt đất không ngừng kêu rên.

"Người, Tam tiểu thư, người vừa rồi làm gì đại thiếu gia?"Người tới chính là nô tài sai vặt của Âu Dương Tề Duyệt tên là Tần Mậu. Hắn là vì Âu Dương Tề Duyệt lấy rượu mới có thể rời đi, không nghĩ tới khi trở về, rõ ràng thấy Âu Dương Tề Duyệt bị Âu Dương Sùng Hoa theo đầu vai ngã văng ra ngoài.

Người thoáng như ngất đại, Tần Mậu cứ ngỡ mình hoa mắt. Dù sao Tam tiểu thư mới mười hai tuổi, hơn nữa tay trái còn không chắc, làm sao có thể đủ khỏe để đánh ngã đại thiếu gia.

Nhưng đây cũng là chuyện có thật, bởi vì là hắn tận mắt nhìn thấy.

Nhìn đến Âu Dương Tề Duyệt ở bên cạnh, chỉ thấy chủ của mình, khuôn mặt trắng dạt méo xệch, trong miệng kêu rên không ngừng.

Bộ dáng thoát nhìn cực kỳ thống khổ.

Hắn bối rối ngẩng đầu lên, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, hô:"Ta sẽ đi nói cho đại phu nhân biết, đại thiếu gia chẳng may có bề gì."

Tần Mậu còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt một bóng râm, cổ họng đã bị chèn ép.

Âu Dương Sùng Hoa như bóng râm bao phủ lên, toàn thân tản ra một cỗ sát khí, tay giữ chặt cổ họng.

"Ách uhm" Tần Mậu chợt cảm thấy hô hấp dừng lại, cả người cũng bởi vì sát khí mà kinh sợ, cũng bởi vì ý sợ hãi từ trong tâm mà nói:"Người, người là ai"

Tuy ngày bình thường ít qua lại với Tam tiểu thư, thế nhưng ít nhất biết rõ Tam tiểu thư không có khả năng có được sát khí như vậy. Ánh mắt lạnh như băng, hơn nữa phần lực đạo này, nghĩ như thế nào cũng không giống với một nữ hài mười hai tuổi có thể có được.

Huống chi, còn là một kẻ ngốc chết!

"Âu Dương Sùng Hoa, đến từ thế kỷ hai mươi mốt, là người của CIA mang mã số 732."Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi nói ra thân phận của mình, đây cũng là lần đầu nàng lên tiếng từ khi đến Hoài Nguyệt vương triều.

"Người người" Tần Mậu lấy tay không ngừng mà đánh vào Âu Dương Sùng Hoa, đáng tiếc, hắn cái gì đều không thể làm được, cổ họng bị giữ, hô hấp khó khăn, đã làm hắn lâm vào hỗn độn.

Chỉ nghe được thanh âm nhỏ ở bên trong, một tiếng xương cốt bị bẻ gãy "Rắc a" âm vang.

Tần Mậu không ngừng ngã về phía trước. Trong nháy mắt tuột xuống, đầu của hắn cũng nghiêng về một hướng, lại vẫn là không cam lòng mở to hai mắt nhìn, nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi đứng lên, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc như nước liếc xác chết của Tần Mậu rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đứa ngọc Sùng Hoa 6

"Tiểu thư, người vừa rồi đi nơi nào, nô tỳ không phải đã dặn người biết đừng loạn đây sao?" Ngân Tụ ngồi yên cầm áo choàng, vẻ mặt giống như bộ dạng muốn khóc, xuất hiện ở trước mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Ngân Tụ cầm cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, nhìn từ trên xuống dưới nàng, hỏi:

"Không có việc gì chứ tiểu thư?"

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt cười, lắc đầu với Ngân Tụ.

"Vây là tốt rồi, người thật hù chết nô tỳ. Nhanh phủ thêm áo choàng, chúng ta cũng nên đi trở về, bằng không phu nhân sẽ lo lắng."

Ngân Tụ vuốt tay Âu Dương Sùng Hoa. Kinh ngạc nắm bàn tay lạnh buốt, nàng nhảy dựng:

"Xem này bàn tay nhỏ bé, đều nhanh thành khối băng."

Ngân Tụ đem áo choàng choàng qua vai Âu Dương Sùng Hoa choàng, ôm lấy nàng đi về phía hoa viên.

Một đêm náo động, bởi vì Tàn Mậu chết đi, và việc Âu Dương Tề Duyệt bị thương, làm cho cả Âu Dương gia đều lâm vào khủng hoảng.

Đại khái cũng chỉ có Âu Dương Sùng Hoa ngủ ngon lành, bên ngoài đều hỗn loạn tựa hồ cũng bị nàng vứt bỏ bên ngoài.

Sáng sớm, Ngân Tụ bung nước rửa mặt tới, hầu hạ Âu Dương Sùng Hoa đứng dậy.

Trong miệng còn bắt chọt phàn nàn:" Âu Dương gia có phải là mấy năm đều gặp hạn không? Như thế nào việc này chưa qua việc khác đã tới. May là hôm qua tiểu thư không có việc gì bằng không Ngân Tụ thật đúng là không biết làm sao bây giờ."

Ngân Tụ đợi Âu Dương Sùng Hoa mặc áo xong kéo nàng hướng về ngoại phòng mà đi.

Mới đi tới cửa, thấy Bạch Tổ Nương tiến vào, Bạch Tổ Nương vẻ mặt thâm đạm đi đến trước mặt Âu Dương Sùng Hoa. Đầu tiên là đánh giá nữ nhi bảo bối của mình xong, mới hỏi nói:

"Sùng Hoa, con không có bị làm cho sợ chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa nháy mắt to, vẻ mặt không hiểu lắc đầu.

"Không có việc gì là tốt rồi không có việc gì là tốt rồi, cùng nương đi ăn điểm tâm."

Bạch Tổ Nương thấy Âu Dương Sùng Hoa không việc gì, lúc này mới yên tâm, theo Ngân Tụ, lôi kéo Âu Dương Sùng Hoa đi ra phòng.

Đang lúc bọn họ phải đi đến phòng ăn thì cửa sân truyền đến tiếng ồn ào.

"Bạch Tổ Nương, người đem cái kẻ ngọc ngé đang chết kia ra đây cho ta!"

Đại nương Tô Thanh Tú gắt gỏng, vẻ mặt tức giận xuất hiện ở cửa chính.

Bạch Tổ Nương sắc mặt một tiêu điều, đưa mắt nhìn về phía Tô Thanh Tú, hỏi:

"Đại tỳ, Sùng Hoa không phải người ngu!"

"Không thể, người nào không biết nữ nhi của người là người ngu."

Tô Thanh Tú vẻ mặt không kiên nhẫn, gương mặt chuyển hướng về phía Âu Dương Sùng Hoa, người giống như bốc hỏa, người thẳng tắp hướng Âu Dương Sùng Hoa đánh tới.

Bạch Tổ Nương sợ tới mức vẻ mặt tái nhợt, căn bản không kịp đi bảo vệ Âu Dương Sùng Hoa, chỉ thấy Tô Thanh Tú đã bắt được tay Âu Dương Sùng Hoa, đem nàng hung hăng kéo cách xa người Bạch Tổ Nương.

"Đại tỳ! ! Người mau buông Sùng Hoa ra, nàng bắt quá là đứa bé!"

Bạch Tố Nương phục hồi tinh thần muốn đoạt lại Âu Dương Sùng Hoa.

"Bạch Tố Nương, nếu Tề Duyệt Nhi của ta có bề gì, đừng nói là nữ nhân ngu ngốc này mà ngay cả ngươi cũng đừng nghĩ sống yên ổn! Mang đi!" Tô Thanh Tú mặt đen lại, lớn tiếng phân phó hạ nhân mang Âu Dương Sùng Hoa đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đưa ngốc Sùng Hoa 7

Bạch Tố Nương bước nhanh tiến lên, muốn ngăn cản người hầu của Tô Thanh Tú đem Âu Dương Sùng Hoa mang đi. Nàng là nữ nhân yếu đuối làm sao chống được những người hầu to khỏe kia nên rất nhanh đã bị người hầu đẩy ngã trên mặt đất.

Bạch Tố Nương chỉ có thể nhìn Âu Dương Sùng Hoa biến mất trước mặt.

"Đại phu nhân, đại phu nhân, cầu ngài thả tiểu thư, nô tỳ cầu ngài, nô tỳ van xin ngài"

Ngân Tú tiến lên, quỳ gối trước người Tô Thanh Tú, nặng nề mà dập đầu đầu. Khuôn mặt vốn thanh tú nay sớm được thay bằng vẻ bối rối cùng nước mắt.

"Cút ngay." Tô Thanh Tú mặt đen lên, một cước hung hăng đá văng Ngân Tú.

"Đại phu nhân, tiểu thư nhà ta cái gì cũng đều không hiểu, làm sao mà thương tổn được đại thiếu gia, đại phu nhân"

Ngân Tú bị đau té trên mặt đất, tay vẫn siết thật chặt làn váy Tô Thanh Tú.

"Phản phản rồi, Bạch Tố Nương đây là hạ nhân ngươi dạy dỗ sao?"

Tô Thanh Tú khuôn mặt thay đổi, cơ hồ muốn thét chói tai, nhìn về phía Bạch Tố Nương té trên mặt đất.

Bạch Tố Nương mặt trắng bệch như tờ giấy, rung động run rẩy bỏ dậy, hướng về Tô Thanh Tú nói:

"Đại tỳ, đại tỳ cầu ngài thả Sùng Hoa của ta ra. Sùng Hoa của ta cái gì cũng đều không hiểu, đại tỳ"

Âu Dương Sùng Hoa bị người dắt lấy hai tay, bị nắm tóc. Nhiều sợi tóc rơi lên gương mặt của nàng, đồng thời cũng rơi vào đôi mắt lạnh lùng.

Trong khi tại tiểu viện giăng co, ngoài viện truyền đến tiếng kêu gào:

"Nương, nương!"

Thanh âm rơi xuống, xuất hiện ở trong sân lại là kẻ trọng thương Âu Dương Tề Duyệt.

Chỉ thấy hắn bước nhanh đi vào trong nội viện, mắt nhìn xuống tình cảnh trong nội viện, đến đến Tô Thanh Tú nói:"Nương, ngươi đang làm cái gì?"

"A ơ, con của ta, sao con lại tới đây, thương thế còn chưa khỏi, con như thế nào rồi" Tô Thanh Tú nhìn thấy Âu Dương Tề Duyệt, sắc mặt lại là một hồi biến hóa.

Tay cầm lấy tay Âu Dương Tề Duyệt, hai mắt không ngừng đánh giá thân thể Âu Dương Tề Duyệt:

"Làm sao ngươi chạy tới rồi, chuyện nơi đây không cần ngươi quan tâm, ngươi mau trở về nghỉ ngơi."

"Nương, vừa rồi lời của con mới nói một nửa." Âu Dương Tề Duyệt cầm ngược lại cánh tay Tô Thanh Tú.

"Nói cái gì cũng chờ nương xử trí hết rồi nói sau." Tô Thanh Tú vỗ vỗ tay của con trai.

"Nương, chuyện này cùng tiểu muội không quan hệ, hơn nữa, tiểu muội làm sao có thể bị thương ta." Âu Dương Tề Duyệt không buông tay nói.

"Con không phải nói, tối hôm qua trước khi con bị thương, con nhìn thấy nữ nhân ngốc nghếch này ở hồ nước. Sau đó, nên cái gì không nhớ rõ? Buổi tối, ngoại trừ nàng, không ai đi qua hồ nước bên cạnh, con bị thương thế kia không phải nàng làm ra, còn có thể là ai?" Tô Thanh Tú vội vàng quát khê chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đứa ngốc Sùng Hoa 8

"Nurong, người xem bộ dạng tiểu muội như vậy, người nghĩ rằng có thể làm ta bị thương sao?"

Âu Dương Tề Duyệt nói sát vào bên tai Tô Thanh Tú, nhỏ giọng nói: "Nurong, người muốn ta chết cũng trở thành trò cười cho thiên hạ sao? Ta đường đường là Âu Dương đại thiếu gia, bị nữ nhân mười hai tuổi, còn là một kẻ ngốc chết làm bị thương?"

"Cái này"

Tô Thanh Tú nghe Âu Dương Tề Duyệt nói, lập tức cứng lại. Có thể là vạn phần không cam lòng nhìn chằm chằm hương Âu Dương Sùng Hoa bị chế trụ.

"Nurong, đừng có lại náo loạn, theo ta trở về!"

Âu Dương Tề Duyệt lời kéo Tô Thanh Tú liền rời đi.

Tô Thanh Tú sắc mặt thay đổi rất nhanh, giữ chặt tay Âu Dương Tề Duyệt, nói ra: "Như vậy bỏ qua, mặt mũi mẫu thân người để vào đâu?"

"Nurong!" Âu Dương Tề Duyệt bắt đắ dĩ trợn trắng mắt, hàng lông mày nhíu chặt.

"Bạch Tổ Nurong, đừng nói ta đây kiêu ngạo không coi trọng tình cảm, Tề Duyệt Nhi là trưởng nam của Âu Dương gia, nếu hấn có xảy ra chuyện gì, ta và hai người các người cũng không biết đối mặt thế nào với liệt tổ liệt tông Âu Dương gia. Hôm nay Tề Duyệt Nhi không có việc gì, ta đành bỏ qua."

Tô Thanh Tú vênh mặt, dùng địa vị gia chủ mẫu trong nhà hương về Bạch Tổ Nurong tạo áp lực.

"Đại tỷ, Sùng Hoa không thể nào làm bị thương Tề Duyệt Nhi, Tề Duyệt Nhi vừa rồi đã nói..." Bạch Tổ Nurong vội vàng nói.

"Được lắm." Tô Thanh Tú hét lớn một tiếng, cắt đứt lời của Bạch Tổ Nurong hương về người hầu nói: "Đánh năm mươi trượng cho ta."

"Nurong, năm mươi trượng, người không phải là muốn lấy mạng lệnh muội sao." Âu Dương Tề Duyệt mở miệng nói trước khi Bạch Tổ Nurong nói.

"Con thì biết cái gì." Tô Thanh Tú đem Âu Dương Tề Duyệt kéo ra phía sau.

"Hai mươi."

Âu Dương Tề Duyệt nói, lời kéo Tô Thanh Tú hương phía ngoài viện đi, đồng thời lên tiếng nói: "Đại phu nhân nói rất đúng hai mươi, hai mươi là được rồi."

Tô Thanh Tú tuy bị Âu Dương Tề Duyệt cưỡng chế lời đi, nhưng vẫn có thể sai người hầu đem Âu Dương Sùng Hoa kéo tới nội viện, dùng côn đánh vào thân thể nhỏ nhỏ của nàng, bắt đầu đánh hai mươi côn mà Tô Thanh Tú vừa ra lệnh.

"Không được, không được đánh Sùng Hoa"

Bạch Tổ Nurong trước khi người hầu giờ lên gây gộc đánh Âu Dương Sùng Hoa một khắc đã chạy đến chỗ Âu Dương Sùng Hoa, đem thân mình che lấy thân thể nhỏ nhỏ của Sùng Hoa.

"Nhị phu nhân, người đừng làm như vậy. Để cho chúng ta chấp hành lệnh của đại phu nhân đi."

Người cầm đầu liếc mắt nhìn những người khác, hai người hầu cưỡng chế kéo Bạch Tổ Nurong đi.

"Các người muốn đánh thì đánh ta, không nên thương tổn Sùng Hoa của ta"

Bạch Tổ Nurong bị người kéo đi nhưng trước mắt nàng là hình ảnh côn bổng đánh xuống thân thể nhỏ gầy của Âu Dương Sùng Hoa.

Lực đánh quá mạnh làm Bạch Tổ Nurong không chịu nổi một trượng làm thần kinh của nàng run rẩy đến ngất đi.

Ngân Tú thấy Bạch Tổ Nurong đã bất tỉnh, cũng chẳng quan tâm đến việc gây gộc đánh xuống người Âu Dương Sùng Hoa, liền vọt tới bên người Bạch Tổ Nurong, ôm nàng khóc hô lên:

"Các người còn không mau đi mời đại phu, nếu Nhị phu nhân có chuyện gì xảy ra xem các người như thế nào ăn nói với lão gia. Đừng quên, Nhị phu nhân thủy chung vẫn là Nhị phu nhân, chủ của các người!"

Âu Dương Sùng Hoa giờ phút này trên mặt có vẻ tái nhợt. Trên mặt như phủ lên một tầng mỏng sương, đáy mắt hiện lên một tầng ánh sáng lạnh lạnh, thẳng tắp chăm chăm nhìn đến hình ảnh Ngân Tụ ôm Bạch Tố Nương trong ngực cách đó không xa.

Thân thể nhỏ bé chịu thêm một ít đòn đánh xuống, đến khi chịu không nổi mới ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Trung tướng Âu Dương 1

"Sùng Hoa Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa không biết ai đang gọi mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều giống như bị muôn ngàn tảng đá đè lên người.

Đầu óc tựa hồ đang biến mất, muốn tỉnh lại nhưng không cách nào nhúc nhích được.

"Âu Dương, người làm sao rồi? Âu Dương!"

Mở mắt ra, các hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng, nhưng mà trước mắt lại hiện ra một khuôn mặt làm Âu Dương Sùng Hoa trong nháy mắt phải ngạc nhiên, đây là?

Giáo sư Hà Điền thấy Âu Dương Sùng Hoa mở mắt ra, thiếu chút nữa thì bật khóc, hân hạnh Âu Dương Sùng Hoa dậy, nói: "Người cuối cùng cũng tỉnh, Âu Dương."

Âu Dương Sùng Hoa được Giáo sư Hà Điền đỡ ngồi dậy, nhìn bốn phía sau đó nhìn về thân thể mình.

Đập vào trong mắt là áo màu trắng, tay chân đều bị băng bó. Điều này cho thấy đây chính là hình ảnh thân xác thật của mình.

"Đây là?" Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?

Nàng không phải là đã xuyên không đến Hoài Nguyệt vương triều, đã trở thành Tam tiểu thư Âu Dương Sùng Hoa của Âu Dương gia, một kẻ ngốc sao?

"A, người chẳng lẽ không nhớ rõ sao? Giáo sư Hà Điền nhìn mặt Âu Dương Sùng Hoa có vẻ mê mang, đây là lần đầu tiên trên mặt của nàng, thấy thần sắc mờ mịt."

"Ta chỉ nhớ rõ có một tiếng nổ mạnh" Âu Dương Sùng Hoa lau trán, cố gắng nhớ lại.

"Đúng vậy, trận nổ mạnh kia đem cả người đánh bay đi, người đã hôn mê hai giờ, ta còn thật sự sợ là người sẽ không tỉnh lại." Giáo sư Hà Điền lúc này mới nặng nề mà thở ra một hơi, Âu Dương Sùng Hoa tỉnh lại, rốt cục làm cho hân hạnh tâm phần nào.

"Đánh bay? Hôn mê hai giờ?" Âu Dương Sùng Hoa nghe Giáo sư Hà Điền nói chuyện..., chậm rãi đứng lên, đánh giá bốn phía một lần nữa. "Nơi này là?"

"A, thiếu chút nữa đã quên rồi, người hay là lần đầu tiên tới đến nơi đây." Giáo sư Hà Điền căng cứng nửa ngày trên mặt, cuối cùng hòa hoãn xuống, hân hạnh đi đến bên cửa sổ, đem cửa sổ mở ra, nhìn về phía bên ngoài, nói ra: "Nơi này chính là căn cứ chúng ta lần này ẩn thân."

"Chúng ta đã đến chỗ sao?" Âu Dương Sùng Hoa từ trên giường đứng người lên, thân thể còn có chút vô lực, bất quá miễn cưỡng vẫn có thể đứng thẳng.

"Đúng vậy, nhờ có người trì hoãn thời gian, Minh Diệu bọn họ mới có thể kịp thời đuổi tới. Người mới tỉnh lại, trước hết phải nghỉ ngơi." Giáo sư Hà Điền nhắc nhở Âu Dương Sùng Hoa, xem thân thể lão đạo của nàng, rõ ràng người vẫn chưa tỉnh hẳn.

"Không được giáo sư. cụ xác ướp cổ thế nào?" Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên nghĩ đến cái gì, gương mặt nhìn về phía Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền đáy mắt vui vẻ nổi lên, nói ra: "Người đây, thật đúng là người cuồng công việc. Bất quá cũng thiệt thòi người, xác ướp cổ mới có thể bảo toàn xuống tới. Thân thể của người thật sự không có vấn đề?"

"Không có vấn đề." Âu Dương Sùng Hoa gật đầu.

"Như vậy tùy người, ta hiện tại dẫn người đi nhìn cụ xác ướp ngàn năm mà người bảo vệ đến nay, vậy cũng thật sự là một cụ xác ướp từ trước tới nay bảo tồn hoàn hảo nhất, hơn nữa, Âu Dương, người tuyệt đối đoán không được, cụ xác ướp cổ là đến từ cái nào triều đại." Giáo sư Hà Điền chỉ cần vừa nhắc tới xác ướp cổ, sẽ hoàn toàn lâm vào tại vui sướng chính giữa.

"Từ triều đại nào?" Âu Dương Sùng Hoa chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy lồng ngực của mình có chút đau đớn truyền đến.

"Ha ha triều đại, lại nói tiếp thật đúng là từ nơi không nghe thấy." Giáo sư Hà Điền đúng là thần bí cười sau, mới mở miệng nói tiếp: "Lung Nguyệt vương triều."

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy trong đầu bởi vì Giáo sư Hà Điền mở miệng bốn chữ này, mà rung động mãnh liệt.

Lại là —— Hoài Nguyệt vương triều!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trung tướng Âu Dương 2

Lung Nguyệt vương triều bốn chữ này cơ hồ cướp lấy Âu Dương Sùng Hoa tất cả suy nghĩ, thế cho nên đằng sau Giáo sư Hà Điền còn nói cái gì, nàng cũng không có nghe lọt vào trong tai.

Trong đầu hiện hiện thượng chính một màn kia màn chân thật hình ảnh, nàng đã trở thành kẻ ngốc Sùng Hoa, nàng đúng là người kia kêu là ở Hoài Nguyệt vương triều cổ đại, sinh sống gần nửa tháng.

Chỉ, vì cái gì mình lại trở về, hay là nói bất quá là tạm thời?

Âu Dương Sùng Hoa đồng thời nghi hoặc, đối với cụ xác ướp cổ thì càng lưu tâm cùng tò mò.

Phải chăng toàn bộ đều có liên quan với nhau, nếu không mình tại sao lại không hiểu xuyên việt đến Lung Nguyệt vương triều, mà hôm nay lại lần nữa trở về.

Suy nghĩ, Giáo sư Hà Điền đã dẫn Âu Dương Sùng Hoa vào hầm lạnh chứa xác ướp cổ.

"Sùng Hoa, xác ướp cổ này để ở bên trong, trước khi đi vào chúng ta phải chuẩn bị một chút." Thanh âm giáo sư Hà Điền truyền đến.

Âu Dương Sùng Hoa đang suy nghĩ mơ hồ chợt tỉnh lại, nhẹ gạt đầu, "Hết thấy đều do giáo sư người an bài."

"Ừ." Giáo sư Hà Điền đáp lời, hân hoan trợ thủ của mình là Tiểu Man, giúp đỡ Âu Dương Sùng Hoa mặc quần áo chuyên dụng chống độc vào.

Sau một hồi bận rộn, Âu Dương Sùng Hoa trang bị đầy đủ theo Giáo sư Hà Điền tiến vào hầm băng.

Bởi vì có chuẩn bị kỹ lưỡng cho nên tiến vào hầm băng dưới năm mươi độ, cũng không đặc biệt cảm thấy lạnh.

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt nhìn theo hướng ngón tay của Giáo sư Hà Điền, chỉ cảm thấy trước mắt có một chùm ánh sáng lóe ra, trong nháy mắt có luồng âm hàn khí phả vào mặt, người lập tức run rẩy một chút.

Giáo sư Hà Điền thấy Âu Dương Sùng Hoa phản ứng có chút kinh ngạc, cười nói: "Này Âu Dương, người cũng sợ hãi quỷ thần sao?"

Âu Dương Sùng Hoa mở to hai mắt, có chút khó hiểu những gì Giáo sư Hà Điền vừa nói..., nhưng thật ra là nàng chẳng để ý những gì mà giáo sư Hà Điền vừa nói.

Giáo sư Hà Điền khoát khoát tay gọi Âu Dương Sùng Hoa đi về hướng phía trước, và nói: "Chờ người thấy hân, nhất định sẽ càng thêm kinh ngạc."

Đây là phản ứng bình thường.

Âu Dương Sùng Hoa trầm nghĩ. Nàng thấy ở giữa trung tâm hầm băng là một cổ quan tài.

"Người trốn không thoát đâu, người vẫn phải tới."

Bỗng trong đầu Âu Dương Sùng Hoa quanh quẩn nổi lên một tiếng nói giống như trên tức.

Âu Dương Sùng Hoa nặng nề lắc lắc đầu, là ảo giác, hay là "Âu Dương, đây chính là hấn." Giáo sư Hà Điền hưng phấn nói

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, chỉ thấy trong quan gỗ là một nam tử chỉ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi. Hấn đầu đội châu quan, mặc ngũ long hắc bào, bên cạnh chông chất theo bao nhiêu châu ngọc, trông như còn đang sống, không giống ngàn năm trước xác ướp cổ, ngược lại giống như vừa mới chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa vừa chạm đến nam tử thấy trên đầu có một ít tóc trắng, bỗng tim như bị ai bóp chặt, đau nhức đau nhức.

Đau đớn tới dồn dập mà kịch liệt, làm cho Âu Dương Sùng Hoa không khỏi một tay nắm chặt ngực, một tay bám vào quan tài.

"Sùng Hoa ngươi là trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu"

"Uhm" trong đầu vụt sáng qua hình ảnh, cùng tiếng vang, làm cho Âu Dương Sùng Hoa cơ hồ không cách nào đứng vững được.

"Âu Dương, làm sao vậy?" Giáo sư Hà Điền phát hiện Âu Dương Sùng Hoa không bình thường chạy lại hỏi.

Tay Âu Dương Sùng Hoa bỗng dưng buông ra khỏi quan tài, cảm giác kia cũng trong khoảnh khắc biến mất.

Âu Dương Sùng Hoa vuốt lồng ngực của mình, đã không đau, hơn nữa thanh âm kia cũng đã biến mất.

Như không có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn về phía vẻ mặt ân cần của Giáo sư Hà Điền, lắc đầu, "Ta không sao."

"Nếu không thoải mái, chúng ta đi ra ngoài đi." Giáo sư Hà Điền lo lắng đề nghị.

Âu Dương Sùng Hoa mắt nhìn người nằm ở trong quan tài lần nữa, nghi vấn trong lòng càng lúc càng lớn, nhẹ gật đầu, cùng Giáo sư Hà Điền ra hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trung tướng Âu Dương 3

Âu Dương Sùng Hoa ngồi cuộn mình, một tay cầm một ly cà phê đã làm lạnh, một bên nhìn xem tài liệu trong tay.

Lần này Giáo sư Hà Điền vừa đưa tới quy trình khai quật cái xác ướp cổ ngàn năm này.

Đem tư liệu sơ bộ nhìn một chút, Âu Dương Sùng Hoa buông tư liệu, người chậm rãi dựa vào sofa, ánh mắt nhìn hướng xa xa.

Tư liệu trên ghi lại, xác ướp cổ phát hiện tại địa điểm phủ Trữ vùng ngoại thành.

Xác ướp cổ bị nhập liệm tại ba tầng quan tài chính giữa.

Tầng thứ nhất gỗ đàn, tầng thứ hai lúc xanh cương mộc, tầng thứ ba hoàng kim.

Hơn nữa khi mở trong quan không khó phát hiện, huyết này bảo tồn đầy đủ, không có dấu hiệu bị kẻ trộm mộ mở ra.

Quan tài dưới sự bảo vệ của ba lớp, Xác ướp cổ đại ngàn năm mới có thể diện mạo đầy đủ như vậy.

Giáo sư Hà Điền đoán trúng, kỳ thật bọn họ còn phát hiện bên cạnh cỗ quan tài cổ này còn có cỗ quan tài khác, cùng là dùng ba tầng bảo vệ, chẳng qua là khi mở quan tài sau, lại phát hiện bên trong là trống không chỉ lưu lại vền vẹn đúng là một đoạn ghi Hoài Nguyệt vương triều trích yếu.

Giáo sư Hà Điền cũng từ bản trích yếu chính giữa mới biết được, xác ướp cổ này là sinh ra ở triều đại nào.

Cái làm Âu Dương Sùng Hoa để ý chính là mình đã hôn mê hai giờ, có hay không thật sự đi đến Hoài Nguyệt vương triều, đã trở thành Âu Dương gia Tam tiểu thư.

Còn có hiện trong đầu mình những âm thanh đó.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi nằm ngã vào trên ghế sa lon, ánh mắt suy tư nhìn thẳng xa xăm thấy như một chữ phiến (片 - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) mộng lung.

"Sùng Hoa, nàng trốn không thoát đâu"

"Ai?" Âu Dương Sùng Hoa từ trên ghế salon ngồi dậy, ánh mắt rất nhanh nhìn về bốn phía, bốn phía vắng vẻ, ngoại trừ tiếng gió động cửa ngoài ra không có gì cả.

Âu Dương Sùng Hoa dùng sức gạt sợi tóc, cầm lấy chén cà phê uống một ngụm, không khỏi nhú nhú mảy.

Trong lúc bất tri bất giác, cà phê lạnh, hương vị trong nháy mắt tràn đầy trong miệng, sau đó đến trống ngực đau đớn.

Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

"Tất —— ô ——"

Chuông báo động phát lên một hồi dài, Âu Dương Sùng Hoa mau lẹ từ trên ghế salon nhảy nhanh xuống, nắm lấy áo khoác, bước nhanh chạy ra khỏi gian phòng.

"Âu Dương Âu Dương" Giáo sư Hà Điền về mặt bối rối rồi chạy tới.

"Giáo sư lại là bọn họ." Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua bốn phía lúc sáng lúc tối, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là những người cố gắng cướp đoạt xác ướp cổ đã phát hiện chỗ ẩn thân của bọn họ.

"Đúng vậy, thật không nghĩ tới bọn họ đến nhanh như vậy." Giáo sư Hà Điền vừa lau mồ hôi, vừa nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Ông dẫn người chuẩn bị dời công việc đi, còn lại giao cho tôi." Âu Dương Sùng Hoa nói, người đã đi về phía trước.

Giáo sư Hà Điền nhìn qua bóng lưng Âu Dương Sùng Hoa, đột nhiên có một thứ gì như muốn bắt lấy sự vô vọng của nàng, sau đó rất nhanh ông quên đi ý nghĩ này.

Âu Dương không việc gì, nàng đã vượt qua huấn luyện chuyên nghiệp 732 tốt nhất, bằng không thượng cấp cũng sẽ không phái Âu Dương Sùng Hoa tới, chấp hành công việc nguy hiểm như thế.

Giáo sư Hà Điền xoay người chạy về phía hầm băng.

Nhất định phải bảo vệ tốt xác ướp cổ, đây chính là việc mà bây giờ ông cần phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trung tướng Âu Dương 4

Giáo sư Hà Điền chạy trở lại hầm băng, trên đường đi thấy tất cả mọi người bị bắn chết.

Không phải là kẻ thù đã đi tới hầm băng chứ, Âu Dương

Giáo sư Hà Điền nhìn bốn phía, tỏ ra hoảng sợ, cứ thế đi về hầm băng.

"Àm!" Cùng lúc đó, một tiếng thét to.

"Âu Dương" Giáo sư Hà Điền thấy Âu Dương Sùng Hoa trong tích tắc, giống như thấy được cứu thế.

Khi ánh mắt của hắn chạm đến cánh tay trái đang chảy máu của Âu Dương Sùng Hoa không khỏi thấp giọng hô: "Âu Dương, cô bị thương."

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, ánh mắt nhìn cánh tay trái mình bị bắn, trong đầu lại không ngừng tính toán cái gì.

"Còn có hai phát."

"Cái gì?" Giáo sư Hà Điền hoàn toàn không rõ Âu Dương Sùng Hoa nói gì.

"Còn có hai phát đạn, chỉ cần tiêu hao hết hai phát viên đạn, thì ta có biện pháp mang ông đến hầm băng." Âu Dương Sùng Hoa tựa ở trên vách tường, dùng sức thở dốc một hơi, trên cánh tay máu tươi vẫn chảy xuôi xuống.

Nàng kéo góc áo xuống, dùng sức quần lên cánh tay bị thương của mình, đơn giản làm một ít biện pháp sau đó nhìn về phía Giáo sư Hà Điền, giảm thấp thanh âm xuống, nói : "Ta đếm đến mười thì ông lao ra."

"Âu Dương, việc này quá nguy hiểm, còn có bao nhiêu tên nữa?" Giáo sư Hà Điền thân mình run rẩy, dùng sức thở hỗn hển. Hắn cơ hồ không cách nào đứng lên, đừng nói là chạy .

"Không biết." Âu Dương Sùng Hoa con ngươi sáng lóe lên, người mau lẹ nhảy chạy ra ngoài.

"Không biết?" Giáo sư Hà Điền quả thực không thể tin được, Âu Dương Sùng Hoa trả lời ngay thẳng như thế .

Giáo sư Hà Điền nghĩ ngợi."Tránh ra"

"Rầm rầm rầm!"

Trái tim của hắn tại đây liên tiếp như trong cuộc đấu súng, tưởng như nhảy ra khỏi lồng ngực, trời ạ!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, căn bản không thấy được người, có thể viên đạn lại chuẩn xác bắn về phía hắn, nếu không có Âu Dương yểm hộ, hiện tại bộ não hắn nhất định nở hoa rồi.

"Chia ra ." Âu Dương Sùng Hoa tiếng quát khê, từ phía trước truyền đến.

Giáo sư Hà Điền tránh ở phía sau, hai tay nắm chặt, trong miệng không ngừng mà niệm: Phật tổ phù hộ.

Âu Dương Sùng Hoa nấp kín tại một chỗ khác, nàng dùng sức hít một hơi, tầm bắn đối phương hắn là cách nàng khoảng 1500m gì đó.

Chỉ có điều, vũ khí trên tay người kia lực sát thương rất lớn Wilk trọng hình súng bắn tỉa, toàn bộ thương trường 1350MM, nòng súng trường 880MM, súng rồng trọng thương khẩu sơ tốc mỗi giây 890 mét, tầm sát thương 1800 mét, hộp đạn dung lượng 7 phát.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trung tướng Âu Dương 5

Vừa rồi thêm một phát, còn thừa lại vài viên đạn.

Âu Dương Sùng Hoa bình tĩnh quan sát bốn phía, khi nàng nhìn thấy một cái bình chất lỏng đang lăn thì không dấy mắt không khỏi sáng ngời.

"Giáo sư, ta nhanh lên." Âu Dương Sùng Hoa nói đồng thời người bò lên trên cầm lấy bình chất lỏng, dùng sức bắt đầu ném lên không trung, thoáng cái liền từ trên mặt đất đứng lên hướng giữa không trung mở bình chất lỏng, "Chạy! Chạy ——"

"Âu Dương." Giáo sư Hà Điền khom người, cổ lấy dũng khí chạy, đầy trời khói tung mù mịt.

Âu Dương Sùng Hoa giờ súng, không ngừng mà bắn về phía chỗ có tọa độ mình đã tính đến, chỉ cần lại gần, chỉ cần lại gần!

Giáo sư Hà Điền được Âu Dương Sùng Hoa che chở, thuận lợi chạy qua thông đạo, hướng về hầm băng chạy đến.

Khi khói dần dần biến mất, Âu Dương Sùng Hoa chạy về phía hầm băng.

"Giáo sư."

"Thoát được là tốt rồi." Giáo sư Hà Điền thanh âm có chút thở hỗn hển, hắn bộ đi chậm chậm ra hầm chứa đá.

Âu Dương Sùng Hoa quay đầu lại, nhìn Giáo sư Hà Điền.

"Ông có thể?" Âu Dương Sùng Hoa hé mắt, nhìn qua giáo sư Hà Điền đang cống xác ướp cổ.

"Đương nhiên." Giáo sư Hà Điền cười cười, "Cũng chỉ có thể như vậy."

"Ừ." Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, hướng về Giáo sư Hà Điền phát ra một cái tín hiệu, cùng một thời gian, nàng rất nhanh cởi áo gió trắng trên người ra, ném ra ngoài.

"Rầm rầm rầm"

Vô số viên đạn cứ vậy chen chúc như thủy triều mà đến, Giáo sư Hà Điền nhìn cái áo trên không trung bay múa, cái này vô số vết đạn, nếu vừa rồi là hấn cứ như vậy đi ra ngoài có lẽ hiện tại đã biến thành tổ ong vô về.

"Đi." Âu Dương Sùng Hoa toi chỗ áo gió rơi xuống ở bên trong, phát ra thét ra lệnh.

Giáo sư Hà Điền không dám dừng lại, bước nhanh đi theo sau lưng Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa tay cầm hai khẩu súng, dùng phán đoán tinh vi, theo áo gió bắn phá lên xuống ở bên trong.

Giáo sư Hà Điền an toàn thông qua sau, nàng lẩn người một cái, cũng tới chỗ Giáo sư Hà Điền.

Tay chưa phát giác ra đã đụng chạm lấy xác ướp cổ rũ xuống, cảm giác lạnh trong nháy mắt xuyên thấu da thịt, lập tức đến ngực Âu Dương Sùng Hoa.

Trái tim như bị công kích một chút, mạch co rúm một chút.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy trong đầu chột lóe lên gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chiếc nhẫn thần bí 1

"Âu Dương, Âu Dương" Giáo sư Hà Điền ở bên cạnh kêu to Âu Dương Sùng Hoa, hấn phát giác được Âu Dương Sùng Hoa có gì bất thường.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên run rẩy, tay một bám lấy Giáo sư Hà Điền, trong nháy mắt nhìn trong mắt của nàng toàn sát khí làm cho người ta sợ hãi.

Giáo sư Hà Điền cả kinh sợ thấp giọng hô: "Âu Dương, Âu Dương! "

"Cô không sao chứ?" Giáo sư Hà Điền nom nớp lo sợ hỏi Âu Dương Sùng Hoa.

"Không có việc gì." Âu Dương sùng người Hoa xoay người một cái, tựa ở bên cạnh bàn, ánh mắt nhìn bốn phía, khi nàng nhìn đến lưu đạn bên hông của thi thể tên lính đánh thuê cách đó không xa, lập tức có chủ ý.

Xoay người lại nói với Giáo sư Hà Điền: "Ta sẽ đập vỡ thủy tinh để xuyên qua, chúng ta theo bên kia đi. Xe hấn là đồ bên ngoài."

"Được" Tuy giáo sư Hà Điền có chút nghi hoặc nhưng trước mắt vẫn là chạy.

Âu Dương Sùng Hoa nặng nề hít vào một hơi, người bỗng nhiên từ mặt đất đứng lên, không có chút do dự nào, giờ sung lực trong tay lên nhìn một cái cũng không nhìn liên tục tiếp bắn.

Mà thân thể của nàng theo quán tính hướng về phía thi thể bên cạnh trên mặt đất tron nhấn.

Động tác nhanh liên tiếp như nước chảy mây trôi, tự nhiên, điều luyện, không có chút nào sai lầm.

Hết thủy đều chỉ trong một hai giây ngắn ngủn, chỉ có thể dùng ánh chớp đá lửa xẹt vào nhau để hình dung.

Khi người ở phía ngoài kịp phản ứng thì viên đạn nhanh như gió đã bắn phá ra.

Âu Dương Sùng Hoa thân thể nằm ngửa trên mặt đất, thủy tinh bị bắn vỡ.

Giáo sư Hà Điền dùng thân thể của mình bảo hộ lấy cụ xác ướp cổ khi thủy tinh hoàn toàn vỡ vụn.

Âu Dương Sùng Hoa lấy xuống một quả lựu đạn, một cái quay cuồng, đi tới bên người Giáo sư Hà Điền quát: "Đi."

Lên tiếng đồng thời, Âu Dương Sùng Hoa vung lựu đạn ra, viên đạn chuẩn xác bắn thẳng lựu đạn, trong khoảnh khắc căn cứ vang lên tiếng nổ mạnh.

Âu Dương Sùng Hoa nâng Giáo sư Hà Điền mang theo xác ướp cổ, dựa thao khói đặc, trốn ra căn cứ.

"Âu Dương, Âu Dương" Giáo sư Hà Điền vượt gò má Âu Dương Sùng Hoa, ở trên đường Âu Dương Sùng Hoa lâm vào hôn mê.

Âu Dương Sùng Hoa có thể nghe được giọng nói của Giáo sư Hà Điền, còn có một lực lượng cổ vô hình, như kéo dặt linh hồn của nàng.

Ý thức càng ngày càng mờ lung, mà mơ hồ.

Nhưng mà, đúng lúc này, Âu Dương Sùng Hoa chẳng biết rõ lúc nào cùng cụ xác ướp cổ ở cùng một chỗ, mà xác ướp cổ đeo trên ngón tay một chiếc nhẫn ngọc Lưu Ly đang phát ra ánh huỳnh quang yếu ớt

"Phu nhân —— phu nhân, tiểu thư tỉnh, tiểu thư tỉnh." Ngân Tụ nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm trên giường tỉnh lại, hưng phấn mà kêu to , người cũng vội vàng chạy vào gian phòng, phía bên ngoài Bạch Tổ Nương chạy tới.

Âu Dương Sùng Hoa xoa cổ đau nhức, chậm rãi ngồi dậy, mà nhiệt độ truyền trên tay , làm nàng không khỏi nhìn về phía tay trái của mình.

Thình lình, một chiếc nhẫn đang tán ra ánh sáng lung linh , lẳng lặng mà bao trên ngón tay áp út của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chiếc nhẫn thần bí 2

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua trên ngón tay không hiểu nhiều, hơn nữa trong nháy mắt nhiệt độ là chân thật , thực sự không phải là nàng ảo tưởng.

Cho dù đến bây giờ, nàng vẫn có thể cảm giác được còn sót lại dư âm tuy nhiên chiếc nhẫn đã không hề sáng lên.

Chỉ là vì cái gì mà mình không cách nào tháo chiếc nhẫn này xuống được?

Từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn kia thì nàng chỉ muốn tháo ra, nhưng lại không có cách nào tháo ra, giống như chiếc nhẫn này gắn liền với ngón tay nàng vậy.

Bạch Tổ Nương nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi trên giường, chưa lau khô nước mắt lại một lần chảy xuống, nàng bước nhanh đến bên giường, ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, khóc to: "Sùng Hoa con của ta, rốt cuộc con cũng đã tỉnh, nương mà Sùng Hoa ,con sẽ không có việc gì"

Âu Dương Sùng Hoa để mặc Bạch Tổ Nương ôm nàng, mà nàng cũng rất cục ý thức được mình đã trở lại nơi này.

Lại một nữa trở thành Tam tiểu thư của Âu Dương gia.

Vì cái gì

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nàng chỉ nhớ rõ mình mang theo Giáo sư Hà Điền lao ra khỏi sở nghiên cứu, mình đang lái xe, sau đó, sau đó thì cái gì cũng không nhớ rõ.

Lần này tỉnh lại thì đã ở nơi này

Bạch Tổ Nương khóc một hồi, liền kêu Ngân Tụ bưng canh bỏ.

Âu Dương Sùng Hoa chính là nghe lời của Bạch Tổ Nương từng miếng từng miếng uống canh, trong đầu thì nghĩ đến việc khác.

Về sau cũng là từ miệng Ngân Tụ mới biết được, mình rõ ràng đã nằm suốt hai tháng.

Theo thời gian suy đoán, Âu Dương Sùng Hoa đã phát hiện, nàng trở về một ngày, bên này chính một tháng.

Thời gian có sự khác nhau rất lớn .

Hơn nữa, ở nơi này nàng cũng chỉ là Âu Dương Sùng Hoa mười hai tuổi.

Trời vừa chập tối, Âu Dương Bằng tới đây, hắn cũng chỉ nhìn Âu Dương Sùng Hoa một cách lầy lẹ sau liền rời khỏi phòng.

Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường, hiện tại nàng căn bản không có thời gian suy nghĩ việc khác, chỉ nhìn chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn xem ra được làm bằng ngọc lưu ly, cũng không có gì đặc biệt nhưng chỉ có cái là không cách nào tháo xuống.

Từ bên ngoài truyền đến tiếng của Bạch Tố Nương. "Lão gia, lần này Sùng Hoa có thể tỉnh lại, đều là bởi vì Phật tổ phù hộ, cho nên ta tính ngày mai mang theo Sùng Hoa đi Pháp Hoa Tự ngoài thành dâng hương, đồng thời cũng phù hộ Âu Dương gia chúng ta bình an."

"Tố Nương, những điều này bà tự an bài đi." Âu Dương Bằng có vẻ có chút mệt mỏi.

"Lão gia, gần đây ngài có phải mệt nhọc quá mức, chẳng lẽ là trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?" Bạch Tố Nương nhìn Âu Dương Bằng có chút gầy, ân cần hỏi han.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chiếc nhẫn thần bí 3

"Lão gia, gần đây ngài có phải hay không mệt nhọc quá mức, chẳng lẽ là trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?" Bạch Tố Nương nhìn Âu Dương Bằng có chút gầy đi, ân cần hỏi han.

"Những việc này không cần bà quản, đúng rồi, lần này bà đi Pháp Hoa Tự, nhớ rõ giúp ta hỏi thăm sức khỏe của Huệ Phổ đại sư, nói ngày khác ta sẽ tới lĩnh giáo phật lý." Âu Dương Bằng đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Bạch Tố Nương gật đầu đáp lời đưa Âu Dương Bằng rời đi, lúc này mới âm thầm thở dài, lẩm bẫm nói: "Hi vọng tỷ tỷ Liễu phi nương nương có thể bình an vô sự, Sùng Hoa đứa nhỏ của ta không biết giờ như thế nào."

Hôm sau

"Sùng Hoa, lần này cùng mẫu thân đi Pháp Hoa Tự, con phải nhớ ngoan ngoãn, Huệ Phổ đại sư và cha con sinh từ chi giao, con phải nhớ chào hỏi Huệ Phổ đại sư." Bạch Tố Nương nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, nhẹ nhàng mà vuốt, bỗng thấy trên tay Âu Dương Sùng Hoa có chiếc nhẫn thì ánh mắt không khỏi lóe lên tia kinh ngạc và bối rối: "Sùng Hoa, nương không phải đã nói với con là không nên đụng vào chiếc nhẫn kia sao?"

Bạch Tố Nương lấy hết sức tháo chiếc nhẫn ra, chính là nàng thử qua mấy lần, đều là phí công. Chiếc nhẫn vẫn nằm trên ngón tay Âu Dương Sùng Hoa .

"Cái này có thể không tốt, cái này có thể không tốt." Bạch Tố Nương nhìn qua chiếc nhẫn, trong miệng nói cùng một câu.

"Phu nhân, chiếc nhẫn kia làm sao mà không tháo ra được ?" Ngân Tụ ở một bên nhìn cảm thấy kỳ quái, không khỏi hỏi.

"Ngươi biết cái gì, chiếc nhẫn kia có tà tính." Bạch Tố Nương nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Ngân Tụ, nói ra: "Bảo cho bọn họ dừng xe ở phía trước, bộ dạng Sùng Hoa như vậy không thể đi gặp Huệ Phổ đại sư."

"Phu nhân" Ngân Tụ về mặt nghi hoặc.

Đương nhiên Âu Dương Sùng Hoa cũng cảm thấy sự có kỳ quặc, Bạch Tố Nương giống như biết rõ chiếc nhẫn kia, bằng không làm sao có thể vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kia lại trở nên bối rối như thế, còn nói cái gì, nàng như vậy thì không thể đi gặp Huệ Phổ đại sư .

‘ chiếc nhẫn kia có tà tính ’ đây cũng là có ý gì?

Trong lúc Bạch Tố Nương phân phó cho xe ngựa dừng ở đình phía trước nghỉ mát.

Âu Dương Sùng Hoa được Ngân Tụ dìu xuống xe ngựa, còn Bạch Tố Nương vẫn ngồi ở trong xe, nàng căn dặn với Ngân Tụ: "Ngươi dẫn theo Sùng Hoa ở chỗ này chờ ta, ta đi một chuyến Pháp Hoa Tự sẽ trở lại."

"Dạ, phu nhân." Ngân Tụ đáp lời.

Bạch Tố Nương tuy nhiên cực kỳ lo lắng cho Âu Dương Sùng Hoa, nhưng vẫn lệnh xe ngựa đưa nàng đi Pháp Hoa Tự trước.

Về phần nguyên nhân bên trong, Âu Dương Sùng Hoa không được biết, chỉ có cảm giác, lần này Bạch Tố Nương mang nàng đến Pháp Hoa Tự, cũng không phải là chỉ đơn giản là để tạ lễ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chiếc nhẫn thần bí 4

"Tiểu thư, người uống nước không?" Ngân Tụ và Âu Dương Sùng Hoa, ngồi ở trong lương đình

Âu Dương Sùng Hoa gật gật đầu, kỳ thật cũng không phải khát nước, chỉ là đột nhiên nghe Ngân Tụ hỏi vậy làm nàng bất giác đồng ý.

Ngân Tụ ngược đầu lên nhìn bốn phía xung quanh, nơi này thật vắng vẻ chắc cũng không dễ tìm nước

"Tiểu thư, vậy người phải ngoan ngoãn ở yên chỗ này chờ Ngân Tụ trở về, nhất định không được đi lung tung nha." Ngân Tụ cắn cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài tìm xem, có người dân hay gia đình nào có thể xin được ít nước.

Âu Dương Sùng Hoa thuận theo gật đầu, cũng lộ ra một nụ cười thuận mỷ.

Ngân Tụ lúc này mới có chút yên tâm, mặc dù tiểu thư si ngốc, nhưng vẫn rất nghe lời, trong ngày cũng không còn xảy ra sự cố gì, cho nên Ngân Tụ mới có thể để Âu Dương Sùng Hoa lại, một mình đi tìm nước.

Âu Dương Sùng Hoa đợi Ngân Tụ sau khi rời đi, không bao lâu liền đi ra đình nghỉ mát.

Nàng nhất định phải đi pháp hoa tự một chuyến, rốt cuộc Bạch Tố Nương đang dấu diếm cái gì, mà lại muốn nàng gặp Huệ Phổ đại sư.

Thân thể này quả thật rất yếu, chỉ đi một đoạn đường núi đã có chút thở hổn hển rồi.

Bạch Tố Nương thật sự là bảo vệ Âu Dương Sùng Hoa quá mức rồi, thử nghĩ xem nàng bị giữ trong nội viện, cũng không thường xuyên được đi lại, nên mới có được nàng da trắng nõn như vậy, thậm chí còn có chút giống bị bệnh bạch tạng.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn ngó xung quanh, thì thấy cách đó không xa xuất hiện chùa miếu, xem ra pháp hoa tự ở đằng trước....

Cẩn rằng, nàng không dừng lại, mà tốc độ nhanh hơn, trước khi Ngân Tụ trở về, phải quay về đình nghỉ mát mới được.

Sắp tới gần pháp hoa tự, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên cảm thấy tay mình truyền đến một luồng nhiệt nóng bỏng.

Giơ tay lên, xem xét

chiếc nhẫn mang theo đang đỏ bừng, phát ra ánh sáng dị sắc lưu quang

Đây là

Âu Dương Sùng Hoa bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ, không hề để ý nên bị trượt chân một cái, cả người lăn xuống dưới dọc theo triền núi

Hết kinh ngạc nàng trấn tĩnh lại.

Âu Dương Sùng Hoa lấy tay che đầu của mình, cố gắng giữ cho thân thể bị ít thương tổn nhất, từ từ trượt xuống.

Chỉ có điều, khi nàng đã ổn định được thân thể, lúc ngẩng đầu lên, đã trượt xuống sườn núi một đoạn rất dài.

Mặc dù có bảo vệ thân thể nhưng vẫn để lại thương tổn không nhỏ.

Đặc biệt trên chân trái truyền đến đau đớn, xem ra là gãy xương.

Âu Dương Sùng Hoa bám vào một nhánh cây đứng lên, nhìn ra xa bốn phía một chút.

Dù hiện tại nàng căn bản không có khả năng đi lên núi, nhưng nếu muốn sống sót ở dưới chân núi này tựa hồ lại càng khó.

Nhưng xem ra trước mắt nàng nhất định phải băng bó vết thương lại đã.

Âu Dương Sùng Hoa dùng nhánh cây và vải băng chân trái lại, sau đó dùng một cành cây khác làm gậy chống, chậm rãi bước đi, hướng về sơn cốc ở sâu bên trong đi đến.

Không có cách nào trèo lên trên, vậy chỉ có thể đi xuống dưới, nói không chừng còn có thể tìm được một tia hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sơn động kỳ ngộ 1

Âu Dương Sùng Hoa dựa vào cây gậy chống tiếp tục đi xuống phía dưới núi, nhưng càng đi xuống dưới, sẽ cảm thấy nhiệt độ càng thấp, giống như là đang từ ấm áp mùa xuân thoáng cái đã đến cuối mùa thu, quần áo mùa xuân mặc trên người bây giờ xem ra có chút đơn bạc.

Âu Dương Sùng Hoa kéo lại vạt áo trước, tiếp tục đi về phía trước.

Dừng ở chân núi, nàng ngẩng đầu lên xem xét, rừng cây rậm rạp che khuất tầm mắt, ngay cả sắc trời cũng giống như đã âm u đi rất nhiều.

Đi thêm một đoạn đã tới chân núi, nhiệt độ thì càng lúc càng thấp, gió thổi mạnh vào làm cho Âu Dương Sùng Hoa không khỏi run rẩy một chút.

Tiếp tục như vậy mình nhất định sẽ bị chết cóng ở dưới núi.

Âu Dương Sùng Hoa nghĩ, nhìn quanh bốn phía, đây núi giống như một cái ống tròn, không có đường ra.

Đối mặt với hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, Âu Dương Sùng Hoa tạm thời không đi tiếp mà xem xét tình hình.

Âu Dương Sùng Hoa quyết định đi về hướng bên cạnh, dọc theo rừng cây dày đặc, đi lên phía trước.

Đầu tiên muốn tìm một chỗ dừng chân, sau đó lại nghĩ biện pháp.

Xuyên qua lá cây le lói một vài tia ánh mặt trời, Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ trong đó thấy được một cái sơn động, trong đầu thầm vui vẻ, xem ra đã tìm được chỗ dừng chân.

Đi chưa được bao lâu thì Âu Dương Sùng Hoa tới gần sơn động thì một trận Cuồng Phong nổi lên, nàng dừng nói là đứng vững chân được, mà ngay cả muốn tìm nơi tránh gió cũng không có, chưa được một lát đã bị trận quái phong đẩy vào trong sơn động.

"Á!" Âu Dương Sùng Hoa cả người từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, đau đớn toàn thân, làm cho nàng nhúu chặt lông mày.

"Này lão quái vật, không dùng sức cũng làm cho nó thành ra như vậy, như thế rất tốt, đã năm mươi năm nay lại xuất hiện một tiểu oa nhi, ngươi phải cho ta giết chết." Một thanh âm sắc bén vang lên từ khoảng không đen kịt trong sơn động.

"Nếu như vậy rất nhanh sẽ chết, chúng ta cho dù để lại tiểu oa nhi này cũng vô dụng. Lão thái bà, ngươi nói xem tiểu oa nhi này rốt cuộc là đã chết chưa?" Một giọng nói hùng hậu vang lên sau đó tiếp lời hỏi.

"Ta làm sao biết."

"Nhìn xem ra sao." Theo lời nói vang lên, trong động lại nổi lên một trận gió, đem Âu Dương Sùng Hoa đang ngã nằm trên đất đi vào sâu bên trong.

"Leng keng!"

"Lão quái vật, ngươi muốn ghim chết ta sao?"

"Đợi chút."

Thanh âm đàm thoại bỗng yên lặng một lúc, sau đó tiếng cười to truyền đến: "Ha ha, tiểu oa nhi này vẫn không chết, tốt tốt, xem ra chúng ta có hi vọng thoát khỏi sơn động này rồi..."

Âu Dương Sùng Hoa ngất đi - ý thức trong lúc đau đớn giờ đã dần tỉnh lại, nàng động đậy thân rên một tiếng, rồi chậm rãi mở mắt.

Bốn phía đen kịt làm cho nàng choáng váng một chút, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại.

Vừa rồi trận quái phong kia là chuyện gì xảy ra?

"Tiểu oa nhi, ngươi đã tỉnh?"

"Bá" "A.....?"

Âu Dương Sùng Hoa giật nảy mình vì âm thanh vang lên phía sau lưng, có thể bởi vì chân trái bị thương, làm cho nàng kêu rên thành tiếng.

Nhìn đau, nàng miễn cưỡng ngồi thẳng lên, đưa tay ra nhìn không thấy năm đầu ngón tay, bốn phía tối tăm, mà bên trong sơn động này, lại có người?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sơn động kỳ ngộ 2

Bên trong sơn động tối tăm, nhìn không thấy gì mà lại có người?

"Tiểu oa nhi, coi như ngươi mạng lớn, xương cốt đều gãy mà người còn chưa có chết." Tiếng cười trừu từ phía trước truyền đến.

Âu Dương Sùng Hoa hé mắt, thật sự là quá tối nàng vẫn là không cách nào thấy rõ bộ dạng của người kia, chỉ dựa theo thanh âm phán đoán, người đang nói chuyện, ít nhất cũng năm sáu chục tuổi.

Thanh âm già nua lại hùng hậu.

"Lão quái vật, hiện tại tiểu oa nhi có phải như vậy thật không có lẽ phép, nhìn thấy chúng ta cũng không hành lễ." Một giọng nữ khác truyền đến, thanh âm bén nhọn không cách nào phân biệt rõ tuổi thật của người này.

Âu Dương Sùng Hoa còn chưa tới kịp lên tiếng, chỉ cảm thấy một lực hút rất mạnh, làm cho nàng cả người như tên rời cung, bay nhanh lên trên.

Âu Dương Sùng Hoa cả người lơ lửng giữa không trung.

"Lão thái bà, ngươi ngàn vạn lần đừng giết chết nàng, chúng ta cần phải dựa vào nàng mới có thể rời khỏi đây."

"Yên tâm đi, lão quái vật, ta sẽ không giết chết nó, nhiều lắm chỉ phế đi một cái cánh tay của nó thôi."

Từ trước đầu truyền đến tiếng vang, làm cho Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy màng nhĩ rung lên, thương thế trên bởi vì tiếng vang mãnh liệt này mà khẽ động làm nàng rên rỉ lên tiếng.

"Các người, là ai!" Cắn chặt hàm răng, Âu Dương Sùng Hoa trấn định lên tiếng hỏi.

"Tiểu oa nhi nhưng lá gan ngược lại rất lớn, rõ ràng không sợ chúng ta." Lão nhân như là phát hiện ra chuyện rất thú vị, nói.

"Đó là nó chưa thấy được bộ dáng của chúng ta, nếu thấy được, nó còn có thể trấn tĩnh như vậy, lão thái bà ta sẽ buông tha mạng cho tiểu oa nhi này." Lão thái bà chậm chọc.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy lão bà nói chuyện đồng thời rất nhanh tay dùng thêm lực, lồng ngực nàng đang đè ép kịch liệt ở bên trong, phát ra thanh âm cạc cạc nứt xương.

Đau đớn, không phải, càng giống như cảm giác buồn nôn, đang tràn ngập ở sâu bên trong cổ họng.

Nếu không được hô hấp ngay, nàng chỉ sợ rằng mình sẽ không kiên trì được lâu.

"Bang bang"

Hai tiếng nổ mạnh theo ngực Âu Dương Sùng Hoa truyền đến, đồng thời thân hình đang lơ lửng ở giữa không trung của nàng cũng lấy được tự do. Nàng rơi xuống đất, hô hấp trở lại bình thường nàng thở dốc.

"Tiểu oa nhi, nâng đầu của ngươi lên."

Từ trên truyền tới thanh âm, khiến Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu

Vốn không thể thấy rõ bất cứ cái gì trong không gian tối om vừa rồi, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy cảnh vật bốn phía.

Nhìn xung quanh cũng không thấy có bất cứ vật gì có thể chiếu sáng, chỉ có thể đoán rằng trong lúc bắt chọt nàng đã có khả năng nhìn được trong bóng

đêm.

Nhưng, Âu Dương Sùng Hoa thấy hai người lơ lửng ở giữa không trung, có dây xích sắt buộc chặt cùng một chỗ.

Không, vậy là hai người mà như một người sao?

Bởi chuyển động ở bên trong xích sắt, hình ảnh xuất hiện trước mắt Âu Dương Sùng Hoa khi là nữ, khi lại là nam

Có như vậy trong nháy mắt, nàng sẽ tưởng là hai người, rồi lại có cảm giác là một người.

Hơn nữa bộ dáng hai người, chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sơn động kỳ ngộ 3

Một nam một nữ cánh tay bị xích sắt trói chặt treo ở giữa không trung, nếu chỉ nhìn ở phía trên thì thấy như người bình thường, nhưng nếu rời tầm mắt xuống phía dưới thì sẽ không nhìn thấy trọn vẹn nửa thân dưới.

không biết là bị cắn hay là xé rách mà miệng vết thương, thối rữa đến độ giống như bị ăn mòn đã lâu, tản ra màu xanh đen.

Hai người kia ngược lại làm thế nào lại có thể sống được ở trong động này?

Âu Dương Sùng Hoa mắt nhìn lạnh lùng, đừng nói là sợ hãi, mà ngay cả một tia run run cũng không lộ ra.

"Lão thái bà, xem ra tiểu oa nhi này không phải là người thường." Lão giả thanh âm lộ ra hưng phấn.

"Tiểu oa nhi, ngươi tên là gì." Lão bà bà lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Sùng Hoa.

"Âu Dương Sùng Hoa." Âu Dương Sùng Hoa không nhanh không chậm nói ra tên của mình, "Các người là ai?"

"Chúng ta là ai, ngươi cũng không cần biết." Lão bà bà hiển nhiên đối Âu Dương Sùng Hoa quá mức ngạo mạn thần sắc khiêu khích, "Tiểu oa nhi, ngươi có muốn rời sơn cốc này?"

"Điều kiện." Âu Dương Sùng Hoa vẫn ôn hoà mở miệng.

"Ngươi ——" lão bà bà ánh mắt hung dữ muốn phát tác.

"Tốt lắm tốt lắm, ngươi cũng đừng tức giận, ta thấy tiểu oa nhi này rất không tồi, đầu óc tỉnh táo, người không ướt át bẩn thỉu." Lão giả quả thật tương đối hài lòng nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa, "Tiểu oa nhi, điều kiện chính là ngươi nhất định phải đưa bọn ta cùng rời khỏi chỗ này."

"Được." Âu Dương Sùng Hoa không chút suy tính liền đáp ứng.

"Ngươi đồng ý nhanh như vậy, tuyệt đối không thể tin." Lão bà bà hừ tức giận.

Âu Dương Sùng Hoa hơi giương mắt, con ngươi đen sáng lên, nhàn nhạt nhìn về phía lão bà bà, "Tôi chỉ không muốn chết trong này."

"Ha ha ha —— ha ha ha —— tiểu oa nhi này rất có ý tứ, ta thích. Lão thái bà, không nên nói nữa, ta tin oa nhi này." Lão giả nghe được lời nói của Âu Dương Sùng Hoa, cất tiếng cười to.

"Hừ." Lão bà bà hừ lạnh, lại không hề phản bác.

Bà thực sự không phải là nghe lời lão giả nói... , mà là bởi vì cặp mắt kia của Âu Dương Sùng Hoa

Cặp kia lạnh lùng tới cực điểm, nhìn không có một tia cảm tình, con ngươi đen ở bên trong, lại đủ để khiến bà tin phục, lời nói của tiểu oa nhi này là thật.

Chính điểm này là chỗ tin tưởng vững chắc!

Mà như lão giả nói, tiểu oa nhi này thật sự rất có ý tứ.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ muốn là rời ngay khỏi chỗ này thôi, những điều khác đối với nàng mà nói cũng không quan trọng.

"Tiểu oa nhi, ngươi hãy nhìn xuống dưới chân của ngươi một chút."

Lão già nói chuyện..., làm cho Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu xuống, nhìn qua dưới chân.

Trên mặt đất là một vài bức tranh vẽ, hình ảnh mặc dù không phải là rất rõ ràng, nhưng vẫn là có thể nhìn là vẽ cái gì.

"Đây là ta cùng lão thái bà ở trong sơn động, nhằm chán thì vẽ lại một bộ nội công tâm pháp, chỉ cần ngươi luyện thành, chúng ta có thể rời khỏi sơn cốc này."

"Hừ, chúng ta sẽ không chuẩn bị đồ ăn cho ngươi, ngươi phải tự làm lấy tất cả, nếu trước khi luyện thành ngươi bị chết đói, ngược lại có thể cho chúng ta thêm thức ăn, đã lâu cũng không được ăn thịt, đặc biệt là thịt người trắng nõn như vậy." Lão bà nói, tiếng cười u ám vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trời giáng Mỹ thiếu niên 1

Âu Dương Sùng Hoa đồng ý điều kiện của hai quái nhân, ở trong sơn động tu luyện

Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện bộ nội công tâm pháp ngoại kia, Âu Dương Sùng Hoa còn phải lo ba bữa cơm rất bận rộn, trong sơn cốc thức ăn rất ít cộng thêm với việc không có lửa để nấu.

Thức ăn mỗi ngày Âu Dương Sùng Hoa kiếm được cũng chỉ có những lá cây non giòn kia, thỉnh thoảng cũng có chút chim quay, nhưng cũng để dành cho hai lão quái nhân kia.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt cũng đã qua bốn ngày.

"Tiểu oa nhi, ngươi rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể luyện thành?" Thanh âm của Lão bà theo đỉnh đầu Âu Dương Sùng Hoa truyền đến.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi khoanh chân, bình tĩnh tự nhiên, thực sự lãnh cảm đến cực điểm, đối với câu hỏi của lão bà bà..., giống như mất điếc tai ngơ.

"Ngươi đừng cho là ta không dám giết ngươi." Lão bà bà tức giận nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Nội công tâm pháp của chúng ta, có thể trong một năm mà luyện được cũng là không tệ rồi, mà tiểu oa nhi này bất quá cũng chỉ mới ở trong sơn động có bốn ngày." Lão nhân nói, đưa mắt nhìn về phía cửa động, nói với Âu Dương Sùng Hoa: "Trời lại sắp mưa. Ngươi đi chuẩn bị một ít thức ăn, ngày mưa ta cùng lão thái bà cần nghỉ ngơi."

"Trời mưa?" Âu Dương Sùng Hoa quay đầu lại, nàng ở trong bóng tối đã lâu nên năng lực thị giác càng ngày càng mạnh. Cho dù ở đây tối om nàng vẫn có thể thấy rõ bốn phía, mà cửa động có tia sáng mặt trời li ti chiếu xuống, biểu hiện ra thời tiết sáng sủa.

"Đúng, miệng vết thương của chúng ta lại đang đau, lão Thiên đáng chết, chính là không cho chúng ta sống yên ổn." Lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, một chân hướng phía cửa động đi đến.

Lão nhân trong lời nói tuy nhiên không đủ để tin, nhưng trước mắt nàng thà rằng tin, cũng không muốn đến lúc mưa rồi mới ứng phó.

Đi ra ngoài sơn động, Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn về phía bị lá cây bao phủ là bầu trời bao la, hít vào một hơi thật sâu

Chỉ cảm thấy trong đan điền, có một cỗ nhiệt lưu chảy qua, cả người hơi thư thái, không thể không thừa nhận bộ nội công tâm pháp kia, quả thật là tuyệt không thể tả.

Tuy chỉ có ngăn ngắn bốn ngày, nhưng nàng cũng đã hiểu được đôi chỗ.

Âu Dương Sùng Hoa thu khí, đi lên phía trước

"A" đột nhiên từ trước đầu truyền đến một giọng hô thấp, thanh âm sấp mà khàn khàn, nhưng xác thực là tiếng người.

Âu Dương Sùng Hoa nhướng mày, nhìn về phía đó, chỉ thấy một cái bóng trắng đang bị cây mây quấn quanh lấy, đôi chiều ở giữa không trung.

Người này có phải cũng giống mình, cũng là từ trên núi lăn xuống đây không?

Âu Dương Sùng Hoa tiến lên, nhưng rất nhanh nàng lại lui trở về

"Này , có phải là người hay không đó ? Giúp tôi một chút, chân của tôi bị quẩn lấy!"

Bởi vì người nọ đưa lưng về phía Âu Dương Sùng Hoa, nên không thể thấy phía dưới, chỉ nghe tiếng bước chân.

Đồng thời cũng phát giác được tiếng bước chân kia đang đi xa, không khỏi lớn tiếng kêu cứu.

Âu Dương Sùng Hoa quay lưng lại, hai tay nắm chặt một chút, xoay người đi tới. ...

Âu Dương Sùng Hoa chân không dùng hết sức leo lên cây, bề bộn loay hoay một hồi, mới gỡ được cây mây cuốn lấy chân người nọ

"rầm!"

"Ngã chết ta!" Người nọ được gỡ ra khỏi cây mây, ngã xuống trên đất bùn, đau đến nổi nhe răng nhếch miệng.

Đầu tóc rối loạn che cả mặt của hắn

Âu Dương Sùng Hoa trượt từ trên cây xuống đất, không nhìn người nọ lấy một cái, muốn rời đi ngay.

"Này , cô đừng đi nha, chân của tôi hình như không nhúc nhích được rồi, cô không thể không giúp tôi?" Ngồi dưới đất, hắn giương mắt nhìn người kia muốn xoay lưng bỏ đi.

Khi hắn thấy rõ thân hình nhỏ gầy kia , giống như không dám tin mở to hai mắt nhìn, kinh hô: "Tại sao lại là một đứa bé?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trời giáng mỹ thiếu niên 2

Khi hắn thấy rõ thân hình nhỏ gầy kia , giống như không dám tin mở to hai mắt nhìn, kinh hô: "Tại sao lại là một đứa bé?"

Âu Dương Sùng Hoa trở lại, nhìn thiếu niên trên mặt đất, lại đưa mắt nhìn phía trên, "Người tự đâm đầu vào chỗ chết sao?"

"Ta sợ nhất chính là chết." Thiếu niên khoát khoát tay, vuốt tóc về đằng sau, cuối cùng cũng thấy rõ dung mạo của cô gái, "Cô đáng đáp thật xinh đẹp."

Âu Dương Sùng Hoa nhú mày, quay lưng đi.

"Này, đừng đi, cô xem nơi này chỉ có tôi với cô, hơn nữa tôi cũng bị thương, nếu như cô không cứu tôi, thì tôi thật đã chết rồi. Cô làm người tốt thì làm đến cùng, giúp đỡ tôi đi." Thiếu niên lão đảo bò dậy, nhưng mắt cá chân phải truyền đến đau đớn, làm cho hắn nhịn không được thấp giọng kêu lên tiếng.

Âu Dương Sùng Hoa đang đi về phía trước, nghe thấy ở sau người thiếu niên thấp giọng hô, bỗng nhiên dừng lại.

Tay nàng không khỏi tóm lấy ngực, vừa rồi là loại cảm giác gì vậy?

Đột nhiên ngực giống như bị một đòn đánh tòi, đau nhói.

"Này , mắt cá chân tôi giống như bị trật khớp rồi, cô mau tới đây giúp tôi một chút." Thiếu niên gọi Âu Dương Sùng Hoa. "Mau tới đây."

Âu Dương Sùng Hoa cũng không muốn quan tâm tới thiếu niên kia, nhưng cất bước đi cũng không cách nào tùy tâm, hơn nữa thứ làm nàng để ý, là chiếc nhẫn trên ngón tay , lại đang nóng lên rồi, giống như thúc giục nàng

"Dừng lại ——" thiếu niên nói còn chưa kịp nói xong, cả người hắn đã bị nâng lên, lấy tốc độ cực nhanh hướng sơn động lao đi.

Không tốt, hai cái lão quái nhân sẽ phát hiện ra hắn.

Âu Dương Sùng Hoa âm thầm khẽ cắn môi, bất kể như thế nào, nàng không thể để cho thiếu niên này có chuyện gì, có lẽ chuyện chiếc nhẫn có thể tìm được manh mối gì đó từ hắn..

"A a có chuyện gì vậy? cái gì đang hút ta vào đây" thiếu niên hoảng sợ kêu to.

Âu Dương Sùng Hoa toàn thân bỏ nhào một cái, ôm lấy eo thiếu niên , quát khê: "Không muốn chết, thì câm miệng cho ta."

Thiếu niên không nói gì, cứ để Âu Dương Sùng Hoa ôm hân, hai người bọn họ vẫn là đang không ngừng tiến về phía trước.

Nhưng mà, hai con ngươi của thiếu niên giấu kín dưới tóc đen, lúc này vụt sáng một chút, khóe miệng bắt đầu gợn lên.

Xem ra sư phó nói rất đúng, hai con quái vật kia vẫn còn sống

cô bé này là ai?

Âu Dương Sùng Hoa ôm thiếu niên, theo thân thể của hân bò tới đằng trước, dùng thân thể của mình chặn trước hấp lực, xoay người lại dùng một chưởng đánh bay hân.

Thiếu niên theo lực đánh vào, rơi trên đất bùn nhấp nhô cách xa mấy thước, lúc này mới ổn định thân thể, hân ngồi thẳng dậy, "Này, cô....."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn thấy thiếu niên thoát hiểm thì tâm không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà nàng còn chưa biết rõ ràng tâm cảnh của mình thì người đã bị lực hút quần vào trong sơn động.

Âu Dương Sùng Hoa bị té rớt trên mặt đất, làm nàng từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, tứ đỉnh đầu của nàng truyền đến "leng keng leng keng" xích sắt đụng vào nhau tạo thành tiếng vang

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trời giáng Mỹ thiếu niên 3

"Tiểu oa nhi, ngươi không muốn sống nữa sao!" Lão nhân thanh âm tức giận, tứ đỉnh đầu truyền đến.

Âu Dương Sùng Hoa lau đi vết máu ở khóe miệng, ngồi thẳng ngẩng đầu lên, nhìn qua đỉnh đầu hai lão quái nhân, "Ta chết đi, sẽ không có ai mang hai người ra khỏi đây."

"Tiểu oa nhi, đừng cho là chúng ta thật sự không dám giết ngươi!" Lời nói âm lãnh của Lão bà bà vang lên đồng thời một luồng hấp lực mạnh mẽ truyền đến.

Âu Dương Sùng Hoa cả người lẫn nửa bị hút lơ lửng ở giữa không trung.

Hấp lực mạnh mẽ, đè xuống phổi của nàng, hô hấp tắc nghẽn, làm gương mặt nàng trong khoảnh khắc trở nên tím ngắt.

"dừng lại, hai lão già các người lại đi khi dễ một cố nương bé nhỏ, còn gọi gì là giang hồ hảo hán." Thanh âm sấp khàn khàn, từ ngoài cửa động truyền vào.

Âu Dương Sùng Hoa nghe được thanh âm này, thân thể đột nhiên run lên, tên ngu ngốc này còn chạy tới làm cái gì, hân thật sự không muốn sống sao?

Hiện tại mình căn bản không rảnh phân thân đi cứu hân!

"Xú tiểu tử, chúng ta còn chưa có đi tìm ngươi, ngươi ngược lại tự đưa thân tới cửa tìm chết." Lão bà bà thấy thiếu niên đứng ở cửa động, thì gương mặt xấu xí trong nháy mắt vặn vẹo, âm hiểm cười liên tục.

"Lão thái bà chết tiệt, mạng của ta còn dài mà, ta cảnh cáo các ngươi, nhanh thả nàng ra, bằng không tiểu thiếu gia ta thù hạ không lưu tình." Thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, một đôi mắt quýnh sáng, nhìn thẳng về phía trước.

"Lão nhân, tiểu tử này đến nộp mạng, ngươi sẽ không ngăn cản ta nữa chứ?" Lão bà bà nhìn về phía lão nhân, hỏi thăm.

"Lão thái bà đừng nói ngươi muốn tiểu tử này chết, nếu là lão nhân ta, ta cũng muốn giết tiểu tử này." Lão nhân nói, hỏ khẩu chấn động, thanh âm rầm rĩ đỉnh tai nhức óc, lập tức tràn ngập tại cả trong sơn động.

Đủ để chấn vỡ màng nhĩ, tim phổi rống to, làm Âu Dương Sùng Hoa cả người cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy lên.

Nếu không phải mấy ngày qua chăm chỉ tu luyện, làm cho nàng kịp thời bảo vệ tâm mạch của mình, chỉ sợ hiện tại đã bị một tiếng rống này, làm vỡ lực phủ ngũ tạng, bảy lỗ chảy máu đến chết.

"Bùm bùm" hai tiếng nổ mạnh, Âu Dương Sùng Hoa lẫn nửa ngã ngồi trên mặt đất

Nàng khó khăn từ mặt đất cố gắng đứng dậy, nhìn về phía sơn động, bóng dáng thiếu niên kia ở đâu.

"Người" trái tim lại đang bắt đầu kịch liệt đau đớn, Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, nàng không cách nào ngăn cản ngực đau đớn, càng không cách nào ngăn cản chiếc nhẫn đang nóng lên.

Lúc thần trí sắp tiêu tán, Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy mơ hồ trong tầm mắt, xuất hiện một bóng trắng

Còn chưa kịp nhìn, cô mát lạnh, không có bất kỳ đau đớn, không có bất kỳ giây dựa, nàng liền chìm vào trong bóng tối

Thiếu niên tay khoác ở eo Âu Dương Sùng Hoa, thân thể nghiêm nghị ngang nhiên đứng ở trong động, vốn là một đầu tóc dài đen nhánh, trong giây lát đã biến thành tóc trắng.

Đôi con ngươi xanh đen kia, cũng bởi vì màu tóc chuyển biến, mà biến thành một màu Kim Nhất Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Trời giáng mỹ thiếu niên 4

Dáng đứng phiêu dật, tóc trắng đón gió chập chờn, đôi mắt tàn mát ra khí thế đe dọa kinh người

Thiếu niên đưa mắt nhìn về phía hai lão quái nhân, ánh mắt lúc sáng lúc tối, bóng dáng tựa hồ đã ở trong con ngươi đang đóng mở, phiêu hồn bất định.

Cho dù là đang ở phía trước hai người, cũng đoán không ra được người thiếu niên đang đứng ngay tại đây.

Lão bà bà khuôn mặt càng dữ tợn, trên người bà tỏa ra một luồng sát khí khiến người khác khiếp sợ

Cả trong sơn động, ngoại trừ tiếng gió lạnh, thì chỉ còn lại tiếng vang vọng của xích sắt va chạm vào nhau

Nhiều tiếng giống như quỷ kêu rên.

"Năm mươi năm rồi, năm mươi năm —— Thiên Dạ, ngươi vẫn không buông tha chúng ta!" Lão bà bà cùng lão nhân đồng thời ngửa mặt lên trời cười một tràng dài.

"Phong Tam lang, Phong Nhị nương, gia sư năm mươi năm qua cũng chưa từng có một ngày quên các ngươi. Năm mươi năm trước ngươi đưa cho gia sư giữ lại Thiên Sát cổ kia, gia sư đề cho ta nếu gặp lại các ngươi thì phải trả lại."

Thiếu niên không nhanh không chậm lời nói trong sơn động vang vọng, trong bóng đêm một ánh sáng màu bạc trắng phát quang, hẳn là từ tứ phía cùng chiếu về phía trong sơn động lướt gấp qua hai người...

"Ha ha ha —— mặc dù chúng ta bị Thiên Dạ nhốt ở trong này đã năm mươi năm, ngày không thấy mặt trời, nhưng chúng ta lại được sống tự tại, không giống hẳn mỗi ngày gặp Thiên Sát cổ ăn mòn, phải nói rằng chúng ta cũng có lợi đấy chứ." Lão nhân tiếng cười to bao trùm ở thiếu niên tiếng vang.

"Bành bành." Thiếu niên song chưởng cùng đánh, tốc độ của hắn bằng mắt thường không cách nào thấy rõ, xuất hiện trước mặt lão nhân cùng lão bà bà.

Lão nhân cùng lão bà bà nhất tề bị thiếu niên bóng dáng có điểm quỷ dị khó lường, công phu có chỗ kinh người, lão bà bà càng lời kéo dây xích, dùng lực quán tính đánh thẳng về phía thiếu niên, "Thiên Dạ cư nhiên lại phái tên tiểu tử như vậy lấy tính mạng hai ta, xem ra hẳn từ lâu đã không còn được như năm đó, như vậy thì dù còn sống, thân cũng đã không thể động, tai không thể nghe thấy, miệng không thể nói."

"Các ngươi nói không sai, gia sư hiện tại bất quá giống như một người liệt" Thiếu niên nghịch qua tóc trắng của mình, ghé mắt cười nhìn qua Phong Nhị nương, Phong tam lang.

"Tiểu tử chết tiệt, chỉ cần ngươi dẫn chúng ta rời khỏi nơi này, chúng ta chắc chắn sẽ giao cho ngươi công phu cả đời bọn ta." Phong tam lang mất hồn, nhìn thiếu niên.

"Có thể được Phong tam lang tiên bối coi trọng như thế, ta - Mặc Âm Trần này thật đúng là thiên đại phúc dày, chi tiếc...." thiếu niên nói, hai chân ngồi lên, người lơ lửng ở giữa không trung, hai tay rất nhanh đánh kết ấn.

"Người" Phong tam lang cùng Phong Nhị nương nhìn tư thế ngồi của người tự xưng là Mặc Âm Trần, tay hắn còn có kết ấn.

Hai người trên mặt không còn vẻ thông dong, bình tĩnh, mà là dữ dội đột ngột, hai mắt biểu lộ ra sự sợ hãi chưa bao giờ có.

Phong Nhị nương càng run rẩy đôi môi, hỏi: "Ngươi..... ngươi là"

Đáng tiếc, lời của bà còn chưa tới kịp nói xong, cả sơn động đột nhiên sáng bừng lên như ánh sáng ban ngày bình thường.

"A a ——"

Sơn động chợt sáng, làm Phong tam lang cùng Phong Nhị nương phát ra tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết.

Hai người kịch liệt đung đưa thân thể, thân thể kết nối chặt chẽ bị ánh sáng phóng xuống chia cắt.....

Chỉ thấy Phong tam lang cùng Phong Nhị nương ở trong ánh sáng bạch quang rất nhanh bành trướng.

"Bạch.....Bạch Thiên Dạ, ngươi thật hèn hạ"

Phong tam lang điên cuồng hét lên, tiếng vang đinh tai nhức óc, bạo liệt.....

Thiếu niên ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa trên mặt đất, nhanh chóng lướt đi ra khỏi sơn động đang nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vương gia vô năng 1

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi ngồi dậy, mắt nhắm nhìn bốn phía, nơi này là?

"Ngươi đã tỉnh."

Theo bên cạnh truyền đến tiếng vang, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên cảnh giác, ánh mắt trong nháy mắt sẽ tụ duệ sắc, thẳng tắp quét về phía thiếu niên ngồi ở phía trước trước bàn.

Hắn là

"Nhìn không ra một nhóc con như ngươi, lại có một thân nội lực kinh người như vậy."

Mặc Âm Trần bắt chéo hai chân, bưng chén trà, nhìn Âu Dương Sùng Hoa xuống khỏi giường.

"Ngươi là ai? Vì sao ta lại ở trong này?" Âu Dương Sùng Hoa đi đến trước mặt Mặc Âm Trần.

Trí nhớ của nàng chỉ dừng lại ở đoạn trước khi hôn mê một chút, trước mắt nhanh chóng lướt qua một bóng trắng là cái gì...

Vì sao nàng không phải ở trong sơn động, là hắn mang mình tới đây sao?

"Ta là ai điều này cũng không quan trọng, về phần ngươi tại sao lại ở chỗ này, là ngươi dẫn ta đi lên, ta còn đang muốn hỏi ngươi, tại sao có thể có công phu như vậy?" Mặc Âm Trần chân thành đứng dậy, đến sát chỗ trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, con ngươi xanh đen, lộ ra sự khó hiểu.

"Ta mang ngươi lên đây?" Âu Dương Sùng Hoa cả kinh, nàng căn bản không có nhớ gì.

Mặc Âm Trần vẽ mặt thành khăn gặt đầu, sau đó hồ nghi mà hỏi thăm: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng là ta mang ngươi lên đây?"

"Ta cũng không nhớ gì." Âu Dương Sùng Hoa tránh khỏi người Mặc Âm Trần, ngồi xuống ghế.

"Ta tay trái gà không chặt, vẫn nhược thư sinh, đừng hoài nghi, thực sự là ngươi dẫn ta ra khỏi sơn cốc." Mặc Âm Trần ngồi xuống đối diện Âu Dương Sùng Hoa, chỉ chỉ ấm trà, lại nói: "Đây là tiểu nhị vừa đưa tới, ngươi có phải nên uống một chén không?"

Âu Dương Sùng Hoa trầm mặc, ánh mắt lại nhìn chăm chú ở trên người Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần cũng không để ý Âu Dương Sùng Hoa có muốn uống trà hay không, rót cho nàng một ly, đưa đến trước mặt của nàng, xong lại ngồi vào chỗ của mình, uống ngụm nước trà, hỏi: "Ngươi còn muốn biết cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa liếc nhìn chén trà đặt ở trước người, đưa mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần, hỏi: "Hai người trong sơn động kia thì sao?"

"Chết." Mặc Âm Trần thanh nhàn nói.

"Chết?" Âu Dương Sùng Hoa bật dậy khỏi ghế, nàng hình như không tin những gì hắn nói.

Mặc Âm Trần giương mắt, mỉm cười gật đầu, chỉ vào Âu Dương Sùng Hoa, chậm rãi nói: "Người giết."

"Cái gì ——" Âu Dương Sùng Hoa thất thần thắp giọng hô.

"Làm sao người lại quên rồi?" Mặc Âm Trần liếc ánh mắt, về mặt kinh ngạc nhìn hướng Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Vậy người nhớ rõ cái gì? Không phải ngay cả mình là ai cũng đã quên chứ?"

"Làm sao có thể." Âu Dương Sùng Hoa bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống.

Lời của hắn có vài phần có thể tin?

"Này, người thật sự cái gì cũng không nhớ rõ à?"

""

Bởi vì đột nhiên có tiếng nói bên tai, Âu Dương Sùng Hoa theo bản năng vươn tay, bắt được Mặc Âm Trần, đúng là không uống phí chi lực thổi bay cả người hắn té ra bên ngoài mấy thước.

"Người người làm cái gì, muốn ta ngã chết sao?" Mặc Âm Trần dưới đất bò dậy, về mặt thống khổ chất vấn Âu Dương Sùng Hoa, "Ta một điểm võ công cũng không có!"

Âu Dương Sùng Hoa đang nhìn chính tay mình, nàng từ khi nào thì có sức mạnh như vậy?

Lại nhìn Mặc Âm Trần

Bất kể là từ đâu đều ở chứng thật lời của hắn, hắn đúng là người không có võ công.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vương gia vô năng 2

Mặc Âm Trần xoa thân thể thấy đau, khắp khiêng đi đến trước bàn, khi hắn thấy Âu Dương Sùng Hoa đi bộ về phía hắn thì sợ đến vội vàng che mặt của mình, hướng về phía Âu Dương Sùng Hoa hô: "Ngần vạn lần đừng đánh vào mặt của ta."

Âu Dương Sùng Hoa nheo lại mắt, ngắm nhìn Mặc Âm Trần, chân bước tiến lên...

Mặc Âm Trần sợ tới mức ngồi xổm người xuống, hô: "Đừng đánh ta, ta là người tốt a! !"

Theo dự đoán nắm tay cũng không có rơi xuống, chỉ có điều bóng dáng kia xác thực là đang di động, chỉ có điều phương hướng lại hướng phía cửa ra vào mà đi

Mặc Âm Trần mạnh đứng dậy, bước nhanh đi về hướng cửa ra vào, chặn đường Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Người muốn đi đâu?"

"Tránh ra." Âu Dương Sùng Hoa trầm giọng ra lệnh.

"Người muốn bỏ lại người bệnh như ta mà đi sao?" Mặc Âm Trần lập tức mờ to hai mắt, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn chằm chằm Âu Dương Sùng Hoa, "Nói như thế nào, ta cũng được coi như ân nhân cho nửa cái mạng của người a?"

Không móc lấy chân khó khăn đi tới trước bàn, hắn hoảng sợ nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa

"Không tránh đường, cẩn thận ta đánh người." Âu Dương Sùng Hoa nói đuổi nâng tay.

Mặc Âm Trần cả kinh thoáng cái lại bưng kín mặt, "Đừng đánh ta, đừng đánh ta"

Âu Dương Sùng Hoa không nói gì thấy thiếu niên này nhát như chuột, tay nàng nắm đầu vai Mặc Âm Trần, "Không muốn bị đánh, vậy tránh ra cho ta."

"Ta có thể không để bị đánh, lại không thể tránh ra?" Mặc Âm Trần theo hai tay trong khe hở, lộ ra một đôi mắt, cẩn thận mà chú ý nhìn sắc mặt đang cực kém của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa ánh mắt có chút thay đổi: dời đi chỗ khác

Mặc Âm Trần mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại không nghĩ rằng, sau một khắc

"A ——"cánh tay khoác trên đầu vai, đột nhiên nhấc lên, đưa cả người hất ném ra ngoài.

Mặc Âm Trần khóc không ra nước mắt nằm ở trong sân, nhìn Âu Dương Sùng Hoa từ trong phòng đi ra, tiểu nha đầu này thật sự muốn ngã chết hán sao?

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng bước ra khỏi phòng, không liếc nhìn Mặc Âm Trần trên mặt đất, đi qua bên cạnh hán

Mặc Âm Trần ánh mắt lóe lên, đứng lên túm lấy vạt áo Âu Dương Sùng Hoa , hô: "Người không thể đi, người đi ta làm sao bây giờ?"

"Buông tay ra!" Âu Dương Sùng Hoa cau mày, mắt sáng như đuốc chăm chăm vào thiếu niên dường như vô lại này.

"Không buông!! Mặc Âm Trần dứt khoát ngồi dậy, ôm lấy chân Âu Dương Sùng Hoa .

"Người không sợ bị ta đánh chết?" Âu Dương Sùng Hoa lại lần nữa nâng tay, làm bộ muốn đánh xuống.

Mặc Âm Trần lại nhắm chặt con mắt, ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng chết không sòn đối mặt với Âu Dương Sùng Hoa, chỉ là hai tay lại càng thêm kiên cố ôm chân của nàng.

"Ta" Mặc Âm Trần một chữ độc nhất nhả âm, cũng rất nhanh bị bóp chết khi bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

"Vương gia, Vương gia của tôi, ngài thật đúng là khiến cho nô tài dễ tìm " Từ ngoài viện một người vội vàng chạy tới, đến bên người Mặc Âm Trần, quỳ xuống gào khóc .

Mặc Âm Trần nhú chặt lông mày, nhìn gã sai vặt tiểu Lục tử, tiểu tử này như thế nào đã tới nhanh như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vương gia vô năng 3

Mặc Âm Trần nhú chặt lông mày, nhìn gã sai vặt tiểu Lục tử, tiểu tử này như thế nào đã tới nhanh như vậy ?

"Vương gia..... ô..... nô tài thỉnh an Vương giaxem như khiến cho nô tài tìm được ngài.....ô ô"

Tiểu Lục tử quỳ trên mặt đất, xụi xụi nước mũi nước mắt nói.

"Lục tử, sao người lại tới đây?" Mặc Âm Trần thấy tiểu Lục tử nức nở không ngừng

"Còn không phải là vì tìm ngài sao, Liễu phi nương nương chỉ còn nước là chưa xử chém nô tài, Vương gia, ngài không một tiếng cứ thế rời khỏi Cẩn vương phủ, đây không phải muốn nô tài chết sao."

Tiểu Lục tử nhấc tới tay áo lau nước mắt, kể khổ liên tục.

Mặc Âm Trần bất đắc dĩ thở dài, từ mặt đất bò lên, nói với tiểu Lục tử, "Còn không mau đứng dậy ."

"Vương gia, ngài lần này sẽ không bỏ nô tài mà đi chứ ?" Tiểu Lục tử quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy.

"Đứng dậy , nếu không , ta sẽ bỏ mặc người" Mặc Âm Trần không kiên nhẫn khi ý thức được Âu Dương Sùng Hoa rời đi, giẫm chân mạnh một cái, nói: "Chuyện của ta đều bị tiểu tử người làm hỏng." Nói xong chạy ra sân.

"Vương gia Vương gia chờ nô tài một chút" tiểu Lục tử vội vàng từ mặt đất bò lên, nếu lạc mất Vương gia, đầu của mình cũng khó có thể bảo toàn .

Mặc Âm Trần chạy ra sân hướng phía đường cái đuổi theo Âu Dương Sùng Hoa

"Dừng lại , sao người đi cũng không nói với ta một tiếng." Mặc Âm Trần chạy đến bên cạnh Âu Dương Sùng Hoa, vừa đi theo vừa hỏi.

"Chớ đi theo ta." Âu Dương Sùng Hoa xoay người, lưng thẳng trừng mắt nhìn Mặc Âm Trần, lòng kiên nhẫn cũng bị hán hành đến hết sạch.

"Ta không đi theo ngươi, thì đi với ai? Chúng ta chính là đồng sanh cộng tử." Mặc Âm Trần bắt lấy cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, "Đi theo ta."

"Ngươi rút cuộc muốn làm gì!" Âu Dương Sùng Hoa dùng sức gỡ cánh tay ra, thiếu niên này quả nhiên là bám dai như đĩa.

Âu Dương Sùng Hoa tự nhận thấy mình thực sự không phải là người mà làm cho người khác yêu mến gần gũi, thậm chí mỗi người đã gặp nàng đều lần rất xa, nhưng vì cái gì hấn lại như vậy

Ta quyết không buông nàng ra?

"Vương gia Vương gia" tiểu Lục tử thở phì phò, chạy tới.

Âu Dương Sùng Hoa kỳ thật vừa rồi cũng nghe đến hai chữ ‘ Vương gia ’ này, bất ngờ nhưng cũng không để tâm, thừa dịp Mặc Âm Trần đang để ý sự xuất hiện tên nô tài thì bước đi thật nhanh.

Ai có thể ngờ tới, người này cứ bám chẳng lấy, tự nhiên còn chạy đuổi theo nàng.

"Lục tử, ngươi đừng xen vào, ta hiện tại có việc ." Mặc Âm Trần đẩy tiểu Lục tử ra, xoay người nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, cười nói: "Nàng theo ta trở về, ta sẽ không bạc đãi nàng."

"Ta có nơi để đi, không cần ngươi phải hao tâm tổn trí sắp xếp." Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng nói, liền muốn rời đi.

"Quả là to gan, ngươi cũng đã biết người trước mắt là ai, đây chính là Lung Nguyệt vương triều được sủng ái nhất Cẩn vương gia!"

Tiểu Lục tử ngóc lên đầu, vừa chỉ vào Âu Dương Sùng Hoa vừa nói .

"Cẩn vương gia" Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên thẳng người lên, thiếu niên đang cười, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm về phía nàng

Hắn ——

Cẩn vương gia, thì ra là người cùng Âu Dương Sùng Hoa có hôn ước chính là Cẩn vương gia Mặc Âm Trần?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vương gia vô năng 4

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua thiếu niên đang cười với nàng, hần rõ ràng chính là người cùng nàng có hôn ước Cẩn vương gia, Mặc Âm Trần?

"Lục tử, ai cho ngươi lăm mồm như vậy, còn không mau lui xuống cho ta!" Mặc Âm Trần trừng trừng hai mắt, quát tiểu Lục tử chói tai.

Tiểu Lục tử thẳng người cuống cuồng định giải thích "Nhưng mà.....Vương gia.....Cô ta....." Khi nhìn thấy Mặc Âm Trần trừng mắt , lập tức cúi đầu xuống.

"Ngươi là Mặc Âm Trần?" Âu Dương Sùng Hoa lần đầu tiên nhìn thẳng vào Mặc Âm Trần.

Thật là lời thôi lếch thếch , thấy thế nào cũng khó có thể là hoàng tôn quý tộc được.

Mặc Âm Trần thăm dò đi đến ghé sát đầu về phía Âu Dương Sùng Hoa , cười nói: "Như vậy có phải hay không có thể nhìn rõ, ta có đúng là Mặc Âm Trần hay không."

Đột nhiên kẻ sát vào đầu, nhìn rõ gương mặt hắn, làm cho Âu Dương Sùng Hoa không khỏi lui về phía sau một bước

Gương mặt đó.....

Giờ phút này, trong đầu Âu Dương Sùng Hoa hiện lên hình ảnh xác ướp cổ nằm ở trong quan tài hoàng kim chế tạo ngàn năm.

Tuy nhiên xác ướp cổ thoát nhìn tuổi có vẻ lớn hơn một chút, nhưng tướng mạo rất giống hắn.

Chẳng lẽ xác ướp cổ và Mặc Âm Trần có cái gì liên quan sao?

‘ Sùng Hoa, ngươi chung quy là muốn trở về..... ’

Âu Dương Sùng Hoa lại bị một lực ép chặt ngực, lại là lo lắng đau đớn này.

Mỗi lần, chỉ cần nghĩ đến xác ướp cổ, lòng của nàng không hiểu sao luôn thấy đau.

Nàng thậm chí không có lý do gì có thể tìm ra!

"Này, nàng làm sao vậy?"

Giọng nói Mặc Âm Trần truyền đến, Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, trong hoảng hốt, nàng dường như chứng kiến một đoàn bóng trắng, chính là, khi nàng nhìn chăm chú thì chứng kiến lại đúng thật là Mặc Âm Trần.

"Đừng đụng vào ta." Âu Dương Sùng Hoa nặng nề mà đẩy bả vai Mặc Âm Trần.

"Ai nha....." Mặc Âm Trần thuận thế sau lui vài bước, kịp thời vịn lấy Lục tiểu tử

"Này, làm sao ngươi có thể vô lễ như vậy, lại dám đẩy Vương gia nhà ta!" Tiểu Lục tử tức quá, nhảy dựng lên nói Âu Dương Sùng Hoa.

"Lục tử!" Mặc Âm Trần quát khê tiểu Lục tử, "Câm miệng."

"Vương gia! !" Tiểu Lục tử giẫm chân, Vương gia đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Chỉ là tiểu cô nương thôi, tất phải nhân nhượng như vậy sao.

Mặc Âm Trần dần dần nheo lại mắt, đứng ở trước người Âu Dương Sùng Hoa bộ dáng thoát nhìn rất cổ quái.

"Nàng....."

"Câm mồm, câm mồm! Ngươi là ai? rốt cuộc là ai?" Âu Dương Sùng Hoa nắm lấy cánh tay Mặc Âm Trần, dùng sức lắc lắc.

Lòng của nàng đau quá, trong đầu bồi hồi những thanh âm không ngừng, rốt cuộc là ai?

"Nàng rốt cuộc làm sao vậy?" Mặc Âm Trần nhíu mày, tay nắm ngược lại hai vai Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta" Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, nàng không biết mình làm sao vậy, chỉ thấy rất đau..... rất đau.....

Trái tim giống như là bị bóp nghẹt, đến rất đau, không cách nào khống chế cơn đau làm cho nàng cả người đều không thể tập trung suy nghĩ được.

"Này, này" Mặc Âm Trần kịp thời ôm lấy người Âu Dương Sùng Hoa.

Gương mặt trắng nõn của nàng bây giờ lại đang ửng hồng

Dù cho đã lâm vào hôn mê, trong miệng của nàng vẫn đang nói cái gì đó một cách đứt quãng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vương gia vô năng 5

Cơn đau đón ở ngực, làm cho Âu Dương Sùng Hoa lại lâm vào hôn mê

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến thanh âm kêu gọi mình, lúc rõ lúc mờ, nghe không cắt nghĩa được, nhưng lại cảm thấy đúng là có người đang gọi mình.

"Này! Này" Mặc Âm Trần ôm Âu Dương Sùng Hoa, bộ dáng của nàng rất cổ quái, quanh quẩn trên khuôn mặt hồng quang là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ

Nghĩ đến đây, Mặc Âm Trần cầm cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, khi hắn thấy chiếc nhẫn ở ngón giữa của Âu Dương Sùng Hoa thì trong mắt lóe lên một tia ý nghĩ.

"Vương gia, người này làm sao vậy?" Tiểu Lục tử ở bên nghênh cổ nhìn, muốn dò xét đến tột cùng.

"Đi chuẩn bị ngựa xe." Mặc Âm Trần ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, ra lệnh cho tiểu Lục tử.

"Cái này Vương gia" tiểu Lục tử còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy chủ tử của mình đã ôm tiểu nha đầu không rõ lai lịch kia, đi nhanh về phía trước.

Tiểu Lục từ giật mình đuổi theo. . . .

Âu Dương Sùng Hoa không biết giải thích bây giờ nàng cảm thấy thế nào, chỉ cảm thấy có một luồng chân khí làm cho nàng thoải mái, thoát khỏi đau đớn, đang chạy khắp cơ thể.

Hai mắt lơ mơ, hình như có người nào ở trước mắt của nàng, thấy không rõ lắm, chỉ là mơ hồ bạch sắc.

Không bao lâu, nàng liền nặng nề thiếp đi.

Mặc Âm Trần tóc trắng rủ xuống bên cạnh gò má, kim hồng sắc trong đôi mắt nhấp nháy tỏa ra.

Hắn nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trong xe ngựa, nhanh chóng tại trên người của nàng đánh kết ấn.

Trong miệng nói lầm bầm.

Chỉ thấy, trên người Âu Dương Sùng Hoa kết ấn đang tỏa ra một tầng nhàn nhạt ánh sáng bạch sắc, như tuyết tinh khiết, đang bao phủ toàn thân của nàng.

Mặc Âm Trần nâng tay, cắn đầu ngón tay của mình, để giọt máu nhỏ vào trên trán

Âu Dương Sùng Hoa

Trong lúc mơ hồ máu đỏ tươi nhỏ trên trán Âu Dương Sùng Hoa, chậm rãi biến mất.

Mặc Âm Trần thu tay lại, ánh sáng bạch sắc cũng biến mất trong xe ngựa.

Hắn hình như đã rất mệt, nằm ở trong xe, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Âu Dương Sùng Hoa động đậy con mắt, hơi mờ mịt nhìn quanh bốn phía

Nhưng mà trên trán truyền đến đau đớn, làm cho nàng không khỏi nhíu nhíu mày, đưa tay lên trán xoa xoa, lại chạm phải một thứ gì đó sền sệt.

Lập tức rút tay về trước mặt xem xét, thấy có một ít máu đỏ tươi.

Đây là?

Âu Dương Sùng Hoa ngồi bật dậy, tầm mắt rơi vào người nằm cách đó không xa, thì nghi hoặc sâu kín nổi lên.

Thế nào lại là hắn?

Trí nhớ trống rỗng trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Mặc Âm Trần, chậm rãi bị bỏ quên.

Âu Dương Sùng Hoa nghĩ tới, nàng lại một lần nữa lâm vào hôn mê, lại là không hiểu lo lắng đau đớn, mà người cuối cùng nhìn thấy, chính là hắn —— Mặc Âm Trần!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vết máu 1

Mái tóc đen lại che đi khuôn mặt của hắn, gương mặt đó...nhưng lại có một mảng mờ mịt trong đầu nàng không cách nào thấy rõ.

Chính hắn là Mặc Âm Trần, Cản vương gia - Lung Nguyệt vương triều, nhưng.....

Vì sao lại có hình dạng tương tự xác ướp cổ như thế ?

Nổi bắn khoắn đồng thời nổi lên, Âu Dương Sùng Hoa bắt giác giơ tay lên, nhìn bất định mặt nhẵn trên ngón giữa.

Mình có còn cơ hội trở về hay không?

Mấy lần hôn mê, nhưng nàng vẫn không về được thời hiện đại, có phải là nàng đã không cách nào quay trở về nữa?

Đối với Mặc Âm Trần có rất nhiều nghi hoặc, nhưng làm Âu Dương Sùng Hoa để ý hơn hết vẫn chiếc nhẫn này, cho nên nhất định phải mau chóng trở về Âu Dương gia.

Bạch Tổ Nương nhất định biết rõ cái gì.

Chủ ý nhất định, Âu Dương Sùng Hoa đứng dậy, vung lên màn xe, thò người ra ngoài, nhìn qua gã tiểu lục tử kia.

Tiểu Lục tử chăm chú lái xe ngựa, đột nhiên cổ bị xiết chặt, làm hắn sợ tới mức thiếu chút nữa là bỏ dây cương nhảy xe.

"Dừng xe." Âu Dương Sùng Hoa chế trụ cổ tiểu Lục tử, ra mệnh lệnh.

"Người!" Tiểu Lục tử hoảng sợ nghiêng mặt qua, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Dừng xe!" Âu Dương Sùng Hoa tăng thêm khẩu khí, lực trên tay tăng thêm một chút.

Tiểu Lục tử bị đau, vội vàng kéo dây cương, dừng xe.

Âu Dương Sùng Hoa hất tiểu Lục tử ra, nhảy xuống khỏi xe ngựa.....

"Này,..... người không thể cứ đi như vậy, Vương gia nhà ta....." tiểu Lục tử vừa xoa cổ, vừa hô, xuống xe cùng Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lại, quay người con mắt lạnh liếc nhìn tiểu Lục tử một cái, nói: "Nói cho Vương gia nhà người biết, nếu hắn còn đến đây đùa với ta, thì cẩn thận mạng của hắn."

Nói với tiểu lục tử xong, Âu Dương Sùng Hoa rất nhanh đi vào con đường bên trong rừng cây, và biến mất.

Tiểu Lục tử chớp mắt đã không thấy Âu Dương Sùng Hoa, lo lắng ôm đầu, "Xong rồi, đợt này chắc chắn sẽ bị Vương gia mắng chết thôi. Tay của nàng sức lực như thế nào lớn như vậy?"

Thực nhìn không, Âu Dương Sùng Hoa trong nhỏ nhắn như vậy, mà sức lực thật lớn, vừa rồi chế trụ cổ hắn, làm hắn không thể động đậy.

"Lục tử."

"Á" tiểu Lục tử còn đang lo lắng không biết nói với Mặc Âm Trần như thế nào, không nghĩ tới thanh âm của chủ tử từ sau lưng truyền đến liền.

Mặc Âm Trần hất màn xe lên, từ trong xe ngựa đi ra ngồi xuống bên cạnh tiểu Lục tử

"Vương gia..... Vương gia đây cũng không phải là lỗi của nô tài, nô tài vừa rồi thiếu chút nữa bị nàng giết chết." Tiểu Lục tử lắp bắp giải thích.

"Còn không tranh thủ thời gian hộ tống ta hồi phủ." Mặc Âm Trần tựa ở trên xe ngựa, phát phát tay.

"Ngài không trách nô tài chứ? Còn Tiểu nha đầu kia, ngài không có ý định đuổi theo sao?" Tiểu Lục tử nom nớp lo sợ hỏi, nếu là thật, như vậy quá tốt rồi.

Mặc Âm Trần cười nói: "Tiểu nha đầu kia dù muốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Nói xong, hắn chậm rãi thu hồi tầm mắt đang nhìn theo hướng Âu Dương Sùng Hoa biến mất.

Rất nhanh, nàng sẽ xuất hiện trước mặt mình, chỉ cần huyết ấn vẫn còn ở trên trán nàng, nàng nhất định phải tìm đến hắn!

Tiểu Lục tử nhú nhú mày, vì sao cảm thấy Vương gia lần này xuất môn, có chút thay đổi?

Mặc Âm Trần, được xưng là Vô năng nhuyển chân Vương gia

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vết máu 2

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua cửa chính màu đỏ thẫm phía trước, khí phách to lớn, không khỏi làm cho người ta bắt đầu kính nể.

Đưa mắt quan sát, rơi vào trong mắt nàng chính là ba chữ kim khâu 'Âu Dương phủ'.

Chậm rãi hạ ánh mắt, Âu Dương Sùng Hoa thậm thờ ra một hơi, nàng rốt cục cũng trở lại cái "nhà" này.

Đúng lúc nàng bước chân nhẹ nhàng, tính đi đến phía trước, thì xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, Âu Dương Sùng Hoa thoát cái nhảy lên núp ở một góc

Nàng nhìn thấy xe ngựa từ xa đến gần .

Chỉ thấy xe ngựa dừng lại trước cửa ra vào Âu Dương phủ, từ trên xe ngựa bước xuống một tiểu nha hoàn cũng chỉ tầm hai mươi, tiểu nha hoàn vén rèm, cung kính về phía người bên trong xe, nói: "Phu nhân, đã đến Âu Dương phủ."

"Ừ."

Thanh âm vang lên đồng thời, từ trong xe ngựa thò ra một bàn tay, đặt ở trong tay.

tiểu nha hoàn .

Sau đó một vị hoa phục mỹ phụ từ trong xe ngựa bước xuống

Âu Dương Sùng Hoa nhìn tiểu nha hoàn đỡ vị mỹ phụ kia đi lên thềm đá, tiểu nha hoàn gõ cửa, cửa mở ra, không biết nói những thứ gì, người giữ cửa vội vàng mở rộng cửa, đón mỹ phụ vào Âu Dương phủ.

Âu Dương Sùng Hoa chờ đến khi cửa chính Âu Dương phủ đóng lại lần nữa, mới từ góc đi ra.

Vị mỹ phụ kia là ai?

Nhìn bộ dạng của người mở cửa, khẳng định mỹ phụ thân phận nhất định không thấp, bằng không cũng không có vẻ bối rối như thế .

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, nhìn tường vây cao ngất, đáy mắt lóe lên, người nhanh chóng lui về phía sau.

Bạch Tố Nương ở ngoài viện được Ngân Tụ đỡ đi, tiến đến nghênh tiếp mỹ phụ vừa đến, "Tố Nương nghênh đón Liễu phi nương nương." Nàng đang muốn quỳ xuống, lại được vị mỹ phụ kia đỡ lấy, "Muội muội không cần như thế, mau đứng lên."

"Nương nương" Bạch Tố Nương nhìn vị mỹ phụ một chút, hốc mắt trong phút chốc lại nở lên một tầng lệ quang

"Hong nhi, người và Ngân Tụ tại bên ngoài chờ, cho đi là bất luận kẻ nà, cũng không được phép đi vào quấy rầy Bồn cung cùng Âu Dương phu nhân nói chuyện." Liễu phi nương nương phân phó tiểu nha hoàn bên cạnh.

"Dạ, nương nương." Hồng nhi đáp lời, cùng Ngân Tụ lui ra ở một bên.

Liễu phi nương nương vịn tay Bạch Tố Nương đi vào sân.

Bạch Tố Nương vừa tiến vào đại sảnh, cũng nhìn không được trong lòng phần vội vàng, bắt lấy cánh tay liễu phi nương nương, buồn bã nói: "Tỷ tỷ, muội muội phải làm gì, Sùng Hoa đứa bé kia hôm nay sống chết không rõ, lão gia lại đang như vậy. Muội muội thật sự là đã không còn cách nào, mới phải thỉnh tỷ tỷ tới."

"Tốt lắm, muội với ta còn khách khí làm gì. Việc này muội vốn là không nên gạt ta, Sùng Hoa nói như thế nào cũng là con dâu chưa qua cửa của ta." Liễu phi nương nương nhẹ nhàng mà vuốt mu bàn tay Bạch Tố Nương trấn an .

Bạch Tố Nương ngồi trên ghế lệ roi đầy mặt, tay của nàng không dám buông tay Liễu phi nương nương ra, "Tỷ tỷ, muội muội xin lỗi, Sùng Hoa....."

"Tố Nương." Liễu phi nương nương cắt lời của Bạch Tố Nương

Bạch Tố Nương giật mình đến bật khóc, vội vàng nhấc tay áo lên lau lau nước mắt, "Dạ, muội muội nhiều lời . Bất quá Sùng Hoa đã mất tích mấy ngày rồi, nếu không tìm được, chỉ sợ là....."

Liễu phi nương nương nắm riết tay dưới Bạch Tố Nương, lẩm bẩm nói: "Không có chuyện gì, đứa bé đó luôn luôn phúc lớn mạng lớn, quyết sẽ không có việc gì "

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vết máu 3

Âu Dương Sùng Hoa nằm ở đầu tường, từ xa nhìn lại

Đúng là Liễu phi nương nương cùng Bạch Tố Nương ở ngoài viện, nàng xem vị kia mỹ phụ cùng Bạch Tố Nương thân mật, không khỏi nghĩ tới một người.

Chẳng lẽ chính là mẫu thân của Mặc Âm Trần, Người mà Bạch Tố Nương kết nghĩa tỷ muội —— Liễu phi nương nương.

Liễu phi nương nương cao quý như thế, làm sao có thể tự mình đến gặp Bạch Tố Nương?

Là vì chuyện mình mất tích sao?

Vốn định tìm hiểu đến tột cùng, nhưng đầu chột đau đớn, làm cho Âu Dương Sùng Hoa thiếu chút nữa không ổn định được thân thể, từ đầu tường rớt xuống.

Nếu không phải là kịp thời bám vào đầu tường thì.....

Đây là cái gì?

Âu Dương Sùng Hoa hạ mắt, nhìn trong tay có một lớp máu tươi

Nàng duỗi nâng tay, không khỏi sờ lên trán của mình lần nữa, lại thấy một mảng thấm ướt.

Trán của nàng lại đang chảy máu.

Có chuyện gì vậy? !

"Không tốt, hấn gặp nguy hiểm." ý nghĩ đột ngột nảy ra trong đầu, làm Âu Dương Sùng Hoa không khỏi thốt ra, thân thể rõ ràng tự hành hành động, nhảy xuống đầu tường.

Âu Dương Sùng Hoa bản năng muốn ngăn cản hai chân của mình, nhưng mà, động lực thúc đẩy lại vượt ra khỏi phạm vi khống chế của nàng.

Thân thể không bị khống chế cứ thế theo một phương hướng không xác định mà chạy đi.....

.....

Tiểu Lục từ lần một vòng chạy vội tới bên người Mặc Âm Trần, hấn run rẩy nhìn bọn sơn tặc đứng thành một hàng phía trước, hô: "Các người, các người dám đụng đến một đầu ngón tay của chủ tử nhà ta thử xem!"

"Ha ha ha, Lão Tử không sợ trời không sợ đất, còn có thể sợ tiểu tử các người sao?" Tên

nam nhân lắc lư đại đao trong tay, tục tăng trên mặt dữ tợn bởi vì cười to mà run rẩy, quát: "Muốn toàn mệnh lập tức đem tiền ra cho Lão Tử."

"Hóa ra các người chỉ đòi tiền a." Tiểu Lục từ nghe những tên sơn tặc kia nói..., không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. "Đòi tiền không có vấn đề, nhưng ngàn vạn không được đá thương chủ tử nhà ta."

"Không cho phép cho." Mặc Âm Trần thấy tiểu Lục từ bỏ tiền thì ra lệnh.

"Gia?" Tiểu Lục từ kinh hãi nhìn qua vẻ mặt thông dong Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần ngồi xổm người xuống, nhặt lên một tảng đá lớn như bàn tay vậy, ước lượng trọng lượng, nói: "Chỉ sợ các người có mệnh lấy tiền, không còn mệnh dùng tiền."

Nói xong, Mặc Âm Trần lông mày giãn ra, hai mắt cười, nhấc tay, ném hòn đá vào mặt tên dữ tợn kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vết máu 4

Nói xong, Mặc Âm Trần lông mày giãn ra, hai mắt cười, nhấc tay, ném hòn đá vào mặt tên dữ tợn kia

"A ——"

Tiểu Lục từ mở to hai mắt, thét lên.

Vương gia rõ ràng cảm tảng đá đi nhưng những tên sơn tặc giết người kia không chớp mắt !

Nương nương, nô tài xin lỗi ngài a!

Tiểu Lục từ nhìn hòn đá kia trên không trung bay vòng vo, sau đó chuẩn xác không sai đập trúng mũi sơn tặc

Lập tức máu theo trong lỗ mũi chảy xuôi xuống.

"Lão đại, người chảy máu, lão đại ——"

Bọn sơn tặc chứng kiến lão đại bị đánh, thoáng cái đều rối loạn.

Tên hắc thủ lĩnh sơn tặc, hần tự tay sờ sờ gò má, "Đáng kiếp ! Mũi của ta —— chém chết tiểu tử kia cho ta!"

Hắn chỉ vào Mặc Âm Trần quát lớn.

Tiểu Lục từ chỉ cảm thấy trước mắt từng đợt đầu đen, hần run rẩy hai chân, khi bọn sơn tặc kia đang xông về phía Mặc Âm Trần thì hắn không hiểu lấy dũng khí ở đâu ra mà cứ như vậy liều mạng vọt tới.

"Người người các người....." tiểu Lục từ lay động hai chân, chắn trước người Mặc Âm Trần , "Vương gia, người đi mau đi, nơi này có Lục tử....."

Mặc Âm Trần lại nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai tiểu Lục từ, nói: "Người đi nhanh đi."

"Vương....." tiểu Lục từ nghe thấy, kinh hãi xoay người.

Hắn ngạc nhiên nhìn Mặc Âm Trần, Vương gia đừng nói là sợ hãi, mà mơ hồ trong đó lại mang vẻ hưng phấn

"Chém chết tiểu tử kia cho ta! !" Tên thủ lĩnh sơn tặc bùm lấy cái mũi đang chảy máu không ngừng , nổi cơn điên hô to .

"Vương gia!" Tiểu Lục từ kéo tay Mặc Âm Trần chạy về phía sau, mình chết không lo, nhưng Vương gia thì không thể xảy ra chuyện gì.

Mặc Âm Trần nhìn qua thấy tiểu Lục từ chạy gấp, cười nói: "Đừng khẩn trương như vậy Lục từ, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Tiểu Lục từ liên tục tròn tròn mắt, hiện tại tình huống này còn có thể nói là không có chuyện gì sao?

Xong rồi, Vương gia nhất định là ở bên ngoài bị cái gì kích thích, đầu óc trở nên không bình thường rồi.

Tiểu Lục từ không dám dừng lại, cũng không dám quay đầu, chỉ lúi kéo tay vương gia, cầm đầu chạy về phía trước

Nhưng, có cái gì không đúng a.

Vương gia không phải là đang ở phía sau mình có một chút thôi, sao tiếng nói lại như kiểu từ xa truyền lại vậy chứ ?

Ý thức được điểm này, tiểu Lục từ chậm rãi, quay đầu lại.

Ôi cha mẹ ơi.....!

Thiếu chút nữa hù chết hắn, người hắn đang kéo tay chạy không phải là Vương gia, mà là một tên trong bọn sơn tặc!

Vội thu tay lại, tiểu Lục từ khóc không ra nước mắt nhìn vẻ mặt sát khí của sơn tặc.

Muốn chạy tiếp, nhưng nhìn thấy cách đó không xa bọn sơn tặc bao vây quanh Mặc Âm Trần thì tất cả đều hóa thành tức giận.

Chỉ thấy, những sơn tặc kia đều vung đao, hướng về phía Mặc Âm Trần không chút phản kháng mà chém tới

Tiểu Lục từ thậm chí quên cả gào thét, nín thở, mở to hai mắt, trong khoảnh khắc thì chắc chắn đầu Mặc Âm Trần rơi xuống đất.

Nhưng, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một thân hình từ đằng xa lấy tốc độ mắt thường không cách nào bắt kịp, chui vào trong vòng vây, dùng thân hình nhỏ bé của mình , chắn trước mặt Mặc Âm Trần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vết máu 5

Nhưng, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một thân hình từ đằng xa lấy tốc độ mắt thường không cách nào bắt kịp, chui vào trong vòng vây, dùng thân hình nhỏ bé của mình, chắn trước mặt Mặc Âm Trần.

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên xuất hiện, không chỉ đơn thuần làm tiểu Lục tử kinh sợ, mà ngay cả những tên sơn tặc đang vây chung quanh Mặc Âm Trần, cũng không khỏi bị kinh hãi trước sự xuất hiện đột ngột của tiểu nha đầu.

Thật sự là Âu Dương Sùng Hoa tốc độ quá nhanh, làm cho bọn họ căn bản cũng không nhìn thấy rõ ràng, nàng rút cuộc làm như thế nào để xông vào vòng vây kín này.

Đại khái cũng chỉ có một mình Mặc Âm Trần, đối với sự xuất hiện của Âu Dương Sùng Hoa, không có chút nào kinh ngạc, trên mặt chỉ biểu hiện ý ‘ta đã sớm biết’

"Nàng đã đến rồi." Mặc Âm Trần tiến lên, lại gần gương mặt của Âu Dương Sùng Hoa, đối mặt với ánh mắt lạnh như băng.

"Đồ khốn khiếp, đứng ở trong đó làm cái gì, còn không chém tiểu tử kia cho Lão Tử." Tên thủ lĩnh bịt lại cái mũi vẫn đang chảy máu, vác đại đao, xông vào trong.

"Cứu ta." Mặc Âm Trần rút thân thể lại, tay bắt lấy đầu vai Âu Dương Sùng Hoa, người càng vô si núp ở sau lưng Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa giương hai hàng tiểu lông mày nhỏ nhắn lên, nàng đưa tay vuốt ve tay Mặc Âm Trần, "Không muốn chết, thì cách ta xa một chút."

"Cách xa người, ta sợ người không để ý tới ta." Mặc Âm Trần không thèm để ý chút nào đến lời cảnh cáo của Âu Dương Sùng Hoa, cười đùa nói.

"Hừ." Âu Dương Sùng Hoa trầm trầm khẽ hừ tức, ánh mắt đang nhìn Mặc Âm Trần chuyển dời sang hướng bên cạnh

"Lão đại, tiểu nha đầu này....." trong đó một tên sơn tặc thấy Âu Dương Sùng Hoa từ trên trời giáng xuống sau, thì có chỗ cố kỵ đi đến bên cạnh lão đại của mình.

"Còn không động thủ cho ta!" Tên thủ lĩnh, quát to một tiếng, hấn sớm đã mất đi lý trí.

Chỉ muốn tiểu tử ném đá vào hấn kia chết không yên lành!

Bọn sơn tặc mũ nồi nghe thấy tiếng quát vang lên, không dám chần trừ dừng lại, rồi rít gươm đao lên, đồng loạt xông về phía Mặc Âm Trần và Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa đã sớm ở gần bọn sơn tặc, liền ra đòn phản kích.....

Nàng bóng dáng nhẹ nhàng như quỷ mỵ lướt qua bọn sơn tặc, ra tay ngoan độc, mỗi một chiêu sẽ không lưu tình, không để cho đối phương có cơ hội phản công lại.

Chỉ nghe

Ở nơi nhỏ trong rừng cây này, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, vang vọng quanh quẩn thật lâu

Tiểu Lục tử thừa dịp rối loạn, đã trốn vào trong bụi cây gần đấy.

Tuy rất muốn đi cứu Vương gia, nhưng trong rừng đao quang kiếm ảnh kia, căn bản là không dám vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vết máu 6

Tiểu Lục tử thừa dịp rối loạn, đã trốn vào trong bụi cây gần đấy.

Tuy rất muốn đi cứu Vương gia, nhưng trong rừng đao quang kiếm ảnh kia, căn bản là không dám vào.

"A nha.....!" Mặc Âm Trần đột nhiên kêu lên, ở xa xa tiểu Lục tử cũng giật mình gọi, "Vương gia....."

"Muốn chết!" Tiếng quát chói tai của Âu Dương Sùng Hoa vang lên, hai cái sơn tặc ở sau lưng Mặc Âm Trần, trong nháy mắt ngã xuống.

Mặc Âm Trần nhìn bọn sơn tặc dưới chân, chỉ vào bọn chúng, dùng sức gật đầu, nói: "Quả thật là muốn chết!"

Sau lưng truyền đến tiếng vang, làm cho Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên xoay người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét về phía Mặc Âm Trần, "Ta nói ngươi đấy."

"Ta biết rõ, nhưng mà ta đang nói bọn chúng." Mặc Âm Trần không thay đổi bộ dạng vui cười, không sợ hãi nói: "Nàng không nỡ để bọn chúng làm tổn thương ta."

Âu Dương Sùng Hoa ánh mắt trầm xuống, thân thủ rất nhanh vừa hướng về phía Mặc Âm Trần vừa động thủ, đột nhiên bên cạnh một đao chém tới chấn ngang. Làm cho nàng ngửa nửa người ra phía sau, tránh được một đòn công kích nguy hiểm không hề báo trước

"Muốn chết!" Không đợi Âu Dương Sùng Hoa mở miệng, Mặc Âm Trần đã mắng tên thủ lĩnh sơn tặc kia

"....." Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng liếc mắt nhìn Mặc Âm Trần, nhưng không có đáp lại cái gì.

"Lão Từ..... Lão Từ....." Tên thủ lĩnh đối mặt với Âu Dương Sùng Hoa và Mặc Âm Trần, vừa tức vừa sợ, nửa ngày nói không được một câu đầy đủ.

Nhìn qua những tên nằm trên mặt đất, tiếng kêu la liên tục của huynh đệ, tên thủ lĩnh sơn tặc ánh mắt cũng đã trở nên sẫm đỏ, hoặc giống như là muốn chết chìm hai người phía trước trong lửa giận của hắn.

"Này, ngươi rút cuộc còn đánh nữa hay thôi đánh?" Mặc Âm Trần hai mắt mỉm cười, nhìn về phía tên thủ lĩnh sơn tặc đang nổi trận lôi đình.

"Tiểu tử thôi....." sơn tặc nhìn về phía Mặc Âm Trần.

"Ngươi muốn làm gì?" Âu Dương Sùng Hoa té mị hai mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần cười đi đến bên cạnh Âu Dương Sùng Hoa, tay của hắn tự nhiên đến mức làm cho người ta cho rằng đây là thói quen của hắn, cứ như vậy ôm vòng eo Âu Dương Sùng Hoa, kéo nàng vào trong ngực.

"Ta không muốn sao"

Âu Dương Sùng Hoa ghé mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần trong hai mắt không mang theo một tia tình cảm.

"Đương nhiên muốn, chẳng những là muốn, ta còn muốn ôm nữ nhân ta thích." Mặc Âm Trần, cúi đầu xuống, cứ như vậy hôn một chút lên gò má Âu Dương Sùng Hoa

"bụp"

Âu Dương Sùng Hoa vung tay lên rồi hạ xuống, thoáng cái chỉ thấy trên gương mặt tuấn tú Mặc Âm Trần, để lại năm dấu tay thật sâu.

Mặc Âm Trần bị đánh trong nháy mắt, không khí bốn phía đông cứng trong khoảnh khắc

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vết máu 7

Mặc Âm Trần bị đánh trong nháy mắt, không khí bốn phía đông cứng trong khoảnh khắc

Khuôn mặt vốn đang tức giận của tên thủ lĩnh sơn tặc, cũng vì điều này mà biến hóa, lộ vẻ cả kinh trong nhất thời không biết nói gì.

"Nàng....." Mặc Âm Trần hiển nhiên không nghĩ tới mình bị đánh, hắn ai oán nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Nàng đánh ta."

"Còn không buông tay." Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng ra lệnh.

Mặc Âm Trần ngậm miệng, hướng về tên thủ lĩnh, quát: "Chưa thấy qua hai vợ chồng cãi nhau sao?"

Tên thủ lĩnh thấy Mặc Âm Trần quát khê, rốt cục cũng lấy lại được thần trí, hắn vẫn là có chút sùng sờ nhìn Mặc Âm Trần, mở lớn hai mắt, lúc này mới nói, "Tiểu tử, ngươi thật là không muốn sống nữa, Lão Từ sẽ cho ngươi biết, đắc tội ta - Diêm La Vương Đại Bàng sẽ có kết quả gì!"

Mặc Âm Trần nghe tên thủ lĩnh miệng đang nói lời cuồng ngôn, mỉm khêu miệng cười, giấu kín đi tâm mắt vui vẻ, đang nổi lên lần nữa

Hắn lau đi vết máu nơi khóe mắt, tại Âu Dương Sùng Hoa chưa kịp làm ra phản ứng thì dính vết máu trên ngón tay lên trán.....

Cái trán nóng lên, Âu Dương Sùng Hoa còn chưa kịp quát Mặc Âm Trần

Nàng chỉ cảm thấy theo trên trán như là bị hỏa thiêu, cảm giác rất khó chịu được, có thể bị bỏng.....

Cảm giác này giống như lúc cảm ứng được Mặc Âm Trần đang gặp nguy hiểm, thân thể không thể khống chế mà tự hành động.

Âu Dương Sùng Hoa tuy không biết đây rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ nàng có khả năng khẳng định là, nguyên nhân tất cả các phản ứng của nàng đều bởi vì cái tên Mặc Âm Trần kia!

"A ——"trên trán, nhiệt lượng tăng không ngừng, làm cho Âu Dương Sùng Hoa ngửa mặt lên trời hét lớn.

Ánh hồng từ trán Âu Dương Sùng Hoa bắt đầu lan ra, trong nháy mắt bao phủ cả người nàng.

Nàng hiện tại giống như là một vật sáng, càng lúc càng dày đặc hồng quang bao quanh thân thể nàng

Âu Dương Sùng Hoa cả người cứ như vậy bị nâng lên giữa không trung, nàng ngửa đầu

Từ trán phóng ra hồng quang, kết hợp với dương quang từ phía chân trời chiếu xuống, tạo thành một đường.....

Quang cảnh như vậy, đừng nói là tên thủ lĩnh sơn tặc, mà ngay cả những tên sơn tặc đang nằm trên mặt đất kêu đau, đều cảm thấy đau đớn, chạy toán loạn ra bốn phía

"Quý..... "

Trong khoảnh khắc, trong rừng vang lên tiếng thét chói tai không dứt.

Âu Dương Sùng Hoa không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ biết là thân thể rất nóng, nóng đến nỗi nàng cơ hồ mất đi cảm giác!

Mặc Âm Trần đứng ở phía xa, hắn đưa mắt về phía nàng, cặp con ngươi đen nhánh, đang có chút biến sắc

Mà một ít con ngươi Kim Nhất Hồng

Con người màu vàng đang tiếp thu ánh mặt trời, mà con ngươi màu đỏ còn lại thì tiếp thu hồng quang từ Âu Dương Sùng Hoa phóng ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Vết máu 8

Mặc Âm Trần tiếp tục đi theo hai đạo ánh sáng khác màu, đôi con ngươi màu đỏ, càng lúc càng tối lại ở giữa hai ánh sáng màu đỏ.

Âu Dương Sùng Hoa không biết phía dưới rốt cuộc chuyện gì xảy ra, bốn phía tiếng quát tháo đang biến mất, nhiệt độ thân thể đang không ngừng tăng lên, thần trí lại trở lại.

"Đây là cái gì ——"

Đột nhiên từ phía dưới truyền đến tiếng sơn tặc kêu to, nhưng thanh âm vang lên không được bao lâu, liền biến mất.

Âu Dương Sùng Hoa ở giữa không trung dùng sức muốn cử động thân thể, đáng tiếc xích hồng sắc quang mang (Đại khái là dải ánh sáng màu đỏ như sợi xích) hoàn toàn đã khống chế thân thể của nàng, làm cho nàng không cách nào làm như mình mong muốn, đừng nói là động dậy, mà ngay cả thở một hơi, dường như cũng bị hồng quang khống chế.

Đến khi trên bầu trời chợt nổ tung một cái cự đại màu vàng Phật ấn tay, tất cả tựa hồ mới có chuyển biến.

Hồng quang trên người Âu Dương Sùng Hoa đang mất đi, mà nàng cũng cảm giác được thân thể của mình đang đáp xuống dưới.

Cho đến khi hai chân đặt trên mặt đất, cả người nàng lao đảo muốn ngã về phía trước, lại lần nữa hoàn hồn thì mới phát hiện mình đã có thể cử động.

Khi tầm mắt nàng rơi trên mặt đất

Rất nhiều thi thể, giống như là vừa mới tiến hành Đại Đồ Sát.(cuộc tàn sát lớn)

Bọn sơn tặc vốn đang lẫn trốn tháo chạy, hiện tại cũng đã nằm trên mặt đất, đương nhiên là đều đã chết.

"Người thật là lợi hại, nháy mắt mà đã giết hết toàn bộ bọn sơn tặc này."

Âu Dương Sùng Hoa xoay mạnh người, từ từ nhìn lên, cuối cùng nhìn Mặc Âm Trần xem ra đang cười vô cùng tuần tú.

Mặc Âm Trần tiến tới một bước, đến mặt trước Âu Dương Sùng Hoa, cup mắt, con mắt chăm chú nhìn vào Âu Dương Sùng Hoa trên mặt đang tràn đầy vẻ đề phòng. "Sao lại nhìn ta như vậy, ta rất đáng sợ sao?"

"Người là ai?" Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng mở miệng.

"Mặc Âm Trần." Mặc Âm Trần nhận nhặt như bóng rọi.

"Người đã làm gì với ta?" Âu Dương Sùng Hoa vẫn không thay đổi ngữ điệu hỏi hần.

Mặc Âm Trần nói thẳng với Âu Dương Sùng Hoa, điệu cười càng thêm thâm thúy, nghiêng người càng thêm sát vào Âu Dương Sùng Hoa, nhỏ giọng nói: "Người thử nói xem?"

Âu Dương Sùng Hoa bỗng ngừng đầu lên, ánh nhìn hơi nghi vấn, nhưng rất nhanh lại hoàn toàn lạnh như băng. "Vậy trên người ta có thể cho người cái gì?"

"Theo ta hỏi phủ." Ngón tay thon dài của Mặc Âm Trần, mon trốn chân mày đang nhíu lại của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa chế trụ động mạch của Mặc Âm Trần, nặng nề nhấn một cái, "Đừng đụng vào ta." Nói xong, hung hăng hất tay Mặc Âm Trần ra.

"Oa, rất đau." Mặc Âm Trần cau mày, vung vẩy cổ tay cũng đã sung lên.

Âu Dương Sùng Hoa híp nửa con mắt, nhìn Mặc Âm Trần, trong nội tâm bỗng nổi lên nỗi băn khoăn.

Chẳng lẽ nàng thật sự có quan hệ gì với hần?

Vừa rồi khẽ bóp cổ tay Mặc Âm Trần, Âu Dương Sùng Hoa có thể khẳng định chắc chắn, Mặc Âm Trần không có chút nội lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cận vệ 1

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua Mặc Âm Trần, nàng đã mấy lần thử hần, hần xác thực không có võ công.

Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao mỗi lần chỉ cần có hần, sự tình trở nên đặc biệt quái dị?

Ví dụ như tình huống vừa rồi vậy, rốt cuộc là mình quá đa nghi, hay là Mặc Âm Trần có cái gì giấu diếm?

"Lục tử!" Mặc Âm Trần kéo Tiểu Lục Tử lên, hung hăng đập một cái Tiểu Lục Tử.

"A —— Vương gia Vương gia" tiểu Lục tử bị đau mở mắt, hần sợ hãi kêu to một tiếng.

"Tiểu tử người kêu gào gì, ta còn chưa chết." Mặc Âm Trần buông cổ áo Tiểu Lục Tử ra, đứng ở một bên, hai tay khoanh tay trước ngực.

Tiểu Lục Tử bỗng đứng xoay người, khi hần nhìn thấy Mặc Âm Trần hoàn toàn không bị thương tổn gì đứng trước mắt mình thì mới không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nói ra: "Vương gia, ngài thật sự không có chuyện gì sao?"

"Người thấy ta có việc gì sao?" Mặc Âm Trần đứng thẳng người, tầm mắt từ Tiểu Lục Tử, chuyển dời đến Âu Dương Sùng Hoa, cười nói: "Thế nào, còn chưa nghĩ ra sao?"

Âu Dương Sùng Hoa chớp chớp mắt, muốn biết rõ ràng mọi chuyện nhất định phải cùng Mặc Âm Trần trở về.

Nhưng là, Bạch Tố Nương bên kia.

"A —— người chết, họ, bọn họ đều đã chết hết"

Tiểu Lục từ khi nhìn rõ bên cạnh, hét to lên.

Thi thể ở khắp nơi, máu chảy thành sông.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Chính hắn vẫn luôn ở đây, làm sao có thể...

Đúng rồi, vừa rồi không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên thấy đầu đau tê dại, sau đó cái gì cũng không biết .

Chỉ đến khi Vương gia kéo lên, hắn mới tỉnh lại lần nữa.

Âu Dương Sùng Hoa, lúc Tiểu Lục Từ hô lên, đang nhìn Mặc Âm Trần thì quay nhìn sang tiểu Lục từ .

Khuôn mặt Tiểu Lục Từ một lộ rõ vẻ hoảng sợ cùng bối rối, cũng không phải là giả bộ.

Từ vẻ mặt của Tiểu Lục Từ, nàng có thể chắc chắn, tất cả những việc vừa rồi hắn hoàn toàn không biết.

Như vậy

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, lần nữa nhìn về phía Mặc Âm Trần, giọng nói bình tĩnh như mặt hồ êm ả không gợn một làn sóng nói, "Ta trở về với người."

Con người tối đen của Mặc Âm Trần lập tức thoáng hiện nét vui vẻ, hắn hình như có chút ít không thể chờ đợi được tiến lên, kéo tay Âu Dương Sùng Hoa, nói "Nếu đã quyết định rồi thì vậy đi thôi."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mặc Âm Trần đang một mực nắm chặt lấy tay mình.

Hắn chẳng lẽ không sợ nàng lại sẽ ra tay đánh hắn?

Âu Dương Sùng Hoa không hiểu, vì sao Mặc Âm Trần lại một mực bắt nàng chấp nhận trở về cùng hắn?

"Vương gia Vương gia, chờ tiểu nhân một chút."

Tiểu Lục từ thấy Mặc Âm Trần lôi kéo Âu Dương Sùng Hoa rời đi, đâu còn dám tiếp tục ở lại, vội vàng cất bước, chạy đuổi theo Mặc Âm Trần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cận vệ 2

Cần vương phủ

"Vương gia đã trở lại —— Vương gia đã trở lại ——"

Tiểu Lục Từ vừa bước một chân vào cửa chính Vương Phủ đã hô to lên .

Cửa chính vốn đang đóng chặt, khi Tiểu Lục Từ hét lên liền mở ra, không bao lâu, một đám người vội vàng từ bên trong chạy ra

Bọn họ phân biệt xếp thành hai hàng người, tạo thành một đường đi ở chính giữa.

Mặc Âm Trần xuống khỏi xe ngựa, sau lưng chính là Âu Dương Sùng Hoa, cùng nhau đi vào.

"Vương gia."

"Vương gia đã trở lại."

Hai hàng người khi Mặc Âm Trần đi qua thì đều hành lễ vãn an với hắn.

Âu Dương Sùng Hoa theo Mặc Âm Trần đi vào Cẩn vương phủ.

Đi vào Cẩn vương phủ, đầu tiên mắt chứng kiến chính là một bình phong bằng tượng đá to chia cửa chính cùng tiền thính chia ra làm hai.

Trên tượng đá có điêu khắc Đằng Vân Giá Vũ Thần Long, làm cho người ta phải cúi đầu kính nể uy nghiêm của nó.

Mặc Âm Trần trở lại, nhìn về phía sau Âu Dương Sùng Hoa, cặp mắt kia đen bóng, rất vui vẻ, "Thích nơi này sao?"

Âu Dương Sùng Hoa đem tầm mắt chuyển hướng đến chỗ Mặc Âm Trần, đôi mắt nhàn nhạt, thần sắc không chút biến chuyển, sau đó lập tức liền lại quay đi.

Mặc Âm Trần cũng không để ý, chỉ sờ lên mũi, cười hắc hắc nói: "Đi, ta dẫn ngươi đi xem, ta chuẩn bị phòng cho ngươi rồi."

Nói xong, hắn lại vươn tay, muốn nắm tay Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa hất tay Mặc Âm Trần, trầm giọng nói: "Đừng đụng vào ta."

"Ngươi, dất tay ngươi cũng sẽ không thiếu một miếng thịt." Mặc Âm Trần nói, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười, nói: "Đến đây, để ta dất ngươi đi."

"Ngươi... cái ngươi này!" Âu Dương Sùng Hoa đối với cái tên Mặc Âm Trần không biết sống chết lại đang lần nữa vươn tay ra, đã không còn cái gì để nói.

Chỉ thấy, Mặc Âm Trần vẻ mặt cười vui lôi kéo tay nàng, bước nhanh hướng phía trước đi đến, thỉnh thoảng chỉ vào những tòa kiến trúc trên đường, nói rằng đó là cái gì.

Không thể phủ nhận, Mặc Âm Trần có thể nói là cũng rất biết đồ người.

Nhưng hắn ân cần như vậy, đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói, hoàn toàn là dư thừa.

"Vương gia, Vương gia." Tiểu Lục Tử chạy trời chết thờ không ra hơi, đi đến trước Mặc Âm Trần, tay không ngừng chỉ về phía trước: "Vương, Vương gia...cái... cái "

"Cái gì cái này, cái kia, rốt cuộc là chuyện gì?" Mặc Âm Trần nhìn Tiểu Lục Tử, hỏi.

Tiểu Lục Tử dùng sức vỗ vỗ lồng ngực của mình, thật vất vả mới thở được, nói ra: "Nương nương đến đây."

"Mẫu phi đến đây?" Mặc Âm Trần nhướn lông mày, mở miệng, sắc mặt thoáng cái trầm xuống.

"Đúng vậy, nương nương quả thật đã đến đây rồi, nghe được tin tức ngài hồi phủ, lập tức phái người tới, hỏi thăm Vương gia." Tiểu Lục tử nói đến chỗ này vội thu lại lời nói.

Mặc Âm Trần ai oán cắn cắn môi, nói ra: "Biết rồi, vậy ngươi đưa nàng đến biệt viện trước đi." Hắn chỉ vào Âu Dương Sùng Hoa, phân phó Tiểu Lục Tử.

"Dạ" tiểu Lục tử gật đầu, nói: "Vương gia ngài nhanh đi gặp nương nương a."

"Ừ." Mặc Âm Trần đáp lời, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Ngươi cùng tiểu Lục Tử đi trước đi, ta đến chỗ mẫu phi rồi sẽ đến sau" Nói xong, xoay người, liền bước nhanh xuyên qua hành lang, biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cận vệ 3

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mặc Âm Trần rời đi, Nương Nương trong miệng Tiểu Lục Tử, nhất định chính là mẹ đẻ Mặc Âm Trần —— Liễu Phi nương nương.

Thật không nhìn ra được, Mặc Âm Trần, cư nhiên lại sợ Liễu Phi nương nương như thế.

Âu Dương Sùng Hoa không khỏi nghĩ đến khi mình ở Âu Dương phủ đã từng thấy người phụ nữ trung niên mỹ lệ duyên dáng sang trọng ấy.

Liều phi nương nương.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần thì thầm cái tên này thì Âu Dương Sùng Hoa không khỏi cảm thấy thân thiết.

"Tiểu cô nương, mời đi theo ta." Tiểu Lục Tử đối Âu Dương Sùng Hoa có vẻ vẫn còn tồn tại khúc mắc, bởi vậy mới không có vẻ nhiệt tình.

Âu Dương Sùng Hoa đối với Tiểu Lục Tử cũng không có chút hứng thú, chỉ thanh thanh đạm đạm liếc mắt nhìn hắn, cũng không nói nhiều lời.

Tiểu Lục Tử đi phía trước dẫn đường, Âu Dương Sùng Hoa chỉ tùy ý nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Không thể không nói, Cẩn vương phủ thật sự rất lớn, từ cửa ra vào đoạn đường này tới đây, ít nhất cũng đã mất một khắc đồng hồ.

Quẹo trái quẹo phải, cũng không biết Tiểu Lục Tử rốt cuộc muốn đưa nàng đi đâu.

Tiểu Lục Tử ở phía trước một mực nói nhỏ, nói rất hàm hồ cũng rất thanh, Âu Dương Sùng Hoa cũng không rõ lắm.

Khi Âu Dương Sùng Hoa theo Tiểu Lục Tử bước qua một cái cửa hình vòm tròn thì đột nhiên trong mắt hiện lên một luồng lục quang.

Âu Dương Sùng Hoa không khỏi dừng bước, theo lục quang nhìn lại, nếu là mình không có nhìn lầm, thì đó là bóng dáng của nữ tử.

"Cô nương đang nhìn gì vậy?"

Âu Dương Sùng Hoa dừng bước lại thì Tiểu Lục Tử cũng quay lại, hỏi.

Đôi mắt của hắn, không ngừng mà nhìn về phía bốn phía.

"Không có gì." Âu Dương Sùng Hoa ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía Tiểu Lục Tử, hỏi: "Có còn xa lắm không?"

"Không xa, ngay phía trước đây rồi." Tiểu Lục Tử giơ tay lên, chỉ vào viện phía trước.

"Đi thôi." Âu Dương Sùng Hoa ra lệnh.

Nàng đi theo hướng Tiểu Lục Tử đã điều chỉ.

"Người người này thật đúng là" "Thật không biết Vương gia rốt cuộc coi trọng người cái gì." Tiểu Lục Tử đương nhiên bị vẻ lạnh lùng của Âu Dương Sùng Hoa chọc giận.

Vấn đề này, kỳ thật cũng chính là điều nàng muốn biết.

Âu Dương Sùng Hoa không để ý đến Tiểu Lục Tử, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, trước mắt Âu Dương Sùng Hoa xuất hiện một tòa tháp lâu cao sáu tầng. (Kiểu như nhà hình tháp hay đại loại thế)

"Là đây sao?" Nàng ngẩng đầu lên, nhìn qua cái tháp cao ngất kia.

"Đúng vậy a." Tiểu Lục Tử đáp lời: "Chính là chỗ này."

Âu Dương Sùng Hoa thật sự là không rõ, Mặc Âm Trần rốt cuộc muốn làm gì.

Nơi này thật sự khác xa so với phòng dành cho khách trong tưởng tượng của nàng. Chỉ riêng bên ngoài thôi đã lớn kinh người như vậy rồi.

Cộng thêm cái tháp lâu cao ngất kia, nơi này thật là cấp cho nàng ở?

Nơi này, theo lý thuyết, không phải chỗ ở của chủ nhân thì cũng nhất định phải là nơi tối quan trọng.

Dù sao dọc theo đường đi, Âu Dương Sùng Hoa cũng sơ hiểu về địa hình Cẩn vương phủ.

Cái tháp lâu này, nhìn thế nào cũng ở vị trí trung tâm Cẩn vương phủ.

Mặc Âm Trần cho nàng là một người ngoài ở, liệu có thật sự phù hợp?

Chương 45: Cận vệ 4

Theo sau Tiểu Lục Tử , Âu Dương Sùng Hoa đi tới tòa tháp lầu Mặc Âm Trần đã chuẩn bị cho nàng.

Nhìn qua cái tháp lầu cao vút, đáy lòng nghi hoặc càng ngày càng sâu.

Tiểu Lục Tử sau khi đưa nàng đưa vào trong cũng rời đi.

Chỉ là nếu cho nàng ở chỗ này chờ, thì Mặc Âm Trần hẳn là rất nhanh sẽ tới.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ngẩng nhìn xa xa.

Trước mắt nàng là tầng dưới chót của tháp lầu, lại bởi vì địa thế so với nơi khác cao hơn, xa xa những nơi khác địa thế thấp hơn.

Đột nhiên, một đạo lục quang lần nữa xuất hiện trong ánh mắt nàng.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ áo màu lục thướt tha, đang bước chậm rãi trong viện.

Từng nghe, Liễu Phi nương nương chỉ có Mặc Âm Trần là con trai duy nhất, hẳn còn chưa cử hành lễ trưởng thành chẳng phải không được nạp phi sao?

"Người đang nhìn cái gì vậy?"

Mặc Âm Trần vừa tiến vào trong phòng, nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa đang ngồi ở bên cửa sổ, thất thần, thật đúng là làm cho hắn hiếu kỳ, rốt cuộc có cái gì chứ?

Lại có khả năng hấp dẫn tầm mắt của nàng.

"Không có gì." Âu Dương Sùng Hoa thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần, hỏi: "Người thật sự muốn để cho ta ở đây?"

"Đương nhiên, người là cận vệ của ta, tất nhiên là mọi lúc phải ở bên cạnh ta, nơi này là chỗ ta ở, ta muốn người cũng ở đây."

"Nơi này là chỗ ở của người?"

Âu Dương Sùng Hoa đứng phắt lên, nhưng nghĩ lại, nơi này là chỗ ở của Mặc Âm Trần, vậy hết thấy đều trở nên bình thường.

"Đúng vậy, chẳng lẽ Tiểu Lục Tử không nói cho người biết?"

Mặc Âm Trần nói, nhìn quanh, Tiểu Lục Tử lúc này không biết đã chạy đi đâu rồi.

"Không."

Âu Dương Sùng Hoa đạm mạc đáp lại một chữ, sau đó quay gót chuẩn bị đi ra ngoài.

Mặc Âm Trần một phát bắt được Âu Dương Sùng Hoa, "Đừng đi, người không phải đã đồng ý với ta sao?"

Âu Dương Sùng Hoa nhú nhú mày, người này thật đúng là dạy mãi không sửa, đánh mắng cũng không sửa được.

"Ta chỉ đồng ý theo người trở về, cũng không đáp ứng là sẽ ở lại." Âu Dương Sùng Hoa nói.

"Vậy thì sao, không giống nhau sao?" Mặc Âm Trần thấy Âu Dương Sùng Hoa lần này không đánh hắn, cảm thấy vui vẻ, hẳn càng thêm làm hắn đưa tay qua, dứt khoát ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ.

Mặc Âm Trần to gan lớn mật làm thế, làm thân thể Âu Dương Sùng Hoa bỗng dưng cứng ngắc lại, lớn như vậy mới bị một nam nhân ôm.

Không nói trước, bị Mặc Âm Trần đụng chạm giờ sinh ra đau đớn.

Cảm thấy không khỏi hoài niệm cùng quen thuộc, làm cho Âu Dương Sùng Hoa muốn ném Mặc Âm Trần văng ra.

"Làm hộ vệ của ta, bảo vệ ta!" Mặc Âm Trần vui cười, thăm dò mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa càng ngày càng âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Cận vệ 5

Âu Dương Sùng Hoa nắm cổ tay Mặc Âm Trần, "Người là Vương gia, chẳng lẽ còn thiếu hộ vệ bảo vệ?" Nheo lại con mắt, sắc bén đảo qua Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần cau mày, nhìn mạch đập ở cổ tay mình đang bị bóp chặt.

"Người là ta tự tay chọn, làm sao có thể so sánh cùng những người kia?."

"Ta không đồng ý."

Âu Dương Sùng Hoa liếc nghiêng dò xét Mặc Âm Trần, bàn tay đang chế trụ cổ tay hắn đột nhiên buông lỏng, lùi ra xa khỏi Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần nhìn xuống, thấy trên cổ tay có vết đỏ, khoe miệng hơi giương lên, đẩy mắt đen lầy lóe lên một cái.

"Người nhất định sẽ đáp ứng."

Âu Dương Sùng Hoa thân thể bỗng dừng chân động, quay người lại, con mắt chăm chú nhìn Mặc Âm Trần.

Ánh mắt Mặc Âm Trần lộ ra vẻ vô cùng tự tin, nụ cười nhàn nhạt chắc chắn.

Âu Dương Sùng Hoa trong nháy mắt có thể thấy đôi mắt kia, lóe lên ánh sáng khác thường.

Mặc Âm Trần hành động nhìn qua như vô ý cùng tùy hứng, nhưng nàng lại mơ hồ cảm thấy hắn là có mưu đồ khác.

Chỉ là, đáp án luôn có vẻ không xác định được.

"Muốn biết đáp án, hãy cùng ta tới đây."

Mặc Âm Trần mỉm cười đem nói cho hết lời, liền xoay người, cũng không đợi Âu Dương Sùng Hoa trả lời, đi về phía cửa.

Âu Dương Sùng Hoa không biết Mặc Âm Trần này vì cái gì mà lại có thể tự tin như thế, nhưng mà, nàng lại không từ chối.

Hai chân cứ như vậy không tự chủ được đi theo.

Đi vào cửa hông, theo cầu thang đi lên trên, leo lên lầu hai.

Âu Dương Sùng Hoa theo trên hành lang nhìn xuống, từ nơi này cơ hồ đã có thể thấy rõ cả Cẩn vương phủ.

Diện tích rộng mênh mông, giống như là không nhìn thấy được điểm dừng.

Nhưng mà, đúng lúc này, ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa dừng lại ở một bóng dáng màu lục cách đó không xa.

Tầm mắt sâu kín cùng người nọ gặp nhau, mặc dù cách xa như thế, Âu Dương Sùng Hoa vẫn có thể tinh tường cảm nhận được, trong ánh mắt kia chỗ mang nồng đậm địch ý.

"Kêu kệt"

Tiếng mở cửa vang lên, làm Âu Dương Sùng Hoa thu hồi tầm mắt, đồng thời theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Mặc Âm Trần đã mở cửa phòng ra, đang đứng tại cửa ra vào, hướng về phía nàng ngoắc, "Vào đi."

Âu Dương Sùng Hoa ánh mắt, khoe mắt liếc nhìn qua chỗ bóng dáng kia khi nãy.

Nhưng là, đã biến mất.

Âu Dương Sùng Hoa không khỏi quay người lại, lại nhìn phía xa thật sự không thấy.

"Sao còn không mau đi vào?" Mặc Âm Trần tại cửa ra vào đợi lâu không thấy Âu Dương Sùng Hoa đi vào, không khỏi lên tiếng hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa trầm mặc không nói, chỉ cất bước, dưới ánh nhìn của Mặc Âm Trần nhìn, bước vào phòng.

Mà tầm mắt Mặc Âm Trần chưa lúc nào rời khỏi người Âu Dương Sùng Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cận vệ 6

Âu Dương Sùng Hoa hiện tại đang suy nghĩ về bóng dáng màu lục đột nhiên biến mất kia, tựa hồ từ khi nàng vào Cấn vương phủ, sẽ thường xuyên xuất hiện trước mắt nàng.

Chỉ là, lại sẽ rất nhanh biến mất.

Người nợ rốt cuộc là ai?

"Người đang ở đây nghĩ cái gì?" Âu Dương Sùng Hoa lâu bất hồi ứng, làm Mặc Âm Trần có chút tò mò tiến lên, dõi theo hướng nhìn khi nãy của nàng. "Có cái gì khiến cho người lưu luyến như vậy?"

"Vào thôi." Âu Dương Sùng Hoa thu lại ánh mắt, đi qua Mặc Âm Trần, bước vào phòng.

Mặc Âm Trần nhún nhún vai, cũng không để bụng, theo theo Âu Dương Sùng Hoa đi vào.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua bài trí trong phòng, nơi này là...

"Đừng căng thẳng, đây phòng ngủ của ta." Mặc Âm Trần cười nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa, tự động bỏ qua nét trong sạch trên khuôn mặt nàng.

"Người dẫn ta tới đây, rốt cuộc là muốn cho ta xem cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn qua Mặc Âm Trần.

"...." Mặc Âm Trần tiến lên, dặt tay Âu Dương Sùng Hoa, hướng phía phòng trong.

Âu Dương Sùng Hoa đối với loại hành động này của Mặc Âm Trần, đã không có dư thừa hơi sức đi so đo.

Mặc Âm Trần quay đầu lại, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa không hất tay cũng không đánh hấn, cười nói: "Nếu người lúc nào cũng ngoan thế này thì thật tốt."

Âu Dương Sùng Hoa sắc mặt trầm xuống, dùng sức giật ra khỏi tay Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần thật dài thở dài một tiếng, nhưng cũng không ép nàng nữa, mà là chỉ vào gương đồng lớn đang ở bên giường, nói: "Người đứng trước cái này."

Âu Dương Sùng Hoa tuy cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời Mặc Âm Trần..., đứng ở trước gương đồng.

Trong nháy mắt khi nàng đứng trước gương đồng, nàng rõ ràng thấy gương đồng sáng lên.

Không, cũng không phải gương đồng sáng lên, mà là nàng sáng lên!

Ánh sáng chính là từ trên trán nàng phát ra!

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, đáy mắt nàng xẹt qua vẻ ngạc nhiên, nàng đầy bụng nghi hoặc nhìn Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần đi đến trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, nâng tay lên vén sợi tóc rủ xuống trước trán, vốn là ánh sáng nhàn nhạt, trong nháy mắt bỗng trở nên chói lòa.

"Đây là cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa tay lên sờ trán mình, ấn kỹ màu đỏ như cánh hoa anh đào, rốt cuộc đây là chuyện gì?

"Đây là vết máu. Cũng chính là biểu hiện khế ước giữa chúng ta."

Mặc Âm Trần cắn ngón tay mình, đem máu nhỏ lên ấn ký kia.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy trán đột nhiên trở nên nóng bỏng, trong thân thể tựa hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Cùng lúc đó, vô số hình ảnh mơ hồ xuất hiện trong đầu nàng.

Hình ảnh mờ lung, làm cho nàng không cách nào nắm giữ được, thế nhưng lại có cảm giác hết sức quen thuộc.

Thậm chí làm cho nàng có cảm giác hoài niệm.

Ngón tay Mặc Âm Trần, theo ấn ký di chuyển xuống khuôn mặt trắng nõn của Âu Dương Sùng Hoa.

"Chỉ cần vết máu này một ngày còn tồn tại, ta và ngươi sống cùng sống, chết cùng chết."

Lời nói nhàn nhạt, Âu Dương Sùng Hoa trước khi ngủ say, cũng vẫn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngàn năm xác ướp cổ 1

"Chỉ cần vết máu này một ngày còn tồn tại, ta và ngươi sống cùng sống, chết cùng chết."

Bên tai không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia.

Ngữ điệu nhàn nhạt, lại lộ ra nét đe dọa sắc bén làm cho người ta không cách nào thoát khỏi, Âu Dương Sùng Hoa không cách nào giải thích.

"Âu Dương trung tướng, con cảm thấy thế nào? Có khỏe không?" Giáo sư Hà Điền nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa đang ngồi dậy.

Âu Dương Sùng Hoa khi nhìn rõ Giáo sư Hà Điền đang ở trước mắt liền ngồi phắt dậy từ trên đất.

Nàng lại đã trở lại?

Giáo sư Hà Điền nhìn Âu Dương Sùng Hoa đang có bộ dạng mờ mịt, có chút quan tâm hỏi: "Âu Dương, con không sao chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, nàng thật sự không biết, bản thân mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Xuyên qua, trở thành Âu Dương Sùng Hoa, tính mạng của nàng dường như đã thoát ra khỏi quy luật bình thường rồi.

Hoàn toàn làm cho nàng không tìm thấy đầu mối.

"Giáo sư, con lần này lại ngủ bao lâu?" Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn về phía Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền chỉ vào đồng hồ tay của mình, nói: "Đại khái là ngủ mê nửa giờ."

Nửa giờ, nửa tháng thời gian.

"Âu Dương, con thật sự không có chuyện gì sao?" Giáo sư Hà Điền vẫn là có chút không yên lòng hỏi Âu Dương Sùng Hoa.

"Con không sao, giáo sư, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi."

Âu Dương Sùng Hoa từ trên mặt đất đứng dậy lại thấy hai chân đau đau, khi nàng cúi đầu thì thấy máu đang từ trên đầu gối mình nhỏ xuống.

"Đây là"

Theo bản năng Âu Dương Sùng Hoa giơ tay lên, vuốt lên trán mình.

"Âu Dương, trán của con"

Giáo sư Hà Điền lúc này cũng đã nhìn thấy trán Âu Dương Sùng Hoa có vết máu đỏ thẫm.

"Cái gương, có gương không?"

Âu Dương Sùng Hoa đảo mắt khắp nơi tìm gương, nàng muốn xem trán của mình, có phải là có ấn ký màu hoa đào kia không.

Âu Dương Sùng Hoa mạnh mẽ lao tới làm cho Giáo sư Hà Điền càng thêm kinh ngạc, đồng thời ông lên tiếng nhắc nhở: "Dùng gương phía sau xe."

Âu Dương Sùng Hoa nghe thấy Giáo sư Hà Điền nhắc nhở, nhìn về phía xe hơi đang ở một bên.

Cả người nàng cơ hồ là lao qua, ghé mặt, nhìn mặt mình qua gương.

Khi thấy ấn ký đỏ tươi hình cánh hoa trên trán thì Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng.

Vì sao, vì sao vết máu của Mặc Âm Trần lại xuất hiện trên trán nàng?

Nàng xoay mạnh người, nhìn về phía Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư đây, như vậy nàng hẳn là đã trở lại.

Như vậy, vết máu này làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Trong lúc mơ màng rơi vào giấc ngủ, nàng vẫn nghe được câu nói kia, nhưng nó có ý gì?.

"Chỉ cần vết máu này một ngày còn tồn tại, ta và ngươi sống cùng sống, chết cùng chết."

Mặc Âm Trần!

Trừ hẳn ra không ai có thể cho nàng đáp án.

Nhất định phải trở về đó! ——

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngàn năm xác ướp cổ 2

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua vết máu hoa anh đào trên trán, trong đầu chỉ nghĩ đến Mặc Âm Trần, trừ hẳn ra, không ai có thể cho nàng đáp án.

Nhưng mà, nàng đang ở hiện đại, phải làm thế nào để trở về đó?

"Âu Dương, thật sự không có chuyện gì sao?" Giáo sư Hà Điền ở bên nhìn xem Âu Dương Sùng Hoa, đối với một loạt hành động của nàng tỏ vẻ ra nghi hoặc cùng quan tâm.

Âu Dương Sùng Hoa quay người lại, nhẹ lắc đầu, nói: "Con không sao, Giáo sư, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã."

Trong khi đang nói chuyện, Âu Dương Sùng Hoa đã điều chỉnh lại tâm lý, hơn nữa đem tâm mất dùng lại ở sau lưng Giáo sư Hà Điền.

Nằm thẳng trên mặt đất, kia giống như là xác ướp cổ ngàn năm.

"Giáo sư, đây có phải là xác ướp cổ không? Con xem qua được chứ?"

Giáo sư Hà Điền không hiểu nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Có thể, như thế nào đột nhiên con lại thấy hứng thú với cái này?"

Cho tới nay, Âu Dương Sùng Hoa trừ công việc của mình ra, những việc khác, tựa hồ đối với cái gì cũng không quan tâm.

Trong đó cũng kể cả cái này.

Giáo sư Hà Điền nhớ rõ mình đã từng không chỉ một lần trước mặt Âu Dương Sùng Hoa nhắc đến chuyện xác ướp cổ, chỉ có điều Âu Dương Sùng Hoa biểu hiện không mấy hào hứng, về sau, ông cũng không muốn nói nữa.

"Giáo sư, người cảm thấy trên đời này thật sự có chuyện xuyên qua không gian và thời gian sao?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn về phía Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền đẩy gọng kính đen trên mũi, đối với câu hỏi của Âu Dương Sùng Hoa..., ông rất nghiêm túc suy nghĩ.

"Kỳ thật bất kể là theo góc độ khoa học, hay theo dân gian cái gọi là mê tín, chuyện xuyên qua đều tồn tại."

"Vậy thì, có phải là, con người có thể xuyên từ không gian này đến không gian khác?"

Âu Dương Sùng Hoa đối với câu trả lời của Giáo sư Hà Điền, hiển nhiên vô cùng hứng thú, đồng thời, nàng cúi đầu xuống, nhìn qua cụ xác ướp cổ.

"Hẳn là có thể nói như vậy, bất quá hữu quan(quan tài) với chủ đề này, ta cũng không tìm hiểu nhiều lắm. Đúng rồi Âu Dương, làm sao con đột nhiên hỏi cái này, có phải là con đã gặp cái gì?"

Giáo sư Hà Điền nói bóng nói gió, ông mơ hồ cảm thấy Âu Dương Sùng Hoa nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Mặc dù cùng Âu Dương Sùng Hoa tiếp xúc thời gian không tính là lâu, nhưng cũng phần nào có thể hiểu được tính cách Âu Dương Sùng Hoa.

Nếu không cần thiết, Âu Dương Sùng Hoa tuyệt đối sẽ không hỏi chuyện như vậy.

"Giáo sư, nếu con nói, trong thời gian con hôn mê, mặc dù tại thời không này con mất đi ý thức, nhưng tại một thời không khác, con dùng thân phận một người khác còn sống."

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi nói ra, nàng cũng không biết tại sao phải nói với Giáo sư Hà Điền những điều này, nhưng là, trước mắt nàng nếu muốn biết rõ ràng mọi chuyện, chắc hẳn Giáo sư Hà Điền, thân là nhà khảo cổ, hẳn là nhiều ít có thể cho nàng một chút nhắc nhở.

"Âu Dương, con thật sự khẳng định, khi con đang hôn mê, ở một thời không khác con vẫn sống với thân phận một người khác?" Giáo sư Hà Điền khi nghe thấy lời nói của Âu Dương Sùng Hoa, hai mắt sáng lên.

"Giáo sư, về điểm ấy con vô cùng khẳng định." Âu Dương Sùng Hoa nói, nàng giơ tay lên, vờn tay đang đeo chiếc nhẫn về phía giáo sư Hà Điền, đồng thời, nàng dùng cái tay còn lại, xoa lên trán của mình. "Giáo sư, chiếc nhẫn cùng vết máu trên trán, khi con trở thành người kia trong thời không khác thì sẽ xuất hiện."

Giáo sư Hà Điền nhìn xem chiếc nhẫn trên tay Âu Dương Sùng Hoa, còn có vết máu trên trán nàng.

Nguyên bản là đôi mắt nhỏ tí hí, lại có chút tròn to lên, ông cơ hồ là hét lên, hỏi: "Chẳng lẽ thời đại con xuyên qua là Hoài Nguyệt vương triều?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ngàn năm xác ướp cổ 3

Trong khi nói chuyện, Giáo sư Hà Điền nhìn về cụ xác ướp cổ ngàn năm.

"Con biết chuyện này rất hoang đường, chính là giáo sư, ta xác thực ngàn năm trước có Hoài Nguyệt vương triều."

Âu Dương Sùng Hoa hai mắt có chút rừ xuống, nàng cũng biết lời này nói ra sẽ không ai tin, nhưng mà, chính nàng đã trải qua việc này mà.

Nàng chính là Âu Dương Sùng Hoa, Tam tiểu thư của Âu Dương gia.

"Âu Dương" Giáo sư Hà Điền tay run rẩy, nuốt nước bọt, kích động nói: "Âu Dương, con có thể kể cho ta mọi chuyện từ đầu chí cuối không. Chuyện này nếu là thật, tuyệt đối sẽ là một phát hiện cực kỳ quan trọng của nhân loại."

Giáo sư Hà Điền có vẻ có chút nói năng lộn xộn, ông không ngừng gãi cái ót.

Âu Dương Sùng Hoa hai mắt chậm rãi tròn to, nhìn Giáo sư Hà Điền, trên mặt xuất hiện một chút hưng phấn, "Giáo sư chẳng lẽ thật sự tin con?"

"Âu Dương, ta hiểu con mà, con tuyệt đối không sẽ nói dối, đương nhiên nói giong lại càng không thể. Con đã nói thế, thì mọi chuyện ta có tám chín phần nắm chắc."

Giáo sư Hà Điền vô cùng tin tưởng cảm giác của mình, cái này đương nhiên cũng là bởi vì lối sống của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn thấy trong mắt Giáo sư Hà Điền có chân thành, Giáo sư, ông ấy...

Rõ ràng thật sự tin tưởng lời của nàng!

"Chúng ta rời khỏi đây trước đã, sau đó con từ từ đem mọi chuyện con đã trải qua nói cho ta biết." Giáo sư Hà Điền nói, người không ngừng xoay vòng quanh tại chỗ, sau đó, ông ấy nắm tóc, vỗ trán, nói: "Đúng rồi, tư liệu, đây là tất cả tư liệu về xá ướp cổ, ta cũng sẽ cầm ra ngoài."

Âu Dương Sùng Hoa nghe Giáo sư Hà Điền nói..., không hỏi thêm cái gì nữa, xem ra trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

"Con đi xem xe có thể dùng nữa không." Âu Dương Sùng Hoa vừa nói, người đã đi đến bên cạnh xe.

Giáo sư Hà Điền thì lại ngồi xổm người xuống, kiểm tra xác ướp cổ.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi vào trong xe, nàng ngược mắt, khi nhìn vào kính chiếu hậu.

Thoáng đảo tầm mắt, trong thoáng chốc, nàng nhìn thấy trong kính chiếu hậu là một khuôn mặt quen thuộc.

Kính ngạc, nàng xoay mạnh người, nhưng mà, khắp nơi trống không, ngoại trừ những bụi cỏ cao cỡ nửa người thì không còn gì cả.

Nhất định là mình quá mức miễn, cảm giác rồi, Mặc Âm Trần làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Lắc lắc đầu, Âu Dương Sùng Hoa thử khởi động động cơ.

Tiếng nổ ầm ầm, làm cho nàng trong nháy mắt thanh tỉnh lại!

Lúc này nàng thực sự không phải đang ở Hoài Nguyệt vương triều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Xác ướp cổ đại ngàn năm 4

Khởi động xe xong, Âu Dương Sùng Hoa lại nắm tay lái thật lâu nhìn qua phía sau xe.

"Âu Dương, xuống giúp ta một chút." Giáo sư Hà Điền ôm cái xác ướp cao hơn mình hẳn một cái đầu, cố hết sức thở hổn hển.

Âu Dương Sùng Hoa nghe thấy lời Giáo sư Hà Điền, rốt cục đem tầm mắt dời đi, xuống xe, đi về hướng ông.

"Giáo sư."

"Âu Dương giúp ta đem hán lên xe, ngàn vạn phải cẩn thận, không thể để bị sút mẻ gì được." Giáo sư Hà Điền không ngừng dặn dò.

"Dạ." Âu Dương Sùng Hoa, cầm cánh tay xác ướp cổ kia, mượn lực giúp Giáo sư Hà Điền nâng nó lên.

Giáo sư Hà Điền bởi vì lực buông lỏng, thoáng cái không thể đứng vững, người thoáng cái liền muốn ngã xuống đất.

Thời điểm cấp bách, ông hô lên: "Bảo vệ xác ướp cổ."

Âu Dương Sùng Hoa vốn định muốn giữ chặt tay Giáo sư Hà Điền, không khỏi kéo xác ướp lại, kéo mạnh một cái, không thể dùng lực, xác ướp cổ đổ về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa vội vàng giữ xác ướp cổ, ngẩng đầu hết sức, trán của nàng bị đôi môi của xác ướp cổ nhẹ chạm vào.

Lập tức, vết máu trên trán Sùng Hoa như là chiếm được thúc hóa bình thường, tản mát ra nhàn nhạt hồng quang.

Trên trán truyền đến cảm giác nóng bỏng, làm Âu Dương Sùng Hoa bất giác run lên.

"Sùng Hoa, tỉnh lại đi, Sùng Hoa, tỉnh lại."

Bên tai tức thì vang lên một giọng nói, tràn đầy khẩn thiết, giống như cầu khẩn nài.

Âu Dương Sùng Hoa bung kín cái trán, lòng bàn tay nóng hổi, cơ hồ đốt cháy tay nàng.

"Mặc Âm Trần" Âu Dương Sùng Hoa lăm bắm trong miệng.

"Âu Dương, con không sao chứ? Đều tại ta không tốt, con không sao chứ?" Giáo sư Hà Điền từ trên mặt đất đứng lên, lo lắng đi đến trước mặt Âu Dương Sùng Hoa.

"Con" Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, khi nhìn thấy nét ân cần trong mắt Giáo sư Hà Điền thì lắc đầu: "Không có việc gì."

Cái trán khi nãy phát ra hồng quang, hiện tại lại khôi phục bình thường.

Giống như vừa rồi hết thảy đều là ảo giác.

Âu Dương Sùng Hoa dùng sức lắc qua lắc lại đầu, ngược mắt, lần nữa nhìn về phía Giáo sư Hà Điền, nói: "Chúng ta mau đưa hân đặt lên xe đi thôi."

"Được được." Giáo sư Hà Điền gật đầu, tiến lên, đỡ xác ướp tựa ở trước Âu Dương Sùng Hoa.

Hai người hợp lực, đem xác ướp cõ lần nữa mang lên xe.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trên ghế lái, nhìn về phía một bên thờ phỉ phò Giáo sư Hà Điền, nói: "Giáo sư, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Giáo sư Hà Điền vuốt cái trán, trầm tư một chút, nói: "Đi Nam Thành, ở đó ta có một vị bằng hữu rất tốt. Hơn nữa về chuyện của con, ta nghĩ ông ấy có thể hiểu hơn ta."

"Dạ." Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, lại lần nữa khởi động xe, đem xe nhanh chóng cách rời lùm cây, chạy lên đường cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Xác ướp cổ đại ngàn năm 5

Âu Dương Sùng Hoa không nghĩ tới Giáo sư Hà Điền cho nàng gặp người được mệnh danh là đệ nhất quý tài giới khảo cổ học: Từ Mộc Dương.

Chỉ là, đánh giá về Từ Mộc Dương, đánh giá phần nhiều nếu không phải kẻ điên thì là kẻ ngu.

Đơn giản là vì, hân được bày đặt tốt tiền đồ mà không đi, hết lần này tới lần khác lại cố ý chọn đi những đường gập ghềnh, người khác không muốn đi đụng chạm hân lại đi nghiên cứu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Từ Mộc Dương, Âu Dương Sùng Hoa thấy vô cùng ngoài ý muốn, trước mắt là một người ôn tồn tao nhã, chính là được người xưng là kẻ điên thiên tài.

"Lão Hà, thật không nghĩ tới ông thật sự sẽ đến." Từ Mộc Dương lộ ra hàm răng trắng nõn mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, cười mở cho Giáo sư Hà Điền một nụ cười thật tươi.

"Tiểu Từ a, chuyện lần này, ta xem thì chỉ có tìm người." Giáo sư Hà Điền cười, hướng Từ Mộc Dương giới thiệu Âu Dương Sùng Hoa, "Đây chính là Âu Dương trung tướng."

"A, nàng chính là Âu Dương trung tướng trong truyền thuyết?" Từ Mộc Dương hiển nhiên đối với Âu Dương Sùng Hoa tuổi trẻ cảm thấy ngoài ý muốn, "Thật đúng là không nghĩ tới, Âu Dương trung tướng lại là còn trẻ và xinh đẹp như vậy."

"Tiểu Từ a, người tiểu tử này cái này miệng chính là một chút cũng không thay đổi." Giáo sư Hà Điền vừa cười vừa nói.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ đơn giản hướng về Từ Mộc Dương nhẹ gật đầu.

"Lão Hà, người lần này tới tìm ta không phải chỉ để muốn giới thiệu ta mỹ nữ a?" Từ Mộc Dương cong khóe môi, tầm mắt sớm đã dừng ở sau lưng Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền ho khan một tiếng, ha ha cười nói: "Thật đúng là cái gì đều lừa không được người, xác thực là không có việc gì không lên Tam Bảo Điện, đúng là có việc nhất định phải là người ra tay."

"Là việc lần này ở Vân Nam phát hiện xác ướp cổ kia?" Trên khuôn mặt trắng nõn của Từ Mộc Dương đã lộ ra không ít hào hứng.

"Đúng, nhưng ngoại trừ cái này, ta còn mang đến cho người một tin tức khác." Giáo sư Hà Điền nói đến chỗ này, cố ý khoe khoang.

"À?" Từ Mộc Dương có chút ngoài ý muốn nhìn qua Giáo sư Hà Điền.

"Trước giúp ta mang thứ đó vào đây." Giáo sư Hà Điền vỗ vỗ vai Từ Mộc Dương, mình thì đi về hướng xe.

Từ Mộc Dương sờ lên mũi, cười lắc đầu, khi đi qua Âu Dương Sùng Hoa thì không khỏi dừng bước, ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng một cái.

Âu Dương Sùng Hoa trùng hợp cũng ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Từ Mộc Dương nhàn nhạt cười, liền quay gót, đi về phía Giáo sư Hà Điền.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua bóng lưng thon dài kia, trực giác nói cho nàng biết, Từ Mộc Dương, tuyệt đối là người không đơn giản.

Hai giờ sau.

"Lão Hà, người có thể khẳng định, đây chính là Hoài Nguyệt vương triều, thật sự chính là thời đại theo lời nói của Âu Dương trung tướng?"

Trên mặt Từ Mộc Dương sớm đã không còn trầm ổn cùng bình tĩnh lúc trước.

Lại thêm Âu Dương Sùng Hoa trình bày thêm nửa giờ, cộng thêm nửa giờ Giáo sư Hà Điền nửa giờ bổ sung cùng xác minh.

Hiện tại hẳn đã sơ bộ có thể khẳng định, Hoài Nguyệt Vương triều theo lời Âu Dương Sùng Hoa, chính là thời đại của xác ướp cổ ngàn năm kia...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Xác ướp cổ đại ngàn năm 6

Từ Mộc Dương đứng ngồi không yên, hẳn khi thì đứng người lên gãi gãi đầu, khi thì ngồi xuống dậm chân một cái.

Âu Dương Sùng Hoa cùng Giáo sư Hà Điền nhìn Từ Mộc Dương suy tư rồi lại nhìn nhau, cũng không lên tiếng.

"Hai người chờ một chút." Từ Mộc Dương bỗng đứng lên, nói một câu với hai người, liền vội vàng đi vào phòng mình.

Giáo sư Hà Điền nhún nhún vai, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa vẻ mặt không biết lắc đầu, ông cũng không hiểu nổi Từ Mộc Dương rốt cuộc muốn làm cái gì.

"Âu Dương mệt không, nghỉ ngơi trước một chút đi?"

Khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa tràn đầy vẻ mệt mỏi, làm cho Giáo sư Hà Điền có chút bận tâm nói.

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, "Con không sao." Hiện tại cho dù có mệt hơn nữa, nàng cũng không ngủ được.

Chỉ không biết Từ Mộc Dương rốt cuộc đi tìm cái gì, nhìn thần sắc hẳn rồi đi lúc nãy, nhất định là phát hiện ra gì đó.

"Lão Hà, lão Hà ——"

Từ Mộc Dương hô to, từ trong phòng gọi Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền đứng lên, bước nhanh đi về phía căn phòng, hỏi: "Chuyện gì?"

"Cái tư liệu kia, hữu quan với xác ướp cổ tất cả tư liệu, lập tức tìm cho ta."

Giọng nói Từ Mộc Dương từ trong phòng truyền ra.

Giáo sư Hà Điền đi được một nửa, lại đi vòng trở về, nói: "Được."

"Nhanh ——"

Từ Mộc Dương thúc giục.

"Biết rồi."

Giáo sư Hà Điền đáp lời, lần nữa đi tới trong phòng khách, đến trước sô pha, mở ra cặp tư liệu, đem tài liệu bên trong lấy ra.

Khi đi qua Âu Dương Sùng Hoa thì nói : "Âu Dương vậy con ngồi xuống một chút đi, ta đi đưa hân đồng tư liệu."

"Dạ." Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, nằng đưa mắt nhìn Giáo sư Hà Điền đi vào phòng.

Phòng khách vì không có Giáo sư Hà Điền nên nhất thời an tĩnh lại.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, chậm rãi dạo bước đến cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, tựa người vào vách tường.

Thể xác và tinh thần mệt mỏi, cơ hồ khiến chân nàng có chút đứng không vững.

"Haizzz"

Thật sâu thở ra một hơi, Âu Dương Sùng Hoa dựa trên bệ cửa sổ, tầm mắt hướng đến nơi xa,

"Sùng Hoa"

"Sùng Hoa ta thật mệt quá, giúp ta một chút."

Bên tai vang lên lời nói, làm cho Âu Dương Sùng Hoa đang dựa vào cửa sổ tĩnh lại, đồng thời đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn có chút ngốc, người chậm rãi hướng về bên cạnh phòng nhỏ đi đến.

"Sùng Hoa đến đây."

Thanh âm nhẹ nhàng mà bồi hồi ở bên tai, Âu Dương Sùng Hoa mở cửa phòng nhỏ, chậm rãi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Xác ướp cổ đại ngàn năm 7

Bồi hồi, Âu Dương Sùng Hoa mở ra căn phòng nhỏ, người chậm rãi đi vào.

Âu Dương Sùng Hoa hai chân vừa bước vào phòng nhỏ, cả người như bị điện giật run lên.

Lập tức, thần trí rời rạc trong nháy mắt cũng tỉnh táo lại.

Đối mặt với chuyện tray đổi không gian, Âu Dương Sùng Hoa có một chút mờ mịt cùng kinh ngạc.

Mình tại sao lại ở chỗ này?

Lại là như thế nào đến nơi đây , trí nhớ đúng là trống rỗng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ngắm nhìn bốn phía, nhìn về bức màn lam trong phòng nhỏ có vẻ âm u.

Ánh sáng duy nhất trong phòng là chiếc đèn bàn nhỏ ở đầu giường.

Dưới ánh sáng mờ mờ, là xác ướp cổ ngàn năm đang lẳng lẳng nằm.

Tóc trắng dưới ánh đèn, lại như lóe ra ánh bạc.

Mà ngay cả tầm mắt cũng vì cảnh giả tưởng này, mà trở nên mờ mịt.

Trong thoáng chốc, Âu Dương Sùng Hoa lại cảm thấy lồng ngực của xác ướp, có chút phập phồng.

Tiến lên loạng choạng một chút, hoàn hồn , Âu Dương Sùng Hoa cũng đã bước nhanh về phía trước giường.

Ánh mắt của nàng chăm chú chăm chăm vào ngực xác ướp cổ, đó là ảo giác hay là?

Không có khả năng, người này cũng đã chết đi ngàn năm rồi, làm sao có thể còn sống?

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, xem ra thật là chính mình quá mệt mỏi, mới có thể sinh ra ảo giác như vậy.

Nàng chậm rãi đứng thẳng lên, ngồi xuống bên cạnh giường.

"Âu Dương, Âu Dương, con ở đâu?"

Giáo sư Hà Điền thanh âm từ ngoài truyền tới.

Âu Dương Sùng Hoa, đứng thẳng người lên, đi về phía cửa ra vào, nói: "Giáo sư, con ở trong này." Lời vừa nói , Âu Dương Sùng Hoa mở cửa phòng nhỏ ra , đi ra ngoài.

Nhưng mà, khi cửa phòng chậm rãi đóng lại, vốn là phía trên xác ướp cổ quanh quần ánh sáng bạc, đột nhiên lóe lên ánh sáng màu hồng nhạt.

Tò ra khắp bốn phía.

"Âu Dương, ." Giáo sư Hà Điền nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa thì nét mặt biểu lộ ra nét hưng phấn .

Ông hướng về Âu Dương Sùng Hoa ngoác tay, chính mình thì lại một lần nữa quay trở về thư phòng.

Âu Dương Sùng Hoa nghe thấy lời Giáo sư Hà Điền, cũng đi theo vào thư phòng.

Vừa mới đi vào, đầu tiên đập vào mắt hai cái giá sách to đùng, cả thư phòng mất trật tự cơ hồ khó có thể đứng thẳng.

"Không sao đâu, người cứ chọn một chỗ đứng." Từ Mộc Dương trên sông mũi là kính không gọng, xoay người sang bên cạnh chỉ vào những giá sách kia, lại cúi người, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Giáo sư Hà Điền đi đến trước bàn sách, đem sửa sang tư liệu về hữu quan và xác ướp cổ lúc này lấy tới, giao cho Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Con trước nhìn xem những tư liệu vừa mới sửa lại đi."

Âu Dương Sùng Hoa tiếp nhận tư liệu, cúi đầu, nhìn những dòng chữ đầu tiên.

"Trên tư liệu ghi lại từng ly từng tý về vương triều Lung Nguyệt, nhưng mà, khi Âu Dương Hoa thấy một loạt chữ ở trên thì không khỏi kinh ngạc nhảy dựng.

Vương triều Lung Nguyệt năm 26, hoàng hậu Âu Dương Cẩm Nguyệt chết vì bạo cách (dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa), mà người chấp hành lại là —— Âu Dương Sùng Hoa."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Xác ướp cổ đại ngàn năm 8

Tư liệu cũng không ghi lại nhiều, chỉ đơn giản viết nguyên nhân hoàng hậu Âu Dương Cẩm Nguyệt chết.

Đối với Âu Dương Cẩm Nguyệt, Âu Dương Sùng Hoa cũng không có ấn tượng gì, tại Lung Nguyệt vương triều Âu Dương gia thì nhị tiểu thư Âu Dương Cẩm Nguyệt chưa xuất hiện qua một lần.

Theo thời gian phán đoán, nguyên niên 26, hẳn là tám năm sau.

"Âu Dương, phát hiện cái gì?"

Giáo sư Hà Điền vượt qua trên đất đóng bừa bộn sách vở, đi về phía Âu Dương Sùng Hoa .

Âu Dương Sùng Hoa chỉ vào phía trên có ghi năm, nói ra: "Cái này... Âu Dương Cẩm Nguyệt là Âu Dương gia nhị tiểu thư."

"Phải không?"

Giáo sư Hà Điền hai mắt đột nhiên sáng lên, xoay người, nói với người nãy giờ vẫn chui trong phòng – Từ Mộc Dương, "Tiểu Từ a, tới đây nhanh lên, có một phát hiện trọng đại."

"Đừng làm phiền ta." Từ Mộc Dương chỉ là đứng lên, chống cằm, nhìn qua gì đó dưới chân, "Thứ này hẳn là để ở chỗ này." Nói xong, hắn lại khom lưng, tìm kiếm tiếp.

Giáo sư Hà Điền xoay người, lôi kéo Âu Dương Sùng Hoa, đẩy sách vở trên ghế ra, nói với Âu Dương Sùng Hoa, "Âu Dương, đến đây, ngồi ở đây, con cần thận nói cho ta một chút."

Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trên ghế, đem những gì mình biết từng cái nói cho Giáo sư Hà Điền.

Giáo sư Hà Điền nghe được, khi thì lú lờ, khi thì khó nén kích động vịn vịn dưới thân thể.

"A, tìm được rồi tìm được rồi, ta liền nhớ rõ hẳn là để ở chỗ này."

Từ Mộc Dương giọng nói hưng phấn từ phía sau truyền đến, trong tay hắn cầm một cái hộp gỗ, vẻ mặt vui sướng hướng đi đến chỗ Âu Dương Sùng Hoa cùng Giáo sư Hà Điền.

Âu Dương Sùng Hoa cùng Giáo sư Hà Điền khi nghe thấy tiếng Từ Mộc Dương, cả hai cùng ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

Từ Mộc Dương đi đến phía trước hai người, vồ vồ vào hộp gỗ, vui vẻ nói: "Đến đây, hai người đều đến đây xem, thứ này xem như có chỗ dùng rồi."

Âu Dương Sùng Hoa cùng Giáo sư Hà Điền liếc nhìn lẫn nhau, không hiểu nhìn Từ Mộc Dương đang mở hộp gỗ ra.

Bởi vì thời gian dài không được động đến, hộp gỗ vừa mở ra thì có một cỗ nồng đậm mùi nấm mốc bay vào mũi.

Giáo sư Hà Điền chịu không nổi ho nhẹ vài tiếng: "Đây là cái gì?"

"Cái này bản chính là thứ tốt, nhìn xem, trên đây ghi lại Hoa Hạ 5000 năm qua tất cả tư liệu kì quái, thần tiên, quỷ quái, dụ dỗ, còn có Đạo gia, Phật gia, thậm chí là vu thuật, dù sao chính là thập cẩm, cái gì cũng có."

Từ Mộc Dương nói xong lời cuối cùng cũng lười đi giải thích rồi, chỉ lật qua lật lại quyển sách dày cộp.

"Ta nhớ được hẳn là có ghi lại, đừng nóng vội, ta tìm xem."

Âu Dương Sùng Hoa cùng Giáo sư Hà Điền nghe Từ Mộc Dương tự lẩm bẩm một mình, nhất tề nhăn lại lông mày.

"Tiểu Từ a, ta đã nói với ngươi, ngươi tìm đi ra làm cái gì? Hay là tới nghe một chút Âu Dương vừa rồi phát hiện gì đó a."

Giáo sư Hà Điền liền tiếp lắc đầu, ông không cảm thấy cái đồ Từ Mộc Dương vừa tìm thấy kia có thể giúp gì được.

"Một chút thôi." Từ Mộc Dương lại tiếp tục điên cuồng lật giở.

Giáo sư Hà Điền bất đắc dĩ hướng về Âu Dương Sùng Hoa nhún nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Xác ướp cổ đại ngàn năm 9

Giáo sư Hà Điền bất đắc dĩ hướng về Âu Dương Sùng Hoa nhún nhún vai.

Âu Dương Sùng Hoa cũng không có biểu lộ quá nhiều, kỳ thật nàng đối với những lời Từ Mộc Dương mới nói cảm thấy có chút hứng thú.

Bởi vì nàng cũng nhận thấy, chính mình gặp những chuyện này, thực sự không phải là bình thường sẽ xuất hiện .

Không chừng, thật sự chính là cái gì thần tiên ma quái

Bằng không, vết máu trên trán nàng, giải thích thế nào?

"Chính là chỗ này, Sùng Hoa, đưa ra bàn tay đang mang nhẫn ra đây." Từ Mộc Dương đem sách vở mở ra tại trước mặt hai người, hơn nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa, nghi ngờ liếc nhìn từ Mộc Dương, đưa tay ra, theo ý của Từ Mộc Dương, đặt lên trang sách hần chỉ.

"Hai người nhìn xem, chiếc nhẫn này có giống với chiếc nhẫn ghi lại ở đây không?"

Từ Mộc Dương vẽ mặt hưng phấn chỉ vào sách chỗ hình vẽ chiếc nhẫn, còn có Âu Dương Sùng Hoa trên tay đeo miếng Lưu Ly giới.

Từ Mộc Dương vừa thốt lên, Giáo sư Hà Điền cả người mạnh nhào tới trước, nâng mắt kính của mình, tinh tế nhìn xem chiếc nhẫn của Âu Dương Sùng Hoa, lại nhìn hình vẽ Từ Mộc Dương vừa chỉ.

Âu Dương Sùng Hoa cũng nghiêng người.

"Nhìn qua đúng là không khác nhau lắm, nhưng mà ở đây ghi lại, chiếc nhẫn này là biết sáng lên , nhưng chiếc nhẫn của Âu Dương lại không sáng."

Giáo sư Hà Điền nhìn hồi lâu, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Từ Mộc Dương.

"Chiếc nhẫn này gọi là Khốn Linh giới, vốn nên là một đôi mới phải, xem ra chắc là phải ở trên người có cùng linh lực với Sùng Hoa."

Từ Mộc Dương căn cứ theo sách trên tay , lớn mật suy đoán.

"Sùng Hoa, chiếc nhẫn kia là ai đưa cho con? Còn có, nó có phải có cái gì đặc biệt không?"

Âu Dương Sùng Hoa sau khi nghe Từ Mộc Dương nói, ánh mắt không khỏi chuyển hướng bên ngoài thư phòng.

Chiếc nhẫn này rốt cuộc là như thế nào ở trên ngón tay của nàng, nói thật nàng căn bản là không nhớ rõ.

"Như thế nào, người không biết?"

Từ Mộc Dương nhìn nét mặt Âu Dương Sùng Hoa, không khó để suy đoán.

"Quả thật không biết." Âu Dương Sùng Hoa gật nhẹ đầu, "Ta chỉ nhớ rõ lần thứ hai xuất hiện ở Lung Nguyệt vương triều, trên tay không hiểu sao lại có cái này. Hơn nữa như thế nào đều không thể tháo ra."

"Việc này thật kì quái, theo sách ghi lại, người cho người đeo chiếc nhẫn này, nhất định phải có được chiếc còn lại, cũng chính là người có cùng linh lực với người."

Từ Mộc Dương khó hiểu liên tiếp chống cằm.

"Đợi chút. Hai người mau nhìn xem."

Lời nói kinh ngạc của Giáo sư Hà Điền vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Âu Dương Sùng Hoa cùng Từ Mộc Dương.

Hai người nhất tề nhìn về phía Giáo sư Hà Điền đang chỉ.

Chiếc nhẫn trên tay Âu Dương Sùng Hoa đang Oánh Oánh hồng quang, hồng quang một chút hướng về tay của nàng mặt sau lan tràn, không có trong chốc lát, liền đem tay nàng toàn bộ bao phủ.

"Đây là"

Từ Mộc Dương hai mắt không khỏi lồi ra nhìn chiếc nhẫn đang sáng lên.

Mà, Âu Dương Sùng Hoa giờ phút này, tay của nàng theo hồng quang dẫn dắt , duỗi lên, chỉ ra bên ngoài.

Âu Dương Sùng Hoa không cách nào khống chế bị hồng quang dẫn dắt, cất bước về phía cửa.

Chương 57: Nữ nhân của ta 1

Âu Dương Sùng Hoa không cách nào không chế bị hồng quang dẫn dắt, cất bước về phía cửa.

Cửa phòng vốn đóng chặt, nhưng khi ba người Âu Dương Sùng Hoa đi đến, chậm rãi mở ra.

Đồng thời cảnh tượng kỳ dị xuất hiện ngoài cửa, làm Giáo sư Hà Điền cùng Từ Mộc Dương cả kinh.

Ngoài cửa, thoáng hiện giữa bạch quang là một bóng dáng thon dài của nam tử tóc trắng.

Giáo sư Hà Điền cùng Từ Mộc Dương, hai mắt, quả thực không dám tin trọn to, Giáo sư Hà Điền càng kinh ngạc hô: "Hắn, hắn hắn thi, thi thể, động, động"

"Âu Dương!" Từ Mộc Dương thu lại ánh mắt, cuống quýt gọi Âu Dương Sùng Hoa đang đi ra phía cửa.

Nhưng lại phát hiện Âu Dương Sùng Hoa thờ ơ, không do dự lao về phía nàng.

Đáng tiếc, bị luồng khí mạnh mẽ ngăn trở, cả người ngửa ra sau, cơ hồ té lăn trên mặt đất.

Từ Mộc Dương thật vất vả đứng vững, đảo mắt thì thấy Âu Dương Sùng Hoa đang chạy tới cửa rồi.

Cùng lúc đó, thân thể của nàng cũng bị ánh sáng màu trắng bao bọc.

"Sùng Hoa"

Thanh âm phiêu tán bất định vang lên trong không gian, nam tử tóc trắng đưa tay về phía nàng.

Âu Dương Sùng Hoa giơ tay lên, đem tay của mình chậm rãi để vào trong lòng bàn tay của nam tử tóc trắng.

Hai bàn tay chạm vào nhau, làm Âu Dương Sùng Hoa cả người cũng không khỏi run rẩy lên.

Nam tử tóc trắng ngược mắt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt mang màu đỏ, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhu hòa đem Âu Dương Sùng Hoa kéo về phía mình.

"Âu Dương, không cần phải thế! ——"

Giáo sư Hà Điền kêu to lên tiếng, đáng tiếc, cả ông cùng Từ Mộc Dương đều bị luồng khí lưu mạnh mẽ kia ngăn cản, không cách nào tiến lên.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi đem gò má tới gần phía trước, khi đầu nàng gối trên cánh tay nam tử tóc trắng, ngẩng mặt, trong nháy mắt, ánh mắt vốn trong trẻo lạnh lùng, lại lộ ra một tia cười ôn nhu, lời nói nhẹ nhàng: "Ta rất cực độ ngượng."

"Âu Dương, con đang nói gì thế, mau trở lại!"

Giáo sư Hà Điền nghe giọng nói từ trước vang đến, lại một lần kêu to lên.

Hai chân ông liều mạng muốn đi về phía trước, đáng tiếc khi nam tử tóc trắng vung tay áo, cả người lại bị đẩy lùi ở giữa không trung, dán trên vách tường, không thể động đậy.

Giáo sư Hà Điền cả kinh hô: "Mộc Dương, nhanh nghĩ biện pháp!!"

Từ Mộc Dương căn bản là không có cơ hội để nghĩ biện pháp, người hắn cũng bị cơn cuồng phong dán lên vách tường, không cách nào nhúc nhích.

Ánh sáng bạc quanh quẩn bốn phía.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi nâng tay, vuốt ve qua gò má nam tử tóc trắng, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, "Âm Trần"

"Sùng Hoa, nữ nhân của ta" nam tử tóc trắng cúi đầu, trong mắt tràn ngập nhu tình, phảng phất như một cái đầm sâu không đáy.

Chương 58: Nữ nhân của ta 2

"Sùng Hoa, nữ nhân của ta" nam tử tóc trắng cúi đầu, trong mắt tràn ngập nhu tình, phảng phất như một cái đầm sâu không đáy.

Gió vẫn cuộn lên, làm những sợi tóc trắng bay phơ phất, trường bào phiêu dạt.

"Ta rốt cục bắt được nàng, lần này tuyệt đối sẽ không để nàng lần nữa biến mất."

Lời nói êm ái, tựa như lời thề, rót vào tai Âu Dương Sùng Hoa.

Nụ cười trên mặt dần dần càng sâu, đôi mắt xanh đen như phảng phất nét vui mừng.

"Theo ta trở về.", nam tử tóc trắng chăm chú ôm Âu Dương Sùng Hoa

"Âu, Âu Dương —— không cần phải đi! Hắn đã chết, Âu Dương ——"

Từ Mộc Dương cao giọng hét to lên, cổ sức gãy giữa, đáng tiếc luồng khí lưu kia như thành tường đồng vách sắt, hấn căn bản không có biện pháp gãy ra.

Nam tử tóc trắng ngẩng đầu, đôi mắt sắc bén quét về phía Từ Mộc Dương.

Ánh mắt tràn ngập nụ cười kia, lại lạnh lùng đến mức làm cho Từ Mộc Dương sợ hết hồn vía, lời nói đến miệng rồi lại phải thu lại, không cách nào nói ra được.

Cùng lúc đó, Từ Mộc Dương phát hiện, chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của nam tử tóc trắng, lại giống chiếc nhẫn của Âu Dương Sùng Hoa, như vậy nói cách khác, người này chính là người cho Âu Dương Sùng Hoa chiếc nhẫn !

"Người là người đã chết của ngàn năm rồi !" Từ Mộc Dương cũng không biết từ đâu tới đây dũng khí cùng lực lượng, đơn giản chỉ cần thông cổ họng đang nghẹn lại , lớn tiếng hô lên."Âu Dương! ! ——"

Vốn đang tựa trên người nam tử tóc trắng, thân thể Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên run lên.

Vốn là đôi mắt mờ mịt, lập tức trong suốt như suối.

Từ gò má truyền đến cảm giác man mát, làm Âu Dương Sùng Hoa ngẩng mạnh đầu.

Đập vào đôi mắt nàng,

Là đôi mắt màu đỏ lạ thường.

Cảm giác mạnh mẽ đánh sâu vào tâm trí nàng.

Tay trong khoảnh khắc giờ lên, lại phải hạ xuống.

Lại bị người vững vàng bắt lấy, lộ ra nụ cười, nói: "Một chút cũng không thay đổi, thô lỗ như vậy."

"Buông tay!" Âu Dương Sùng Hoa Thanh giọng nói lạnh lẽo.

"Ta là tới đón nàng trở về ." Nam tử tóc trắng khẽ cười, ngón tay thon dài, mon trón khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa

"Đây hết thấy thật sự đều là người làm ra "

Có lẽ là bởi vì đã trải qua quá nhiều chuyện cô quái, hiện tại mặc dù nàng biết rõ người nam nhân này, chính là xác ướp cổ, cũng không kinh ngạc.

Chỉ là nỗi băn khoăn trong lòng rốt cục được giả đáp.

"Phải nói, là nàng cùng ta."

Nam tử tóc trắng mỉm cười, đôi mắt vẫn không dời Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta với người?"

Đôi mắt lạnh của Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng rung động.

"Xem ra nàng thật đã quên hết mọi chuyện. Nhưng không sao, ta nhất định sẽ làm cho nàng nhớ lại tất cả. "

Nam tử tóc trắng cúi người, hơi thở mang theo một luồng khí lạnh, truyền đến tai Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên ngẩng mặt, nhìn về phía nam tử tóc trắng bên cạnh, trong mắt nàng lộ ra vô tận kinh ngạc cùng nghi hoặc, lời hắn nói thật sự sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nữ nhân của ta 3

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên ngẩng mặt, nhìn về phía nam tử tóc trắng bên cạnh, trong mắt nàng lộ ra vô tận kinh ngạc cùng nghi hoặc, lời hắn nói thật sự sao?

Nhưng mà, nàng cũng có một chút nhớ được.

Nam tử tóc trắng, hướng về Âu Dương Sùng Hoa vươn tay, "Theo ta đi."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bàn tay đang ngày càng gần mình.

Lại cúi đầu nhìn bàn tay mình, khó có thể đưa ra quyết định.

"Âu Dương, không thể nghe theo hắn ——"

Thanh âm của Từ Mộc Dương từ trong thư phòng truyền ra.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng mạnh đầu, theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy Từ Mộc Dương cùng Giáo sư Hà Diên đang bị dính chặt lại trên tường.

"Đây là ngươi làm?"

Âu Dương Sùng Hoa quay sang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng lại trên khuôn mặt của nam tử tóc trắng.

"Bọn họ quá ồn ."

Nam tử tóc trắng cười nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa, ống tay áo hướng phía trước vung lên.

Tức thì, hai người vốn đang dính trên tường, ngã nhào xuống đất.

Ngay lúc ấy Âu Dương Sùng Hoa cũng nhấc chân bước về phía trước.

Nhưng không ngờ, nam tử tóc trắng kịp thời nhốt chặt vòng eo nàng , đem nàng kéo lại.

Hắn cúi đầu, con mắt chăm chú nhìn gương mặt Âu Dương Sùng Hoa, "Nàng muốn đi nơi nào?"

"Ta không thể đi theo ngươi."

Âu Dương Sùng Hoa dứt khoát cự tuyệt lời hắn.

Đôi mắt vốn mang một chút vui vẻ, bỗng nhiên trầm xuống, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại bộ dáng cười yếu ớt như trước.

Ngón tay thon dài trắng nõn mon trón khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, phản kháng ta, hậu quả, nàng biết rồi đó."

Nam tử tóc trắng trên mặt biểu hiện vô cùng lịch sự tao nhã, nụ cười vô hại, nhưng Âu Dương Sùng Hoa thấy rõ , thực sự không phải là như thế.

Đầu ngón tay như băng lạnh lẽo, như thấm vào tim phổi.

"Buông Âu Dương ra."

Chẳng biết từ lúc nào Từ Mộc Dương đã đứng lên, thậm chí là đến trước mặt nam tử tóc trắng cùng Âu Dương Sùng Hoa, ánh mắt mãnh liệt mà bức

người thẳng chăm chăm vào nam tử tóc trắng, ra lệnh.

"Hừ."

Nam tử tóc trắng hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không đem Từ Mộc Dương để ở trong mắt.

"Âu Dương."

Từ Mộc Dương tuy sợ hãi nam tử tóc trắng có chút quý dị, lại vẫn là đánh bạo tiến lên, cố gắng giữ chặt Âu Dương Sùng Hoa.

"Đồ không biết sống chết."

Nam tử tóc trắng ồng tay áo đi phía trước hất lên, khí lưu cuộn cuộn trong nháy mắt đánh về phía Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương kinh ngạc nhìn luồng khí đang đánh đến phía mình, muốn tránh đi nhưng không thể.

Nhưng mà, khi nam tử tóc trắng cùng Từ Mộc Dương không chú ý, Âu Dương Sùng Hoa bóng dáng rất nhanh nhảy đến trước người Từ Mộc Dương, dùng thân mình chắn con gió cuộn cuộn kia.

"Sùng Hoa" đôi mắt nam tử tóc trắng trầm xuống, đem luồng khí thu hồi lại.

Âu Dương Sùng Hoa đứng thẳng tại chỗ, trên mặt không biểu hiện gì, chỉ có đôi mắt đen bóng, con ngươi lóe ra tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Nữ nhân của ta 4

Đột nhiên xuất hiện chuyển biến, Từ Mộc Dương kinh hãi, hẳn thậm chí không kịp có bất cứ phản ứng nào, đã bị công kích, cả người “bịch” một tiếng ngã về phía sau.

"Âu Dương —— không cần ——"

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa đang thay mình chắn luồng lực kia, thê lương hét lên một tiếng.

Cho dù nam tử tóc trắng tại thời khắc Âu Dương Sùng Hoa lao ra, đã thu hồi khí lưu, nhưng hơn phân nửa vẫn đánh vào nàng.

Trong nháy mắt, trong phòng vang lên thanh âm xé rách.

Từ Mộc Dương chỉ cảm thấy tất cả trước mắt như một pha quay chậm, giống như là thời gian bị động lại.

Bóng trắng lác lác trước mắt.

Bóng dáng quý dị của nam tử tóc trắng, dễ dàng vượt qua dòng khí lưu, tới trước mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Quần áo hai người đều bị xé rách, mái tóc đều tung bay trong gió.

Âu Dương Sùng Hoa ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng nam tử tóc trắng.

"Vì sao?"

Đột ngột mở miệng hỏi, ngay Âu Dương Sùng Hoa cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngực truyền đến cảm giác đau nhói, cũng có phần ấm áp, chính nàng cũng bắt đầu hoài nghi.

Mình rốt cuộc có biết hắn hay không?

"Nữ nhân bướng bỉnh, là muốn đã bị phạt."

Nam tử tóc trắng đưa tay, cũng với lời nói thì tay đã đặt lên huyệt ấn trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

"A a a ——"

Đầu đau như muốn nứt ra, cả người truyền đến cảm giác như bị xé rách.

Âu Dương Sùng Hoa thậm chí không nén được đau đớn, điên cuồng gào thét ra tiếng.

Huyết ấn lại bắt đầu chảy máu, hai người lại bị ánh sáng bao phủ.

Tay Âu Dương Sùng Hoa bắt được cánh tay nam tử tóc trắng, đau đớn làm cho nàng không cách nào khống chế mình, chỉ có thể dùng cái này để phát tiết.

Từ không trung truyền đến tiếng nói, từng câu từng chữ lọt vào tai Âu Dương Sùng Hoa.

"Người nói, chúng ta là không phải vừa thấy đã yêu?"

"Không, bởi vì nàng lần đầu tiên căn bản cũng không chú ý ta."

"Vậy chúng ta là cái gì?"

"Định mệnh."

"Định mệnh?"

"Định mệnh, cho ta gặp nàng, định mệnh, cho ta yêu nàng, định mệnh, cho nàng trở thành nữ nhân của ta, định mệnh, định mệnh của chúng ta gắn với nhau, định mệnh"

Hết thấy đều là định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tâm khóa 1 **

** : Tâm bị khóa lại

Ánh hồng bạch hào quang trộn lẫn vào nhau, đem trọn cả không gian nhuộm trong sắc màu kỳ ảo.

Âu Dương Sùng Hoa cùng nam tử tóc trắng bốn mắt nảy lửa, hình ảnh đối phương cứ thế xẹt qua xẹt lại trong mắt nhau.

Không khí băng lãnh càng lạnh lẽo hơn, Âu Dương Sùng Hoa thì một churong vào người nam tử tóc trắng, nhìn sâu trong ánh mắt nàng: ngoại trừ tầng tầng lãnh sương, không còn gì khác.

"Mặc Âm Trần ta sẽ cho ngươi hối hận với việc ta đã thức tỉnh "

Nam tử tóc trắng tỏa ra ánh nhìn kỳ lạ như muốn siết chặt bóng dáng Âu Dương Sùng Hoa vào tầm mắt, trên mặt hần thủy chung một vẻ thanh nhả tươi cười.

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi mục quang, miết hướng nhìn về phía xa của Giáo sư Hà Điền và Từ Mộc Dương.

"Âu Dương"

Giáo sư Hà Điền lẫn lộn bò dậy, gọi Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt quét hàng lông mày, lại không nói gì, liền hướng về phía vòng xoáy đang bắt đầu khởi động.

"Âu Dương Sùng Hoa ——"

Ngay lúc bóng dáng Âu Dương Sùng Hoa sắp biến mất, tiếng la hét từ Mộc Dương bỗng vang vọng bốn phía.

Nam tử tóc trắng mái miết đôi theo nhìn bóng hình Âu Dương Sùng Hoa, cho đến khi nàng biến mất

Bờ môi nhòe miệng cười chậm rãi, lẩm bẩm âm thanh phiêu dật trong không trung.

"Sùng Hoa, bây giờ ta sẽ không để nàng thoát ly khỏi ta lần nữa "

Nói xong , hồng bạch quang đầy trời đã lặn hết, nam tử tóc trắng đang đứng lập tức rũ xuống.

Hắn lại lần nữa biến trở lại thành một thi thể không có linh hồn không có sự sống.

Âu Dương Sùng Hoa nhảy vào dòng lũ thời gian, đây là lần đầu tiên nàng được tình tường cảm nhận rõ ràng dòng chảy xuyên việt.

Những ranh giới năm tháng trôi đi xung quanh, những hình ảnh quen thuộc kia đều nói cho nàng biết: mình đang đi qua nơi nào

Không biết xuyên qua bao lâu, Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy từ phía trước là một cuồng lực mạnh mẽ tóm lấy mình, kéo tuột nàng khỏi hồng triều thời gian.

Ý thức ngán ngủ trong chớp mắt biến mất.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, trước mắt là một khoảng tràn ngập sắc đỏ, phấn đào

Không biết từ đâu truyền đến tiếng đàn dạo vang vang khắp không gian.

Tiếng đàn loạn, đứt quãng , thô lộ khúc trúc trắc nhiễu loạn, lại nức nở nghẹn ngào lòng người.

Âm thanh đồng điệu như băng tuyết ngăn trở rêu xanh, chim đỗ quyen gáy tại thâm khe, thê lương tiêu điều tàn tạ, u uất trời chiều.

Chưa phát giác ra nơi đâu, lại nổi lên giai khúc hòa điệu, trầm thấp mà đê mê, lan tỏa chậm rãi, kim thanh kia chưa kịp ngừng động lại tiếp tục nơi này réo rắt gây tung dây cung rung động cả nhân tâm .

Cầm (cổ cầm) theo tiêu (sáo tiêu) nối tiếp, Thất Huyền ba mươi hai điệu, như tựa vào nhau. (Cổ cầm thất huyền cầm, tra tanghuvien)

Âu Dương Sùng Hoa như si như mê giữa làn điệu, dò theo tiếng động mê ly ấy.

Nàng chậm rãi bước qua cầu nhỏ bắc qua dòng suối trong veo, đến chỗ lá vẫn muôn màu xanh không đổi, đào vẫn rực hồng tựa không lay chuyển.

Xa xa nhìn lại, sâu bên chỗ hoa rơi có một thiếu nữ bạch y ngồi trước đàn.

Thiếu nữ một thân bạch y, mặt nàng che lại bằng khăn lụa, không cách nào thấy rõ dung mạo, nhưng vẫn cảm nhận được khí chất cao nhã hiền thực.

Thiếu nữ nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa, vờ như không thấy, tiện tay lưu chuyển dây đàn, không gian triền miên giai điệu du dương.

Khúc ca lại thánh thót vang lên:

"Tìm khắp ờ thế gian*, một khúc tiêu ca khuyết

Quân tâm rực nắng chói, lòng ta thoảng ánh trăng

Sớm muộn rồi đôi ngã, phải đâu được vẹn tròn?

Gặp nhau nơi kiếp khác, ta chẳng nhận ra nhau, lời thề nào còn giữ?."

* một khuyết dịch tiêu ca: khúc sáo tiêu bị khuyết đi, không trọn vẹn.

=> Phần tạm dịch thô vụng của mình (Wendy) ^0^ : nguyên văn tiếng Hán:

Vọng đoạn lai thì lộ, dịch tiêu ca nhất khuyết.

Quân tâm tự kiều dương, ngã tâm hạo khẩu nguyệt.

Tảo văn lưỡng tuyệt cách, yên đắc cộng viên khuyết?

Gặp nhau nơi kiếp khác, ta chẳng nhận ra nhau, lời thề nào còn giữ?

Thôn thức có đôi lời, thao thức lòng người mãi

Đời này đã vô duyên, chớ mong gì kiếp sau; đường nào cũng vô pháp, kiếp sau hẹn thế nào?

Một tiếng nhạo thể gian, tình nào có dứt được?

**** Lai sinh bắt tương chăm, đạt phó cự thì ước**

Đoàn đoàn đích từ cánh thị nhiều nhĩ bất khứ

Thử sinh dĩ thị thác quá, hựu như hà khứ kỳ đãi lai sinh, thử sinh dĩ vô pháp đắc đáo, hựu như hà khứ phó lai sinh ước?

Xuy tiểu, giá thể gian cánh hoàn hữu như thử si mê chi nhân ******

(Lần đầu tiên dịch thơ, mong chuyển tải hết ý thơ, câu hơi vụng xúu ^^')

Khúc cuối cùng, thiếu nữ ngẩng đầu lên, nhũu chặt hàng lông mày, rồi lại giãn ra rất nhanh sau đó, nàng cất tiếng hát thánh thót như hoàng oanh:

"Đã vô duyên kiếp này, kiếp sau còn duyên nhau?

Duyên phận chẳng thiên định, có lòng mới đạt thành

Duyên phận chẳng thiên định, có lòng mới đạt thành."

**** Thử sinh vô duyên hựu chăm tri lai sinh vô duyên? Duyên phân bản tự phi thiên định, nhân định thắng thiên tài năng đắc tự kỷ sở tương vưu đắc, sở vưu đắc ****

Rải rác mấy lời lại gợi ý thật sâu, Âu Dương Sùng Hoa nghe xong không hiểu tại sao tim mình lại đập nhanh

Máu rần rần dồn lên trán, trượt xuống đôi gò má, nhuộm đỏ khuôn mặt trắng ngần của thiếu nữ, giống như hàng hàng nước mắt rờn rờn đổ xuống như thác, trông muôn vàn đau đớn.

Mờ mịt quay đầu, hoa vẫn theo gió mà rơi, trước đàn, hương đốt vẫn còn, nhưng thiếu nữ kia đã biến mất không còn dấu vết, phảng phất như tất cả chỉ là ảo giác của nàng.

Âu Dương Sùng Hoa đang mắc trong vòng suy nghĩ, dòng lũ lại lôi nàng trở lại thời không đa chiều lần nữa, nàng lại bị kéo về phía trước.

Toàn thân đau đớn như muốn vắt kiệt tất cả sức lực, ý thức lại bắt đầu chìm vào hư vô

Bên tai, tiếng gió đang thảm thiết kêu gào

Hai mắt hơi hơi hé mở, bất ngờ một bóng dáng màu lam rơi vào mắt.

"Tiểu thư, đồ tiểu bạch si (con ngốc nghếch) này không chịu nổi được nữa đâu."

"Làm sao mới có vài cái đã không đi được?"

Thanh âm dễ nghe từ trên đầu truyền đến, Âu Dương Sùng Hoa vô cùng mệt mỏi và đau đớn, không thể nhìn được rõ thân thể của ai đang lác lác trong mắt mình

"Đại tiểu thư, cầu người tha cho tiểu thư đi, tiểu thư không phải cố ý đâu, Ngân Tụ van xin người mà."

Tiếng khóc nức nở của Ngân Tụ vang bên tai.

Âu Dương Sùng Hoa mộng lung trong lòng, cố gắng suy đoán người đang đứng trước mặt mình là ai.

Không ngờ tới khi mình trở về lại gặp phải người này !

"Tránh ra tránh ra, cản đường đi của đại tiểu thư."

Tiếng la hét ương ngạnh truyền đến, Âu Dương Sùng Hoa nhũu lông mày thật chặt

"A ——"

Tiếng kêu gào thảm thiết của Ngân Tụ còn vang vọng mãi trong không gian.

Âu Dương Sùng Hoa ráng hết sức mở căng hai mắt ra để nhìn.

Chương 62: Tâm khóa 2

Trong tiếng kêu gào thảm thiết của Ngân Tụ, Âu Dương Sùng Hoa ráng hết sức mở mắt ra.

Trong khoảnh khắc, một dung nhan khuyên thành tuyệt lệ lọt vào mắt nàng .

"Sùng Hoa, đừng nghĩ tỷ tỷ không đau lòng cho ngươi, là do ngươi buồn bã quá mức, làm tỷ tỷ vô cùng tức giận nên mới phải phạt ngươi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt cười híp mắt lại, thương thức hai con mắt mở to của Âu Dương Sùng Hoa.

Nụ cười kia phẳng phất như gió xuân ba tháng, động lòng cả thiên địa vạn vật.

Âu Dương Cẩm Nguyệt, nhị tỷ của Âu Dương Sùng Hoa, cũng là bảo bối nâng niu trân quý của Âu Dương gia.

Ký ức trong đầu Âu Dương Sùng Hoa chợt lóe lên.

Hoàng hậu Âu Dương Cẩm Nguyệt đầm đìa máu gục xuống tất thảy khi khối sắt nung đỏ gi vào người, mà bản thân ta chính là kẻ trực tiếp thi hành.

Tại sao lại thế ?

Ngón tay thon dài mảnh khảnh lần theo khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa, chậm rãi miết xuống dưới.

Người đang cười bỗng bất ngờ thay đổi, hóa thành vẻ dữ tợn điên cuồng.

"Tiểu bạch si, ngươi lại dám tròng mắt nhìn ta?"

Một cái tát tàn nhẫn rơi trên khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Lập tức trước mắt tối sầm, Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy hoa mắt, chao đảo không còn biết gì.

"Đại tiểu thư, tha tiểu thư a, nàng thật ra chỉ là kẻ si dại thôi, cái gì cũng không hiểu không biết, mới mạo phạm đến người, xin người, xin người giờ cao đánh khẽ."

Âm thanh run rẩy của Ngân Tụ lại vang lên.

Âu Dương Sùng Hoa hạ mắt nhìn xuống, thấy Ngân Tụ quần áo xộc xệch quỳ trên mặt đất, hướng về Âu Dương Cẩm Nguyệt liên tiếp dập đầu.

Tuy nhiên ta không biết là chuyện gì đã xảy ra, theo như tình huống này, nhất định là mình trong lúc vô tình đã chọc phải cái gì đó của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Lần này thì mình đã rời đi bao lâu rồi?

Không phải đang ở Cửu vương phủ sao?

Làm sao lại quay về Âu Dương phủ?

"Hừ, bốn tiểu thư là muốn giờ cao đánh khẽ, chỉ có cái thứ tiểu bạch si nhà ngươi rõ ràng dám tròng ta!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt khẽ rít lên, tay tóm lấy cằm Âu Dương Sùng Hoa, chĩa tia nhìn sắc bén vào khuôn mặt của nàng.

Đừng nhìn đáng dấp yếu đuối nhu nhược của Âu Dương Cẩm Nguyệt mà lầm, bàn tay này vốn không hề yếu sức chút nào.

Âu Dương Sùng Hoa cảm giác được từng cơn đau nhói truyền lên từ dưới quai hàm, chỉ sợ trên người mình cũng đã chồng chất vết thương.

Vì đang bị áp chế, từng trận đau đớn đồng thời xuất ra cùng một lúc, đau đến mức mồ hôi lạnh trong khoảnh khắc đã đầm đìa trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

"Tiểu tiện nhân, ta thật không rõ, ngươi dựa vào cái gì mà dám tranh với ta chức Vương Phi này hả? Ngươi chỉ là kẻ ngu si dấn loạn, mà ta lại là Âu Dương thế gia đại tiểu thư, luận hình thức ta càng xuất chúng hơn ngươi cả ngàn lần."

Lực nắm trong tay Âu Dương Cẩm Nguyệt không chỉ tăng thêm gấp nhiều lần, cặp mắt của nàng khoảnh khắc này đỏ rực hằn lên tia máu oán hận, nhìn chăm chăm vào trên trán Âu Dương Sùng Hoa hiển hiện cánh hoa anh đào đỏ thắm.

"Người dựa vào cái gì mà có thể được Cửu vương gia in dấu lên mặt người cánh hoa đào này? Người nói xem, có phải người muốn chọc tức ta, làm ta mất hết thể diện! Có ai ở đây mà không biết, Âu Dương gia có một tiểu bạch si đã trở thành Cửu vương phi, mà ta đường đường đại tiểu thư lại không có gì cả!"

"Rắc rắc" tiếng động rắc rắc từ dưới khóp xương quai hàm truyền lên, làm Âu Dương Sùng Hoa trong tích tắc không thể thở được.

Con đầu đón xông thẳng vào ý thức của nàng

Cửu vương phi?

Nàng rút cuộc đã bỏ đi bao lâu, thế nào mà đột nhiên lại trở thành Cửu vương phi?

"Đại tiểu thư xin dừng lại mau, tiểu thư sẽ chết, tiểu thư sẽ chết thật đó."

Ngân Tụ bò qua chỗ Âu Dương Cẩm Nguyệt túm lấy váy nàng, không ngờ được làm sao đại tiểu thư lại tra tấn tiểu thư đến thế.

Tiểu thư cái gì cũng đều không hiểu, không biết, hôn ước này cùng với Cửu vương gia vốn là đã ước định trước khi tiểu thư sinh ra.

Điều này sao có thể trách tiểu thư?

"Sùng Hoa, đề tỷ tỷ xuất giá thay người chứ?" Âu Dương Cẩm Nguyệt đột nhiên ghé sát vào tai Âu Dương Sùng Hoa, cất giọng lầm rầm: "Dù sao người cuối cùng cũng chỉ là kẻ dân đen, cho người thân phận cao quý như vậy người cũng không có phúc hưởng thụ, không bằng để cho tỷ tỷ ta thay người gả đi, trở thành Cửu vương phi!"

Lời này của Âu Dương Cẩm Nguyệt vừa thốt ra, dừng nói chỉ Âu Dương Sùng Hoa ngạc nhiên, những ai đang có mặt cũng không nhận được phát ra tiếng kinh hô.

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngoái đầu lại liếc xéo, lập tức lặng ngắt như tờ.

Âu Dương Sùng Hoa cười lạnh trong lòng, Âu Dương Cẩm Nguyệt thật đúng là buồn cười tới cực điểm.

Đừng nói chỉ nàng thật đúng là không nghĩ tới trở thành cái Cửu vương phi gì đó, chắc chắn là thế, mà tên Mặc Âm Trần cũng tuyệt đối sẽ chường mắt nữ nhân thế này.

"Người nha, tỷ tỷ hiển nhiên sẽ tìm giúp người một hôn ước khác không tầm thường, nghe nói viên ngoại Thành Tây Từ có một nhi tử, đáng người không tệ, chỉ có hơi dân đen, nhưng thế mới phải chứ, người có gả đi thì ít nhất cũng không ai dám oán người là gốc từ."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói tiếp, càng nói càng tự cho là tốt, vô tư cảm thấy an bài như thế mới là hoàn mỹ nhất.

Mặc dù Âu Dương Sùng Hoa không rõ ràng lắm sự tình ngọn nguồn nhưng đã biết mình tại sao lại bị đối xử thế này.

Xem ra cái Âu Dương Cẩm Nguyệt này có lá gan cũng không phải bình thường.

"Sùng Hoa, chỉ cần người gạt đầu, tỷ tỷ ta sẽ không đánh người nữa."

Âu Dương Cẩm Nguyệt vượt khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa, thoáng cái lại hạ xuống, ra vẻ rất nhu hòa.

Tất nhiên, Âu Dương Sùng Hoa không hề cảm thấy dễ chịu chút nào, chỉ còn lại đau đớn không ngừng, làm cho nàng - ý thức đã kiệt quệ.

Đột ngột, nàng vô lực gục đầu xuống.

Đúng ngay cử động ấy lại bất đúng ý đồ mong muốn của Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Ha ha, ta biết ngay Sùng Hoa muội muội biết vâng lời nhất mà, tỷ tỷ nếu có thể trở thành Cửu vương phi, nhất định không quên muội muội người đâu!"

Nói xong, nàng xoay người, nhìn về phía nha hoàn thiếp thân của mình, "Ngân Nguyệt, còn không mau đưa Tam tiểu thư về."

"Dạ" Ngân Nguyệt tiến lên, đỡ lấy Âu Dương Sùng Hoa

Ngân Tụ không để ý đến đau đớn trên người, đứng lên trụ đỡ cho Âu Dương Sùng Hoa đã rũ xuống.

"Ngân Tụ, cái này đều là người tận mắt thấy, tiểu thư nhà người chính miệng cự tuyệt việc hôn nhân với Cửu vương gia, ta đây phải đi nói cho phụ thân nghe."

Âu Dương Cẩm Nguyệt sung sướng nhìn qua Ngân Tụ, giả vờ chăm chú theo dõi Âu Dương Sùng Hoa đã ngã xỉu.

"Ai, thật đáng thương, đứa nhỏ này sao mà tội nghiệp quá, nhìn nó sao mà đau lòng quá."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói, nhìn về phía một nha hoàn khác : "Bạc lam, người đi giúp Ngân Tụ đỡ Tam tiểu thư trở về đi."

"Dạ, tiểu thư." Bạc lam đáp lời, tiến lên giúp cho Ngân Tụ đỡ Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Cẩm Nguyệt hất cổ lên cao, cùng Ngân Nguyệt nhanh chóng rời khỏi khu vườn không biết đã bỏ phé bao lâu .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tâm khóa 3

"Phu nhân." Ngân Tụ rung rung nước mắt ngồi bên cạnh, nhìn Bạch Tố Nương đang bôi thuốc cho Âu Dương Sùng Hoa

Bạch Tố Nương nhìn thấy vết thương đầy người Âu Dương Sùng Hoa, khuôn mặt ràn rụa nước mắt, "Đứa trẻ này sao mà số khổ, cuối cùng tưởng như còn có hy vọng, thế mà Cẩm Nguyệt lại nhẫn tâm không buông tha nó."

La liệt khắp nơi trên da thịt là tầng tầng vết thương đỏ xanh tím, cảnh tượng này như một lưỡi dao sâu cứa vào trái tim Bạch Tố Nương.

"Tỷ tỷ, tất cả là do Tố Nương vô dụng, không có cách nào bảo vệ được Sùng Hoa, Tố Nương thật vô dụng"

Nghe âm thanh rừ rì vang vang truyền đến thần trí bạc nhược yếu kém của Âu Dương Sùng Hoa, hàng lông mày của nàng vẫn nhú chặt trong khi đang mê mang

"Phu nhân, Đại tiểu thư này thật sự là quá to gan, còn dám thay thế tiểu thư gả đi, "

Ngân Tụ lau khô nước mắt, ghé sát vào Bạch Tố Nương, thuật lại lời của Âu Dương Cẩm Nguyệt..., một chữ cũng không bỏ sót nói hết cho Bạch Tố Nương nghe.

"Vô liêm sỉ, Cẩm Nguyệt có điên không, hôn sự này chính là do Liễu phi nương nương bỏ nhiệm, Cửu vương gia còn tự mình đến cầu hôn, nàng dám làm xằng làm bậy ư !"

Bạch Tố Nương giận đỏ mặt, từ trên giường đứng dậy, nhìn về phía Ngân Tụ , phân phó nói: "Người chăm sóc tiểu thư, ta đây phải đi gặp lão gia."

"Dạ" Ngân Tụ gật đầu, nhìn theo Bạch Tố Nương vội vàng rời đi .

Ngân Tụ ngồi cạnh giường, tay cầm lấy thuốc mỡ, tận mắt chứng kiến vết thương trên người Âu Dương Sùng Hoa thì lại nhìn không được nước mắt lăn chã rơi, nức nở khóc: "Thực xin lỗi tiểu thư, Ngân Tụ vô dụng, không thể bảo vệ người, Ngân Tụ có lỗi, nếu Ngân Tụ không tham ăn, tiểu thư sẽ không gặp phải đại tiểu thư, sẽ không phải bị đánh"

"Tiểu thư tỉnh rồi sao?"

Có tiếng ậm ừ từ trên giường, Ngân Tụ vội nhào tới xem Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi mở mí mắt, lúc đầu ánh sáng làm chói mắt, cảnh sắc mờ mông lung, từ từ khôi phục lại nhìn rõ ra.

Ngân Tụ ngừng thở, nhìn Âu Dương Sùng Hoa tỉnh lại , trong lúc đó tự nhiên lại quên mất những gì định nói.

Âu Dương Sùng Hoa khẽ động dậy, rướn lấy từng cơn đau đớn, nhưng có bôi thuốc nên đau đớn cũng giảm đi nhiều, ý thức dần dần quay lại.

"Tiểu thư ——" Cuối cùng ngay lúc Âu Dương Sùng Hoa ngồi dậy, Ngân Tụ cũng phục hồi tinh thần lại, không nhìn được trong lòng tự trách, bỗ nhào vào lòng Âu Dương Sùng Hoa, "Ngân Tụ sai rồi, Ngân Tụ sai rồi, "

Âu Dương Sùng Hoa bị Ngân Tụ bất thành linh ôm, khiến cho cơn đau đã thuyên giảm lại dồn dập quay lại.

Vội vàng đẩy Ngân Tụ ra , "Đừng đụng vào ta!"

Ngân Tụ bị đẩy vào cạnh giường, cả người bất ngờ chao đảo, nửa ngày không phục hồi tinh thần lại, chỉ mắt nhìn chăm chăm vào Âu Dương Sùng Hoa

Âu Dương Sùng Hoa thấy Ngân Tụ ngăn người thì xúc chần mèn lên, cố gắng xuống giường

Ngân Tụ vẫn còn chưa hết ngẩn người, vội vàng đứng dậy, đề Âu Dương Sùng Hoa xuống, hỏn hỏn nói: ", tiểu thư, tiểu thư vừa mới nói gì? Mới vừa rồi không phải tiểu thư xưng ta đấy chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn lại Ngân Tụ , Ngân Tụ kích động vui sướng không ngờ, thật đúng làm nàng không giải thích được.

"Tiểu thư, người vừa rồi mới xưng hô ta phải không? Tiểu thư?" Ngân Tụ ra sức giữ chặt Âu Dương Sùng Hoa cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn lại lần nữa, lần này kêu: "Ngân Tụ."

"Tiểu thư, tiểu thư thật sự gọi tên ta, thật sự gọi tên ta!"

Ngân Tụ thần sắc kích động, không ngờ được Âu Dương Sùng Hoa thoảng cái từ kẻ si điên biến thành người bình thường, không biết phải vui mừng như thế nào.

"Ngân Tụ , người làm đau ta." Âu Dương Sùng Hoa lại đẩy Ngân Tụ ra .

Ngân Tụ cứ giật giật miệng vết thương như vậy, lại vỡ toác ra cho xem

Ngân Tụ buông tay ra ngay, bây giờ không biết làm sao mới phải, đứng một bên, lúc thì sờ sờ gì đó, lúc lại giẫm chân thật mạnh, không biết định làm gì.

"Đúng rồi, ta muốn đi nói cho phu nhân, tiểu thư có thể nói chuyện được rồi ."

Nói xong lời cuối cùng, Ngân Tụ chạy đi ngay.

Âu Dương Sùng Hoa thấy thế, không kịp hô gọi lại.

Sau khi Ngân Tụ rời đi, Âu Dương Sùng Hoa không bao lâu sau lại bước xuống giường, nàng chậm rãi bước tới trong khi chân vẫn còn vô lực, hướng phía bàn trang điểm đi đến, nàng nhất định phải xác định xem xem, mình đã rời đi bao lâu rồi?

Khi nàng cố hết sức lết đến bàn trang điểm, ngồi xuống, chứng kiến trong gương đồng một đôi gò má non nớt, bất ngờ xuất thần

Mặc dù biến hóa rất nhỏ, nhưng có thể vẫn nhìn ra, Âu Dương Sùng Hoa xác thực đã trưởng thành, đã không còn giống lúc mười hai tuổi nhỏ bé và yếu ớt.

Mà Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là, vết đỏ tươi trên trán nàng, lúc này rõ ràng đã nở rộng như một bàn tay em bé nhỏ, nổi bật trên trán nàng.

Vết đỏ tươi ướt át, phẳng phát như có thể chảy ra huyết thủy kiểu diễm bất kỳ lúc nào.

"Sùng Hoa, Sùng Hoa"

Bạch Tố Nương vội vàng từ ngoài gọi to.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi xoay người, nhìn qua một thân màu đỏ tím Bạch Tố Nương đang từ ngoài cửa đi vào

Bạch Tố Nương một bước đi vào cánh cửa, nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa đang ngồi trước bàn trang điểm

Trước kia nàng còn không tin lời nói của Ngân Tụ..., nhưng bây giờ xem xét, nàng cũng bắt đầu hoảng hốt .

Sùng Hoa của mình từ khi nào mà hai mắt trở nên thanh minh linh động như thế rồi, ánh mắt đen lay láy, chỉ cần nhìn qua, dường như có thể cảm giác được, từ trong xuất ra một loại khí chất thanh tú.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua Bạch Tố Nương, đột nhiên có cảm giác bà đã già nua rất nhiều, gương mặt ôn nhu uyển chuyển nay đã nhìn ra dấu vết già đi theo năm tháng.

Suối tóc đen nhánh năm nào nay đã lốm đốm điểm bạc.

"Nương"

Tiếng gọi yếu đuối khàn khàn từ trong cổ Âu Dương Sùng Hoa phát ra

Bạch Tố Nương lập tức đứng lặng, miệng lắp ba lắp bắp , không biết phải nói gì đây, làm sao có thể diễn tả được hết nỗi kinh ngạc này.

"Nương."

Lúc này đây lại được nghe đọc nhẩm rõ từng chữ rõ ràng, Bạch Tố Nương cuối cùng cũng đề nén không được cảm xúc quá ư kích động, vọt lên trước ôm trọn lấy Âu Dương Sùng Hoa

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tâm khóa 4

"Nương."

Lúc này đây nghe được từng chữ nhấn rõ ràng, Bạch Tổ Nương cuối cùng cũng không nén được nữa, bước nhanh ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa

"Sùng Hoa"

Bạch Tổ Nương rung động cánh môi, ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa hai tay run rẩy.

"Nương, Sùng Hoa đã trở lại."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, trên mặt nổi lên ý cười vui vẻ.

Nàng nâng tay lên, khẽ vuốt tóc Bạch Tổ Nương, "Sùng Hoa không bao giờ làm cho nương chịu khổ lần nữa."

Nghe Âu Dương Sùng Hoa thần sắc bình thường nói xong, Bạch Tổ Nương lại rơi nước mắt, giọt giọt như mưa, nghẹn lại trong cổ họng ..., mãi sau vẫn không thể thốt ra lời nào.

Chỉ có thể ôm Âu Dương Sùng Hoa thật chặt vào lòng.

"Đây là mộng sao?" Bạch Tổ Nương nâng khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa lên, không dám tin nhìn nàng.

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cầm lấy tay Bạch Tổ Nương, đặt lên trên đôi má của mình, "Nương, Sùng Hoa đã ngủ đủ rồi, vì thế mà bây giờ mộng đã đến lúc tỉnh."

"Xác thực nên tỉnh, xác thực nên tỉnh, con đã ngủ mười bốn năm, xác thực là nên tỉnh."

Bạch Tổ Nương đáp lại lời Âu Dương Sùng Hoa..., mà không ngừng gật đầu.

"Tiểu thư, người quả nhiên là tiểu thư sao?" Ngân Tụ ở bên lau nước mắt, nàng mở to hai mắt, nghi hoặc nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa.

"Ngân Tụ, người cảm thấy ta không phải tiểu thư của người sao?"

Âu Dương Sùng Hoa giương khóe môi, Ngân Tụ trông vô cùng khôi hài.

"Không không không, chỉ là tại sao có thể được như vậy?"

Ngân Tụ vội vàng lắc đầu, tiểu thư đều choáng váng mười bốn năm, như thế nào mà lúc này lại tỉnh ra mới là điều tốt.

"Có thể là lão Thiên gia đã mở mắt."

Âu Dương Sùng Hoa tùy ý bịa chuyện một câu.

Lại làm cho Ngân Tụ nín khóc mà cười, "Thật là lão Thiên gia mở mắt, thật là lão Thiên gia đã mở mắt rồi"

"Được rồi Ngân Tụ, về phía ta cứ khôi phục lại mọi chuyện bình thường như cũ, tạm thời không nên cho quá nhiều người biết rõ, đặc biệt là Âu Dương Cẩm Nguyệt."

Âu Dương Sùng Hoa căn dặn Ngân Tụ, lần này nàng là vì đã ở trước mặt Bạch Tổ Nương với Ngân Tụ rồi, dờ dẫm nguy trang này xuống cũng là bất đắc dĩ.

"Vì cái gì thừa tiểu thư?" Ngân Tụ không hiểu nhún mày.

Âu Dương Sùng Hoa không mở miệng, ngược lại Bạch Tổ Nương tựa hồ hiểu được, liền gật đầu, nói ra: "Ngân Tụ, người cứ dựa theo Sùng Hoa nói thế mà làm, trước mắt đúng là không nên cho người khác biết rõ Sùng Hoa đã khôi phục bình thường."

Ngân Tụ một bụng rất hiếu kỳ, nhưng lại không dám trái ý Bạch Tổ Nương, chỉ có thể buồn buồn gật đầu.

"Ngân Tụ người đi bên ngoài trông coi." Bạch Tố Nương phản phó nói.

Ngân Tụ nhẹ gật đầu, "Dạ, phu nhân." Nói xong, Ngân Tụ đã ra khỏi gian phòng, cũng đóng cửa phòng lại, canh giữ ở bên ngoài.

Bạch Tố Nương chờ đến khi Ngân Tụ khép cửa lại, mới đưa mắt nhìn sang Âu Dương Sùng Hoa lần nữa.

Trong mắt bà, lệ quang vẫn ngập tràn

"Nương, người ngồi xuống đi."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong liền định đứng lên

Bạch Tố Nương ấn Âu Dương Sùng Hoa trở lại, nói: "Nương muốn cứ thế được nhìn con, nhìn xem Sùng Hoa của ta."

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng vui vẻ, hai hàng lông mày lưu chuyển.

"Nương, Sùng Hoa đã làm cho người chịu khổ."

Âu Dương Sùng Hoa nói, áp má vào lòng Bạch Tố Nương, hương thơm nhẹ nhàng tràn vào mũi.

"Con bé này, cái gì mà chịu khổ hay không chịu khổ, nương chỉ cần người tinh là tốt lắm rồi."

Bạch Tố Nương nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Âu Dương Sùng Hoa, nước mắt rơm rớm trong khóe mắt, thật lâu không rơi xuống.

"Nương, đáp ứng cho con nhé, để cho con được gả cho nhi tử nhà Từ viên ngoại đi."

Âu Dương Sùng Hoa vừa nói ra..., làm Bạch Tố Nương đột ngột run người, bà hồ nghi nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa

"Nương, Sùng Hoa biết mình đang làm gì, nương nếu tin tưởng Sùng Hoa, để cho con gả cho nhi tử Từ viên ngoại đi."

"Sùng Hoa, con biết mình đang nói cái gì không? Chẳng lẽ con thật sự muốn nghe theo lời dụ dỗ của Âu Dương Cẩm Nguyệt?"

Bạch Tố Nương bốp mạnh hai vai Âu Dương Sùng Hoa, "Con có thanh tỉnh thật hay không, hay là càng thêm hồ đồ? Hôn sự của con cùng Cửu vương gia, chính mệnh liễu phi nương nương đồng ý, hơn nữa một tháng trước đây, Cửu vương gia cũng đã tự mình đến thăm đề cầu hôn."

Âu Dương Sùng Hoa nghe lời nói của Bạch Tố Nương, khoảng trống ký ức hai năm qua, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng xác thực đều không có ấn tượng.

Có thể trí nhớ đã đứt quãng, hay là vẫn còn trong đầu?

Mặc dù đã muốn xóa đi, cũng không thể làm thế!

Nếu nam tử tóc trắng kia thật đúng là Mặc Âm Trần, như vậy nàng càng nhất định phải gả cho nhi tử Từ viên ngoại.

Nếu như trí nhớ trong đầu là thật sự, như vậy hán nhất định sẽ xuất hiện!

"Nương, cái này không liên quan đến Cẩm Nguyệt, là ý của mình con." Âu Dương Sùng Hoa vịn cánh tay Bạch Tố Nương, nàng chậm rãi đứng lên, đưa mắt nhìn qua Bạch Tố Nương lại nói: "Nương, Sùng Hoa rất thanh tỉnh, biết mình bây giờ đang làm gì."

"đứa nhỏ này, còn nói chính mình rất thanh tỉnh, vậy mà con còn nói ra được chuyện hoang đường như vậy." Bạch Tố Nương quát khế Âu Dương Sùng Hoa, "Việc này con dù có không muốn, nương cam đoan con sẽ lên kiệu hoa, trở thành Cửu vương phi."

Đối với lời khẳng định chắc chắn của Bạch Tố Nương, Âu Dương Sùng Hoa chỉ nhàn nhạt nhếch khóe miệng.

Bạch Tố Nương có thể ung dung như thế, việc này đã từ lâu rồi.

Hai năm trước chứng kiến Liễu phi nương nương tự mình đến thăm, Âu Dương Sùng Hoa bắt đầu hoài nghi.

Bọn họ thật sự chỉ kết nghĩa kim lan tỷ muội thôi sao?

Dựa theo thân phận liễu phi nương nương mà cũng không so đo gì ngôn hành cử chỉ của kẻ si đàn Âu Dương Sùng Hoa, thật đúng là chuyện lạ.

Trong nội cung có ai không tranh quyền đoạt lợi, có ai không nguyện con nối dòng của mình có thể tìm được người hôn phối đủ sức ủng hộ cho con đường quyền lực mai sau?

Cho dù có muốn kết hôn với Âu Dương gia, cũng phải là Âu Dương Cẩm Nguyệt, chứ không thể là cái tiểu bạch si Âu Dương Sùng Hoa!

"Sùng Hoa, nương tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến phá hư việc hôn nhân này"

Bạch Tố Nương hạ giọng trầm trầm, thậm chí còn lộ ra một tia âm ngoan.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi đem mặt mình gối lên bờ vai Bạch Tố Nương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tâm khóa 5

"Vương gia, chúng ta đây là đang làm cái gì?"

Tiểu Lục tử đen thui sắc mặt nhìn người đang leo lên đầu tường, rình rình coi.

Đây là Vương gia à ?!

"Tiếp tục nhiều chuyện, bặt đầu lưỡi người."

Mặc Âm Trần trừng mắt nhìn tiểu Lục tử, cả người ghé vào đầu tường.

Từ từ gượng đã, cái độ cao này thật đúng là làm cho hắn có chút toàn thân sợ hãi.

Cái vách tường của Âu Dương thế gia tại sao có thể cao hơn vách tường Cửu vương phủ nhà hắn được?

Tiểu Lục tử bật tai lại, ai oán nhìn Mặc Âm Trần, tại sao mình lại gặp phải chủ tử lang băm, không đáng hoàng như vậy chứ?

Khó trách liễu phi nương nương mỗi lần tới gặp đều giữ về mặt hết sức âm trầm.

"Người xuống trước nhanh đi."

Mặc Âm Trần thúc giục tiểu Lục tử, nhảy xuống.

"Vương gia, ngài tạm tha nô tài a, nô tài bò lên cái này đã làm một thân mồ hôi đầm đìa rồi!"

"Xuống dưới!"

Mặc Âm Trần không đợi tiểu Lục tử nói xong, trầm giọng ra lệnh.

Chủ tử mệnh lệnh, tiểu Lục tử không dám không theo, số khổ làm sao, mắt tròn trừng, tìm đập hồi hộp treo người trên vách tường, lần lần dò xuống.

Thật vất vả mới hạ xuống mặt đất, người còn chưa đứng vững, thượng cấp lại truyền tới thanh âm, "Lục tử, ta tới đây"

"Á? Mẹ ời "

Tiểu Lục tử bị Mặc Âm Trần trực tiếp lợi dụng cái lưng làm bệ đỡ, thiếu chút nữa té lăn quay.

"Lục tử, mau đứng lên."

Mặc Âm Trần lồm cồm bò dậy từ trên lưng tiểu Lục tử, vỗ vỗ tiểu Lục tử thúc giục.

Tiểu Lục tử chỉ cảm thấy cái eo mình thiếu chút nữa bị chặt đứt, cái Vương gia này thật đúng là có thể nhào hắn thật bột được.

Giấy dựa bò dậy, tiểu Lục tử đi theo Mặc Âm Trần, lén lút hướng phía trong sân đi đến

"Vương gia, ngài có nhớ rõ đường không vậy?"

Tiểu Lục tử nhìn khắp bốn phía trống trải ngoài một cái hồ sen, không khỏi nâng mặt nhìn về phía Mặc Âm Trần.

"Đây chính là nơi phụ cận, đồ chết tiệt Âu Dương Bằng, rõ ràng coi thường Vương Phi tương lai của bốn vương, an bài tại cái nơi chim không đẻ trứng này."

Mặc Âm Trần nâng tóc lên, đối với cái bắc uyển vãng về tình mạch này, cất lời phê bình kín đáo.

"Như vậy không phải rất tốt sao, có thể đáp ứng được hành vi lên lúc của ngài."

Tiểu Lục từ nhin không được lắm bầm một câu, hoàn hảo là không có ai đi đến tích viện, bằng không để cho người khác biết rõ, hấn đường đường Cửu vương gia lại bỏ tường đến xem chính Phi tương lai của mình, không cười roi hết nguyên hàm răng mới là lạ.

"Người biết cái gì!"

Mặc Âm Trần lại hung ác trừng trừng nhìn tiểu Lục từ.

"Vương gia, Vương gia"

Tiểu Lục từ vừa chuyển dời tầm mắt, rõ ràng thấy hai bóng dáng, an vị cách đó không xa hồ sen.

Đó chính là Âu Dương Sùng Hoa mà Vương gia tâm tâm niệm niệm, Cửu vương phi tương lai sao?

Mặc Âm Trần theo tiểu Lục từ chỉ tay, vén bụi cỏ ra, nhìn lại

Quả nhiên, bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn, chính là Âu Dương Sùng Hoa mà hấn đang tìm kiếm.

Nha đầu kia thật đúng là làm cho mình dễ tìm!

"Tiểu thư, người mau nhìn, hoa sen này nở đẹp quá."

Ngân Tụ hưng phấn kêu lên chỉ về phía hồ nước bên cạnh, cách nàng không xa chính là Âu Dương Sùng Hoa ngồi trên một hòn đá .

Âu Dương Sùng Hoa híp mắt, nhìn thấy trước mắt mình một mảng lớn thảm cỏ xanh dạt dào gần hồ sen

"Tiểu thư, lúc này không có người đâu."

Ngân Tụ đảo con mắt bốn phía, ngay cả một người đều không có, nơi này chính là bắc uyển vãng về nhất, ngày thường không mấy ai tới.

Âu Dương Sùng Hoa lại vẫn ngờ ngác ngồi trước hồ nước, nhếch đôi môi không hiển lộ điều gì trên mặt.

Nàng sớm phát hiện trốn phía sau lùm cây có hai người

"A nha, tiểu thư, cùng Ngân Tụ trò chuyện chứ sao?"

Ngân Tụ ghé sát vào trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, ngồi xổm người xuống, tựa vào bên cạnh nàng.

Âu Dương Sùng Hoa cúi người xuống, nhặt lên một cục đá ném về phía lùm cây.

"A nha, vật gì đó?"

Đột nhiên bị một vật lạ từ trên không trung đập trúng đầu, tiểu Lục từ hô thành tiếng.

Cả người cũng không nhin được đứng lên khỏi lùm cây, vô tình lộ hết cả ra ngoài.

Khi hấn ý thức được cần phải rút trở lại thì phía trước đã truyền đến:

"Còn không ra à?"

Ngân Tụ chống eo, chỉ vào tiểu Lục từ.

Nàng cũng mới từ Âu Dương Sùng Hoa biết được lại có hai người trốn phía sau lùm cây, thật là kỳ cục .

Tiểu thư làm sao lại không lên tiếng, hóa ra là có chuyện như vậy.

"Ngân vạn đừng kêu lên, ta liền đi ra."

Tiểu Lục từ ai oán nhìn mắt Mặc Âm Trần, phi thường vô tội đứng lên, hướng về Ngân Tụ gơ lên hai tay.

"Người?"

Ngân Tụ khi nhìn rõ tiểu Lục từ thì không khỏi trừng lớn hai mắt.

"Rất không chính là ta sao? Ngân Tụ cô nương." Tiểu Lục từ nín nín tay áo Mặc Âm Trần, nhìn về phía Ngân Tụ nói ra: "Không chỉ có ta,."

Tiểu Lục từ lời này còn chưa nói xong, đã bị Mặc Âm Trần gõ đầu.

Khi hần kêu đau, Mặc Âm Trần thập phần ưu nhã đứng dậy khỏi lùm cây, chân thành đi tới trước mặt Âu Dương Sùng Hoa.

"Sùng Hoa, ta xem như được nhìn thấy người."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, nhìn qua nam tử tóc đen mắt đen này, hần thật sự chính là cái kẻ một đầu tóc trắng, một đôi mắt sắc đỏ rực Mặc Âm Trần trong trí nhớ sao?

Vì sao, nhìn trên người hần một chút cũng không cảm giác được phần khí phách nào?

"Sùng Hoa, ta rất nhớ người nha. Người rút cuộc khi nào thì mới có thể đến bên cạnh ta? Người sẽ không quên bản thân đã nói gì với ta đó chứ?" Mặc Âm Trần quệt khôe miệng, nhìn xem về mặt oán niệm của Âu Dương Sùng Hoa.

Mặc Âm Trần tiến lên bắt lấy tay Âu Dương Sùng Hoa

Ngân Tụ vốn muốn ngăn cản, lại bị tiểu Lục từ đứng cạnh ngăn cản, lại còn kéo nàng ra khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tâm khóa 6

Ngân Tụ bị Tiểu Lục Từ lời đi.

Mặc Âm Trần công khai cầm tay Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn chàng trai nở nụ cười trước mắt này, thời gian hai năm này hần dường như có chút thay đổi.

Ngây ngô tuy nhiên không có hoàn toàn tụt xuống, lại thoáng có thể cảm nhận được một phần chừng chặc.

Âu Dương Sùng Hoa phi thường phối hợp, thậm chí đem thân thể của mình dựa sát vào trong lòng Mặc Âm Trần.

Nàng chậm rãi vươn tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng mà dán lên gò má của Mặc Âm Trần, hai mắt đem bóng trong suốt yên lặng nhìn chăm chú hần.

Mặc Âm Trần hai mắt mỉm cười, được yêu thương mà lo sợ ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa đưa tay ngăn trở hần lên tiếng, "Cái gì cũng không cần nói, ta chỉ muốn như vậy mà nhìn chàng."

Người nào mới chân chính là chàng?

Mặc Âm Trần cảm bàn tay nhỏ mềm mại mịn màng của Âu Dương Sùng Hoa đưa lên đặt trên môi mình mà hôn nhẹ lên.

Sùng Hoa thuận theo, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của nàng cũng làm cho Mặc Âm Trần cảm thấy vui mừng.

"Âm Trần, chàng sẽ lấy ta sao?"

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu nhẹ hỏi, nàng chậm rãi thu lại ánh mắt, tầm mắt lảng lảng dừng lại rơi vào phương xa.

Mặc Âm Trần nhấc tay, thật cẩn thận nâng mặt Âu Dương Sùng Hoa lên, hần cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn trên thân thể nàng, nhìn nàng không hề chớp mắt, dường như muốn khắc nàng thật sâu trong đầu mình.

"Nàng còn đang lo lắng việc gì? Chính là ta đã nhận nại một năm rồi, một năm trước chính miệng nàng nói là một năm sau bảo ta đến nhà cầu hôn, việc hôn nhân này đã nói ra, chẳng lẽ bây giờ nàng vẫn chưa yên tâm?"

Âu Dương Sùng Hoa nghe Mặc Âm Trần nói có hơi run một chút.

Một năm trước, nàng hần là còn cùng Giáo sư Hà Điền bọn họ cùng một chỗ, căn bản cũng không có ở chỗ này.

Là ai nói lời nói đó với Mặc Âm Trần?

Kỳ thật đoạn ký ức bỏ trống hai năm đó, có rất nhiều làm cho Âu Dương Sùng Hoa đoán không ra gì đó.

Mình trở về Âu Dương Thế Gia như thế nào?

Bạch Tố Nương, Ngân Tụ, thậm chí cả Âu Dương Thế Gia đều giống như là không có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày trước, lúc nàng trở về ở bên này đều ngủ say, mà lần này.

"Sùng Hoa?" Mặc Âm Trần đợi lâu không thấy Âu Dương Sùng Hoa nói..., không kiên nhẫn được nữa nên lên tiếng gọi. "Nàng đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không có gì"

Âu Dương Sùng Hoa xoay người sang chỗ khác, đẩy Mặc Âm Trần ra, cước bộ chậm rãi đi về phía trước động vài bước.

Nổi băn khoăn thật sự là nhiều lắm.

Mặc Âm Trần như thế nào mà biết được thân phận của nàng, có phải hay không là bởi vì biết rõ thân phận của nàng, cho nên nàng mới có thể trở về Âu Dương Thế Gia?

Suy nghĩ nhiều loạn làm Âu Dương Sùng Hoa bất giác giữa hai mày nhăn lại.

Hơi cảm giác mát đầu ngón tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve hàng lông mày, "Sùng Hoa, có phải là có chuyện gì hay không đã xảy ra?"

"" Âu Dương Sùng Hoa phút chốc ngẩng đầu, tầm mắt chạm đến chính là vẻ mặt lo lắng của Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần thần sắc không hề che dấu, phảng phất liếc nhìn có thể xem thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn thật là Mặc Âm Trần trong trí nhớ?

"Chàng trở về đi."

"Ta thật vất vả mới trèo tường vào gặp nàng, nàng cứ như vậy đuổi ta đi sao?"

Mặc Âm Trần bất mãn mà cau mày.

"Âm Trần, ta đang ở Âu Dương Gia."

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, giờ nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc Mặc Âm Trần khờ dại cùng sự ngu dại của hại

"Ta biết, ta biết rồi, Sùng Hoa rất vất vả, thật sự vất vả, cho nên ta rất đau lòng cho nàng, đau lòng vì để cho Sùng Hoa chịu khổ."

Quả nhiên, Mặc Âm Trần phản ứng lớn hết sức, trong hai mắt hắn nổi lên nhu tình, cùng một chút đau đớn

"Cho nên ta sẽ mau chóng cưới nàng, không để cho nàng chịu khổ nữa."

Âu Dương Sùng Hoa yên lặng mà nghe Mặc Âm Trần nói., lời nói chui vào tai, lại theo như lời Mặc Âm Trần nói giờ phút này đi ngược lại.

Một màn hình ảnh rét lạnh thấu xương kia, người nam nhân lãnh khốc tới cực điểm.

Hắn ngoại trừ ở trên mình in xuống vết sẹo không phai mờ thì khi nào mà trở nên thâm tình như thế?

Âu Dương Sùng Hoa nghĩ về đoạn ký ức của mình, nàng ngẩng đầu lên, kiễng chân lên, hai tay khoát lên vai Mặc Âm Trần, nhẹ nhàng ở trên môi mình hôn một cái.

Đột nhiên hôn như vậy làm cho Mặc Âm Trần ngây người tại chỗ hồi lâu, hôn phách của hắn đều trong nháy mắt bay ra thân thể, trên không trung vòng vo vài vòng, mới nhập trở về.

"Sùng Hoa, nàng hôn ta?"

Lời nói ngây ngốc kèm theo biểu hiện vui sướng hiện lên trên mặt.

"Mau trở về đi, trước khi thành thân, không nên đến nữa."

Âu Dương Sùng Hoa nói đem thân mình thu hồi.

Mặc Âm Trần lại ôm nàng, không để cho nàng rời đi, đem gương mặt của mình áp vào mái tóc Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, tin tưởng ta, ta nhất

định sẽ cho nàng tất cả chỉ cần nàng ở lại bên cạnh của ta, chỉ cần nàng trở thành vương phi của ta cái gì đều có thể không cần"

Gió cuốn qua mặt hồ yên ả.

"Tiểu thư, vì cái gì không nói cho Cửu vương gia biết chuyện của đại tiểu thư? Nếu Cửu vương gia biết nhất định sẽ ra mặt cho ngài."

Ngân Tụ nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi trước cửa sổ không biết đang nghĩ gì.

Cửu vương gia đi, chính là tiểu thư rõ ràng cũng không nói gì, cứ như vậy làm cho Cửu vương gia đi.

Đại tiểu thư cư xử như vậy, tiểu thư sao có thể nhẫn nại như vậy mà không lên tiếng?

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi ngẩng đầu, một tia cười thanh nhã cực điểm, sâu kín hiển hiện trên mặt của nàng.

Bởi vì không cần phải nói, tự nhiên sẽ không nói.

Âu Dương Sùng Hoa trở về, bất quá lấy lại những thứ đã mất, kể cả đứa con chưa ra đời!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tâm khóa 7

Đường sông Lạc Hà chính là kinh thành đệ nhất phồn hoa, hai bờ sông Lạc Hà có thể nói là khu náo nhiệt nhất cả trong kinh thành.

Thuyền hoa trên Lạc Hà lại càng là kinh đô nhất tuyệt.

Chỉ thấy bên phà giờ phút này, đội thuyền tới tấp, thuyền hoa ca múa mừng cảnh thái bình.

Ở giữa, có vị thiếu nữ đáng người thương tha chậm chậm từ một con thuyền hoa đi ra.

Nàng đứng dọc theo đề chậm rãi đi thẳng về phía trước, gương mặt nhìn xa.

Hoàng hôn mờ mờ, núi xa, ánh chiều tà đỏ như máu.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, đường đề vào đêm vốn là nơi quanh quèo sau lại trở nên náo nhiệt lên, thuyền hoa sôi nổi ào ào tấp vào bên bờ, ánh đèn đủ mọi sắc màu lung linh tỏa bốn phía.

Trong tiếng nhạc, tiếng người vui cười tức giận mắng thính thoảng từ xa truyền đến.

"A, Lư công tử, ngài đã đến, Phụng Liên chờ ngài đã lâu." Quy Công cúi đầu khom lưng đón tiếp đoàn người.

Vị Lư công tử này không ai khác chính là Lư Phi Hạ con trai độc nhất của bà vú của đương kim thái tử.

Lư Phi Hạ dựa vào quan hệ của mẹ hắn là vú nuôi của thái tử, ở kinh thành tác oai tác oán ăn chơi trác táng.

Nhưng mà, hôm nay Lư Phi Hạ lại không giống như trước, ngang ngược càn rỡ xuất hiện ở Lạc Hà, mà là cực kỳ văn nhã, thậm chí hơn ngày xưa đến mức rất khiêm tốn.

"Hò Tam, hôm nay bốn thiếu gia cũng không phải là tìm đến Phong liên, nghe nói gần đây các người có nữ tử có tài múa siêu phẩm tới có phải hay không?"

Lư Phi Hạ nâng một bên mày lên, nhìn về phía quy công Hò Tam.

"Lư công tử, thật đúng là như người nói, ngay trước đó không lâu, có một vị tuyệt sắc giai lệ, dùng nói kỹ thuật nhảy thật đúng là làm cho người gặp liền hồn siêu phách lạc."

Hò Tam đề sát vào bên tai Lư Phi Hạ nói nhỏ.

"Vậy còn chờ cái gì, còn không nhanh mời người đến cho gia "

Lưu Phi Hạ vỗ vỗ vai Hồ Tam, "Đêm nay, chính là gia đây dẫn quý nhân đến cổ vũ, Hồ Tam, cho ta chút mặt mũi?"

"Lưu công tử, xem ngài nói, mặt mũi ngài chính là người nào đã cấp cho."

Hồ Tam tới gần Lưu Phi Hạ, lại nói: "Bất quá Lưu công tử, tiểu nương tử này bản thân tới Lan Quế Phụng chúng ta, đã nói rồi, bán nghệ không bán thân, hơn nữa toàn bộ khách đều yêu thích nàng. Ta làm vậy không tốt."

"Tiểu nương tử này có chút thú vị, chỉ cần nàng đúng như như người nói vậy gia ta không quan tâm đến tiền, chủ yếu nhất là muốn cho khách quý ta thoải mái, nhanh đi chuẩn bị đi."

Lưu Phi Hạ từ trong tay áo móc ra ngân phiếu nhét vào trong tay của Hồ Tam.

Hồ Tam cầm ngân phiếu, cười mở rộng tầm mắt, nói ra: "Dạ, thỉnh Lưu công tử khách quý xuống xe a."

"Chờ."

Lưu Phi Hạ nói, đi về phía chiếc xe ngựa bên bờ sông, khom người, nhỏ giọng nói: "Tứ gia, đã đến nơi, người cũng đã an bài cho ngài."

"Phi hạ, người sắp xếp là tốt rồi."

Trong khi nói chuyện, màn xe vốn buông xuống được một gả sai vọt vén lên, từ trong xem một người thò người ra đi xuống

Một cán quạt sắc tím như ngọc lưu ly đột nhiên đập vào trong mắt Lưu Phi Hạ, Lưu Phi Hạ bước lên phía trước, duỗi tay lên, tiến lên, "Tứ gia, ngài chậm một chút."

"Được rồi." Tứ gia hơi lắc lư cây quạt, một đôi con người tối đen lại hơi có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhàn nhạt đảo qua bốn phía. "Đây là nơi tuyệt đẹp mà người nói?"

"Đúng vậy, đây là thuyền hoa Lạc Hà, chính là nơi tuyệt vời nhất kinh thành."

Lưu Phi Hạ khom thân, đi theo bên cạnh Tứ gia.

Tứ gia lại không có vẻ gì vui thích như Lưu Phi Hạ nghĩ, thậm chí có chút thiếu hào hứng, hẩn híp nửa hai mắt, mờ mịt quét về phía đề.

Mơ hồ trong màn đêm một bóng dáng khóa lại cặp mắt của hắn

Sương mù, che chắn ánh trăng từ chân trời nghiêng xuống, có dây đặc có mỏng, chiếu bóng người loang lổ. Ngoài đầu nhìn lại, ánh trăng bạc rục rờ rơi vào đáy mắt, chậm rãi ngưng kết thành thủy tinh, bao trùm lại giống như bầu trời sa mạc thê lương cổ xưa vĩnh hằng.

Tứ gia kinh diễm im ắng nhìn kia hồi lâu không hoàn hồn.

Lưu Phi Hạ thấy Tứ gia không có tiến lên, đưa mắt nhìn lại, thấy bóng dáng mờ lung trong làn mưa bụi kia thì lập tức trong lòng hiểu được.

Kéo qua Hồ Tam, nhỏ giọng hỏi thăm vài câu, mảy liền cau lại.

Nhưng thấy Tứ gia muốn tiến lên phía trước, vội vàng ngăn cản nói: "Lưu công tử, nàng kia ta chỉ nhìn xem thôi."

Tứ gia xoay người lại, liếc mắt Mã Nguyên Hà, hỏi: "Nàng kia chẳng lẽ không phải người của thuyền hoa?"

Lông mày dày đậm hơi đảo qua, chính là mang theo một phần làm trong lòng người khác vừa kính nể vừa sợ hãi.

Hồ Tam rút cổ, hẩn nom nớp lo sợ nhìn về phía Lưu Phi Hạ, lại nhìn đến Tứ gia một thân tỏa ra khí phách, nói ra: "Không đối gạt hai vị, cô gái kia chính là người của thuyền hoa, đáng người đẹp nhưng lại bị cầm, người này cũng mới chỉ đến đây vài ngày, hơn nữa nha đầu kia rất khó làm cho người ta tới gần."

Hồ Tam nói ra nơi này, như là che giấu dao động gì đó, nói ra: "Hai vị gia, cô nương này thuyền chúng ta có nhiều, hơn nữa vừa rồi Lưu công tử cũng không muốn tìm vị vũ khô kia, Thanh Lưu cô nương sao?"

"Thôi, trở về."

Tứ gia thu hồi ánh mắt, hẩn nhìn cũng không nhìn liếc Hồ Tam, nói muốn lên xe ngựa.

Lưu Phi Hạ hung hăng trừng mắt nhìn mắt Hồ Tam, tiến lên, nói ra: "Tứ gia, ngài đừng nóng vội, ngài nếu thích, Phi Hạ vì ngài đi chuẩn bị."

"Được không?" Tứ gia nhíu mày, nhìn về phía Lưu Phi Hạ.

"Được, như thế nào không được. Người đều ở thuyền hoa đây rồi, còn có thể có cái gì không được?"

Lưu Phi thề thốt đáp lời, hơn nữa hướng về Hồ Tam nhìn thoáng qua, "Còn không mau đi chuẩn bị, đây không phải thuyền hoa người sao?"

Hồ Tam nhìn Lưu Phi Hạ, lại nhìn tứ gia, trong đầu đã hiểu được đôi chút.

Xem ra vị Tứ gia này có lai lịch rất lớn

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tâm khóa 8

Bên bờ sông Lạc Hà, thỉnh thoảng có mấy người, có dáng vẻ vội vàng, cũng có dáng vẻ thong thả bước đi, trông thấy thiếu nữ ngồi bên bờ sông thì đều xa xa mà thu mắt lại.

Chỉ vì thiếu nữ thân kia toàn thân phảng phất khí lạnh rét đậm khiến cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Thiếu nữ đứng lên, dọc theo bờ sông chậm rãi dạo bước về phía trước.

Lạc Hà đèn đuốc sáng trưng, mặc dù ban đêm trời không sao nhưng vẫn sáng như ban ngày.

Ở gần Tây đình, ánh mắt nàng nhìn về phía xa đã thấy một người đứng ở trong đình.

Bước chân tiến lên không khỏi chậm, giương mắt, chỉ thấy người nọ khoanh tay đứng, ba phần cuồng ngạo, bảy phần dè dặt, trong lúc đó ánh mắt nhìn quanh, sắc bén như kiếm, kiêu căng như lửa

Chỉ là trong lúc lơ đãng mảy mọit chút, ngẩng đầu một cái, dáng vẻ ung dung lộng lẫy đều là trời sinh.

Sâu kín rơi trong con người, bốn mắt đan xen

Dáng cười nhàn nhạt, cực kỳ lịch sự tao nhã, nở rộ trên mặt thiếu nữ. Nụ cười kia giống như phù dung đẹp mà không tầm thường, đúng là làm cho Mặc Ngao Đình lúc lâu không cách nào hoàn hồn.

Ngay lúc Mặc Ngao Đình mê mẩn hết sức, thiếu nữ bộ dạng hơi phục tùng, cất bước, đi vào Tây Đình tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống.

Mặc Ngao Đình vội vàng thu lại thần sắc, ánh mắt óng ánh, thẳng tắp nhìn đến bóng dáng dựa trong đình kia. Chỉ cảm thấy từ xa nàng áo trắng như mây, tóc đen giống như suối, bóng dáng nàng phản quang, tư thế thanh cao xuất trần.

Tới gần sẽ phát giác vai nàng khẽ run, như liễu trong gió nhẹ lay động.

Đội nàng đến phía trước, lại thấy nàng lẳng lặng yên nhìn chiếu vào đáy mắt hấn, nước mắt mùa thu, gió qua không dấu vết.

Về mặt như tuyết, ở dưới ánh trắng chiếu xuống, trở nên mơ hồ không rõ, mà lại lạnh như băng, phảng phất ba nghìn phồn hoa đều bị vứt bỏ bên ngoài, nàng chỉ là một ánh trăng lạnh treo cao, không để cho người khác tới gần.

Về kinh diễm không che dấu của hấn hiện rõ trong mắt. Không nghĩ tới trên đời này lại có nữ tử lạnh nhạt hờ hững như vậy

Gió Tây lạnh, trong nháy mắt nổi lên, cuốn lên tay áo trắng. Nàng giống như tinh linh trong đêm lặng yên rơi vào trong ánh mắt của hấn. Đột nhiên, thiếu nữ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn chăm chú ở trên người của hấn.

"Gió đêm lạnh, thấy cô nương quần áo đơn bạc, tại hạ nhìn không được "

Mặc Ngao Đình chỉ vào áo choàng trong tay, hấn cũng không nghĩ hành động của mình có chỗ khiến nhấ, cho dù vậy, hấn cũng như trước thong dong mà bình tĩnh, tựa hồ làm một việc cực kỳ bình thường đem áo choàng choàng khoác lên Âu Dương Sùng Hoa

Thiếu nữ liếc mắt nhìn áo choàng trên vai, đứng người lên, đi ra khỏi đình.

Đột nhiên Mặc Ngao Đình bị thiếu nữ nhỏ bé như vậy từ chối có chỗ kinh sợ, lớn như vậy, hấn còn chưa bao giờ có bị cự tuyệt như thế. Đặc biệt là nữ tử khiến hấn đề ý.

Nghĩ hấn- Mặc Ngao Đình, đương kim thái tử của Lung Nguyệt vương triều, tương lai là hoàng đế, nhiều thiếu nữ tử tranh đoạt ơn trạch của hấn. Nhưng mà, hiện tại vị nữ tử này.

"Cô nương, xin dừng bước."

Đáng tiếc, Mặc Ngạo Đình gọi cũng không khiến thiếu nữ dừng lại.

Tâm cao khí kiêu ngạo như hấn, lúc nào mà chịu thất bại như vậy, không khỏi bước nhanh hơn chặn đường đi của thiếu nữ.

Mặc Ngạo Đình mất cúi xuống, nhìn thiếu nữ, "Cô nương, nàng đã nguyện ý đổi tại hạ cười, hiện tại có gì cần phải cự tuyệt ngàn dặm?"

Thiếu nữ lẳng lặng giương mắt, tầm mắt trong suốt như suối nhìn Mặc Ngạo Đình.

Thiếu nữ đem áo choàng trên vai gỡ xuống trả cho chàng ta. Mặc Ngạo Đình không ngờ, rốt cuộc vươn tay ra cầm bàn tay nhỏ cầm áo choàng. Nàng đưa mắt, lần nữa cùng Mặc Ngạo Đình, nở nụ cười nhàn nhạt trên môi. Mặc Ngạo Đình lập tức rạo rức.

Thiếu nữ chậm rãi rút tay về, bước nhanh ra ngoài đình đi vài bước, dừng lại

Mặc Ngạo Đình không khỏi đi nghiêng về phía trước, "Cô nương"

Thiếu nữ nghe Mặc Ngạo Đình nói, ngoái đầu nhìn lại cười, khuynh quốc cũng khuynh thành

"Tứ gia, tứ gia?"

Lưu Phi Hạ nhìn qua ngay người tại đình nghĩ mát, thật lâu Mặc Ngạo Đình mới hoàn hồn

"Ừ?"

Mặc Ngạo Đình hơi có rung động, đợi đến hấn thu hồi suy nghĩ của mình, thiếu nữ sớm đã biến mất.

Hấn nhìn Lưu Phi Hạ phía sau lưng mình, hỏi: "Nàng kia rốt cuộc là người nào?"

"Tứ gia, thiếu nữ này xem ra thực sự không phải là người thuyền hoa. Hồ Tam này thật không nói thật, nàng kia hoàn toàn không phải người trên thuyền hoa Lạc Hà."

Lưu Phi Hạ hung thần ác sát nể Hổ Tam

"Nàng kia là ai?"

Lưu Phi Hạ mắt sắc ngấm đến lẳng lặng yên nằm ở bên cạnh khăn gấm, tiến tới nhặt lên, đem khăn gấm giao cho Mặc Ngạo Đình trong tay, "Tứ gia, đây là khăn gấm cô nương ấy làm rơi lại."

"A?" Mặc Ngạo Đình vội vàng tiếp nhận.

Chỉ thấy ở một góc của khăn tay, thêu một đoá hoa phù dung tinh xảo, mà phía dưới còn có hai chữ Cẩm Nguyệt.

"Cẩm Nguyệt, chẳng lẽ nàng tên là Cẩm Nguyệt?"

Mặc Ngạo Đình chăm chú nắm khăn gấm trong tay, Cẩm Nguyệt

"Tứ gia?"

Lưu Phi Hạ dò xét nhìn khăn gấm trong tay Mặc Ngạo Đình, lại nhìn hai chữ Cẩm Nguyệt.

Đột nhiên, hai đầu lông mày chàng ta sáng lên, nói ra: "Cẩm Nguyệt, chẳng lẽ là Âu Dương gia Âu Dương Cẩm Nguyệt?"

"Âu Dương Cẩm Nguyệt?" Mặc Ngạo Đình xoay người lại, nhìn về phía Lưu Phi Hạ.

"Đúng rồi, kinh thành này có ai mà không biết nhị tiểu thư Âu Dương gia, Âu Dương Cẩm Nguyệt, nghe nói, đây chính là mỹ nhân khuynh quốc trăm năm khó gặp."

"Âu Dương Cẩm Nguyệt"

Mặc Ngạo Đình thăm đọc tên của giai nhân, lại đem khăn gấm trong tay nắm chặt một chút, ánh mắt đen như mực, nhất thời lóe lên.

"Tứ gia, việc này nếu không tiện giao cho nô tài đi làm?"

Lưu Phi Hạ nịnh nọt nhìn Mặc Ngạo Đình.

"Không vội, trước tra rõ ràng có phải là vậy không, nếu đúng, đến lúc đó không muộn."

Mặc Ngạo Đình đem khăn gấm đưa vào trong ngực, vung quạt lưu ly trong tay, bước dài ra khỏi đình nghỉ mát.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tâm khóa 9

Trời tháng sáu mưa phùn liên miên, ướt một phố mầu đơn, nhưng lại trong cả một hồ bích ba, yên ắng gọn sóng.

Trong lúc mơ hồ, Tế Vũ Trung lại mang theo điệu hát du dương ngân nga, dây đàn lưu sắc xuân kéo dài, ở trong tiếng mưa rồi chậm rãi truyền lay động.

Người ngồi ở hành lang, ngón tay trắng nhỏ lướt qua dây đàn, bỗng chốc nhanh, bỗng chốc chậm, sâu xa mang theo vài phần lười biếng.

"Tứ ca. Tứ ca"

Ở Mặc Âm Trần vẻ mặt cười vui bước nhanh vào điện Đông Cung của thái tử, xa xa nhìn về phía hành lang tứ ca Mặc Ngạo Đình đang đánh đàn.

Mặc Ngạo Đình đưa mắt, hai đầu lông mày kiêu căng, chậm rãi hòa hoãn xuống.

"Âm Trần, hôm nay là con gió nào đem đệ thổi đến Tứ ca này đây?"

Mặc Ngạo Đình dừng lại trong tay vỗ về chơi đùa, cầm lấy quạt lưu ly đặt trên bàn, nhẹ nhàng mà mở ra, lắc lư trước người.

"Tứ ca, huynh có tâm sự?"

Mặc Âm Trần ngồi xuống đối diện Mặc Ngạo Đình, thỉnh thoảng tay lại gảy đàn của Mặc Ngạo Đình.

"Tiểu tử kia, trước mặt đệ nói gì đó?"

Mặc Ngạo Đình nghiêng dựa vào trên ghế đệm, ghé mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần.

"Tứ ca, rốt cuộc là nữ tử nào, có thể làm cho của ta Tứ ca ca cũng động tâm?"

Mặc Âm Trần cười híp hai mắt nhìn về phía Mặc Ngạo Đình.

Thiên hạ thế gian này có nữ tử làm cho vị thái tử lạnh lùng này động tâm, thật đúng là làm cho hắn hiếu kỳ.

Việc này nghe được từ Lưu Phi Hạ, khiến cho hắn nhin không được chạy tới gặp Tứ ca.

"Có cơ hội." Mặc Ngạo Đình hơi hơi nhú mày, giống như nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Đệ có hôn ước chính là tam tiểu thư Âu Dương gia?"

"Đúng vậy, chính là Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần chỉ cần nhắc tới Âu Dương Sùng Hoa, ý cười trên miệng không khỏi toét ra càng lớn càng sáng lạn.

"Tứ ca, làm sao huynh đột nhiên quan tâm chuyện chung thân của đệ?"

Mặc Âm Trần nhú mày, nhìn về phía Mặc Ngạo Đình, tứ ca này chính là chưa bao giờ hỏi thăm hắn những chuyện này.

Phải nói, trong suy nghĩ của tứ ca Mặc Ngạo Đình, ngoại trừ quốc gia đại sự, việc khác đều không đặt ở trong lòng của hắn.

Cho dù có quan hệ rất tốt với hắn.

"Không có gì chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Mặc Ngạo Đình thân mình ngay ngắn nhìn về phía Mặc Âm Trần.

"Nói đi, rốt cuộc đệ đến đây có việc gì?"

"Ha ha, quả nhiên Tứ ca hiểu rõ đệ nhất."

Mặc Âm Trần sờ sờ chóp mũi của mình, lại nói: "Tứ ca, mấy ngày nữa có thể hay không cho đệ mượn biệt viện ở thành Bắc của huynh một chút?"

Giữa trán Mặc Ngạo Đình hơi nhú lại: "Như thế nào, tiểu tử này lại đang chơi cái gì?"

"Đâu có chơi cái gì, bắt quá là tại mấy ngày nữa chính thời điểm hoa mẫu đơn nở đẹp nhất. Tứ ca biệt viện của huynh chính lại là chỗ thờ hoa mẫu đơn tốt nhất kinh thành. Cho nên, đệ muốn ở nhờ vài ngày thưởng hoa mà thôi."

Mặc Âm Trần sờ sờ cái mũi, hẩn nhìn về phía Mặc Ngạo Đình, cười nói: "Tứ ca sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?"

Mặc Ngạo Đình nghe nói chuyện đó, không khỏi giương cười nói: "Huynh lại thiếu chút nữa đã quên rồi, thuở bình sinh Liễu phi nương nương yêu nhất hoa chính là mẫu đơn."

"Không hổ là Tứ ca của đệ, cái này còn khiến cho huynh đoán được."

Mặc Âm Trần cười ha ha.

"Có phải là đệ lại làm cái gì, khiến cho Liễu phi nương nương tức giận?"

Không cần hỏi, kỳ thật cũng đã có thể đoán được.

Mặc Âm Trần vẻ mặt cười đùa nói: "Không có, chỉ có điều gần đây tâm trạng mẫu phi không tốt lắm, cho nên, đệ muốn cho người vui vẻ trở lại."

Mặc Ngạo Đình trầm tư một chút, lần nữa đưa mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần, nói ra: "Sao không mở một cái hội hoa mẫu đơn, cái này người thường hoa nhiều, không phải càng thêm vui sao?"

"Tứ ca, đề nghị của huynh quá hay, đệ cũng đang định làm như vậy."

Trong mắt Mặc Âm Trần hiện lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền che dấu qua.

"Tứ ca, huynh xem như vậy được không, chúng ta sẽ lấy mẫu phi của ta Liễu phi nương nương, tổ chức ngắm hoa, đương nhiên mời người trong kinh thành quan lại quyền quý trong nhà là phu nhân, thiên kim cùng tham dự."

Mặc Âm Trần cố ý kéo dài thanh âm, tăng thêm câu nói kể tiếp.

"Ừ, xin người làm chủ."

Mặc Ngạo Đình phát tay, chàng ta một lần nữa đưa tay đặt lên cằm trên bàn, chậm chậm gầy.

Mặc Âm Trần chống cằm nhìn Mặc Ngạo Đình, nói ra: "Tứ ca, xem ra huynh thật sự rất yêu mến vị cô nương tên ‘Cầm Nguyệt’."

Mặc Ngạo Đình cũng vì thế mà thay đổi, Mặc Âm Trần như là đã có chỗ nghe thấy, biết rõ tên Cầm Nguyệt như thế, thì không có gì kì quái.

"Tứ ca, có muốn hay không đệ liệt kê danh sách cho huynh xem qua một chút?"

Mặc Âm Trần tính tình gấp gáp, rên sát muốn nhân lúc còn nóng, cho nên bây giờ chàng gấp rút vạch ra danh sách khách mời.

Mặc Ngạo Đình lại vẫn trầm mặc.

Mặc Âm Trần lại là con trai độc nhất, đáng tiếc Mặc Ngạo Đình không có một lần nữa cho chàng một chữ nửa câu.

Trong lúc nhất thời cái gì hào hứng đều suy yếu xuống.

Mặc Âm Trần giương mắt nhìn Mặc Ngạo Đình, không thú vị lắc đầu.

Huống chi, bây giờ chàng muốn đem tin này, đi nói cho người chàng yêu là Sùng Hoa biết

Bèn đứng người lên, nhìn về phía Mặc Ngạo Đình, nói ra: "Tứ ca giờ đệ đi an bài nha."

Mặc Ngạo Đình vẫn là không có lên tiếng, chỉ gật đầu một cái, xem như ngầm đồng ý lời Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần tìm được đáp án, vội vàng cất bước rời Đông cung đi đến Âu Dương phủ.

Mặc Ngạo Đình nhìn Mặc Âm Trần rời đi, hẩn tay vỗ về chơi đùa dây cầm, cũng không có dừng lại.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng ngày ấy tại bờ sông Lạc Hà gặp Cầm Nguyệt, nàng ta có phải hay không chính là Âu Dương Cầm Nguyệt của Âu Dương thế gia?

Lạc Hà Tam cười, sớm đã khắc thật sau Mặc Ngao Đình trong đầu.

Biệt viện thành Bắc thật đúng đã lâu không có đi qua.

Chưa phát giác ra trong điệu hát trở nên vui sướng, chính là Mặc Ngao Đình chờ mong hội hoa xuân không lâu nữa.

Nếu như nàng chính là Âu Dương Cẩm Nguyệt, như vậy thì hội hoa xuân ngày ấy nhất định sẽ xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tâm khóa 10

Nhớ tới những năm tháng lúc mới vào Âu Dương phủ, nàng vẫn ở tại nơi xa xôi nhất Bắc Uyển, từ sau ngày Mặc Âm Trần đến, toàn bộ đều trở về lúc bắt đầu, nàng vẫn là tam tiểu thư ngu dại của Âu Dương Gia, ở Bắc Uyển này ngoại trừ Ngân Tụ cùng Bạch Tổ Nương thì ít có người đến hỏi thăm.

Trở về đã hơn nửa tháng, trời luôn mưa dầm liên tục giống như tâm tình người nào đó.

Bắc Uyển ngăn cách, ở trong này, nàng có thể thả lỏng mình, hoàn toàn đắm chìm trong không gian yên tĩnh ở đây.

Ngân Tụ đứng ở cửa, lắng nghe điệu hát êm tai kia, tiểu thư chơi đàn đúng là đột nhiên vượt bậc, từ lúc tiểu thư khôi phục bình thường, cả ngày đem nhốt mình ở trong phòng, học gì cũng chột tiến bộ lên rất nhiều.

Tiểu thư giống như là đứa bé mới sinh, đối với mọi thứ đều cảm thấy rất hứng thú.

Hơn nữa, trừ mình cùng phu nhân ra, đến nay còn không ai biết tiểu thư khôi phục bình thường.

Nửa tháng trong nháy mắt qua đi, từ ngày cùng Cửu vương gia gặp mặt, Ngân Tụ cảm thấy tiểu thư giống như lại có biến hóa lại có chút ít thần bí, đặc biệt lần kia, nàng cư nhiên phát hiện tiểu thư nửa đêm khuya đứng ở cửa phòng về mặt có chút lạnh lẽo đáng sợ. Còn nguyên nhân thực sự, có lẽ cũng chỉ có tiểu thư mới biết được.

Ngân Tụ tâm có chút run sợ, mơ hồ chưa phát giác ra có người đến gần, đợi khi quay người lại, đột nhiên kinh hãi.

Đây

Đây là Cửu vương gia, tại sao lại đến đây?

Công khai xuất hiện như thế, thật đúng là làm cho người ta hoài nghi, rốt cuộc hộ vệ Âu Dương gia đang làm cái gì?

Mặc Âm Trần nháy mắt với về mặt ngu ngơ của Ngân Tụ, ý bảo Ngân Tụ không cần phải lên tiếng.

Ngân Tụ ánh mắt thu lại, tuy nói hần là Cửu vương gia, lại là cô gia tương lai.

Chính là tiểu thư mình vẫn còn chưa có xuất gia, Cửu vương gia này có phải là có hơi gấp gáp không?

Mặc Âm Trần dùng tay ra hiệu với Ngân Tụ, chính mình thì tùy tiện đi về phía cửa.

Ngân Tụ nhanh chóng bước đến.

Mặc Âm Trần chặn Ngân Tụ, thấp giọng xuống, nói ra: "Chuyện gì?"

"Ngài cứ như vậy tiến vào?"

"Bằng không?" Mặc Âm Trần nhìn sang chính mình, vẻ mặt khó hiểu.

"Cửu vương gia, việc này không hợp quy củ." Ngân Tụ có chút lo lắng nói.

"Ta là vị hôn phu tương lai tiểu thư nhà ngươi, Ngân Tụ, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại ý của bốn vương?" Mặc Âm Trần dùng dáng điệu vương gia, uy hiếp Ngân Tụ.

Lúc Ngân Tụ còn muốn nói cái gì thì Mặc Âm Trần đã đẩy cửa phòng ra, tiến vào, nàng cũng chỉ có thể giẫm chân ở bên ngoài, trông coi không thể để

cho người khác thấy trong phòng tiểu thư có đàn ông.

Cho dù người kia là Cửu vương gia, tam cô gia tương lai!

Mặc Âm Trần nhẹ bước tiến vào trong phòng

Trong phòng, tiếng đàn không ngừng, chỉ chậm, nhẹ nhàng, giống như chim oanh mới sinh kêu, làm rung động lòng người.

Mặc Âm Trần đứng ở cửa phòng chốc lát, lặng lẽ tiến lên, cúi người, từ phía sau lưng ôm eo Âu Dương Sùng Hoa, hôn nhẹ lên má nàng.

Tiếng đàn hơi loạn.

Hai tay Mặc Âm Trần ôm chặt hơn nữa, nghiêng đầu, sợi tóc rơi xuống phất qua cái cổ trắng nõn của nàng, trêu chọc nàng run rẩy một hồi.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa run lên, tiếng đàn cuối cùng dừng lại, ngoái đầu nhìn lại, giống như giận mà không phải giận liếc Mặc Âm Trần: "Là ai chọc tới Cửu vương gia của chúng ta rồi?"

Sắc mặt của Mặc Âm Trần không đổi, chỉ có chút nhũn mảy: "Ta đâu chỉ là không vui, quả thực là sắp giận sôi lên rồi, Sùng Hoa gặp ta rõ ràng một chút cũng không vui."

Âu Dương Sùng Hoa cười nhạt một tiếng, giọng điệu nhưng lại nói không nên lời ôn nhu: "Như thế nào không vui? Chỉ là chàng luôn xuất hiện quá đột ngột, để cho ta có chút phản ứng không kịp."

Mặc Âm Trần mảy nhử lại càng sâu, lại ở lúc ngoái đầu nhìn lại ở giữa giãn ra.

Bỗng dưng, chàng đem Âu Dương Sùng Hoa đặt ở thân dưới, vẻ mặt kiêu căng mang theo một tia cười yếu ớt: "Nguyên lai Sùng Hoa của ta cũng biết đánh đàn."

Ngón tay nghịch qua môi của nàng, gò má gần sát. Âu Dương Sùng Hoa thuận thế đẩy, "Chàng làm cái gì vậy?"

Mặc Âm Trần bị cự tuyệt, khuôn mặt thoáng cái tối xảm, chàng cong miệng lên, oán giận nói: "Sùng Hoa quả nhiên không muốn gặp ta."

Có thể đang nhìn đến Âu Dương Sùng Hoa ngưng trọng tầm mắt, khoe miệng lại giờ lên, nở nụ cười: "Bất quá thấy Sùng Hoa cũng có phản nghĩ đến ta, ta liền tha thứ cho nàng." Nói xong lại tiếp cận hơn "Sùng Hoa, khúc nhạc này của nàng có phải là đang nói lên tưởng niệm ta không?"

Môi kề gần trên môi của Âu Dương Sùng Hoa, lúc này đây Âu Dương Sùng Hoa không có đẩy ra hấn. Không nói tiếng nào, chỉ có hai đôi mắt chân thành nhìn nhau.

Trong lúc này không có tôn quý, không có rụt rè, Mặc Âm Trần ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, hôn nàng, tình tế ôn nhu, hôn lên bên môi

Âu Dương Sùng Hoa có chút thờ dãi như phảng phất sống ở dưới mái hiên, nói khẽ:

"Chàng cứ nói đi?"

Đột nhiên Mặc Âm Trần người ngồi dậy, mặt hướng ngoài hành lang, nghiêng tai lắng nghe tiếng nước mưa chảy xuống.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi thẳng người lên, ngồi vào chỗ của mình, mắt nhìn ra bên ngoài.

Ngoài phòng mưa phùn tí tách, mai cây đứng lặng trong mưa, trên thân cành tinh tế bám đầy những giọt nước nhỏ, con gió nhỏ cùng một chỗ thổi lên làm cho những giọt nước nhỏ trong chảy rơi xuống mặt đất.

Khóe môi chậm rãi hiện lên ý cười nhu hòa

Trong thoáng chốc, giống như thấy được bạch mai nở rộ trong ngày mùa đông.

Tuyết đầu không cho nó rơi ngông nghênh, gió trời thổi kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Tâm khóa 11

Mặc Âm Trần thu lại tầm mắt từ ngoài cửa sổ, hần nghiêng người, lần nữa ôm Âu Dương Sùng Hoa vào trong lòng

Âu Dương Sùng Hoa chỉ là nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực của hần, cặp mắt trong suốt kia nhìn phương xa.

Tay của nàng thỉnh thoảng sẽ với lên, quơ múa ở không trung, đem tia sáng kia chiếu xuống, bị quấy rối thành từng tia sáng trắng, rơi xuống ở trên mặt của nàng, phủ lên cái trán làm lộ ra dấu vết máu màu hồng nhạt.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, nhẹ nhàng mà nghịch qua cái trán có vết máu, Âu Dương Sùng Hoa nghiêng người, ngẩng đầu lên, con mắt nhìn chăm chú vào mặt Mặc Âm Trần, và hỏi: "Xinh đẹp không?"

Mặc Âm Trần nghiêng đầu, cẩn thận quan sát Âu Dương Sùng Hoa, một lúc lâu

"Xinh đẹp."

"Âm Trần"

Âu Dương Sùng Hoa đem gò má đỏ chập rồ tựa lên đầu vai Mặc Âm Trần, lời nói dịu dàng tình tế, từ trong miệng của nàng, chảy ra

"Sùng Hoa"

Mặc Âm Trần cầm chặt tay Âu Dương Sùng Hoa, nàng giống như bảo bối của hần, loại này giống như khiến hần ngậm trong miệng sợ tan, ôm vào trong ngực sợ bị thương, nhưng mà không biết phải làm như thế nào, mới có thể để cho Âu Dương Sùng Hoa được hạnh phúc.

"Bây giờ thật sự muốn đem nàng trở về, như vậy nàng cũng chỉ có là bảo bối của một mình ta ".

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên mở to hai mắt, nàng ngồi thẳng người, ngón tay chưa phát giác ra là đang nắm chặt đầu vai của Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần nhũn mảy, đau đớn từ đầu vai truyền đến, làm cho hần có chút uất ức, và nói ra: "Sùng Hoa, nàng làm ta đau, là ta nói sai cái gì sao?"

Cả người Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên mềm nhũn, lại một lần nữa tựa vào ngực Mặc Âm Trần, thấp giọng lầm bầm: "Âm Trần, chàng có thể cứng chịu ta như vậy bao lâu?"

Mặc Âm Trần chẳng biết tại sao, trong lòng của hần có một chút đau đớn

Âu Dương Sùng Hoa giống như trăng lạnh ở trên bầu trời, luôn làm cho hần có cảm giác lo được lo mất .

Đây cũng là nguyên nhân, hần vội vã muốn lấy nàng như thế.

Có lẽ là vì trái tim của mình quá yếu ớt, sợ hãi, sợ ngày nào đó mất nàng

"Cả đời"

Không cho bất kỳ đáp án nào, chỉ ôm nàng đi tới giường hẹp mà dài.

Âu Dương Sùng Hoa nở nụ cười nhẹ và từ từ leo lên đuôi lông mày của nàng , nàng duỗi tay lên, nhẹ vỗ về khuôn mặt của Mặc Âm Trần

"Thời gian cả đời quá ngắn"

Phần đó chiếm giữ hận ý ở dưới đáy lòng, sao cả đời có thể hóa giải .

Năm tháng dằng dặc, mặc dù quá khứ ngàn năm, nhưng phần hận ý kia vẫn trôi chảy, không biết trái tim kia có chết đi hay không

Âm Trần, vì sao kết cục của chúng ta, lại bi thảm như vậy ?

Vì sao?

Ta hận chàng

Mặc Âm Trần ôm Âu Dương Sùng Hoa vào trong ngực

Âu Dương Sùng Hoa chỉ lầm bầm nói gì đó

Mặc Âm Trần nghiêng người lên trước, tay đang phát ra run rẩy, môi dựa vào gần bên tai của nàng, tiếng nói trầm thấp chặt chẽ với nhau. "Nàng là của ta"

Một mà chú, vậy khốn đâu chỉ tìm một người

Lời nói rõ ràng bay vào trong tai.

Chỉ tiếc, bây giờ Âu Dương Sùng Hoa cũng không còn là cô gái ngu dại ngây thơ đó nữa

Người tổn thương bản thân nàng, từ trên người nàng cướp đi quá một thứ đồ, đều phải vì lần này bỏ ra giá tương đối cao

Hiện tại, chỉ mới bắt đầu!

Mặc Âm Trần, chàng không nên đánh thức ta đang ngủ say, thật sự không nên

"Sùng Hoa, mấy ngày nữa chính là tết Mậu Đan rồi, mẫu phi muốn ở biệt viện thành Bắc, tổ chức hội thưởng hoa một lần, đến lúc đó sẽ mời tất cả gia quyến quan thương phú hào trong kinh."

"Ừ." Âu Dương Sùng Hoa lẳng lẳng lắng nghe.

"Ta hi vọng đến lúc đó nàng cũng có thể đến, ta muốn giới thiệu nàng với mọi người, nàng là của ta."

Mặc Âm Trần bá đạo mà siết chặt vòng eo của Âu Dương Sùng Hoa, "Một ngày ta cũng chờ không được"

"Ta sẽ đi" động tác dịu dàng cùng với nhẹ nhàng, vuốt lên đuôi lông mày đang nhăn lại của hắn: "Ta nhất định sẽ đi"

"Thật chứ?"

Mặc Âm Trần nâng lông mi lên, hân mừng rỡ như điên nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Sùng Hoa, nàng không có gạt ta?"

"Chàng đoán xem?"

Con mắt của Âu Dương Sùng Hoa lóe lên tia sáng lạnh lạnh, nàng ngồi dậy, đẩy Mặc Âm Trần ra, chậm rãi từ dưới đất đứng dậy.

Mặc Âm Trần vội đứng dậy, theo sát sau lưng Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, đừng có nghịch ngợm được không?"

Âu Dương Sùng Hoa dựa ở cửa ra vào, ngẩng đầu lên, và nhàn nhạt cười: "Trở về đi."

"Sùng Hoa" Mặc Âm Trần tiến lên, đau đớn đáng thương mà nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Nàng lại đuổi ta đi"

"Về đi không còn sớm, mẹ sắp tới đây rồi, để cho bà gặp chàng ở đây thì không tốt."

Âu Dương Sùng Hoa khoát hai tay lên đầu vai của Mặc Âm Trần, kiễng mũi chân, ghé vào tai Mặc Âm Trần.

Nhỏ giọng êm ái, làm cho trên mặt Mặc Âm Trần vốn là ù đột, đột nhiên giương lên nụ cười lóe sáng, hắn mở to hai mắt, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, thất kinh hỏi: "Thật chứ?"

"Tin hay không tùy chàng, mệt rồi."

Âu Dương Sùng Hoa buông tay, lui về phía sau một bước.

Mặc Âm Trần lưu luyến nhìn Âu Dương Sùng Hoa lui ra phía sau, hắn muốn tiến lên một bước, lại đột ngột đứng tại chỗ.

"Ta chờ nàng. Sùng Hoa, không được gạt ta, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng."

Âu Dương Sùng Hoa lẳng lẳng đứng ở đằng kia nhìn Mặc Âm Trần, chỉ nhẹ nhàng mà gạt đầu

Mặc Âm Trần tìm được trả lời của Âu Dương Sùng Hoa, vui vẻ giống như chỉ thiếu chút nữa là hoa chân múa tay.

Nhìn Âu Dương Sùng Hoa một lần nữa, hắn rút cục cũng phải bước ra cửa phòng, rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tâm khóa 12

Mưa chưa bao giờ dừng lại, tí tích tí tách mà lạnh lùng rơi xuống đầy sân, rêu xanh ở dưới bậc lại xanh biếc

Mặc Âm Trần dựa vào gần cửa sổ, đôi mắt trong suốt chiếu đến mưa, đón gió, nhìn qua ngoài cửa sổ, đêm càng khuya

Bóng dáng chậm rãi từ bên ngoài đi vào, nhìn thiếu niên ngồi gần cửa sổ, trên mặt gương một nụ cười: "Trần Nhi."

Mặc Âm Trần nhìn thấy người tới, nhảy mạnh xuống cửa sổ, kích động mà chạy về phía người tới, "Vương thúc"

"Trần Nhi, đêm khuya vậy mà sao cũng không sai người cầm đèn, hại Vương thúc thiếu chút nữa trở về rồi."

Người tới chính là bào đệ của đương kim hoàng đế lung nguyệt, Tấn vương gia đứng hàng thứ lão thất, Mặc Tô Hòa.

Mặc Âm Trần ở trong lời nói của Mặc Tô Hoài, liếc nhìn âm u bốn phía, lúc này mới nhớ tới hẳn không cho người cầm đèn

Lúc Mặc Âm Trần định tiến lên, thì đột nhiên một bóng đen, thẳng tắp từ sau lưng Mặc Tô Hòa nhảy lên, đánh về phía Mặc Âm Trần.

Đáy mắt của Mặc Âm Trần đen lại, lúc bóng đen nhảy về phía mình thì trong chốc lát màu đỏ hiện lên

"Thầm thì ——"

Tiếng kêu hơi non nớt, từ đầu vai Mặc Âm Trần truyền đến, định thần nhìn lại, hẳn là một con chồn nước toàn thân ngấm đen, rơi xuống đầu vai của hắn.

"A nha, lại là người cái đứa nhỏ tính nghịch này."

Mặc Âm Trần đưa tay trên chọc cổ con chồn đen nhỏ Tiểu ô nhi

Tiểu ô nhi lúc này kêu dài một tiếng, dùng cái đầu nhỏ của mình cào cào ngón tay của Mặc Âm Trần, thân mật vờn đầu lưỡi liếm láp tay của hắn.

Mặc Tô Hoài nhìn thấy tiểu ô nhi thân mật với Mặc Âm Trần, thì nói ra: "Tiểu ô nhi thật đúng là thích cháu, biết rõ đêm nay ta sẽ tới nơi này, liền muốn cùng đi theo."

"Vương thúc, tiểu ô nhi đã yêu thích cháu như vậy, vậy sao thúc không đưa nó cho cháu?"

Mặc Âm Trần giương mắt, cười nhìn qua Mặc Tô Hòa.

"A? Chẳng lẽ mục đích lần này của cháu, chính là cái này?"

Mặc Tô Hoài thu lại ánh mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần vừa đùa tiểu ô nhi, vừa nở nụ cười, "Sao có thể, cháu nhớ Vương thúc mà, cho nên mới cho người đi mời ngài tới, Vương thúc thời gian này hình như đặc biệt bận rộn, sau khi từ quan ngoại trở về, vẫn không được nhàn rỗi."

"Được rồi, tiểu tử cháu đã miệng nói, thì nói đi, rốt cuộc lại có chuyện gì?"

Lúc hai thúc cháu nói chuyện phiếm ở bên trong, ngọn đèn dầu trong phòng đã sai người thấp sáng, hơn nữa còn đưa lên vài món thức ăn tinh xảo ngon miệng, một bình Trúc Diệp Thanh thượng hạng.

"Vương thúc, xin mời ngồi." Mặc Âm Trần ôm tiểu ô nhi, hướng về phía Mặc Tô Hoài mời.

Mặc Tô Hoài cùng nhập tọa, nhìn Mặc Âm Trần ở phía đối diện, "Trần Nhi, khi nào thì cháu đã bắt đầu khách sáo với Vương thúc như thế rồi?"

Mặc Âm Trần chỉ là ngây ngô cười, tự mình cầm bầu rượu tới, rót rượu cho Mặc Tô Hoài, và nói: "Vương thúc, khi nào thì cháu khách khí với ngài chứ, đừng là nhớ Vương thúc, nên mới cho người mời thúc tới."

"Ừ." Mặc Tô Hoài cùng bung rượu lên, thưởng thức một ngụm. "Trong nhiều hoàng tử của Vương thúc, cũng chỉ coi trọng một mình Trần Nhi cháu, đáng tiếc bộ dạng tiểu tử cháu cả lợ phất phơ này, làm cho Vương thúc cho dù có tâm"

"Vương thúc, chúng ta uống rượu, không nói chuyện luận khác." Mặc Âm Trần ngồi trở lại, bung ly rượu lên, kính Mặc Tô Hòa.

Mặc Tô Hoài ha ha cười, hẳn cũng không tiếp tục nữa.

Trong nhiều vị hoàng tử như vậy, làm cho hắn vui đúng là chỉ có Tiểu Cửu này, chỉ tiếc Mặc Âm Trần này không có chí hướng gì lớn, trừ ăn uống vui đùa ra, tựa hồ không có gì khác có thể làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

Cho dù Mặc Tô Hoài hẳn coi trọng như thế nào, cũng chỉ than thở Mặc Âm Trần không có tài làm hoàng đế.

"Vương thúc, mấy ngày nữa chính là tết Mậu Đan."

"Ừ, Liễu phi nương nương yêu nhất là hoa mẫu đơn"

Mặc Tô Hoài giống như ở trong lời nói của Mặc Âm Trần, nhớ ra cái gì đó, đúng là có chút ngẩn người.

"Vương thúc, cháu muốn thúc cho mượn tiểu ô nhi này một ngày."

Mặc Âm Trần ôm tiểu ô nhi, nhìn về phía Mặc Tô Hòa.

"Chỉ biết tiểu tử cháu không có lòng tốt gì mà." Mặc Tô Hoài cũng giương mắt, liếc Mặc Âm Trần, nhìn qua tiểu ô nhi trong ngực Mặc Âm Trần, "Trần Nhi nên biết, tiểu ô nhi không bao giờ rời xa ta."

"Điểm ấy Trần Nhi tự nhiên là biết rõ, Trần Nhi chỉ muốn mượn dùng một ngày." Mặc Âm Trần bung bầu rượu lên, ân cần rót rượu cho Mặc Tô Hoài.

"Nói lý do, để cho Vương thúc ta cân nhắc một chút."

Mặc Tô Hoài nhìn Mặc Âm Trần, tiểu ô nhi làm linh thú ở bên cạnh ông từ nhỏ, hơn ba mươi năm qua, có thể một bước cũng không rời

Nếu là có, đại khái là ở Mặc Âm Trần.

Nói cũng kỳ quái, con này gặp lần thứ nhất, là tự động tự phát chạy về phía Mặc Âm Trần.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao Mặc Tô Hoài luôn đặc biệt yêu mến Mặc Âm Trần.

"Còn không phải là vì nịnh nọt mẫu phi, tiểu ô nhi là linh khí, nhất định có thể làm cho Mẫu Đan Vương xúc động. Trần Nhi đã hướng thái tử mượn biệt viện thành Bắc, chỉ tiếc, gần đây nghe lời nói của quân sự đầu kia, nói là Mẫu Đan vương đã gần hai năm đều không có nở. Nghĩ đến, nhất định là thiếu phần linh khí, cho nên muốn mượn tiểu ô nhi của Vương thúc một ngày, làm cho Mẫu Đan vương dính một chút linh khí của tiểu ô nhi, ở tết Mẫu Đan ngày đó, cũng có thể phóng ra hào quang."

Mặc Âm Trần vừa nói, vừa quan sát thần sắc của Mặc Tô Hoài.

"Thì ra có chuyện như vậy, thiết thời cháu có phần hiếu tâm này, kỳ thật Vương thúc cũng nghe thấy, cháu đang tổ chức hội mẫu đơn cho Liễu phi nương nương."

"Thì ra Vương thúc đã biết, sớm biết như vậy Trần Nhi cũng không cần khổ tâm lớn như vậy." Mặc Âm Trần cười hắc hắc, "Vương thúc, lý do này có thể đủ để ngài đem tiểu ô nhi cho cháu mượn một ngày không?"

"Được rồi, vậy cháu khi nào cần, thì tới Tấn vương phủ đi."

Mặc Tô Hoài gật đầu.

Mặc Âm Trần nhìn Mặc Tô Hòa cuối cùng cũng gật đầu, lúc này mới âm thầm thở ra.

Bước đầu tiên này xem như thành công.

Nhưng về chuyện Mẫu Đan vương, Âu Dương Sùng Hoa làm thế nào biết được?

Kỳ thật chuyện này, đúng là từ trong miệng Âu Dương Sùng Hoa biết được, nếu không có mặt bằng không, hẳn nhất định sẽ xấu mặt ở hội ngắm hoa.

Nghĩ đến đây, Mặc Âm Trần chưa phát giác ra đã nở nụ cười

Thế nhân chỉ nói nhị tiểu thư Âu Dương gia khuynh quốc khuynh thành, Tam tiểu thư đàn độn ngu dốt, lại không biết, Sùng Hoa là huệ chất lan tâm, cùng võ công thâm tàng bất lộ, không ai bằng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tâm khóa 13

Không quá nhiều ngày, chuyện Cừu vương gia vì Liễu phi nương nương mà tổ chức hội hoa mẫu đơn, liền truyền khắp cả phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

Những người kia chỉ cần hơi có thân phận, đều xếp hàng muốn dính hơi vào hào hoa phú quý của Liễu phi nương nương, liễu mạng muốn xâm nhập vào trong danh sách mới.

Trong tự nhiên sẽ không thiếu rồi, nhị tiểu thư Âu Dương thế gia cả ngày chỉ muốn dựa dẫm vào quyền thế

"Mẹ, chuyện này người phải vì nữ nhân mà làm rồi, lần này chính là tốt cơ hội. Nghe nói ngoài Liễu phi nương nương ra, thậm chí hoàng hậu cùng với các chư vị nương nương đều tiến đến, nữ nhi cũng không thể ở đằng sau con ngốc kia."

Âu Dương Cẩm Nguyệt ôm cánh tay của mẹ ruột Tô Thanh Tú, làm nũng.

Tô Thanh Tú vỗ vỗ cánh tay của Âu Dương Cẩm Nguyệt, sắc mặt hình như có ám áp chưa tan: "Con bây giờ đã lớn rồi, làm sao còn quan tâm đến mẹ."

"Mẹ, nữ nhi biết sai rồi, biết không nên gạt người đi cầu phụ thân đem con gả cho Cửu vương gia."

Âu Dương Cẩm Nguyệt khẽ đẩy cánh tay của Tô Thanh Tú, lại nói: "Mẹ, con đây không phải giận nhưng, dựa vào cái gì con ngốc kia, lại có thể gả cho Cửu vương gia, nhưng, hiện tại nữ nhi biết rằng mẫu thân có tính toán, không bao giờ ngỗ nghịch với mẫu thân nữa."

"Đứa nhỏ này, mẫu thân sao lại có thể khoan dung để mẹ con kia leo lên trên đầu của chúng ta. Bạch Tổ Nương ngốc kia là nữ nhân mạng tốt, Bạch Tổ Nương và Liễu phi nương nương là kim lan tỷ muội, lại là đính hôn từ nhỏ."

"Không thể như vậy, con ngốc kia rõ ràng có thể gả cho Cửu vương gia."

Âu Dương Cẩm Nguyệt cắn răng, tức giận bất bình nói.

"Cho nên mẫu thân đã sớm bắt đầu cho con liên kết với người trong nội cung, để Hoàng hậu nương nương yêu thích, và thái tử điện hạ yêu thích. Thái tử điện hạ này chính là hoàng đế tương lai, nếu mà con có thể làm cho Hoàng hậu nương nương vui vẻ, với cái tướng mạo này của con, nhất định có thể làm cho thái tử điện hạ động tâm, đến lúc đó Thái Tử Phi này còn không là của con sao."

Tức giận trên mặt Tô Thanh Tú dần dần biến mất, bà vỗ mu bàn tay của Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Cẩm Nguyệt, mẹ có một đứa con gái bảo bối như con, ca ca con không có tiền đồ, mẹ đã sớm tâm cũng rét lạnh rồi, chỉ trông cậy vào con có thể để cho trên mặt mẹ có ánh sáng. Không cần lại nhìn sắc mặt của mẹ con kia, người ta có Liễu phi nương nương và Cửu vương gia làm chỗ dựa, chúng ta còn không vì chính mình tìm chút chỗ dựa sao?"

"Lời của mẹ, nữ nhi đều nhớ kỹ, nhưng nghĩ tới để cho con ngốc kia gả cho Cửu vương gia, trong lòng nữ nhi không thoải mái."

Trên mặt của Âu Dương Cẩm Nguyệt, đứng là bởi vì phản ghen ghét, mà có chút méo mó.

"Nhớ kỹ, tạm thời không cần phải động đến con ngốc đó, cũng đừng nhắc lại chuyện muốn gả cho Cửu vương gia."

Sắc mặt của Tô Thanh Tú hơi trầm xuống, cảnh cáo Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Nữ nhi biết rồi, mẫu thân."

Âu Dương Cẩm Nguyệt có chút không cam lòng nhẹ gật đầu.

Tô Thanh Tú nhìn qua Âu Dương Cẩm Nguyệt vẫn không tỉnh nguyên, sắc mặt hòa hoãn một chút, cười nói: "Mẹ đã sớm chuẩn bị cho con xong rồi, con hãy luyện tập cầm kỳ thật tốt, nghe nói đương kim hoàng hậu yêu thích nhất chính nghe đàn. Chỉ cần con có thể trở thành Thái Tử Phi, còn sợ không thể làm cho con ngốc kia cực khổ chết sao?"

"Điểm ấy nữ nhi tự nhiên biết rõ, chính là trong lòng không thoải mái, nghĩ Cửu vương gia tuần tú như thế, sánh duyên với con ngốc kia, thật sự là"

"Vậy con cũng biết đương kim thái tử điện hạ, tướng mạo cũng tuần lãng, hướng chỉ, Cửu vương gia chỉ là Vương gia, hơn nữa còn là không học vấn không nghề nghiệp, Vương gia đều không có chí lớn. Sao có thể so với thái tử điện hạ, Cẩm Nguyệt, nửa đời sau của mẹ, đều trông cậy vào con."

"Mẹ, nữ nhi khi nào làm mất mặt ngài, danh hiệu Thái Tử Phi này, nữ nhi đã định rồi, nhưng để cho con ngốc kia trở thành Cửu vương phi, nữ nhi nói cái gì đều nuốt không trôi con tức này."

Âu Dương Cẩm Nguyệt cúi người xuống, ôm đầu vai Tô Thanh Tú, "Mẹ, mẹ xem có thể làm cho con ngốc kia không thành Cửu vương phi hay không?"

Tô Thanh Tú giương mắt, nhìn nữ nhi bảo bối của mình, đột nhiên nở nụ cười: "Con đứa nhỏ này"

"Mẹ, nữ nhi biết ngài có biện pháp, trong lòng của nữ nhi thoải mái rồi, dĩ nhiên là có thể chuyên tâm đặt vào chuyện nịnh nọt Hoàng hậu nương nương, mẫu thân hãy đợi hưởng giàu có của nữ nhi đi."

"Ai, được rồi, vì nữ nhi bảo bối của mẹ, mẹ sẽ bằng bất cứ giá nào một lần." Tô Thanh Tú bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

Âu Dương Cẩm Nguyệt vừa nghe, lập tức trên mặt tức giận cái gì đều tiêu tan, ôm Tô Thanh Tú lại làm nũng một lúc.

"Chỉ biết mẫu thân là người hiểu rõ nữ nhi nhất."

Tô Thanh Tú vẫy vẫy tay.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đưa tai ghé vào miệng Tô Thanh Tú

Khi nàng nghe được kế hoạch của Tô Thanh Tú, trên mặt thoạt nhìn vừa mừng vừa sợ, khi nghe xong, Âu Dương Cẩm Nguyệt quả thực không thể tin mà nhìn Tô Thanh Tú, "Mẹ à mẹ, nếu mẹ không phải là mẹ của Cẩm Nguyệt, Cẩm Nguyệt thật đúng là sợ hãi người."

"Con gái ngốc, mẹ làm những thứ này đều vì con." Tô Thanh Tú nhú mày thờ dài.

"Nữ nhi biết rõ, cảm ơn mẫu thân."

Âu Dương Cẩm Nguyệt cười híp hai mắt, đem gò má gối lên đầu vai Tô Thanh Tú

Lần này xem ai còn có thể muốn con ngốc kia, hừ!

"Đỉnh linh ——"

Bạc tinh tế thật dài được làm mảnh trói thật chặt ở trên bụng trên bắp chân trắng nõn xiu xiu, con Tiểu Linh Đang từ bạc mảnh thắt ở chỗ mắt cá chân, nhẹ giơ lên chính là đỉnh đương vang dội, rất là dễ nghe

"Sùng Hoa, nàng múa thực là càng ngày càng tốt đó, khá tốt nàng không phải người trên Lạc Hà này, bằng không Thanh Lưu ta vũ khô này, rất không phải dâng hai tay rồi sao?"

Lạc Thanh Lưu nửa tháng trước xuất hiện ở trên thuyền hoa lớn nhất Lạc Hà, lan quế phường, dùng kỹ thuật nhảy tình xảo, cùng khuôn mặt thoạt nhìn dịu dàng, vừa mới có nhiều danh hiệu vũ khô.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua chuông bạc trên chân, nhẹ nhàng lắc một cái, thanh âm đỉnh linh dễ nghe, lại một lần nữa quanh quẩn ở trong thuyền hoa

"Thật không nghĩ tới, nửa tháng trước nàng, và hôm nay nửa tháng sau nàng, quả thực tưởng như hai người. Ta hiện tại cũng đã không còn gì có thể dạy cho nàng."

Lạc Thanh Lưu hai tay ôm trong ngực trước ngực, dựa ở trên song cửa sổ, nghiêng nhìn Âu Dương Sùng Hoa ở trong phòng.

Đến nay, hình ảnh lần đầu gặp Âu Dương Sùng Hoa, vẫn là rõ mồn một trước mắt

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tâm khóa 14

Âu Dương Sùng Hoa nhìn qua chuông bạc trên chân, nhẹ nhàng lắc một cái, thanh âm đỉnh linh dễ nghe, lần nữa quanh quẩn ở trong thuyền hoa

Lạc Thanh Lưu nhìn qua cùng Âu Dương Sùng Hoa nửa tháng trước tưởng như hai người, trên mặt xinh đẹp giống như hoa nguyệt, nở nụ cười, "Sùng Hoa, ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc trong lòng nàng nghĩ đến cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa chuyển mắt, tầm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi lên trên mặt Lạc Thanh Lưu, "Biết càng ít đối với nàng mới có lợi, Lạc Thanh Lưu, đây là một ngàn lượng bạc."

Nói xong, tám ngàn phiếu từ trong tay áo Âu Dương Sùng Hoa, giống như là vũ khí sắc bén phóng về phía Lạc Thanh Lưu.

Thân thể Lạc Thanh Lưu như yến nhẹ nhàng nhảy qua bên cạnh, tay chính xác không lầm mà nắm lấy ngàn phiếu, giương mắt, mị nhãn như tơ, vui vẻ sâu kín lay động ở trong đó, "Cảm ơn."

"Không cần, đây là nàng nên cảm." Âu Dương Sùng Hoa cúi người xuống, thu hồi chuông bạc trên chân, "Từ nay về sau, ta và nàng hai người đều không quen biết."

"Được, nàng nói cái gì chính là cái đó." Lạc Thanh Lưu cất kỹ ngàn phiếu, cười híp hai mắt, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa đã chỉnh trang xong.

Âu Dương Sùng Hoa đều sửa sang hết thầy lại cho thỏa đáng, không hề ở lâu mà rời khỏi lan quế phường

Lạc Thanh Lưu lại lần nữa chậm rãi dựa lên trên song cửa sổ, nhìn qua bóng dáng đã đi xa, trong mắt hiện ra vui vẻ, "Hiện tại ta biết còn chưa đủ cỡ nào?"

Bầu trời tháng sáu, cũng không phải là nóng nhất, chợt có gió mát nghịch qua, mang lên cảm giác mát

Ngân Tụ vịn Âu Dương Sùng Hoa đi ở ven hồ nước, nàng nhìn qua hồ nước một chút, trong miệng luôn không che dấu được phần hưng phấn, lú lú nói không ngừng.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ yên tĩnh theo ở bên cạnh, yên tĩnh quá mức, đôi lúc chính là âm thanh của Ngân Tụ càng âm ỉ hơn.

"Tiểu thư, Cừu vương gia mở hội ngắm hoa gì đó cho Liễu phi nương nương, đến lúc đó người nhất định sẽ đi chứ?"

Ngân Tụ nghĩ tới tin tức nghe không lâu, mấy ngày nay nhị tiểu thư Âu Dương Cẩm Nguyệt, cả ngày đều nhốt mình ở trong phòng, nghe nói đang chăm chỉ luyện tập cầm kỳ .

"Ngân Tụ muốn đi sao?" Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi mà ngồi vào chỗ của mình ở bên hồ nước.

Ngân Tụ ngồi xuống theo Âu Dương Sùng Hoa, nàng vừa khuấy động cỏ dại trên mặt đất, vừa nói ra: "Ngân Tụ muốn đi, đây chính là cơ hội khó gặp gỡ , nghe nói, đương kim Hoàng hậu nương nương cùng thái tử gia đều đến."

Nói đến chỗ này, hai má của Ngân Tụ vốn là trắng nõn, thậm chí nổi lên hai vòng đỏ ửng

"Ngân Tụ gặp qua thái tử gia?"

Âu Dương Sùng Hoa nghiêng đầu, ghé mắt nhìn về phía Ngân Tụ .

Trên mặt Ngân Tụ đỏ ửng, nàng vội vàng lắc đầu, nói ra: "Không có, Ngân Tụ là thân phận gì, sao có khả năng gặp qua thái tử gia. Tiểu thư, em nói, người có thể ngàn vạn đừng chê cười em à."

"Người nghĩ cái gì nói cái đó."

Âu Dương Sùng Hoa hơi cúi xuống mắt, nhìn qua cá nhỏ trong hồ nước vui đùa âm ỉ

"Kỳ thật em có bức họa của thái tử gia ."

Ngân Tụ nói, đột nhiên cúi đầu, mà ngay cả cái cổ cũng bởi vì lời này mà đỏ cả lên.

"Bức họa của Thái tử gia?"

Âu Dương Sùng Hoa ở bên cạnh nâng mặt, nhìn về phía Ngân Tụ.

"Tiểu thư! !" Ngân Tụ bởi vì Âu Dương Sùng Hoa hỏi thăm, mà gấp đến độ che miệng của nàng. "Người muốn hại chết Ngân Tụ sao?"

"Làm sao người lại có bức họa của thái tử gia?"

Âu Dương Sùng Hoa đề ý thực sự không phải là phần nương nung của Ngân Tụ, mà là Ngân Tụ làm thế nào lại có được bức họa của Mặc Ngạo Đình.

"Kỳ thật, trong tay những nhà hoàn như chúng em, ai không có mấy bức họa của hoàng tử hoàng tôn, chỉ có điều các chủ tử đều không biết thôi." Ngân Tụ nói với vẻ mặt đương nhiên, "Tiểu thư, em đã nói với người, trong những hoàng tử này, danh vọng cùng nhân khí của thái tử gia là cao nhất . Cừu vương gia cũng khá tốt, dù sao Cừu vương gia đã có hôn ước, nhưng mà thái tử gia không có. Cái này ai không nghĩ trào cảnh cây cao. Mà ngay cả nhị tiểu thư hiện tại cũng đặt mục tiêu lên trên người thái tử gia."

Ngân Tụ vừa nhắc tới cái này, rõ ràng mang lên phần nộ, "Nhị tiểu thư kia thật sự là không biết xấu hổ, ban đầu còn chết sống muốn thay thế tiểu thư gả cho Cừu vương gia, hiện tại thì tốt rồi, lại muốn câu dẫn thái tử "

"Câu dẫn thái tử?" Ngân Tụ nói không che giấu miệng, Âu Dương Sùng Hoa lại không có bỏ qua mỗi chữ mỗi câu.

"A nha, tiểu thư những lời này người nghe một chút rồi quên đi, ngàn vạn đừng nói là em nói a."

Ngân Tụ nói quanh co từ kia, nàng cũng biết mình không nên nói.

Cái này nếu để cho nhị tiểu thư cùng đại phu nhân biết rõ, còn không đánh chết nàng a?

"Chúng ta trở về đi." Âu Dương Sùng Hoa nói, rồi đứng lên.

Ngân Tụ vội vàng gạt đầu đáp lời, nàng vừa muốn tiến lên, đỡ Âu Dương Sùng Hoa

Nhưng không ngờ, Âu Dương Sùng Hoa cả người đảo qua bên cạnh một cái, cả người rõ ràng cứ như vậy trượt vào trong hồ nước

Chỉ nghe được một tiếng “bùm”, Âu Dương Sùng Hoa rơi xuống, lập tức bọt nước tung toé

Ngân Tụ cả kinh sau đó ngây người nửa ngày, chẳng qua là khi chứng kiến bóng dáng của Âu Dương Sùng Hoa sắp biến mất, mới giật mình tỉnh lại, bồi rôi và hô: "Cứu mạng a —— có ai không ——"

Âu Dương Sùng Hoa mặc cho nước ao đập lên mình, đề cho thân thể mình chìm nổi ở đáy nước

"Tiểu thư —— tiểu thư —— cứu mạng a ——"

Ngân Tụ gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nàng chỉ hận tại sao mình không cẩn thận như vậy, tại sao mình không biết bơi lội

Đáng hận, ngày thường Bắc Uyển này ít có người xuất hiện, lúc này, căn bản là không thấy bóng dáng người nào.

"Tiểu thư, người có chống đỡ, Ngân Tụ đi gọi người giúp đỡ người a"

Ngân Tụ vừa chạy vừa hướng về phía trong ao gọi Âu Dương Sùng Hoa

Nhưng, lúc Ngân Tụ xoay người hết sức thì một bóng dáng đột nhiên vụt qua mắt của nàng.

Còn chưa chờ Ngân Tụ lên tiếng, chỉ thấy người nọ đã rất nhanh chạy về phía bên hồ nước, cứ như vậy nhảy xuống

"Đại thiếu gia"

Ngân Tụ chợt bật miệng, nhìn Âu Dương Tề Duyệt nhảy đi xuống

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tâm khóa 15

Người đột nhiên xuất hiện lại là đại thiếu gia, đại thiếu gia a ——

Trong đầu vừa mừng vừa sợ, Ngân Tụ nhìn thấy Âu Dương Tề Duyệt đã hiện ra ôm Âu Dương Sùng Hoa hôn mê lên bên cạnh hồ.

Âu Dương Tề Duyệt ôm Âu Dương Sùng Hoa đặt ở trên bãi cỏ.

Ngân Tụ vội nhào qua và hô: "Tiểu thư, người làm sao rồi, đừng dọa Ngân Tụ nha tiểu thư"

"Người đừng che ở chỗ này."

Âu Dương Tề Duyệt đẩy Ngân Tụ một cái, tự mình thì đưa tay ra, nhẹ nhàng mà vỗ gò má Âu Dương Sùng Hoa.

"Sùng Hoa, tỉnh lại, ta là đại ca, Sùng Hoa"

Ngân Tụ kinh ngạc nhìn qua Âu Dương Tề Duyệt, sau nửa ngày hoảng hốt, nàng không phải nhìn lầm rồi chứ?

Đại thiếu gia Tề Duyệt này rõ ràng lại toát ra bộ dáng lo lắng như vậy?

Ngân Tụ cảm thấy có chút khó tin, nhưng mà trước mắt Âu Dương Sùng Hoa còn không có một chút động tĩnh, làm cho nàng căn bản không có thời gian lo lắng cái khác.

Trong lòng bồi rôi, làm cho nàng nhìn không được nước mắt rơi xuống, vừa lau nước mắt, vừa nghẹn ngào hỏi: "Đại thiếu gia, tiểu thư sẽ không có chuyện gì chứ, nếu tiểu thư làm sao thì Ngân Tụ cũng không muốn sống ô ô"

Âu Dương Tề Duyệt vốn là tâm thần bất định, mà Ngân Tụ này lại khóc lên, làm cho tâm phiền càng nóng nảy hơn, hấn ngừng đầu, hướng về phía Ngân Tụ rống: "Ôn ào cái gì, không thấy ta đang cứu Sùng Hoa sao?"

Ngân Tụ bị Âu Dương Tề Duyệt rống, lập tức kinh như gà gổ, che miệng của mình, thân thể run rẩy, không dám lên tiếng nữa

Âu Dương Tề Duyệt xoay người, cúi đầu, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa, lần nữa kêu: "Sùng Hoa mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, đừng có lại ngủ Sùng Hoa"

Nhẹ nhàng mà vỗ vào liên tục, không bao lâu Âu Dương Sùng Hoa nhắm chặt hai mắt rốt cục có động tĩnh, cùng với ho khan ra một ngụm, một ngụm nước ao.

"Sùng Hoa"

Âu Dương Tề Duyệt thấy Âu Dương Sùng Hoa ho khan, không khỏi ra sức mạnh hơn vỗ gò má của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa ho khan một hồi, nước trong phổi tựa hồ đều đã phun ra, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt nhắm chặt ra

Mở mắt đập vào mắt, làm nàng nhìn thấy Âu Dương Tề Duyệt thì nhào tới thật mạnh

Âu Dương Tề Duyệt kinh ngạc mà mặc cho Âu Dương Sùng Hoa ôm lấy, chỉ cảm thụ được thân thể đang tại trong lòng ngực của hắn không ngừng run rẩy

"Ca"

Thấp giọng lầm bầm kêu, làm cho Âu Dương Tề Duyệt vốn là tâm thần kinh sợ đều thu lại, hắn một tay vịn đầu vai Âu Dương Sùng Hoa, trong thần sắc mang theo mừng rỡ như điên, hỏi: "Sùng Hoa, ngươi vừa rồi gọi ta cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa nháy mắt mấy cái, có chút ngốc trệ, có chút nghi hoặc

Âu Dương Tề Duyệt nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa một lúc lâu, vốn mừng rỡ dần dần luân lạc vì thất vọng

Hắn nắm đầu vai của Âu Dương Sùng Hoa, không ngừng mà tăng thêm

Âu Dương Sùng Hoa nhin không được nhú mày, sợ hãi rút thân thể lại, cầu Ngân Tụ giúp đỡ: "Ngân Tụ ta sợ đau"

Ngân Tụ ở trong giọng nói của Âu Dương Sùng Hoa, mới có một chút không gian, nàng tiến lên, quỳ người xuống, "Đại thiếu gia, người làm đau tiểu thư." Nói xong, Ngân Tụ kéo Âu Dương Sùng Hoa qua, đem nàng bảo vệ trong ngực.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa run rẩy, đem gò má vùi vào trong ngực Ngân Tụ, "Ta sợ Ngân Tụ"

Ngân Tụ vừa trấn an Âu Dương Sùng Hoa, vừa nhìn về phía Âu Dương Tề Duyệt, "Đại thiếu gia, Ngân Tụ mang tiểu thư đi trở về trước, một thân này ẩm ướt hết rồi, cũng phải thay đổi."

"Vậy người mau dẫn nàng trở về đi."

Âu Dương Tề Duyệt đứng người lên, hắn cũng một thân ẩm ướt, nhìn qua Ngân Tụ mang Âu Dương Sùng Hoa trở về, trong mắt Âu Dương Tề Duyệt, sâu kín nổi qua một tia phiền muộn

Âu Dương Sùng Hoa được Ngân Tụ đến đỡ, đi đến phía đằng trước, nàng đột nhiên xoay người, nhìn về phía Âu Dương Tề Duyệt vẫn là đứng ở tại chỗ.

"Ca"

Thấp giọng lầm bầm khẽ gọi từ trong miệng của nàng giờ lên, cùng lúc đó, ở trên mặt của nàng nổi lên nụ cười phảng phất như phù dung sớm nở tối tàn, nụ cười giống như rục rờ mà nhu hòa, đắm thật sâu vào trong đầu Âu Dương Tề Duyệt.

Đôi chân kia của Âu Dương Tề Duyệt cứng rần mà vượt qua phía trước một bước, nhưng mà, khi hắn muốn tiến lên nữa thì Âu Dương Sùng Hoa lui về phía sau một bước, xoay người, kéo Ngân Tụ bước nhanh hơn rồi đi

Âu Dương Tề Duyệt bỗng nhiên nở nụ cười, cười mình ngu xuẩn

Sùng Hoa làm sao có thể còn như trước kia, nàng căn bản là không nhớ rõ chính mình.

Không, có lẽ nàng nhớ rõ, nhưng mà, rốt cuộc đã không cách nào trở lại như trước kia

Cô bé kia luôn đi theo phía sau mình, gọi hắn là ca ca, sớm ở năm trước, cũng đã vùi thân vào trong một hồ nước

Ngân Tụ bị Âu Dương Sùng Hoa kéo, trở về viện.

Vừa tiến vào sân, Âu Dương Sùng Hoa liền thả tay của Ngân Tụ, phân phó nói: "Ngân Tụ, vào nhà, ta có lời nói với em."

Ngân Tụ gãi gãi đầu, nàng không hiểu nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa đã đi vào trong phòng

"Tiểu thư, người thật sự không có chuyện gì sao?" Ngân Tụ vừa đóng cửa viện, vừa hỏi.

"Không có việc gì, em đóng cửa rồi lại đây." Âu Dương Sùng Hoa đã tiến vào gian phòng

Ngân Tụ không dám chậm trễ, vội vàng đóng cửa viện, vội vã bước vào gian phòng, hơn nữa sau khi đóng cửa phòng, mới đi tìm Âu Dương Sùng Hoa

Âu Dương Sùng Hoa đang ở sau tấm bình phong, cởi quần áo ẩm ướt

Ngân Tụ bước lên phía trước, chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho Âu Dương Sùng Hoa, nàng nhìn không được hiểu kỳ, hỏi: "Tiểu thư, người có cảm giác được hôm nay đại thiếu gia có chút kỳ quái hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tâm khóa 16

"Tiểu thư, người có cảm giác hôm nay đại thiếu gia có chút kỳ quái hay không?"

Ngân Tụ tiếp nhận quần áo ướt sũng mà Âu Dương Sùng Hoa đưa tới, tò mò hỏi.

"Nếu mà hấn không cứu, không phải càng làm cho người kỳ quái?"

Âu Dương Sùng Hoa vừa kéo quần áo mới thay, vừa từ đi ra sau tấm bình phong

"Không phải, Ngân Tụ nói không phải là cái này, mà là bộ dạng đại thiếu gia nhìn tiểu thư, có chút kỳ quái."

Ngân Tụ vẫn cảm thấy rất kỳ quái, thần sắc khi đó của đại thiếu gia, thật sự rất lo lắng mà.

"Thật không?" Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt nhìn lướt qua Ngân Tụ, đi về phía giường.

"Tiểu thư, người đây là?" Ngân Tụ nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa nằm trên giường, nhũn nhũn, lo lắng nói: "Tiểu thư, có phải là người khó chịu hay không?"

"Người đi tìm đại phu tới, nói ta rơi xuống nước rồi, người hôn mê bất tỉnh."

Âu Dương Sùng Hoa kéo chăn mền lên, phân phó Ngân Tụ.

"Tiểu thư?"

Ngân Tụ mở to hai mắt, không hiểu nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa.

"Không nên hỏi nhiều."

Âu Dương Sùng Hoa khẽ nhú mặt, thúc giục Ngân Tụ.

Ngân Tụ không hiểu ra sao, nhưng Âu Dương Sùng Hoa nhướng lông mày lên, thì nhìn không được run rẩy thân thể một chút.

"Dạ, Ngân Tụ đi ngay."

Ngân Tụ nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, thờ dãi rồi sau đó vội xoay người, rời đi

Âu Dương Sùng Hoa nghe tiếng bước chân Ngân Tụ dần dần đi xa, tia sáng trong con mắt đen dần dần hiện lên một tầng lạnh lẽo.

Tin tức Âu Dương Sùng Hoa rơi xuống nước hôn mê bất tỉnh, sau khi được Ngân Tụ truyền đi

Lập tức khiến cho bọn người Tô Thanh Tú tiến đến nhìn, cả đám đều giống như xem diễn, mặt không biểu tình, nhưng trong lòng lại vui vẻ.

"Ngân Tụ, người cũng thật sự là không cẩn thận, một người đang yên đang lành, làm sao lại rơi vào trong hồ chứ."

Tô Thanh Tú thò người ra, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh.

Ngân Tụ sớm đã quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Bạch Tố Nương lau nước mắt, bà đã khóc một lúc lâu rồi, Âu Dương Sùng Hoa hôn mê, làm cho bà thiếu chút nữa không chống đỡ được.

"Ai, cái này tại sao có thể là tốt, mấy ngày nữa chính là hội ngắm hoa, nữ nhi bảo bối của người ngược lại tốt rồi, hiện tại lại hôn mê."

Lời nói của Tô Thanh Tú lạnh lạnh, trong mắt mang cười qua người lại, đi đến cái ghế bên cạnh.

Bạch Tố Nương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng bây giờ lại có thể oán ai, Sùng Hoa đứa nhỏ này không phải đã tốt rồi sao?

Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

"Lão gia, Vương đại phu nói như thế nào, Sùng Hoa khi nào thì có thể tỉnh lại?"

Bạch Tố Nương nhìn về phía Âu Dương Bằng từ bên ngoài đi vào.

Âu Dương Bằng bước nhanh đến phía trước, đi đến trước giường, cúi mắt, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa trên giường

Thật lâu không có dời đi ánh mắt

"Lão gia, rốt cuộc thế nào, Sùng Hoa đứa nhỏ này"

"Bà cũng đừng lo lắng, tánh mạng không lo, chính là thân thể đứa nhỏ quá yếu, cho nên mới không có tỉnh lại."

Âu Dương Bằng xoay người, nhìn về phía Bạch Tố Nương, vỗ nhẹ lên đầu vai của bà, nhìn về phía Tô Thanh Tú, nói ra: "Làm sao bà còn ở nơi này."

"Lão gia, chẳng lẽ ta không thể ở trong này?" Về mặt Tô Thanh Tú uất ức, đi đến bên cạnh người Âu Dương Bằng, "Lão gia, ta đây không phải đang quan tâm Sùng Hoa sao, sang đây xem thế nào."

"Được rồi, không có việc gì, bà đi lo việc của mình đi."

Âu Dương Bằng vịn cánh tay của Tô Thanh Tú, đơn giản chỉ muốn kéo bà ra khỏi cửa.

Tô Thanh Tú không tình nguyện, nhưng có thể do Âu Dương Bằng nhìn soi mói, nên chỉ có thể hậm hực rồi đi.

Sau khi Tô Thanh Tú rời đi, Âu Dương Bằng liền gọi Bạch Tố Nương đến bên ngoài

Bạch Tố Nương nhìn qua Âu Dương Bằng đứng ở trong nội viện, hỏi: "Lão gia, có phải là Sùng Hoa có chuyện gì?"

"Tố Nương, bà thành thật nói cho ta biết, gần đây có phải là Sùng Hoa có cái gì không ổn không?"

Sắc mặt của Âu Dương Bằng có chút tối tăm, nhìn về phía mắt của Bạch Tố Nương, mang theo chất vấn không thềm che dấu.

"Làm sao vậy? Sùng Hoa rốt cuộc có vấn đề gì?"

Trong lòng Bạch Tố Nương giật mình, về chuyện Âu Dương Sùng Hoa khôi phục bình thường, đến nay cũng còn là bí mật.

Âu Dương Sùng Hoa dặn đi dặn lại không được để cho bất luận kẻ nào biết rõ.

Toàn bộ câu chuyện trong đó, Bạch Tố Nương tự nhiên cũng hiểu được, bởi vậy mà ngay cả Âu Dương Bằng cũng lén gạt đi.

Chẳng lẽ là, Vương đại phu nhìn thấy manh mối gì?

Bạch Tố Nương hơi có vẻ chần chờ thì quản gia Lưu Minh Phú từ ngoài viện vội vàng chạy tới.

"Lão gia."

"Chuyện gì?"

Âu Dương Bằng nhìn thấy Lưu Minh Phú, thì quay lưng đi và hỏi.

"Lão gia, Tấn vương gia đến đây."

"Tấn vương gia đến đây?"

Âu Dương Bằng chợt thu lại ánh mắt, vội vàng đi về phía ngoài viện.

"Lão gia"

Bạch Tố Nương nhìn Âu Dương Bằng vội vàng rời đi, thì tiến lên vài bước, nhưng rất nhanh liền ngừng lại tiến độ.

Bà nhìn đến lúc không thấy bóng dáng Âu Dương Bằng, lúc này mới ra lệnh Ngân Tụ đóng cửa sân, còn mình đi vào trong phòng

Lúc Bạch Tố Nương đi vào trong phòng lần nữa thì nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa đang ngồi dậy, nhìn về phía bà

"Sùng Hoa, con đã tỉnh."

Bạch Tố Nương vui mừng mà ứa nước mắt, bước nhanh đến, ngồi ở trên mép giường, cầm cánh tay Âu Dương Sùng Hoa.

"Mẹ, kỳ thật con cũng không có hôn mê, đây hết thấy đều là làm cho đại nương xem."

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn về phía Bạch Tố Nương rung rung hai mắt, nói ra.

"Vi sao Sùng Hoa?"

Bạch Tố Nương chợt ngừng đầu, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa.

"Mẹ, người cảm thấy con đi tham gia cái hội ngắm hoa kia được không?"

Âu Dương Sùng Hoa nhắc chần mền lên, từ trên giường ngồi dậy.

"Cái này dù nói thế nào, con cũng là Cửu vương phi tương lai, hơn nữa hội ngắm hoa lần này là Cửu vương gia tổ chức cho Liễu phi nương nương, sao con có thể không đi?"

Trong lòng Bạch Tố Nương hơi cả kinh, Âu Dương Sùng Hoa hỏi thật đúng là làm cho bà không biết trả lời như thế nào.

"Sùng Hoa chỉ không muốn chọc phiền toái không cần thiết, trước khi chưa có xuất giá, chuyện con khôi phục bình thường, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ, bằng không nữ nhi sợ sẽ có nguy hiểm tánh mạng, mẹ cũng không hi vọng Sùng Hoa có việc chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa nhướng lông mày lên, nhìn qua Bạch Tố Nương, nói ra tai họa ngầm trong lòng.

"Nguy hiểm tánh mạng?"

Bạch Tố Nương ở trong lời nói của Âu Dương Sùng Hoa, sắc mặt đột nhiên trắng bệch

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tâm khóa 17

Hai mẹ con ở trong phòng mật đàm hồi lâu, thần sắc Bạch Tố Nương không yên rồi đi

Sau khi Bạch Tố Nương rời đi, thì Ngân Tụ trở về trong phòng, nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa nằm lại trên giường

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn về phía Ngân Tụ, con mắt thoáng nhìn nhàn nhạt, rồi khép mắt lại

Ngân Tụ nhìn qua giống như Âu Dương Sùng Hoa đang ngủ, nhíu mày, nhìn sắc trời bên ngoài, không khỏi bối vì rảnh rồi nhàm chán mà buồn ngủ đánh úp lại.

Nàng duỗi lưng một cái, dựa ở đầu giường, ngủ gật

"Không đàn nữa, không đàn nữa, mỗi ngày đàn tới đàn lui, cũng chỉ có chỗ này, nhàm chán cũng nhàm chán chết rồi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đẩy đàn cổ ra, vẻ mặt không kiên nhẫn đứng thẳng người lên, ở trong phòng giận dữ.

"Tiểu thư, tiểu thư ——"

Thanh âm của Ngân Nguyệt từ bên ngoài truyền đến, nàng vội vàng chạy vào trong phòng.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn về phía Ngân Nguyệt, "Ngân Nguyệt, thế nào?"

Ngân Nguyệt nhìn nha hoàn quỳ gối trong phòng, thu lại ánh mắt, đi đến trước người Âu Dương Cẩm Nguyệt, đưa lỗ tai nói: "Tiểu thư, con ngốc kia xem ra thật sự là hôn mê bất tỉnh rồi, nghe nói Vương đại phu cũng không có biện pháp."

"Nếu mà thật sự không tỉnh thì mới tốt."

Âu Dương Cẩm Nguyệt ở trong lời nói của Ngân Nguyệt, tâm tình hơi thoải mái, nàng ngồi trở lại trước cầm án, nhẹ nhàng mà gảy dây cầm một chút

"Tới đây."

Ngân Nguyệt ở trong lời nói Âu Dương Cẩm Nguyệt, vội vàng bước tới

"Tiểu thư."

"Ta đã nói với người, người cứ làm như vậy "

Âu Dương Cẩm Nguyệt kê ở bên tai Ngân Nguyệt, thì thầm đem kế hoạch trong lòng nói ra

Ngân Nguyệt vừa gật đầu vừa đáp lời.

"Nếu hiểu rõ, đi chuẩn bị nhanh đi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt phát phát tay, hiện tại tâm tình tốt, một lần nữa bắt đầu vỗ về xoa lên dây cầm của nàng

"Cẩm Nguyệt." Tô Thanh Tú được nha hoàn đến đỡ, tiến vào trong phòng.

Nhìn thấy Âu Dương Cẩm Nguyệt ngoan ngoãn đánh đàn, không khỏi cười híp hai mắt, nói ra: "Nữ nhi ngoan, đàn này đàn như thế nào?"

"Mẹ, đàn này đàn tới đàn lui còn không phải như vậy, mỗi ngày con đều nhốt ở trong phòng, cũng sắp buồn chết rồi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng thẳng người lên, nghênh đón Tô Thanh Tú, kéo tay của bà.

"Con đưa nhò này, cái này cũng không phải là vì có thể làm cho con lên làm Thái Tử Phi sao?" Tô Thanh Tú vỗ vỗ mu bàn tay của Âu Dương Cẩm Nguyệt, bà xoay người, nhìn nha hoàn chung quanh một vòng, nói ra: "Tất cả lui ra đi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt vịn Tô Thanh Tú đến ngồi lên ghế, hỏi: "Mẹ, chuyện mẹ nhấn nhủ con đã cho Ngân Nguyệt đi làm rồi, nhưng con ngốc đó thật sự hôn mê bất tỉnh? Không phải là giả bộ sao?"

"Chuyện này, mẹ tự nhiên sẽ làm cho con thỏa đáng"

Tô Thanh Tú vỗ vỗ mu bàn tay của Âu Dương Cẩm Nguyệt, ngẩng đầu hỏi: "Ngược lại kỹ đàn này của con, mẹ nghe không có tiến bộ chút nào, cái dạng này, làm sao có thể làm hoàng hậu vui được?"

"Mẹ" Âu Dương Cẩm Nguyệt đẩy cánh tay của Tô Thanh Tú, "Mẹ, mẹ nhất định phải giúp đỡ nữ nhi a."

"Được rồi, lần này nương dẫn theo một người cho con." Tô Thanh Tú thở dài, nhìn qua Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói ra ý lần này đến.

"Người? Người nào?" Âu Dương Cẩm Nguyệt lặng lẽ mở mắt.

"Vũ khôi trên Lạc Hà, Lạc Thanh Lưu." Tô Thanh Tú nói, rồi vỗ tay lên.

Cửa phòng đóng chặt chậm rãi mở ra, từ bên ngoài chậm rãi đi vào một nữ tử

"Tiểu nữ Lạc Thanh Lưu, ra mắt Âu Dương tiểu thư, Âu Dương phu nhân." Trên mặt Lạc Thanh Lưu lộ ra loại dịu dàng như ánh trăng Phù Dung, lộ nụ cười thanh nhã, hướng về Âu Dương Cẩm Nguyệt và Tô Thanh Tú chấp tay thi lễ hạ thấp người.

"Thanh Lưu, mau dậy đi."

Tô Thanh Tú tiến lên, thân thiện đỡ Lạc Thanh Lưu dậy.

"Phu nhân, có chuyện gì, cứ việc phân phó Thanh Lưu."

Lạc Thanh Lưu mỉm cười với Tô Thanh Tú

"Mẹ, nàng ta chính là vũ khôi, Lạc Thanh Lưu?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt tỉnh té nhìn qua Lạc Thanh Lư, thật đúng là một nữ tử quyền rũ động lòng người

"Cẩm Nguyệt, lần này mẹ mời Thanh Lư cô nương tới, chính là vì cho ngươi học tập vũ kỹ, còn có cảm kỹ với nàng ta."

Tô Thanh Tú nhìn qua Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói sắp xếp của mình.

"Mẹ, mẹ thật sự muốn để cho nữ nhi này học vũ từ nữ tử trắng hoa sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt hiển nhiên đối với thân phận của Lạc Thanh Lư, có chút khinh thường.

"Con biết cái gì, tiểu hài tử không được nói lung tung."

Tô Thanh Tú trầm mặt, quát khẽ Âu Dương Cẩm Nguyệt là không hiểu chuyện.

Lạc Thanh Lư lại nhẹ nhàng mà cười: "Âu Dương tiểu thư thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, xác thực Thanh Lư chỉ là nữ tử hồng trần, đảm đương không nổi cái trách nhiệm dạy bảo tiểu thư này, phu nhân, xem ra người vẫn là thành cao minh khác đi."

"Thanh Lư à, ngươi có thể ngàn vạn đừng nóng giận, Cẩm Nguyệt nhà của ta đây không phải là tiểu hài tử không hiểu chuyện sao."

Tô Thanh Tú trừng mắt nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, vội đứng dậy, ngăn cản Lạc Thanh Lư rời đi.

Lạc Thanh Lư nhìn qua Tô Thanh Tú, lại nhìn xem Âu Dương Cẩm Nguyệt ở bên cạnh cúi đầu, đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia cười lạnh

Nàng thu hồi bước chân nhìn về phía Tô Thanh Tú, nói ra: "Phu nhân coi trọng Thanh Lư như thế, nếu Thanh Lư khước từ, chính là Thanh Lư không biết điều rồi."

"Thanh Lư xem ngươi nói gì vậy." Tô Thanh Tú cầm tay của Lạc Thanh Lư, lập tức ngừng đầu, nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Cẩm Nguyệt còn không qua đây, hướng Thanh Lư bồi tội."

"Mẹ!" Âu Dương Cẩm Nguyệt lập tức ngạc nhiên nhìn về phía Tô Thanh Tú, quả thực không thể tin được lời nói của Tô Thanh Tú.

Lạc Thanh Lư ngồi xuống ở bên cạnh Tô Thanh Tú, nàng nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, nửa ngày không có động tĩnh

"Mẹ"

Âu Dương Cẩm Nguyệt giẫm chân, nhưng mà với ý bảo của Tô Thanh Tú, chỉ có thể ngậm miệng, chậm rãi đi về phía Lạc Thanh Lư

Lạc Thanh Lư ở lúc Âu Dương Cẩm Nguyệt đến gần thì rốt cục có động tĩnh, nói ra: "Ai nha, tiểu thư làm gì khách khí như vậy, Thanh Lư cũng đảm đương không nổi, đã phu nhân để mất Thanh Lư như vậy, Thanh Lư tự nhiên sẽ dốc hết khả năng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tâm khóa 18

Khi Lạc Thanh Lư thấy Âu Dương Cẩm Nguyệt gần người rồi cuộc thăm dò, nói ra: "Kìa, tiểu thư làm gì khách khí như vậy, Thanh Lư cũng gánh không nổi, phu nhân đã coi trọng Thanh Lư như vậy thì Thanh Lư đương nhiên sẽ dốc hết khả năng của mình."

"Tốt lắm tốt lắm, Thanh Lư cô cũng không cần khiêm tốn như vậy."

Tô Thanh Tú nhìn về phía Lạc Thanh Lư, lại cười nói.

"Phu nhân, người bảo Thanh Lư dạy tiểu thư vũ kỹ đây là không có vấn đề gì, chỉ sợ Thanh Lư bất lực."

Ở Lạc Thanh Lư hơi hơi giương mắt nhìn về phía Tô Thanh Tú, nói ra.

"Nhưng ta nghe nói Thanh Lư cô là cảm vũ song tuyệt, làm gì khiêm tốn như thế."

Tô Thanh Tú nhấc ống tay áo, giương mắt, nhìn về phía Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư che miệng cười, "Phu nhân thật sự là coi trọng Thanh Lư, được rồi, Thanh Lư việc đáng làm thì phải làm."

"Như vậy đi, ta sẽ giao Cẩm Nguyệt cho cô." Tô Thanh Tú nói xong đứng lên, nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Cẩm Nguyệt cùng Thanh Lư học tập cho tốt vào nhé."

Âu Dương Cẩm Nguyệt thấp phần không tình nguyện nhẹ gật đầu, "Cẩm Nguyệt rõ, xin nương yên tâm."

"Đây mới là nữ nhi ngoan của nương, nương còn có việc phải làm, sẽ không quấy rầy con cùng Thanh Lư học tập."

Tô Thanh Tú nói chuyển ánh nhìn về phía Lạc Thanh Lư, lại nói: "Thanh Lư, cô dạy bảo nàng cho tốt nha."

"Dạ, phu nhân." Lạc Thanh Lư hạ thấp người với Tô Thanh Tú thờ dài.

Tô Thanh Tú lại lần nữa vỗ vỗ lưng Âu Dương Cẩm Nguyệt, lúc này mới mỉm cười rời đi.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đưa mắt nhìn Tô Thanh Tú rời đi, thẳng đến nhìn như không thấy Tô Thanh Tú, lúc này mới quay người lại Lạc Thanh Lư lẳng lặng yên đứng ở tại chỗ, gương mặt, chống lại tầm mắt của Âu Dương Cẩm Nguyệt quảng tới, mỉm cười: "Âu Dương tiểu thư, chúng ta là không phải có thể bắt đầu rồi sao, Thanh Lư"

"Hừ, Lạc Thanh Lư, bốn tiểu thư nếu không nể mặt mẫu thân, sao lại há có thể cho cô trong này."

Âu Dương Cẩm Nguyệt trái ngược lúc trước thuận theo, lại trở lại kia kiêu căng cùng ngạo mạn, khinh thường nhìn Lạc Thanh Lư.

Về mặt Lạc Thanh Lư chột tất, lập tức liền gương cười nói: "Lời của Âu Dương tiểu thư..., Thanh Lư ghi nhớ trong lòng."

"Xem như cô thức thời, được rồi, vậy thì bắt đầu đi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt gặp Lạc Thanh Lư khúm núm như thế, thật cũng không làm khó nữa thì thu lại vẻ kiêu ngạo kia.

Lạc Thanh Lư chậm chậm đi về cổ cầm phía trước, ngồi xuống ở dưới cái nhìn soi mói của Âu Dương Cẩm Nguyệt và bắt đầu sờ chút dây đàn.

Trăng non như lưỡi câu ở giữa đèn hoa rực rỡ vừa lên. Một đạo bóng dáng lén lút đi về phía Bắc Uyển, đôi mắt đảo bốn phía, mượn ánh trăng đi tới Bắc Uyển.

"Thùng thùng."

Hai tiếng gõ cửa qua đi, từ trong truyền đến tiếng hỏi của Ngân Tụ, "Ai vậy?"

"Ngân Tụ, là ta."

Ở trong viện Ngân Tụ nghe được thanh âm từ ngoài cửa, trong nội tâm cả kinh, dựa lưng vào cửa, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa ở ngoài cửa

Chỉ thấy Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu với Ngân Tụ.

Lúc này Ngân Tụ mới quay người lại, mặt dán vào ván cửa, nhỏ giọng đáp lại: "Cửu vương gia, ngài làm sao đến đây?"

"Ngân Tụ, mở cửa, ta nghe nói Sùng Hoa bị bệnh, ta lo lắng, muốn đến nhìn nàng?"

Mặc Âm Trần dựa vào ván cửa hướng về Ngân Tụ trong cửa nói ra.

Ngân Tụ quay đầu lại, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, tiếp nhận cái lắc đầu của Âu Dương Sùng Hoa.

Ngân Tụ âm thầm thờ dài, lại lần nữa quay sang, trả lời: "Cửu vương gia, giờ đã trễ rồi, hay là ngài trở về đi."

"Ngân Tụ, người mở cửa ra trước đi, để cho ta đi vào, ta chỉ muốn nhìn Sùng Hoa, nàng không có việc gì, ta sẽ lập tức rời đi."

Bên ngoài Mặc Âm Trần trong đầu chỉ tưởng nhớ Âu Dương Sùng Hoa, từ lúc biết được Âu Dương Sùng Hoa không cẩn thận rơi xuống nước, sau đó hôn mê bất tỉnh thì chàng cảm thấy đứng ngồi không yên.

Mặc cho gió về đêm lớn đi đến Âu Dương Thế Gia chỉ để nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Cửu vương gia, bây giờ thật sự đã quá muộn, hay là ngài trở về đi, hơn nữa lão gia phân phó, không có sự cho phép của lão gì thì bất luận là ai cũng không thể bước vào cửa sân nửa bước."

"Ngân Tụ, ta chỉ muốn nhìn xem Sùng Hoa, chỉ cần xác định nàng không có việc gì, ta liền lập tức đi."

Mặc Âm Trần nói cái gì cũng không nguyện ý rời đi.

Ngân Tụ bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Sùng Hoa, Âu Dương Sùng Hoa ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, xẹt qua bóng đêm, thẳng tắp dò xét hướng cửa ra

vào.

"Ngân Tụ ?"

Lần nữa Mặc Âm Trần lại gõ lên trên ván cửa.

"Ôi, ta không thể, Cửu vương gia, hay là ngài trở về đi, Ngân Tụ thật không làm được, trừ phi ngài được sự cho phép của lão gia cho ngài đến đây."

Ngân Tụ nói xong liền chạy khỏi cửa sân.

Bây giờ nàng bị kẹt giữa Mặc Âm Trần cùng Âu Dương Sùng Hoa, hai người này ai cũng không đắc tội được.

Hơn nữa nhìn bộ dạng tiểu thư như vậy, hoàn toàn không có ý cho Cửu vương gia vào.

"Ngân Tụ ?"

Mặc Âm Trần vỗ ván cửa lần nữa, đáng tiếc, thanh âm của Ngân Tụ không còn truyền đến.

Ngân Tụ chạy ra đến cửa phòng, ngẩng đầu, nhìn qua Âu Dương Sùng Hoa, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, thật sự như vậy tốt sao? Chính là Cửu vương rất khó đối phó "

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng thoáng nhìn, Ngân Tụ lập tức không dám lên tiếng nữa, nàng cúi đầu, lui xuống

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn cửa ra vào. Mặc Âm Trần vẫn không có rời đi, chàng vẫn gọi Ngân Tụ.

"Ngân Tụ , mở cửa nhanh đi, mở cửa ra nhanh"

Thanh âm của Mặc Âm Trần càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

"Tiểu thư, tiếp tục như vậy, cho dù Bắc Uyển chúng ta vắng vẻ như thế, có lẽ là sẽ ?"

Dường như Âu Dương Sùng Hoa một chút cũng không lo lắng về điều ấy

"Cửu vương gia?"

Ngay lúc Mặc Âm Trần lại lần nữa muốn gõ cửa thì truyền đến tiếng kinh hô của Bạch Tố Nương tiếng kinh ô.

Ngân Tụ âm thầm hạ ánh mắt, nguyên lai là có chuyện như vậy, tiểu thư đoán chắc phu nhân sẽ đi qua, cho nên mới không biết sợ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Góc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tâm khóa 19

Ngân Tụ âm thầm hạ ánh mắt, nguyên lai là có chuyện như vậy, tiểu thư đoán chắc là phu nhân sẽ tới, cho nên mới không phải sợ hãi như thế.

"Vào đi thôi"

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi tầm mắt, xoay người lại, nói với Ngân Tụ.

Ngân Tụ khẽ lên tiếng, nhìn về phía cửa, có chút đồng tình lắc đầu thở dài một tiếng, vội vàng đi theo Âu Dương Sùng Hoa vào trong phòng.

Ở ngoài viện, Mặc Âm Trần đi về phía Bạch Tố Nương nói:

"Di nương, người tới vừa đúng lúc, người mau gọi Ngân Tụ mở cửa cho ta, ta muốn vào xem Sùng Hoa một chút."

Mặc Âm Trần kéo cánh tay Bạch Tố Nương năn nỉ nói.

Bạch Tố Nương làm cái ám hiệu cho nha hoàn cận thân Ngân Tụ của mình, Ngân Tụ khom người, canh giữ ở ngoài mười bước.

Bạch Tố Nương vội kéo cánh tay Mặc Âm Trần, đi về dưới tàng cây bên cạnh, giương mắt, nhìn Mặc Âm Trần, nhỏ giọng nói: "Cửu vương gia, người

cũng thật sự là quá không hiểu chuyện rồi, bây giờ sao có thể lén lút đi vào như vậy, nếu việc này để người có lòng bất gặp, còn không biết sẽ bị truyền thành cái dạng gì."

"Di nương, ta chỉ muốn nhìn thấy Sùng Hoa, hiện tại nàng rốt cuộc như thế nào? Nói là hôn mê bất tỉnh? Chẳng lẽ lại giống lần trước?"

Về mặt Mặc Âm Trần lo lắng nhìn Bạch Tố Nương.

"Sùng Hoa thể chất yếu, tỉnh thì có tỉnh lại, có điều lúc này vẫn không hết sốt, cho nên mới chưa có tỉnh dậy thôi."

Bạch Tố Nương nắm chặt tay Mặc Âm Trần, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Mặc Âm Trần nói: "Cửu vương gia, ngươi hãy đi về trước đi"

"Di nương, vậy người nói cho ta biết, Sùng Hoa có phải thật không có việc gì hay không?"

Mặc Âm Trần nhìn Bạch Tố Nương hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là ngày hội Thương Hoa, Sùng Hoa chỉ sợ là không đi được rồi."

"..."

Mặc Âm Trần trầm mặc lại, ngón tay của hắn bắt gác sờ sờ chiếc nhẫn đang đeo

"Cửu vương gia?"

Bạch Tố Nương nhìn về phía Mặc Âm Trần, hỏi.

Mặc Âm Trần thu hồi tay vuốt chiếc nhẫn, ngẩng đầu, nét mặt biểu lộ tươi cười, "Nếu Sùng Hoa không có việc gì, vậy ta cũng yên tâm, Di nương hãy giúp ta chăm sóc Sùng Hoa thật tốt."

"Cửu vương gia, về chuyện hội Thương Hoa?"

"Di nương xin yên tâm, chăm sóc thân thể Sùng Hoa cho thật tốt, mọi việc đều giao cho ta đi xử lý."

Tay Mặc Âm Trần nắm chặt tay Bạch Tố Nương.

"Cửu vương gia, đứa nhỏ Sùng Hoa này có thể có người hôn phu tương lai quan tâm như vậy, tâm ý này của Di nương cũng có thể buông xuống rồi."

Bạch Tố Nương cảm ngược lại tay Mặc Âm Trần nói: "Ngươi đi nhanh đi, nếu Sùng Hoa có chuyện gì, Di nương sẽ phái người đi thông báo cho ngươi."

"Vậy thì tất cả trông nhờ di nương." Mặc Âm Trần gật đầu, xoay người lại, liếc nhìn cửa ngoài khép chặt lần nữa, lúc này mới lưu luyến không rời buông ra tay Bạch Tố Nương, rời đi.

Bạch Tố Nương đưa mắt nhìn Mặc Âm Trần biến mất trong đêm tối mịt mờ, thở dài yếu ớt.

Ngân Tập tiến lên, đỡ lấy Bạch Tố Nương, hỏi: "Phu nhân, Cửu vương gia tới làm cái gì?"

"Ngươi hỏi nhiều như vậy làm cái gì, còn không mau đi gõ cửa."

Ánh mắt Bạch Tố Nương mãnh liệt, thúc giục.

Ngân Tập bỗng dưng rút mình một cái, vội cúi đầu, đi gõ cửa. . . .

Đêm khuya, vạn vật đều đã ngủ

Trong phòng Âu Dương Sùng Hoa, đột nhiên lại tới một người.

Trong phòng mờ mờ, Âu Dương Sùng Hoa ngồi vào trên giường của mình, giường mắt nhìn Lạc Thanh Lưu xuất hiện ở trong phòng.

"Không nghĩ tới, người này đường đường Âu Dương Thế Gia Tam tiểu thư, Cửu Vương Phi tương lai, gian phòng cư nhiên đơn giản như vậy, so với người trong hồng trần, còn không bằng."

Bóng dáng Lạc Thanh Lưu lượn lờ, chân thành đi về hướng Âu Dương Sùng Hoa.

"Lạc Thanh Lưu, ta nói rồi, ta và ngươi đã thanh toán xong, không hề có quen biết."

Âu Dương Sùng Hoa bỗng dưng từ trên giường đứng dậy, bóng dáng như quỷ mỵ lướt tới trước người của Lạc Thanh Lưu.

Sắc mặt Lạc Thanh Lưu không sợ nhìn tay đã giữ yết hầu của nàng, "Sùng Hoa, ta tới cũng chỉ là muốn giúp ngươi."

"Giúp ta? Lạc Thanh Lư, ngươi biết cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Lạc Thanh Lư, lực đạo trong tay không khỏi tăng thêm ba phần.

Sắc mặt Lạc Thanh Lư có chút trắng bệch, "Sùng Hoa, mặc dù ta không biết tại sao ngươi muốn che giấu chính mình, nhưng, ta có thể cảm thấy trong lòng ngươi ẩn giấu phần hận ý, hận ý của ngươi khiến ta không cách nào mặc kệ mà không lo cho ngươi."

"Lạc Thanh Lư, ta với ngươi cũng chỉ là giao dịch tiền bạc" Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng nhìn Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư cười, "Lạc Thanh Lư ta làm việc, chỉ bằng yêu thích, ta thích ngươi, đây chính là nguyên nhân vì sao ta sẽ giúp cho ngươi."

"Thật là không biết sống chết."

Lực đạo trong tay Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên tăng thêm, nhưng tình thế lại rất nhanh biến đổi.

Lạc Thanh Lư thở hổn hển, xoa cổ của mình, có một hồi lâu yên lặng.

Âu Dương Sùng Hoa đi tới trước bàn, đốt ngọn đèn dầu trên bàn, ngồi xuống.

Lạc Thanh Lư ngồi xuống ở bên người Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Sùng Hoa, ta chỉ muốn giúp ngươi."

"Lạc Thanh Lư, ngươi dựa vào cái gì để cho ta tin tưởng ngươi?" Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, ngọn đèn dầu chiếu xuống trên gương mặt trắng nõn, giống như bao trùm lên một tầng ánh hồng nhạt.

"Bằng ta có thể giải được hận ý của ngươi, thù có thể báo."

Lạc Thanh Lư nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ thản nhiên thu hồi ánh mắt, tựa hồ rơi vào trầm tư.

Xoay mình hoàn hồn, gần ngay trước mắt chính là gương mặt dịu dàng, nụ cười kia thậm chí có thể làm lòng người phát lạnh

Chớp mũi Lạc Thanh Lư gần như để gần chớp mũi Âu Dương Sùng Hoa nói: "Sùng Hoa, nếu như mà ta nói cho ngươi biết, nguyên nhân ta giúp ngươi chỉ là muốn cho Âu Dương Cẩm Nguyệt chết, ngươi tin không?"

Âu Dương Sùng Hoa từ từ đứng dậy, tầm mắt của nàng từ trên người của Lạc Thanh Lư dời đi chỗ khác.

Lạc Thanh Lư chỉ mỉm cười nhìn Âu Dương Sùng Hoa, không sợ hãi không loạn, chỉ là nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Tâm khóa 20

Lạc Thanh Lư chỉ mỉm cười nhìn Âu Dương Sùng Hoa, không sợ hãi không loạn chỉ là nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa lần nữa ngồi trở lại, nàng cầm ly trà trên bàn, đặt ở hai đầu bàn.

Lạc Thanh Lư nhìn tới cử động lần này không khỏi mỉm cười, từ chỗ khác bước qua nâng lên chung trà nói: "Sùng Hoa, Lạc Thanh Lư ta tuy không phải là người tốt lành gì, nhưng uống xong ly trà này, ta với ngươi đã cùng nhau ở chung một chiếc thuyền, ngươi chìm ta cũng chìm, ngươi phú quý, ta cũng phú quý."

Âu Dương Sùng Hoa nâng chung trà lên, nàng thu lại sắc mặt, mắt chậm rãi ngược lên, đối diện tầm mắt của Lạc Thanh Lư.

"Nếu như trong hai người ta và ngươi có một người bội ước..." dứt lời Âu Dương Sùng Hoa uống cạn ly trà, vung ly trà, chỉ vào ly trà vỡ vụn trên đất, nói: "Giống như ly này, chết không có chỗ chôn."

Lạc Thanh Lư nhìn ly trà vỡ vụn trên đất, lại cười nói, "Được, giống như ly này, chết không có chỗ chôn!"

Hai người nhìn vào mắt nhau thật lâu, Lạc Thanh Lư bỗng nhiên đến sát trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, nghe nói ngày mai Thái Tử sẽ đi Nam Lâm săn thú, đến lúc đó..."

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt nhìn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua gương mặt của Lạc Thanh Lưu, "Lạc Thanh Lưu, ngươi khiến ta vừa vui vừa sợ, có vui mừng có sợ hãi."

Thật ra thì từ lần đầu tiên gặp gỡ Lạc Thanh Lưu, Âu Dương Sùng Hoa có thể cảm giác được, khí từ trên người Lạc Thanh Lưu tỏa ra là không bình thường.

Nàng tuyệt sẽ không là một vũ cơ bình thường!

"Ta tuyệt sẽ không tôn trọng ngươi!" Lạc Thanh Lưu nâng cằm Âu Dương Sùng Hoa lên, ánh mắt tinh tế dừng ở trên mặt của nàng.

Âu Dương Sùng Hoa giữ ngược lại cổ tay của Lạc Thanh Lưu, "Phản bội ta, ta liền cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Đó là đương nhiên." Sắc mặt Lạc Thanh Lưu có chút tái nhợt, thu tay trở về.

Lực đạo vừa rồi của Âu Dương Sùng Hoa lại nặng thêm một phần, cổ tay của nàng như sắp bị gãy.

Lạc Thanh Lưu ngồi ở đối diện Âu Dương Sùng Hoa, không có chờ Âu Dương Sùng Hoa lên tiếng, nàng liền muốn đem những gì mình biết nói hết ra với nàng.

Nàng tỉ mỉ đánh giá Âu Dương Sùng Hoa, nhưng không có nhìn ra được gì.

Về mặt Âu Dương Sùng Hoa nhìn ra không có chút nào thay đổi, giống như mọi việc đều không thể cảm động được đến lòng của nàng.

Thật là càng ngày càng làm cho nàng cảm thấy thú vị, càng ngày càng làm cho nàng cảm thấy Âu Dương Sùng Hoa nhất định có ẩn giấu bí mật kinh thiên.

Trời xanh mây trắng, chim thước bay cao, chợt có mấy con xoay quanh thật lâu không thấy rời đi.

Gió lớn xẹt qua, hấp hối hạ nhàn nhạt cỏ xanh vị, cung khảm sừng dây cung tranh, móng ngựa thanh thanh.

Kinh chim bay, khiến mây bay.

Xuyên trời thấy sáng, xuyên qua mây mù, điều bí ai rớt xuống, phịch hai cái, liền vắng lặng.

Tiểu Lục Tử xách con mèo tới trước ngựa, hướng chủ từ mừng rỡ lấy lòng.

Mà, túm tụm ở bên, một đám con nhà giàu ở trước ngựa đua tranh cảm trước.

"Tài bắn cung của Cửu Vương Gia càng ngày càng tinh xảo."

Ánh mắt Mặc Âm Trần cẩn thận lướt qua mọi người, mọi người liền từ bên cạnh giá ngựa rời đi.

Những người liên can, thấy Cửu vương gia tựa hồ tâm tình không tốt, cũng chỉ có thể hậm hực rời đi.

Chỉ có một người, đi theo, dừng lại ở bên người Mặc Âm Trần, thu lại ánh mắt nói: "Cửu đệ, có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Mặc Âm Trần xoay người lại, nhìn về phía Mặc Ngạo Đình thì tối tăm trên mặt có hơi mất đi, hần phát tay một cái, nói: "Không có, chẳng qua mấy ngày nay bận rộn chuyện hội Thương Hoa nên có chút mệt mỏi."

Mặc Ngạo Đình đi tới, vỗ vỗ đầu vai Mặc Âm Trần: "Cửu đệ, lúc này ngươi một chút cũng không nghĩ cùng Tứ ca ta thi đấu một trận, như thế nào?"

Nói xong, Mặc Ngạo Đình chỉ vào con mèo xẹt qua phía trước, "Vừa vặn lúc này có thể tự mình so cao thấp, Cửu đệ ngàn vạn lần không được từ chối."

Mặc Âm Trần vốn định phải rời khỏi, nghe trong lời nói của Mặc Ngạo Đình, cười nói: "Nếu Tứ ca có hứng thú, đệ đệ ta không thể tự nhiên làm mất nhã hứng của ca ca. Được, đệ đệ liền cùng Tứ ca thi đấu một trận. Sau nửa canh giờ, chúng ta trở về chỗ cũ, nhìn xem con mèo ai nhiều hơn."

"Được."

Mặc Ngạo Đình đáp lời, giọng điệu điều khiển ngựa chạy đi.

Mặc Âm Trần đưa mắt, nhìn bóng dáng phía trước đi xa, con người vốn u tối kín đáo chuyển sáng, điều khiển ngựa mau chóng đuổi theo chạy về một con đường khác bên cạnh không hề dừng lại.

"Thái tử, lần này thu hoạch thật phong phú, nhất định Cửu Vương Gia đã bị lạc ở phía sau rồi."

Tiểu thái giám Trường An, mang theo chiến lợi phẩm của Mặc Ngạo Đình, đi ở phía sau.

"Ngươi ngàn vạn lần không được xem thường Cửu Vương gia."

Mặc Ngạo Đình lắc đầu một cái, hẳn cũng không cảm giác mình chiến lợi điểm này là có thể thắng nổi Cửu đệ của mình.

"Thái tử, đằng trước sẽ đi Nam Lâm, chúng ta có phải hay không cản trở về?"

"Ta nhớ rõ đằng trước là đi Lạc Hà."

"Đúng vậy à, đi tới chính là Lạc Hà."

Trường An đáp lời.

Đang lúc Mặc Ngạo Đình tính quay đầu ngựa lại, đúng lúc từ không trung, xa xôi bay tới tiếng đàn.

"Đây là"

Tiếng đàn êm tai dễ nghe, giống như đang tưởng niệm loại tình cảm.

Bất giác Mặc Ngạo Đình hẳn là bị tiếng đàn làm cho say mê, dừng ngựa, xoay người xuống ngựa, hẳn đem dây cương giao cho Trường An, nói: "Người ở chỗ này chờ."

"Thái tử, nô tài..."

"Người ở chỗ này chờ."

Ánh mắt Mặc Ngạo Đình mãnh liệt, Trường An cả kinh nhất thời thu hồi lại bước chân trở về, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ.

Mặc Ngạo Đình một thân một mình, men theo tiếng đàn mà đi.

Chẳng biết tại sao, nghe tiếng đàn, sẽ làm cho hắn nhớ tới mấy ngày trước gặp thiếu nữ kia ở Lạc Hà.

Cầm Nguyệt, Cầm Nguyệt

Con người đen trong trẻo nhưng lạnh lùng, đón lấy ánh mặt trời chiếu xuống trên mặt sông, từ từ nâng

Chỉ thấy, xa xôi một chiếc thuyền hoa tiến vào trong mắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tâm khóa 21

Bờ Lạc Hà, liễu xanh đưa đầy gọi tình, ý xanh nồng đậm gió xuân cười.

Trên sông, đang lúc hoa sen nở hoa, cô gái hái sen hoạt động mái chèo, như con thoi dạt dào trong sóng xanh biếc.

Một chiếc thuyền hoa, chia hoa rẽ liễu, từ từ đi tới.

Mà nơi Mặc Ngạo Đình nghe được tiếng đàn, đúng là từ thuyền hoa kia truyền đến.

Hắn đứng ở bờ sông, nhìn về hướng thiếu nữ đang ngồi đánh đàn bên trong thuyền.

Bởi vì khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, nhưng lại không thấy rõ ràng dung mạo.

Chỉ là, trong một lúc tiếng đàn kia đã làm cho người ta say mê, đúng là có thể so sánh cùng với nhạc công Phi Tuyết bên người Mẫu Hậu.

Ngoại trừ tiếng đàn của Thượng Quan Phi tuyết, tới giờ còn chưa có nghe được tiếng đàn nào cảm động như thế.

Mặc Ngạo Đình không thể không thừa nhận, quả thật hắn đã bị tiếng đàn động lòng người này thu hút.

Đang lúc Mặc Ngạo Đình động lòng, muốn đi về phía trước thì thanh âm vội vàng của Trường An truyền đến: "Thái tử - - Thái tử..."

Ánh mắt Mặc Ngạo Đình trầm xuống, quay người lại, nhìn về hướng Trường An, hỏi: "Chuyện gì?"

"Thái tử, trong cung truyền lời đến, nói là bệnh của Hoàng Hậu lại tái phát, xin ngài hãy nhanh quay về xem một chút, vào lúc này, vài vị Vương Gia cũng đã đi qua rồi."

Tay Trường An lau mồ hôi trên trán, xa xa hẳn cũng nhìn thấy chiếc thuyền hoa.

"Cái gì ----"

Mặc Ngao Đình bởi vì lời nói của Trường An, trái tim không khỏi chấn động, vội đón nhận dây cương trong tay Trường An, xoay người lên ngựa, cũng không quay đầu lại vội vã đi.

Trường An vội vã bước theo rồi khỏi bờ sông.

Tiếng đàn ở trên thuyền vẫn lay động.

"Mọi người đã đi xa, người còn đàn cái gì?"

Lạc Thanh Lư từ trong khoang thuyền đi ra, nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trên thuyền.

"Giúp ta điều tra một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể làm cho hấn dừng bước."

Ngón tay nhỏ nhắn của Âu Dương Sùng Hoa xoa nhẹ dây đàn, giương mắt nhìn về phía Lạc Thanh Lư.

"Cho ta thời gian nửa ngày, nhất định có tin tức cho người." Lạc Thanh Lư nói xong, đưa tay ra một chút, chỉ thấy một nữ đồng cầm con chim bồ câu trắng, từ trong khoang thuyền đi ra, đem chim bồ câu trắng giao đến tay cho Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư cầm chim bồ câu trắng, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa tự tin cười, đem chim bồ câu trắng thả bay đi.

"Chẳng lẽ người không tò mò sao?"

Lạc Thanh Lư ngậm một cây thuốc dài nhỏ, nhả ra một vòng khói, cười nhìn nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa từ trên bàn cầm đứng lên, ánh mắt ngắm nhìn phương xa, đối với câu hỏi của Lạc Thanh Lư, chỉ có bóng lưng hờ hững của nàng.

Lạc Thanh Lư nhìn bóng lưng nàng hứng gió, mày nhon chỉ nhíu lại, cười nói: "Ta nên trở lại lo cho việc học của vị đại tiểu thư kia, ai ...,ta thật sự là chưa từng gặp qua người nào ngốc như vậy, thế nào Giáo Đồ vô dụng."

Âu Dương Sùng Hoa vẫn yên lặng không nói, đột nhiên xoay người, nhìn về phía Lạc Thanh Lư, nói: "Đến lúc rồi"

Lạc Thanh Lư hơi kinh ngạc một chút, lập tức cười nói: "Thật đã đến lúc?"

Chỉ tiếc Âu Dương Sùng Hoa vẫn không cho Lạc Thanh Lư bất kỳ câu trả lời gì, mà nàng nhảy từ trên tàu lên, bàn chân đạp nước mà đi.

Lạc Thanh Lư nhìn bóng dáng của nàng đã ổn định trên bờ, chỉ có thể thở dài.

Thu hồi ánh mắt, Lạc Thanh Lư phân phó người lái thuyền cặp bờ.

Một lúc lâu sau, trong Âu Dương Phủ.

"Không được, không được, không được, vẫn là không được!" Về mặt giận dữ của Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn chằm chằm Lạc Thanh Lư, chỉ vào mũi Lạc Thanh Lư mắng: "Người nói, người rốt cuộc có thật lòng dạy ta hay không, tại sao tài đánh đàn của ta một chút cũng không có tiến bộ."

"Âu Dương tiểu thư, không phải tài đánh đàn của người không có tiến bộ, mà ngay cả vũ điệu cũng như vậy." Trên mặt của Lạc Thanh Lư hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt bị Lạc Thanh Lư không lưu tình chút nào mà chế nhạo, trên mặt đột nhiên đỏ lên, nàng trừng mắt nhìn vào Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư thu hồi lại ánh mắt, chuyển tầm nhìn về hướng trong phòng, thật có lỗi nói: "Phụ nhân, Thanh Lư là bức lực."

Tô Thanh Tú tự nhiên cũng biết nữ nhi của mình nặng nề thế nào, nếu không phải như thế, nàng cần gì hao tốn nhiều ngân lượng, mời Lạc Thanh Lư tới dạy cho Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Chỉ tiếc, cho dù sư phụ có giỏi đi nữa, mà đệ tử này tư chất tự nhiên lại kém thông minh, cho nên vẫn là không cách nào dạy được.

"Nương, người này căn bản nửa điểm bản lĩnh cũng không có, người còn không mau đuổi đi, tìm cho nữ nhi một người sư phụ khác."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đi đến bên người Tô Thanh Tú, trừng mắt nhìn vào Lạc Thanh Lư.

"Thanh Lư, tư chất Cẩm Nguyệt không có, điều này ta cũng biết rõ, bất quá người như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp, ít nhất phải làm cho tài năng

múa của nàng đi lên, đứng không?"

Tô Thanh Tú vỗ vỗ mu bàn tay trấn an Âu Dương Cẩm Nguyệt, gương mặt nhìn về phía Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư nhú mồm, nói: "Phu nhân, nếu không phải người đối với Thanh Lư không tệ, Thanh Lư đã sớm rời đi. Chỉ tiếc, Âu Dương tiểu thư thật sự quá mức khiến Thanh Lư đau đầu, sợ rằng sư phụ nào cũng sẽ như vậy. Phu nhân vẫn là mời lão sư khác dạy cho Âu Dương tiểu thư đi."

Nói xong, Lạc Thanh Lư khom người về phía Tô Thanh Tú, liền muốn rời đi.

"Thanh Lư, chuyện này, ngươi thật cần phải cho ta nghĩ biện pháp một chút."

Tô Thanh Tú đứng lên, kéo lại Lạc Thanh Lư, "Ta biết Thanh Lư ngươi chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng dám làm." Nói xong, từ giữa tay áo lấy ra xấp ngân phiếu, nhét vào trong tay Lạc Thanh Lư.

Lạc Thanh Lư nhú mồm, cúi đầu xuống nhìn ngân phiếu trong tay, hẳn là một vạn lượng.

Nhất thời, nét mặt biểu lộ tươi cười, nói: "Phu nhân, người đây là muốn Thanh Lư làm việc gì cho ngươi?"

Tô Thanh Tú nhìn chung quanh một chút, nghiêng người, kề vào lỗ tai nói nhỏ.

Lạc Thanh Lư nghe Tô Thanh Tú nói, ánh mắt không ngừng chuyển động.

"Thanh Lư, chỉ cần ngươi làm xong chuyện này, sau này vinh hoa phú quý tự nhiên không thể thiếu một phần của ngươi."

Tô Thanh Tú mỉm cười nhìn Lạc Thanh Lư.

"Không..không..không, phu nhân, ta sao có thể được"

Lạc Thanh Lư lại vội vàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tâm khóa 22

Tô Thanh Tú mỉm cười nhìn Lạc Thanh Lư.

Chỉ là nàng không ngờ đến, Lạc Thanh Lư vẻ mặt hoảng sợ lắc đầu một cái, ý vị mà nói mình không làm được.

"Lạc Thanh Lư, ngươi cho rằng mình còn có thể toàn thân trở ra?"

Tô Thanh Tú chợt thu lại ánh mắt, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

Sắc mặt Lạc Thanh Lư trắng bệch, nàng có chút sợ hãi, nói: "Phu nhân, cũng không phải Thanh Lư không có cái lá gan đó, chỉ là vóc người Thanh Lư cùng Âu Dương tiểu thư, thật sự là không xứng đôi, huống chi dung mạo của ta và nàng cũng là trời nam đất bắc (ý là khác xa)."

"Nếu chuyện này ngươi đã biết, ta sẽ không để cho ngươi rời đi như vậy."

Tô Thanh Tú hừ lạnh một tiếng.

Lạc Thanh Lư trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cười, "Ai nha, nguyên lai là Phu Nhân sợ Thanh Lư phá hỏng chuyện tốt của ngài hay sao? Phải nói, nếu như Thanh Lư có thể thay thế Đại tiểu thư, Thanh Lư còn vui vẻ không kịp. Phàm là việc kiếm tiền, cho dù là chuyện lấy mạng người, Thanh Lư cũng không buông tha."

"Vậy ngươi?"

Tô Thanh Tú nhìn về phía Lạc Thanh Lư, sắc mặt hơi biến thành âm áp.

Lạc Thanh Lư nhìn về phía Tô Thanh Tú, cuối cùng tầm nhìn dừng trên người của Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói: "Âu Dương tiểu thư không phải còn có một người muội muội chỉ kém một tuổi sao?"

"Chẳng lẽ ngươi muốn nói đến kẻ ngốc Sùng Hoa kia?" Chân mày của Âu Dương Cẩm Nguyệt cau lại, cười nói: "Nàng bắt quá chỉ là một kẻ ngốc, làm sao có thể thay thế ta?"

"Đại tiểu thư nguoi sai lầm rồi, ngày hôm trước ta không cẩn thận đi tới Bắc Uyển, nhưng lại nghe được một khúc nhạc hay, đây chính là khúc nhạc hay trăm năm khó được nghe à."

Lạc Thanh Lư giương mắt, cười nhìn sắc mặt đã muốn thay đổi của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Thanh Lư, nguoi có thể xác định khúc nhạc hay kia là chính tay Sùng Hoa đàn?"

Tô Thanh Tú hạ ánh mắt, hỏi:

Thật ra thì gần đây nàng cũng có nghe thấy, nha hoàn còn nói, thỉnh thoảng có nghe được tiếng đàn từ Bắc Uyển truyền ra.

Chỉ là, nàng không nghĩ tới tiếng đàn kia phát ra từ tay Âu Dương Sùng Hoa.

"Vậy cũng không phải, hơn nữa ta phát hiện các vị Âu Dương Tam tiểu thư, cùng Âu Dương Nhị Tiểu Thư, vô cùng giống nhau, bất kể là dáng người hay dung mạo."

"Điểm này là sự thật, Cẩm Nguyệt cùng Sùng Hoa tuy rằng không phải một mình ta sinh ra, những người đã thấy qua bọn họ, đều nói bọn họ giống như là một cặp sinh đôi, thật ra thì Sùng Hoa nhỏ hơn Cẩm Nguyệt mấy tháng, còn chưa đủ một tuổi."

Tô Thanh Tú sớm đã hiểu được ý tứ của Lạc Thanh Lư.

"Phu nhân, có người thần kỳ như vậy ở đây, nguoi còn lo Nhị Tiểu Thư không thể độc chiếm cành cây cao sao?"

Lạc Thanh Lư kẻ ở bên mặt Tô Thanh Tú, nói nhỏ.

"Nương, làm sao có thể cho kẻ ngốc kia thay thế ta, điều này sao có thể!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng không buông tha, nói.

"Nguoi câm miệng." Tô Thanh Tú hung hăng trừng mắt nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, nàng lại lần nữa nhìn về phía Lạc Thanh Lư, hỏi: "Thanh Lư, cho dù Sùng Hoa có thể thay thế Cẩm Nguyệt, nhưng sự si ngốc của nguoi này, làm sao có thể?"

"Ta vì Phu Nhân suy nghĩ diệu kế, chỉ cần Phu Nhân có thể thuyết phục Sùng Hoa tiểu thư, Thanh Lư có thể bảo đảm, chức Thái Tử Phi này sẽ là của Cẩm Nguyệt tiểu thư, nếu không thể, cái đầu trên người Thanh Lư, mặc cho Phu Nhân xử trí."

"Thanh Lư, nguoi thật nắm chắc như vậy sao?"

Tô Thanh Tú ghé mắt, nhìn về phía Lạc Thanh Lư.

Về mặt Lạc Thanh Lư lại cười nói: "Chuyện này phải xem khả năng của Phu nhân, có thể làm cho Sùng Hoa tiểu thư thay thế Cẩm Nguyệt tiểu thư đánh đàn hay không?"

"Chỉ cần tài đánh đàn của Sùng Hoa thật đúng như lời nguoi nói"

"Sao Phu nhân không thử chính tai đi nghe một chút?"

"Này" Tô Thanh Tú chần chờ, lại nói: "Nói vậy chuyện Sùng Hoa rơi xuống nước nguoi cũng có nghe thấy, nếu nàng còn không tỉnh"

"Phu nhân, Sùng Hoa tiểu thư thật sự hôn mê bất tỉnh mới tốt à, nàng sẽ không đến hội Thương Hoa, đây không phải đối với nguoi cùng Cẩm Nguyệt tiểu thư có lợi hơn sao? Nguoi trăm ngàn lần không thể để cho nàng tỉnh lại"

Nói xong, Lạc Thanh Lư từ trong ngực lấy ra một bình sứ, nói: "Ở đây Thanh Lư có một lọ 'Mộng Tỉnh Thập Phần', chỉ cần nguoi này vừa ngủ thấy, cho dù nàng đã chết, chắc chắn cũng có thể lập tức ngồi dậy. Hơn nữa, còn có thể nghe theo hoàn toàn, lời nói của nguoi bỏ thuốc."

""

Tô Thanh Tú nghe Lạc Thanh Lư nói xong, rốt cuộc ngồi không yên, vội mang theo Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng Lạc Thanh Lư, đi về hướng Bắc Uyển, tìm hiểu đến cùng

"Tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi, cái kia đại... đại Nương mang theo Cẩm Nguyệt tiểu thư đến đây"

Đằng xa Ngân Tú về mặt kinh hoảng chạy vào trong phòng.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Ngân Tú đứng ở cửa thờ, âm thầm hạ ánh mắt, nói: "Nguoi cứ như mọi ngày, cái gì cũng không cần nói, việc gì cũng không cần ngăn cản."

"Nhưng là, lúc này phu nhân lại không có ở đây, ta phải nên làm như thế nào, cũng không biết đại Nương muốn đến đây làm cái gì?"

Ngân Tụ sợ là Tô Thanh Tú cùng Âu Dương Cẩm Nguyệt đến có bất lợi đối với Âu Dương Sùng Hoa.

Về mặt Âu Dương Sùng Hoa lại không sợ, nói: "Ta cũng chỉ là người đã hôn mê, bọn họ có thể làm gì đối với ta, ngược lại người, ngàn vạn lần không được để lộ chân tướng."

"Dạ.. dạ.. dạ." Ngân Tụ vuốt ngực, chính mình chạy vào phòng bếp, nhìn một chút nước canh vì tiểu thư mà chuẩn bị, lúc này mới thấy được đám người Đại nương đã tới phía Bắc Uyển.

Đi tất, mới có thể trở về trước đám người Đại Nương, sớm thông báo cho tiểu thư chuẩn bị.

Âu Dương Sùng Hoa di chuyển lại bên giường, như thường ngày hướng một đầu nằm xuống, hai mắt liền khép lại.

Ngân Tụ đi qua đi lại trong phòng, đợi đám người Tô Thanh Tú đến.

Nàng chỉ cầu Phu Nhân có thể mau sớm trở lại, không biết sang sớm hôm nay Phu Nhân đã đi đâu, bay giờ cũng buổi trưa rồi, mà còn chưa trở lại.

Không bao lâu, ngoài viện truyền đến tiếng gõ cửa.

Cả người Ngân Tụ nhất thời chấn động, nàng liếc mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa hô hấp thật sâu nằm ở trên giường, lúc này mới vội vào trong viện, đi mở cửa.

Cửa viện vừa mở ra, Ngân Tụ liền thấy Tô Thanh Tú cùng Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng ở cửa viện, mà bên cạnh Tô Thanh Tú, lại có thêm một vị nữ tử bộ dáng thật xinh đẹp đứng.

Giờ phút này, nữ tử đang nhìn về phía Ngân Tụ khẽ mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tâm khóa 23

Cửa viện vừa mở ra, Ngân Tụ liền thấy Tô Thanh Tú cùng Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng ở cửa viện, mà bên cạnh Tô Thanh Tú, lại đứng thêm một vị nữ tử bộ dáng thật xinh đẹp.

Giờ phút này, nữ tử đang nhìn về phía Ngân Tụ khẽ mỉm cười!

"Đại Phu Nhân, Nhị Tiểu Thư."

Ngân Tụ lui về một bên cửa, nhìn về phía Tô Thanh Tú cùng Âu Dương Cẩm Nguyệt thỉnh an.

"Ân." Tô Thanh Tú liếc nhìn Ngân Tụ, bước vào trong viện.

Ngân Tụ cúi đầu theo sát một bên, nhỏ giọng hỏi thăm: "Đại Phu Nhân, hiện tại Phu Nhân không có ở đây, ngài..."

"Hiện tại Sùng Hoa như thế nào?" Tô Thanh Tú hướng bên trong phòng đi tới hỏi.

"Tiểu thư vẫn là như vậy, Đại Phu Nhân, Ngân Tụ đi pha trà cho người."

Ngân Tụ được Âu Dương Sùng Hoa dặn dò, vì vậy cũng không ngăn cản Tô Thanh Tú.

"Đi thôi, đi thôi, ta đi nhìn xem Sùng Hoa một chút."

Tô Thanh Tú gật nhẹ đầu xuống.

Ngân Tụ khom người, ánh mắt hơi lo lắng nhìn phía trong phòng.

Cho đến khi vị nữ tử xinh đẹp nhìn về phía nàng, Ngân Tụ mới không thể không lui xuống.

Tô Thanh Tú mang theo Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng Lạc Thanh Lưu đi vào bên trong phòng.

Ba người đứng trước giường nhìn một chút người nằm ở trên giường, Âu Dương Sùng Hoa vẫn như cũ ngủ say.

Tô Thanh Tú một mực nhìn về phía Ngân Tụ bên cạnh Âu Dương Cẩm Nguyệt, phân phó: "Ngân Tụ, ngươi ra bên ngoài coi chừng."

"Đạ, phu nhân."

Ngân Tụ đáp lời, rút lui ra khỏi phòng, canh giữ ở bên ngoài.

Sau khi Ngân Tụ rời khỏi phòng, Tô Thanh Tú nhìn về phía Lạc Thanh Lư hỏi: "Thanh Lư, hiện tại làm như thế nào?"

"Phu Nhân, ta bây giờ có thể giúp ngươi ngay lập tức đem Sùng Hoa tiểu thư cứu tỉnh."

Lạc Thanh Lư đi tới trước giường, hạ mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường.

"Được, ngươi lập tức đem nàng cứu tỉnh. Ta đi bên ngoài ngăn cản Ngân Tụ, Cẩm Nguyệt, ngươi ở nơi này nhìn nàng."

Tô Thanh Tú đưa cái ánh mắt nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt. Nói xong, liền đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngồi xuống ở bên cạnh bàn, không tin nhìn về phía Lạc Thanh Lư, "Uy, ngươi nhanh lên một chút có được hay không, không cần lãng phí thời gian của ta."

"Đạ, Cẩm Nguyệt tiểu thư."

Lạc Thanh Lư hướng Âu Dương Cẩm Nguyệt trả lời, nàng chậm rãi ngồi ở trên giường, nàng từ trong tay áo lấy ra cái lọ đã chuẩn bị sẵn, mở nắp, đem được thủy bên trong đổ ra một chút trên môi Âu Dương Sùng Hoa.

Lạc Thanh Lư nhìn thấy được thủy thấm vào môi Âu Dương Sùng Hoa, lúc này, nàng ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt đang muốn tựa vào đầu giường, nói: "Cẩm Nguyệt tiểu thư, Sùng Hoa tiểu thư lập tức sẽ tỉnh lại, ngươi đứng ở chỗ này, nàng tỉnh lại nhìn thấy người đầu tiên, cũng sẽ bị nàng nhận định là chủ nhân, ngươi muốn nàng làm cái gì, nàng sẽ làm cái đó."

"Nga?" Âu Dương Cẩm Nguyệt vẻ mặt vẫn là không tin nhìn về phía Lạc Thanh Lư, nhưng mà, trong mắt lại hiện ra một tia mong đợi.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đem thân thể mình đi về phía Âu Dương Sùng Hoa, dò xem nhất cử nhất động của Âu Dương Sùng Hoa.

"Uy, rốt cuộc khi nào thì nàng tỉnh lại?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt có chút không chờ được nhìn Lạc Thanh Lư hỏi.

"Cẩm Nguyệt tiểu thư, ngươi kiên nhẫn một chút à."

Lời nói Lạc Thanh Lư vừa ra khỏi miệng, Âu Dương Cẩm Nguyệt liền nhìn thấy hai mắt kia vốn là nhắm chặt, nay đã có chút động tĩnh.

Nàng lập tức ngừng lại hơi thở.

Quả nhiên, Âu Dương Sùng Hoa vẫn đang hôn mê bất tỉnh, lại có thể mở ra hai mắt ở trước mặt nàng.

Chẳng qua, hai mắt đại ra giống như người không có linh hồn, chỉ là trống rỗng nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Uy uy, kế tiếp phải làm như thế nào?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt kích động nhìn về phía Lạc Thanh Lư.

"Kế tiếp, Cẩm Nguyệt tiểu thư có thể thử nhìn xem, nàng có thể hay không nghe lời ngươi nói."

Lạc Thanh Lư mỉm cười nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nóng lòng nhìn Lạc Thanh Lư muốn thử, nuốt xuống nước miếng, hỏi: "Thật sự có thể, toàn bộ nghe ta?"

"Đương nhiên."

Lạc Thanh Lư ở trong lời nói của Âu Dương Cẩm Nguyệt, nhún đầu vai một cái nói: "Xin cứ tự nhiên."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đem tầm mắt thu hồi lại, nhìn bộ dáng ngu si đần độn của Âu Dương Sùng Hoa, mặc dù không tin, nhưng mà vẫn đi tới gần ở trước mặt nàng, hỏi: "Sùng Hoa? Biết ta là ai không?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa đại ra, thẳng tắp dừng ở trên mặt vào Âu Dương Cẩm Nguyệt, chậm rãi từ từ mở miệng, nói: "Chủ nhân"

"Chủ nhân?" Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe được Âu Dương Sùng Hoa gọi như vậy, cả khuôn mặt vụt tỏa sáng.

"Đương nhiên, nàng tính lại người thứ nhất nhìn thấy chính là người, người tự nhiên sẽ là chủ nhân của nàng, chỉ cần người nói cái gì, nàng sẽ nghe theo mà làm."

Lạc Thanh Lưu nhìn về phía vẻ mặt không dám tin của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Vậy ta ngược lại phải thử một chút"

Âu Dương Cẩm Nguyệt mới nói ra miệng, Tô Thanh Tú canh giữ ở bên ngoài vừa đúng lúc đi vào trong phòng.

"Như thế nào, thời gian không còn sớm, Cha người hôm nay sẽ sớm quay lại, ta phải trở về cùng hân dùng bữa."

Tô Thanh Tú hỏi Âu Dương Cẩm Nguyệt, không nghĩ tới quay đầu nhìn lại, Âu Dương Sùng Hoa đứng là đang ngồi dậy, "Nàng tính?"

"Nương, là thuốc của Thanh Lưu, ta đã nói với người, tiểu ngọc tử này lại có thể gọi ta là chủ nhân, ta đang muốn thử nhìn xem một chút đấy."

Lạc Thanh Lưu vẫn chưa trả lời, Âu Dương Cẩm Nguyệt liền giành đi tới trước mặt của Tô Thanh Tú nói.

Tô Thanh Tú ở trong lời nói Âu Dương Cẩm Nguyệt, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, quả nhiên là trông thấy sự ngu dại của nàng mức độ so với trước kia còn muốn nghiêm trọng hơn.

Chỉ là, thỉnh thoảng trong miệng lại gọi chủ nhân.

"Bộ dạng này của nàng thật sự có thể?"

Tô Thanh Tú nhìn về phía Lạc Thanh Lưu.

"Đương nhiên, phu nhân có muốn thử nhìn một chút hay không?"

Lạc Thanh Lưu nhìn Tô Thanh Tú.

Tô Thanh Tú nhìn bên ngoài một chút, nói: "Quên đi, chúng ta không sai biệt lắm cần phải trở về."

"Tốt Phu Nhân, ta đây sẽ khiến cho Sùng Hoa tiểu thư tiếp tục ngủ."

Lạc Thanh Lưu không sao cả nhún đầu vai một cái, hướng giường đi tới.

"Nương, người để ta thử nhìn xem một chút."

Âu Dương Cẩm Nguyệt không cam lòng bị Tô Thanh Tú kéo ra khỏi phòng.

"Trở về, cha người lập tức sẽ về tới đây."

Thanh âm của Tô Thanh Tú từ ngoài truyền tới.

Lạc Thanh Lưu đi theo phía sau hai người, hơi quay đầu lại, nhìn về phía trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tâm khóa 24

Lạc Thanh Lưu đi theo phía sau Tô Thanh Tú, ra khỏi Bắc Uyển thì nàng đi lên, nói: "Phu Nhân, người cùng Cẩm Nguyệt tiểu thư đi gặp Âu Dương lão gia, ta sẽ không đi, thân phận Thanh Lưu dù sao cũng là kẻ thấp hèn."

"Àn, vậy người về trước đi." Tô Thanh Tú đáp lời, vỗ vỗ lưng bàn tay Lạc Thanh Lưu nói: "Thanh Lưu, tất cả đều giao cho người."

"Dạ, Phu Nhân." Lạc Thanh Lưu khom người, hạ ánh mắt về phía Tô Thanh Tú thờ dài.

Tô Thanh Tú mang theo Âu Dương Cẩm Nguyệt rời đi.

Lạc Thanh Lưu nhìn hai mẹ con rời đi, từ đáy mắt yếu ớt của nàng nổi lên một tia cười lạnh.

Cảnh vật thật như tên, bốn ngày ngắn ngủi thuận lợi trôi qua, hôm nay chính là Tết Mậu Đơn.

Mặt trời vừa lên cao, ánh nắng mặt trời thật là ấm áp .

Rèm che màu tím di chuyển, bên trong khuê phòng cao lớn ấm áp, hoà thuận vui vẻ.

Biệt viện Thái Tử, tỷ nữ Hồng Y cúi mi mắt xuống, tứ ngọc tứ ngọc đưa với bữa tiệc chi bên. (TK suy nghĩ mãi vẫn kg hiểu nghĩa câu này, bạn nào hiểu xin sửa lại giúp TK nha.)

Sảnh Vân Vân, chỗ ngồi dành cho khách mời.

Hoàng Hậu cùng Thái Tử ngồi ở trên cao, mà chủ nhân chính của bữa tiệc hôm nay là Liễu Phi Nương Nương, vì vậy nàng đứng ở hàng chủ tọa, một thân hoa phục màu tím nhạt nổi bật, làm cho nàng ung dung mà cao quý.

Còn lại Mặc Âm Trần cùng Liễu Phi Nương Nương ngồi phía bên phải, ánh mắt của hắn nhìn quanh bốn phía.

P phía dưới là các vị Phu Nhân, Tiểu Thụ cũng đã ngồi vào chỗ. Trong đó, tự nhiên không thể thiếu được Âu Dương Gia, Đại Phu Nhân cùng Nhị Tiểu Thụ.

Đợi mọi người ngồi xuống, tỷ nữ dâng rượu và thức ăn lên. Mặc Âm Trần không khỏi nhìn về phía Liễu Phi Nương Nương cùng Hoàng Hậu, ôn hòa cười hỏi: "Mẫu Phi, Nương Nương, bây giờ có thể để bọn họ bắt đầu."

Liễu Phi Nương Nương cùng Hoàng Hậu liếc mắt nhìn lẫn nhau, gật đầu.

Trong lúc đó, Thái Tử vẫn ngồi yên lặng ở trên ghế, ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở một bóng dáng xinh đẹp cách đó không xa.

"Thái tử nói thế nào?"

Hoàng Hậu nghiêng người, nhìn về phía Thái Tử ngồi bên cạnh hỏi..

Mặc Ngao Đình giương mắt, nhìn về phía Hoàng Hậu cung kính nói: "Mẫu Hậu nói như thế nào, thì sẽ như thế đó!"

"Tốt lắm. Trần Nhi à, người để cho bọn họ bắt đầu đi." Hoàng Hậu mỉm cười quay người lại, nhìn về phía Mặc Âm Trần nói.

"Dạ." Mặc Âm Trần đáp lời, hắn bước lên trước hai bước, hai tay cùng vỗ một chút.

Không lâu sau, từ phía dưới thềm thướt đi ra một người, "Nô tỳ tên là Ngừ Yên, xin ra mắt Hoàng Hậu Nương Nương, Liễu Phi Nương Nương, Thái Tử, Cửu Vương Gia."

Ngừ Yên, Thiên Kim của Tể Tướng Lung Nguyệt Vương Triều.

Ngừ Yên một đầu tóc bóng loáng thật xinh đẹp, mái tóc như mây được búi lên cao, cùng phối hợp vừa vặn với trang sức quý báu, khiến toàn thân nàng càng thêm cao quý, đường nét gương mặt của nàng cho người ta có một loại cảm giác thật linh hoạt.

Một đôi mắt sáng trắng đen rõ ràng, phát ra khí lạnh, khiến cho người ta không hề giận mà tự mình cảm giác sợ.

Nàng sở hữu được dáng người thật xinh đẹp, ngực lớn eo thon, khi di chuyển cái mông cũng không đặc biệt bất động, cử chỉ ở bên ngoài đều là một loại nhẹ nhàng quyền rũ.

"Ân. Mau đứng lên đi." Hoàng Hậu cùng Liễu Phi Nương Nương đều khoát tay áo về phía Ngừ Yên.

Ngừ Yên đứng dậy, nàng bước đi liên tục, không nhanh không chậm, thong thả đi tới trước bàn cầm trong lương đình được bố trí ở đối diện.

"Hôm nay tiểu nữ vì Hoàng Hậu, Liễu Phi Nương Nương sẽ đàn một khúc Bách Hoa Thịnh Yên."

Ngừ Yên nói xong, nàng đi về phía chậu đồng bên cạnh rửa tay, lau sạch rồi mới chậm rãi đặt ở trên bàn cầm.

Không bao lâu, một giọng hát yếu ớt vang lên, nhưng lại không mất phần sôi động.

Hoàng Hậu ở phía trước nghe được, ngón tay không khỏi từ từ vỗ trên ghế.

Liễu Phi Nương Nương lặng lẽ nhìn Hoàng Hậu Nương Nương cùng Thái Tử ở một bên liếc mắt một cái, hai bên cười nhẹ một chút liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Mặc Âm Trần vẫn một mực nghe đàn, trong lòng nảy sinh một cỗ kiêu ngạo, như thế nào cũng cảm thấy vẫn là thích Sùng Hoa đàn hơn.

Mặc dù Ngừ Yên này đàn thật không tệ, bất quá vẫn là như vậy kém Sùng Hoa.

Một khúc cuối cùng, Ngừ Yên chân thành đi ra đình nghỉ mát, ngồi ở chỗ của mình..

Sau Ngũ Yên, các vị Tiểu Thư tiếp tục ở trước mặt Hoàng Hậu Nương Nương cùng Thái Tử, thể hiện khả năng tài nghệ của mình.

Người nào không biết, gần đây hoàng Hậu vẫn đang vì hôn sự của Thái Tử mà phiền não, tuổi của Thái Tử đã sớm nên lập phi.

Lần này, mặc dù là Liễu Phi Nương Nương mời yến, nhưng Hoàng Hậu mang theo Thái Tử cùng nhau tham dự, nguyên do trong lúc này, cho dù không nói ra, cũng có thể suy đoán một hai.

"Nô tỳ là Âu Dương Cẩm Nguyệt, thỉnh an Hoàng Hậu, Liễu Phi Nương Nương, Thái Tử, Cửu Vương Gia!"

Thanh âm dễ nghe như Hoàng Oanh xuất cốc, từ giữa không trung truyền đến.

Hôm nay, Âu Dương Cẩm Nguyệt một đầu tóc đen uốn thành nghi thức Bách Điều Triều Phụng, tóc cắm một cây trâm Lư Kim, ở giữa trán dán ngọc Dương Chi nhỏ tinh vi màu vàng.

Một đôi mắt to long lanh như sương, long mày vẽ phấn mỏng là lướt (chỗ này ta có chém chút), môi đỏ mọng tựa như hai cánh hoa đào, một chút son, nhất là nốt ruồi son nhỏ nhỏ, nằm ở bên trái nơi khoe miệng, giống như đang thẹn thùng làm cho người ta thêm yêu.

"Uy, đây chính là đệ nhất mỹ nhân Kinh Thành, Âu Dương Gia, Thiên Kim nhị Tiểu Thư, Âu Dương Cẩm Nguyệt à."

Hoàng Hậu Nương Nương nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng phía dưới, quả nhiên là một tiểu Mỹ Nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Chỉ là đứng như vậy, liền làm cho người ta thêm thương.

"Hoàng hậu Nương Nương, lần này Cẩm Nguyệt vì người mang đến là một khúc Phụng Cầu Hoàng."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn về hướng Hoàng Hậu, cúi người xuống, lui về phía sau.

Khi nàng đi vào sau đình nghỉ mát, bốn phía đình nghỉ mát chợt tối xuống, Thiên Địa trong lúc nhất thời như chìm vào bóng đêm.

"Đây là xảy ra chuyện gì?"

Liễu Phi Nương Nương cùng Hoàng Hậu không khỏi cùng nhau cả kinh.

Khi Mặc Âm Trần muốn tiến lên hỏi thì thấy bốn phía vốn là tối tăm chợt chuyển sáng, mà ở trong lương kia, Âu Dương Cẩm Nguyệt một thân vàng nhạt, trên mặt mang mặt nạ Phụng Hoàng, ngồi trước bàn cầm.

Vây ở bốn phía xung quanh nàng, chính là tám vị vũ cơ đáng mạo thật xinh đẹp.

Cùng lúc đó, tiếng đàn từ từ lay động tới.

Lúc đầu nghe như có tiếng nước từ khe suối chảy ra, giống như là sợi tơ, làm người thêm thương.

Hoàng Hậu bắt giác thuận theo thanh âm, thân thể ngay ngắn, nghiêng tai lắng nghe.

Lại nghe kỹ càng lần nữa, một chút rung động, chuyển điệu đạt đến cuối cùng, như xuất hiện tiếng khua của ngọc bị phá vỡ. (chuyển điệu chắc là đồng nghĩa với chuyển tông)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Tâm khóa 25

Thanh âm liên tiếp đột ngột nổi lên, thất âm chấn động, giống như ngàn trượng nước chảy xiết đổ xuống, boong boong..leng keng!

Khúc nhạc cao có thấp có, cuối cùng đột nhiên ngừng lại, để lại một chút dư âm, thật lâu không tiêu tan biến mất.

Một khúc nhạc hay, làm cho mọi người ở đây nghe được như si như say.

Nhưng mà, cặp con ngươi đen kia giống như phát sáng, gắt gao dừng lại ở trên người của mọi người trong đình.

Đàn hương lượn lờ, rèm ảnh Tự Huyền, khói mịt mờ nặng nề không giống trần gian.

Một khúc cuối cùng, toàn bộ trong đình hiện ra chính là một bức hoa lệ, bức tranh Phượng Hoàng muốn bay, tám người vũ cơ vây xung quanh bên cạnh Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Rèm kia vốn là cuộn cuộn nổi lên, lại chậm rãi hạ xuống, đem tất cả đều ngăn lại ở phía sau rèm.

Cũng cho đến lúc này, mọi người như si như say, mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Thái Tử Mặc Ngạo Đình là người đầu tiên đưa tay lên vỗ.

Hoàng Hậu hình như ngoài ý muốn, nhìn Mặc Ngạo Đình liếc mắt một cái, lập tức liền cười mở miệng nói: “Hảo cảm kỹ, hảo khúc mục, hảo một cái Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Đúng vậy à, thật không nghĩ tới Âu Dương Cẩm Nguyệt này, đúng là có một tay đàn rất hay. Liễu Phi Nương Nương ở bên phụ họa.

Cặp mắt Mặc Âm Trần nhìn chăm chăm Âu Dương Cẩm Nguyệt đang từ trong lương đình đi ra, đôi mày kiếm của hắn có hơi nhíu lại.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn nhìn thấy ngồi ở chỗ kia trong lương đình là Âu Dương Sùng Hoa, không phải là Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Chẳng qua tiếng đàn của Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng tiếng đàn của Âu Dương Sùng Hoa thật sự là quá mức giống nhau đi...

Nước trong xanh biếc, nhợt nhạt chiếu lên bóng dáng đang ngồi trong đình.

Giữa ban ngày, gió mát, có thể ngửi được hương vị ngọt ngào của hoa.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi trong tiểu đình, nàng ngửa đầu lên, nhìn thấy chính là bầu trời xanh thẳm, mây trôi lơ lửng vượt qua ở trước mắt.

Lạc Thanh Lưu theo con sông mà đến, đi vào trong đình, thấy Âu Dương Sùng Hoa đang nhìn lên bầu trời.

Trên người nàng vẫn là, nhàn nhạt mùi hoa tự nhiên, chẳng qua trên mặt mở ra thì vô cùng trong trẻo lạnh lùng, luôn mang theo cảm giác người không phận sự chó tới gần.

Cảm giác như thế nào?

Lạc Thanh Lưu không chút nào để ý một thân hồ hững của Âu Dương Sùng Hoa, ngồi xuống ở bên cạnh nàng.

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, nhàn nhạt đảo qua lông mày, Tất cả cũng chỉ là mới bắt đầu, nói vậy rất nhanh, thánh chỉ sẽ xuống, đến lúc đó mới là kịch hay mở màn.

Sùng Hoa, người thật sự là khiến cho ta cảm thấy rất đáng sợ, người trăm phương ngàn kế như vậy, cũng chỉ là muốn đem Âu Dương Cẩm Nguyệt đẩy lên cái danh hiệu Thái Tử Phi này, người làm như vậy rốt cuộc là tại sao? Nàng trở thành Thái Tử Phi, đối với người càng thêm bất lợi mới đúng.

Lạc Thanh Lưu nghĩ mình cũng không phải người ngu ngốc, nhưng là đối với những việc làm này của Âu Dương Sùng Hoa, trăm lần không cách nào hiểu được.

Đúng vậy à, tại sao vậy chứ? Âu Dương Sùng Hoa chột nhứ mày sững sờ, nàng vén lên sợi tóc rủ xuống trên trán, chột cười, Có lẽ đáp án rất nhanh sẽ biết!

Nắng tháng Giêng ấm áp, bầu trời màu xanh như nước xanh biếc, từng đàn nhạn bay đi, Cỏ Lau theo chiều gió lay động.

Cũng là thời điểm gặp hắn một chút rồi.

Hắn là ai?

Lạc Thanh Lưu ngoái đầu lại nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa lạnh lạnh, xẹt qua mặt của Lạc Thanh Lưu, nàng từ trong đình đứng lên, rồi đi.

Tầm mắt của Lạc Thanh Lưu nhìn chăm chăm bóng dáng đi xa, sự dịu dàng trên mặt dần dần thấy lạnh lẽo...

Sùng Hoa?

Mặc Âm Trần không dám tin, nhìn Âu Dương Sùng Hoa xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Âu Dương Sùng Hoa đứng ở cửa tiểu viện, chăm chú nhìn về phía Mặc Âm Trần đang đi tới, nói: “Ta đến hình như người không vui?”

Làm sao có thể, ta chỉ là quá ngạc nhiên.

Mặc Âm Trần đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, phì cười, nhìn không được vịn đầu vai của nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm về mặt có chút tái

nhọt.

Cho là ta vẫn còn hôn mê?

Âu Dương Sùng Hoa nhướn miệng cười, đẩy Mặc Âm Trần ra, từ trước người của hắn rời đi.

Mặc Âm Trần tiến lên một bước, giữ lại cánh tay của nàng. Ta không hiểu, ngươi nếu đã tỉnh, tại sao không đến tham gia hội Thường Hoa.

Ta ghét loại trường hợp nào nhiệt này, huống chi, ta cũng đã nói qua, ta chỉ muốn bình an xuất giá, không muốn gây ra phiền toái không cần thiết.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, đưa tay vuốt ve chân mày Mặc Âm Trần, Đại nương bọn họ, còn không biết ta đã khôi phục lại bình thường.

Điểm này ngươi có nói qua với ta, chỉ có điều là ngay cả ta ngươi cũng gạt? Mặc Âm Trần nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, Ngươi biết không, ta rất nhớ ngươi, thật rất nhớ ngươi, Sùng Hoa.

Cho nên, ta tới gặp ngươi. Âu Dương Sùng Hoa đem gương mặt vui vào trong ngực Mặc Âm Trần.

Mà ta bây giờ còn có chuyện phải làm, nếu không, ngươi trước vào bên trong ngồi một chút, ta làm xong sẽ tới cùng ngươi?

Mặc Âm Trần vịn đầu vai Âu Dương Sùng Hoa.

Ta lập tức đi trở về, ta chỉ là tới gặp ngươi một chút

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu một cái, chẳng qua nàng tới chỉ là muốn gặp hắn một chút, chỉ là muốn nhìn thấy hắn mà thôi.

Ta không muốn ngươi đi.

Mặc Âm Trần không tha đem Âu Dương Sùng Hoa ôm vào trong ngực.

Chúng ta rất nhanh có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ngươi cần gì gấp ở nhất thời.

Âu Dương Sùng Hoa nâng gương mặt của Mặc Âm Trần, lại cười nói: Âm Trần, ta vẫn luôn nhớ lời của ngươi, một khắc kia ngươi vì ta tiến đánh, để lại ấn tượng thật sâu, số mạng của ta với ngươi cũng đã dính liền ở cùng một chỗ

Sùng Hoa. Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa, trong mắt hắn tràn đầy quyến luyến, Ngươi là của ta, đời này chỉ có thể là của ta.

Âu Dương Sùng Hoa tựa vào trong ngực Mặc Âm Trần, lắng nghe lực đập thật mạnh của trái tim hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tâm khóa 26

Tay của nàng siết chặt ống tay áo Mặc Âm Trần.

Sùng Hoa?

Mặc Âm Trần cúi đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa ở trong ngực.

Âu Dương Sùng Hoa ngược mắt, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn vào tầm mắt Mặc Âm Trần, Âm Trần, ngươi đi làm đi.

Vậy tối nay đi tìm ngươi, được không?

Mặc Âm Trần luôn cẩn thận từng li từng tí, lấy lòng Âu Dương Sùng Hoa, hắn thậm chí không biết, mình vì sao phải quan tâm nữ nhân này như thế.

Sợ là kiếp trước, mình thiếu nợ nữ nhân này, cho nên kiếp này tự mình ở lại để hoàn trả những tội nghiệt kia.

Cho nên, mới có thể vừa thấy nàng, sẽ có loại cảm giác đau lòng, còn muốn vì nàng làm chút gì, muốn bắt nàng trở lại.

Àn.

Âu Dương Sùng Hoa khẽ lên tiếng.

Mặc Âm Trần được Âu Dương Sùng Hoa đáp lại, suýt nữa không nén được phần vui mừng như điên, vui vẻ nói: Người biết không, đây chính là lần đầu tiên người cho phép ta đi tìm người.

...

Âu Dương Sùng Hoa lẳng lặng nhìn Mặc Âm Trần vui vẻ không thôi, cũng không nói nữa lời.

Vậy ta đi làm chút chuyện, làm xong, ta liền đi tìm người.

Mặc Âm Trần không yên lòng, nhắc lại hết lần này đến lần khác.

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mặc Âm Trần lúc này mới không muốn, ra khỏi cửa viện.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng lưng đã đi xa, bên trong con người chìm xuống, phát ra nòng đậm hận ý, không cách gì thay đổi được.

Mặc Âm Trần, tại sao người phải làm trái với lời thề, tại sao người độc ác như thế, đem con của chúng ta giết chết!

Mặc Âm Trần, người khiến cho ta làm sao không hận người!

Trong đầu xa xôi hiện lên một màn kia, vốn tưởng rằng đã bị mình chôn thật sâu trong trí nhớ.

Đêm đã khuya, Âu Dương Sùng Hoa vừa mới ngủ, bởi vì một đạo tiếng sấm mà thức tỉnh.

Trông mắt đen trong đêm tối lóe sáng, nhìn chăm chăm nóc giường không một cái nhảy mắt, tia chớp từ bầu trời chiếu xuống dưới, càng thêm làm cho nàng đặc biệt đáng sợ.

Bên ngoài mưa lớn tầm tã, Âu Dương Sùng Hoa trong phòng chỉ cảm thấy thán sáu năm nay, trời hình như đặc biệt lạnh.

Mặc dù mình đã quấn chăn thật kín, vẫn không cách nào xua đi phần lạnh lẽo.

Là bởi vì giấc mộng kia?

Giấc mộng đó như thật.

Tay của nàng bắt giấc vuốt ve lên bụng bằng phẳng, trong bụng của nàng từng có một sinh mệnh nhỏ bé, vậy mà, hiện tại tất cả, chỉ là trở thành một giấc mộng.

Mặc Âm Trần, Âu Dương Cẩm Nguyệt..

Ta mất đi tất cả, cũng sẽ lấy lại từ trên người của các người.!

Ta sẽ cho các người nếm thử, toàn bộ đau khổ mà ta ở nơi này đã trải qua.

Ta sẽ vì hài tử báo thù!

Tiếng mưa rơi dần dần lặn át tiếng sấm, Âu Dương Sùng Hoa cầm áo khoác ở bên giường, đứng dậy choàng lên.

Đi tới trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa, ban đêm bởi vì cơn mưa xối xả mà trở nên mờ lung, đêm yên tĩnh cũng chỉ có mưa rơi làm bạn.

Ánh mắt lơ đãng đảo qua, bỗng thấy một bóng người, giữa mưa to đi về phía bên này.

Con người đen thâm thúy, trên môi yếu ớt nở ra nụ cười, Âu Dương Sùng Hoa liếc mắt qua.

Nhưng mà, ở lúc nàng xoay người lại thì một tia chớp xẹt qua, trong thoáng chốc hình như vừa thấy được giấc mộng kia.

Đứng lặng một hồi lâu, nàng trở lại bình thường, tay vịn một đầu áo khoác, thông thả bước đi về phía cửa phòng.

Mặc Âm Trần lau nước mưa trên mặt, hẩn cảnh giác nhìn bốn phía một chút, vừa rồi hẩn hao phí rất nhiều nội lực, mới có thể vượt qua tường, tiến vào trong viện.

Không gõ cửa cũng chỉ là sợ sẽ ồn ào đến Âu Dương Sùng Hoa nghỉ ngơi, thật ra thì hẩn có thể nghĩ cách khiến Âu Dương Sùng Hoa ra ngoài.

Chẳng qua, hẩn cũng không có làm như vậy.

Tự nhiên sờ sờ cái mũi, Mặc Âm Trần đang định đi về phía cửa sổ phòng Âu Dương Sùng Hoa, không ngờ...

Cửa phòng vốn là đóng chặt, lại ở trước mặt của hán mở ra, mà hiện tại ngay cửa ra xuất hiện một người, hán càng thêm kinh ngạc, giật mình.

Mau vào, còn sống sờ ở bên ngoài làm cái gì?

Âu Dương Sùng Hoa mở cửa ra, kêu Mặc Âm Trần .

Mặc Âm Trần sùng sốt nửa ngày, thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng vui vẻ nhảy vào trong phòng, đồng thời trở tay đóng cửa phòng lại.

Âu Dương Sùng Hoa đi về phía trong phòng, đốt đèn, đi tới trước tủ treo quần áo, lục lọi cái gì.

Mặc Âm Trần đứng ở cửa, toàn thân hán ướt đầm, bởi vì bên ngoài cửa sổ gió lạnh thổi tới, không nhịn được liên tục run cầm cập.

Âu Dương Sùng Hoa cầm cái chăn đi tới trước mặt của Mặc Âm Trần, đưa cho hán, Mau mau lau khô người nha.

Mặc Âm Trần vội vàng nhận lấy, khoác ở trên người, Sùng Hoa, làm sao đã trễ thế này người còn chưa ngủ?

Nếu ta ngủ, có phải hay không ngay cả phòng của ta, người cũng muốn nhảy cửa sổ đi vào?

Âu Dương Sùng Hoa liếc nhìn, mở ra cánh cửa sổ.

Hắc hắc, chỉ có Sùng Hoa là hiểu rõ ta nhất, biết ta hôm nay nhất định sẽ tới đây, còn muốn ở tại cửa sổ chờ ta.

Mặc Âm Trần run run thân thể, cười khúc khích nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Hôm nay mưa lớn như thế, người còn tới đây làm cái gì?

Âu Dương Sùng Hoa rung động không thôi nhìn Mặc Âm Trần.

Ta nếu nói cho người, hôm nay sẽ tìm đến người, thì nhất định sẽ tới, cho dù đao thương hạ xuống, ta cũng sẽ đến.

Thân thể Mặc Âm Trần run rẩy, quần lấy cái chăn.

Nếu là ngã bệnh, làm sao bây giờ?

Sùng Hoa là lo lắng cho ta sao?

Mặc Âm Trần thò người ra, để sát vào bên cạnh gò má Âu Dương Sùng Hoa, mong đợi hỏi.

Đừng dựa gần vào người ta, người cả người đều ướt đầm.

Âu Dương Sùng Hoa đẩy Mặc Âm Trần ra, đi về phía bên cạnh bàn.

Mặc Âm Trần cười ha hả đi theo sau lưng Âu Dương Sùng Hoa, một hồi gió mát thổi tới, làm hán rung mình một cái, càng thêm nhịn không được, hắt hơi một cái.

Nhưng khi hán thấy Âu Dương Sùng Hoa đóng cửa sổ lại, liền cười, cười đến thật đắc ý.

Sùng Hoa, ta đã nói, phải chờ ta.

Âu Dương Sùng Hoa xoay người lại, nhìn hán hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tâm khóa 27

Mặc Âm Trần run run thân thể, đi tới trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, cúi đầu, tỉ mỉ nhìn nàng.

"Làm gì nhìn ta như vậy?"

Âu Dương Sùng Hoa dời đi ánh mắt, tầm mắt Mặc Âm Trần nhìn vô cùng chăm chú, làm cả người nàng không được tự nhiên.

Giống như sẽ bị nhìn thấu, khiến cho lòng nàng có chút hốt hoảng.

"Ta chính là muốn nhìn ngươi như vậy. Tốt nhất cả đời ngươi đều ở trong tầm mắt của ta."

Mặc Âm Trần kéo tay Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa quay người lại, khi nàng lần thứ hai ngược mắt, nhìn thấy sắc mặt Mặc Âm Trần có chút ửng hồng, "Ngươi có phải bị bệnh hay không?"

"Có sao?" Mặc Âm Trần sờ sờ gò má của mình, ha hả cười một tiếng, đường đường nam nhi bảy thước, không lẽ ở trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, thân thể lại yếu đuối như vậy.

"Âm Trần?"

Âu Dương Sùng Hoa vội vàng đỡ Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần mềm nhũn tựa vào đầu vai Âu Dương Sùng Hoa, không còn hơi sức nói: "Sùng Hoa, thật xin lỗi, xem ra, ta đúng là bị bệnh."

"Ngu ngốc." Âu Dương Sùng Hoa tự lấy bả vai nhỏ nhắn của mình, đỡ Mặc Âm Trần, từ từ đi tới bên giường.

"Ta rất nặng đi, Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần nghiêng đầu, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Đừng nói chuyện." Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng khẽ quát một tiếng.

"Thật tốt, thì ra là ngã bệnh có thể khiến Sùng Hoa lo lắng cho ta như vậy."

Mặc Âm Trần lại cảm thấy bệnh này tới thật đúng lúc, bởi vì hắn vẫn là lần đầu tiên, thấy được vẻ mặt ân cần, cùng lo lắng như thế của Âu Dương Sùng Hoa. Âu Dương Sùng Hoa luôn đối với tất cả đều biểu hiện lạnh lùng, nàng là thật đang lo lắng cho mình.

Như vậy mình đội mưa tới đây, cho dù bị bệnh, cũng là đáng giá.

Âu Dương Sùng Hoa liếc nhìn Mặc Âm Trần, đem hắn đỡ lên giường, ngồi ở bên mép giường, đưa tay cởi nút áo cho hắn.

Mặc Âm Trần bỗng dưng bắt được bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Sùng Hoa, giường lên cười nói: "Sùng Hoa, cho tới bây giờ ta cũng không biết thì ra mình lại hạnh phúc như vậy."

"Chớ lộn xộn."

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, vì Mặc Âm Trần cởi áo ra, cho hắn bớt đi một thân áo ướt.

Mặc Âm Trần từ đầu tới cuối cũng không có dời đi tầm mắt, đầu rất choáng, thân thể rất nóng, nhưng vẻ mặt hắn vẫn thích thú nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Thích bộ dáng nàng vì mình lo lắng, thích dáng vẻ nàng vì mình bận rộn, thích nàng...

"Ngươi tốt nhất ngủ một giấc."

Âu Dương Sùng Hoa kéo chăn lên đắp cho Mặc Âm Trần xong, liền muốn đứng lên.

Nhưng mà, tay của nàng bị Mặc Âm Trần kéo lại, hắn lộ ra dáng vẻ đáng thương, thỉnh cầu nói: "Theo giúp ta, chớ đi Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mặc Âm Trần, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của hắn, yếu ớt hạ mi xuống, lần nữa ngồi trở lại.

Mặc Âm Trần vững vàng bắt được tay Âu Dương Sùng Hoa, nhìn nàng không có tính rời đi, lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại.

"Sùng Hoa, ta thật sự rất thích ngươi, vô cùng thích ngươi"

Mơ hồ, lỏng lẻo vọng về, lời nói chân thành tha thiết từ trong miệng của Mặc Âm Trần thốt ra.

Bên ngoài, chẳng biết mưa đã tạnh lúc nào, nhưng mà, bóng đêm lại càng thêm dày đặc.

Đúng là trăng mờ sau cơn mưa, có thể dẫn dắt ảo tưởng.

Âu Dương Sùng Hoa tựa như nghe được âm thanh xa xa kia, đích thực kêu to: "Sùng Hoa."

Tim đột nhiên căng thẳng, Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn về phía Mặc Âm Trần nằm ở trên giường.

Trên môi của hắn tùy tiện hiện ra nụ cười.

Mộng, quả nhiên sẽ không trở thành sự thật.

Năm tháng trôi qua không có được, tình cảm tan biến không trở về.

Vì sao, muốn đem nàng kêu tỉnh.

Tất cả sớm đã không còn tồn tại

Kia từng là tiếng yêu say đắm, giống như một vũ khí sắc bén, một đao chia cắt nợ, lòng sớm đã vỡ nát.

Mặc Âm Trần, nếu người đã phản bội ta, vì sao còn phải gọi ta.

Người biết rõ ta hận người, vì sao còn muốn cho ta trở lại.

Cũng bởi như thế, càng thêm đáng hận.

Bỗng nhiên quay đầu, Âu Dương Sùng Hoa phát hiện chẳng biết tóc bạc lúc nào, trên mặt nhỏ từng giọt, trở nên ẩm ướt.

Ngon đèn dầu đã sớm bị gió lạnh làm tắt, hơi lạnh trời nổi ở trong phòng, so với mưa đêm bên ngoài còn giá lạnh hơn, mặt đất ẩm ướt ở dưới ánh trăng chiếu xuống nổi lên màu xanh.

Tuy là không có ánh lửa, nhưng Âu Dương Sùng Hoa vẫn có thể phân biệt rõ ràng tất cả Mặc Âm Trần.

Không biết là sương làm mờ cặp mắt không nhận ra, hay bởi vì bốn phía đen như mực, nhuộm đắm dưới ánh trăng phủ lên một tầng sa.

Lông mi thật dài thỉnh thoảng khẽ run, gương mặt ngày thường trắng nõn, vào thời khắc này lại cực kỳ diễm lệ, khuôn mặt anh tuấn của hắn ứng Hồng, làm tăng thêm mấy phần quý dị mê hoặc.

Hai mí mắt được bao phủ không cách nào nhìn thấy, lại vẫn là có thể khiến cho nàng nhớ lại rõ ràng bên trong.

Không biết đứng yên như vậy bao lâu, sau đó chỉ là tiếng thở dài yếu ớt, cuối cùng bước chân Âu Dương Sùng Hoa, đi về phía trước giường.

Từng bước từng bước không vội vàng, chậm chạp như vậy, thời gian dường như rất lâu, nàng mới đi tới trước giường. Trông mắt đen trên cao nhìn xuống người trên giường.

Âm Trần cảm thấy thân thể mình cháy nóng bỏng, mí mắt hơi nhấp nháy, nhưng không có mở ra.

Nhưng mà, ngẩn ngứ trong nháy mắt, hắn tựa như thấy được một bóng dáng lẳng lẳng đứng thẳng ở trước người.

Ngón tay ở dưới khe động, nâng lên, thử nắm lấy nàng.

"Sùng Hoa, Sùng hoa.."

Trong miệng không ngừng gọi tên của người đó.

Chỉ tiếc, Âu Dương Sùng Hoa thủy chung chỉ đứng ở trước bên giường, không có đưa tay, càng không có tiến lên.

Tay Mặc Âm Trần mấy lần giờ lên, vung vẩy giữa không trung, đưa lên rồi hạ xuống.

Một môi, tay cuối cùng không hề giờ lên nữa, mà yên lặng đặt ở trên giường.

Đôi môi thâm thụy khép lại giống như đang nói cái gì, chỉ là mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta nghe không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Tâm khóa 28

Một môi, tay của Mặc Âm Trần cuối cùng không hề giờ lên nữa, mà là an tĩnh đặt ở trên giường. Đôi môi mấp máy giống như là đang nói cái gì, chỉ là mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta nghe không rõ.

Trong ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dương Sùng Hoa thấy Mặc Âm Trần nhủ hai hàng lông mày, sắc mặt hồng rực.

Tất cả biểu tình của hán nàng đều thu vào đáy mắt, không phát hiện hai con ngươi trong mắt hán trầm xuống càng thêm sâu.

Cư nhiên hán không ngờ nàng lại ngồi xuống mép giường, lại càng không ngờ tay nàng giờ ra muốn chạm vào khuôn mặt của hán.

Mắt nhìn đầu ngón tay sắp chạm đến mặt, thì đúng lúc này người ở trên giường nôn ra khiến Âu Dương Sùng Hoa vội vàng rút tay lại, cả người nàng nhanh chóng đứng lên, cũng không quay đầu lại bước nhanh ra cửa.

Nhưng lúc đi tới cửa phòng thì bị âm thanh từ phía sau vang lên làm nàng dừng bước. Chỉ vì nàng nghe một âm thanh, mơ hồ không rõ lời. Thời gian trôi qua rất lâu, tiếng nói của hán mới chậm rãi vang lên:

"Nghìn năm một giấc mộng, nghìn năm chỉ một giấc mộng, vì sao nàng muốn đánh thức ta?"

Chậm rãi xoay người, Âu Dương Sùng Hoa lại đi đến cạnh giường hán. Đôi mắt của Mặc Âm Trần nhẹ khép, hán chưa tỉnh, nhưng mà mơ hồ một câu nói nhẹ nhàng từ đôi môi hán phát ra:

"Nghìn năm một giấc mộng chỉ vì một mình nàng mà tỉnh"

Giọng nói đứt quãng, mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn lặp đi lặp lại câu nói đó.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, ánh mắt chạm đến bàn tay trắng trẻo đặt trên mép giường thì thất thần trong chốc lát, ngón tay trên mép giường khẽ nhúc nhích một chút thì không biết sao, lại dời bàn tay đi.

Nhẹ nhàng nắm bàn tay nàng, cảm nhận đầu ngón tay nàng lạnh như băng, ngón tay nàng vừa trắng vừa lạnh như tuyết, bản thân hán cảm thấy bàn tay mình có vẻ đặc biệt lớn.

Thế nhưng, trong lòng bàn tay của hán, đầu ngón tay của nàng đã giảm đi cảm giác lạnh lẽo nhường chỗ cho sự ấm áp ngày càng tăng, đến cuối cùng, mười ngón tay đan xen, dây dưa không rời.

Một trận mát mẻ từ chỗ đầu ngón tay truyền vào, dường như tiêu diệt một ngọn lửa bốc cháy, cảm giác dễ chịu khiến Mặc Âm Trần cho dù thần trí mơ hồ, nhưng vẫn cảm giác được sự mát mẻ từ nàng mang đến, nhẹ nhàng cử động thân thể tiến gần đến nàng.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa phức tạp nhìn hán một chút, sau đó cũng là quý thần xui khiến vươn tay, ôm lấy hán.

Vài giây ngắn ngủi vừa chạm vào, nàng cảm giác Mặc Âm Trần lại nóng như lửa, nhiệt độ này, khiến Âu Dương Sùng Hoa chấn động trong lòng.

Nhiệt độ như lửa thế này, hán là muốn đem người ta tan chảy ra.

Ánh mắt lần nữa nhìn đến mặt của Mặc Âm Trần, thấy hán vẫn nhắm chặt hai mắt, không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là theo bản năng tìm đến nơi mát mẻ, nhẹ nhàng cử động dựa vào trong ngực nàng.

Âu Dương Sùng Hoa hạ mắt, ánh mắt nhìn kĩ Mặc Âm Trần, bất tri bất giác trong môi bật ra hai chữ không rõ ràng: "Âm Trần"

Chỉ nói ra hai tiếng, Âu Dương Sùng Hoa đã vô cùng chấn động.

Sau đó đẩy người trong ngực ra, mặc hán ngã xuống giường.

Âu Dương Sùng Hoa mạnh mẽ đứng dậy, giống như chạy trốn mà đẩy cửa phòng ra, chạy vào trong viện.

Mặc kệ trời mưa, không biết khi nào toàn thân đều thấm đẫm nước mưa.

Không thể!

Mặc Âm Trần, ta- Âu Dương Sùng Hoa tuyệt sẽ không yêu người nữa!

Đêm khuya, đã qua canh ba.

Mặc Âm Trần mơ hồ tỉnh lại, hán chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, muốn uống nước, hành hạ hán không thể không mở mắt.

Nhưng mà, đập vào mắt chính là một đầu tóc dài đen nhánh, đèn trên bàn vẫn thấp sáng một khoảng tối mờ. Mặc Âm Trần khẽ nâng mặt đã thấy gương mặt ngủ say của Âu Dương Sùng Hoa.

Nàng cứ như vậy tựa vào trên mép giường, ngủ thiếp đi.

Một chút ấm áp tiến vào trong lòng hán.

Mặc Âm Trần không dám động thân, chỉ sợ sẽ làm Âu Dương Sùng Hoa tỉnh.

Nàng bây giờ nhìn một chút cũng không lạnh, gương mặt điềm tĩnh như nước, thậm chí này sinh ra một phần làm cho người ta thương tiếc

“Sùng Hoa, gấp gờ nàng, cho dù cướp đi sinh mạng của Mặc Âm Trần ta, ta cũng chấp nhận.”

Cẩn thận đưa tay, khẽ xoa hai hàng lông mày, Mặc Âm Trần đã cảm thấy trong lòng thỏa mãn.

Chỉ là nhìn nàng như vậy, bản thân đã cảm thấy đủ rồi.

Hai mắt đang nhắm chặt kia, chậm rãi mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cũng không có ai lên tiếng, dường như không muốn phá vỡ yên tĩnh khó có được này.

Chỉ là, trong cổ họng truyền tới lửa nóng, khiến Mặc Âm Trần không nhận được bỗng động cổ họng, thanh âm khàn khàn truyền ra: "Ta đánh thức nàng?"

"Không có." Âu Dương Sùng Hoa từ từ ngồi dậy, nàng lại bắt giác đã ngủ.

Là bởi vì liên quan đến Mặc Âm Trần bị bệnh sao?

Không muốn suy nghĩ nữa.

"Ta có chút khát."

Mặc Âm Trần có chút ngượng ngùng ngồi dậy, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Đợi chút."

Âu Dương Sùng Hoa từ bên giường đi tới trước bàn, rót nước, rồi lại đi tới bên giường, đem cái ly đưa cho Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần nhận lấy nước, nhìn Âu Dương Sùng Hoa cảm kích cười một tiếng, rồi uống.

Âu Dương Sùng Hoa thừa dịp Mặc Âm Trần uống nước, tỉ mỉ quan sát mặt của hắn, nhiệt độ xem ra đã giảm.

Sắc mặt của hắn đã khôi phục bình thường, đã không còn đỏ như lúc trước.

"Người nên đi, thân thể người đã không sao."

Nhận lấy cái ly rỗng từ Mặc Âm Trần, Âu Dương Sùng Hoa vừa nói.

Mặc Âm Trần nghe Âu Dương Sùng Hoa nói, mới ý thức tới thân thể của mình tựa hồ đã không sao.

Mới vừa rồi cảm thấy mơ hồ, còn nóng ran, đều đã hết.

Mặc Âm Trần còn chưa kịp nói gì, Âu Dương Sùng Hoa đã đem y phục được hong khô ném cho hắn, nói: "Y phục cũng đã khô, trời sáng mau đi."

Mặc Âm Trần nhìn quần áo khô ráo trước người, cặp mắt tràn ngập xúc động nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Không nghĩ tới mình ở đây ngủ say thì Sùng Hoa vì mình mà làm nhiều chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tâm khóa 29

Không nghĩ tới lúc mình ngủ say thì Sùng Hoa bởi vì mình mà làm nhiều như vậy.

"Vẫn chưa chịu dậy."

Âu Dương Sùng Hoa ôn hoà nói một câu, đem Mặc Âm Trần kéo về thực tế.

Hắn cười mặc quần áo vào, mà giờ khắc này Âu Dương Sùng Hoa đã xoay người sang chỗ khác, nàng thông thả bước đi về phía cửa sổ mở ra.

Xông tới mặt là làn hơi nước gió lạnh.

Âu Dương Sùng Hoa bắt giác khoanh tay ôm trước ngực, cứ đứng như vậy ở nơi này dưới bầu trời đêm không trăng.

Không biết đã qua bao lâu, từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Âu Dương Sùng Hoa mặc dù không có xoay người, cũng đã biết Mặc Âm Trần đi tới phía sau mình.

Mặc Âm Trần đi tới, đôi tay ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, vẫn là thanh âm hơi khàn khàn, từ trong miệng hắn, truyền ra: "Sùng Hoa, lạnh không?"

"Có người ở đây, ta làm sao sẽ lạnh?"

Âu Dương Sùng Hoa tựa vào trong ngực Mặc Âm Trần, ngẩng đầu lên, giữa con người đen trong suốt sáng lên.

"Thật không muốn đi, muốn vẫn như vậy ôm người."

Gương mặt Mặc Âm Trần vùi sâu trong tóc đen của Âu Dương Sùng Hoa, hít thật sâu lấy mùi thơm thanh nhã đặc biệt thuộc về nàng.

"Đi thôi"

Thì thầm lời nói, theo gió rồi biến mất, lượn lờ bay giữa không trung...

Mặc Ngao Đình nhìn bức họa trước mặt, thật lâu không có hoàn hồn trở lại.

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa phùn, trong phòng, hắn đứng một mình với ngọn đèn dầu, chỉ là si mê, sững sờ nhìn tới thiếu nữ trong bức họa kia.

Như muốn đem lấy nàng khắc thật sâu ở trong đầu.

"Khụ. khụ..."

Từ sau lưng truyền đến tiếng ho nhẹ, làm hắn giật mình xoay lại, khi thấy Hoàng Hậu thì đáy mắt đen nhánh kia, thoáng qua một tia ngạc nhiên.

"Mẫu hậu."

Hoàng Hậu chân thành mà đến, nàng vẫn là không nhận được che miệng ho nhẹ một tiếng.

"Mẫu Hậu, đêm khuya nhiều sương, bên ngoài lại đang trời mưa. Người nếu có chuyện gì, vì sao không truyền nhi tử đi qua, cần gì tự mình đến đây."

Mặc Ngao Đình nói xong, bước nhanh đến phía trước, đỡ Hoàng Hậu, hướng phía trước giường êm đi tới.

"Ai gia đây không phải là không ngủ được, thấy Thái Tử nơi này ngọn đèn dầu vẫn sáng, cứ tới đây nhìn một chút."

Hoàng Hậu ho nhẹ một tiếng, mỉm cười vỗ vào mu bàn tay Mặc Ngao Đình.

"Mẫu Hậu, nhi tử đỡ người đi qua." Mặc Ngao Đình khom người, đỡ Hoàng Hậu ngồi lên giường êm, xoay người, gọi Trường An: "Trường An, còn không mau chuẩn bị trà hoa cúc Hoàng Hậu thích nhất."

"Thái Tử, đã sớm phân phó rồi."

Trường An ở phía sau đáp lời.

"Thái Tử, không vội, ai gia tới đây chính là ngồi một chút, ngồi ở bên cạnh ai gia, Thái Tử."

Hoàng Hậu di chuyển thân thể, chỉ chỗ trống bên cạnh mình, hiền lành cười, đuôi lông mày nổi lên.

Mặc Ngao Đình hơi cúi người, đi tới, ở bên người Hoàng Hậu ngồi xuống.

Hoàng Hậu nhìn Mặc Ngao Đình, duỗi tay ra, nhẹ nhàng phất qua hai phía nồng đậm mày kiếm, trong mắt hàm chứa từ mẫu mỉm cười, "Đình nhi, Mẹ con chúng ta đã lâu rồi không có ngồi qua như vậy trò chuyện."

"Mẫu Hậu, nếu là nghĩ đến nhi tử, cứ việc sai người truyền nhi tử đi qua, nhìn người, tay này đều lạnh."

Mặc Ngao Đình bỏ xuống một thân lạnh lẽo, có lẽ chỉ có ở trước mặt của Dung Gia Hoàng Hậu, hắn mới có thể để xuống hết thảy.

"Ai gia có người con trai này, đời này cũng không có gì phải oán trách, được rồi, Đình nhi, Mẫu Hậu hiện tại có tâm nguyện duy nhất, chính là nhìn người lấy vợ, sinh hài tử, Mẫu Hậu ta khổ thân, còn không biết có thể chịu đựng tới khi nào."

Dung Gia Hoàng Hậu đang nhìn con trai duy nhất của mình, trên mặt có một tia chờ đợi nồng đậm.

"Mẫu Hậu"

"Ai gia biết, Đình nhi ta tâm cao khí ngạo, một cô gái tầm thường không để vào mắt, cộng thêm những năm gần đây nhất, Phụ Hoàng của ngươi thân thể càng ngày càng tệ, mọi chuyện trong triều lớn nhỏ đều là ngươi xử lý."

"Đây là nhi tử nên làm."

"Đúng vậy à, đây là ngươi phải làm, hôm nay Lung Nguyệt Vương Triều mọi sự hòa bình, Đình nhi có phải hay không cũng có thể vì chuyện mình suy tính một chút. Ngươi cũng không nhỏ, vậy vị trí Thái Tử Phi, trong lòng đúng là có chọn được người?"

Khóe mắt Dung Gia Hoàng Hậu nhẹ nhàng thoáng nhìn, thấy bức họa ở trên bình phong, người trong bức họa kia...

"Thái Tử, trà tới."

Trưởng An bưng trà hoa cúc vội vã tiến vào.

Mặc Ngạo Đình từ trong tay Trưởng An nhận lấy ly trà, đưa cho Dung Gia Hoàng Hậu.

Dung Gia Hoàng Hậu xoay người, nhìn Mặc Ngạo Đình, từ trong tay của hắn nhận lấy ly trà, hết sức nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay hắn, "Tâm ý của con, ai gia hiểu."

"Mẫu Hậu, uống trà."

Mặc Ngạo Đình đưa tách trà cho Dung Gia Hoàng Hậu, khóe mắt của hắn tiếp xúc đến chỗ bức họa kia.

Nói vậy là Mẫu Hậu thấy được bức chân dung này, thật ra thì mình cũng không có bất kỳ ý tứ tính toán giấu giếm.

Vốn là vào tuổi này của hắn cũng quả thật là thời điểm phải sắc lập Thái Tử Phi.

"Hôm nay, Mẫu Hậu cũng có thể yên tâm, Âu Dương Thế Gia này cũng coi như là danh môn vọng tộc, đứa bé Cẩm Nguyệt kia đoan trang hiền thực, trở thành Thái Tử Phi thật cũng không kém."

Dung Gia Hoàng Hậu nói xong, tỉ mỉ quan sát Mặc Ngạo Đình, lại giương mắt, nhìn về phía bức họa cách đó không xa.

"Mẫu Hậu, nếu trong lòng người cũng rõ ràng, nhi tử cũng không còn gì có thể nói, tất cả Phụ Hoàng, Mẫu Hậu làm chủ là được."

Mặc Ngạo Đình nghiêm nghị nét mặt, hắn là không ngờ giãn ra hai hàng lông mày.

Dung Gia Hoàng Hậu nhìn thấy con trai của mình cả ngày chỉ biết xử lý triều chánh, lại có thể biết nói ra như vậy, sao không mừng rỡ.

Lập tức liền nói, ngày gần đây sẽ xin Hoàng Thượng hạ chỉ gả.

Mặc Ngạo Đình tiễn Hoàng Hậu đi, một thân một mình lần nữa thông thả bước đi trở về trong tẩm cung, hắn giương mắt, nhìn về phía bức họa trước bàn đọc sách.

Âu Dương Cẩm Nguyệt, cô gái đã từng lấy ba lần cười làm hắn động lòng.

Rất nhanh, chúng ta sẽ gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tâm khóa 30

Cuối cùng, Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng được như mong muốn, được chọn làm Thái Tử Phi.

Thánh chỉ hạ xuống, Âu Dương Phủ từ cổng phụ đến trong sân đông như chợ, người tới trước cửa chúc mừng cuộn cuộn không dứt.

Cả Âu Dương Phủ đắm chìm trong vui mừng.

Ở nơi này đầy trời vui mừng, thế nhưng bên trong Bắc Uyển cô đơn, trước sau như một, vắng tanh lạnh lùng.

Âu Dương Sùng Hoa vẫn làm Âu Dương Tam tiểu thư ngu dại, nhốt mình trong phòng.

Giờ phút này, nàng đưa gờn dây đàn, cặp mắt lạnh như băng nhìn ngoài cửa sổ.

"Như ngươi mong muốn, hiện tại Cẩm Nguyệt đã được chọn làm Thái Tử Phi, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?"

Lạc Thanh Lưu dựa vào trên song cửa sổ, nàng nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trong phòng, cả ngày chỉ khảy đàn.

"Không có!"

Tay Âu Dương Sùng Hoa để trên đàn, nhẹ nhàng nâng lên một dây cung nhỏ.

"Chưa?"

Lạc Thanh Lưu nhíu mày một cái, nàng có chút ngạc nhiên ở trong lời nói của Âu Dương Sùng Hoa.

"Không phải chứ, ngươi làm nhiều như vậy, đem Âu Dương Cẩm Nguyệt đẩy lên ghế Thái Tử Phi, bây giờ ngươi nói cho ta biết, ngươi không có bất kỳ tính toán nào?"

Lạc Thanh Lưu vội vã đứng thẳng, đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, cúi đầu nói: "Sùng Hoa, đến bây giờ ngươi còn không tin ta, cho dù ta đã vì ngươi làm nhiều chuyện như vậy?"

"Lạc Thanh Lưu, ta chưa bao giờ để cho ngươi vì ta làm bất cứ chuyện gì."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng.

Lạc Thanh Lưu bỗng dưng run rẩy thân thể, nàng lui về phía sau một bước, từ trước người của Âu Dương Sùng Hoa đi ra ngoài.

Âu Dương Sùng Hoa lần nữa cúi đầu, lấy tay để lên bàn cầm... .

"Ha ha ha a ha ha ha ha ha"

Lạc Thanh Lưu đột nhiên ôm lấy đầu vai của mình, xoay người cười, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn Lạc Thanh Lưu cười đến không thể đè nén được, hơi nâng lên hai đạo lông mày nhỏ nhắn.

"Âu Dương Sùng Hoa, ta liền thích phần lãnh khốc này của ngươi, được, ta Lạc Thanh Lưu tuyệt sẽ không hỏi ngươi lần thứ hai nữa."

Lạc Thanh Lưu thu hồi nụ cười, con ngươi dài nhỏ, nhẹ nhàng quét qua Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa hạ ánh mắt, tay tự nhiên xoa nhẹ lên đàn.

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng, chẳng những không có chộc giận Lạc Thanh Lưu, ngược lại, làm Lạc Thanh Lưu quyết một lòng vì nàng mà làm việc.

Lạc Thanh Lưu nói, nàng thường thức Âu Dương Sùng Hoa lãnh khốc, thật ra thì nguyên nhân tại sao, ngay cả chính nàng cũng không biết... .

"Tứ ca, Tứ ca..."

Mặc Âm Trần bước nhanh chạy vào Đông cung.

"Ai yêu, tiểu tử tông của ta, Cừ Vương Gia, người bình tĩnh chút, Thái Tử đang trong thư phòng phê duyệt tấu chương, người vào lúc này kêu la, Thái Tử nếu giận, kẻ chịu phạt còn không phải là nô tài."

Trường An cả kinh sợ hãi một phen, theo sau lưng Mặc Âm Trần, sắc mặt cũng tối đen.

"Trường An, ngươi dài dòng cái gì, có ta Cừ gia ở đây, sao có thể để cho ngươi bị phạt, còn không mau cút ngay cho ta."

Mặc Âm Trần tròn mắt, đẩy ra Trường An cản trở đường đi của mình.

"Cừ Vương Gia, Thái Tử có căn dặn, không có người cho phép, hiện tại bất luận người phương nào cũng không được tiến vào. Người, đây không phải là làm khó nô tài sao?"

Mặc Âm Trần quát mắt trừng trừng nhìn Trường An, kêu to: "Tứ ca, Tứ ca..."

"Ai yêu, Cừ Vương Gia..."

Trường An gấp đến độ cả khuôn mặt xanh đen không còn chút máu, chỉ thiếu chút nữa lăn ra bất tỉnh.

"Trường An."

Thanh âm Mặc Ngạo Đình hùng hậu trầm thấp, từ trong phòng truyền đến.

"Thái Tử!"

Trường An vội vàng tiến lên, mở cửa phòng ra.

Mặc Ngạo Đình đã đứng thẳng ở cửa, hần giương mắt, nhìn Mặc Âm Trần ngoài cửa.

"Tứ ca, ta biết ngay người sẽ không mặc kệ ta, Trường An, người thấy được chưa?"

Mặc Âm Trần nhìn về phía Trường An cười một tiếng, từ bên người Trường An đi qua, đến trước người của Mặc Ngạo Đình, nói: "Tứ ca, ta tới tìm người!"

"Cửu đệ, có lời gì, đi vào rồi nói."

Mặc Ngạo Đình nhìn Mặc Âm Trần đứng ở cửa mở miệng nói, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, tính tình này của Cửu đệ, một chút cũng không có cải biến.

Mặc Âm Trần cười hắc hắc, nói: "Ân, tất cả đều nghe Tứ ca."

Mặc Ngạo Đình xoay người trở về trong phòng, Mặc Âm Trần theo ở sau, lúc Trường An muốn đi vào thì chặn trước người của hắn, nói: "Người đứng bên ngoài chờ, không có Cửu Vương Gia ta cho phép, không được đi vào."

"Này Thái Tử.."

Trường An do dự, bất đắc dĩ nhìn về Mặc Ngạo Đình ở phía trước.

"Trường An, người ở bên ngoài coi chừng đi, ta cũng vừa đúng lúc có lời muốn nói với Cửu Vương Gia."

Lời Mặc Ngạo Đình nói, không thể nghi ngờ khiến Trường An thở phào nhẹ nhõm, hắn lên tiếng: "Dạ, nô tài ở ngoài cửa chờ đợi."

Mặc Âm Trần quay người lại, ngay tại cửa ra vào hướng Trường An làm cái mặt quỷ, lúc này mới cười đóng cửa phòng lại.

Hắn xoay người, nhìn về phía Mặc Ngạo Đình đã trở lại ngồi trước bàn đọc sách, bước nhanh đi lại, nói: "Tứ ca, người rất nhanh sẽ làm tân lang rồi, thế nào còn cả ngày ở chỗ này à? Hắc hắc, Tứ ca, ta thật là không có nghĩ đến, chúng ta đúng thật là có duyên à."

Mặc Ngạo Đình nhìn gương mặt cười mờ ám của Mặc Âm Trần, mặc dù không hỏi, hắn cũng biết, Mặc Âm Trần nói nhất định là chuyện hắn sắp sửa cưới Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Cửu đệ, ngày cưới của người là khi nào?"

"Nga, mừng tám tháng sau, thế nào?"

Mặc Âm Trần ngấm ngấm bút nghiên mực trên bàn sách, nhìn về phía Mặc Ngạo Đình, hỏi: "Tứ ca, sẽ không phải là.. người cả cái này cũng giống ta?"

"Ngày hoàng đạo sắp tới, cũng chỉ có mừng tám tháng sau, Mẫu Hậu thân thể càng ngày càng tệ, ngày hôm trước còn có dấu hiệu ho ra máu, ta nghĩ, nếu Cửu đệ không để ý, Tứ ca ngược lại muốn cùng người đem hôn lễ này cùng cử hành một lượt."

Mặc Ngạo Đình nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần ngắc nhiên nhìn Mặc Ngạo Đình, "Tứ ca, người không phải nói đùa chứ, người đường đường là Thái Tử Lung Nguyệt Vương Triều, chuyện cưới Thái Tử Phi, tại sao có thể vội vàng như thế?"

"Đây không phải là chuyện tạm thời, Vương thái y hôm qua tới tìm ta, nói đúng là Mẫu Hậu bị bệnh, dự định tốt nhất là nửa năm, nếu là xấu, vậy thì...?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tâm Khóa 31

"Đây không phải là chuyện tạm thời thích nghi, ngày hôm qua Vương thái y tới tìm ta, nói bệnh tình của mẫu hậu, cảm cực giới nhất là nửa năm, nếu như

chuyển biến xấu , vậy thì..."

Mặc Âm Trần vừa nghe, vẻ mặt cười đùa trên mặt hết sức khó coi, "Tứ ca, bệnh của hoàng hậu thật sự không có cách chữa khỏi sao?"

Mặc Ngạo Đình lắc đầu, ánh mắt trầm xuống: "Phương pháp có thể sử dụng đều đã dùng rồi, bất quá hiện nay chỉ là kéo dài cuộc sống mà thôi."

Mặc Âm Trần để bút xuống nghiêng mực, nhìn Mặc Ngạo Đình, trấn an nói: "Tứ ca, nương nương nhất định sẽ không có chuyện gì, đệ nghĩ nương nương nhìn thấy Tứ ca thành thân rồi, không chừng vui vẻ mà bệnh cũng tốt hơn."

"Thật không, hy vọng có thể như lời Cửu đệ nói, có kỳ tích xảy ra."

Sắc mặt của Mặc Ngạo Đình cuối cùng cũng tốt hơn, hấn giương mắt, nhìn Mặc Âm Trần, lại nói: "Cửu đệ, chuyện này, cứ quyết định như vậy đi."

"Ừ, thật không nghĩ tới, đệ và Tứ ca có thể thành hôn cùng một ngày, hơn nữa còn là tỷ muội cùng nhà, chuyện trên đời thật khó mà đoán được."

Mặc Ngạo Đình giương mắt, nhìn Mặc Âm Trần, vẻ mặt nhàn nhạt cười.

Không ai ngờ rằng, hôn sự của thái tử vội vàng như thế lại cùng Cửu vương gia đón dâu cùng một ngày.

Hôn sự của hai thiên kim của Âu Dương gia lập tức trở thành giai thoại của kinh thành và của triều đại Lung Nguyệt.

Chẳng qua, làm người ta nhắc đến nhiều nhất không phải là hôn sự của nhị tiểu thư Âu Dương cùng thái tử, mà lại tam tiểu thư của Âu Dương ở tại Bắc Uyển.

Người nào cũng không nghĩ tới, vị tam tiểu thư ngu ngốc kia, thật sự trở thành Cửu vương phi.

Bắc Uyển vốn là lạnh lẽo buồn tẻ, càng gần đến ngày hôn lễ cũng náo nhiệt hẳn.

"Sùng Hoa, mau đến nhìn xem, đây là hỉ phục mới vừa được đưa đến."

Bạch Tổ Nương mặt vui vẻ ôm hỉ phục màu đỏ thắm đi vào viện.

Ngân Tập đi theo tới cửa, liền dừng lại bước, canh giữ đứng chờ ở bên ngoài.

Bạch Tổ Nương tiến vào trong phòng

Ngân Tụ diu Âu Dương Sùng Hoa, có chút hoảng hốt đi ra khỏi phòng.

"Sùng Hoa đến đây, con mặc thử cho nương xem, có vừa hay không, nếu không vừa, nhanh chóng đem cho bọn họ sửa lại."

Bạch Tổ Nương đem hỉ phục uớm thử trên người Sùng Hoa, đôi mắt mỉm cười nhìn nữ nhi bảo bối.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, nhìn cả người đồ tươi, trong đầu thoáng nghĩ đến cảnh tượng khác.

Cũng là một màu đỏ như thế này, cũng chuyện đáng vui mừng như thế này, vậy mà, tâm trạng trong lòng không hề giống nhau.

Một người vui một người hận!

Một người mừng một người oán!

"Ngân Tụ, đỡ Sùng Hoa, ta muốn nhìn thật rõ."

Bạch Tổ Nương phân phó Ngân Tụ, nàng ti mỉ nhìn Âu Dương Sùng Hoa từ đầu tới cuối.

"Thật không sai, thật là vừa vặn, mọi người đều nói y phục của hàng thêu Từ Cẩm may ra thì không cần phải thử, thật là đúng, đường thêu thật tinh tế khiến cho người ta ưa thích."

Bạch Tổ Nương càng nhìn càng vui, trong miệng không ngừng khen ngợi.

Mấy chữ hàng thêu Từ Cẩm, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa đang yên lặng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Tổ Nương, chỉ là khóe mắt vẫn không khỏi liếc về Ngân Tập ở cửa.

Chỉ thấy Ngân Tập cũng không như thường ngày yên lặng đứng chờ, mà là khẽ chuyển động thân thể giống như đang nhìn trộm vào phòng.

Âu Dương Sùng Hoa nắm tay Bạch Tổ Nương.

Bạch Tổ Nương hiểu ý, nhìn về phía Ngân Tụ, nói: "Nhìn y phục như vậy còn chưa rõ ràng, Ngân Tụ, ngươi đi đóng cửa lại, ta mang Sùng Hoa đi vào phòng để nàng mặc vào cho ta xem."

"Dạ, phu nhân." Ngân Tụ nói xong, đi ra cửa.

Ngân Tập lúc này đã đứng trở về chỗ cũ, nàng nhìn Ngân Tụ từ trong phòng đi ra, nói: "Ngân Tụ, sao ngươi lại đi ra?"

"Ngân Tập tỷ tỷ, ngươi không nghe thấy phu nhân nói a, phu nhân muốn một mình đợi tiểu thư thử quần áo."

Ngân Tụ mỉm cười nhìn Ngân Tập, lại nói: "Ngân Tập tỷ tỷ hình như rất muốn đi vào?"

"Không phải như vậy, chẳng qua cảm thấy phu nhân gần đây có chút kỳ lạ thôi."

"A?" Ngân Tụ có chút không hiểu nhìn Ngân Tập.

"Không có gì."

Ngân Tập phát tay một cái, giống như không muốn cùng Ngân Tụ tán gẫu.

Ngân Tụ cũng không muốn nói nhiều, đi tới bên cạnh, kéo ghế ra, ngồi xuống, trước đây bản thân chưa từng được nhân rồi như vậy.

Trong phòng, Bạch Tố Nương lúi cúi kéo Âu Dương Sùng Hoa vào trong phòng.

Âu Dương Sùng Hoa ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Ngân Tụ cùng Ngân Tập ngồi cạnh nhau, chỉ là hai người đều không nói chuyện.

"Sùng hoa, con cảm thấy như thế nào? Thích không?"

Bạch Tố Nương chỉ vào bộ hi phục, hỏi Âu Dương Sùng Hoa.

"Nương, y phục này là của hàng thêu Từ Cẩm may sao?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn hi phục trong tay Bạch Tố Nương, hỏi.

Bạch Tố Nương gật đầu: "Đúng vậy a, nghe nói y phục là do thiếu gia gốc của bọn họ may."

"Nương, nếu như con không nhớ lầm, tên vị thiếu gia ngu ngốc của hàng thêu Từ Cẩm, gọi là Từ Mộc Dương."

"Sùng Hoa, làm sao con biết? Chẳng lẽ con còn chưa từ bỏ sao Sùng Hoa, con không cần dọa nương, hiện tại Cẩm Nguyệt đã là thái tử phi rồi."

Bạch Tố Nương khần trương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nghĩ đến Âu Dương Sùng Hoa mới vừa khôi phục lại bình thường cho nên mới khần cầu nàng.

"Nương, nương cũng nói, hiện tại Cẩm Nguyệt đã là thái tử phi rồi, làm sao còn có thể nghĩ đến Cửu vương gia, hiển nhiên cũng sẽ không muốn thay thế con gả cho Cửu vương gia, con cũng không cần gả cho Từ Mộc Dương."

"Vậy con hỏi chuyện này làm cái gì?"

Bạch Tố Nương vẫn không yên lòng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng bây giờ một chút cũng không hiểu Sùng Hoa đang nghĩ gì.

"Nương, con chỉ hỏi vậy thôi, nếu nương không yên lòng, con cũng không hỏi nữa."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bộ hi phục, nếu như nàng không nhìn lầm, tại áo ngoài cộc tay của hi phục, bên trong chỗ thêu hoa văn, có hai chữ, không phải là chữ phúc, mà là hai chữ Mộc Dương.

Hàng thêu Từ Cẩm, Từ Mộc Dương

Sẽ là hấn sao?

Người đó là Từ Mộc Dương sao?

Từ Mộc Dương, người rốt cuộc là thiếu gia của hàng thêu Từ Cẩm hay là giáo sư Từ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tâm khóa 32

Trăng khuyết nhô cao, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Trời tháng sáu, gió đêm mang phần lạnh lẽo.

Phố xá ban ngày náo nhiệt, hiện tại cũng chỉ có tiếng gõ canh xa xa vang vọng trong đêm.

Dưới ánh trăng, một bóng dáng như gió mạnh xuyên qua giữa phố, làm cho bóng đêm tĩnh lặng thêm phần quỷ dị.

Âu Dương Sùng Hoa một thân trang phục màu đen, trên mặt cũng mang vải đen mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt đen sáng như sao, nàng cẩn thận quan sát bốn phía, tốc độ dưới chân cũng không chậm lại, hướng khuê phòng nổi danh nhất kinh thành – cửa hàng thêu Từ Cẩm mà đi.

Cửa chính của hàng thêu Từ Cẩm khóa chặt, trong sân đen kịt, hiển nhiên chủ nhân đã sớm đi ngủ.

Âu Dương Sùng Hoa ở trên mái hiên quan sát hồi lâu, lật người nhẹ nhàng, dưới chân không tiếng động dừng lại ở trong sân.

Nàng dựa theo trí nhớ, đi theo hướng Tây viện, nếu không sai, Tây viện chính là chỗ ở của Từ Mộc Dương.

Chẳng biết vì sao, từ khi tiến vào Tây viện, trong lòng Âu Dương Sùng Hoa cũng không hiểu vì sao xiết chặt lại, có một cỗ áp lực vô hình ập đến giống như cản trở nàng tiến vào.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa trầm xuống, đón lấy luồng cảm giác bị áp bức, kiên quyết đi tới cửa phòng Từ Mộc Dương.

Âu Dương Sùng Hoa mới đến gần cửa phòng, tay thậm chí còn chưa kịp chạm đến cửa phòng, vốn là cửa phòng kia đóng chặt, lại chậm rãi mở ra trước mắt nàng.

Nhất thời, Âu Dương Sùng Hoa trong lòng sáng tỏ, xem ra, không phải chỉ có nàng nghi ngờ, người trong phòng kia, cũng có nghi ngờ giống nàng.

Mà bây giờ ngẫm lại, chữ hỷ thêu trên trang phục kia, chẳng qua là muốn dẫn nàng đến.

Nghĩ đến nguyên nhân này, suy đoán trong lòng của nàng chính là sự thật.

Biết được lí do, ngược lại Âu Dương Sùng Hoa không cần phải thận trọng nữa mà bình tĩnh bước vào cửa phòng.

Âu Dương Sùng Hoa vừa bước vào trong phòng, gian phòng đen như mực trong nháy mắt sáng lên.

Ánh nến chiếu sáng ở bên trong, trước mắt của Âu Dương Sùng Hoa hiện ra một hình dáng.

Từ Mộc Dương ngồi ngay ngắn ở trước bàn trong phòng ngủ, trên bàn để một ấm trà xanh, hai cái ly, hắn đang rót trà vào hai ly.

Âu Dương Sùng Hoa thông thả bước đi đến trước bàn.

Từ Mộc Dương đưa mắt, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa đã ngồi đối diện với hắn, gương mặt anh tuấn, nở nụ cười nhàn nhạt không thô tục, tựa như gió xuân, nhẹ nhàng nói với Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, ta biết ngay nàng sẽ đến tìm ta."

Từ Mộc Dương có phần tự tin, hắn chắc chắn là như thế, chỉ cần Âu Dương Sùng Hoa nhìn thấy trang phục hỷ đó, nhất định sẽ đến tìm hắn.

"Đến đây, nếm thử một chút trà Bích Loa Xuân, ta đặc biệt vì nàng mà chuẩn bị, nếu tay nghề của ta không thay đổi, sẽ hợp khẩu vị của nàng."

Nở nụ cười nhàn nhạt, giống như là mang theo sự quyến luyến, Từ Mộc Dương chỉ vào ly trà đặt trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, nói.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn chén nước trà nhẹ nhàng xanh biếc kia, thật ra thì không cần nếm, nàng cũng đã biết, chén nước trà này, nhất định hợp khẩu vị của nàng.

Hôm nay, nàng càng khẳng định, Từ Mộc Dương và nàng giống nhau, mang theo trí nhớ của kiếp trước.

"Khó trách lần đầu tiên ta gặp nàng, đã cảm thấy nàng nhìn rất quen."

Ngón tay thon dài khéo léo mở nắp ly trà, Từ Mộc Dương không nhanh không chậm mở miệng.

Từ lúc Âu Dương Sùng Hoa bước vào gian phòng này, ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn nàng.

Lần đó Âu Dương Sùng Hoa bị nam tử tóc trắng mang đi, bởi vì hắn có phần nóng nảy, bất chấp tất cả mà nhảy vào, đột ngột biến mất trong vầng sáng.

Không nghĩ tới, cứ thế mà bị đưa đến vương triều Lung Nguyệt của ngàn năm trước, trở thành đại thiếu gia của hàng thêu Từ Cẩm - Từ Mộc Dương.

Trí nhớ đã bị mất hết, ngay giây phút vừa tỉnh lại thì trí nhớ cũng được giải khai phong ấn.

Những chuyện trước đây đều nhớ lại tất cả.

"Người dự định như thế nào? Là ngăn cản ta, tổ giặc ta, hay là..."

Âu Dương Sùng Hoa thần sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm Từ Mộc Dương, trên mặt vốn có vẻ hơi tái nhợt, giờ phút này biến thành âm u lạnh lẽo, thanh sắc (tiếng nói + sắc mặt) không hề thay đổi, lại làm cho người nghe trong lòng tự động phát run.

"Sùng Hoa, cần gì phải so đo đến chuyện quá khứ, đã mất đi thì không có cách nào trở về được nữa, nàng từ trước đã không phải người nơi này, cần gì phải chấp nhất như thế?"

Từ Mộc Dương bỗng nhiên thông suốt, làm rõ, nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi đối diện, trong trí nhớ của hắn thì nàng là một thiếu nữ dịu dàng ôn hòa, nay đã không còn nữa rồi.

Hôm nay, ngoại trừ khuôn mặt thì tất cả đều đã thay đổi.

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, đầu ngón tay gát gát cuống lá trà nổi lên trong nước, một tia lạnh lẽo xẹt qua trong mắt, khóe miệng khẽ nâng lên hình cung, "Lời nói này, hình như người đã nói sai đối tượng, người không bỏ được chính là người, cũng không phải là ta."

"Ta biết, tất cả đều do Âm Trần, nhưng bây giờ nơi này là vương triều Lung Nguyệt, nàng cũng không phải là Âu Dương Sùng Hoa của triều đại này, mà là Âu Dương Sùng Hoa của ngàn năm sau, chẳng qua nàng mang theo trí nhớ của kiếp trước tới nơi này. Sùng Hoa, đối với bọn họ không công bằng."

"Công bằng?"

Lời của Từ Mộc Dương mạnh mẽ, chỉ đổi lấy một tiếng cười lạnh của Âu Dương Sùng Hoa.

"Sùng Hoa, bây giờ không có bất kỳ người nào thương tổn đến nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ nghĩ cách đưa nàng trở về."

Từ Mộc Dương đứng lên, sai bước đi tới trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, ngồi xổm người xuống, cầm tay của nàng, mặt thành khẩn yêu cầu nàng, "Sùng Hoa, tiếc nuối của đời trước, vì sao còn phải kéo dài đến đời này? Lòng của ta đối với nàng, nàng rất rõ ràng."

"Người nói cho ta biết, hiện tại ta còn có thể thu tay lại sao?"

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng rút tay về, nàng vén lên sợi tóc trên trán, đem cánh hoa anh đào hiện ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, nhìn Từ Mộc Dương, "Từ lúc hắn xuất hiện ở trước mặt của ta, ta đã không còn thu tay được."

"Đây là..."

Từ Mộc Dương xoay người lui một bước ngã về phía sau, về mặt hiện lên sự kinh ngạc, sắc mặt vô cùng kém.

Hắn không dám tin, cứng đờ nhìn chằm chằm cái trán của Âu Dương Sùng Hoa, giống như đã thành hình ấn ký hoa anh đào (dấu ấn).

"Bởi vì ta mà Mặc Âm Trần đã in dấu, rất đẹp phải không, Mộc Dương?"

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, lông mày nhỏ cong, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, lạnh lùng nói ra. Trong nháy mắt tay chân của Từ Mộc Dương lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tâm khóa 32

Đêm.

Trăng khuyết lên cao ở phía chân trời, ánh trăng dịu dàng chiếu xuống.

Gió đêm thổi nhẹ, ánh trăng mờ ảo, bóng hoa sum suê

Từ Mộc Dương cười yếu ớt dịu dàng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, lời của nàng êm ái, nghe vào tai hắn vô cùng lạnh lẽo.

Thật ra hắn đã sớm biết, hắn không có cách nào ngăn cản Sùng Hoa.

Khi hắn biết Âu Dương Cẩm Nguyệt sẽ trở thành Thái Tử Phi thì hắn biết tất cả đều đã không còn cách nào ngăn cản được nữa.

Vậy mà, hắn vẫn muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc bản thân mình ở trong lòng Âu Dương Sùng Hoa có chút quan trọng nào không.

Vì thế mà có ngày hôm nay.

Xem ra, trong lòng Âu Dương Sùng Hoa thì Từ Mộc Dương – hẳn từ đầu tới cuối cũng chỉ là một người qua đường.

"Ta giúp nàng."

Từ Mộc Dương bắt chột ngẩng đầu lên, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chú vào Âu Dương Sùng Hoa.

"Giúp ta?"

Âu Dương Sùng Hoa hơi nhú mày, đôi mắt đen láy không hề chớp mắt nhìn Từ Mộc Dương.

"Ta biết ta không cách nào thuyết phục được nàng, vậy thì để cho ta giúp nàng, giúp nàng đạt thành tâm nguyện."

Từ Mộc Dương nghiêm nghị nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy, từ lần đầu tiên gặp nàng, hẳn biết hẳn nhất định chỉ có thể là một người bình thường trong lòng nàng.

Nhưng cho dù là một người bình thường, hẳn cũng vui vẻ chấp nhận.

Âu Dương Sùng Hoa cười, nàng đưa cánh tay mảnh khảnh lên, ngón tay chỉ vào cái trán trắng nõn của Từ Mộc Dương, "Mực Âm Trần vốn là không biết, nhưng ngươi đã biết, còn muốn giúp ta? Thật sự là đùa ngốc."

"Ta không quan tâm lắm kẻ ngốc, ta chỉ nhớ nàng đã đáp ứng ta, sau khi báo thù, sẽ theo ta trở về."

Hắn không cam lòng, không cam lòng nguyện ý đem chính mình đặt trong tình cảnh buồn cười này.

Nụ cười trên mặt Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên tắt, nàng xoay người đứng lên, đi tới cửa.

Từ Mộc Dương bước nhanh lên phía trước chặn Âu Dương Sùng Hoa lại, ánh mắt cố chấp nhìn chăm chăm nàng.

Âu Dương Sùng Hoa duỗi tay ra đánh lên mặt hắn.

Từ Mộc Dương vẫn không nhúc nhích, mắt cũng không chớp, cứ như vậy mà đón nhận cái tát của nàng.

Nhưng không ngờ rằng, hắn đón nhận không phải là sự đau đớn mà là vuốt nhẹ đầy lạnh lẽo.

Lòng bàn tay của Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng lướt qua gò má của Từ Mộc Dương, ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên nụ cười, "Ta đáp ứng ngươi." Dứt lời, nàng rút tay về, đáy mắt lóe lên sự âm lãnh.

Âu Dương Sùng Hoa lướt qua người Từ Mộc Dương, nàng đi ra khỏi cửa.

Từ Mộc Dương kinh ngạc nhìn bóng dáng ngày càng xa.

Hắn ngây ngốc giơ tay lên, sờ vào chỗ mà mới vừa rồi bị Âu Dương Sùng Hoa vuốt qua.

Còn mấy ngày nữa là đến mừng 8 tháng 7, bên trong Âu Dương phủ đã sớm giăng đèn kết hoa chuẩn bị cho hai vị tiểu thư xuất giá.

Âu Dương Cẩm Nguyệt khi biết mình cùng Âu Dương Sùng Hoa cùng ngày xuất giá, tâm tình liền thay đổi, vô cùng không vui.

Nàng nghĩ mình trở thành Thái Tử Phi, hôn lễ này nhất định rất long trọng, không nghĩ rằng lại vội vàng qua loa.

Điều này làm cho nàng vốn trong lòng đang đắc ý, lập tức giống như ngã vào đáy cốc.

Càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận càng cảm thấy đều bởi vì Âu Dương Sùng Hoa, làm cho nàng không vui.

Bên ngoài còn bàn tán xôn xao, Âu Dương Cẩm Nguyệt tuy là Thái Tử Phi, lại không bằng muối muối ngốc của mình có phúc khí.

Ít nhất Âu Dương Sùng Hoa được Cửu vương gia tự mình tới cửa cầu hôn, mà nàng cũng chỉ nhận được một tờ thánh chỉ.

Hơn nữa hôn sự còn vì bệnh tình của hoàng hậu nương nương, nói trắng ra là, chính là xung hi.

Từ xa, Lạc Thanh Lưu nghe đánh chửi từ trong phòng Âu Dương Cẩm Nguyệt truyền tới, lông mày nhướng lên, nụ cười loáng thoáng hiện lên ở khóe miệng.

Cái này chính là tính tình của đại tiểu thư, thật đúng là một chút cũng không kìm chế, cứ như vậy mà vào hoàng cung, quả thực là tự mình tìm cái chết.

Đều là tỷ muội, sao lại có sự khác biệt lớn như thế.

Tựa hồ ông trời ngoại trừ cho Âu Dương Cẩm Nguyệt một khuôn mặt mỹ lệ thì không cho nàng cái gì nữa.

Ngược lại ngoại trừ sự ngu dại của Tam tiểu thư, mọi thứ đều xuất chúng.

"Này! Người tới đây cho ta."

Âu Dương Cẩm Nguyệt thở phò phò đứng ở cửa phòng, thấy Lạc Thanh Lư thì kiêu căng ra lệnh cho bà.

"Vâng"

Lạc Thanh Lư trả lời rồi đi tới, mặt cúi xuống, nhún nhường.

"Lạc Thanh Lư, người rất thanh nhân nha."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhếch mày thật cao, nhìn Lạc Thanh Lư một thân màu tím quần lụa mỏng, bộ dáng Lạc Thanh Lư mặc dù không thanh lệ thoát tục bằng nàng, nhưng có sự thành thực quyến rũ, đặc biệt là cặp mắt phượng nhỏ dài kia, mỗi lần nhìn cũng tựa như mang theo nụ cười câu hồn người ta.

Chỉ cần một cái liếc mắt có thể khiến xương cốt người ta mềm nhũn.

Thật không hiểu nương tại sao phải nuôi một con hồ ly tinh ở bên cạnh, kể từ khi nàng thành công được sắc phong Thái Tử Phi, nương càng thêm tin tưởng Lạc Thanh Lư.

Thậm chí giữ ở trong phủ, ngay cả nàng đường đường là tiểu thư, đều đối với Lạc Thanh Lư nhượng ba phần.

"Thanh Lư chính là nhân rồi, cái gì phu nhân cũng không cho Thanh Lư làm, Thanh Lư hiện tại thanh nhân."

Từ đầu tới cuối Lạc Thanh Lư đều cúi đầu, từ tốn trả lời Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Hừ."

Sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt bỗng nhiên âm trầm, đang lúc nàng muốn tiến lên, dẫn mặt Lạc Thanh Lư.

"Thì ra là Thanh Lư người ở nơi này à."

Giọng của Tô Thanh Tú đứng lúc vang lên ở trong sân, Tô Thanh Tú dường như không nhìn thấy Âu Dương Cẩm Nguyệt, đi tới chỗ Lạc Thanh Lư.

"Phu nhân."

Lạc Thanh Lư cúi đầu, xoay người, chấp tay thi lễ với Tô Thanh Tú.

"Được rồi được rồi, người còn cùng ta khách sáo cái gì." Tô Thanh Tú đỡ Lạc Thanh Lư, tay nắm chặt tay nàng, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Cẩm Nguyệt, Thanh Lư chọc giận con sao?"

"Nương, không phải là do nô tài này chọc tức."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đối với Tô Thanh Tú có phần sợ hãi, tự nhiên không dám nói thật với Tô Thanh Tú, đành nói không phải là do Lạc Thanh Lư.

Nhìn nương đối với Lạc Thanh Lư kia rất thân thiện, so với nữ nhi là nàng tốt hơn nhiều.

Bầu bầu môi, Âu Dương Cẩm Nguyệt khoát cánh tay Tô Thanh Tú, làm nũng nói: "Nương, làm sao bây giờ mới đến, con sắp tức điên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Tâm khóa 33

Âu Dương Cẩm Nguyệt khoát lên cánh tay Tô Thanh Tú, bầu bầu làm nũng nói: "Nương, làm sao bây giờ mới đến, con sắp tức điên rồi."

"Vào đi thôi."

Tô Thanh Tú mỉm cười, bàn tay vỗ vỗ lưng Âu Dương Cẩm Nguyệt, lại dùng một tay khác, kéo Lạc Thanh Lư đi vào trong phòng.

Lạc Thanh Lưu vẫn cúi đầu xuống, thỉnh thoảng nhếch khóe mắt, liếc một cái về Âu Dương Cẩm Nguyệt, bất động thanh sắc đi theo Tô Thanh Tú vào trong phòng.

"Các người cũng đi xuống đi, Ngân Nguyệt ở bên ngoài coi chừng cho tốt, ta có lời muốn nói với tiểu thư."

Tô Thanh Tú kéo hai người tiến vào trong phòng, liền căn dặn Ngân Nguyệt cùng nha hoàn đi ra ngoài.

"Dạ, phu nhân."

Ngân Nguyệt dẫn các nha hoàn hướng Tô Thanh Tú chấp tay thi lễ, liền thối lui ra khỏi gian phòng.

Âu Dương Cẩm Nguyệt cau mày hồ nghi, nương thế này, xem ra nhất định là có chuyện muốn nói với mình.

Chỉ là...

Mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt không khỏi giương lên, ánh mắt mang theo tức giận nhìn về phía Lạc Thanh Lưu.

Nữ nhân này cư nhiên cũng ở đây, mẫu thân có phải hay không cũng quá mức tin tưởng nàng?

"Tốt lắm, hiện tại trong phòng chỉ còn ba người chúng ta."

Tô Thanh Tú nhìn hai người trong phòng, giữa hai lông mày nhất thời ngưng trọng.

"Nương, có phải có lời gì muốn nói với nữ nhi hay không?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt cố gắng áp chế phần lửa giận, nhìn Tô Thanh Tú hỏi.

"Còn không phải là vì con, mấy ngày gần đây, nương có nghe được chuyện con trách mắng nha hoàn ở trong phòng?"

Tô Thanh Tú trừng mắt nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, bước chân khễ lui về phía sau, ngồi trên ghế.

"Nương, là do những nô tài kia ăn nói lảm nhảm mồm miệng, biết rõ con ghét nhất là đứa ngốc kia, còn nói không dứt, con làm sao có thể không nổi giận."

Âu Dương Cẩm Nguyệt giậm chân, khuôn mặt ủy khuất, chỉ thiếu chút nữa rơi nước mắt xuống để tỏ rõ mình vô tội, tất cả cũng không thể trách nàng.

Tô Thanh Tú nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt nặng nề thở dài, "Lời của nương nói với con, con một chút cũng không nhớ."

"Nương!!!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt sớm đã không nhìn được, mấy ngày nay đã kìm nén, nàng có khổ tâm nhưng không thể nói, hiện tại nghe Tô Thanh Tú nói, nhất thời vành mắt liền hồng.

"Được rồi, được rồi, chỉ là nói với con mấy câu, con đã khóc lên."

Tô Thanh Tú thấy bộ dáng Âu Dương Cẩm Nguyệt ủy khuất rơi lệ, trong nháy mắt giọng nói nhẹ đi, nàng kéo Âu Dương Cẩm Nguyệt rồi nhìn Lạc Thanh Lưu.

Lạc Thanh Lưu đứng xem cảm thấy không một chút thú vị, tiết mục như vậy, mỗi ngày ít nhất nàng đều thấy được một lần, hai mẹ con này đúng thật là buồn cười.

Trình diễn đến nước này cũng coi là làm cho người ta bội phục.

"Nương.."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghẹn ngào một tiếng, lau nước mắt, đứng thẳng người bên cạnh Tô Thanh Tú.

Lạc Thanh Lưu thấy hai mẹ con đã diễn xong liền giấu đi thần sắc, giọng điệu ôn hòa, nói: "Phu nhân, thật ra thì tiểu thư Cẩm Nguyệt tức giận như vậy, cũng là chuyện bình thường, nếu là người khác thì cũng sẽ tức giận."

"Đúng vậy!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt không nghĩ tới Lạc Thanh Lưu lại đứng về phía mình, nhất thời sắc mặt có vẻ vui mừng.

"Thanh Lưu, chuyện này ta đây là người làm mẹ, sao lại không biết Cẩm Nguyệt ủy khuất. Người giúp đỡ Cẩm Nguyệt trở thành Thái Tử Phi, trong lòng ta đã vô cùng cảm kích, không còn xem người là người ngoài."

Tô Thanh Tú âm thầm để lộ ra dụng ý của mình.

Lạc Thanh Lư cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra được ẩn ý bên trong lời nói.

Nàng nhướn mày, cười nói: "Ý nghĩ của phu nhân, Thanh Lư hiểu, Thanh Lư từ lâu đã xem Phu Nhân như chủ tử, phu nhân có chuyện gì muốn Thanh Lư làm, xin cứ việc phân phó."

"Thanh Lư, người quả nhiên là đứa trẻ thông minh, ta không có nhìn lầm người."

Tô Thanh Tú nghe Lạc Thanh Lư nói, mặt mày lập tức tươi cười, vuốt tay Lạc Thanh Lư mà khen ngợi.

"Phu nhân quá khen!"

Lạc Thanh Lư cúi đầu, mắt nhìn ánh mặt trời chiếu xuống trên đất, nhấp nhô trong suốt, rồi lại không nói ra được gì.

Gió thổi nhẹ qua cành liễu, khi trời cuối tháng sáu đã có cảm giác được mùa hè đến, trong gió mang theo một chút hơi nóng, trên người đã cảm thấy khô nóng.

Ngân Tú ở bên cạnh cầm tay áo phe phẩy trên mặt.

"Tiểu thư, hôm nay nóng như vậy, chúng ta nhất định đi dâng hương sao?"

"Mấy ngày nữa chính là ngày ta lấy chồng rồi, trước đó, ta muốn đi Tự Miếu cầu phúc để tạ thần linh."

Âu Dương Sùng Hoa vén rèm cửa sổ lên, nhìn cây cối um tùm phía bên ngoài.

Mấy ngày nữa là đến mừng 8 tháng 7, trước mấy ngày nàng cũng đã xin phép Bạch Tổ Nương để lên Tự Miếu để tạ thần linh một chuyến.

Bạch Tổ Nương muốn cùng đi, đúng lúc sư phụ Từ Cẩm Tú tới đây.

Dĩ nhiên, mục đích của sự an bài này là của Âu Dương Sùng Hoa đưa ra, nàng cũng không muốn để Bạch Tổ Nương đi theo, bằng không, kế hoạch hôm nay không cách nào thực hiện được.

"A"

Ngân Tú vẫn quạt, trong xe ngựa, mặc dù thỉnh thoảng có gió ngoài cửa sổ thổi tới, nhưng mà đối với Ngân Tú luôn luôn sợ nóng mà nói, chút gió này thật đúng là không có tác dụng gì.

Lại nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hôm nay vẫn mặc một thân quần áo cổ trắng đứng, gương mặt dịu dàng trắng nõn, đừng nói là mồ hôi, mà ngay cả hơi nóng cũng không có.

Thật là rất bội phục tiểu thư.

Về mặt Ngân Tú vô cùng sùng bái, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Ngân Tú, phu nhân để cho người mang thứ gì, đều có thể mang theo, ngàn vạn lần đừng để sót."

Âu Dương Sùng Hoa xoay người, ánh mắt dừng ở ánh mặt trời, dường như lấp lánh ánh sáng trong suốt, gương mặt giống như phù dung, vô cùng xinh đẹp, bởi vì thoa chút phấn trang điểm, mà có vẻ xinh đẹp tuyệt trần hơn.

Ngân Tú vội vàng cúi đầu nhìn đồ mang theo, nào là nến, nào là hương, còn có một chút đồ cúng.

"Tiểu thư cứ yên tâm, những thứ phu nhân căn dặn đều đã mang theo rồi."

Ngân Tú kiểm tra mọi thứ ở phía sau, rất tự tin ngẩng đầu lên, đi về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Vậy thì tốt."

Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, lại một lần đưa mắt quay ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tâm khóa 34

Đường đi quanh co, đi về phía trước chính là đường đến Vạn Phật Tự.

Đường núi hẹp, không bằng phẳng, đoạn đường này lắt lư, khiến Ngân Tụ khổ không thể tả.

Mặc dù Ngân Tụ nghe nói Bồ Tát ở Vạn Phật Tự rất linh thiêng, nhưng đoạn đường này đi thật là khó.

Hôm nay không khác ngày bình thường là mấy, vẫn với trang phục màu trắng, trên mặt trang điểm đơn giản, so với thường ngày có chút hồng hào hơn, cả người cũng có tinh thần hơn.

Đặc biệt là, hôm nay nàng có mang thêm trang sức.

"Ai da ——"

Xe ngựa đột nhiên lắt mạnh, Ngân Tụ ở trong xe ngựa cả người nhào về phía trước, thiếu chút nữa là bay ra khỏi xe.

Nàng hoảng sợ đến quên cả đau đớn, vội vàng đứng dậy, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Không biết đã xảy ra chuyện gì!"

Ngân Tụ vừa hỏi Âu Dương Sùng Hoa, vừa oán than .

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ lắc đầu, mắt nàng rũ xuống, hai đường long mày hơi nhíu lại.

Xem ra, người của Từ Mộc Dương đã xuất hiện, không biết người đó có theo kịp không, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Ngân Tụ giúp Âu Dương Sùng Hoa ngồi ngay ngắn, nàng nâng tay áo rồi vén màn xe lên.

Nàng còn chưa ra khỏi màn xe, vừa định mắng tên phu xe, nhưng không ngờ, xảy ra một chuyện khiến hồn nàng như muốn bay về Tây thiên.

Ngân Tụ cảm thấy trên cổ lạnh như băng, đồng thời còn có một hơi thở lạnh phả lên cổ nàng.

Ánh mắt nàng nhìn lên thì thấy một đôi mắt ẩn chứa ý cười đang nhìn nàng, cả người nàng run lên: "Đây là..."

"Đây là cái gì, cô nương không phải không biết chứ?"

Lời nói đùa từ người mang mặt nạ truyền đến, trong đôi mắt đen kia luôn luôn mang theo ý cười.

"Các ngươi, các ngươi thật lớn mật, lại dám... lại dám..."

Ngân Tụ không ngừng đổ mồ hôi, bởi vì vô cùng sợ hãi cây đao đang ở trên cổ mình, lời nói đáng lẽ phải khí thế mười phần, nhưng bởi vì sợ hãi mà giảm đi một nửa..

Đừng nói là khí thế, đến sự kiên quyết cũng không có, ngược lại giống như đang cầu xin vậy.

"Lại dám như thế nào?"

Ngân Tụ chỉ cảm thấy đao trên cổ như nặng thêm ba phần, cả người cũng co lại.

"Còn không mau xuống xe, đại gia ta không có kiên nhẫn."

Âm thanh của hán trăm xuống, nụ cười trong con mắt cũng hoàn toàn biến mất, chỉ giữ lại phần sát ý.

Cả người Ngân Tụ liền run lên, trong chốc lát sức lực như bị rút hết, nhưng khi nàng xoay người lại, nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa ngồi trong xe.

"Ngươi... ngươi... ngươi thật to gan, có biết ai ngồi trong xe không?"

Ngân Tụ thấy trong mắt Âu Dương Sùng Hoa tràn đầy nỗi sợ hãi mà cổ lấy dũng khí.

Nàng phải bảo vệ tiểu thư, quyết không thể để cho bọn họ làm thương tổn tiểu thư.

"Biết hay không, có quan hệ gì sao? Ha ha chúng ta là sơn tặc, sơn tặc, hiểu không?"

Nam tử cầm đại đao run lên vì cười, sau lại hét một tiếng với các thuộc hạ ở phía sau: "Các huynh đệ, các ngươi sợ sao?"

"Lão Đại, chúng ta cái gì cũng sợ, nhưng lại không sợ người sống!"

Phía dưới đồng loạt chỉnh tề trả lời, dứt lời, truyền tới là tiếng cười châm chọc.

"Có nghe được không, muốn sống thì xuống đây cho lão già ta."

Nam tử đem sống đao vỗ vỗ gò má của Ngân Tụ, từ bên cạnh xe lui ra.

Coi như đại đao đã rời cổ nhưng Ngân Tụ vẫn cảm thấy cái lạnh như băng vẫn còn trên cổ mình.

Hiện tại đừng nói là nóng, nếu cho nàng thêm mấy bộ y phục nữa, sợ rằng cũng cần dùng đến.

Ngân Tụ quay người lại, nhìn Âu Dương Sùng Hoa bên trong xe, "Tiểu... tiểu thư... chúng ta làm sao bây giờ?"

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, đôi tay nàng nắm chặt vật áo, mười ngón tay cũng đã trắng bệch.

Mặc dù Ngân Tụ không nghe Âu Dương Sùng Hoa trả lời, nàng cũng nhìn ra được, tiểu thư nhất định bị dọa sợ.

"Không có chuyện gì đâu tiểu thư, bọn họ cũng chỉ là sơn tặc, sơn tặc cần chính là tiền, chúng ta cho bọn họ tiền là được rồi, bọn họ cũng không có lá gan dám động đến tiểu thư."

Ngân Tụ tiến đến ôm thân thể không ngừng run rẩy của Âu Dương Sùng Hoa.

Tay Âu Dương Sùng Hoa nắm chặt cánh tay của Ngân Tụ, nàng đem mặt trốn trong ngực của Ngân Tụ, tận lực tránh khỏi ánh mắt của Ngân Tụ.

"Tiểu thư... ai da"

Ngân Tụ chưa kịp nói hết câu, cả người đã bị người ta nâng lên, cứng rắn kéo nàng ra khỏi xe ngựa, không hề thương hương tiếc ngọc đem nàng vứt xuống xe.

Ngân Tụ chỉ cảm thấy trời đất lao đảo, trong lúc mơ mơ hồ hồ, trước mặt bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết.

Âu Dương Sùng Hoa nhào ra khỏi xe, trong miệng kêu gào: "Ngân Tụ, Ngân Tụ..."

Cặp mắt đen trong vắt lại giống như bị một tầng vân đục bao trùm lên, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Màn xe bị vung lên, một bóng dáng tiến vào trong xe, nhìn Âu Dương Sùng Hoa đang nhào người ra khỏi xe.

Hắn từ từ ngồi xổm xuống, khi bốn mắt giao nhau, tay hắn vươn ra, bỗng nhiên ngừng lại một chút, đáy mắt thoáng có một tia áy náy.

"Sùng..."

"Không nên chạm đến Ngân Tụ.....ô.....ô"

Từ Mộc Dương còn chưa kịp mở miệng thì Âu Dương Sùng Hoa đã kích động, nàng giống như cực kỳ sợ hãi người trước mặt, trong miệng kêu lên "a..a..a..".

Đáy mắt Từ Mộc Dương đột nhiên trầm xuống, hắn che giấu sự do dự, trong miệng nói bừa: "Không hổ là Tam tiểu thư của Âu Dương gia, Cửu Vương phi tương lai, chỉ bằng dung mạo khuynh quốc này, cũng đủ làm nam nhân thèm thuồng, cho dù là một kẻ ngu thì cũng có làm sao."

Thanh âm trầm thấp, lại hồ hững hờ giống như đọc thuộc từ trong sách, hoàn toàn không có tình cảm.

Ánh mặt trời nghiêng vào trong xe, che khuất hắn, cả người hắn giống như được bao phủ một tầng màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Tâm khóa 35

Ánh mặt trời nghiêng vào trong xe, ập xuống che bóng Từ Mộc Dương giống như là một luồng sáng âm đạm không rõ hình bóng.

Hắn đưa tay tóm lấy Âu Dương Sùng Hoa, không chút nào thương tiếc kéo nàng ra khỏi xe, ngoài miệng vẫn là giọng cười nói: "Đã chơi nhiều nữ nhân rồi, nhưng vẫn chưa chơi một nữ nhân ngốc như thế này."

Sắc mặt Âu Dương Sùng Hoa trắng bệch, liên tục biến đổi nhiều lần, hai vai nàng run rẩy càng mãnh liệt hơn, vô cùng sợ hãi, khiến cho nàng đã khóc không thành tiếng, nén sưng mù trong mắt, chỉ là điềm đạm đáng yêu nhìn Ngân Tụ nằm trên mặt đất, "Ngân Tụ, ta sợ, Sùng Hoa sợ!"

Kéo bàn tay Ngân Tụ, trong giọng nói chứa đựng tiếng thì thầm yếu ớt, nàng buông lỏng sức lực.

Con người đen kia vốn là chế giễu, loáng thoáng nổi lên một chút đau lòng.

Rồi lại cương quyết đem phần đau đớn kia áp chế trong giọng nói, Từ Mộc Dương một tay cứng cỏi ôm cái eo không đầy nắm tay của Âu Dương Sùng Hoa, một tay nâng mặt của nàng lên, đôi môi run run khẽ động một chút.

Lông mi thật dài, bởi vì có vẻ sợ hãi, mà nhẹ nhàng run động, hốc mắt ướt nước, vẻ mặt mang theo cầu xin không hề chớp mắt, chống lại ánh mắt của hắn.

Từ Mộc Dương trải qua căng thẳng, hắn thậm chí sinh ra một chút ảo giác, Âu Dương Sùng Hoa trước mắt, rốt cuộc là Âu Dương Trung Tướng, hay thật sự là đứa con gái Sùng Hoa.

Không nên nhìn ta như vậy!

Sùng Hoa, cầu xin nàng không nên nhìn ta như vậy, điều này làm cho ta không thể nào tiếp tục diễn được nữa.

Sức lực trên tay bắt gặp tăng thêm ba phần, đem thân thể mềm mại của Âu Dương Sùng Hoa đặt vào trong ngực.

Âu Dương Sùng Hoa ê a một tiếng, lấy tay đẩy ngực Từ Mộc Dương một cái.

Từ Mộc Dương ngây ngô cúi đầu, đối diện là một cái hồ lạnh lùng trong trẻo, ánh sáng lạnh trong suốt, như một thùng nước đóng băng lạnh thấu xương, trong nháy mắt đem thần trí hắn kéo trở về.

"Nữ nhân này, ta muốn!"

Con người đen của Từ Mộc Dương nhận thấy yếu ớt nổi lên một phần âm trầm, hắn hét lớn một tiếng, đem Âu Dương Sùng Hoa đẩy vào trong xe.

Hành động này của hắn, khiến cho phía dưới trận hỗn loạn, tiếng cười, cùng tiếng huýt sáo, lần lượt từ ngoài xe truyền đến.

Màn cửa hạ xuống, Âu Dương Sùng Hoa yếu ớt ngồi dậy nằm nghiêng trong xe.

Từ Mộc Dương xoay người lại, thấy cổ áo hơi mở, sợi tóc Âu Dương Sùng Hoa rối loạn, theo viền cổ áo lộ ra da thịt trắng nõn, làm ánh mắt hắn trầm xuống, đi tới, một phen nắm chặt cổ áo nàng, vì nàng che lại cảnh xuân để lộ.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa nhận thấy, xẹt qua gương mặt của Từ Mộc Dương, bỗng chốc, tay giờ lên nắm chặt bàn tay trên cổ áo nàng, "Mộc Dương, người rất lạnh sao?"

Từ Mộc Dương cả người run lên, hắn chợt ngẩng đầu, lời nói đã xông lên đến cổ, đơn giản chỉ vì Âu Dương Sùng Hoa cười mà thu hồi, hắn nặng nề thu tay lại, cả người giống như một lá, tựa vào trên xe, quay mặt đi.

"Tê lạp ——"

Âm thanh đột ngột vang vọng trong xe, khăn giấy rơi ra.

Từ Mộc Dương quay mặt sang, nhìn thấy áo quần đã bị rút ra ngoài, nửa đầu vai đã lộ ra, "Có cần thiết phải làm tới như vậy sao?"

Thanh âm bi thương dồn nén rất thấp.

"Người vẫn muốn mang ta trở về sao?"

Âu Dương Sùng Hoa kéo sợi tơ bên hông, lời nói mang theo một chút thăm hỏi nhu hòa, đủ để khiến nam nhân ngồi ở bên kia, trong lòng dâng lên lạnh lẽo.

Từ Mộc Dương thu lại ánh mắt, cả người hắn đột nhiên xoay ngược lại, bỏ nhào về phía Âu Dương Sùng Hoa, đem cả người nàng đè dưới thân của mình.

Hắn cúi người, liêu lĩnh hôn xuống cổ trắng nõn mềm mại của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa quay mặt sang, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh nắng mặt trời.

Ánh sáng mờ màng, giữa con người đen từ từ chìm hẳn xuống.

Nhưng khi tay Từ Mộc Dương thăm dò vào trong làn váy của Âu Dương Sùng Hoa...

"Ba... ——"

Một cái tát nặng nề đánh lên gương mặt che khăn màu đen.

Từ Mộc Dương nhất thời từ dục vọng ham muốn tỉnh lại, hấn áy náy nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa!"

Âu Dương Sùng Hoa đưa tay, ý bảo hấn chó có lên tiếng, đồng thời nàng nghiêng tai ra nghe động tĩnh ngoài xe.

Bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có, mới vừa rồi hình như có tiếng ồn ào...hay chẳng qua chỉ là ảo giác.

Bên trong Từ Mộc Dương ra hiệu với Âu Dương Sùng Hoa, hình như hấn cũng đã cảm thấy được điều gì kỳ lạ.

Trong lúc nhất thời mình lại bị mê hoặc thiếu chút nữa quên mất chuyện đại sự.

Nếu không phải một cái tát của Âu Dương Sùng Hoa, hiện tại hấn thật không biết đối mặt với nàng như thế nào.

Bên trong xe đột nhiên im lặng, khiến cho hai người cũng theo đó yên lặng, Từ Mộc Dương nhanh chóng điểm huyết đạo trên người của Âu Dương Sùng Hoa.

Trong nháy mắt, Âu Dương Sùng Hoa nằm xuống.

Lặng lặng chuyển giao ánh mắt, Từ Mộc Dương từ trong xe rời đi, trước đó bọn hấn đã thỏa thuận.

Bên ngoài yên tĩnh, không biết có phải người bọn họ đang đợi đã tới.

Cũng có thể, có người khác vô tình đi ngang qua.

Từ Mộc Dương từ trong xe bước xuống, đầu tiên thấy chính là thủ hạ mình mang tới nằm ngổn ngang trên đất, phần lớn đã nằm trong vũng máu.

Vài người vẫn còn sống, xem ra cũng đã bỏ hấn mà đi.

Nói bọn chúng là bọn trộm cướp cũng không sai, xét qua trong mắt là vẻ khinh thường.

Từ Mộc Dương ngẩng đầu lên, cách đó không xa có người đứng khiến cho hai tay hấn nắm chặt thành quyền.

Sùng Hoa, người kia tới thật.

Con mắt đen, như hai hố sâu không nhìn thấy đáy, mặc dù hấn cách mình ở hơn mấy chục thước, nhưng khí phách trời sanh, cùng lạnh lùng, khiến cho thân thể Từ Mộc Dương không khỏi run rẩy.

Không hổ là hoàng đế tương lai của vương triều Lung Nguyệt..

Mặc Ngạo Đình - Thái Tử đương triều của vương triều Lung Nguyệt - Hoàng đế tương lai, hấn thế nhưng lại xuất hiện ở nơi sơn đạo vắng vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tâm khóa 36

Mặc Ngạo Đình xuất hiện, khiến Từ Mộc Dương biết, kế hoạch lần này vô cùng thành công.

Âu Dương Sùng Hoa từ lâu để cho Lạc Thanh Lưu thả ra tin đồn, nói rằng Bồ Tát ở Vạn Phật Tự là linh nghiệm nhất, mà đại sư trụ trì - Huệ Thông – là người nắm giữ phương thuốc bí truyền của Thần Nông đã bị thất truyền trăm năm.

Đối với Lạc Thanh Lưu thần thông quảng đại, Âu Dương Sùng Hoa tuy có nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều.

Lạc Thanh Lưu làm thế nào đem điều đã thất truyền vào trong cung, khiến Mặc Ngạo Đình biết được.

Lại làm thế nào biết được ngày Mặc Ngạo Đình đi Vạn Phật Tự, mọi tin tức này đều đến từ một người – Lạc Thanh Lưu.

Mặc Ngạo Đình tuy là người có tính tình cực kì lạnh lùng ác nghiệt, có chút không hợp với đạo lí.

Tuy nhiên chỉ duy nhất một mình đối với mẫu thân là hoàng hậu đương triều, cực kỳ có hiếu, nếu cho hấn biết Vạn Phật Tự có phương thuốc bí truyền, nhất định sẽ đến mà thỉnh cầu.

Hơn nữa dựa vào tính tình của Mặc Ngạo Đình, nhất định sẽ một thân một mình đến đây.

Nói cho cùng, nếu không biết trước rõ ràng, với tính tình của Mặc Ngạo Đình sẽ không phải đại đội nhân mã đến đây.

Chính vì điều này mới có kế sách của ngày hôm nay.

Âu Dương Sùng Hoa để cho Từ Mộc Dương tìm người, giữa đường giả vờ cột nhả mình, chờ Mặc Ngạo Đình xuất hiện.

Lại làm cho Mặc Ngạo Đình phát hiện mình.

Chỉ cần Mặc Ngạo Đình phát hiện ra Âu Dương Sùng Hoa, như vậy kế hoạch báo thù của Sùng Hoa cũng đã thành công một nửa.

Từ Mộc Dương nhìn Mặc Ngạo Đình đứng cách đó không xa, không khỏi cảm thán, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Sùng Hoa sao?

"Tiểu tử, ngươi không phải muốn chết chứ, lại dám quân việc của đại gia ta!"

Từ Mộc Dương lớn giọng, thô lỗ giơ lên đại đao, nhắm về Mặc Ngạo Đình.

Ánh mắt Mặc Ngạo Đình lạnh lùng, lăm liết xẹt qua Từ Mộc Dương, dừng lại xe ngựa sau lưng Từ Mộc Dương.

Trường An ở bên cúi người, tiến lên, nhỏ giọng nói: "Tứ gia, xe ngựa kia đúng là của phủ Âu Dương, người cũng ở trong đó."

"Hắn liền giao cho ngươi rồi."

Ánh mắt Mặc Ngạo Đình lạnh lùng liếc Từ Mộc Dương cách đó không xa, thanh sắc không chút nào phập phồng, thế mà, thân mình nhảy lên, giống như một trận gió mạnh, đi đến chỗ xe ngựa của Âu Dương Sùng Hoa.

Từ Mộc Dương hiển nhiên biết võ công của Mặc Ngạo Đình không kém, lập tức vung đại đao lên, chân nhảy lên, chắn đường Mặc Ngạo Đình.

Chẳng qua, trong lúc hắn định lấy thân đao đánh xuống thì Mặc Ngạo Đình không chút né tránh.

Từ Mộc Dương cũng không thu đao, mắt thấy thân đao sẽ phải chém Mặc Ngạo Đình, đúng lúc này, Trường An xuất hiện, kịp thời chặn một đao của Từ Mộc Dương.

Mà, bóng dáng của Mặc Ngạo Đình cũng nhanh chóng lướt qua người Từ Mộc Dương.

Một đao của Từ Mộc Dương bị Trường An ngăn trở, lại muốn ngăn cản Mặc Ngạo Đình hiển nhiên đã muộn.

Hơn nữa, võ công của Trường An cũng không kém, trong lúc nhất thời cùng Từ Mộc Dương khó phân cao thấp.

Mặc Ngạo Đình vung rèm lên, tiến vào trong xe ngựa.

Bóng người vào bên trong, trong nháy mắt che lại ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, tầng tầng lớp lớp vàng sáng chiếu rọi trên người của hắn, phảng phất ngay lúc này không khí bên trong xe như đông lại.

Âu Dương Sùng Hoa lẳng lặng nằm ở trên xe, một đôi tràn ngập nước mắt mắt, sợ hãi nhìn Mặc Ngạo Đình xuất hiện bên trong xe, trong miệng phát ra tiếng ú ớ, nhưng không có cách nào mở miệng nói chuyện.

Nhờ ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, thấy rõ gương mặt thấm đẫm nước mắt.

Trong đáy mắt sâu và đen của hắn, ảo giác và chân thật thay nhau biến đổi.

Một thân nhếch nhác, cổ áo mở rộng, áo bị rách, đầu vai lộ ra ngoài.

Thoáng chốc khiến hắn tức giận mãnh liệt.

"Cái đồ chết tiệt kia!"

Mặc Ngạo Đình giận tím mặt, hiện lên trên mặt chính là sát khí.

Giờ phút này hắn giống như là La Sát từ địa ngục mà đến, chỉ muốn đem nam nhân đã cột nhả nàng chặt làm trăm mảnh!

Mặc Ngạo Đình né người sang một bên, cũng không quay đầu lại vung màn xe lên, cứ như vậy rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa nín thở, cho đến giờ phút này mới khẽ phập phồng một chút.

Mặc Ngạo Đình hiện tại cho nàng là... là Sùng Hoa hay là Cẩm Nguyệt?

Mặc Ngạo Đình từ bên trong xe đi ra thì bên ngoài đánh nhau đã kết thúc, mà người nằm trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích là Trường An, thế

hiện rõ hấn đã thua.

Về phần Từ Mộc Dương đã sớm biến mất không thấy.

Cho tới khi Mặc Ngạo Đình tràn đầy lửa giận, sừng sốt không tìm được chỗ phát tiết.

Cùng lúc đó, vốn là Ngân Tụ bị bất tỉnh, ngược lại tỉnh dậy.

Nàng nói quanh co che giấu, ngồi dậy, thần sắc mờ mịt, trong lúc nhất thời hấn là quên chuyện gì.

Cho đến khi tầm mắt lạc thì thể nằm trên mặt đất, mới thét chói tai, trong nháy mắt bốn phía không còn tĩnh lặng.

"Tiểu thư... tiểu thư... không được... tiểu thư"

Thân thể có chút đau đớn, Ngân Tụ lao đảo từ dưới đất bò dậy, muốn lên xe ngựa.

Mặc Ngạo Đình đã giải nguyệt đạo cho Trường An, nghe tiếng kêu ngào của Ngân Tụ, lần nữa đưa mắt hướng tới bên trong xe.

Ngân Tụ đang muốn kéo màn xe ra thì chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một bóng đen, cả người còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, lại có một bóng đen lướt qua trước mặt, khi nàng rút cuộc vung màn xe lên, nhìn về phía bên trong xe thì không còn thấy bóng dáng của Âu Dương Sùng Hoa nữa.

Cả người xoay một vòng, hốt hoảng tìm kiếm.

Khi Ngân Tụ nhìn bên ngoài xe, thấy một nam nhân đang ôm Sùng Hoa thì không còn lo lắng gì nữa, giống như mất đi lý trí chạy tới.

"Buông tiểu thư ra, bọn phi thổ các ngươi thật là to gan, có biết tiểu thư nhà ta là tiểu thư của phủ Âu Dương, là Cửu Vương Phi tương lai!"

Thanh âm Ngân Tụ cực kỳ trấn định to rõ, mặc dù muốn làm cho người ta coi thường cũng khó khăn.

Con người Mặc Ngạo Đình xanh đen, nghe lời nói của Ngân Tụ, ánh mắt bỗng dừng dừng ở người đang được ôm trong ngực mình.

Tiểu thư của phủ Âu Dương, Cửu Vương Phi tương lai

Chẳng lẽ, nàng không phải là Âu Dương Cẩm Nguyệt, mà là nữ tử Cửu đệ muốn kết hôn, Âu Dương Sùng Hoa?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tâm khóa 37

Con người Mặc Ngạo Đình tối đen, nhìn chăm chăm người ở trong ngực.

Chẳng lẽ, nàng không phải là Âu Dương Cẩm Nguyệt, mà là nữ tử Cửu đệ muốn kết hôn, Âu Dương Sùng Hoa?

Nàng lúc này, sắc mặt tái nhợt, trên cổ để lộ ra bên ngoài những vết hôn chằng chịt.

Búi tóc bừa bộn, quần áo xốc xếch, da thịt trắng muốt mềm mại giờ phút này rơi vào trong mắt của Mặc Ngạo Đình.

Nàng chật vật như thế, nhưng mà thật rất mê người.

"Tặc nhân, còn không mau buông tiểu thư ra!"

Ngân Tụ từ dưới đất bò dậy, lao đảo đi về phía Mặc Ngạo Đình.

Con người Mặc Ngạo Đình sắc bén, lạnh lẽo ngẩng lên, nhìn về phía Ngân Tụ.

Ngân Tụ nhìn thấy Mặc Ngạo Đình trong một khắc kia, cả thân thể như bị điện giật, hai chân bỗng nhiên mất đi sức lực, ngã xuống ở trên mặt đất.

Thanh sắc nàng run run, bờ vai run rẩy quỳ trên mặt đất, khàn khàn nói: "Xin lỗi, thái tử." (thanh sắc = giọng nói, nét mặt)

Ngân Tụ nằm mơ cũng không có nghĩ đến, nam tử ôm Âu Dương Sùng Hoa, cư nhiên chính là Thái Tử Gia của vương triều Lung Nguyệt, Mặc Ngạo

Đình.

Mặc Ngao Đình thấy trong mắt Ngân Tụ xẹt qua tia hốt hoảng, hần cúi đầu xuống, người trong ngực vẫn như cũ lẳng lặng nhìn hần, sau đó, trên gương mặt đầy nước mắt cũng thoáng hiện một nụ cười.

Có lẽ, vào lúc này, Âu Dương Sùng Hoa cười có vẻ cực kỳ khó coi, thậm chí không có cách nào đập vào mắt.

Nhưng, đối với Mặc Ngao Đình mà nói, nụ cười này lại làm cho thân thể hần đúng là cảm giữ không được, kinh hoảng một chút.

Con người đầy lệ, nụ cười này lại trở nên sáng chói, như Hắc Trân Châu (ngọc trai đen) tinh khiết, nước mắt hiện đầy trên mặt, phong hoa (phong thái + tài hoa) nở rộ làm cho người ta không cách nào dời đi ánh mắt.

Không thể nào!

Không thể nào là nàng!

"Người nói, nàng là Âu Dương Tam tiểu thư?"

Ánh mắt Mặc Ngao Đình phút chốc mãnh liệt, như lợi khí bén nhọn ném về phía Ngân Tụ.

Ngân Tụ cúi đầu, trả lời: "Đúng vậy, nàng là Tam tiểu thư Âu Dương Phủ, Sùng Hoa tiểu thư, Thái Tử."

Lần nữa nhận được câu trả lời của Ngân Tụ, Mặc Ngao Đình không thể không bỏ đi suy nghĩ trong lòng, xem ra là mình suy nghĩ nhiều.

Nàng là Sùng Hoa, không phải là Cẩm Nguyệt của hần.

"Người tới đây, đỡ tiểu thư nhà người, mau đưa nàng lên xe ngựa đi."

Mặc Ngao Đình kêu Ngân Tụ.

Ngân Tụ không dám chần chừ, vội vàng đứng dậy, khom lưng đi tới trước người của Mặc Ngao Đình, đỡ Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa như con rối, đầu xiêu vẹo tựa vào trong ngực Ngân Tụ, không thốt ra tiếng.

Ngân Tụ cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Tại sao không nói lời nào?"

Mặc Ngao Đình vừa muốn cất bước chân bỗng nhiên dừng lại, hần lần nữa đi tới trước người của Ngân Tụ.

"Thái Tử, tiểu thư nhà ta nàng là..."

"Không có sao, nàng hần là bị người ta điểm huyết đạo."

Mặc Ngao Đình nói xong, tay của hần nhanh chóng hướng phía trên phần lưng của Âu Dương Sùng Hoa điểm mấy cái.

Âu Dương Sùng Hoa vốn là không thể động dậy, dưới sự giúp đỡ của Mặc Ngao Đình, cả người run run một cái, sau đó, yết hầu phát ra một tiếng ngồ, ôm lấy Ngân Tụ: "Ngân Tụ!"

"Tiểu thư không sợ, tốt lắm, không sao, có Thái Tử ở đây, chúng ta đã không sao."

Ngân Tụ thấy Âu Dương Sùng Hoa rốt cuộc có phản ứng, lúc này mới không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vuốt sau lưng của Âu Dương Sùng Hoa, an ủi.

Chẳng qua là, hôm nay phát sinh chuyện này, nàng phải nói với phu nhân như thế nào.

Giữa ban ngày tiểu thư lại có thể gặp phải chuyện như vậy, cả người quần áo rách rưới, còn bị Thái Tử bắt gặp.

Tiểu thư còn có thể gả cho Cừ Vương Gia sao?

Có thể!

"Tiểu thư, chúng ta trở về đi thôi."

Ngân Tụ đỡ Âu Dương Sùng Hoa đi tới xe ngựa, theo tình hình bây giờ làm sao có thể đi Tự Miếu?

"Không, Sùng Hoa muốn đi dâng hương!"

Âu Dương Sùng Hoa lại nắm Ngân Tụ, nàng mơ hồ không rõ phát ra lời nói.

"Nhưng là tiểu thư..."

Ngân Tụ khó xử nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Cùng đi đi, ta vừa đúng lúc cũng muốn lên Vạn Phật, sẽ đưa các ngươi một đoạn, cái bộ dáng bị dọa sợ này của nàng, đi Tụ Miếu có lẽ là sự lựa chọn không sai."

Mặc Ngao Đình lập tức quay người, đã đi lên xe ngựa của Ngân Tụ đề nghị.

Ngân Tụ chợt xoay người, ánh mặt trời chiếu xuống, làm cho nàng thấy chính là màu tím phiêu dật ở trong gió, giống như ánh sáng chói mắt nhất thế gian, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mặc Ngao Đình ngồi ở trên ngựa ngẩng đầu, thần thái đúng là làm cho Ngân Tụ không cách nào liếc mắt nhìn trộm.

"Vâng"

Ngân Tụ hoảng hoảng hốt hốt đáp lời, xoay người trở về bên trong xe.

"Trường An, bọn họ liền giao cho ngươi."

"Dạ, Thái Tử."

Trường An nghe theo Mặc Ngao Đình căn dặn, nhảy lên xe ngựa, phu xe kia sớm không biết chạy đi đâu.

Hiện tại cũng chỉ có thể do hán điều khiển xe ngựa, đưa Âu Dương Sùng Hoa cùng Ngân Tụ lên Chùa.

Chỗ uốn khúc quanh co chật chội bên trong núi lại có phong cảnh thanh tú xinh đẹp.

Vạn Phật tự nằm nghiêm trang ở giữa sườn núi của ngọn núi Thanh Hòa.

Tụ Miếu không lớn, nằm bí mật trong rừng rậm, chỉ có một tảng đá trải ra thành đường nhỏ uốn khúc để đi vào.

Tới cửa Vạn Phật tự, Trường An xuống xe, sau đó đến Ngân Tụ, nàng dừng lại đỡ Âu Dương Sùng Hoa xuống xe.

Âu Dương Sùng Hoa điều chỉnh lại dáng vẻ, nhưng quần áo đã không còn là quần áo nữa, bây giờ là đầu mùa hè, có người nào lại mang theo áo choàng ra cửa.

Vết bầm tím nơi cổ, càng thêm nổi bật dưới ánh mặt trời, rơi vào trong cặp mắt đen lạnh lùng.

Mặc Ngao Đình dẫn đầu đi lên bậc thang.

Ngân Tụ đỡ Âu Dương Sùng Hoa theo ở phía sau.

Đi vào Tụ Miếu, sương khói lượn lờ, xông tới mặt, chợt có âm thanh tụng kinh từ phía trước truyền đến.

Tiểu Sa Di (là Chú Tiểu á) đang quét sân thấy có khách đi đến, vội buông cây chổi trong tay xuống, tiến lên, chấp tay nói: "A di đà Phật!"

Trường An đi tới trước Tiểu Sa Di, ôn hòa nói: "Tiểu sư phụ, người xem, chúng ta đi đường mệt nhọc, có thể giúp chúng ta chuẩn bị một cái sương phòng có được hay không?" Dứt lời, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc, lại nói: "Đây là tiền dầu mè, xin tiểu sư phụ nhận lấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tâm khóa 38

Trường An tiến lên đón Tiểu Sa Di, ôn hòa nói: "Tiểu sư phụ, người xem, chúng ta cả người mệt nhọc, có thể hay không trước tiên giúp chúng tôi chuẩn bị một sương phòng." Dứt lời, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc, lại nói: "Đây là tiền dầu mè, xin tiểu sư phụ nhận lấy."

Tiểu Sa Di nhìn bốn người một lát, khi hán thấy bộ dáng của Âu Dương Sùng Hoa nhếch nhác thì không đôi mày thanh tú không khỏi cau lại, "A di đà Phật, các vị thí chủ, mời theo bần tăng."

"Tạ ơn tiểu sư phụ, làm phiền dẫn đường."

Trường An nói cảm ơn với Tiểu Sa Di.

"Mời."

Tiểu Sa Di đi trước dẫn đường, dọc theo đường đi hần thình thoảng liếc mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa, trong đầu nghi ngờ

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa trầm xuống, được Ngân Tụ điều đi trên đường mòn.

Xa xa truyền tới tiếng tụng kinh, tuy là có Phật, nhưng làm sao quên hết những ân oán thế tục của người đời.

Âu Dương Sùng Hoa không tin tưởng, nói đến thần linh, cầu Phật không bằng cầu mình, mạng của mình, chỉ có chính mình tự giữ lấy.

Mặc Ngao Đình ở phía trước, bóng lưng của hắn thẳng tắp cao ngất, mặc dù phục sức cũng không phải cẩm phục hoa lệ, nhưng vẫn không che giấu được một thân quý khí.

Âu Dương Sùng Hoa đem tầm mắt từ trên người Mặc Ngao Đình chuyển sang bên cạnh.

Vạn Phật tự cũng không lớn, tiền viện thờ thần Phật.

Hậu viện hợp với tiền viện chính là một con đường mòn bằng đá, sương phòng hai bên là nơi sa di tu hành nghe giảng, đan xen bên cạnh là các tịnh xá, để cho các thí chủ xin xâm tá túc.

Trong viện mới trồng vài cây tùng bách xen kẽ vài cây mai, cảnh sắc cũng xem là lịch sự tao nhã.

"Thí chủ, mời vào."

Tiểu Sa Di đẩy cửa phòng ra, xoay người lại, nói với bốn người.

"Cám ơn tiểu sư phụ."

Mặc Ngao Đình hơi nâng khoé miệng, nở nụ cười thanh nhã.

"Sư phụ từng có giao phó, hôm nay bắt kẻ người nào đến, cũng đều lấy lễ đón tiếp."

Tiểu Sa Di vỗ tay hướng Mặc Ngao Đình đọc một tiếng Phật hiệu.

"Người mang nạng vào nghỉ ngơi đi."

Mặc Ngao Đình nhìn Ngân Tụ, ánh mắt xẹt qua nhìn Âu Dương Sùng Hoa một chút, rồi dời đi.

"Thái... Tứ gia, vậy Ngân Tụ đỡ tiểu thư vào trong, hôm nay cũng may mà có Tứ gia ở đây."

Ngân Tụ cảm kích cúi người cảm ơn Mặc Ngao Đình.

"Đi đi."

Dứt lời, Mặc Ngao Đình xoay người, đi ra ngoài hành lang.

Trưởng An theo sát phía sau.

Ngân Tụ nhìn bóng dáng đi xa, thở dài tức giận nói: "Không nghĩ tới thái tử lại là người tốt như vậy, ông trời thật đúng là không có mắt, cứ nhiên để cho đại tiểu thư làm Thái Tử Phi."

Trong miệng lẩm bẩm, Ngân Tụ đỡ Âu Dương Sùng Hoa vào trong phòng.

"Tứ gia, tiểu sư phụ nói cho ta biết, đại sư Huệ Thông đang vẫn khoá, phải chờ rất lâu."

Trưởng An đi tới đứng dưới tàng cây trước người Mặc Ngao Đình, bẩm báo lời của Tiểu Sa Di nói vừa rồi.

"Không sao, cảnh sắc của Vạn Phật tự cũng không tệ, hôm nay chúng ta cũng phải ở đây cả đêm, người đi nói cho Tiểu Sa Di, sáng sớm ngày mai ta sẽ tự mình gặp đại sư Huệ Thông."

"Dạ, nô tài sẽ đi ngay."

Trưởng An đáp lời, quay người lại, rời đi.

Nhìn ra xa xa, thấy ánh nắng chiều hồng rực, chân trời phẳng phất tựa như màu máu

Mặc Ngao Đình bắt giác ngoái đầu nhìn lại, trong đầu hiện lên cảnh sắc mê ly đêm đó.

Gương mặt tựa như hoa phù dung làm người khác động lòng hiện rõ lên trong mắt, nét mặt tươi cười đó làm sao cũng không xoá đi được.

Cầm Nguyệt!

Hoá ra Cầm Nguyệt và Sùng Hoa giống nhau như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin được.

Cũng không phải là song sinh tỷ muội, cũng không phải là một mẹ sinh ra, làm sao tướng mạo lại giống nhau như vậy.

Trong mắt Mặc Ngạo Đình nổi lên một chút chê cười, hẳn cũng có ngày nhận lầm người, hay là đối với thể tử cùng cô em vợ tương lai của mình.

Ngân Tụ mất nhìn ánh nến, hai hàng lông mày nhíu chặt trên gương mặt thanh tú, như có chuyện phiền não, đang lâm sàng rồi rầm.

"Ngân Tụ, giúp ta chuẩn bị cầm án."

Âu Dương Sùng Hoa thay y phục màu xanh mà Tiểu Sa Di đưa tới, vén rèm đi ra, phân phó nói.

Ngân Tụ hoảng hốt ngẩng đầu lên, mượn ánh nến, nhìn về cạnh cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt bao lấy Âu Dương Sùng Hoa, trong mắt chẳng những không có trấn tĩnh, ngược lại càng hoảng hốt.

"Tiểu thư, người thật là đẹp, giống như tiên tử hạ phàm, cái gì y phục trên người thật đẹp."

"Ba hoa, còn không mau đi chuẩn bị cầm án."

Ngân Tụ bất ngờ khen ngợi, khiến Âu Dương Sùng Hoa hơi nhíu mày.

"Em không nói sai, vốn là sự thật. Rõ ràng khuôn mặt giống nhau như hai tờ giấy, nhưng tính tình sao lại khác nhau đến vậy, em thật sự là bất bình thay cho thái tử gia."

Ngân Tụ còn rói rầm chuyện Âu Dương Cầm Nguyệt trở thành Thái Tử Phi.

"Được rồi, mọi người có sổ, em lại so đo cái gì, chuẩn bị nhanh đi."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo nhàn nhạt, dưới ánh trăng càng làm nổi lên con ngươi đen trong suốt.

Mặc dù một thân y phục màu xanh đơn giản, vẫn không che giấu được phần mềm mại, khiến nàng giống như tiên tử không vướng bụi trần.

"Dạ, em sẽ đi chuẩn bị, tiểu thư, chuyện ngày hôm nay, không cần nói với phu nhân sao?"

Ngân Tụ lầu bầu, tiểu thư lúc ở trong phòng, cư nhiên nói với nàng, chuyện hôm nay bất kỳ ai cũng không được nói, ngay cả phu nhân cũng không thể.

Chuyện lớn như vậy, tiểu thư bị uất ức như thế, tại sao có thể không nói đây?

Huống chi, thái tử đều ở đây, tiểu thư không nói, không có nghĩa là thái tử cũng sẽ không nói a.

"Chuyện này chẳng những quan hệ đến danh tiết của ta, còn có danh dự của Âu Dương gia, nếu để cho người ta biết ở bên ngoài ta bị người khác cợt nhả, nhất định sẽ có ấn tượng xấu."

"Không phải thái tử biết sao? Chắc gì thái tử không nói cho người khác biết, đặc biệt nói với Cửu vương gia."

Âu Dương Sùng Hoa liếc Ngân Tụ, "Thái tử giống loại người nhiều chuyện sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tâm khóa 39

Âu Dương Sùng Hoa liếc nhìn Ngân Tụ, "Thái tử giống cái loại người nhiều chuyện đó sao?"

Ngân Tụ nghẹn giọng, lẩm bẩm một tiếng, đi chuẩn bị cầm án.(cái bàn dài để đàn ấy)

Âu Dương Sùng Hoa nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh trăng yên tĩnh xa xôi lọt vào trong mắt, nhàn nhạt xẹt qua một tia sáng.

"Tiểu thư, cảm án chuẩn bị để ở đâu ạ?"

Ngân Tụ ôm đàn cổ từ Âu Dương Phù mang đến, nhìn Âu Dương Sùng Hoa đứng bên cửa sổ .

"Ta thấy trong viện này có tòa tiểu đình nghỉ mát, để tại nơi đó đi."

Âu Dương Sùng Hoa xoay người lại, nhìn về phía Ngân Tụ, nét mặt cười biểu lộ như hoa nở.

Ngân Tụ thấy thế si ngốc sững sờ, gật đầu, "Được, vậy em sẽ đi làm ngay."

"Ừ." Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, nàng thong thả bước đi về phía trước bàn, cầm lư hương, đi theo sau lưng Ngân Tụ ra khỏi phòng.

Ngân Tụ xếp đặt bàn cầm xong, nhận lấy lư hương từ trong tay Âu Dương Sùng Hoa đặt ở bên cạnh, ở giữa lư hương đốt huân hương (nhang thơm), nói: "Tiểu thư, đã chuẩn bị xong."

"Em đi chuẩn bị một chút điểm tâm cùng nước trà."

Âu Dương Sùng Hoa ngồi xuống trước bàn đá, tay để trên bàn cầm, tùy ý điều chỉnh thử vài cái.

"Dạ." Ngân Tụ đáp lời, rồi đi, đi chuẩn bị nước trà, điểm tâm.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh, lướt nhẹ qua dây đàn, Âu Dương Sùng Hoa thử điều chỉnh âm sắc, liền gảy lên.

Nàng đang đàn một khúc "Phượng Cầu Hoàng", tiếng đàn bay bổng truyền đi xa.

Dưới ánh trăng, một khúc nhạc hay như thế, ngay cả chim chóc đang lẩn trong cây, không nhận được phải lộ đầu ra lắng lắng nghe.

Thanh âm sâu trầm miên, như than như khóc, giai điệu kia cùng ánh trăng giống như hòa vào nhau thành một, phủ lên trên người của Âu Dương Sùng Hoa.

Ngoài phòng lá rụng tung bay, gió mạnh thổi vào áo lụa màu tím chập chờn lay động.

Bóng hình lay động trong gió, hoa đào run rẩy, đưa tay đón những cánh hoa rơi, đem xuống, phủ đầy ánh trăng.

Màn trúc nhẹ nhàng lay động, không thể che bóng hình xinh đẹp ở trong đình.

Long tiên trầm miên không dứt, tính tế ôn nhu, nhẹ nhàng tràn ngập trong không khí, như khói xanh, như sợi tơ giăng trời.

Gió nhẹ lướt qua, vũ điệu của Thất Huyền Âm thánh thót bay lượn trong không gian.

Không biết đó là gió theo thanh âm chuyển động, hay là gió theo âm thanh của tiếng nhạc, nhưng lại dây dưa triền triền miên miên tựa như tình nhân vui đùa, giống như được người thân yêu an ủi, bồi hồi đau khổ thật lâu không dứt.

Không sai, đó là thanh âm của nữ tử nhưng mắt môi lại cười yếu ớt, giữa hai lông mày có một chút khí sắc nhu hòa, giống như hàm chứa một chút ý tứ lạnh lùng, vừa lại mỉm cười làm cho lòng người thêm mê hoặc.

Tựa như thanh liên (hoa cô còn màu xanh) nhưng lại tươi đẹp như hồng mai, cũng không biết là thanh liên thanh nhã hay là hồng mai mê hoặc, chỉ biết nàng như là một người trong giấc mộng.

Mặc Ngao Đình dừng lại ở bên ngoài đình nghỉ mát, chỉ vì giai điệu trong đình của người kia lay động bên tai, thật lâu không cách nào bình tĩnh trở lại.

Trên đời này, thế nhưng còn có người thứ hai có thể khây đàn làm cho lòng hắn say như thế, còn có người thứ hai, có thể dẫn dắt trái tim của hắn.

Là nàng sao?

Gặp lại đêm đó, ba lần cười lưu luyến, Cẩm Nguyệt!!!

Mặc Ngao Đình không kim được bước chân của hắn, từng bước từng bước, bước chân vào trong đình.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, mang theo không phải là ánh chớp lóe lên, mà là một phản thanh nhã thậm chí có chút lạnh lùng.

Nhưng cũng chính sự lạnh lùng cao ngạo này, khiến cho Mặc Ngao Đình khẳng định hơn nữa, nàng chính là nữ tử hóm đó hắn gặp gỡ ở bờ Lạc Hà.

Nữ tử đó làm hắn thần hồn điên đảo!

"Nàng là ai?" Ánh mắt chậm chậm đảo qua Thất Huyền Cẩm trên bàn, con ngươi đen nhú lại, vô cùng lãnh đạm lướt qua. Ngắm nhìn nữ tử trước người, Mặc Ngao Đình hỏi: "Nàng là Cẩm Nguyệt hay là Sùng Hoa?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa tay, nhẹ nhàng ôn nhu xoa nhẹ lông mày của hắn đang nhú chặt cùng một chỗ, "Tiếng đàn của ta hay như vậy sao?"

Lời nói nhẹ nhàng, lộ ra ý cười nhẹ nhàng, lại tựa như lưỡi dao sắc bén hung hăng xẹt qua ở trong lòng Mặc Ngạo Đình một đao.

Nữ tử ở trước mặt nhất định là Âu Dương Sùng Hoa của Cửu đệ Mặc Âm Trần.

Tại sao?

Rốt cuộc là ảo giác của hắn, hay là...?

Tại sao nàng là Sùng Hoa, còn Cẩm Nguyệt kia là ai?

Ngày đó nữ tử ở hội Thương Hoa, rốt cuộc là ai?

Một khúc Phụng Cầu Hoàng kia, có phải chính tay Âu Dương Cẩm Nguyệt gảy lên không?

"Nói cho ta biết, nàng là Cẩm Nguyệt, nàng là Cẩm Nguyệt!!!"

Mặc Ngạo Đình chặn ngang nắm cổ tay mảnh khảnh của Âu Dương Sùng Hoa, con ngươi đen mang theo bão táp điên cuồng, đánh úp tới Âu Dương Sùng Hoa.

"Đau... đau quá!"

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa rút lại, ngẩng mặt không ngừng lui về phía sau, cặp mắt đen như ngôi sao lấp lánh, rốt cuộc nổi lên một tầng sương mù thật mỏng.

Diện mạo nàng xinh đẹp động lòng người, giống như một loại thiết lạc (sắt đúc nung đỏ lên), nóng đến nỗi Mặc Ngạo Đình phải buông tay ra.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa run run, xoa xoa cổ tay của nàng, nhỏ giọng nói:...

"Nương nói, chỉ cần Sùng Hoa ngoan ngoãn, Sùng Hoa thật biết điều, thật thật biết điều, sẽ không bị khi dễ."

Mặc Ngạo Đình nghe được tiếng nói kia, hai chân không khỏi lui về phía sau chột quay ngược lại mấy bước.

Hắn phân biệt không rõ, rốt cuộc người trước mặt hắn, là ai?

"Thái Tử?"

Ngân Tụ mang trà lên, kinh ngạc nhìn Mặc Ngạo Đình đang đứng ở bên ngoài đình, trời ạ...

Thật sự là Thái Tử?

Mặc Ngạo Đình nghe được tiếng của Ngân Tụ thì xoay người lại, nắm chặt tay của Ngân Tụ, chỉ vào người trong đình, hỏi: "Nàng là ai? Người nói cho ta biết, nàng là ai?"

"Thái... Thái Tử!"

Ngân Tụ thiếu chút nữa làm rơi nước trà trong tay, thần sắc Mặc Ngạo Đình, cùng lúc đạo khi hắn bắt lấy cánh tay của nàng, gần như khiến nàng xúc động đến rơi lệ, đau quá!

"Là ai? Nàng rốt cuộc là ai???"

Mặc Ngạo Đình không hề nén được hướng về phía Ngân Tụ, gào thét.

"Là tiểu thư Sùng Hoa, nàng là tiểu thư Sùng Hoa ạ!"

Ngân Tụ bị dọa đến buộc miệng nói ra, bộ dáng Mặc Ngạo Đình, thật sự là quá mức dọa người.

Mặc Ngạo Đình mở to mắt, ánh mắt lạnh im nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Nàng là Sùng Hoa, vậy người ta gặp trước kia là ai???"

Nặng nề hất tay Ngân Tụ ra, Mặc Ngạo Đình một thân lão đạo, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tâm khóa 40

Mặc Ngạo Đình vội vã rời đi.

Ngân Tụ nhăn mặt, vẫy vẫy cổ tay đau, bụng nước trà đi vào trong đình, "Tiểu thư, thái tử làm sao vậy?"

Âu Dương Sùng Hoa gầy gầy dây đàn, khóe môi nở một cười sâu kín, "Ai biết được."

Ngân Tụ nghi ngờ trừng mắt nhìn, tò mò ngẩng đầu, nhìn hướng Mặc Ngạo Đình rời đi.

Sắp hết một ngày, tinh thần mệt mỏi, người cũng mệt mỏi, miễn cưỡng mà ngủ đi.

Mặc Ngạo Đình không biết mình khi nào thì thiếp đi, đợi đến khi tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một căn phòng sơ sài.

Bỗng dưng, từ dưới đất ngồi dậy, cái trán cảm thấy có chút đau đớn, giống như là có gì vật đập ở bên trong, ngay cả tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, thật lâu sau mới nhìn rõ ràng.

Chân trời phát có một tia sáng xuyên qua đám sương mù, mưa rơi từng giọt tí tách.

Thật là, ban đêm bầu trời đầy sao, nay vừa sáng đã mưa..

Bầu trời màu xám tro, giống như tâm tình của hắn.

Đột nhiên, một tiếng sấm sét phá tan sự thanh tĩnh.

Lúc này, một bóng người nhào tới, nặng nề đụng vào trong ngực Mặc Ngạo Đình, hai người liền ngã phía sau, đè trên người Mặc Ngạo Đình, hắn đưa tay vịn đầu vai của nàng, chậm rãi ngồi dậy.

Giả vờ kinh ngạc, cặp mắt có vẻ u buồn, khẽ nâng lên, nhìn chằm chằm nữ tử xuất hiện trước mặt.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa không ngừng dựa sát vào Mặc Ngạo Đình, nàng vừa nắm chặt hai cánh tay của Mặc Ngạo Đình, vừa phát ra tiếng nức nở kinh hoàng.

"Sợ... Sùng Hoa... sợ... nương... Âm Âm."

Mặc Ngạo Đình nghe câu nói đứt quãng, tim bang bang vang dội, tiếng tim đập bịch bịch, ngay cả tiếng sấm bên ngoài cũng có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập.

"Đừng bỏ Sùng Hoa... không cần... không muốn... Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa dựa chặt lên đầu vai của Mặc Ngạo Đình, đem thân thể mình hoàn toàn co rúc ở trong ngực của hắn.

Thân thể mềm mại, liền cùng hắn chặt chẽ dán tại một nơi, trong mũi quanh quẩn chính là mùi thơm u nhã.

Mặc Ngạo Đình có cảm giác quen thuộc mùi thơm này, không phải là lần đầu tiên ngửi được.

Là ở lúc nào?

"Sùng Hoa sao?"

Lời nói chậm rãi từ trong miệng bật ra, thanh âm như bị tiếng gió thổi mất.

Mặc Ngạo Đình nâng cằm Âu Dương Sùng Hoa lên, "Là nàng a, đêm đó ở bờ sông Lạc Hà, ta nhìn thấy một nữ tử, là nàng sao?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa bình tĩnh, nước mắt chảy xuống lông mi, nàng chớp mắt, nhìn Mặc Ngạo Đình.

Rồi sau đó giống như là nhớ ra cái gì, đưa tay nắm chặt, khẽ xoa hàng lông mày nhú lại của Mặc Ngạo Đình, nói: "Ngân Tụ không thấy, Sùng Hoa sợ"

Hơi lạnh lẽo từ đầu ngón tay khẽ vuốt qua đuôi lông mày, mang theo chút run rẩy, lông mày đang nhú lại của Mặc Ngạo Đình lại xảy ra kỳ tích, ở trong tay Sùng Hoa giãn ra một chút.

Có lẽ, hắn hiện tại có thể hiểu, vì sao Cửu đệ của mình lại đối với nữ tử ngu ngốc này cuồng dại như thế.

Nàng thật tinh khiết, giống như một đoá sen trắng không nhiễm bùn.

Một cái nhăn mày, một nụ cười cũng có thể làm lòng mình kéo căng như dây cung.

Mặc Ngạo Đình chợt nắm lấy tay nhỏ bé của Âu Dương Sùng Hoa, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình.

"Đau."

Âu Dương Sùng Hoa cau mày, nước mắt rơi xuống, đầu vai khẽ run, cố gắng rút tay mình lại.

"Là nàng tự chuốc lấy, nàng không nên xuất hiện trước mặt ta, Âu Dương Sùng Hoa."

Mặc Ngạo Đình chẳng những không buông Âu Dương Sùng Hoa ra, mà còn kéo nàng đến trong ngực của mình, lần nữa nâng cằm của nàng lên.

Âu Dương Sùng Hoa mở một đôi mắt đen sáng ngời, nhìn Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình chợt nhào tới trên người Âu Dương Sùng Hoa, đôi tay thật chặt nâng lấy mặt của nàng, hung hăng hôn.

Hôn nàng, thậm chí là cắn, đem đôi môi nàng gặm sưng đỏ.

Sau đó, đem đầu lưỡi của mình đưa đến trong miệng của nàng, quấn lấy nhau, hút lấy hô hấp của nàng, cuồng dã mà muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Âu Dương Sùng Hoa khó thở, ngực sôi trào.

Thân thể Mặc Ngạo Đình run lên, bắt giác buông lỏng tay ra.

Âu Dương Sùng Hoa kịch liệt "khụ", thở hổn hển, , tay nắm chặt thành quyền nho nhỏ, trốn một bên run lẩy bẩy.

Ngực giống như bị cái gì hung hăng ghim vào, cảm giác thống khổ, đau đến mức Mặc Ngạo Đình không thờ nổi.

Trăm ngàn lời muốn nói, nhưng lại không biết nói cái gì, chỉ là giùng giàng đưa tay ra.

Đầu ngón tay chạm đến tóc nàng, nhẹ nhàng, dịu dàng vuốt ve lướt qua lỗ tai của nàng, còn có gương mặt lạnh như băng.

Âu Dương sùng hoa nâng lên đôi mắt đắm lệ mê ly, khóc sướt sùi, sợ hãi vờn tay, kéo lấy ống tay áo Mặc Ngạo Đình, thanh âm vừa nhỏ vừa mềm giống như tiếng đàn run rẩy trong gió thu, khiến cho trái tim mềm nhũn: "Âm Âm"

Bên trong đôi môi Âu Dương Sùng Hoa phát ra hai chữ, như sấm sét đánh giữa bầu trời, trong nháy mắt đem lòng hỗn loạn của Mặc Ngạo Đình đánh cho thanh tỉnh.

Hắn như bị sét đánh, đẩy Âu Dương Sùng Hoa ra.

Âu Dương Sùng Hoa thuận thế ngã trên mặt đất, nhìn hắn lao ra gian phòng, chạy nhanh vào trong mưa .

Cả người từ từ nằm xuống, cứ như vậy nhìn Mặc Ngạo Đình.

Bên môi Âu Dương Sùng Hoa nở nụ cười cười lạnh, bên trong đôi mắt đen chứa ý cười làm người ta phát run.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tâm khóa 41

Lần đó, Mặc Ngạo Đình rời đi cũng không xuất hiện lại trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa.

Sau chuyện đó, Âu Dương Sùng Hoa cùng Ngân Tụ liền ngồi xe xuống núi, trở về Âu Dương Phủ.

Một ngày một đêm trôi qua bình thường, không có chuyện gì xảy ra.

Ngân Tụ nghe theo lời của Âu Dương Sùng Hoa, cũng không đem sự tình nghiêm trọng trên núi gặp sơn tặc nói ra, thậm chí ngay cả Bạch Tố Nương cũng không nói.

Cả Âu Dương Phủ vẫn tràn đầy vui mừng, không có bất kỳ biến hóa nào....

Mặc Hiền lâu, lâu các Đông Cung phía Bắc.

Mặc dù Đông Cung không có chánh điện to lớn, đình viện hiền lâu cũng không có phong cảnh xinh đẹp, nhưng lại là một chỗ rèn luyện thân thể rất tốt.

Giờ phút này, đang có một người vội vã đi qua đường đá nhỏ, đi về Mặc Hiền lâu.

Hai thị vệ canh giữ ở cửa, nhìn thấy người đó xuất hiện, mừng rỡ giống như được cứu mạng, đi lên nói: "Lãnh đại nhân, người đã trở lại!"

"Ừ." Lãnh Tả Diêm thu lại mi mắt, cùng với vẻ mặt của thị vệ đã khiến cho hắn nghĩ tới điều gì...

"Lãnh đại nhân, người hãy tranh thủ thời gian vào đi."

Thị vệ đón Lãnh Tả Diêm, mở cửa phòng ngủ cho hắn vào.

"Ừ." Lãnh Tả Diêm đáp một tiếng, căn dặn nói: "Người đem một bộ y phục sạch sẽ vào đây, sau đó đứng bên ngoài coi chừng."

"Dạ, nô tài đã biết."

Vào phòng ngủ, trong phòng bừa bộn, trên đất khắp nơi là mảnh vụn, trong trần gió lốc có thể người ở trong vô cùng hoàn hảo, đại khái cũng chỉ có Thất Huyền Cầm trên bàn kia...

Đây là bảo bối của Thái Tử điện hạ, là quà sinh nhật năm hắn mười sáu tuổi Dung Gia Hoàng Hậu tặng cho hắn.

Nhưng Lãnh Tả Diêm cũng không nhìn thấy người nên nhìn thấy. Suy nghĩ một chút, hắn xoay người đi vào bên trong lộ trì (hồ nước) của hiền các.

Phòng ngủ bên trong lộ trì, cũng rất bình thường vì sao nay lại trở thành nơi tu dưỡng thân thể tốt nhất.

Nước trong ao là dẫn từ Ôn Tuyền bên ngoài trăm dặm, theo trong sách thuốc ghi lại, Ôn Tuyền có thể trừ được một nhọc, linh hoạt gân cốt, có công hiệu làm đẹp cho da.

"Ào..ào.." tiếng nước chảy từ trong ao truyền đến.

Cảm y trắng như tuyết phân tán vào bên cạnh ao, xuyên qua bị gió nhẹ thổi lên đồng ruộng xanh tươi, sương mù mờ mờ hiện trong ao, mơ hồ có thể thấy một người.

Bóng dáng thon dài một mồi ngồi dựa bên cạnh ao, tóc dài vốn buộc lên nay đã bị đánh tan, xõa ra ở đằng sau, tóc đen như mực trôi ở trên mặt nước, nhưng lại cùng thân thể người đó, tron bóng không tỳ vết dây dưa cùng nhau.

Một chút sương mù tô điểm trên long mi hắn, như đọng lại thành nước, khi đóng khi mờ, thủy châu khẽ run, hết sức lóa mắt. (thủy châu chắc là nước đọng trên mắt ý)

Ao nước hoàn toàn yên tĩnh, khiến Lãnh Tả Diêm có thể nhìn thấy rõ ràng tứ chi người nọ thon dài mềm dẻo, ở trong nước hồ ảm áp dần dần giãn ra.

Không thèm để ý áo bào của mình có bị nước suối thấm ướt hay không, Lãnh Tả Diêm trực tiếp vào trong ao, đi về phía Mặc Ngạo Đình.

Động tác thật nhẹ không ngờ rung chuyển làn nước, một Liên Y ở trên mặt hồ tràn ra, đồng thời cũng kinh động đến người trong ao. (liên y là cái gì hem bất luận, em cũng ko biết)

"Tả Diêm sao?"

Thanh âm lạnh như băng cũng không bởi vì suối nước ảm áp mà giảm một chút nhiệt độ.

"Đúng vậy, điện hạ."

Lãnh Tả Diêm cung kính trả lời.

Từ bên cạnh ao cầm lên một bình Bạch Ngọc tinh xảo, bên trong đổ ra một chút chất lỏng màu trắng, Lãnh Tả Diêm thận trọng, từng chút, từng chút nhẹ nhàng đem nó về loạn ở trên người Mặc Ngạo Đình, cho hắn đứng lên tắm rửa.

Nghe tiếng Lãnh Tả Diêm, Mặc Ngạo Đình chậm rãi mở mắt ra, liếc về phía Lãnh Tả Diêm: "Sự việc có tin tức?"

Lãnh Tả Diêm đáp lời: "Đúng vậy, có chút đã manh mối!"

Mặc Ngạo Đình lật người thuận theo động tác của Lãnh Tả Diêm, nằm lên ao, không tiếp tục hỏi tới.

Lãnh Tả Diêm cúi đầu, yên lặng thoa chất lỏng lên người Mặc Ngạo Đình.

Thời gian từng chút, từng chút trôi qua, im lặng mà làm, Mặc Ngạo Đình nửa chừng mở mắt, trên mặt vốn là lạnh như băng cũng dần dần ôn hòa.

Tay Lãnh Tả Diêm lúc nhẹ lúc nặng xoa bóp ở trên người, sức lực không lớn không nhỏ, tê tê dại dại, thoải mái làm cho người ta muốn ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, Mặc Ngạo Đình chống nửa mí mắt, "Nói đi, ta muốn biết tất cả chân tướng!"

Lãnh Tả Diêm thu tay lại, thân thể khẽ nghiêng về phía Mặc Ngạo Đình, đem kết quả điều tra, một năm một mười nói ra.

Mặc Ngạo Đình nghe lời nói của Lãnh Tả Diêm xong, đáy mắt âm u, từ từ nổi lên một tia kinh ngạc, tiếp theo sau đó là không thể kìm nén khiếp sợ, cùng tức giận.

Lãnh Tả Diêm nói xong, liền cúi thấp đầu xuống.

Không tiếng động, trong không khí có vẻ càng thêm căng thẳng, hắn không dám nhìn thẳng vào cặp mắt đen sâu thẳm kia.

Trầm mặc hồi lâu, hắn cuối cùng phá vỡ sự im lặng, "Điện hạ, chuyện này người tính xử lý như thế nào?"

Mặc Ngạo Đình nhú mày, khóe môi nổi lên nụ cười yếu ớt lạnh lẽo, "Tốt cho một kẻ trộm Long trảo Phượng a!"

Trên mặt Lãnh Tả Diêm đang căng thẳng, kết quả nét mặt đột nhiên dịu đi một chút, "Điện hạ, sự việc lần này liên quan trọng đại, ngày hôm nay Hoàng Thượng đã hạ chiếu, hôn lễ của Thái Tử cũng đã chiếu cáo thiên hạ."

Không quá giữa trưa, tiếng nước chảy ào ào truyền đến, Mặc Ngạo Đình đã ra khỏi hồ nước.

Tiện tay nhặt lên khăn mỏng để bên cạnh bờ ao, vừa lau thân thể vừa đi ra ngoài.

Lãnh Tả Diêm cũng đi lên theo.

Hắn im lặng không nói, chỉ là từ trong tầm cung đi ra phía ngoài để cho người hầu chuẩn bị xong quần áo sạch sẽ, sau đó giúp Mặc Ngạo Đình thay.

Tác phong khoác áo buộc dây lại thật trôi chảy, giống như đã thành thói quen hằng ngày.

Mặc Ngạo Đình ngồi xuống trên ghế, gương mặt nhìn hướng cách đó không xa, dường như chợt nhớ ra cái gì đó, khóe môi nhếch nhẹ ra nụ cười như có như không.

Nhẹ nhàng cười ra một tiếng, như sương mù trải ra giữa ban ngày, xua mây để thấy bầu trời, làm cho người ta kinh ngạc.

Lãnh Tả Diêm không nhớ rõ đã bao lâu, Mặc Ngạo Đình không cười tươi như vậy.

"Hết thấy đều sẽ không có bất kỳ thay đổi nào." Lời nói nhàn nhạt quanh quẩn bên trong lầu các.

Lãnh Tả Diêm đứng thẳng ở bên cạnh im lặng, ánh mắt nhìn theo Mặc Ngạo Đình, bên tai là âm thanh của lời nói vẫn chưa tiêu tán.

Thái Tử điện hạ bị người ta tính kế như thế, có thật là cái gì cũng không thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Tâm khóa 42

Mặt trăng mờ ảo như lưỡi câu, tiếng gõ vang vọng trong đêm khuya, canh ba, Đông cung đèn vẫn rực rỡ, tim nến đỏ trong chén thủy tinh sắp chìm xuống đáy.

Trường An đứng trước án, mùi mực, đêm đã khuya, người chưa ngủ.

Lãnh Tả Diêm hơi cong thân, đem sổ cầm trong tay trình lên Mặc Ngạo Đình: "Thái tử, đây là của Mẫn tướng quân từ biên quan truyền tới tình hình chiến sự khẩn cấp."

Mặc Ngạo Đình nhận lấy tấu chương vừa xem, cũng là bất động thần sắc, nhìn một chút người đứng trong thư phòng đã lâu —— Mặc Âm Trần.

Trong mắt, ánh sáng bạc nhấp nháy.

"Cửu đệ có thể xem một chút tình hình chiến sự của Mẫn Hải Thiên gửi về không?"

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, đem thư khải đưa đến trước người Mặc Âm Trần.

Sắc mặt Mặc Âm Trần có chút mệt mỏi, lời nói của Mặc Ngạo Đình khiến cho hắn tự nhiên ru lên.

"Tứ ca, huynh cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta sao?"

"Nghe Cửu đệ nói, Tứ ca ta đây thật thất lễ, công vụ bề bộn, đệ cũng thấy đấy."

Mặc Ngạo Đình đề công văn xuống, cả người tựa vào trong ghế đệm.

"Tứ ca, huynh biết rõ ta căn bản không phải là người có thể mang binh đi đánh giặc, tại sao còn đề cử với phụ hoàng cho ta đi biên quan?"

Mặc Âm Trần tức giận tới trước mặt Mặc Ngạo Đình, bởi vì đột nhiên nhận được thánh chỉ.

Hắn chưa từng có chí hướng, cũng không có bất kỳ biểu hiện nào, lần này cư nhiên không khỏi bị phụ hoàng phong chức Trấn Nam đại tướng quân, mang mười vạn đại quân của Lung Nguyệt tiến về phía biên quan, trợ giúp Mẫn Hải Thiên bình định nước Ngô Hạo.

Mặc Ngạo Đình đứng thẳng, nhìn Mặc Âm Trần, nói: "Cửu đệ, về chuyện này, là ý của phụ hoàng, đệ không nên tới hỏi ta."

Mặc Âm Trần nhất thời tức giận, dựa vào ghế, "Tứ ca, phụ hoàng luôn luôn nghe theo ý kiến của huynh, huynh có thể nói với phụ hoàng, chuyện này thật sự không phải là lựa chọn của ta."

"Thánh chỉ đã viết, tam quân cũng đã nhận được tin tức, đệ làm thế nào để cho phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Cửu đệ, không phải Tứ ca không muốn giúp đệ, đệ cũng không còn nhỏ, mấy huynh đệ khác, sớm đã có sự nghiệp, chẳng lẽ cho đến bây giờ đệ không muốn xông xáo vào sự nghiệp sao?"

Mặc Ngạo Đình không biến sắc, nhìn Mặc Âm Trần, từ từ nói.

"Tứ ca, huynh cũng biết con người của ta, không ôm chí lớn, có thể làm cá An Nhạc vương là được rồi. Những thứ phong cương đại lại thật không thích hợp với ta, huống chi, ta sẽ sắp cưới Tam tiểu thư của Âu Dương gia rồi, hiện tại huynh để cho ta đi đánh giặc, đây không phải là làm trễ nãi Sùng Hoa sao?"

Mặc Âm Trần đứng lên, thần sắc kích động nhìn Mặc Ngạo Đình, hắn không muốn đi biên quan đánh giặc, nguyên nhân lớn nhất ở chỗ này.

Thật vất vả mới định ra ngày cưới Sùng Hoa, nhưng...

"Cửu đệ, trở về đi thôi, chuẩn bị thật tốt, chiến sự lần này nếu mau, thì cũng là nửa năm hoặc một năm, chút thời gian này thì có lẽ tam tiểu thư Âu Dương gia vẫn là có thể chờ đệ."

Mặc Ngạo Đình phát tay một cái, cầm lên tấu chương, ý bảo Mặc Âm Trần rời đi.

"Tứ ca, tại sao huynh không giúp ta, ta không nên đi đánh giặc, nửa năm hay một năm ta cũng không chờ được, ta đi tìm mẫu phi."

Thanh âm Mặc Âm Trần hơi nâng cao, hiện tại lòng hắn như lửa đốt, không nghĩ đến người luôn yêu thương mình là Tứ ca cũng không muốn giúp mình, bây giờ có thể giúp mình cũng chỉ có mẫu phi- Liễu Phi nương nương.

"Cửu đệ, chẳng lẽ đệ không biết, Liễu Phi nương nương vì cầu phúc cho mẫu hậu, đã đi Tướng Quốc Tự sao?"

Một câu của Mặc Ngạo Đình, hoàn toàn đem hy vọng của Mặc Âm Trần rơi vào đáy cốc.

"Làm sao có thể, nếu mẫu phi xuất cung, nhất định sẽ sai người cho ta biết, lần này thế nào..."

Mặc Âm Trần lui về phía sau, hắn không thể tin nhìn Mặc Ngạo Đình.

"Lần này phụ hoàng quyết định không cho phép có bất kỳ thay đổi, phụ hoàng làm như vậy là dụng tâm lương khổ, đệ nên hiểu mới phải, đừng làm cho mẫu phi đệ lo lắng, còn đệ nếu vẫn cố tình gây sự như vậy, đến lúc đó phụ hoàng trách cứ xuống, dính líu chịu tội cũng không phải là một mình đệ, đệ cần phải hiểu rõ."

Mặc Ngạo Đình nói đến chỗ này, không khỏi thờ dài: "Cửu đệ, Tứ ca không phải là không giúp đệ, thật sự là thánh chỉ đã ban, muốn giúp cũng không thể nào giúp được, nếu đệ thật muốn mau chóng cưới Âu Dương Sùng Hoa qua cửa, vậy thì mau đi biên quan, chiến sự vừa kết thúc, đệ cũng có thể sớm ngày trở lại. Bây giờ nhanh đi chuẩn bị, thánh chỉ đã nói, hai ngày sau sẽ rời kinh."

Cuối cùng Mặc Ngạo Đình cũng nhắc nhở Mặc Âm Trần, hai ngày sau đó chính là ngày hắn suất quân tiến về phía biên quan.

Mặc Âm Trần không còn hy vọng, hắn cuối cùng đã hiểu, lần này phụ hoàng thật sự là quyết tâm, muốn hắn đi biên quan đánh giặc.

Người có thể nói giúp hắn, đều không để lại cho hắn.

Chẳng lẽ hần phải nhất định đi ra trận sao?!

Mặc Âm Trần không biết mọi chuyện vì sao lại thế này, đơn giản giống như từ đám mây mà ngã vào vực sâu khiến người ta khó mà ứng phó.

Mặc Âm Trần giương mắt, nhìn Mặc Ngao Đình ngồi dưới đèn phê duyệt tấu chương.

Mấy lần hần tiến lên, cũng bị vẻ lạnh lùng xa cách này mà lui xuống.

Từ ca đã nói rất rõ ràng, hần trừ đi biên quan, không thể làm gì cả.

Chán nản xoay người, Mặc Âm Trần cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi Đông cung.

"Thái tử, có cần sai người đi theo Cửu vương gia không, bộ dáng của hần có chút không ổn."

Lãnh Tà Diêm hơi cúi người, hỏi Mặc Ngao Đình ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương.

"Cũng người lớn như thế rồi, có chút việc này đảm đương không nổi, còn xứng mạng quân đi đánh giặc sao."

Mặc Ngao Đình lạnh lùng nói, hần ghé mắt, nhìn về phía Lãnh Tà Diêm, nói: "Người còn đứng ở nơi này làm gì? không phải còn có việc bận rộn?"

Lãnh Tà Diêm vội đáp lời, lui ra Đông cung.

Mặc Âm Trần chạy vội ra khỏi hoàng cung, hần vội vã đi phủ Âu Dương.

Người hần hiện tại muốn thấy nhất chính là Âu Dương Sùng Hoa.

Cũng chỉ có nàng, mới có thể làm cho hần nóng ruột nóng gan.

Xuất chinh, đánh giặc, những chữ này không hề tồn tại ở trong đầu hần lưu, hiện tại giống như dây leo quấn lấy lòng hần.

Nửa năm...một năm., lời của Mặc Ngao Đình rõ ràng vang vọng trong đầu.

Chiến tranh nổi lên, ai có thể biết, rốt cuộc kéo dài trong bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tâm khóa 43

Đêm đã khuya, một mình đơn độc, hai vì sao thưa lúc này lại càng cô đơn lạnh lẽo, bầu trời cũng thêm vắng lặng.

Âu Dương Sùng Hoa đứng bên cửa sổ.

Ánh trăng chập chòn từ trên cao chiếu xuống.

Băng tuyết như đang bị hòa tan, khi dày khi mỏng, ở trên mặt của nàng chiếu ra loang lổ bóng râm.

Ngay lúc ngược mắt, ánh trăng màu bạc, nhàn nhạt che lại đồng tử (con ngươi) của nàng, óng ánh trong suốt.

Mặc Âm Trần nhảy xuống ngựa, nhanh nhẹn bay qua tường viện, ánh mắt nhú lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hiện tại hần chỉ muốn gặp Âu Dương Sùng Hoa, để giải trừ buồn bực trong lòng.

Mặc Âm Trần không biết, hần rút cuộc tiến vào Bắc Uyển, chỗ ở của Âu Dương Sùng Hoa như vậy bao nhiêu lần.

Chẳng qua là mỗi lần bước vào, gây cho hần một phần thỏa mãn, cảm giác tìm đập rộn lên.

Đi vào Bắc Uyển, bước chân dần chậm lại.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy một bóng dáng đứng bên cửa sổ.

Sương mù như khói lung lay, trôi lơ lửng trắng muốt như tuyết.

Sùng Hoa thực sự rất thích mặc xiêm y màu trắng, mỗi lần gặp nàng đều là một đầu tóc đen bóng làm tăng thêm phần nổi bật.

Mặc dù cách một tầng cửa sổ, nhưng Mặc Âm Trần vẫn có thể nhớ được dung mạo người đứng sau màn cửa, một cái nhăn mày, một nụ cười, cũng hiện lên trong đầu rõ ràng.

Mặc Âm Trần bây giờ có chút lo lắng, không biết nên tiến hay lùi, đứng ở đó được một lúc rồi trở nên luống cuống.

Gió thổi lên, không biết nước mưa từ đâu bay tới, che mờ tầm mắt, bóng dáng kia giống như tuyết, đang từng điểm từng điểm hòa tan.

Vào lúc quay đầu lại, thì thấy người nọ đã đến gần bên cạnh.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên xuất hiện, làm Mặc Âm Trần toàn thân chợt run rẩy.

"Sùng Hoa!"

Thanh âm hơi khàn khàn, mưa kèm theo gió làm cho trong không khí có chút ẩm ướt.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt mênh mông, con ngươi lảng lảng dừng lại trên khuôn mặt của Mặc Âm Trần.

"Làm sao lại tới lúc này?"

Lời nói mềm mại, thốt ra từ đôi môi đẹp, ánh sáng mặt trời rơi lại trên khuôn mặt trắng nõn, xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Mặc Âm Trần một phen đem Âu Dương Sùng Hoa ôm vào trong ngực, lồng ngực phập phồng lên xuống, như đang mang tảng đá ngàn cân, hít thở một cái cũng có thể dẫn đến từng trận đau đớn.

Âu Dương Sùng Hoa dựa vào trong ngực của Mặc Âm Trần, sống mắt lưu chuyển như là đã đoán ra được cái gì.

Bất quá hằng ngày tính toán, cũng không xê xích gì nhiều.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, đôi tay xoa nhẹ hai đường lông mày đang nhíu chặt, "Thế nào, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Ánh mắt Mặc Âm Trần tối đen lảng lảng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, sau đó, con ngươi đột nhiên chìm xuống.

"Nếu không có chuyện gì, vậy ngươi đi đi, ta cũng nên trở về phòng."

Âu Dương Sùng Hoa đẩy Mặc Âm Trần một cái, làm bộ chuẩn bị đi.

"Đừng đi, Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần hốt hoảng kéo tay Âu Dương Sùng Hoa, giọng nói trầm thấp, tựa như xen lẫn một chút khàn khàn.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lại, nhưng chỉ lạnh nhạt nhìn, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Mặc Âm Trần cố gắng trấn định, hấn tiến lên, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Âu Dương Sùng Hoa, giờ tay lên chạm đến sợi tóc lạnh như băng, nhưng lại làm cho đầu ngón tay Mặc Âm Trần nóng lên.

"Nàng nghe được tin tức gì sao?" Mặc Âm Trần chần chờ hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa khẽ nhíu mày một cái, "Tin tức?"

"Biên quan báo cáo, Phụ Hoàng đã hạ chỉ, lệnh ta Thống soái tam quân, tiến về phía biên quan."

Mặc Âm Trần không biết hấn như thế nào lại đem chuyện này nói ra, hấn cúi đầu, luống cuống đứng im tại chỗ, chờ Âu Dương Sùng Hoa trả lời.

Yên tĩnh cũng khá lâu, hấn trừ nghe được tiếng hô hấp của mình cùng tiếng tim đập, ngoài ra không có gì cả.

Âu Dương Sùng Hoa rũ mi mắt xuống, lông mi thật dài khẽ run một cái, nơi đáy mắt xẹt qua một tia tối tăm mờ ám, rung động qua đi, vẫn như cũ một chút dấu vết cũng không có.

"Sùng Hoa"

Hai chữ quán quanh ở đầu lưỡi một lúc lâu, Mặc Âm Trần cẩn thận dè dặt gương mặt, khi hấn kịp chạm đến chân mày Âu Dương Sùng Hoa liền khóa chặt, trong mắt hiện lên vẻ không tin.

Ngực nóng lên, Mặc Âm Trần một bước dài đi tới phía trước, cầm tay Âu Dương Sùng Hoa, bật thốt lên: "Sùng Hoa, chỉ cần nàng nguyện ý đi theo ta!"

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, trên môi có hơi chút trắng bệch giờ hiện ra nhàn nhạt đỏ ửng, như là đang được trang điểm.

"Người đi đánh giấc, ta đi theo làm gì, Hoàng Thượng coi trọng người như vậy, đây thật sự là chuyện tốt."

Ánh mắt Mặc Âm Trần tức thì hiện lên tia phần nộ, hấn run môi, nói: "Nàng thật sự muốn như vậy à, nàng cảm thấy đó là chuyện tốt?"

Giọng nói tựa như khăn trương, tựa như kích động, hơn nữa hơi thở có chút tức giận không bình thường.

"Đây không phải là chuyện tốt sao?"

Âu Dương Sùng Hoa hạ ánh mắt, yếu ớt thở dài một tiếng.

Mặc Âm Trần tròn to hai mắt: "Đây là chuyện tốt sao?"

"Có phải hay không thì có gì quan trọng, Hoàng Thượng cũng đã hạ thánh chỉ xuống." Âu Dương Sùng Hoa ôn tồn tiến lên, nắm tay Mặc Âm Trần, từng chút từng chút siết chặt, "Đau không?"

Mặc Âm Trần hạ mắt, cho đến khi nghe Âu Dương Sùng Hoa hỏi, mới phát hiện ra lưng bàn tay của hắn chẳng biết lúc nào, bị xước đi một lớp da, hấn từ đầu đến cuối hoàn toàn không cảm giác đau đớn.

Cho tới bây giờ, lúc Âu Dương Sùng Hoa hỏi, hắn mới cảm giác được một phần đau đớn.

Nhưng, tâm cũng đang cười, giống như còn kèm theo một chút thỏa mãn, "Không đau, chỉ cần nhớ tới nàng, ta liền không cảm thấy đau!"

"Người khác nói Âu Dương Sùng Hoa ta là một đứa ngốc, nhưng không ngờ, thật ra thì Cửu Vương Gia so với ta còn ngốc, còn khờ hơn."

Dùng thanh âm yếu ớt làm bằ nói xong, như nước trong hồ thỉnh thoảng thổi qua gió nhẹ.

Âu Dương Sùng Hoa nâng mu bàn tay Mặc Âm Trần lên, đặt lên môi, nhẹ nhàng liếm liếm lên miệng vết thương.

Đầu lưỡi lướt qua, như được tiếp xúc cùng cánh hoa Đinh Hương, mang theo cảm giác yếu ớt, giống như sợ trong chớp lát sẽ làm vỡ đôi môi xinh đẹp.

Được dự dõ, mê hoặc rồi an ủi, vết thương gần như sắp được bình phục.

Mặc Âm Trần một phen ôm bờ vai của Âu Dương Sùng Hoa, nâng cằm nàng lên, làm cho gương mặt ngẩng cao, con ngươi đen bóng như thủy tinh trong suốt, trực tiếp lọt vào trong tầm mắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tâm khóa 44

Mặc Âm Trần nắm đầu vai của Âu Dương Sùng Hoa, nâng cằm nàng lên, khiến nàng nâng mặt lên, đôi mắt đen trong nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa hơi lão đảo, như muốn lui về phía sau, lại bị Mặc Âm Trần giữ lại vững vàng/

Mặc Âm Trần bắt chặt tất cả cùi đầu, hôn lên cánh môi đỏ như máu.

Cường hấn đem lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng, hôn càng lúc càng sâu vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng.

Trong khoang miệng tràn đầy mùi vị của đôi phương, hấn vuốt ve gương mặt non nớt của nàng.

Mặc Âm Trần hơi thô lỗ dùng sức khiến Âu Dương Sùng Hoa đau đớn, từ trong cổ phát ra tiếng rên rì, rất nhỏ rất mềm.

Đôi mắt xinh đẹp mở to, mang theo một tia khổ sở, nhìn Mặc Âm Trần.

Tim Mặc Âm Trần cảm thấy như tan ra nhìn vào đôi mắt của nàng.

Từ từ rời khỏi đôi môi, ngay lúc Âu Dương Sùng Hoa muốn né tránh, hấn đột nhiên ôm lấy nàng.

"Sùng Hoa, ta thích nàng." Khẽ vuốt qua đôi môi có chút sưng đỏ, sờ qua gương mặt của nàng, cổ của nàng, thật là muốn đem nàng thu nhỏ trong lòng

bàn tay. Có chút ngây thơ, lại có chút bá đạo nói : "Ta chỉ muốn ở cùng với nàng, tất cả mọi thứ ta không quan tâm. Ta chỉ muốn nàng, chỉ cần một mình nàng."

Nghiêng tai lắng nghe, chẳng biết từ lúc nào đã không còn mưa bụi, chỉ có tiếng côn trùng kêu to.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, môi hơi mím lại, dung nhan như vậy, vừa lạnh như băng vừa quyến rũ : "Không quan tâm thật sao? Tuy ngươi có thể không quan tâm, nhưng sẽ có người quan tâm. Ngươi bỏ không được, cũng né tránh không được, chuyện đó ngươi nhất định phải làm."

"Sùng Hoa, nàng không tin ta sao?"

Mặc Âm Trần có chút nóng nảy kéo cánh tay của Âu Dương Sùng Hoa..

"Âm Trần, ta với ngươi đã định hôn ước, coi như ngươi đi biên quan, ta cũng sẽ chờ ngươi trở về."

Ánh mắt sâu kín nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mặc Âm Trần..

"Sùng Hoa, chẳng lẽ nàng cũng cảm thấy ta nên đi biên quan? Nàng chưa từng nghĩ sẽ đi theo ta sao?"

Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hẳn không nghĩ Âu Dương Sùng Hoa trả lời, nàng luôn lãnh đạm như thế.

Âu Dương Sùng Hoa nở nụ cười nhàn nhạt: "Thiên Trường Địa Cửu có lúc tận, tương tư từ từ không tuyệt kỳ"

Lời nói nhẹ nhàng giống như từ trên trời giáng xuống, ánh trắng phiêu đảng trên bầu trời.

"Ta không muốn tương tư, ta muốn ngày ngày ở cùng nàng."

Câu nói của Mặc Âm Trần làm Âu Dương Sùng Hoa xúc động, nhưng mà, hẳn đã tương tư nhiều năm như vậy, rất nhanh thôi là hẳn có thể cưới Âu Dương Sùng Hoa vào cửa rồi, vậy mà giây phút này, ông trời tựa hồ đang đùa với hắn.

"Ta sẽ chờ ngươi"

"Sùng Hoa"

Âu Dương Sùng Hoa che miệng của Mặc Âm Trần lại, nàng nhẹ lắc đầu, "Không cần phải nói gì nữa, ta chỉ muốn ngươi yêu ta, yêu ta là đủ rồi, bất kể bao lâu, ta đều sẽ chờ ngươi, Âm Trần, nếu ngươi thật vì muốn tốt cho ta, vậy thì đi biên quan đi."

Trong mắt có ba phần tình cảm, bảy phần lạnh lẽo giấu ở đáy mắt, Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng nức nở, âm thanh nhẹ như làn khói mỏng.

"Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần nghe Âu Dương Sùng Hoa nói, hẳn không biết mình nên nói câu gì.

Bởi vì theo lời Âu Dương Sùng Hoa, nếu thật vì muốn tốt cho nàng, mình nhất định phải đi biên quan.

Thánh mệnh khó cãi, hẳn không thể làm trái ý phụ hoàng.

Hơn nữa, hẳn còn có mẫu phi ở đây, nếu hẳn xảy ra chuyện gì, mẫu phi nhất định sẽ bị liên lụy.

Mặc Âm Trần cuối cùng cũng phải tiếp nhận sự an bài, ngay cả khi trong lòng vạn lần không muốn.

Hai ngày sau đó, ngoài cửa kinh thành, binh mã xếp hàng thẳng tắp, tiếng trống vang dội.

Tay cầm kích dài (kích: loại binh khí thời xưa), khí thế hiên ngang, mạnh mẽ uy vũ rời khỏi thành Trần Yên, ngựa giương vó trước, chạy trăm bước.

Đi đầu, chủ soái một mình cười hắc hắc, mặc áo giáp, giục ngựa, quay đầu nhìn lại.

Âu Dương Sùng Hoa ở xa xa, nhìn không rõ mặt, bóng dáng dưới ánh mặt trời rơi vào mắt nàng, hình ảnh vô cùng nhức nhối đầy cuồng liệt cùng kiêu ngạo.

Thời tiết mặc dù đã vào mùa hè, cảnh sắc lúc này lại rực rỡ như mùa xuân.

Âu Dương Sùng Hoa đứng ở lầu cao, khuôn mặt xinh đẹp nhưng vì làn môi trắng muốt lại khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương, "Cuối cùng người cũng phải đi, làm sao mà giữ lại được."

Đuôi lông mày của Lạc Thanh Lưu khẽ nhướn, mắt nàng nhìn một bên mặt của Âu Dương Sùng Hoa, "Hoàng thượng thật là một gã đánh uyên ương, cũng sắp thành thân rồi, lại có thể khiến cho tân lang đi biên quan đánh giặc, chuyện của hoàng gia thật là thú vị. Sùng Hoa, trong lòng ngươi không nghĩ phải từ bỏ sao?"

Nở nụ cười lạnh, "Vì sao phải từ bỏ, hắn không đi là phạm vào tội chết, nếu hắn đi thì giống như một bước lên mây, hiện tại là Cửu vương gia thì cũng chỉ là người có địa vị nhưng không có quyền, nếu đi rồi, trở về chính là quyền cao chức trọng, ta vì sao phải từ bỏ?"

Lạc Thanh Lưu cười, cười đến không thể kìm chế, "Ngươi, nữ nhân này, thì ra là đã tính toán như vậy, không biết hắn ta có thể hiểu rõ hay không."

"Hiểu hay không, vậy cũng chỉ có thể trải qua mới biết được."

"Vậy kể tiếp ngươi có tính toán gì không, tiếp tục trở về làm Tam tiểu thư ngu ngốc, hay là đồng ý với đề nghị của ta, cùng ta tạo dựng Mãn Nguyệt lâu?"

Giữa hai lông mày của Lạc Thanh Lưu, giãn ra đầy vẻ mong đợi, nàng tựa như rất nóng lòng muốn Âu Dương Sùng Hoa có thể tiếp nhận đề nghị của nàng, cùng với nàng tạo dựng Mãn Nguyệt lâu.

Lần đầu tiên nàng đề nghị, nhưng vẫn không nhận câu trả lời của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên quay đầu, gió thổi mái tóc đen cuồng loạn mà thanh cao: "Lạc Thanh Lưu, ngươi cảm thấy một Mãn Nguyệt lâu nhỏ, là có thể thỏa mãn ta?"

Ánh mắt Lạc Thanh Lưu thâm trầm, nhìn không ra hi vọng, "Dĩ nhiên là không thỏa mãn được ngươi, ngươi muốn nào phải chỉ là một Mãn Nguyệt lâu, nhưng nếu không có Mãn Nguyệt lâu, ngươi như thế nào đạt được thứ tốt hơn?"

Tiếng kèn to rõ, tiếng bước chân của quân sĩ gây chấn động kinh đô.

Lạc Thanh Lưu nhìn Âu Dương Sùng Hoa: "Mãn Nguyệt lâu nhất định trở thành thiên hạ đệ nhất tổ chức tình báo."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tâm khóa 45

Lạc Thanh Lưu nhìn Âu Dương Sùng Hoa: "Mãn Nguyệt lâu nhất định trở thành tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ."

Âu Dương Sùng Hoa hé nửa con mắt, dưới ánh mặt trời gay gắt, từng chút từng chút tạo ra trên môi nàng, nụ cười càng thêm rực rỡ.

Nhàn nhạt lướt qua gương mặt của Lạc Thanh Lưu, nàng không có bất kỳ câu trả lời nào, chỉ là đem tầm mắt của mình hướng tới trên người nam tử ở nơi xa xa.

Nam tử trên hắc mã đúng lúc này cũng đưa mắt nhìn về phía lầu cao.

Hai hàng lông mày đang nhíu chặt, Hứa Thu Triển cho đến giờ phút này, hình như mới có một chút mỉm cười.

Nụ cười phấn khởi từ từ bao phủ ở trong cát vàng.

Hắn vung cánh tay lên một cái, bóng lưng uy nghiêm mà lạnh lùng khắc vào mặt trời rực rỡ.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của người nọ, Âu Dương Sùng Hoa mới xoay mặt trở lại, nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, nói: "Ta muốn trong vòng một năm Mãn Nguyệt lâu phải trải rộng cả Vương Triều Lung Nguyệt."

Lạc Thanh Lưu bỗng dừng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bóng dáng đang chậm rãi đi tới phía dưới lầu.

Đôi môi mím chặt từ từ mở ra, nàng ở phía sau bước nhanh lên, nói: "Cái này thì có là vấn đề gì."

Ánh mặt trời chiếu rọi lên hai hình dáng kia, bóng dài nghiêng nghiêng....

Đại quân Mặc Âm Trần vừa rời đi, hai ngày sau đó, trong kinh thành liền chuẩn bị cho việc Thái Tử đón dâu.

Âu Dương Phủ cũng không vì chuyện Cửu Vương Gia rời đi, mà có chút sa sút gì.

Dù sao hôn sự Cửu Vương Gia cùng Âu Dương Sùng Hoa cũng không có hủy bỏ, chỉ là hoãn lại đợi đến lúc Cửu Vương Gia trở lại.

Nếu như Cửu Vương Gia đánh thắng trận này, thì giá trị của hắn cũng sẽ khác đi với lúc trước rất nhiều.

Những người muốn nịnh bợ người của Âu Dương Phủ, sẽ nhiều hơn lúc trước.

Cộng thêm, sắp đến ngày hôn sự của Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng Thái Tử Mặc Ngạo Đình, hiện tại được sủng ái nhất Vương Triều Lung Nguyệt, nhất định chính là Âu Dương Phủ.

Nhưng mà cho dù có như vậy, thì Bắc Uyển vẫn vắng lạnh, nơi này trừ Ngân Tụ hầu hạ Âu Dương Sùng Hoa, cùng Bạch Tổ Nương ở bên ngoài, cũng không có người nào khác.

Cả Bắc Uyển tràn đầy tiếng đàn duyên dáng, bình tĩnh trầm ổn, như dòng suối nhỏ chảy qua.

Tài đánh đàn của Âu Dương Sùng Hoa, ngày càng tinh xảo, mỗi lần Ngân Tụ nghe như si như say, những chuyện không vui cũng liền quên hết.

Một khúc dừng lại, Âu Dương Sùng Hoa thu tay trở về.

"Tiểu thư, tiếng đàn của người càng ngày càng tốt nha, Ngân Tụ cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua tiếng đàn nào dễ nghe như vậy đó."

Ngân Tụ chợt tỉnh lại, đối với tiếng đàn của Âu Dương Sùng Hoa khen không dứt miệng.

"Ngân Tụ, mấy ngày nay em cũng mệt mỏi rồi, hôm nay em không cần phải phụng bồi ta, đi nghỉ ngơi đi."

Âu Dương Sùng Hoa từ trước bàn cầm đứng dậy, giương mắt, nhìn mặt trời buổi chiều ngoài cửa sổ dần dần chìm xuống phía tây.

Một ngày lại trôi qua....

Ngày mai, chính là ngày Âu Dương Cẩm Nguyệt gả vào Đông Cung, trở thành Thái Tử Phi.

Tối nay, nhất định không phải là một đêm an tĩnh.

Xa xa vẫn có thể nghe thấy được, từ trước viện truyền tới trập trập tiếng nói tiếng cười.

Bạch Tổ Nương cũng bởi vì phải bận rộn giúp đỡ, mà không có thời gian tới đây.

Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không có người khác đến quấy rầy.

"Tiểu thư"

Ngân Tụ nhú mày, bây giờ là thời điểm nào, làm sao nàng lại có thể vào lúc này rồi đi tiểu thư, nếu không tiểu thư đúng thật là quá đáng thương.

Chỉ là....

"Ngân Tụ, Đại Phu Nhân bảo ngươi đi Tiễn viện giúp một tay."

Từ ngoài viện truyền đến một tiếng quát tháo lạnh lạnh.

Ngân Tụ vừa nghe, vội vàng nhấc lên làn váy chạy tới cửa viện, khi nàng thấy Ngân Nguyệt đứng ở cửa viện, thì vội nói: "Ngân Nguyệt tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì, ta đây còn phải chăm sóc Sùng Hoa tiểu thư, như thế nào đi được."

"Người làm không đủ, ta có biện pháp gì, lời của Đại Phu Nhân nói, ta không dám không vâng lời, người tự suy nghĩ mà làm đi." Ngân Nguyệt hừ một tiếng, ánh mắt châm biếm, thăm dò chút trong viện Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Đáng tiếc, Sùng Hoa tiểu thư, hôn sự êm đẹp lại gặp phải như vậy, nếu Cửu Vương Gia có ở đây, Bắc Uyển hôm nay cũng sẽ không vắng lạnh như thế, quả nhiên vận mệnh nửa điểm cũng không có phần của người."

"Ngân Nguyệt!" thanh âm Ngân Tụ trầm xuống, cả khuôn mặt bởi vì lời nói Ngân Nguyệt mà giận đến tái đi.

"Được rồi, được rồi, ta cũng không muốn nói nhiều với người, có đi hay không tùy người, nếu Đại Phu Nhân có quả trách xuống, người đừng nói ta không có tới bảo người đi."

Ngân Nguyệt hiển nhiên một khắc cũng không muốn lưu lại ở chỗ này, nói xong, liền vội vã rời đi.

Ngân Tụ ở sau lưng của Ngân Nguyệt, phi..phi hai tiếng, trong miệng liên tục chửi bới.

Nàng dùng sức thật mạnh đóng sập cửa viện lại, tức giận đi trở vào trong sân, "Thật là quá đáng, Phu Nhân đã bị đưa đi hỗ trợ rồi, cư nhiên bây giờ ngay cả ta cũng muốn đuổi đi, tiểu thư, bọn họ đây không phải là khi dễ người sao?"

Chân mày Âu Dương Sùng Hoa nhẹ giương, trên môi mang theo ý cười thần nhiên, nói: "Ngân Tụ, em hãy đi đi!"

"Tiểu thư, sao em có thể rời người đi được!" Ngân Tụ giẫm chân.

"Nếu em không đi, Đại Phu Nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho em, đến lúc đó có thể em cũng không cách nào tiếp tục được ở lại Âu Dương Phủ, nhẫn nại một chút thì trời cao biển rộng."

Âu Dương Sùng Hoa một chút cũng không để ý, ngược lại còn phải trấn an Ngân Tụ.

Ngân Tụ cắn răng một cái, nói: "Vậy được, nhưng tiểu thư, đêm nay người phải làm sao bây giờ? Để lại người một người ở chỗ này, em thật sự không yên lòng."

"Ta đây bao lớn, cũng chỉ là một đêm, không có chuyện gì, em mau đi đi, nếu chậm trễ, Đại Phu Nhân thật có thể sẽ rất tức giận."

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ lắc đầu, nhắc nhở Ngân Tụ.

Ngân Tụ cắn cắn cánh môi, cho dù có muôn vàn không muốn, cũng chỉ có thể đi Tiền viện giúp một tay.

Ai bảo lời nói của Ngân Nguyệt một chút cũng không sai, đều là bởi vì Cửu Vương Gia rời đi, tiểu thư mới có thể gặp đả ngộ như vậy.

Thật không biết Hoàng Thượng rốt cuộc nghĩ như thế nào, tại sao ngay trước lúc thành thân, lại phải Cửu Vương Gia đi đánh trận chiến gì chứ.

Chuyện này làm xong cũng chỉ có hai ngày mà thôi à.

"Tiểu thư, ta đi Tiền viện giúp một tay, một mình người phải nghỉ ngơi sớm một chút, ta sẽ cố gắng tìm cơ hội quay trở lại nhanh."

Ngân Tụ không yên lòng dặn dò một cái, Âu Dương Sùng Hoa đáp nhẹ lại, nàng bắt đầu đi rời Bắc Uyển.

Sau khi Ngân Tụ rời đi không lâu lắm, Âu Dương Sùng Hoa đóng cửa viện Bắc Uyển, đang lúc nàng thông thả bước đi trở về phòng.

Ở giữa Bắc Uyển đường đột xuất hiện một người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Trọng sinh 01

Sau khi Ngân Tụ rời đi không lâu lắm, Âu Dương Sùng Hoa đóng cửa viện Bắc Uyển, đang lúc nàng dạo bước trở về phòng.

Giữa đường ở Bắc Uyển đột nhiên xuất hiện một người.

Hình dáng cương nghị, mi anh tuấn, bén nhọn như kiếm, mang theo khí chất cuồng ngạo.

Tóc trắng xõa tung, đón gió đêm phiêu động ở phía sau.

Hắn một chút cũng không thay đổi.

Giờ phút này đôi mắt hắn ngưng động nhìn Âu Dương Sùng Hoa, mang theo nhiệt độ nóng bỏng như muốn đem người hòa tan.

"Âm Trần sao?"

Một tiếng khẽ vang lên, khẽ gọi tên của hắn, Âu Dương Sùng Hoa muốn đi tới chạm vào gò má của hắn, muốn cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của hắn, "Thật sự là người?"

Sau đó, nàng cười, sau đó nữa, nụ cười trở nên khó coi, "Tại sao vậy chứ? tại sao vậy chứ?"

Tay Mặc Âm Trần từ từ lướt qua mắt của nàng, mũi của nàng.

Cuối cùng dừng lại trên đôi môi của nàng, thì thầm: "Đúng vậy a, tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ?"

Đột nhiên thô bạo nắm cầm Âu Dương Sùng Hoa, hung hăng hôn lên môi nàng.

Thật ra thì cũng không phải là hôn chỉ là tham lam gặm cắn, tựa hồ muốn đem từng miếng từng miếng thịt cắn xuống rồi nuốt vào.

Khóe môi, đầu lưỡi đều là máu, đau đến phát run, Âu Dương Sùng Hoa nắm lấy đầu vai Mặc Âm Trần, mơ hồ kêu: "Âm Trần, Âm Trần."

Vốn là không nghe được, âm thanh đã bị nuốt xuống, nhưng hắn lại đáp: "Là ta, là ta."

Mặc Âm Trần cười, nụ cười của hắn vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vừa mang vẻ đùa giỡn, vừa mang vẻ kiêu căng, vẻ mặt của hắn như trời mùa đông khiến người khác rét lạnh.

Ngã trên mặt đất, bất kỳ lời nói nào cũng đều dư thừa.

Đen trắng xen lẫn, sợi tóc giương nhẹ bồng bênh.

Bọn họ, giống như đã thú ôm hôn nhau.

"Sùng Hoa"

Cánh tay Mặc Âm Trần mạnh mẽ ôm chặt Âu Dương Sùng Hoa, ngón tay đan xen nhau, tay trong tay siết chặt, mang cảm giác dây dưa tê dại.

"Ta hận ngươi, hận ngươi."

Âu Dương Sùng Hoa cắn môi. Trên môi dính máu, dính nước miếng, ướt nhẹp, so với hoa anh đào còn đẹp hơn.

"Còn chưa đủ sao?"

Mặc Âm Trần thở hổn hển, đáy mắt đỏ ngầu, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Âu Dương Sùng Hoa.

Bàn tay ở trên cơ thể nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

"Tại sao có thể, ngươi nói cho ta biết"

Âu Dương Sùng Hoa hung hăng cắn, mà cũng có lẽ đó là một nụ hôn

Thân thể gãy dựa, quần áo hắt, dùng sức, dùng sức muốn giữ hắt lại

"Tại sao lại đối xử với ta như vậy?" tiếng khóc sục sùi, giọng nói thê lương hỏi hắt, "Mặc Âm Trần, ngươi nói cho ta biết, tại sao lại đối xử với ta như vậy?"

"Nó từng ở đây sao?"

Đáy mắt của Mặc Âm Trần xẹt qua chút dịu dàng, nháy mắt sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa nặng nề run rẩy, lại từ từ bình địa phục lại.

"Đó là hải tử của chúng ta, là cốt nhục của ngươi" Âu Dương Sùng Hoa cầm tay Mặc Âm Trần đặt lên bụng của mình, "Từng ở chỗ này, hải tử từng thuộc về ta và ngươi!"

Mặc Âm Trần không nói lời nào, một lần nữa hôn nàng

Hôn nàng thật sâu, đó là sự bá đạo, có lẽ thật sự phải đem nàng ăn hết, một chút cũng không chừa..

Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy Mặc Âm Trần sử dụng thân thể cường tráng của hắn càng ngày càng ôm chặt nàng.

Ngón tay của nàng, tóc của nàng, tất cả tất cả những thứ thuộc về nàng...

Mà tất cả những thứ này, cũng bởi vì hắn, xoắn thành từng mảnh vụn, dính vào ở chung một chỗ, không phân rõ cái gì là cái gì, đến cuối cùng nàng chỉ là cảm thấy mơ hồ là máu và thịt.

"Thu tay lại đi Sùng Hoa, tiếp tục như vậy đối với nàng không có lợi, ta đưa nàng trở lại, không phải để cho nàng báo thù."

Hắn hôn lên đóa anh hoa trên trán của nàng, trên mặt cánh hoa màu sắc đang từ từ sẫm lại, như có máu từ chỗ cánh hoa chảy ra.

"Ngay giây phút ngươi đánh thức ta, ta đã quay đầu không được."

Nàng trở lại cũng chỉ là thu hồi những gì đã bỏ lỡ, vì hải tử chưa ra đời của nàng mà báo thù.

"Sùng Hoa, hãy làm lại tất cả, vì sao nàng không thể quên đi những thù hận trong lòng, Mặc Âm Trần nợ nàng, sẽ trả, không cần phải sai lầm nữa."

Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa, những điều mà hắn chứng kiến tất cả sẽ không thay đổi sao?!

Vết thương đã bắt đầu vỡ ra, nếu tiếp tục nữa, sớm muộn lịch sử sẽ tái diễn.

Âu Dương Sùng Hoa cắn môi, máu tươi chảy ra.

Trên da thịt trắng như tuyết điểm lên vết máu như cánh hoa đào, vẻ đẹp đó tựa như dao găm, sắc bén đâm vào trong lòng Mặc Âm Trần.

"Không được sao?"

Nhẹ nhàng hời giống như bướm bướm mất đi sức lực, chỉ có thể vô lực vỗ cánh, làm thế nào cũng không cách nào bay ra khỏi mạng nhện.

Hiện tại Mặc Âm Trần chính là bướm bướm đang bị thương, mà Âu Dương Sùng Hoa không phải là tấm mạng nhện.

Nàng chỉ là một con bướm bướm khác lạc mất phương hướng.

"Mặc Âm Trần, muốn ta thu tay lại, trừ phi ngươi chết, nếu không ta chết. Nếu không, tất cả đều sẽ không dừng lại!"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng, tựa như hàn băng, đông lạnh lòng Mặc Âm Trần.

"Vậy ta chỉ có thể thu hồi vật ta cho nàng, để cho nàng hoàn toàn trở thành Âu Dương Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần nắm giữ tứ chi của Âu Dương Sùng Hoa không cho nàng giãy dụa, trong nháy mắt không khí bốn phía giống như bị động lại ở.

Nhìn ra ngoài, không rõ bóng dáng.

Một tia hoảng sợ thoáng qua trong đầu, Âu Dương Sùng Hoa gào thét: "Mặc Âm Trần, coi như ngươi lấy đi toàn bộ, ta nhất định sẽ nhớ lại tất cả những việc ngươi đã làm với ta, ta không buông tha, ta tuyệt không buông tha!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Trọng sinh 02

Một tia hoảng sợ xẹt qua trong đầu, Âu Dương Sùng Hoa lớn tiếng gào thét: "Mặc Âm Trần, cho dù ngươi có được tất cả, ta nhất định cũng sẽ không quên những chuyện mà ngươi đã gây ra cho ta, ta không buông tha, ta tuyệt đối sẽ không buông tha!"

Mặc Âm Trần cúi người, hôn lên đôi môi đang khép mở của Âu Dương Sùng Hoa.

"Sùng Hoa, hãy để cho chúng ta chân chính bắt đầu lại lần nữa! "

Nước mắt đông lại, như thủy tinh ở trong không khí chậm chạp lăn xuống.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn một màn này, thì không cách nào quên được chuyện đã trải qua.

Ánh mắt từ từ mê ly, từ từ lắng đọng, cuối cùng, nàng còn vô lực đóng lại cặp mắt.

Mặc Âm Trần, Âu Dương Sùng Hoa ta xin thề, chỉ cần ta còn sống một ngày, thì vĩnh viễn sẽ không quên được những thương đau mà ngươi đã gây ra cho ta, cho dù ta quên hết mọi thứ, cũng tuyệt đối sẽ không quên phần thù hận kia!

Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa trong con ngủ say, hần từng chút nhẹ nhàng đỡ dưới thân thể mềm mại của nàng, đứng lên.

Sợi tóc màu trắng, ở dưới ánh trắng từ từ bị nhuộm thành màu đen như mực.

Cặp mắt hồng kim sáng bóng kia cũng thu lại, khôi phục màu đen vốn có.

Chẳng qua trong thời gian nháy mắt xoay chuyển, biến thành không có gì thay đổi.

"Thật xin lỗi Sùng Hoa!"

Từ phía chân trời truyền tới tiếng vang, bay bổng xa xa trên không trung, Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngủ say trong ngực, ánh mắt bỗng trở nên thâm tình.

Tại lúc khi hắn đem Âu Dương Sùng Hoa đưa vào Thời Không Chi Môn (cánh cửa thời gian) thì từ trên trời giáng xuống một đường lửa đỏ màu lam (lửa đỏ màu lam là lửa gi ta)

Ngon lửa trôi lơ lửng ở Thời Không Chi Môn, bao quanh Âu Dương Sùng Hoa, ngay cả Mặc Âm Trần muốn kéo nàng trở lại, cũng không có năng lực, chỉ có thể nhìn Thời Không Chi Môn đóng lại, Âu Dương Sùng Hoa bị ngọn lửa cắn nuốt.

"Là ai, là ai luôn gây trở ngại cho ta!"

Rống giận vang dội phía chân trời, Mặc Âm Trần vung ống tay áo, cả người cứ như vậy trở thành một luồng khói xanh, biến mất không thấy gì nữa... .

Cặp mắt Ngân Tụ ửng hồng, xuyên qua nước mắt mỏng manh nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm trên giường, nàng hạ thấp đầu khóc thút thít.

Nàng cầm khăn lụa thấm nước cẩn thận từng li từng tí lau chùi thân thể Âu Dương Sùng Hoa.

Tại sao?

Tại sao Hoàng Thượng lại muốn đổi đãi với tiểu thư như thế?

Một người thật tốt, hiện tại cũng bị hành hạ thành cái dạng này sao?

Đây là da thịt sao, nhưng lại tìm không ra được chỗ nào toàn vẹn, thân thể nàng đã trải qua chịu đựng hành hạ như thế nào, mới có thể trở thành rách nát không chịu nổi như bây giờ?

Thân thể nhiều vết chàm sáng quắc giống như là khâu lại mà thành .

"Ngô..." cặp mắt nhẹ động, trong miệng thỉnh thoảng than nhẹ ra tiếng.

Nước chạm vào chỗ da thịt dính máu làm cho xương cốt thật đau đớn. Chỉ cần đơn giản tái nhợt cũng bị nhuộm thành đủ màu sắc, nhan sắc chói mắt như lửa thiêu khiến cho người không đành lòng dám nhìn.

Nơi cổ họng khô khốc như bị gai đâm đau buốt, lời nói lảm bảm chậm chạp quanh quẩn ở khóe miệng, nhưng không phát ra âm thanh.

Tay vài lần duỗi lên, lại không có lực buông xuống, quơ trái quơ phải, nàng tựa như đang tìm thứ gì.

"Tiểu thư.. tiểu thư, Ngân Tụ ở đây, Ngân Tụ đang ở chỗ này.. người không cần sợ, không cần sợ, ô... ô"

Thật xin lỗi, thật xin lỗi!

Ngân Tụ đã rất cố gắng nhẫn nại, nhưng vẫn là không được.

Tiểu thư, tiểu thư —— Ngân Tụ không chế không được nằm ở trên mép giường khóc.

Khóc đến ruột gan đứt đoạn, khóc đến tối tăm mặt trời.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ mở hai mắt ra, trong nhất thời nàng không cách nào nhìn thấy được, tất cả thoạt nhìn đều mơ mơ hồ hồ.

Thân thể rất đau, mà đầu óc thì lại trống rỗng, nàng thậm chí không nhớ nổi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Điều duy nhất biết là, có người đang ở đây khóc, người đó khóc đến thê thảm, không biết, đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu thư, tiểu thư, người đã tỉnh sao?"

Ngân Tụ nghe được âm thanh nhỏ từ giường truyền đến, vội vàng nhào tới, hỏi người nằm trên giường.

Ở dưới cổ họng khô khốc của Âu Dương Sùng Hoa chuyển động, phát ra âm thanh ngay cả chính nàng cũng giật nảy mình.

Ngược lại nơi cổ họng bỗng rất đã kích thích thần kinh của nàng, làm cho nàng trong nháy mắt thanh tỉnh trở lại.

"Tiểu thư muốn uống nước sao?"

Ngân Tụ tựa như đã biết Âu Dương Sùng Hoa muốn làm gì, vội bưng chén nước lên để ở một bên.

Ngân Tụ cẩn thận từng li từng tí đỡ Âu Dương Sùng Hoa dậy, nhưng vẫn là không cẩn thận đụng chạm tới vết thương, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa cau mày.

"Thật xin lỗi tiểu thư, đều là Ngân Tụ tay chân vụng về, Ngân Tụ sẽ cẩn thận, đến.. ta cho người uống nước trước."

Ngân Tụ nói xong, liền chảy nước mắt, đem chén nước đưa đến khóe miệng Âu Dương Sùng Hoa.

Có lẽ là bởi vì có nước làm dịu, Âu Dương Sùng Hoa dần dần tìm lại được sức lực đã bị mất, trí nhớ trong đầu mất đi cũng đang từng chút xúi trở về.

Nàng chỉ nhớ cùng giáo sư Hà Điền vào lúc đang hộ tống thi thể ngàn năm chạy trốn thì xảy ra nổ tung.

Sau đó, liền bắt đầu ngủ say, chẳng qua là, không nghĩ tới, tỉnh lại chính là ở chỗ này.

Nữ tử trước mặt này là ai?

Tại sao nàng luôn miêng kêu mình là tiểu thư?

Âu Dương Sùng Hoa kinh ngạc nhìn chăm chăm Ngân Tụ, toàn thân trang phục, cùng với trang trí bốn phía ở đây, tất cả những thứ này đều nói cho nàng biết, chẳng lẽ là.....

"Tiểu thư, người làm sao vậy, không cần hù dọa Ngân Tụ, có phải người có chỗ nào không thoải mái hay không, Ngân Tụ đi gọi thái y."

Ngân Tụ càng xem càng cảm thấy Âu Dương Sùng Hoa có cái gì đó không đúng, nàng chột từ trên giường đứng lên, lảo đảo đi ra phía bên ngoài.

Cho dù Âu Dương Sùng Hoa muốn kêu Ngân Tụ ở lại cũng không kịp.

Nhìn bốn phía xa lạ ở chung một chỗ Âu Dương Sùng Hoa bỗng chốc giật mình, trong đầu chỉ lưu lại duy nhất một cuộc nổ tung kia.

Ngân Tụ đi đã lâu, liền mang theo tổng quản thái giám Trường An đến, vội vã tiến lên vấn an Âu Dương Sùng Hoa.

Lời tác giả: Sùng Hoa lần này tỉnh lại, một nửa là phát sinh từ Mặc Âm Trần, còn một nửa nguyên nhân. từ từ về sau sẽ hiểu, chỗ hấp dẫn nho nhỏ này tạm thời cho qua.

Sùng Hoa tỉnh lại, lần nữa mất đi trí nhớ của kiếp trước, mà vị trí nàng tỉnh lại, còn là một năm sau ở biên quan chỗ của Mặc Âm Trần, lúc ấy Mặc Ngạo Đình đã là Hoàng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Trọng sinh 03

Rất lâu sau Ngân Tụ mang theo thái giám tổng quản Trường An, vội vã đến xem Âu Dương Sùng Hoa

Âu Dương Sùng Hoa nhìn tay cầm phát trần của Trường An, nhìn những thiếu nữ đi theo phía sau hắn, rồi lại nhìn Ngân Tụ.

"Trường An công công, ngài mau xem tiểu thư đi."

Trong mắt Ngân Tụ chứa đựng lệ, lo lắng nói với Trường An.

Trường An vùng vẫy phát trần, hắn tiến lên trước một bước, đi tới trước giường hẹp, khom người, hỏi: "Tiểu thư Sùng Hoa, ngài không sao chứ?"

Nghe lời nói của Trường An thì con ngươi của Âu Dương Sùng Hoa khẽ động, lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp một cái, đáy mắt trong suốt, hiện lên một tia thờ ơ lạnh lẽo.

Trong lòng Trường An không khỏi giật mình, thần sắc này khiến cho hắn có chút rùng mình.

"Tiểu thư Sùng Hoa".

"Ngươi là ai?"

Lời nói nhàn nhạt, lại phá vỡ không gian im ắng, kinh hãi mọi người ở đây.

Trường An nhìn xuống, tỉ mỉ quan sát Âu Dương Sùng Hoa, tựa hồ đang tìm tòi cái gì.

"Tiểu thư Sùng Hoa, nô tài là Trường An, chẳng lẽ tiểu thư ngủ mê không nhớ?"

Trường An cong người xuống, lại gần Âu Dương Sùng Hoa.

Đôi mắt đen của Âu Dương Sùng Hoa lẳng lặng nhìn Trường An, đó là một ánh mắt hoàn toàn tinh khiết không nhiễm một tia tạp chất.

Trường An bất chột đứng thẳng, xoay người lại sai người đi tìm thái y đến bắt mạch cho Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa không nói dối, trong thần sắc của nàng, Trường An không nhìn ra là nàng đang nói dối.

Ngân Tụ ở bên cạnh nghe được sợ tới mức ngây người.

Ngược lại, Âu Dương Sùng Hoa chỉ lẳng lặng nhìn gian phòng trong chốc lát có chút rối loạn.

Sau nửa canh giờ, thái y chẩn đoán bệnh, kết luận là, Âu Dương Sùng Hoa bị giật mình quá độ dẫn đến mất trí nhớ tạm thời.

Đối với kết quả này, Trường An lập tức rời đi, về phần đi nơi nào, Âu Dương Sùng Hoa cũng không biết.

Chẳng qua nàng có dự cảm xấu, Trường An lại có thể tin lời chẩn bệnh của thái y.

Nhưng có lẽ nhất định có liên quan đến thương thể trên người của mình.

Vốn là trong phòng huyền não, ngay lập tức chỉ còn nàng và Ngân Tụ.

Ngân Tụ khóc, nàng nhìn vẻ mặt không biết gì của Âu Dương Sùng Hoa, tự trách mình không chăm sóc tốt cho Âu Dương Sùng Hoa.

"Cô lại đây."

Âu Dương Sùng Hoa duỗi tay, vẫy tay kêu Ngân Tụ.

Ngân Tụ di chuyển, đi tới trước người Âu Dương Sùng Hoa, nàng ngồi xổm người xuống, nửa quỳ trước giường, khóc thút thít nói: "Ngân Tụ thật xin lỗi tiểu thư, thật xin lỗi phu nhân, thật xin lỗi..."

"Được rồi, trước tiên cô đừng khóc nữa, nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra với tôi?"

Âu Dương Sùng Hoa chỉ thương thể trên người mình, hỏi Ngân Tụ.

Vừa rồi thật ra thì nàng có hỏi thái giám tên Trường An, chỉ tiếc, Trường An cũng không cho nàng bất kỳ câu trả lời nào.

Ngân Tụ lau nước mắt, ngẩng đầu lên, xuyên qua một tầng sương mù mỏng, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, lại nức nở.

"Cô tên là Ngân Tụ sao?"

Thanh âm của Âu Dương Sùng Hoa vẫn có chút khàn khàn, dù sao nàng hiện tại vô cùng suy yếu.

"Dạ, tiểu thư, nô tỳ tên là Ngân Tụ, là nha hoàn thân cận của người."

Ngân Tụ thật vất vả mới hết khóc, nàng bắt trả lời từng câu hỏi của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa cẩn thận lắng nghe Ngân Tụ trả lời.

Cho đến giờ phút này, nàng không thể không thừa nhận, mình thật sự là xuyên qua thời không.

Mà, nơi này còn gọi là Lung Nguyệt quốc.

Khiến cho nàng kinh ngạc nhất chính là thân phận của nàng bây giờ, nàng là một thiếu nữ tên là Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa là tam tiểu thư Âu Dương gia của vương triều Lung Nguyệt, mà nhị tiểu thư Âu Dương gia - Âu Dương Cẩm Nguyệt lại là hoàng hậu của vương triều Lung Nguyệt, mà Sùng Hoa còn có hôn ước với Cửu Vương gia.

Ngân Tụ giải thích có chút không rõ ràng cụ thể, trong đó có rất nhiều chuyện là Âu Dương Sùng Hoa tự mình phỏng đoán.

Hiện tại nàng chỗ nàng đang ở là hoàng cung, về phần lý do Cửu Vương phi tương lai là nàng vì sao lại ở hoàng cung thì nghe Ngân Tụ nói, một năm trước, vào thời điểm Âu Dương Sùng Hoa sắp trở thành Cửu Vương Phi, thì Cửu vương gia lại bị phái đi biên quan đánh giặc.

Vốn là chờ Cửu vương gia từ biên quan trở về thì Âu Dương Sùng Hoa có thể trở thành Cửu vương phi.

Hai tháng trước tiên đế băng hà, tân hoàng đế Mặc Ngao Đình lên ngôi xưng đế.

Nửa tháng trước, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên bị mang vào hoàng cung.

"Sau đó thì sao? Tại sao hiện tại tôi lại ở chỗ này, tại sao hoàng thượng muốn tổn thương tôi như thế?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn vết thương trên người, vốn nên là Cửu Vương Phi Âu Dương Sùng Hoa, tại sao lại bị hoàng thượng giam lỏng ở trong hoàng cung?

Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Thật ra thì tiểu thư không phải do hoàng thượng dẫn vào trong cung, là hoàng hậu cùng đại phu nhân, lừa tiểu thư tới."

Ngân Tụ vừa lau nước mắt không ngừng chảy xuống, vừa nói.

"Cô nói là Âu Dương Cẩm Nguyệt cùng Âu Dương đại phu nhân?"

Âu Dương Sùng Hoa tròn to hai mắt, nàng càng hồ nghi.

"Đúng vậy, về phần nguyên nhân gì không có ai biết, tiểu thư, rất nhiều chuyện Ngân Tụ cũng không biết, hiện tại chỉ hy vọng Cửu vương gia có thể nhanh chóng chiến thắng, trở về cứu người ra ngoài. Thật ra thì người bởi vì Cửu vương gia cho nên mới bị hoàng thượng đánh."

Ngân Tụ đứng lên, đi tới, nhỏ giọng, lại nói: "Hoàng thượng chắc là thích tiểu thư, từ khi tiểu thư vào hậu cung, hoàng thượng cũng hết sức sủng ái tiểu thư. Chỉ là, lần này hoàng thượng lại muốn cưỡng bức tiểu thư, tiểu thư khóc gọi tên Cửu vương gia, hoàng thượng tức giận, mới đánh tiểu thư."

Ngân Tụ nói cảm nhận của chính mình mấy ngày nay, hoàng thượng nếu không phải thích tiểu thư, thì tại sao khi nghe tiểu thư gọi tên Cửu vương gia, liền nổi giận đến đánh tiểu thư?

Nhưng mà, hoàng thượng tại sao lại thích tiểu thư?

Âu Dương Sùng Hoa không nghĩ tới mình lại có thể ở trong tình huống phức tạp như vậy.

Việc này, khẳng định hoàng thượng muốn "hoành đao đoạt ái", đoạt vị hôn thê của đệ đệ mình.

Con người xấu xa như thế, nàng sao có thể để cho hắn nguyện ý?!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Trọng sinh 04

Ads Đêm vắng yên tĩnh, sau khi Mặc Ngao Đình phê duyệt tấu chương ở Ninh Tiêu điện trở lại tẩm cung, liền cho cung nữ thái giám trong cung lui ra hết, bất luận ai cũng không gặp, hẳn chỉ là ngồi dựa vào cửa sổ, ngơ ngác nhìn về nơi xa.

Đáy mắt ngăm đen, tựa như có một tầng sương mỏng vây quanh, khiến người thấy phát run.

Trường An đẩy cửa ra, cúi người thả nhẹ bước chân, tiến vào:

"Hoàng Thượng, người đã đã tỉnh lại!"

"Thái y nói thế nào?"

Mặc Ngao Đình liếc mắt, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng làm cho người rét lạnh.

"Thái y chỉ nói là, nàng bị mất trí nhớ, người ngược lại không có gì, trái lại nô tài cảm thấy Sùng Hoa tiểu thư bây giờ, không có một phần ngu dại."

Từ lời nói của thái y, Trường An đem bệnh trạng của Âu Dương Sùng Hoa nói lại cho Mặc Ngao Đình, hơn nữa đem những thứ hắn quan sát được, cũng theo đó nói ra.

"Chính là nói, Sùng Hoa không còn ngu ngốc nữa, chẳng qua là trí nhớ đã bị mất?"

Mặc Ngao Đình bỗng chốc từ song cửa sổ đứng lên, nhìn về phía Trường An, ánh mắt híp lại.

"Dạ, đúng là như vậy."

Trường An lui về sau một bước, đáp lời.

"Đi, ta đi xem một chút."

Mặc Ngao Đình nâng áo bào lên, mở ra bước chân, hướng cửa đi tới.

Chỉ là.....

Mặc Ngao Đình vừa mới đẩy cửa ra, thì thấy trước cửa một bóng dáng dịu dàng đứng đó, người nọ thấy Mặc Ngao Đình, vội hạ thấp người nói: "Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng!"

Mặc Ngao Đình thu lại thần sắc, bước lên, đỡ cánh tay của nàng, "Hoàng Hậu, mau đứng dậy!"

"Tạ Hoàng Thượng."

Người tới cũng không phải ai khác, chính là Hoàng Hậu Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Hậu nương nương."

Trường An tùy theo thời cơ, vội vàng tiến lên hướng Âu Dương Cẩm Nguyệt thỉnh an.

Ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt mỉm cười, nói: "Trường An, đứng lên đi."

"Tạ Hoàng Hậu."

Trường An đứng dậy, khẽ khom người, lui bước ra ngoài.

Mặc Ngao Đình nâng cánh tay Âu Dương Cẩm Nguyệt, từng bước một đi vào trong tẩm cung.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đoan trang thanh nhã nở nụ cười, gương mặt của nàng khuynh thành tuyệt lệ, nàng hiện tại điểm một nốt chu sa ở giữa trán, cũng bởi vì phần dịu dàng kia, càng làm tăng thêm ba phần nhu hòa.

Một năm trước, Âu Dương Cẩm Nguyệt giống như một cây tường vi, ngang ngược mang đầy gai, nhưng một năm sau, Âu Dương Cẩm Nguyệt khép kín mà ung dung, giống như một đóa hoa mẫu đơn cao nhã.

"Hoàng Thượng, thế nào cũng không để cho hạ nhân thấp đèn."

Ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn một vòng về phía tẩm cung, nơi này trừ ngoài cửa sổ có ánh trăng lọt vào, hẳn là không thấp một chiếc đèn nào.

"Trẫm chỉ là còn có một số việc cần làm, không biết Hoàng Hậu thế nhưng lại tới đây."

Mặc Ngao Đình nắm tay Âu Dương Cẩm Nguyệt, đi từng bước về phía giường êm.

"Hoàng Thượng, nô tì nghe nói thân thể Hoàng Thượng có chút không khỏe, trong lòng không yên, nên cứ tới đây nhìn một chút."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng lại ở đầu giường, đem áo choàng cởi ra, một thân voan mỏng trắng nhạt, bên trong vải lót lụa gấm màu bạc càng làm cho dáng vẻ nàng đầy đặn, vóc người xinh đẹp hơn.

Từ khi Âu Dương Cẩm Nguyệt đi vào trong tẩm cung, ánh mắt Mặc Ngao Đình chỉ là nhìn theo bóng dáng nàng đi chuyển.

Âu Dương Cẩm Nguyệt chậm rãi nằm xuống ở trên giường, đôi mắt lẳng lặng nhìn Mặc Ngao Đình.

Mặc Ngao Đình ngồi xuống bên cạnh nàng, gương mặt điềm tĩnh của hắn giống như là đang ngắm nhìn ánh trăng ở dưới kia.

Thật rất giống, thật sự là rất giống.

Đầu ngón tay thon dài, di động một chút lên gương mặt trắng nõn mảnh khảnh của nàng.

"Hoàng Thượng.."

Lời nói nhu thuận kéo dài như dòng suối nhỏ, cứ thế rơi vào trong tai Mặc Ngao Đình.

Mặc Ngao Đình đưa ngón tay để ở trên môi Âu Dương Cẩm Nguyệt, hẳn không thích tại thời khắc an tĩnh như vậy, lại bị tiếng động làm ồn.

Mặc dù thanh âm của Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng không quá khó nghe, thậm chí rất là thuận tai.

Nhưng hắn vẫn còn chưa thích được.

Bởi vì người nọ không nói nhiều lời, chỉ biết lấy ánh mắt nhìn hắn.

Ánh mắt bình tĩnh trong suốt như gương, cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn hắn, tựa như là không có bất kỳ chuyện gì, có thể khiến cho nó rung động.

Rất đẹp, ánh mắt của nàng rất đẹp.

"Hoàng Thượng, đau quá...."

Thân thể Âu Dương Cẩm Nguyệt run rẩy, cặp mắt của nàng gần như là sắp bị Mặc Ngạo Đình móc từ trong hốc mắt ra ngoài.

"Đau không!"

Mặc Ngạo Đình vuốt ve bên ngoài ánh mắt, sắc mặt ở dưới ánh trăng hiện lên chính là nhàn nhạt lãnh đạm.

"Hoàng Thượng, buông tay.. Hoàng Thượng..."

Âu Dương Cẩm Nguyệt vùng vẫy, trong lòng vọt lên hoảng sợ, tại sao vẫn chưa được, tại sao vẫn không thể là ta?

Ở trong mắt Mặc Ngạo Đình, người kia căn bản cũng không phải là nàng.

Cho dù nàng là Hoàng Hậu địa vị cao quý, nhưng xem ra ở trong lòng của Mặc Ngạo Đình, nàng căn bản không phải Âu Dương Cẩm Nguyệt!

"Tại sao ngươi không bao giờ chịu nhìn lấy ta một cái, ngươi nói cho ta biết tại sao, Sùng Hoa!"

Mặc Ngạo Đình đột nhiên hạ người về phía trước, hôn ở môi của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn nam nhân trước mặt xác thật là đang hôn nàng, nàng đã trăm phương ngàn kế để có được nam nhân này.

Đáng tiếc, nàng vĩnh viễn không có thể tiến vào được trong tim của hắn.

Âu Dương Sùng Hoa, lại là Âu Dương Sùng Hoa, mọi thứ cũng chỉ là vì Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Cẩm Nguyệt ta xem là cái gì, nàng mới là Hoàng Hậu, nàng mới đúng là Hoàng Hậu vương triều Lung Nguyệt!

Nhìn cặp mắt đen kia tràn ngập nước mắt, Mặc Ngạo Đình đột nhiên tỉnh ngộ lại, hắn tự tay vuốt ve gương mặt của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Làm nàng đau sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt hạ mắt xuống, khẽ lắc đầu một cái, "Không có sao, nô tì vẫn cho rằng luôn hiểu tâm tư của Hoàng Thượng."

Mặc Ngạo Đình nhìn thấy tay Âu Dương Cẩm Nguyệt vuốt trên người hắn, theo lồng ngực đi xuống, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại tinh tế như không xương liền di động đến phía dưới, giữa hai chân của hắn.(nhỏ Nguyệt này bạo tử ta)

Mặc Ngạo Đình cúi đầu nhìn nàng, trên mặt nàng hơi xấu hổ, cũng không nhìn thẳng vào mắt của hắn, trên người nàng lộ ra mùi thơm thoang thoảng, vuốt ve ở trên cổ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Trọng sinh 05

Tình cảm và dục vọng có lẽ là bị đè nén quá lâu, nay bị nàng khiêu khích, liền bùng nổ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, trong chốc lát cùng Mặc Ngạo Đình dịu dàng triền miên, nàng chủ động leo lên thân thể của hắn, đem vật cứng rắn của hắn tiến vào thân thể mình, eo nhỏ chuyển động, trong đôi môi đỏ phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Mặc Ngạo Đình được vật nữ tính ấm áp của nàng bao lấy, thần trí sớm đã không còn.

Trong mắt hắn không phải là Cẩm Nguyệt, mà là Sùng Hoa.

Giây phút này phảng phất cho hắn niềm vui sướng, chính là nàng cho hắn tình yêu.

Thân thể khô nóng, một cảm giác rạo rực lan toả toàn thân

Dục vọng của cơ thể đòi hỏi, lửa nóng lại lần nữa bùng cháy, một lần thêm một lần không ngừng lại được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn cuối cùng ở trong cơ thể Âu Dương Cẩm Nguyệt đạt tới cao trào, từ từ tỉnh táo lại.

Không có dịu dàng, càng không có vuốt ve an ủi, chỉ là như một trận gió lốc chiếm đoạt cùng phát tiết.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhận toàn bộ hành hạ cùng thống khổ, bên ngoài hoa lệ nhưng nàng cũng chỉ là một con rối.

Một con rối thay thế người khác.

Nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng như vậy, nàng là Âu Dương Cẩm Nguyệt, Âu Dương Nhị Tiểu Thư đầy kiêu ngạo!

Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường, ngắm nhìn ánh trăng từ cửa sổ chiếu xuống, trong đầu vang vọng lời nói của Ngân Tụ.

Ngân Tụ nói cho nàng rất nhiều, cũng làm cho nàng ý thức được mình hiện nay đang rơi vào hoàn cảnh nào.

Thân thể khẽ chuyển động, Âu Dương Sùng Hoa cũng chỉ có thể vô lực ngã trở về chỗ cũ.

Điều trước mắt nàng có thể làm là điều dưỡng thân thể cho tốt, nếu không cái gì cũng làm không được.

Cổ họng có chút đau, Âu Dương Sùng Hoa thử ngồi dậy lần nữa, nàng nắm thành giường muốn lấy ly trà ở bàn bên cạnh.

Đáng tiếc, hiện tại chỉ một ly trà nhỏ nhỏ, cũng có thể khiến cho nàng tiêu hao toàn bộ sức lực.

Trên người truyền tới đau đớn, khiến cho nàng thất bại, đồng thời

"Xoảng"

Ly trà từ trong tay rơi xuống, vỡ vụn trên mặt đất

Âu Dương Sùng Hoa ngã trở về ở trên giường, nàng hiện tại thật vô dụng, một điểm hữu dụng cũng không có!

Từ trước tới nay nàng chưa bao giờ thất bại và bất đắc dĩ như vậy.

Ngân Tụ vội vàng vàng tiến vào trong phòng, khi nàng thấy một ít mảnh vụn trên đất, hoảng hốt mở lớn mắt, tiến lên, "Tiểu thư, đây là thế nào, người muốn uống có phải không, người muốn uống nước thì có thể gọi em a."

Ngân Tụ đi qua những mảnh vụn, đi tới trước giường.

"Thật xấu hổ, làm phiền cho tôi ly nước."

Âu Dương Sùng Hoa chịu không nổi Ngân Tụ cầu nhàu, đừng xem thường Ngân Tụ nhỏ tuổi, nhưng nếu là cầu nhàu, xem ra còn hơn là mẹ già nữa.

Âu Dương Sùng Hoa là một người thích an tĩnh, cho nên đối với lời nói của Ngân Tụ, nàng lựa chọn phương pháp đơn giản nhất chính là tiếp nhận.

Ngân Tụ đưa tách trà cho Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa cẩn thận cầm ly nước, uống.

"Tiểu thư, thân thể người thật không có chuyện gì sao?"

Ngân Tụ cúi đầu, cẩn thận nhìn Âu Dương Sùng Hoa, có chút lo lắng mà hỏi.

"Không sao, em có thể nghỉ ngơi."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, đưa tách trà cho Ngân Tụ.

Ngân Tụ cầm lấy cái ly thì vô tình chạm vào tay của Âu Dương Sùng Hoa, kinh ngạc nói: "Trời ạ, tiểu thư, tay của người thật là nóng, tiểu thư sốt phải không?"

"Làm sao có thể."

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy thân thể rất vô lực, ngược lại không cảm thấy điều gì khác.

Kể từ khi biết nhận thức cho tới nay, thân thể nàng đều khỏe mạnh, ngay cả loại bệnh cảm cũng không có.

"Là thật a, rất nóng."

Ngân Tụ gấp đến độ luống cuống, nàng chột xoay người, muốn đi.

"Đợi chút Ngân Tụ, em muốn đi nơi nào?"

Trực giác nói cho Âu Dương Sùng Hoa biết, không thể để cho Ngân Tụ rời đi.

Ngân Tụ dừng bước lại, xoay người, nói: "Tiểu thư, em muốn đi tìm Trường An công công tới đây, bộ dáng người như thế này là không được."

"Không cần Ngân Tụ."

Âu Dương Sùng Hoa vừa nghe, vội kêu Ngân Tụ.

Ngân Tụ không hiểu nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Tiểu thư, tại sao? Người cũng sốt thành như vậy, em sao có thể yên tâm."

Âu Dương Sùng Hoa rũ mí mắt xuống

Ngân Tụ cho là Âu Dương Sùng Hoa sâu não, trái tim không khỏi đau xót, nước mắt không ngừng trượt ra khỏi hốc mắt.

Ngân Tụ biết, kể từ khi Cửu vương gia rời đi, không ——

Tiểu thư sống đến bây giờ không vui vẻ, trước kia ở Âu Dương phủ thì bị Nhị Tiểu Thư cùng đại phu nhân khi dễ, thật vất vả cho là khi Nhị Tiểu Thư thành hôn, thì nàng cũng sắp trở thành Cửu vương phi.

Ai biết Cửu vương gia lại đột nhiên đi biên quan, lại đi được một năm rồi.

Càng làm cho người ta không nghĩ tới, tiểu thư lại gặp phải những chuyện đáng thương như thế này.

Có lẽ khoảng thời gian tiểu thư vui vẻ nhất, chính là lúc Cửu vương gia còn ở đây.

Cho đến bây giờ ký ức của Ngân Tụ như mới ngày hôm qua, Cửu vương gia đối với tiểu thư sủng ái, chính là nâng niu trong lòng bàn tay.

Ngân Tụ đỏ mắt, nước nỡ không ngừng, nói: "Tiểu... tiểu thư, Ngân Tụ không hiểu, Ngân Tụ... Ngân Tụ thật không hiểu tại sao hoàng thượng lại đối xử với tiểu thư như vậy?"

Nói đến đây Ngân Tụ bất chợt quỳ gối trước giường, tay nắm chặt tay Âu Dương Sùng Hoa, nuốt nước miếng xuống, thuận khí, đưa mắt, chưa bao giờ con người của nàng lại trong suốt và kiên định như thế, "Tiểu thư, chúng ta trốn đi! Ở lại chỗ này, Ngân Tụ sợ người sẽ chống đỡ không nổi, người xem người vào hoàng cung cũng nửa tháng, nhưng nếu để cho Cửu vương gia gặp người trong tình trạng này, sẽ không biết đau lòng đến thế nào"

Lời nói đến đây, Ngân Tụ lại không biết nên nói tiếp theo như thế nào

Âu Dương Sùng Hoa mỉm cười nói: "Thật có thể trốn sao?"

Trong thoáng chốc nàng tựa như nhìn thấy gì, chỉ tiếc hình ảnh quá mức đường đột cùng mơ hồ, nàng cũng không cách nào nhìn rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Trọng sinh 06

Ngân Tụ nhìn người trước mắt tái nhợt không giống Âu Dương Sùng Hoa, tâm vô cùng bất đắc dĩ, lòng nàng đau mảnh liệt, nhưng đồng thời cũng có chút nghi ngờ.

Nàng là thị nữ cận thân của Âu Dương Sùng Hoa, bởi vì nhiều năm hầu hạ nàng, tự nhiên ít nhiều cũng hiểu rõ tính tình của chủ tử.

Nàng cảm thấy chủ tử lần này sau khi tỉnh lại, tựa hồ có chút khác thường.

Mặc dù sự si đại của chủ tử đã khôi vào một năm trước, chẳng qua trong một năm này chủ tử vẫn luôn rất ít ra khỏi phòng, mỗi ngày trong phòng không phải đánh đàn thì cũng là vẽ tranh, thỉnh thoảng hay ngăn người dựa bên cửa sổ.

Tuy rằng bây giờ không có cái gì khác lạ, nhưng lại cảm giác nàng như không có sức sống.

Bất quá, nàng chỉ nghĩ rằng tiểu thư là bởi vì Cửu vương gia đi biên quan nên mới có thể trở thành như vậy.

Nhưng là, lần này sau khi tiểu thư tỉnh lại thì thấy không giống.

Có lẽ thật sự là bởi vì nàng từng mất trí nhớ.

Ngân Tụ không hiểu, cũng không cách nào suy đoán được sự thật.

Trong lòng không phải là không có hoài nghi, nhưng cuối cùng lại bị nàng thuyết phục, tuy nói tính tình chủ tử thay đổi, nhưng đối với nàng mà nói, chủ tử chính là chủ tử, bất kể thế nào điều này là không thể thay đổi!

Âu Dương Sùng Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại gần như đã là nửa đêm, bóng đêm đang trải rộng.

Nàng biết Ngân Tụ đang suy nghĩ gì.

Chẳng qua có nhiều chuyện mà Ngân Tụ cũng không biết, thật ra thì ngay chính cả bản thân nàng cũng không hiểu, tại sao lại trở thành Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta không sao, ta chỉ là có chút mệt mỏi, ngủ một giấc sẽ tốt thôi, ngươi đi ngủ sớm đi."

Âu Dương Sùng Hoa khẽ động dưới thân, nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Ngân Tụ nhìn đáng vẻ nằm ngủ của Âu Dương Sùng Hoa, cũng chỉ có thể thờ dài.

Có lẽ thật sự là không có chuyện gì, nàng cũng chỉ có thể nghĩ như vậy để tự thuyết phục mình.

Âu Dương Sùng Hoa nghe được tiếng bước chân yếu ớt đi ra khỏi trong phòng, càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất, nàng mới từ từ mở hai mắt ra.

Nhìn trần nhà một màu tối đen, ánh trăng theo màn lụa khẽ lay động.

Trước mắt, điều nàng có thể làm, chính là nhắm mắt.!

Âu Dương Sùng Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ, có lẽ giờ đã gần giữa trưa, "Ta hẳn là ngủ lâu như vậy sao"

Thì thầm nói rồi nàng cố gắng chống thân thể ngồi dậy, lại bởi vì trên người truyền tới đau nhức, vừa nâng được nửa người, lại tự ngã trở về.

Ngân Tụ thấy thể vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy, tay vô ý chạm đến da thịt của nàng, không khỏi cả kinh, người nàng toàn thân nóng bỏng, trong lòng quýnh lên, cũng không kịp quản cái gì quy củ, vội đuổi tay đặt lên trán của nàng.

Âu Dương Sùng Hoa thật cũng không cảm thấy khác lạ chỗ nào, chỉ là đối với hành động của Ngân Tụ vô cùng sùng sốt, hỏi: "Thế nào Ngân Tụ?"

Ngân Tụ ngay cả sắc mặt cũng thay đổi, vội la lên: "Tiểu thư, thân thể của người thật là nóng, ta cũng biết không thể chờ, nên buổi tối hôm qua đã đi tìm Trương An công công."

Ngân Tụ bên cạnh vội vàng đỡ Âu Dương Sùng Hoa nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho nàng, sau đó nói: "Nóng thành như vậy, không được. Ngân Tụ phải đi tìm Trương An công công, gọi thái y đến xem bệnh cho tiểu thư mới được."

Về mặt Âu Dương Sùng Hoa vốn là căng thẳng cũng dịu lại, cười nói: "Nha đầu ngốc, ta bất quá chỉ bị chút cảm lạnh, không có gì đáng ngại, không cần thiết đi tìm thái y, ngươi mau đem cái khăn ẩm đến cho ta là được rồi."

Ngân Tụ bừng tỉnh, vội y theo lời của Âu Dương Sùng Hoa mang nước ấm tới, đem khăn lụa vắt khô rồi để ở trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

Bận rộn một hồi, cũng đã đến thời gian dùng bữa trưa.

Liếc nhìn thấy chủ tử đã ngủ, nàng lại vội vàng chạy ra khỏi cửa phòng, tới phòng bếp lấy thức ăn trưa.

Không lâu sau, Ngân Tụ đã mang thức ăn trưa cùng canh gừng trở về tây phòng Đông viện, đặt cái mâm xuống, nàng bung canh gừng đi đến bên giường, mắt nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa đã ngủ thiếp đi.

Chỉ là bệnh nhẹ nhưng sao thật giống như là càng lúc càng phát nặng, lúc trước mặt tái nhợt nay lại một mảnh đỏ bừng, ngược lại càng tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Ngân Tụ cũng sợ đến mức quýnh lên, vội lấy khăn lụa ngâm nước ấm lần nữa rồi để lên trán nàng, ở trong lòng âm thầm hướng thần linh cầu xin cho con sốt kia nhanh chóng dừng lại.

Chỉ là thần linh làm như không nghe thấy được lời cầu nguyện của Ngân Tụ, cho đến đêm khuya, Âu Dương Sùng Hoa chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại tình huống càng nghiêm trọng hơn, trên người nàng nóng như lửa thiêu, hết sức kinh người.

Ngân Tụ cắn răng, liền muốn đi mời thái y, nhưng Âu Dương Sùng Hoa trong cơn hỗn loạn vẫn là đưa tay ra giữ nàng lại, nhỏ giọng nói: "Đừng đi!"

Ngân Tụ đối với tình cảnh trước mắt rất lúng túng.

Chẳng qua giờ phút này, chủ tử đã bệnh thành ra như vậy, nếu không để cho thái y đến xem qua, kê đơn thuốc điều trị, thân thể này vốn đã yếu đuối, chỉ

sợ đến lúc đó căn bản sẽ không còn chữa kịp.

Ngân Tụ sợ đến nỗi rơi nước mắt, nước nỏ nói: "Nhưng mà, tiểu thư, nếu không đi, bệnh của người..."

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng cầm tay của nàng, khẽ mỉm cười nói: "Ta sẽ không có chuyện gì."

Ngoài miệng vừa nói không có sao, nhưng đến buổi chiều, Âu Dương Sùng Hoa lại lâm vào hôn mê, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói mê sảng.

Ngân Tụ cũng không nhịn được nữa, giậm giậm chân, cuối cùng hạ quyết tâm hướng thẳng tằm cung Kỳ viện chạy đi.

Tuy rằng nơi này đã vào mùa xuân, nhưng trời đêm khuya vẫn rất lạnh, cộng thêm hiện tại đang có mưa phùn rơi xuống, cả tây phòng như bao phủ một tầng sương mù, làm cho tầng tầng lớp lớp mưa bụi càng thêm mông lung. . . .

Mặc Ngạo Đình đang ở dưới ngọn đèn dầu nhìn xuống mặt báo từ biên quan truyền tới, bên trong viết Mặc Âm Trần ở mười ngày trước đã thành công bình định chiến sự, nửa tháng sau sẽ thuận lợi bái sư hồi triều.

Vừa đem chiếu thư để xuống một bên, thì nghe được tiếng Trường An khẽ gọi "Hoàng Thượng", hần ngẩng đầu lên, trên mặt không dấu vết gì của Trường An nay lại thấy xuất hiện một tia dị thường, hần nói: "Hoàng Thượng, Ngân Tụ đang ở ngoài cửa, nàng nói là cầu xin Hoàng Thượng để thái y đi qua xem Sùng Hoa tiểu thư một chút."

Đuôi lông mày Mặc Ngạo Đình nhú lại, ánh nến chiếu lên trên mặt của hần, khiến cho người ta nhìn không rõ lắm, "Sùng Hoa thế nào? Không phải mới vừa cho thái y xem qua sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Trọng sinh 07

Đuôi lông mày của Mặc Ngạo Đình nhú lại, ánh nến chiếu mặt của hần làm cho người ta nhìn không rõ nét mặt, "Sùng Hoa thế nào? Không phải vừa cho thái y xem qua sao?"

Trường An cúi đầu, trả lời: "Hoàng thượng, nghe nói là sốt cao, có thể đã bị nhiễm phong hàn."

Tâm tư của hoàng thượng Trường An quả thật nhìn không thấu, chẳng qua đối với việc Âu Dương Sùng Hoa bị bệnh vẫn động lòng trắc ẩn, không khỏi chen miệng nói: "Hoàng thượng, nô tài cho Lý thái y đi xem bệnh được không?"

Mặc Ngạo Đình nhảy bèn ngẩng đầu, thì thấy bóng dáng Ngân Tụ xông vào trong cung.

Ngân Tụ ở ngoài cửa chờ đã lâu mà không thấy Trường An ra ngoài, trong lòng lo lắng cho bệnh tình của Âu Dương Sùng Hoa, cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, liền chạy vào phòng của Mặc Ngạo Đình.

Ngân Tụ đi tới trước mặt Mặc Ngạo Đình thì khẽ cong đầu gối, quỳ xuống, vội vàng nói: "Hoàng thượng, tiểu thư hình như bị nhiễm phong hàn, hiện tại đang sốt, thần trí có chút mơ hồ, cầu xin hoàng thượng cho thái y qua chẩn bệnh, nô tỳ sợ chậm trễ, tiểu thư... nàng..."

Nói đến đây, nàng nghĩ đến giờ phút này tiểu thư đang một mình nằm ở trong phòng lạnh như băng, không biết bệnh tình ra sao rồi thì không nhịn được mà nghẹn ngào.

Trường An cảm thấy căng thẳng, hôm qua thân thể của Âu Dương Sùng Hoa cũng chỉ suy yếu một chút, cũng chỉ mới qua một đêm chẳng lẽ đã trở nặng.

Mất Trường An không khỏi nhìn Mặc Ngạo Đình, hần mặc dù nhìn không thấu suy nghĩ của chủ tử, nhưng Âu Dương Sùng Hoa cũng thật đáng thương, Trường An cũng nhìn thấy, những việc làm những hành động của hoàng thượng đối với Âu Dương Sùng Hoa từ lâu đã không còn bình tĩnh như trước đây.

Mặc Ngạo Đình buông quyển trục (ở đây có thể hiểu nô nà là những văn thư của quan lại) trong tay xuống, phát tay áo, ngẩng mặt, ưu nhã từ trên ghế đứng lên, đi về phía cửa sổ.

Hần nhìn ngoài cửa sổ, mưa dần dần lớn, đã có thể nghe rõ âm thanh "leng keng" của nước mưa rơi trên mái hiên.

Ngoài đầu nhìn lại, nhìn về phía Ngân Tụ vẫn quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp, nhướng mày nói: "Hôm nay xem ra rất lạnh, mưa lại lớn."

Ngân Tụ thấy Mặc Ngạo Đình lãnh đạm như thế, trong lòng có chút thất vọng, nhưng vẫn không muốn buông tha, năn nỉ nói: "Hoàng thượng, van cầu ngài, van cầu ngài cứu... cứu... tiểu thư đi hoàng thượng"

Vừa nói vừa dập đầu trên đất.

Mặc Ngạo Đình quay đầu, chậm rãi đi trở về trước bàn, cầm quyền trục, lại xem

Trường An nâng mắt, liếc nhìn Mặc Ngạo Đình, ngay sau đó cong thân, đi tới Ngân Tụ, nói: "Đi thôi."

"Trường An công công, vậy tiểu thư nhà ta..."

Ngân Tụ nhìn Trường An, nàng hiện tại chỉ cầu hoàng thượng có thể khai ân, cho thái y đến xem bệnh cho tiểu thư.

"Mau về đi, chăm sóc thật tốt cho tiểu thư nhà ngươi."

Trường An nửa ép buộc kéo Ngân Tụ đi ra ngoài.

"Không được a... Trường An công công, thân thể tiểu thư thật không tốt, phải mời thái y đến xem mới được, Trường An công công."

Ngân Tụ gấp đến độ đẩy Trường An ra, lại muốn chạy tới Mặc Ngạo Đình.

Chỉ tiếc, nàng còn chưa đi được một bước, thì bị Trường An kéo lại, bị hấn mạnh kéo đi ra khỏi cửa cung.

"Trường An công công, không thể như vậy, tại sao hoàng thượng không chịu tìm thái y xem bệnh cho tiểu thư?"

Ngân Tụ ở cửa ra vào, chảy nước mắt, khóc hỏi Trường An.

Trường An lắc đầu mà thở dài một hơi, "Ngân Tụ, trở về đi thôi, chăm sóc tiểu thư nhà ngươi cho tốt." Dứt lời, Trường An vung phát trần, xoay người, liền vào trong cung.

Ngân Tụ đi trên bậc thang, mưa nhỏ sắp trở nên lớn hơn, sắc trời một mảnh âm u, trước cửa nước mưa đã tụ thành vũng nước.

Nàng nâng mắt nhìn căn phòng phía tây một chút, vừa nghĩ tới Âu Dương Sùng Hoa hiện tại không biết sống hay chết nằm ở trên giường, trong lòng đau xót, cắn răng, cuối cùng hai chân vừa gấp, quỳ xuống đất trong cơn mưa.

Dưới ánh nền, mưa càng ngày càng lớn, Trường An thỉnh thoảng nhìn một chút người vẫn ngồi ngay ngắn xem quyền trục, lại thỉnh thoảng đem ánh mắt chuyển sang cửa.

Nhìn bóng người quỳ trong mưa, dừng nói là cứu Âu Dương Sùng Hoa, chỉ sợ ngay cả Ngân Tụ cũng sẽ ngã bệnh.

Trong lòng Trường An tuy không đành lòng nhưng cũng không dám không vâng lời Mặc Ngạo Đình, chỉ có thể chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Mặc Ngạo Đình buông quyền trục xuống, vượt vượt cần cổ, sau đó thả lỏng thân thể dựa vào cái ghế nhắm mắt lại, tựa như ngủ say.

Trường An hạ quyết tâm, đi tới bên người chủ tử, nhỏ giọng, hỏi: "Hoàng thượng, tiểu thư Sùng Hoa bị bệnh là thật, có lẽ là bởi vì vết thương hôm qua đã chuyển biến xấu chăng?"

Mặc Ngạo Đình cắn môi, cũng không mở mắt, "Trường An,, trầm rất vô tình sao?"

Trường An hai đầu gối khễ cong, quỳ trên mặt đất cúi đầu, "Nô tài không dám."

Mặc Ngạo Đình lặng lẽ mở mắt, mỉm cười nhìn Trường An quỳ trên đất, nói: "Đi thôi, trầm cũng nên đi xem Sùng Hoa một chút."

Trường An thùy chung cúi đầu, đột nhiên nghe được lời Mặc Ngạo Đình, có chút phản ứng không kịp.

Cho đến khi Mặc Ngạo Đình đứng lên, đi tới cửa cung, lúc này tinh thần chợt phục hồi lại, bước nhanh lên phía trước, lên tiếng: "Hoàng thượng, nô tài đi trước dẫn đường cho ngài."

Trường An cầm lấy cây dù xanh che mưa cho Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình đi tới trước mặt Ngân Tụ, "Còn không mau đứng lên, đi thôi."

Cả người Ngân Tụ bị ướt, trên mặt không biết là nước mắt hay nước mưa, nước nở, "Hoàng thượng"

"Còn không mau đứng lên, hoàng thượng muốn ngươi dẫn đường."

Trường An vội vàng nháy mắt ra dấu với Ngân Tụ.

Ngân Tụ ngây ngơ tròn to hai mắt, nàng có chút không dám tin nhìn Mặc Ngạo Đình.

"Mau a, nhanh lên một chút."

Trường An vừa cầm dù che mưa, vừa thúc giục Ngân Tự.

Đầu óc Ngân Tự vẫn có chút chậm chạp, nhưng vẫn lập tức từ dưới đất đứng dậy, ý vị gật đầu, đồng ý nói: "Dạ, nô tỳ dẫn đường cho hoàng thượng... dẫn đường cho hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Trọng sinh 08

Trên gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Cẩm Nguyệt hiện đầy lo lắng, tiếng mưa rơi tựa như đóm lửa phần nộ cháy hừng hực trong lòng nàng.

Bên trong cả tòa Phụng Linh cung im vắng thanh tĩnh, cung nữ hầu hạ lo lắng trùng trùng, e rằng sẽ gặp phải tai họa bất ngờ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn như ôn hòa nhưng kì thực rất ác độc, ở trong hoàng cung ai cũng e ngại nàng.

Ngân Nguyệt bùng ly trà, nôm nớp lo sợ tiến lên, nàng nhìn thấy cung nữ thái giám, không biết làm sao lại quỳ trên mặt đất.

"Hoàng Hậu, trà đến!"

Đưa tách trà đến trước người của Âu Dương Cẩm Nguyệt, Ngân Nguyệt thậm chí không dám ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn chủ tử.

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh lệ nhìn Ngân Nguyệt, "Thế nào, dù sao cũng là người một nhà, tại sao không dám ngẩng đầu lên nhìn Bôn cung?"

"Không nghe Hoàng hậu hỏi sao? Các người ngây ngốc quỳ ở đây làm cái gì, còn không mau trả lời!"

Ngân Nguyệt hơi thẳng người lên, nhìn về phía cung nữ nạt nhỏ.

"Hoàng hậu bớt giận, hoàng hậu bớt giận."

Từng người một, chẳng những không có một ai dám ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, ngược lại đầu càng cúi thấp hơn.

"Ba...!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt giơ tay đánh xuống trên án kỷ (bàn dài để văn kiện), cung nữ, thái giám sợ tới mức cùng nhau quỳ rạp trên mặt đất, hô: "Hoàng hậu bớt giận, hoàng hậu bớt giận...."

Âu Dương Cẩm Nguyệt âm lãnh đảo qua những cung nữ luôn miệng xin nàng bớt giận kia, nhưng nàng phải như thế nào bớt giận?

Lửa giận thiêu đốt tim phổi của nàng, lòng kiêu ngạo của nàng đã bị làm tổn thương.

Bất ngờ, Âu Dương Cẩm Nguyệt chột từ trên ghế đứng lên, nàng dùng sức gạt mâm trà trong tay Ngân Nguyệt.

"Loảng...xoảng...", Ngân Nguyệt vội quỳ thụp xuống.

"Hoàng hậu, xin bớt giận, nô tỳ đi pha ly trà khác cho người."

Ngân Nguyệt nằm rạp trên mặt đất, nói xong, vội vã chạy đi.

"Đợi chút."

Âu Dương Cẩm Nguyệt lạnh lùng kêu Ngân Nguyệt dừng lại.

"Hoàng hậu!"

Ngân Nguyệt khẽ ngước mắt, ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt như nhìn thấu nội tâm của nàng, nàng thập phần kinh hãi, vội vã cúi đầu xuống.

Âu Dương Cẩm Nguyệt hầu như cũng không có phát hiện thần sắc Ngân Nguyệt dị thường. Lúc này, Ngân Nguyệt mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tối qua chủ tử đi tìm Hoàng Thượng, không nghĩ tới sau khi trời sáng trở về, ánh mắt giống như đã bị khác đi một chút.

Mặc dù thái y đã chẩn đoán qua, nói là không có gì đáng ngại, chỉ là từ khi đưa thái y trở về, không bao lâu thì tâm tình của chủ tử liền xuống dốc.

Thật ra, ở trong Phụng Linh cung này, tình huống giống như vậy không biết đã xuất hiện qua bao nhiêu lần.

Chỉ cần mỗi lần Hoàng Hậu đi gặp Hoàng Thượng, sau khi trở lại cung sẽ có một trận cuồng phong đánh tới.

Bất quá, không biết lần này lại có người nào sẽ bị không may.

Ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt tàn ác nhìn về phía trên người một cung nữ đang quỳ gối bên cạnh, dáng vẻ nhanh nhẹn, cơ trí, thân thể mềm mại ở dưới lụa mỏng lúc ẩn lúc hiện, cổ áo rộng lớn không che giấu được xuân ý để lộ ra ngoài.

Tầm mắt nàng di chuyển lên trên, đến khi nàng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tú lệ, đáy mắt nổi lên một tia lạnh lẽo đầy sát ý.

"Ngươi, tới đây!"

Tức giận trên mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt dần dần mất đi, nàng nhìn về hướng cung nữ kia ra lệnh.

Cung nữ nhìn hai bên một chút, thấy Âu Dương Cẩm Nguyệt chỉ đích danh để cho nàng tiến lên, hai chân đã mềm nhũn.

"Tới đây!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt không giận mà uy, nhấn mạnh.

Cung nữ không dám không tuân, vùng vẫy đứng dậy, hai chân vô lực lao đảo từng bước đi về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Tại lúc cung nữ đi tới, Âu Dương Cẩm Nguyệt vô cùng bình tĩnh, trên mặt càng có vẻ âm trầm.

Cung nữ còn chưa kịp mở miệng, liền bị Âu Dương Cẩm Nguyệt một tay tóm lấy ngực

"A ——"

Mềm mại ở trước ngực bị Âu Dương Cẩm Nguyệt nắm chặt phát ra đau nhức, trong nháy mắt, sắc mặt cung nữ trắng xanh.

"Tiện nhân!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt trong miệng quát khế, sức lực trong tay càng tăng thêm, cố gắng đem phần tức giận trong lòng toàn bộ trút hết ở trên người cung nữ.

"Hoàng hậu tha mạng... Hoàng hậu tha mạng a... ——"

Nước mắt cung nữ chảy xuống, đau đớn làm nàng khế cong người.

"Soạt... ——"

Lụa mỏng ở trong tay bị Âu Dương Cẩm Nguyệt xé rách.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn cung nữ trên mặt đất khóc thút thít, cười nói: "Các ngươi nói, nàng phải là giống như một người nào?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt lên tiếng, những cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất cả kinh, càng cúi đầu xuống, không ngừng lắc đầu.

"Tất cả đều ngừng đầu lên nói cho Bồn cung biết, các ngươi cảm thấy nàng giống ai, nói..! Nếu ai nói không đúng, lập tức lòi ra ngoài chém."

Lời nói dịu dàng của Âu Dương Cẩm Nguyệt, cũng là bắt buộc, làm mọi người vô cùng lo sợ, kinh hãi không dứt.

"Hoàng hậu, nàng... nàng giống như người... Hoàng hậu!"

Từng người một không biết là ai phải nói trước, cho nên tất cả lập tức liền cùng nhau mở miệng.

Thế nhưng, đáp án vừa được nói ra, khiến cho những cung nữ nằm lăn trên mặt đất, giống như gặp phải tội tử hình, quỳ trên đất, dập đầu nói: "Hoàng hậu tha mạng, hoàng hậu tha mạng."

"Tha mạng? Hừ, tiện nhân, ngươi không biết tốt xấu, hết lần này đến lần khác cố tình nói giống Bồn cung, nhìn ngươi thật chướng mắt!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt thu lại nụ cười trên mặt, quả thật rất giống, đặc biệt là cặp mắt kia.

Giống như một loại hắc thạch óng ánh trong suốt, bộ dạng đông đầy nước mắt, đúng thật làm cho người ta thương tiếc a.

Sùng Hoa, Âu Dương Sùng Hoa! !

"Người tên là gì?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt chậm rãi đi trở về giường nhỏ, ngồi ngay ngắn trên giường, đưa tay túm lấy búi tóc cung nữ, lôi kéo nàng đến cùng đối mặt.

Đau đớn cơ hồ cướp lấy hô hấp của nàng, so với cái chết còn đáng sợ hơn nhiều, khiến cho nàng duy trì bình tĩnh trở lại, nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói: "Hoàng hậu, nô, nô tài là Hồng Diệp, Hồng Diệp biết sai rồi, biết sai rồi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt hừ nhẹ, hất tay, trên tay còn lưu lại một nhúm tóc của cung nữ.

Đem tóc từ trên tay phát nhẹ, Âu Dương Cẩm Nguyệt gỡ gỡ búi tóc, trên mặt trở về vẻ ung dung hoa quý như trước, nhàn nhạt quét qua cung nữ nằm trên mặt đất, đáy mắt nổi lên cười lạnh, "Bồn cung không thích đôi mắt này của người, lấy ra cho ta!"

Hồng Diệp ngây người, nước mắt lã lã chảy xuôi ở trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Trọng sinh 09

Đem tóc từ trên tay phát nhẹ, Âu Dương Cẩm Nguyệt vuốt vuốt búi tóc, trên mặt vẫn là loại cao quý ung dung như trước đây, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua cung nữ nằm trên mặt đất, đáy mắt cười lạnh, "Bồn cung ghét đôi mắt này của người, móc mắt đi."

Hồng Diệp ngây người, nước mắt lã lã chảy xuống.

Thân thể đang bị hai thái giám nhắc lên, Hồng Diệp đột nhiên thanh tỉnh, ánh mắt nhìn thẳng Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Nàng run rẩy, ngay cả một lời van xin, mà nói cực kỳ đau đớn: "Hoàng hậu... tha mạng, hoàng hậu... tha mạng a."

Có lẽ là bản năng muốn sống, nên Hồng Diệp lại cố gắng giãy dụa tránh hai tiểu thái giám, bò đến dưới chân của Âu Dương Cẩm Nguyệt, nắm lấy tay của nàng, liều mạng cầu xin tha thứ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt mới vừa cầm ly trà trong tay giữa lúc Hồng Diệp cầu xin tha thứ, lập tức hung hăng ném ly trà vào mặt Hồng Diệp.

Đáy mắt nàng xẹt qua tia hung ác, giọng nói lại cực kỳ ôn hòa: "Tha mạng? Bồn cung cũng không muốn mạng cho người, người cầu xin tha mạng làm gì." Dứt lời, phát phát tay, đáy mắt sắc bén, hướng hai thái giám quát lên: "Còn không đưa con tiện nhân chướng mắt này đi cho bồn cung, chẳng lẽ muốn để Bồn cung tự mình làm?"

Hai thái giám cũng không dám trì hoãn, cường ép đem Hồng Diệp đi.

Nước mắt và máu lẫn lộn trên gương mặt dịu dàng của Hồng Diệp, nàng tuyệt vọng ——

Nàng cũng không phải là cung nữ đầu tiên bị Âu Dương Cẩm Nguyệt đối xử như thế này, chính bởi vì không phải là người đầu tiên, cho nên nàng biết mình không sống bao lâu.

Mỗi lần Âu Dương Cẩm Nguyệt nổi giận đều tìm cung nữ trút giận, chỉ cần có cung nữ nào có nét tương tự với nàng, nàng lập tức sẽ khiến cho người đó không nhìn thấy, hoặc là chém đầu, kết quả cuối cùng vô cùng thảm hại.

Nàng mất đi cặp mắt như thế so với lấy mạng của nàng còn thảm hơn.

Tuyệt vọng, Hồng Diệp sinh ra một phản hận ý, "Âu Dương Cẩm Nguyệt —— người sẽ chết không được tử tế! Hồng Diệp ta coi như thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người —— Âu Dương Cẩm Nguyệt! ! ——"

Tiếng gào thét của Hồng Diệp vang vọng trong Phượng Linh cung.

Sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt âm trầm, lửa giận của nàng khó khăn lắm mới giảm đi lại bị lời nói của Hồng Diệp làm cho bùng nổ thêm một lần nữa.

Ánh mắt liếc qua mọi người ở đây, chỉ vào các cung nữ trẻ tuổi, lạnh lùng nói: "Các người tất cả đều nhìn kỹ cho Bồn cung, nếu ai phạm sai lầm giống

như vậy, kết quả không cần Bốn cung nói, trong lòng các người đều hiểu."

Dứt lời, phát tay áo đi vào nội điện.

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, đối với lời nói của Âu Dương Cẩm Nguyệt, bọn họ tự nhiên hiểu.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đang cảnh cáo những cung nữ có tư sắc, đặc biệt là những cung nữ có nét giống nàng, nếu để cho nàng nhìn thấy, kết quả tuyệt đối sẽ hết sức thâm trầm.

Đáng thương! cái tội của Hồng Diệp chính là đôi mắt của nàng ấy giống với mắt của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Ai——.

Âu Dương Cẩm Nguyệt tức giận đi vào nội điện

Nàng vừa mới ngồi xuống, nệm còn chưa nóng, thì thấy một bóng dáng từ cửa bên cạnh mà tiến vào.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhíu mày, nhìn Ngân Nguyệt, nói: "Người đi xuống đi."

Ngân Nguyệt đáp lời, cúi đầu, vội vã đi ra khỏi nội điện, chỉ là khóe mắt nhìn được một bóng dáng lướt qua.

Người này, luôn là tới đột ngột, mỗi lần tới Âu Dương Cẩm Nguyệt đều sẽ kêu nàng rời khỏi, từ khi vào cung tới nay, mặc dù đã gặp người này mấy lần, nhưng lại chưa bao giờ nhìn kỹ, chỉ là mỗi lần đều cảm thấy, trên thân người này mang theo một mùi hương đặc trưng hết sức dễ người.

Người tới mặc áo màu lam, vẻ thân nhiên khiến cho gương mặt tuấn dật của hắn tăng thêm mấy phần thư sách.

"Hoàng hậu cần gì vì một cung nữ nhỏ nhỏ mà tức giận như thế?"

Tiếng chế nhạo từ cánh môi mỏng thoát ra, một đôi mắt màu tím càng khiến người ta kinh ngạc.

Chỉ là tóc màu trắng, lại làm cho người ta cảm thấy hắn có phần vô cùng âm hiểm mà nhu hoà, nếu không biết giới tính của hắn, Âu Dương Cẩm Nguyệt thật là phân biệt không ra, hắn là nam hay là nữ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt khẽ nâng mắt, liếc nhìn đối phương, một cung nữ nhỏ nhỏ sao có thể đem lửa giận trong lòng nàng dập tắt?

Đối phương nhạo báng, Âu Dương Cẩm Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, bước đến trường tháp bên cửa sổ, ngồi xuống, khí chất hào hoa phú quý tự nhiên toát ra từ người nàng, "Người nói nghe sao mà đơn giản quá, Bốn cung không tức giận mới là lạ, đúng rồi, hôm nay tại sao có thể tới đây, không phải nói, ít nhất phải hai tháng mới có thể tới gặp Bốn cung sao?"

Ánh sáng xẹt qua từ nhãn, trên mặt nở nụ cười lịch sự tao nhã, hắn chấp tay hướng Âu Dương Cẩm Nguyệt thờ dài, nói: "Không phải là Mạc Phi Lê đã nói qua, nếu hoàng hậu có chuyện gì, Mạc Phi Lê sẽ xuất hiện sao."

Âu Dương Cẩm Nguyệt cười, nói: "Lời này, Bốn cung sớm đã thấy rất phiền. Một năm qua ngày nào bốn cung không có chuyện? Người đã thấy, con mắt này của bốn cung" nói đến chỗ này, thần sắc Âu Dương Cẩm Nguyệt chợt trầm xuống, "Người nói, Bốn cung còn muốn nhện hay không? Rốt cuộc Bốn cung phải nhện tới khi nào. Hiện tại con ngốc kia cũng đã vào cung, chẳng lẽ còn muốn Bốn cung nhện hay sao?"

Khoé miệng Mạc Phi Lê khẽ nhếch, đối với lửa giận của Âu Dương Cẩm Nguyệt, chỉ cười không nói.

"Mạc Phi Lê, người cầm rồi hay sao? Nếu không phải bốn cung nghĩ người một năm trước đã giúp bốn cung, Bốn cung sẽ cho phép người vô lễ như thế, ra vào tự nhiên trong tầm cung của Bốn cung, lại vùng tiền bạc cho người thành lập cái gì Thông Thiên các sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt sớm mất đi nhãn nại, lúc xuất giá Mạc Phi Lê đã xuất hiện để giúp nàng vượt qua cửa ải.

Khi đó nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, thì ra Mạc Ngạo Đình đã biết chuyện nàng cho Âu Dương Sùng Hoa thể thân nàng đánh đàn từ lâu.

Cũng nhờ Mạc Phi Lê giúp một tay, nàng mới có thể bình yên qua mặt Mạc Ngạo Đình.

Chỉ là, cái giá này quá lớn, mặc dù nàng đã được như nguyện ý trở thành Thái Tử Phi, nhưng mỗi ngày bị đối xử ra sao?

Cũng chỉ là người thế thân!

Cũng chỉ là người thế thân!

Ngoài cái danh hiệu bên ngoài, Âu Dương Cẩm Nguyệt nàng cái gì cũng không có.

Một năm qua, nàng chỉ chiếm vị trí hoàng hậu của Mạc Ngạo Đình, làm một kẻ ngu ngốc giữ địa vị hoàng hậu.

Chương 116: Trọng sinh 10

Mạc Phi Lê nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt một lúc, tựa như đèn nén không được lại phát ra cười khề.

Khi hắn thấy được hai mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt sung đỏ mới thu lại nụ cười, nói: "Hoàng hậu, Phi Lê nếu đã đến đây, dĩ nhiên sẽ vì hoàng hậu giải quyết tất cả phiền não."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nâng lên đôi lông mày dài nhỏ, Mạc Phi Lê cười ôn hòa, còn có câu nói kia của hắn, khiến cho nàng nảy sinh nghi ngờ.

Âu Dương Cẩm Nguyệt biết rõ Mạc Phi Lê người này không dễ đối phó, cũng thu lại vẻ kiêu ngạo, liếc hắn, hỏi: "Mạc Phi Lê, Bồn cung hiện tại trái lại có chút tò mò, người như thế nào lại có biện pháp vì bản cung giải quyết toàn bộ phiền não?"

Đáy mắt thâm thúy Mạc Phi Lê chợt lóe, ý cười đột nhiên tăng lên ba phần, nói: "Không phải vào một năm trước Phi Lê đã sớm nói với hoàng hậu, đến thời cơ thích hợp, hoàng hậu nhất định có thể có được toàn bộ những thứ nguyên bản thuộc về người."

Hai mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt đột nhiên lúc sáng lúc tối, khi nàng tiếp xúc đến ánh mắt tím sắc bén của Mạc Phi Lê, sắc mặt trở nên ảm áp, ngược lên cười, "Chẳng lẽ hiện tại đã đến 'thời cơ' mà người nói?"

"Nếu như không có nắm chắc mười phần, Phi Lê cũng không dám xuất hiện ở trước mặt của hoàng hậu. Hoàng hậu nếu như không tin Phi Lê, Phi Lê chỉ có thể rời đi, bất quá hoàng hậu sẽ mất đi cơ hội đoạt trở về. Việc này đối với Phi Lê mà nói, cũng chỉ là mất đi Thông Thiên các, nhưng đối với hoàng hậu người thì... sẽ mất đi cái gì, không cần Phi Lê phải nhắc nhở người đi."

Một tia trên cột không ngừng châm biếm xẹt qua đáy mắt Mạc Phi Lê, mà gương mặt đó vẫn là yếu ớt cười trước sau như một.

Không thể nghi ngờ, Mạc Phi Lê chính là không chút che giấu chọc trúng chỗ khiêu khích, Âu Dương Cẩm Nguyệt sẽ không để cho người khác giẫm đạp lên nàng.

Nàng tiến lên, tay hung hăng đánh lên mặt của Mạc Phi Lê, cất giọng quát lên: "Mạc Phi Lê, Bồn cung cho người ba phần màu sắc, người liền vọng tưởng mở xưởng nhuộm?"

Mạc Phi Lê không trốn tránh, chịu đựng một phần tức giận này của Âu Dương Cẩm Nguyệt, "lời Mạc Phi Lê nói rốt cuộc có đúng hay không, trong đầu người rõ ràng nhất."

Âu Dương Cẩm Nguyệt phát tay áo lên, xoay người đưa lưng về phía Mạc Phi Lê.

Quả thật, như lời Mạc Phi Lê nói, hiện giờ người có khả năng để cho nàng tin tưởng chỉ có Mạc Phi Lê, mà nếu đúng như Mạc Phi Lê nói, như thế, khuất nhục này sẽ kết thúc, mà nàng có thể chân chính đạt được cái danh hiệu hoàng hậu vương triều Lung Nguyệt này.

Mạc Phi Lê lại xuất hiện đem lời nói kích động nội tâm của nàng, chẳng lẽ hắn thật sự có biện pháp?

Lửa giận dần dần bị áp chế, Âu Dương Cẩm Nguyệt lần nữa xoay người, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, đưa mắt nhìn về phía Mạc Phi Lê, nói: "Phi Lê, Bồn cung đây không phải là trong lòng nóng, nhưng kẻ ngốc kia đã tiến cung, nếu như để chậm trễ thêm nữa, Bồn cung sợ là ngay cả Phượng Linh cung này cũng phải dâng lên hai tay nhường cho."

Mạc Phi Lê xem thường lắc đầu, "Hoàng hậu sao phải buồn bực đây, Phi Lê đã sớm nghĩ đến, bằng không Phi Lê như thế nào lại tiếp nhận một chương kia của hoàng hậu?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghẹn lời, Mạc Phi Lê thâm trầm cùng mưu tính sợ rằng thật đúng là không ai bằng.

Không ——

Còn có một người, người nọ tâm cơ cùng lòng dạ, tuyệt đối không thua kém Mạc Phi Lê.

"Hoàng hậu, yên tâm chờ đợi Phi Lê sẽ vì người mà chuẩn bị đại lễ đi, thời điểm cũng không sớm, Phi Lê xin được cáo lui trước."

Mạc Phi Lê liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mục đích lần này đến đã đạt được, hắn ở lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Âu Dương Cẩm Nguyệt mở tròng hai mắt, ngạc nhiên, nói: "Người căn bản cũng chưa nói cho bản cung kế hoạch gì, liền đi như vậy?"

"Thiên cơ bất khả lộ, hoàng hậu cứ yên tâm, đến lúc đó hoàng hậu tự nhiên sẽ biết."

Mạc Phi Lê nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt thờ dài.

"Mạc Phi Lê, Bản cung sẽ tin người lần nữa, hi vọng người không cần để cho Bản cung chờ lâu như vậy."

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngồi thẳng dậy, một tia âm lãnh từ đáy mắt nàng chuyển qua.

"Dạ, Phi Lê cáo lui."

Mạc Phi Lê đáp lời, xoay người, cùng lúc tới giống như nhau, đột nhiên rời đi.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn bóng dáng kia đã đi xa, trong mắt nhẹ nhàng xẹt qua cảm xúc phức tạp, Mạc Phi Lê người này, đến bây giờ nàng vẫn không chút nào đoán ra lai lịch của hắn, giống như con người này chỉ là một ảo giác.

Chỉ là cái ảo giác này thật sự quá mức chân thật, không có chỗ trống để cho nàng hoài nghi.

Bất quá, chỉ cần có thể đoạt lại tất cả, Âu Dương Cẩm Nguyệt không ngại cùng nam nhân thần bí khó lường lại giống như một loại ma quỷ hợp tác.

.....

Ngon đèn dầu từ lâu đã bị gió lạnh làm tắt, không khí lạnh lẽo trôi lơ lửng trong không trung.

Ngân Tự đi trước bước vào trong phòng, vội đi lên đốt ngọn đèn dầu.

Hai mắt nàng đỏ bừng, nhưng vẫn cố chịu đựng không dám khóc thành tiếng, chỉ sợ bị Mặc Ngạo Đình nghe được.

Mặc dù không có ngọn đèn dầu chiếu sáng, nhưng khi Mặc Ngạo Đình bước vào trong phòng, liếc mắt một cái liền thấy được người kia nằm ở trên giường.

Không khí trong trẻo nhưng lạnh lạnh, gất gao bám vào trên người, thậm chí hắn cảm nhận được một tia lạnh lẽo.

"Trong phòng sao lạnh như vậy?"

"Hoàng thượng, vào mùa mưa chính là như vậy, ban ngày trời đều rất tốt, đến buổi tối một chút liền lạnh. Có lẽ đèn này đã bị tắt từ lâu, trong phòng này. Ai yêu, nói sao nô tài cũng cảm thấy sao lại lạnh như thế, người nhìn xem, này.. cửa sổ cũng không đóng"

Trường An khẽ khom người, vội vã đi tới bên cửa sổ, đóng lại cửa sổ đang mở rộng.

Ngân Tự đi tới bên giường, nàng quỳ gối trước giường, nức nở nói: "Tiểu thư, tiểu thư, hoàng thượng tới, tiểu thư."

"Các người đều lui ra đi."

Mặc Ngạo Đình đến gần sát ở trước giường, phát phát tay.

Ngân Tự tuy có lo lắng, nhưng cũng không dám không nghe lời Mặc Ngạo Đình, chỉ có thể trầm mặc cùng Trường An lui ra ngoài.

Trong lúc này, trong phòng lâm vào trong yên tĩnh cùng âm ảm.

Mặc dù Âu Dương Sùng Hoa bị phản nhiệt độ kia hành hạ hỗn loạn, nhưng nàng vẫn là biết rõ có người đến gần.

Khi hơi thở kia đột nhiên đến gần, đủ để cho dù nàng đang ngủ mê man, lại bỗng dưng chống đỡ lên ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Trọng sinh 11

Hơi thở kia đột nhiên tới gần, làm Âu Dương Sùng Hoa dù đang ngủ mê man, lại bất ngờ mở mắt.

Đôi mắt đột nhiên mở ra, đôi mắt chứa nước trong veo, ánh mắt lấp lánh.

Mặc Ngao Đình mím chặt cánh môi hơi giật giật, đáy mắt hần thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng mà trên mặt lại vẫn như cũ không chút gọn sóng.

Tay hần duỗi phía trước cũng không lấy về, ngược lại lại bình tĩnh tự nhiên đặt trên gò má của Âu Dương Sùng Hoa

Âu Dương Sùng Hoa vốn cảm thấy đầu hỗn loạn, khi hần đụng chạm đã dần dần hồi phục.

Tay của hần thật lạnh, thậm chí có chút giống hàn băng, nhưng bây giờ đối với cả người đều nóng như nàng mà nói, không thể nghi ngờ đây là biện pháp hạ sốt tốt nhất .

"Nghe nói nàng bị bệnh, trầm tới đây xem một chút."

Âm thanh Mặc Ngao Đình hết sức trầm nhã, giống như ánh trăng dịu dàng, nhưng lại đủ để cho nàng nghe rõ.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ chớp mắt, nam nhân tự xưng là “trầm” này, thì ra chính là đầu sỏ hại nàng thành như vậy.

Thật là không hổ người đứng đầu một nước, vô cùng thông dong bình tĩnh, chỉ sợ nếu như nàng chết rồi, gương mặt hần chắc cũng không thay đổi.

Ánh mắt lạnh lùng, không thấy một chút gọn sóng, trông mắt thật sâu, giống như đầm sâu không nhìn thấy đáy.

Mặc Ngao Đình chột cười, cười đến mức không biết phải làm sao, kìm ức lại chột ủa về

Hần tựa hồ nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau của một năm về trước.

Hần mắt khoảng một năm, mới có nàng thêm một lần nữa.

Lần này, hần tuyệt đối sẽ không để cho nàng bỏ đi.

Khi ánh mắt của hần chạm đến gò má hơi sưng của Âu Dương Sùng Hoa, không khỏi lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt một cái, "Đau không?"

Âu Dương Sùng Hoa hạ mắt, nhờ ánh sáng của ngọn đèn dầu, thấy tia sáng trên đôi nhãn đá bóng như ngọc, tia sáng từ viên bảo thạch trên mặt nhãn phản chiếu lại, hết sức chói mắt.

Mặc Ngao Đình nhìn theo tầm mắt của Âu Dương Sùng Hoa, thấy được chiếc nhẫn bảo thạch mình đeo trên tay, nụ cười càng sâu hơn, hần rút tay về, tháo chiếc nhẫn ra.

Lại lần nữa cảm bàn tay nóng bỏng của Âu Dương Sùng Hoa, đem chiếc nhẫn bảo thạch đeo lên ngón tay của Âu Dương Sùng Hoa, từ từ cúi người, hôn lên mu bàn tay nàng, nói: "Chỉ cần nàng thích, trầm có thể cho nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn mà nghe lời, trầm đều có thể cho nàng bất cứ thứ gì."

Âu Dương Sùng Hoa an tĩnh nhìn Mặc Ngao Đình cầm bàn tay mình, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Nam nhân này chẳng lẽ đối với chủ nhân thân thể của nàng động tâm sao?

Mặc Ngao Đình nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, từ từ nói : "Âm Trần sắp trở về, Sùng Hoa."

Ánh mắt Mặc Ngao Đình sâu xa mà chăm chú, tỉ mỉ quan sát Âu Dương Sùng Hoa.

Vẫn lạnh lùng như cũ, trông mắt đen vẫn không gọn sóng.

Mặc Ngao Đình cúi người, hần lại gần bên tai của Âu Dương Sùng Hoa, nhẹ giọng nói: "Nàng thật sự mất trí nhớ sao, Sùng Hoa."

Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường, chỉ dùng một đôi mắt lạnh lùng hoang dã nhìn nam nhân đang kề sát bên tai mình.

Nam nhân này đúng là có tâm cơ, nếu là Âu Dương Sùng Hoa thật, nhất định sẽ bởi vì lời hần nói, mà có chút dao động rồi.

Đáng tiếc, nàng không phải!

Nàng cũng không biết ai là Âm Trần, cho nên sẽ không biểu lộ ra cái gì.

"Âm Trần đi đã được một năm, khi trở về nếu biết nàng đã quên mất hần, không biết hần sẽ có cảm giác gì. Cứu đệ của ta thật đáng thương!"

Trong âm thanh của Mặc Ngao Đình lộ ra nhe nhệ thương tiếc cùng đau lòng.

"Trầm hiểu rõ tấm lòng của Âm Trần đối với nàng, trầm chưa bao giờ thấy Cứu đệ quan tâm đến người nào như đối với nàng. Sùng Hoa, nàng như vậy sẽ làm Âm Trần đau lòng. Nếu nàng nhớ, ngàn vạn lần không được che giấu, trầm sẽ làm theo ý nàng."

Lời dụ dỗ không ngừng được thốt ra từ đôi môi mỏng và lạnh.

Âu Dương Sùng Hoa vẫn im lặng, ánh mắt của nàng hồ hững, gương mặt bình tĩnh, khiến Mặc Ngạo Đình từ từ rời khỏi nàng.

Mặc Ngạo Đình ngồi ở bên giường, cầm tay Âu Dương Sùng Hoa một lần nữa, nhẹ nhàng vỗ vào một chút, nói: "Quên cũng tốt, nếu quên thì quên đi."

Hắn giống như làm bầm một mình.

Không biết Mặc Ngạo Đình ở lại bao lâu, hắn tựa như ý thức được Âu Dương Sùng Hoa đang bị bệnh, gọi Trường An, phân phó hắn đi truyền thái y tới đây chẩn bệnh cho Âu Dương Sùng Hoa.

Không đợi thái y tới đây, Mặc Ngạo Đình đã rời khỏi tây phòng.

Âu Dương Sùng Hoa vẫn nằm ở trên giường, từ đầu tới cuối nàng đều trầm mặc, về phần Mặc Ngạo Đình có tin nàng mất trí nhớ hay không, nàng cũng không biết.

Giờ tay lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, đáy mắt Âu Dương Sùng Hoa hiện lên ý cười khó thấy được.

.....

Âu Dương Sùng Hoa không biết mình ở trên giường ngủ bao lâu, chỉ là mỗi lần tỉnh lại, trong phòng đều thoang thoảng mùi thuốc không tan được.

Nàng cảm thấy mình giống như một ả sắc thuốc, trừ mỗi ngày uống một chén thuốc, cũng không làm gì cả.

Nhưng, nàng biết, muốn rời khỏi lồng chim này, nhất định phải dưỡng thân thể cho tốt.

Nàng phát hiện căn bản cơ thể người này hết sức yếu ớt, có thể nói yếu đến nỗi khiến cho nàng kinh ngạc.

Tóm lại, trước mắt ngoài nhẫn nài và chờ đợi, nàng không tìm ra cách nào để rời đi.

Cũng may vị hoàng đế này đối với chủ nhân thân thể này xem như là có chút tình cảm, thuốc được dùng hết sức quý, mà những vị thái y kia y thuật đương nhiên cũng không thể xem thường.

Hơn nửa tháng, Âu Dương Sùng Hoa vẫn ở trong tây phòng, mùi thuốc rất cuộc cũng nhạt đi.

Vì nàng không để cho người khác biết tình trạng bệnh của mình, cho nên thường trốn ở trong phòng.

Mỗi ngày Trường An công công đều tới vấn an nàng, đúng là hỏi thăm sức khỏe của nàng, nhưng thực chất mục đích là gì.

Không cần phải nói cũng biết.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi dậy, nghe động tĩnh bên ngoài, Ngân Tụ đang tiễn Trường An.

Hôm nay, mưa liên tục, thời tiết này thích hợp cho mình rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa đẩy cửa sổ ra, nhìn hạt mưa không ngừng rơi xuống, từ từ thu hồi ánh mắt, nhìn về chiếc nhẫn bảo thạch đang đeo trong tay. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Trọng sinh 12

Trên người Âu Dương Sùng Hoa mặc y phục thái giám, cúi đầu, kéo thấp vành nón xuống, đã thuận lợi rời khỏi tây phòng.

Quả nhiên chiếc nhẫn này làm cho nàng thuận lợi hơn rất nhiều, thị vệ vừa nhìn thấy chiếc nhẫn, liền dễ dàng cho nàng đi qua.

Chỉ là không nghĩ tới, mới ra khỏi cổng vòm, liền gặp phải một đám tiểu thái giám.

Mà người dẫn đầu kia, càng khiến cho nàng ngoài ý muốn, lại có thể là người đã rời đi tây phòng không lâu, Trường An.

Âu Dương Sùng Hoa vội dừng bước, khẽ khom người, yên lặng chờ Trường An đi qua.

Trường An vốn là đã đi qua, nhưng nữa đường lại dừng bước, hấn vung vẩy phát trần trong tay, hỏi: "Người là tiểu thái giám trong cung nào, gia thế nào cũng chưa gặp qua người."

Âu Dương Sùng Hoa trầm thấp cổ họng, trả lời: "Nô tài là tiểu thái giám mới đến của cung Phúc Thọ, tổng quản đại nhân chưa từng thấy qua cũng là lẽ thường."

"Cung Phúc Thọ gần đây có người mới đến sao?"

Trường An quan sát Âu Dương Sùng Hoa, tựa như đang suy nghĩ.

"Đúng vậy Đại Tổng Quản, đúng là trước đó không lâu có tuyển vào một nhóm tiểu thái giám, không phải hôm qua phó tổng quản đã đưa tới danh sách cho tổng quản người sao?"

Từ bên cạnh đi ra một tiểu thái giám, cúi người, hướng về phía Trường An đáp.

Trường An nghe lời tiểu thái giám nói, đành phải "Ừ" một tiếng, "Cho là sự việc đúng như người nói, được rồi, nếu là người của cung Phúc Thọ, sao vào lúc này chạy tới trước cửa sân làm cái gì?"

"Hồi Đại Tổng Quản, là bởi vì Phó tổng quản lệnh cho nô tài xuất cung, mua vài thứ đồ vật để chuẩn bị cho ngày Cửu vương gia hồi triều."

Không đợi Âu Dương Sùng Hoa trả lời, tiểu thái giám kia đã giành trả lời trước.

"Những thứ để chuẩn bị đón Cửu vương gia hồi triều, không phải đã làm tốt rồi sao, như thế nào còn đứng ở chỗ này làm gì."

Trường An hình như có chút tức giận.

"Đúng là phần lớn đều đã được Tổng Quản chuẩn bị ổn thỏa, nhưng là còn có một số việc nhỏ, cần phải đi làm trong hôm nay, Đại Tổng Quản ngài có thể xem qua một chút tờ danh sách này."

Tiểu thái giám lấy từ trong ống tay áo ra một bảng danh sách, đưa đến tay Trường An.

Sau khi Trường An xem qua danh sách, tức giận trên mặt rốt cuộc có biến mất một chút, hấn vung phát trần, nói: "Còn không mau đi làm đi."

"Dạ, cáo từ Đại Tổng Quản."

Tiểu thái giám nhận lại danh sách, hướng về phía Trường An hành lễ.

Trường An liếc hai người một cái, liền dẫn đầu nhóm tiểu thái giám kia rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng Trường An dần dần biến mất, lúc này Âu Dương Sùng Hoa mới đứng thẳng người lên, nàng nhìn tiểu thái giám đang đứng ở phía trước.

Người này, vì sao phải trợ giúp nàng?

"Theo ta !"

Âu Dương Sùng Hoa còn chưa kịp hỏi, ngược lại người đang trước, nhỏ giọng nói một câu, chân liền bước nhanh.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng dáng kia hướng về cửa cung đi tới, mặc dù bụng đầy nghi hoặc, bất quá tạm thời cũng chỉ có thể kiềm chế lại phần nghi vấn kia, xem ra người này là muốn mang nàng xuất cung.

Nghĩ tới đó, Âu Dương Sùng Hoa liền bước nhanh, đi theo ở sau lưng tên tiểu thái giám, dễ dàng thuận lợi đi ra cửa, rời khỏi hoàng cung. . . .

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bốn phía yên lặng, từ lúc ra khỏi cửa cung, người này liền dẫn theo nàng đi về phía trước, hơn nữa không có dấu hiệu dừng lại.

Bất quá, nàng cũng bất động thanh sắc đi theo, mãi đến khi đi vào một cái hẻm nhỏ, bốn bề vắng lặng, người nọ mới dừng lại bước chân.

Âu Dương Sùng Hoa chăm chú nhìn bóng dáng dừng lại của người phía trước.

Chỉ thấy người nọ lấy lưng đưa về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Hai người yên lặng hồi lâu, người nọ rốt cuộc mở miệng, "Người không có cái gì muốn hỏi sao?"

Đồng thời cùng với thanh âm nói chuyện truyền tới, người nọ chậm rãi xoay người.

Âu Dương Sùng Hoa đứng ngược chiều ánh sáng, cho nên không thấy rõ bộ dáng của đối phương, nhưng nàng lại có thể khẳng định, người này không

phải là thái giám, mà là nữ tử!

Lạc Thanh Lư chậm rãi từ từ đi ra khỏi chỗ ánh sáng, nàng lấy cái mũ bỏ xuống, tùy ý để cho một mái tóc dài đen nhánh, trượt xuống ở phía sau.

Một đôi con ngươi nhìn chăm chăm Âu Dương Sùng Hoa.

Nhìn gương mặt xinh đẹp không có chút phấn trang điểm của Lạc Thanh Lư, khiến cho trong đáy mắt Âu Dương Sùng Hoa nổi lên một tia kinh ngạc.

Đúng là nữ nhân xinh đẹp, đặc biệt là ánh mắt quyến rũ như tơ kia của nàng.

"Ngươi là ai?"

Trực giác nói cho Âu Dương Sùng Hoa biết, nữ tử trước mặt cùng với chủ nhân thân thể này có quen biết.

"Lạc Thanh Lư. Sùng Hoa, ngươi thật sự mất đi trí nhớ?"

Lạc Thanh Lư thông thả chậm rãi bước đến gần Âu Dương Sùng Hoa, dạo qua một vòng ở bên cạnh nàng.

"Àn."

Âu Dương Sùng Hoa trả lời qua loa, lý do này lẽ ra nàng tốt nhất nên che giấu.

"Xem ra, ngươi thật đã mất đi trí nhớ."

Lạc Thanh Lư tự lẩm bầm một câu, nàng ngẩng đầu lên, lại nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa một lần nữa, nhưng trên mặt giống như là đang ngạc nhiên, tiến lại gần trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Lời Phi Lê nói quả nhiên không sai, ngươi thật sự mất đi trí nhớ."

"Phi Lê?"

Âu Dương Sùng Hoa nhíu mày một cái, lời nói của nữ nhân này, tựa như từ lâu đã biết nàng sẽ mất đi trí nhớ.

"Ngươi muốn biết, vậy hãy cùng ta trở về Mãn Nguyệt lâu, hôm nay đúng là ngày Mãn Nguyệt thành lập được một năm, ước định năm đó xem ra ngươi cũng đã quên mất, bất quá không có việc gì, chuyện Lạc Thanh Lư ta đã đáp ứng, thì sao có thể thất tín."

Lạc Thanh Lư cười nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng đúng là bận bịu suốt một năm rồi.

"Mãn Nguyệt lâu? Ước định một năm trước?"

Giữa trán Âu Dương Sùng Hoa càng thêm nhíu chặt, lời của Lạc Thanh Lư rốt cuộc đang muốn nói đến chuyện gì?

"Được rồi, đừng ngăn người nữa, ta là biết ngươi, ngươi cũng không nên chậm chạp như vậy, và lại Phi Lê cũng đang ở Mãn Nguyệt lâu chờ ngươi."

Lạc Thanh Lư tiến lên, giữ bờ vai Âu Dương Sùng Hoa .

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Lạc Thanh Lư đã hướng tới hẻm nhỏ đi ra ngoài.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhưng mà, nữ tử này đột nhiên xuất hiện, hình như có biết được chuyện gì.

Chẳng lẽ cùng với nguyên nhân nàng đến vương triều Lung Nguyệt có liên quan?

"Đi nhanh đi, Sùng Hoa."

Lạc Thanh Lư ở tại lối rẽ hẻm nhỏ, hướng về phía Âu Dương Sùng Hoa vẫy vẫy tay.

Bất kể như thế nào, nàng cần phải tìm hiểu đến cùng.

Âu Dương Sùng Hoa ổn định lại tâm tình, hạ ánh mắt, cất bước đi về phía Lạc Thanh Lư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Trọng sinh 13

Âu Dương Sùng Hoa theo Lạc Thanh Lưu bước lên thuyền, nàng nhìn mặt sông, Lạc Thanh Lưu nói con sông này tên là Lạc Hà.

Con sông này lớn nhất kinh thành, đứng thấy ban ngày sông này hiếm khi có người, nhưng trời vừa tối sẽ trở thành nơi xa hoa truy lạc, tiếng đàn tiếng hát khắp nơi.

Âu Dương Sùng Hoa nghe Lạc Thanh Lưu nói, mơ hồ cảm giác được bản thân mình đối với Lạc Hà có phần quen thuộc.

Giống như mình từng đã đến đây rồi.

Trí nhớ của bản thân rất mờ mông lung, không rõ ràng, nàng cũng không suy nghĩ nữa.

Về phần Lạc Thanh Lưu nói thêm cái gì, nàng cũng không quan tâm.

Ngược lại, Mạc Phi Lê lại khiến cho nàng hiếu kỳ.

Vì sao Mạc Phi Lê biết được một năm sau, Âu Dương Sùng Hoa sẽ mất trí nhớ.

Chẳng lẽ Mạc Phi Lê cũng đã biết nàng vốn dĩ không phải là Âu Dương Sùng Hoa rồi sao?

Từ trong miệng Lạc Thanh Lưu, Âu Dương Sùng Hoa cũng biết thì ra là thân thể nhìn yếu đuối này lại có võ công thâm hậu.

Chỉ tiếc, nàng trừ vật lộn, chưa bao giờ tiếp xúc qua “nội công” trong truyền thuyết.

Hơn nữa, nàng cũng không cảm thấy ở trong thân thể này cất giấu nội công bí ẩn.

Có lẽ là nàng không phải chính chủ nhân thân thể này, cho nên mới không cảm thấy.

Hiện tại, xem ra cũng chỉ có thể gặp Mạc Phi Lê.

Giương mắt, thấy là cảnh sắc xinh đẹp của Lạc Hà, ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ giống như được dát vàng, gió nhẹ thổi.

Ánh mắt Lạc Thanh Lưu nhìn sang bên này, nàng giống như đang nhìn ở phía xa lại giống như đang quan sát Âu Dương Sùng Hoa.

"Một năm rồi, thời gian qua thật mau, một năm trước người nói với ta, người muốn ta đem Mãn Nguyệt lâu trở thành tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ, mặc dù khi đó ta đồng ý rất tự tin, nhưng làm thật đúng là không sao dễ dàng. Nghĩ tới Lạc Thanh Lưu ta cũng được coi là một nhân vật trong chốn giang hồ, thế nhưng danh hiệu đệ nhất thiên hạ cũng không phải dễ dàng mà có được."

Lạc Thanh Lưu giống như xúc động thổ lộ những gian khổ trong một năm qua.

"Tôi không nhớ rõ."

Âu Dương Sùng Hoa lẳng lặng nhìn Lạc Thanh Lưu.

"Đúng vậy a, cái gì người cũng không nhớ, ta đối với người vẫn còn xa lạ, người xem, chính là ở nơi này."

Lạc Thanh Lưu chỉ vào lầu cao cách đó không xa, tựa hồ đang nhớ lại điều gì.

"Chỗ nào?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn theo Lạc Thanh Lưu chỉ, chỉ thấy một tòa lầu cao đứng vững trong rừng.

Hết sức bất mắt.

"Một năm trước, ở chỗ đó, người đưa Cửu vương gia đi, hơn nữa ở nơi đó, người nói muốn đoạt lại những gì đã bỏ lỡ. Đáng tiếc, người bây giờ đã quên, ta còn nhớ rất rõ, về mặt của người lúc ấy, đầy tự tin, giống như nói với thiên hạ, Âu Dương Sùng Hoa người sẽ trở thành người thống trị thiên hạ, người mới thật sự là mạnh mẽ."

Về mặt Lạc Thanh Lưu toát ra sự sùng bái, có lẽ năm đó trên người Âu Dương Sùng Hoa tràn đầy tự tin, có phần bá đạo, thêm hận ý không tan được.

Chính vì thế Lạc Thanh Lưu mới có thể vui vẻ chịu đựng vì nàng mà bỏ hết sức lực, hơn nữa trong vòng một năm, không tiếc cực khổ thành lập Mãn Nguyệt lâu.

Đáy mắt Âu Dương Sùng Hoa nhìn lầu cao đang dần dần biến mất.

Trong đầu như có một hình ảnh đang lặng lẽ tạo thành hiện ra trong mắt nàng.

Đó là một buổi sáng trời trong nắng ấm, ở trên lầu cao, có hai cô gái đang đứng.

Một người mặc y phục màu trắng, một người mặc y phục màu tím bình thường, họ vừa nhìn về nơi xa, vừa nói chỉ hướng của nhau.

Chỉ tiếc, nàng không thấy rõ hình dáng hai người kia, chỉ thấy một bóng lưng, ánh mặt trời bao phủ xuống, tản ra khiến người ta run sợ lạnh lẽo.

Tựa như đang cảnh cáo những phạm phu tục tử muốn đến gần.

"Sùng Hoa?"

Lạc Thanh Lưu kêu một tiếng, đem Âu Dương Sùng Hoa kéo về.

Âu Dương Sùng Hoa ngoái đầu nhìn lại, nhìn Lạc Thanh Lưu, hỏi: "Sao?"

"Chúng ta cập bờ."

Lạc Thanh Lưu chỉ vào đầu bờ cách đó không xa, hướng Âu Dương Sùng Hoa nhướn mày cười một tiếng.

"Tới rồi."

Âu Dương Sùng Hoa thì thầm một tiếng.

"Đúng vậy a, đến rồi, có thể bây giờ Mạc Phi Lê đang chờ chúng ta."

Lạc Thanh Lưu mỉm cười.

Đúng lúc, thuyền đã từ từ cập bờ, Lạc Thanh Lưu dẫn đầu xuống thuyền, đi phía trước dẫn đường cho Âu Dương Sùng Hoa.

Dọc đường màu hồng của hoa đào, màu xanh của liễu, khiến Âu Dương Sùng Hoa nghĩ mình đến một chỗ xuân về hoa nở.

Chỉ là, hiện tại còn chưa đến thời tiết đó.

Nhưng nơi này hoa đào lại có thể nở kiêu diễm như thế, màu hồng, màu trắng, màu đỏ, tranh nhau nở rộ.

Vạch hoa đào hai bên ra, xuất hiện ở trong mắt chính là một tòa lầu ba tầng cao cao, Âu Dương Sùng Hoa ngược mắt nhìn.

Ba chữ Mãn Nguyệt Lâu đập vào trong mắt.

Đã tới Mãn Nguyệt Lâu.

Lạc Thanh Lưu mỉm cười quay đầu lại, hướng Âu Dương Sùng Hoa trừng mí mắt, ngay sau đó, đẩy cánh cổng ra, mời Âu Dương Sùng Hoa tiến vào.

Âu Dương Sùng Hoa bước vào Mãn Nguyệt lâu, đầu tiên là thấy một tòa núi giả được điêu khắc khí thế hào hùng, trên núi giả có một suối nước, dòng nước đang theo núi giả chảy xuống.

Lạc Thanh Lưu dẫn Âu Dương Sùng Hoa đi vào bên trong, bên ngoài là hoa đào khắp nơi, mà bên trong là muôn hoa đua thắm khoe sắc.

Trong miệng người đời thì "Thế ngoại đào nguyên" chắc cũng giống như thế.

Đi trên cầu đá quanh co, Âu Dương Sùng Hoa thấy lầu cao được xây dựng tại giữa hồ.

Công trình lớn như vậy, thật đúng là để cho nàng mở rộng tầm mắt.

Cả lầu cao giống như trôi lơ lửng ở trên mặt nước như một chiếc thuyền lớn.

Lạc Thanh Lưu đem Âu Dương Sùng Hoa mời lên lầu hai.

Mặt trời nhô cao chiếu tia nắng ấm áp.

Bức rèm lay động, bên trong lầu ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Trong lầu sớm có tiểu tỷ Hồng Y nhắm mắt mà đứng, còn có bữa tiệc đã dọn sẵn.

Lạc Thanh Lưu dẫn Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở ghế chủ nhà, còn mình ngồi xuống ghế bên phải.

Đội đến hai người vừa ngồi xuống ghế, tỷ nữ đưa lên rượu ngon, Lạc Thanh Lưu nhìn Âu Dương Sùng Hoa, cười nói: "Sùng Hoa, nếm thử rượu Nguyệt Hương của Mãn Nguyệt Lâu chúng ta tự chế tạo xem."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Trọng sinh 14

Đội cho hai người ngồi xuống, tỷ nữ dâng lên rượu ngon và thức ăn, Lạc Thanh Lưu nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, nhẹ nhàng cười hỏi: "Sùng Hoa, nếm thử một chút rượu Nguyệt Hương của Mãn Nguyệt lâu chúng ta tự làm xem."

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, hỏi: "Mạc Phi Lê đâu?"

Lạc Thanh Lưu đem thần sắc trên mặt Âu Dương Sùng Hoa nhất nhất để vào trong mắt, trên môi dao động mở ra một nụ cười khó hiểu, nói: "Sùng Hoa, đừng nóng vội a, Phi Lê đúng là cố ý vì ngươi chuẩn bị một tiết mục, rất nhanh sẽ xuất hiện."

"Tiết mục?"

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, đúng lúc này, tỷ nữ mở ra cánh cửa đàn hương đỏ thắm bên hông đại sảnh.

Phía sau cửa buông xuống một bức rèm che màu tím, gió lay động nổi lên, mang theo ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống bóng dáng như ẩn hiện sau màn che.

Thấp thoáng phía sau rèm nhìn thấy một người một cảm

Âu Dương Sùng Hoa nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, đưa mắt đặt câu hỏi.

Lạc Thanh Lưu cười nói: "An tâm một chút, chớ vội nóng nảy."

Người ở phía sau rèm khoanh chân, ngồi xếp bằng trước cầm án (bàn để đàn), tất cả cử chỉ đều rất ưu nhã, bộ dáng lưu loát sinh động.

Đầu tiên là tay đặt bên trong chậu đồng rửa sạch, lau khô, kế tiếp lại mở ra lò đốt đàn hương, đội tất cả sẵn sàng, lúc này tay mới để lên bảy dây đàn, điều chỉnh thử một chút âm sắc, liền khảy lên một cái

Giai đoạn đầu, làn điệu tựa như một dòng suối nhỏ từ trong khe sâu chảy ra, như sầu như thương, làm cho người ta nguyện ý yêu thương.

Bất giác Âu Dương Sùng Hoa cũng điều chỉnh thân thể theo tiếng nhạc, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe lại lần nữa, âm thanh chuyển điệu rất nhanh truyền đi, một khúc rung động, dường như có tiếng của ngọc bị phá vỡ, từng âm thanh cao vút nối tiếp nhau, giống như nước cuộn cuộn chảy xiết từ trên cao đổ xuống ngàn trượng, boong boong . . . leng keng, thất âm như muốn chấn động lòng người.

Thanh âm cao có thấp có, cuối cùng đột nhiên ngừng hẳn, giữ lại một chút dư âm thoáng ẩn hiện, mãi lâu không biến mất

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng người bên trong rèm che màu tím.

Không biết tại sao, nàng lại có một loại cảm giác quen thuộc.

Không đơn thuần là người ở sau màn, còn là bởi vì ca khúc kia.

Tầm mắt bất giác nhìn xuyên ở bên trong tầng sa móng

Đàn hương lượn lờ, sương mù mịt mờ, bóng người dường như huyền ảo, khói bay phảng phất không giống với nhân gian.

Chỉ thấy người trong rèm che khẽ giật giật, Âu Dương Sùng Hoa như ở trong mộng tỉnh lại, nhìn về phía Lạc Thanh Lưu: "Hắn chính là Phi Lê?"

Lạc Thanh Lưu nghe hỏi, âm thầm liếc về hướng bên trong rèm che, ý cười không giảm, "Sùng Hoa quả nhiên thông minh, hắn đúng là Phi Lê, như thế nào, tài năng đánh đàn của Phi Lê, có phải làm cho ngươi nhớ đến chuyện gì?"

"Rất quen tai, ta giống như là đã nghe qua."

Âu Dương Sùng Hoa nói thật, quả thật có phần này cảm xúc.

"Phi Lê, người xem, ta đã nói Sùng Hoa vẫn còn nhớ rõ, năm đó chính là nàng đã khảy một khúc Phụng Cầu Hoàng này."

Lạc Thanh Lưu hình như rất vui vẻ khi nghe lời nói của Âu Dương Sùng Hoa.

Nàng cười, nhìn về phía người ở trong màn che.

"Thanh Lưu, xem ra là ta thua, ta còn tưởng rằng lâu chủ sẽ không nhớ ra, hoặc là nói tiếng đàn Phi Lê ta nghe không hay."

Rèm che màu tím được vén lên, Phi Lê từ sau rèm đi ra, y phục hần đơn thuần mở rộng buông xuống, bình tĩnh tự nhiên đi đến trước người của Âu Dương Sùng Hoa, "Mặc Phi Lê ra mắt lâu chủ."

"Lâu chủ?"

Âu Dương Sùng Hoa liếc mắt nhìn về phía Lạc Thanh Lưu.

Lạc Thanh Lưu che miệng cười: "Thật đúng là cái gì cũng đều đã quên rồi, năm đó có nói, ta bắt quá chỉ là giúp người, người mới đúng là chủ nhân chân chính Mãn Nguyệt lâu, lâu chủ dĩ nhiên là người."

Âu Dương Sùng Hoa nghe được lời nói Lạc Thanh Lưu, lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Mặc Phi Lê. .

Mặc Phi Lê khẽ nghiêng người, đầu hơi ngẩng lên.

Hai mắt như lắng đọng lại, con ngươi màu tím tựa như sao sáng, chỉ là lơ đãng quay đầu lại nhìn một cái, giống như thần tiên hạ xuống giữa thế gian phồn hoa thất sắc.

Hắn là nam nhân, nhưng lại khiến cho không người nào có thể đoán ra được hắn là nam nhân.

Sắc mặt của hắn trắng xanh, gần như tuyết trong suốt, đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng mím lại.

Một người nam nhân như vậy, làm cho Âu Dương Sùng Hoa lại có ý nghĩ như hoa sen trong nước, cũng là hồng như phấn, cũng là trắng như vôi, nói không ra là cao nhã hay là quyến rũ, chỉ cảm thấy thật kinh diễm (kinh = hoảng sợ, diễm = xinh đẹp ==> đẹp thấy mà sợ á)

Thần sắc Âu Dương Sùng Hoa có một tia hoảng hốt, có lẽ trong mắt nàng đúng là khiếp sợ không thôi.

"Sùng Hoa?" Lạc Thanh Lưu ở bên cạnh gọi Âu Dương Sùng Hoa.

Giật mình tỉnh lại, Âu Dương Sùng Hoa bị tiếng kêu của Lạc Thanh Lưu lay tỉnh, chuyển ánh mắt nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, "Chuyện gì?"

"Có phải nên để cho Phi Lê ngồi xuống hay không? Không phải là người có rất nhiều chuyện muốn hỏi sao?"

Lạc Thanh Lưu giương mắt, chỉ vào chỗ ngồi bên người Âu Dương Sùng Hoa, đây chính là vì Phi Lê giữ lại.

"Mời ngồi."

Âu Dương Sùng Hoa hơi hơi gật đầu, ra dấu cho Mặc Phi Lê.

Mặc Phi Lê cúi người, nói: "Vậy thì đa tạ lâu chủ rồi, Phi Lê cung kính không bằng tuân mệnh."

Sau câu nói, Mặc Phi Lê vén lên áo choàng, ngồi vào chỗ trống bên cạnh Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy nam nhân này khi giơ tay nhắc chân, cử chỉ phong lưu phóng khoáng, đặc biệt là từ trên người hắn thoang thoảng mùi thơm thanh nhã.

Hương thơm này không nồng đậm giống như nước hoa, nhân nhát thanh nhã, hít vào phổi, như quyến luyến giữ lại một chút ở trong đó.

Mặc Phi Lê ngồi xuống, Lạc Thanh Lưu nâng ly rượu trên bàn lên, cười nói: "Tối..tối, ta đúng là đợi ngày này ước chừng cũng một năm rồi, hiện tại cuối cùng cũng để cho ta đợi được, như thế nào cũng phải uống đủ ba chén, mới không uống phí chúng ta chờ một năm này."

"Thanh Lưu, người vẫn luôn hay theo ta lái nhai, nói người thế nào thế nào vất vả, thế nào thế nào đợi không được, cuối cùng, lần này có thể thở nhẹ một hơi đi."

Mặc Phi Lê bung lên ly rượu, mắt tím kèm với rượu dao động, biểu hiện ôn nhu, rực rỡ xinh đẹp.

Hắn cười, rất lạnh nhạt, nhưng lại có thể rõ ràng làm cho người ta cảm nhận được, tâm tình của hắn vô cùng vui sướng.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa vẫn luôn ở trên người của Mạc Phi Lê không có dời đi, đặc biệt khi tầm mắt nàng tiếp xúc với một đầu tóc bạc trắng, thậm chí còn có một chút cảm giác chấn động đánh thẳng vào trong lòng.

Bởi vì

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Trọng sinh 15

Âu Dương Sùng Hoa bắt giác cảm ly rượu lên, khẽ nhấp một hớp.

Trong nháy mắt trong miệng nồng đậm vị rượu, khác với Bạch Cừu đã uống trước đây, rượu Nguyệt Hương này không cay, thậm chí còn có một phần ngọt, uống ở trong miệng, mùi rượu tựa như chảy qua kẽ răng rất lâu mới chậm rãi trượt vào cổ họng, không xuống bụng. . .

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, nhìn ly rượu trong tay, như có chút ngoài ý muốn.

"Nguyệt Hương có phải rất ngon không?"

Tất cả Lạc Thanh Lưu đều thấy rõ ràng, Âu Dương Sùng Hoa hơi ngạc nhiên, tự nhiên cũng chưa trả lời liền.

"Rượu rất đặc biệt."

Âu Dương Sùng Hoa chớp mấy môi, tựa hồ cảm thấy vị ngọt còn lưu lại trong miệng.

"Đương nhiên được rồi, Nguyệt Hương hao tổn tâm huyết của ta và Mạc Phi Lê không ít."

Lạc Thanh Lưu tự tin nói, đồng thời lại rút đầy chén cho hai người.

"Mặc dù là rượu ngon, nhưng cũng không thể uống nhiều, Thanh Lưu đặc biệt là ngươi, càng không thể uống nhiều."

Mạc Phi Lê nói xong, cầm lấy bình rượu trong tay Lạc Thanh Lưu.

Lạc Thanh Lưu kinh ngạc nhìn bầu rượu bị đoạt đi, một lúc sau mới trở lại bình thường, cười nói: "Ha ha, Mạc Phi Lê, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là thích lo chuyện bao đồng."

"Tốt hay xấu, trong lòng ngươi biết rõ, lâu chủ, thật ra thì Thanh Lưu nàng."

Mạc Phi Lê xoay người, vừa muốn nói gì, lại bị Lạc Thanh Lưu ngăn lại.

"Được rồi, đừng nói chuyện của ta nữa, ngươi nói một chút về chuyện của Sùng Hoa đi. Nếu không nói, Sùng Hoa sẽ đi." Hoạch

Lạc Thanh Lưu liếc mắt dò xét Âu Dương Sùng Hoa, chỉ thấy giữa hai lông mày Âu Dương Sùng Hoa hơi nhíu lại.

"Cũng phải, ta sao lại có thể quên việc chính đây."

Mạc Phi Lê tựa như đột nhiên tỉnh ngộ lại, vội nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Đúng lúc Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, cùng Mạc phi Lê hai mắt chạm nhau.

Mạc phi Lê nở nụ cười nhàn nhạt, nói: "Lâu chủ, nhất định là muốn biết nguyên nhân một năm trước Mạc Phi Lê biết lâu chủ sẽ mất trí nhớ."

"Đúng, làm sao ngươi biết được."

Âu Dương Sùng Hoa không chút nào che giấu trả lời, thật ra thì nguyên nhân mà nàng ngồi ở đây cũng bởi vì muốn biết đáp án này.

Về phần cái gì lâu chủ, Lạc Thanh Lưu không đủ để cho nàng ở lại chỗ này.

Nếu Mạc Phi Lê có biện pháp đưa mình trở về, vậy thì càng tốt.

"Vậy Mạc Phi Lê sẽ thắng thần."

Mạc phi Lê đứng dậy, mắt hần nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều chiếu vào mắt.

Chiều đôi mắt màu tím của hắn, giống như nhuộm thành màu hơi đỏ.

"Nếu muốn nói nguyên nhân, thì lâu chủ xuất hiện tại nơi này, hoàn toàn là vì một người."

Mạc Phi Lê mở miệng, từ từ nói ra.

"Bởi vì một người?"

Trái tim Âu Dương Sùng Hoa đập mạnh một cái.

"Đúng vậy."

Mạc Phi Lê đáp lời.

"Người nào?"

Rốt cuộc là ai, đã làm nàng trở thành tam tiểu thư của Âu Dương phủ?

"Cửu đệ của đương kim Hoàng đế, Cửu vương gia - Mặc Âm Trần."

Ánh mắt Mạc Phi Lê chậm rãi nhìn Âu Dương Sùng Hoa, gần từng chữ một.

"Cửu vương gia?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa hơi âm trầm, Cửu vương gia và nàng có quan hệ gì sao?

"Lâu chủ, có nghe qua vu thuật chưa?"

Ngón tay Mạc Phi Lê luồn vào tóc của mình.

Từng sợi tóc trắng luồn qua kẽ tay của hắn rơi xuống, tựa như một dòng suối.

"Vu thuật, chẳng qua là lời nói vô căn cứ, ta không tin những thứ này."

Âu Dương Sùng Hoa không tin quỷ thần, cũng tự nhiên sẽ không tin những thứ này.

"Ha ha, đáng tiếc, quả thật vu thuật tồn tại trên đời này."

Mạc Phi Lê nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi mắt hắn khẽ nheo một cái.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói điều gì?"

Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ mà cảm thấy Mạc Phi Lê toát ra sự bí ẩn, giống như quanh người hắn có cái gì đó bao phủ khiến người ta không thể đến gần, cũng thể đi vào.

Chỉ có thể cách bức tường vô hình mà tiếp xúc với hắn.

"Lâu chủ, cái gọi là kỷ ức, vô cùng kỳ diệu, nó có thể bị thay thế, có thể bị sửa đổi, càng có thể bị xoá bỏ, chỉ cần linh lực bước sóng (khoảng cách một chu kỳ dao động) phù hợp, lại có người biết vu thuật, đã có thể khiến tất cả trở nên rất bình thường. Mất trí nhớ, dĩ nhiên cũng là việc rất đơn giản."

Mạc Phi Lê nói xong, hắn cầm ly rượu đỏ xuống.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn rượu trong ly chảy xuống, nhưng khi nàng nhìn kỹ lần nữa thì chỉ thấy rượu chảy ngược lên, mỗi lần thấy rượu sắp chạm vào mặt bàn, thì bắt đầu chảy ngược dòng mà lên, một lần nữa trở lại trong ly rượu, cứ thế tuần hoàn.

"Đây là do vu thuật?"

Tròng mắt Âu Dương Sùng Hoa mở lớn, nàng đi tới, để nhìn cho rõ hơn.

Quả nhiên, nàng cũng không phải hoa mắt, ly rượu đúng là nghịch lưu, rồi tuần hoàn!

"Thật ra thì tất cả cũng chỉ là một hiện tượng giả thôi, thông thường chính chỗ hiện tượng giả này có thể thành công đầu độc lòng người."

Mạc Phi Lê đem ly rượu cầm đằng hoàng nay ngăn lại, vẫn là một ly đầy rượu.

Âu Dương Sùng Hoa vừa có chút hiểu rõ lời của Mạc Phi Lê, nhưng lại vừa không hiểu gì cả.

Chỉ cảm thấy lời nói của Mạc Phi Lê đầy huyền ảo.

"Lâu chủ nếu như muốn biết tất cả chân tướng, nhất định phải tìm được Cửu vương gia."

Mạc Phi Lê liếc mắt dò xét, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta sao phải tin lời nói của ngươi?"

Âu Dương Sùng Hoa đã sớm từ trong kinh ngạc thu hồi dòng suy nghĩ của mình, lời nói của Mạc Phi Lê, ai có thể chứng minh là thật.

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên đứng lên, nâng nhìn Mạc Phi Lê cùng Lạc Thanh Lư, nói: "Chuyện này xem ra, ta cần phải kiểm tra lại, cáo từ."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Trọng sinh 16

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên đứng lên, nâng nhìn về phía Mạc Phi Lê cùng Lạc Thanh Lư, nói: "Chuyện này xem ra, ta cần phải đi thăm dò một chút, cáo từ."

"Sùng Hoa."

Lạc Thanh Lư vội đứng lên, muốn chạy đuổi theo.

Lại bị Mạc Phi Lê chặn lại, "Đề nàng đi đi, hiện tại ngươi có nói gì, nàng cũng sẽ không tin tưởng."

"Nhưng." Lạc Thanh Lư chần chờ, "Nàng hiện tại cái gì cũng không nhớ, muốn đi thăm dò thế nào?"

Mạc Phi Lê bung ly rượu lên, đầu ngón tay khẽ vuốt qua miệng chén.

"Phi Lê, ngươi cái gì cũng tốt, chính là quá mức trầm mặc, khiến cho ta cũng không biết nói cái gì cho phải."

Lạc Thanh Lư nhướn người ra, nhìn phía bên ngoài, Âu Dương Sùng Hoa từ lâu đã biến mất ở trong viện.

"Tốt lắm, hiện tại muốn đuổi theo cũng đuổi theo không kịp, nhưng Sùng Hoa là lâu chủ, cũng một năm rồi, chuyện lớn nhỏ trong lâu chẳng lẽ còn muốn một mình ta làm lụng vất vả?"

Lạc Thanh Lư bụng đầy bức tức, nàng cực khổ một năm, thật vất vả mới đợi được Âu Dương Sùng Hoa trở lại.

Nhưng bây giờ.

"Ngươi yên tâm đi, nàng sẽ rất nhanh trở lại."

Mạc Phi Lê bình tĩnh mà tự tin, trên mặt hân hoan hồ hởi theo ý cười.

Lạc Thanh Lư nghi ngờ nhìn Mạc Phi Lê, thấy hắn như vậy, cũng ngưng lại lời nói.

"Trần Yên."

"Có thuộc hạ."

Lạc Thanh Lư vừa nói xong, một vị thiếu nữ mặc trang phục màu tím, uyển chuyển từ bên ngoài đi vào.

"Đi theo lâu chủ, âm thầm bảo vệ là được."

Lạc Thanh Lư nhìn về phía Liễu Trần Yên căn dặn.

"Dạ, thuộc hạ đi ngay."

Liễu Trần Yên đáp lời, đứng dậy, xoay người rời đi.

Mạc Phi Lê nhìn phương hướng Liễu Trần Yên rồi đi, nhẹ nhàng cười: "Ta xem ngươi càng lúc càng giống bảo mẫu rồi."

"Đúng vậy a, dù sao lời nói đầu là ngươi nói, ta có thể làm thế nào? Đứa nhỏ Trần Yên này, đi theo bên cạnh ta thời gian cũng không phải là một năm hai năm, nàng là người thích hợp nhất để đi theo bảo vệ lâu chủ."

Lạc Thanh Lưu hình như vô cùng tin tưởng thiếu nữ được gọi là Liễu Trần Yên.

"Uống rượu đi."

Mạc Phi Lê mang ý cười, bưng bầu rượu, hướng Lạc Thanh Lưu nói.

Lạc Thanh Lưu trừng mắt nhìn Mạc Phi Lê, cuối cùng, cũng cười hi hi một tiếng, cười đến có chút bất đắc dĩ cùng mờ mịt, nhưng vẫn là ngồi trở lại tại chỗ.

.....

Âu Dương Sùng Hoa từ Mãn Nguyệt lâu đi ra, chậm rãi dọc theo bờ Lạc Hà mà đi.

Có lẽ bởi vì chỗ này thuộc vùng hẻo lánh, cho nên hiếm thấy có người đi qua.

Gió mát nhẹ nhàng thổi tới, thổi tung hỗn độn mái tóc dài đen nhánh.

Không biết vì sao, càng đi gần tới bờ Lạc Hà, nàng cảm thấy được như đã từng quen biết.

Nàng đối với nơi này mà nói, hẳn phải là xa lạ mới đúng.

Vì sao, lại cảm thấy có phần quen thuộc xen lẫn hỗn loạn trong đó đây?

Lời Mạc Phi Lê nói, thỉnh thoảng lại thoáng qua trong đầu.

Âu Dương Sùng Hoa dừng lại, đứng cạnh bờ sông, nhìn mặt nước lăn tăn gợn sóng, trong lúc nhất thời nàng như bị cuốn hút vào trong đó.

Hiện giờ nàng cần phải đi như thế nào, đồng thời làm sao để tìm đường trở về?

‘Ngươi muốn lấy được đáp án, nhất định phải đi gặp một người —— Mạc Âm Trần.’

Lời của Mạc Phi Lê lần nữa hiện lên trong đầu, chẳng lẽ thật sự chỉ có đi tìm Mạc Âm Trần, mới có thể có được đáp án?

Tin, hoặc là không tin, hiện tại nàng nhất định phải lựa chọn.

Mạc Âm Trần, Cửu vương gia, vương triều Lung Nguyệt...

Hắn thật có thể cho nàng đáp án sao?

Âu Dương Sùng Hoa tự hỏi, nàng không hề muốn lại cùng người trong hoàng thất có cái gì liên quan, nhưng là bây giờ.

"Có trộm a —— người đầu mau tới, bắt kẻ trộm a ——"

Từ nơi không trung xa xôi truyền tới âm thanh kêu la, kéo Âu Dương Sùng Hoa từ trong trầm tư trở về.

Nàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong vườn hoa đó, có một người quần áo lam lũ đang chạy trốn.

Hắn tóc tai bù xù, làm cho không thể thấy rõ bộ dáng, nhưng tốc độ chạy trốn kia lại tương đối mau lẹ, người này chẳng lẽ có võ công?

Thời điểm Âu Dương Sùng Hoa muốn thu hồi tầm mắt, lại phát hiện phương hướng chạy trốn của người kia thay đổi, vốn là chạy thẳng, nhưng cũng ngay lúc đó quay đầu trở lại, hiện tại hắn đang chạy về phía của nàng.

Hơi nhú đầu lông mày, Âu Dương Sùng Hoa cũng không muốn cùng người này có gì dây dưa.

Đúng lúc muốn rời đi.

"Sùng Hoa, Sùng Hoa, cứu ta a. Cứu ta a."

Giữa lúc Âu Dương Sùng Hoa xoay người rời đi, người nọ lớn tiếng quát to kêu lên.

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên dừng bước, người này làm sao có thể biết tên nàng?

"Sùng Hoa, là ta a, Từ Mộc Dương, ta là Từ giáo sư a! Âu Dương Trung Tướng."

Từ Mộc Dương vén lên sợi tóc phủ khắp khuôn mặt, vừa chạy vừa kêu.

Trong nháy mắt Âu Dương Sùng Hoa có chút giật mình kinh ngạc, bởi vì nàng thật sự không ngờ, lại có thể ở chỗ này gặp được Từ Mộc Dương.

"Từ giáo sư?"

Âu Dương Sùng Hoa kinh ngạc nhìn chằm chằm, Từ Mộc Dương đã chạy đến trước người của nàng, cúi người, thở liên tục.

"Đúng vậy a, Sùng Hoa, là ta. Là ta Từ Mộc Dương a!"

Từ Mộc Dương thở hổn hển, hất lại một lần nữa vén tóc lên, gương mặt đen thui cùng một thân dơ dáy bẩn thỉu, khiến cho hắn nhìn không ra được là một vị giáo sư nổi tiếng, chỉ lưu lại là một phần nhếch nhác.

"Thật sự là ngươi, Từ giáo sư."

Mặc dù trên mặt hiện đầy vết bẩn, nhưng Âu Dương Sùng Hoa vẫn nhận ra Từ Mộc Dương.

Hắn ——

Như thế nào cũng giống như nàng, đến nơi này?

"Ăn trộm a, bắt kẻ trộm a ——"

Phụ nhân kia đuổi theo từ Mộc Dương, vừa chạy đến vừa kêu la.

Nàng thở hổn hển, chỉ vào Từ Mộc Dương, nắc nẻ: "Cái tên ăn trộm chết tiệt nhà ngươi, mau theo ta đi gặp quan!"

Nói xong, tiến lên, bắt lấy Từ Mộc Dương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Trọng sinh 17

Nàng thở hổn hển, chỉ vào Từ Mộc Dương, nắc nẻ: "Ngươi đáng chết, ăn trộm, ta muốn kéo ngươi đi gặp quan!"

Nói xong, tiến lên, sắp bắt được Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương vội trốn sau lưng Âu Dương Sùng Hoa, thò đầu ra nói: "Không phải chỉ là một cái bánh bao a, đại thẩm đến mức như vậy sao?"

"Cái gì một cái bánh bao, ngươi đáng chết, ăn trộm, rõ ràng ăn trộm ta một lồng bánh bao."

"Cái này đủ chứ."

Trong lúc hai người tranh chấp thì Âu Dương Sùng Hoa lấy ra một thỏi bạc, đưa đến trước mặt vị phu nhân.

Phu nhân nhìn t đĩnh bạc, hừ hừ nói: "Coi như số ngươi gặp may, cũng không hỏi một chút, danh hiệu Vương Phụng tử của ta, lại dám ở trong tiệm của ta ăn cắp." Nói xong, nàng nhận lấy bạc của Âu Dương Sùng Hoa, dùng răng cắn cắn, hài lòng rồi, còn không quên tròn mắt trừng Từ Mộc Dương.

Lúc này dường như mới hết giận mà buông lỏng tay ra.

Vương Phụng tử cầm bạc, dò xét nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Tiểu cô nương, không nhìn ra, ngươi có lòng dạ tốt như vậy, lại có thể trả tiền cho tên trộm."

"Hắn là bằng hữu của ta, ta chỉ vì bằng hữu."

Âu Dương Sùng Hoa không đổi thanh sắc trả lời Vương Phụng tử, Vương Phụng tử nhìn bộ dạng kẻ làm người ta có chút chán ghét.

"Bằng hữu?" Vương Phụng tử ngón tay chỉ Âu Dương Sùng Hoa lại nhìn Từ Mộc Dương, cười nói: "Bằng hữu này, thật đúng là có ý tứ, được rồi, tiền của ta ngươi đã trả, quần ngươi có phải là bằng hữu hay không làm gì."

Nói xong, Vương Phụng tử hướng về phía Từ Mộc Dương, lại nói: "Tiểu tử, về sau phải thông minh hơn một chút, không phải là chỗ nào cũng có thể ăn

trộm được."

"Bà nói nhảm nhiều như vậy làm gì, tiền không phải cho bà rồi sao, còn không mau đi."

Từ Mộc Dương vẫn không nói gì, nhưng bởi vì Vương Phượng tỷ gây sự mà biểu hiện tức giận.

Vương Phượng tỷ cong khóe môi, chẳng hề để ý nhún vai một cái đầu, "Lão nương còn không muốn quản các người đấy. Đi nha."

Dứt lời, Vương Phượng tỷ xoay người đi.

Từ Mộc Dương cho đến khi Vương Phượng tỷ rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai chân hần mềm nhũn, cả người cứ như vậy ngã ngồi trên mặt đất, thở mạnh.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, nhìn Từ Mộc Dương không ngừng lau mồ hôi, trong đầu có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

"Cô chờ tôi nghỉ một lát, tôi lại nói chuyện với cô."

Từ Mộc Dương tựa hồ xem thấu Âu Dương Sùng Hoa, cả người dứt khoát ngửa về phía sau, nằm trên bãi cỏ.

Âu Dương Sùng Hoa nghe Từ Mộc Dương nói, yên lặng ngồi xuống, ánh mắt nhìn mặt sông.

Hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng gió, hô hấp của Từ Mộc Dương dần dần bình phục lại, hần rót cuộc mở miệng lần nữa, nói: "Thật không nghĩ tới, dưới tình huống này gặp gỡ được cô, tôi mới vừa rồi còn cho là mình nhìn lầm đấy."

"Từ giáo sư, làm sao anh lại ở chỗ này? Thật sự là có chuyện gì xảy ra, tại sao tôi với anh."

Âu Dương Sùng Hoa sắp xếp ngôn ngữ, muốn hỏi rõ ràng.

Từ Mộc Dương ngậm cây cỏ dại, nói: "Về việc này tôi cũng không rõ ràng lắm, tôi chỉ biết khi tôi tỉnh dậy thì tất cả thay đổi, xui xẻo hơn nữa tôi lại không có đồng nào, cô không biết trong khoảng thời gian này tôi xui xẻo bao nhiêu đâu, cho nên, mới có thể làm chuyện như vậy."

"Anh cũng không biết?"

Âu Dương Sùng Hoa lặng lẽ mở mắt, còn tưởng rằng gặp gỡ Từ Mộc Dương sẽ có thu hoạch, kết quả hần xem ra so với mình cũng không tốt được bao nhiêu.

Chỉ nhìn chuyện hần ăn trộm vừa rồi thì biết.

"Nhưng nói đi thì nói lại, tôi không nghĩ đến, ngủ một giấc cũng có thể làm cho người ta xuyên qua."

Từ Mộc Dương đột nhiên ngồi dậy, trên mặt đầy vết bẩn, nhưng lại vô cùng hưng phấn.

"Sùng Hoa, tôi thật ra thì rất vui vẻ, tôi có thể đi tới nơi này, điều này nói rõ quan điểm của tôi là chính xác, quả thật chuyện xuyên không, mà không phải là hư cấu, cô cũng biết tôi vẫn đang làm nghiên cứu vấn đề này, không nghĩ tới, thật là không nghĩ đến a."

Từ Mộc Dương vừa nói đến nghiên cứu, thì càng hưng phấn.

Cũng không quan tâm Âu Dương Sùng Hoa có lắng nghe hay không, liền thao thao bất tuyệt nói ra một tràng

"Nghe anh nói như vậy, chúng ta ở chỗ này, nhất định có nguyên nhân?"

Mặc dù Từ Mộc Dương nghiên cứu những vấn đề rất hoang đường và kỳ lạ, nhưng mà đối với Âu Dương Sùng Hoa đã ở vương triều Lung Nguyệt mà nói, lại có một phần tin phục.

"Đúng vậy, nếu tôi không đoán sai, tôi đi tới nơi này, nhất định là cùng cái này có quan hệ."

Từ Mộc Dương nói xong, hần gơ tay lên, chỉ chiếc nhẫn trên tay mình.

"Anh nói là chiếc nhẫn này?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, nhìn ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn, nhìn qua tựa như một viên lưu ly bình thường.

"Đúng vậy a, cô ngàn vạn lần không được xem thường chiếc nhẫn này, nghe nói chủ nhân của chiếc nhẫn này, là vu thuật sư có linh lực tương đối cao, tôi còn điều tra ghi lại, chiếc nhẫn này là có một đôi."

Từ Mộc Dương nói xong, giống như là vuốt ve bảo bối, cẩn thận từng li từng tí vuốt chiếc nhẫn.

Lại vu thuật?

Như vậy Mạc Phi Lê nói không sai ư?

Chẳng lẽ trên đời này thật tồn tại những chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Nếu như Từ Mộc Dương là bởi vì chiếc nhẫn mà đến tới đây, như vậy nàng thì sao?

Tại sao nàng lại tới đây?

Từ Mộc Dương ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, cười nói: "Thế nào, cô không tin tôi sao?"

"Không phải là không tin, chẳng qua cảm thấy có chút khó tin, bởi vì lời nói của anh, mới vừa rồi tôi cũng đã nghe, có chút tương tự."

Theo như lời Âu Dương Sùng Hoa nói, dĩ nhiên là Mạc Phi Lê nói cho nàng biết.

"A? Cô vừa rồi nghe được cái gì rồi hả?"

Từ Mộc Dương nhất thời tới hăng hái, thật ra thì trong khoảnh khắc thấy Âu Dương Sùng Hoa, hắn có một loại cảm giác đặc biệt.

Hơn nữa, giúp hắn tìm được Âu Dương Sùng Hoa chính là chiếc nhẫn này, là nó dẫn dắt hắn, mới có thể để cho hắn phát hiện Âu Dương Sùng Hoa.

"Chỉ là thấy một người, hắn phải là một vu thuật sư."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Trọng sinh 18

"Chỉ là thấy một người, hắn hắn là một vu thuật sư."

Nếu như lời nói Mạc Phi Lê cùng Từ Mộc Dương là thật, như vậy Mạc Phi Lê rất có thể là một vu thuật sư.

Hiện tượng của ly rượu chảy ngược kia, còn có cặp mắt màu tím cùng tóc trắng, cũng đã nói lên Mạc Phi Lê đúng là không bình thường.

Huống chi Lạc Thanh Lưu đã nói qua, vào một năm trước Mạc Phi Lê cũng biết Âu Dương Sùng Hoa bị mất trí nhớ.

"Cái gì ——"

Từ Mộc Dương bỗng dưng đứng lên, ngơ ngác nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Làm sao vậy?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn về phía vẻ mặt kinh ngạc của Từ Mộc Dương.

"Ta mấy ngày nay, đều ở cùng vu thuật sư, nếu suy đoán của ta không sai, chiếc nhẫn này là vu thuật gì đó, nhất định cũng chỉ có vu thuật sư mới có thể mở ra. Cho nên, nếu chúng ta muốn trở về, nhất định phải tìm được vu thuật sư, người bây giờ lại nói cho ta biết, người vừa rồi mới thấy qua một cái, ta như thế nào có thể không kích động?"

Từ Mộc Dương nói ra suy đoán của mình.

"Ta cũng không thể khẳng định, nhưng mà hắn quả thật phi thường, không giống người bình thường."

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng Từ Mộc Dương.

"Mặc kệ có phải hay là không, bây giờ người dẫn ta đi gặp hắn, chẳng phải sẽ biết."

Từ Mộc Dương đã không chờ đợi được, rất muốn gặp mặt vu thuật sư tồn tại trong truyền thuyết ——.

Vấn đề quan trọng nhất có liên quan đến là có thể trở về hay không?

Âu Dương Sùng Hoa chần chờ, chẳng lẽ hiện tại lại trở về Mãn Nguyệt lâu?

"Thế nào Sùng Hoa, tại sao còn chưa đi?"

Từ Mộc Dương đi được vài bước, lại phát hiện Âu Dương Sùng Hoa cũng không có đi theo, bắt buộc đi phải quay trở lại đến trước mặt nàng hỏi.

"Thật ra hẳn để cho ta đi tìm một người, hẳn nói, chỉ có đến tìm người kia, mới có thể cho ta biết đáp án."

Âu Dương Sùng Hoa không rõ ràng lắm, rốt cuộc có nên tin tưởng lời Mạc Phi Lê nói hay không?

"Sùng Hoa, ta như thế nào càng nghe càng mơ hồ, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, ngươi phải kể từ đầu tới đuôi cho ta biết rõ."

Từ Mộc Dương hình như cũng nhận thấy được sự tình không đơn giản.

Âu Dương Sùng Hoa gật đầu một cái, thờ dài, nói: "Sự tình kỳ thật là như vậy, ta."

Từ Mộc Dương nghe Âu Dương Sùng Hoa trình bày, khi thì kinh ngạc, khi thì nghi ngờ, khi thì vỗ ngực liên tục, khi thì thờ dài liên tiếp.

Khi Âu Dương Sùng Hoa nói xong, hẳn cũng không chỉ có thờ dài thật dài, "Không nghĩ tới cảnh ngộ của ngươi so với ta cũng không tốt hơn được bao nhiêu, bất quá bây giờ ta cũng có thể hiểu rõ ràng, vì cái gì ngươi phải mặc một thân y phục, trang sức hoa lệ như vậy, có thể đưa cho ta thức ăn hay tiền bạc a."

Không thể không nói, tạo hóa trên ngươi, Âu Dương Sùng Hoa lại có thể gặp phải sự tình phức tạp, khó khăn như vậy.

Một Trung tướng đang yên lành, không hiểu đến nơi này lại có thể trở thành hoàng đế cá chậu chim lồng (ý nói cuộc sống tù túng bó buộc nhĩ)

"Xem ra cái người tên Mạc Phi Lê kia, cho dù không phải vu thuật sư, nhất định cũng cùng vu thuật sư có quan hệ nào đó. Không được, Sùng Hoa, hiện tại ngươi phải lập tức dẫn ta đi gặp mặt hắn."

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nói ra ý tứ của mình.

"Ngươi đã muốn gặp hắn như vậy, ta liền dẫn ngươi đi."

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt, nhìn về hướng một tòa lầu cao phía trước, bất quá, nàng cũng chỉ vừa ra khỏi Mãn Nguyệt lâu không lâu.

Lại không nghĩ tới nhanh như vậy đã muốn trở về.

"Đi thôi, ngươi không phải muốn tiếp tục ở trong này ỉ?"

Từ Mộc Dương thúc giục Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa gật đầu, quả thật nàng không muốn tiếp tục sống ở chỗ này, nơi này mặc dù cho nàng cảm giác vài phần quen thuộc, nhưng đúng hơn là một phần áp lực, ngực như bị cái gì đó áp chế, hít thở như thế nào cũng không thông.

Nghe tiếng Từ Mộc Dương thúc giục, Âu Dương Sùng Hoa cuối cùng cũng cất bước, mang theo hắn đi về hướng Mãn Nguyệt lâu.

Từ Mộc Dương lần đầu tiên nhìn thấy bề ngoài của Mãn Nguyệt lâu, cũng không khác gì Âu Dương Sùng Hoa.

"Không nghĩ tới cái chỗ này, lại có thể có một tòa lầu các mỹ lệ như vậy."

Từ Mộc Dương từ đáy lòng tán thưởng nói.

"Đi thôi."

Âu Dương Sùng Hoa dẫn đầu bước vào cửa viện, cũng giống như lúc mới tới khi đó, trong nội viện này vẫn là không thấy một người.

Dựa theo đường đi trong trí nhớ, Âu Dương Sùng Hoa dẫn Từ Mộc Dương đi tới đứng trước lầu.

Vừa rồi Lạc Thanh Lưu cũng là như vậy mang theo nàng lên lầu hai.

"Ta hiện tại rốt cuộc biết được chân lý bốn chữ say rượu mê tiền, nghĩ đến những người cổ nhân này, cũng thật là biết hưởng thụ, ít nhất so với hưởng thụ của ta, cũng chỉ là một lầu các, lại có thể chế tạo thanh lịch tao nhã như vậy."

Từ Mộc Dương lần nữa sợ hãi than.

Âu Dương Sùng Hoa nghe qua, chỉ là nhàn nhạt đảo một vòng lông mày, đi lên lầu hai.

"Nơi này chính là chỗ mới vừa rồi ta gặp được Mạc Phi Lê."

Nàng nói xong đẩy ra cửa phòng, bài trí bên trong vẫn còn ở đây, đáng tiếc.

"Người không phải nói, mới vừa rồi còn ở nơi này uống rượu sao? Thế nào hiện tại một người cũng không có?"

Từ Mộc Dương bước vào cánh cửa, giống như là Lưu bà bà tiến vào đại quan viên, nơi nơi đều khiến cho hắn cảm thấy mới lạ cùng hưng phấn.

Những thứ này vốn là chỉ có thể thấy từ trên sách khảo cổ gì đó, ở chỗ này lại có thể tận mắt nhìn thấy, còn có thể tự tay sờ được.

"Wow, chủ nhân Mãn Nguyệt lâu này nhất định là một người giàu có, người nhìn xem những thứ đồ này, đều là bảo bối a. Nếu lấy về một cái, liền đủ cho chúng ta ăn uống cả đời."

Từ Mộc Dương cầm một pho tượng tam thái gồm sứ, trong miệng khen không dứt.

"Đáng tiếc, lâu chủ trong miệng bọn họ, bắt quả chỉ là người vô dụng, cái gì cũng không biết."

Đầu ngón tay Âu Dương Sùng Hoa lướt nhẹ qua mặt bàn, nhưng thứ ở phía trên chính là mới vừa rồi nàng đều vẫn không động qua, chẳng qua Lạc Thanh Lưu cùng Mạc Phi Lê đã biến mất, ngay cả những Hồng Y tỷ nữ kia cũng không thấy.

Chỉ là, những thứ món ngon này, còn có trong phòng tràn đầy mùi rượu Nguyệt Hương, rõ ràng nói cho nàng biết, quả thật vừa rồi nàng ở trong này có gặp qua Mạc Phi Lê!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Trọng sinh 19

Nhìn những món ngon kia, còn có mùi rượu Nguyệt Hương tràn đầy trong phòng đã cho Âu Dương Sùng Hoa biết rõ, quả thật mới vừa rồi nàng gặp Mạc Phi Lê ở chỗ này. . .

"Sùng Hoa, đây là."

Từ Mộc Dương đi tới trước bàn, nhìn thức ăn trên bàn, mùi rượu kì lạ, còn những thức ăn này làm cho bụng hắn cồn cào.

Đã nhiều ngày hắn chưa ăn cái gì, vừa rồi trong tiệm của Vương Phụng tỷ mới chỉ ăn trộm mấy cái bánh bao thì đã bị bắt.

Căn bản cũng chưa no.

"Bọn họ chắc vừa rồi đi không lâu, anh đói bụng?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn một vòng bốn phía, phát hiện hương trong lư hương vẫn đang cháy, đoán Lạc Thanh Lưu và Mạc Phi Lê rồi đi không lâu.

Hơn nữa, nhìn hai mắt phát sáng của Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương gãi gãi đầu, sờ sờ bụng của mình, có chút ngượng ngùng, nói: "Tôi quả thực có đói một chút, nhưng những món ăn này, và rượu này."

"Cũng không có vấn đề, rượu này tôi mới vừa uống, nhưng cũng chưa ăn, tôi nghĩ có lẽ Mạc Phi Lê để lại cho chúng ta."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, từ từ ngồi xuống.

Mạc Phi Lê có thể tính được chuyện của một năm sau, chỉ một khắc này (một khắc bằng 15') nhất định có thể tính được nàng có thể trở lại.

Chẳng lẽ Mạc Phi Lê có ý rồi đi, không muốn để cho nàng nhìn thấy hắn.

"Nếu đúng như vậy, Mạc Phi Lê quả thật đáng gặp."

Từ Mộc Dương quẹt quẹt cằm, lau lau rồi nuốt nước miếng, cũng không nhẫn nại nữa, sau khi ngồi xuống, liền cầm chiếc đĩa.

"Cô xem nơi này cư nhiên để bốn bộ bát đĩa."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn mặt bàn, kinh ngạc phát hiện, cư nhiên nhiều hơn một bộ bát đĩa.

Vốn chỉ có ba bộ, nhưng bây giờ lại nhiều thêm một bộ, chuyện này giống như nói cho hai người biết bọn họ đã sớm biết, nàng sẽ trở lại, hơn nữa còn

mang thêm một người trở lại.

"Được rồi, chờ tôi com nước no nê, chúng ta đi tìm."

Từ Mộc Dương cầm đĩa, không khách khí nữa mà ăn uống.

Âu Dương Sùng Hoa cũng không lạc quan như Từ Mộc Dương, nàng chỉ cảm thấy chuyện càng ngày càng kỳ lạ khó lường.

Từ Mộc Dương ăn vô cùng chuyên chú, hẳn thậm chí không ngẩng đầu liếc mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa, tựa hồ tâm tư đều để trên bàn với những món ăn ngon.

Cho đến khi thấy Âu Dương Sùng Hoa bên cạnh không động đĩa, mới ngẩng đầu lên, động tác gấp thức ăn vẫn không dừng lại.

"Sùng Hoa, sao cô không ăn, cô không đói sao?"

Vừa bỏ thức ăn vào miệng vừa hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Từ Mộc Dương bận rộn ăn uống, nhũu mày một cái, "Anh đói đến thế này sao?"

"Cô thử bốn ngày bốn đêm không có một hột com xem, sẽ biết vì sao tôi đói như vậy."

Từ Mộc Dương đối với những xui xẻo mình gặp, cảm thấy hết sức uất ức.

"."

Bốn ngày bốn đêm đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói, đơn giản là chuyện thường như com bữa, nghĩ đến quá khứ thi hành nhiệm vụ, xem như nửa tháng năng không ăn cũng chắc chắn không giống như Từ Mộc Dương.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, nàng vòng qua cửa hình vòm, đi tới chỗ Mạc Phi Lê đánh đàn lúc nãy.

Đàn vẫn lẳng lặng nằm trên án kê, hương nhang vẫn vít ở bốn phía, lụa trắng đón gió nhẹ nhàng phiêu động.

Cho dù hiện tại là người đi lâu trông, nhưng chỗ ngồi tựa hồ còn sót lại phần khí tao nhã của Mạc Phi Lê.

Âu Dương Sùng Hoa đưa dây đàn, khi đầu ngón tay chạm dây đàn, mộ thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Nàng bỗng dừng, giống như bị chặn tay, chợt rụt trở về.

Đây là cảm giác gì, giống như tay bị dây đàn hấp dẫn khiến cho nàng bị thu hút một lúc lâu.

Hẳn là muốn tiến lên khảy đàn.

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ chạm vào đàn, tại sao có thể có cảm giác kỳ diệu như vậy?

"Sùng Hoa, cô hứng thú với nó sao?"

Từ Mộc Dương chẳng biết lúc nào đã đứng lên, hẳn ăn được tương đối thỏa mãn, rót cuộc no bụng, trên mặt hiện lên nụ cười.

"Không biết."

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu, cũng không phải là hứng thú, có thể chỉ là xúc động nhất thời.

"Tôi còn tưởng rằng cô thích, thật là đáng tiếc."

Từ Mộc Dương bóp cổ tay lắc đầu, hẳn đi tới, an vị ở cầm trước án.

Hắn giống như là vô cùng hưng phấn vuốt cầm, vậy mà, nhưng mà khi hắn kéo lên một dây đàn thì.

"Chớ kéo, rất dễ đứt."

Âu Dương Sùng Hoa bật thốt ra.

Từ Mộc Dương nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Thì ra cô hiểu loại đàn cổ này?"

"Tôi."

Âu Dương Sùng Hoa muốn trả lời, lại đột nhiên, cả người lui về phía sau xoay một cái, nhanh chóng chạy đến hàng hiên, "Người nào, ra đi."

Đáy mắt vừa thoáng qua một bóng dáng, khiến Âu Dương Sùng Hoa đề phòng, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Sùng Hoa."

Từ Mộc Dương cau mày, hần từ trên chiếu đứng lên, vội vã đi tới cửa, cùng Âu Dương Sùng Hoa sóng vai mà chiến đấu.

"Ta thấy người rồi, mau ra đây."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn chăm chú về phía hàng hiên, cho dù là thoáng qua cũng không phải là ảo giác, quả thật có người đang giám thị bọn họ.

"Không có đâu, thật sự có người sao Sùng Hoa?"

Từ Mộc Dương dò xét, một tay leo lên cửa, nhìn bên ngoài, nhưng hần cũng không chú ý.

"Ừ, vừa rồi tôi thấy chỗ này có cái bóng thoáng qua, mặc dù thân thủ không tệ, rất nhanh liền biến mất, nhưng tôi thấy được."

Âu Dương Sùng Hoa vừa nói xong, hướng bên trái bước đi, nàng hướng Từ Mộc Dương nháy mắt ra dấu.

Từ Mộc Dương gật đầu một cái, ý bảo Âu Dương Sùng Hoa là hần hiểu.

Hon nữa đem thân thể từ từ rút trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Trọng sinh 20

Từ Mộc Dương gật đầu, ý bảo Âu Dương Sùng Hoa, hần hiểu.

Hon nữa lấy thân thể từ từ lui trở ra.

"A nha, thì ra hần ở trong này ——"

Âm thanh Từ Mộc Dương hô to, Âu Dương Sùng Hoa xoay người một cái, nhanh chóng nhảy lên bên trái xà nhà, mau lẹ như một trận gió xẹt qua.

Cùng lúc đó, thanh âm đánh nhau từ trên xà nhà truyền đến.

Từ Mộc Dương nghe được tiếng đánh nhau, vội chạy đến xem.

Thật đúng là có người ở trên xà nhà cùng Âu Dương Sùng Hoa so chiêu.

Hon nữa nhìn thân hình mảnh khảnh kia, rõ ràng chính là nữ nhân.

Âu Dương Sùng Hoa ra quyền tốc độ hết sức nhanh mà hung ác, nhưng thân thủ đối phương lại tương đối nhẹ nhàng.

Mặc dù ra quyền không nhanh chóng như Âu Dương Sùng Hoa, nhưng cũng bởi vì phần nhẹ nhàng này, mỗi lần đều biến nguy thành an.

Âu Dương Sùng Hoa phát hiện võ công của đối phương so với nàng không hề yếu, thậm chí còn cao hơn nàng một chút, chẳng qua giống như là cố ý nhường cho nàng.

Có tầng này ý thức, Âu Dương Sùng Hoa rất nhanh trở mình một cái, người từ trên xà nhà nhảy xuống.

Trong lúc Âu Dương Sùng Hoa nhảy xuống xà nhà, người nọ cũng không có thừa thắng xông lên.

"Người là người của Mãn Nguyệt lâu?"

Âu Dương Sùng Hoa đứng trên hàng hiên, người đứng thẳng ở phía trên cô gái.

Nữ tử đứng là phụng mệnh Lạc Thanh Lưu âm thầm bảo vệ Âu Dương Sùng Hoa, Liễu Trần Yên. Chỉ là không nghĩ tới, nàng luôn luôn kiêu ngạo về

khinh công của mình, nay lại có thể nhanh như vậy đã bị Âu Dương Sùng Hoa phát hiện.

Liễu Trần Yên nhẹ nhàng nhảy xuống, đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, quỳ một gối trên đất, cung kính nói: "Thuộc hạ là Liễu Trần Yên phụng mệnh của Lạc tá sứ, bảo vệ an toàn cho lâu chủ."

"Lạc Thanh Lưu."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Liễu Trần Yên, nàng diện mạo thật thanh tú, sống mũi cao vút, khuôn mặt tròn trắng nõn, ngược lại có chút giống con lai.

"Dạ, chính là Lạc tá sứ."

Liễu Trần Yên đáp lời.

"Ta không phải là lâu chủ, cho nên người bảo vệ làm người rồi, bây giờ người lập tức đi nói cho Lạc Thanh Lưu, ta muốn gặp nàng cùng Mạc Phi Lê."

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa lướt nhẹ qua tia sáng, hướng về phía dưới lầu.

"Nhiệm vụ của Trần Yên là bảo vệ lâu chủ."

Liễu Trần Yên tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của nàng, nói gì cũng không nguyện ý rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa đang định mở miệng lần nữa, lại bị Từ Mộc Dương bên cạnh vẫn lặng lẽ đang quan sát, giành nói trước.

"Sùng Hoa, thì ra người chính là lâu chủ Mãn Nguyệt lâu a."

Hắn nói xong, vui cười tiến lên, thân thiện khoác cánh tay lên vai của Âu Dương Sùng Hoa.

Lôi nàng vào trong phòng.

Âu Dương Sùng Hoa cau mày, vai nàng run run: "Từ giáo sư."

"A nha, đừng vô tình như vậy, nói gì chúng ta cũng là đồng chí."

Từ Mộc Dương nhún nhún vai, không cho là đúng cười hắc hắc.

"Người kéo ta vào đây làm cái gì?"

Về mặt Âu Dương Sùng Hoa âm trầm.

"Ta kéo người vào đây, đương nhiên là có nguyên nhân. Người nghĩ a, nếu bọn họ coi người là lâu chủ, đó không phải là một chuyện tốt sao?"

Từ Mộc Dương suy nghĩ chuyện không phải đơn giản như vậy, chỉ nhìn thân thủ vừa rồi của Liễu Trần Yên, khiến cho hai mắt Từ Mộc Dương tràn đầy ánh sáng.

Bên cạnh nếu có người như vậy bảo vệ, trên đường đi cũng có chút an tâm.

"Chúng ta chưa quen cuộc sống ở nơi này, lại muốn có một chỗ dừng chân. Còn nữa..., Lạc Thanh Lưu không phải đã nói với người, Mãn Nguyệt lâu này là đệ nhất thiên hạ tổ chức tình báo sao?"

"Người rút cuộc muốn nói cái gì?"

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt nhìn Từ Mộc Dương, sắc mặt của nàng mặc dù không có chuyển biến tốt, nhưng giọng nói hiển nhiên đã hòa hoãn xuống.

"Ta nói, sao người không lợi dụng bọn họ, giúp chúng ta tìm ra biện pháp trở về?"

Từ Mộc Dương ở bên cạnh khẽ sát vào tai Âu Dương Sùng Hoa, khẽ thấp tiếng nói.

"Người muốn ta tiếp nhận cái thân phận này?"

Âu Dương Sùng Hoa nâng lên nửa bên lông mày, con ngươi đen lạnh lẽo, lóe lên ánh sáng rực rỡ trong suốt.

"Ân, chẳng những tiếp nhận, hơn nữa phải đem toàn bộ quyền hành nắm trong tay, để cho Mãn Nguyệt lâu chân chính trở thành của người."

Trên mặt Từ Mộc Dương cười cười, nhưng trong hai mắt, lại lóe tia sáng gian xảo.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn về mặt gian trá của Từ Mộc Dương, con ngươi đen rung chuyển, chậm rãi lắng đọng xuống.

Lời Từ Mộc Dương nói, cũng không phải không có đạo lý, quả thật đây là biện pháp tốt nhất.

Cũng là phương pháp nhanh nhất.

Nhưng, chẳng biết tại sao, nàng lại có loại đau buồn âm thầm.

Chuyện tuyệt đối sẽ không đơn giản như bọn hán nghĩ như vậy.

"Sùng Hoa, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, ta cũng không biết, người tốt cuộc tại sao được đối đãi như thế, nhìn người mặc sức ăn uống, so với ta rõ là tốt hơn nhiều."

Từ Mộc Dương chỉ vào một đầu bù xù dơ bẩn của hán, suy nghĩ lại hán trước kia mặc dù không bằng ai, nhưng cũng không có giống như bây giờ, nghèo túng cùng nhếch nhác a.

Âu Dương Sùng Hoa trên dưới đánh giá Từ Mộc Dương, không nói một câu đi trở lại trước cảm án.

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, sờ sờ đôi môi, cười nói: "Liễu cô nương, người cũng không cần phải ở bên ngoài a, dù sao cũng đã bị chúng ta phát hiện, sao không đi vào, cùng chúng ta tâm sự a."

Nói xong, từ Mộc Dương lộ người ra, nhìn về phía Liễu Trần Yên vẫn đang đứng ở cửa.

Thật đúng là Đại Mỹ Nhân a, nhưng chỉ là tên tay chân, thật sự là đáng tiếc. . .

Liễu Trần Yên nhàn nhạt liếc nhìn Từ Mộc Dương, cũng không có tiến vào trong phòng, vẫn đứng ở cửa, quang minh chính đại trở thành thần giữ cửa.

Từ Mộc Dương thu lại ánh mắt, lòng tốt của hán thật đúng là không được báo đáp nha.

Biết rõ không lay chuyển được Liễu Trần Yên, Từ Mộc Dương cũng chỉ có thể hậm hực bước nhanh trở về phòng.

"Sùng Hoa, có thể tìm cho ta bộ quần áo để thay đổi hay không, ta muốn tắm rửa một chút, đem cái thân xúi quẩy này tẩy cho sạch."

Từ Mộc Dương đi tới trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa, chỉ vào y phục trên người.

Âu Dương Sùng Hoa tiện tay ném một thỏi bạc vụn cho Từ Mộc Dương, cũng không có nói một câu.

Từ Mộc Dương nhìn bạc vụn trong tay dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ còn để cho hán tự đi mua hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Trọng sinh 21

Âu Dương Sùng Hoa chú tâm nhìn đàn cổ, sự rung động vừa rồi vẫn còn ở trong lòng, ngay cả tay cũng không thể khống chế mà đặt trên dây đàn.

Nhẹ nhàng gây dây đàn, từ đầu ngón tay phát ra một âm thanh êm dịu.

Từ Mộc Dương kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa, tiến lên trước, hỏi: "Sùng Hoa, cô thật sự biết chơi đàn cổ?"

Đầu lông mày của Âu Dương Sùng Hoa khẽ nhíu lại, nàng ngưng thần nhìn dây đàn, thử gây mấy cái, vô cùng kỳ quái, tay giống như bị dẫn dắt, tự động cứ chạm vào dây đàn mà gây.

Nhưng làm nàng ngạc nhiên hơn nữa, âm điệu nàng gây lên lại có thể là bài mà Mạc Phi Lê vừa mới chơi.

Hơn nữa, tiếng đàn bất kể thế nào nghe, đều giống như tiếng đàn của Mạc Phi Lê, không so sánh.

Nàng biết chơi đàn cổ từ khi nào?

Hay là chủ nhân của thân thể này chính là cao thủ chơi đàn, cho nên thân thể này cũng chỉ vì quen thuộc nên mới có chuyện như vậy xảy ra.

Chẳng biết tại sao, tâm tình trong bài hát đó, từ từ trầm xuống.

Từ Mộc Dương hán là si mê khúc đàn tuyệt vời này, Cao Sơn Lưu Thủy hùng dũng, dòng suối nhỏ chảy róc rách, từng âm điệu giống như đánh động vào tâm hồn.

Tâm không khỏi rung động theo tiếng đàn.

Bản thân chưa từng bị âm điệu nào rung động như vậy, theo lời của người xưa, đây chẳng phải là khúc nhạc chỉ có ở trên trời, nhân gian nào có mấy lần nghe thấy a.

"Làm sao anh vẫn còn ở đây?"

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên thì phát hiện Từ Mộc Dương đứng ngơ ngác ở trước bàn.

Từ Mộc Dương nghe Âu Dương Sùng Hoa nói, như ở trong mộng mới tỉnh lại, thân thể run rẩy, nói: "Sùng Hoa, cô thật khiến cho tôi mở rộng tầm mắt, thì ra thế giới này thật sự có âm thanh hay đến vậy a."

"Anh không phải muốn đi tắm sao? Thế nào còn đứng ở đây?."

Âu Dương Sùng Hoa xoay người, nài nỉ đối với lời ca ngợi của Từ Mộc Dương mà nói, càng tăng thêm phần nghi ngờ.

"A, tôi chỉ muốn nói, cô cho tôi ngân lượng để làm gì, chỗ này có nước có phòng, còn có thể không có bồn tắm cho tôi sao?"

Từ Mộc Dương chỉ xung quanh Mãn Nguyệt Lâu, hẳn không tin không có chỗ tắm.

"Vậy anh tìm đi, tôi đi ra ngoài một chút."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, đi tới cửa phòng.

Từ Mộc Dương vừa muốn theo sau, không nghĩ tới từ bên ngoài đi vào một đám thiếu nữ.

Chỉ thấy các thiếu nữ mỗi người đều mặc y phục đỏ thẫm, đến trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, cúi lạy nói: "Nô tỳ tham kiến lâu chủ."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xuống, nhìn Hồng Y tỳ nữ vừa biến mất lúc nãy, thế nào bây giờ lại đi ra?

"Lâu chủ, Mạc Hữu Sứ nói qua, chỉ cần nghe được tiếng đàn, sẽ để cho chúng ta đi ra gặp lâu chủ."

Một người trong đó tựa hồ là tỳ nữ dẫn đầu, tiến lên nói.

"Mạc Phi Lê quả là đoán việc như thần, các người đều đứng lên đi."

Âu Dương Sùng Hoa cười khẽ một tiếng.

"Lâu chủ, có cái gì xin cứ việc phân phó các nô tì."

Tỳ nữ hạ thấp người mà nói.

"Vậy thì dẫn hân đi tắm thay quần áo đi."

Âu Dương Sùng Hoa chỉ vào Từ Mộc Dương, phân phó nói.

"Dạ, lâu chủ."

Thủ lĩnh tỳ nữ đáp lời, phân phó mấy tỳ nữ phục vụ Từ Mộc Dương tắm rửa.

Từ Mộc Dương cười nhìn Âu Dương Sùng Hoa, lặng lẽ hướng nàng giơ ngón tay cái lên, xem ra đã giải quyết được vấn đề tắm rửa.

Âu Dương Sùng Hoa đưa mắt nhìn Từ Mộc Dương theo tỳ nữ rời đi, lúc này mới xoay người, nhìn về phía thủ lĩnh tỳ nữ, hỏi: "Mạc Phi Lê và Lạc Thanh Lưu đâu?"

"Bẩm lâu chủ, Tả Hữu Sứ ở một canh giờ trước, đã rời khỏi Mãn Nguyệt lâu rồi, bọn họ nói, chờ lâu chủ tìm được người muốn tìm, tự nhiên sẽ trở lại. Lâu chủ, nếu có chuyện gì, có thể phân phó Trần Yên, Trần Yên sẽ đem lời của lâu chủ, truyền cho Tả Hữu Sứ."

"Vậy sao, không nghĩ tới bọn họ suy tính thật là chu đáo, được rồi, các người cũng đi ra ngoài đi."

Âu Dương Sùng Hoa nghe thủ lĩnh tỳ nữ nói, không khỏi nhìn về phía Trần Yên ở cửa phòng.

Xem ra Mạc Phi Lê và Lạc Thanh Lưu thật sự là cố ý tránh mình, mục đích của bọn họ chính là cho nàng đến chỗ này làm lâu chủ, hiện tại nàng đã quyết định lưu lại, cho nên những tỳ nữ này cũng xuất hiện.

Thật là một kết quả tốt.

.....

Từ Mộc Dương đổi ý phục, rồi vội vàng vàng tìm Âu Dương Sùng Hoa.

Đi vào trong phòng, đi loanh quanh một vòng, cũng không tìm được Âu Dương Sùng Hoa, Từ Mộc Dương đang định đi ra khỏi gian phòng, chỉ thấy Liễu Trần Yên đứng lúc tiến vào, không khỏi dừng bước.

Trên tay Liễu Trần Yên cầm một xấp công văn, đi vào trong phòng, thấy Âu Dương Sùng Hoa không ở đây, đang muốn rời đi, không nghĩ tới.

"Chớ đi a Liễu cô nương, không muốn nhìn ta sao?"

Từ Mộc Dương mở quạt giấy trong tay, thân mặc trường bào lục sắc, khiến gương mặt trắng nõn của hắn càng trắng nõn hơn, càng làm cho hắn thêm tuần dật tiêu sái.

Hắn hiện tại cũng xem là một công tử tuần tú.

"Từ công tử, không biết người gọi Trần Yên có chuyện gì?"

Liễu Trần Yên cúi đầu, hỏi.

"Đừng gờ bó như vậy, ta thấy Sùng Hoa không ở đây, có chút nhàm chán, vừa hay nhìn thấy cô, cô trò chuyện với ta đi."

Từ Mộc Dương đi lên trước, giờ tay nhắc chân đều thể hiện mình là người không câu nệ.

"Lâu chủ chắc là ở trong hoa viên, hiện tại Trần Yên có chuyện muốn xin phép lâu chủ, Từ công tử có muốn theo Trần Yên đi gặp lâu chủ không?"

"Như vậy a." Từ Mộc Dương dùng cán quạt vỗ ba cái dưới cằm, ngẫm nghĩ, nói: "Được rồi, nếu như vậy, làm phiền Liễu cô nương dẫn đường rồi."

"Xin mời Từ công tử."

Liễu Trần Yên đi trước dẫn đường.

Từ Mộc Dương thu hồi cây quạt, theo Liễu Trần Yên đi ra khỏi phòng, tầm mắt của hắn lại không chớp nhìn chăm chăm Liễu Trần Yên dẫn đường phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Trọng sinh 21

Giẫm trên đường đá nhỏ, từ từ đi về phía trước.

Tà dương (mặt trời sắp lặn) như máu, ánh nắng chiều nhuộm đỏ chân trời.

Xa xa trên gò núi, đồng cỏ bị ánh tà dương nhuộm thành một mảnh vàng óng ánh, giống như hoàng kim (vàng) trải sát ruộng lúa, chói lọi mắt người, mà cái bóng đối diện lại đen ngòm, không thấy rõ cụ thể.

Âu Dương Sùng Hoa dõi mắt nhìn về phương xa, bầu trời cùng ruộng đất đối nghịch, sương khói bốc hơi, xám mờ một mảnh, cảnh vật mơ hồ không rõ, ánh sang màu tím nhạt mê ly theo ánh nắng không ngừng biến hóa, làm cho người ta như thấy được, tất cả nơi đây đều là cảnh trong mộng.

Trong viện nhân tạo, ánh sang mê ly theo dòng suối nhỏ uốn lượn chảy ra.

Chỉ là trọng (một trọng là mười thước ta) rộng, chỉ là thước sâu, trong suốt mát lạnh, quanh co ngoằn ngoèo, không nhanh không chậm xuyên qua dưới chân, hình ảnh trải rộng đồng cỏ, đón ánh nắng từ hướng mặt trời chiếu xuống uốn lượn mà đi.

Tiến vào ba bước lùi lại hai bước, bộ pháp (cách thức đi bộ) rắc cỡ ngại ngại, tựa như tình nhân ngượng ngùng đi đến hẹn hò với hoàng hôn.

Hoàng hôn ước hẹn sao?

Vậy tình nhân chờ đợi của nó có biết, nó ở chỗ này bản thân ngơ ngác?

Có biết lòng của nó phen này xấu hổ, ngượng ngùng?

Âu Dương Sùng Hoa tự giấu cười một tiếng, chỉ là nhàn hạ ra ngoài tản bộ, cũng có thể nghĩ đến muốn những thứ này.

Tâm tình đặc biệt bình thản, kể từ đi tới Lung Nguyệt, nàng hình như không bước chân ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ cùng chén thuốc làm bạn.

Giống như là Điều Nhi (loại chim nhỏ) bị bẻ gãy cánh.

Nhìn Từ Mộc Dương cả người như là cả lơ phất phơ, chỉ là khi nói ra, luôn nói trúng tim đen.

Quả thật, mấy ngày ở tại hoàng cung, nàng giống như Điều Nhi, bị giam cầm ở trong lồng.

Cái loại tư vị đó cũng không phải là chưa từng thử qua.

"Lâu chủ."

Liễu Trần Yên cúi đầu, từ sau vội vã đi đến.

Âu Dương Sùng Hoa xoay người lại, nương theo ánh nắng, thấy Liễu Trần Yên cùng Từ Mộc Dương ở ngoài viện đi tới.

Về mặt Từ Mộc Dương hiện tại tràn đầy sức sống, ánh mắt lộ ra ý cười, lại như hình với bóng đuổi theo Liễu Trần Yên ở phía trước.

"Chuyện gì?"

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi ánh mắt, nhìn Liễu Trần Yên đã đi tới trước mặt, hỏi.

Liễu Trần Yên trước sau vẫn cúi đầu, nói: "Lâu chủ, đây là danh sách mà gần một năm nay Mãn Nguyệt lâu tiếp nhận. Lạc tả sứ để cho Trần Yên lấy qua cho người xem."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn một chồng danh sách kia khoảng chừng hơn mười mấy cuốn, hỏi: "Lạc Thanh Lưu, nàng ở đâu?"

"Lạc tả sứ giao những cuốn này cho Trần Yên, sau đó rời đi. Đúng rồi, đây là thư Lạc tả sứ giao cho lâu chủ."

Liễu Trần Yên nói xong, từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư, đưa đến trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa tiếp nhận thư, cẩn thận mở ra nhìn Lạc Thanh Lưu viết.

Từ Mộc Dương vẫn im lặng ở một bên, cũng không ngừng quan sát Âu Dương Sùng Hoa, lại nhìn sang Liễu Trần Yên.

Như là muốn tìm kiếm cái gì, nhưng lại không thể nói rõ, về mặt đang lúc vô cùng tùy ý.

Âu Dương Sùng Hoa xem thư xong, ngẩng đầu lên, nói: "Trần Yên, trước tiên ngươi đem những danh sách này đưa đến phòng của ta, ta sẽ xem sau."

"Dạ, Trần Yên xin cáo lui trước."

Liễu Trần Yên đáp lời, hướng Âu Dương Sùng Hoa hành lễ.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Liễu Trần Yên rời đi, tầm mắt bình tĩnh sâu xa ở giữa như có một mảnh vàng óng ánh.

Từ Mộc Dương tò mò lộ người ra, thấy Âu Dương Sùng Hoa nắm chặt phong thư, hỏi: "Lạc Thanh Lưu viết cái gì?"

"Ngươi tự mình xem."

Âu Dương Sùng Hoa giao lá thư cho Từ Mộc Dương, nhưng nàng lại cất bước rời đi.

Lần nữa giẫm trên đường đá, chậm rãi đi về phía trước.

Từ Mộc Dương mở thư ra, đầu hướng lên trên, liền thấy.

Hai mắt càng nhìn càng căng lớn, vẻ ngạc nhiên liên tiếp hiện rõ ở trên mặt, sau khi hẩn xem xong, đem gấp phong thư thật cẩn thận, chạy đuổi theo Âu Dương Sùng Hoa.

"Ngươi dự định làm thế nào? Là tiếp nhận đề nghị Lạc Thanh Lưu, hay là?"

Từ Mộc Dương một bên ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Sùng Hoa bên cạnh.

Âu Dương Sùng Hoa hết sức bình tĩnh, hình như cũng không có bởi vì lá thư của Lạc Thanh Lưu, mà biểu lộ ra một chút nào kinh ngạc.

"Hiện tại ta đã không còn quyền lựa chọn."

"Sùng Hoa, vậy ngươi thật sự quyết định đi gặp Cửu vương gia?"

Từ Mộc Dương cúi đầu, nhìn thư trong tay, Lạc Thanh Lưu ở trên viết, là để cho Âu Dương Sùng Hoa phải đi tìm Cửu vương gia, mới lấy lại được trí nhớ nàng đã mất đi.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng: "Ân."

Từ Mộc Dương chống cằm trầm tư một lúc, hần nhìn trái nhìn phải một chút, lại gần ở bên người Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Sùng Hoa, có phải nên suy nghĩ một chút hay không? Mặc dù bọn họ nói là ngươi mất đi trí nhớ, nhưng theo ngươi, ta đều biết, đó không phải là mất đi trí nhớ. Mà là, căn bản ngươi cũng không có đoạn ký ức kia."

"Ta biết."

Âu Dương Sùng Hoa dĩ nhiên hiểu được lời Từ Mộc Dương nói, chẳng qua nàng thật tò mò.

Vì sao Mặc Phi Lê thủy chung vẫn nói với nàng như vậy, chỉ cần gặp được Mặc Âm Trần, tất cả sẽ giải quyết dễ dàng.

Giống như là, tại sao nàng đến nơi này, nguyên nhân nằm ở trên người của Mặc Âm Trần.

Lòng hiếu kỳ cùng muốn cởi bỏ ý nghĩ bí ẩn, khiến cho nàng muốn đi gặp ‘Cửu vương gia’ trong truyền thuyết kia.

"Ta vẫn cảm thấy chuyện có chút quý dị, có phải trước nên điều tra một chút hay không, dù sao thân phận của đối phương cũng không phải là người bình thường."

Từ Mộc Dương vẫn có rất nhiều lo lắng.

"Ân, ta cũng ý định này."

Âu Dương Sùng Hoa đáp lời.

"Vậy được rồi, nếu ngươi đã quyết định, ta tất nhiên sẽ dốc sức trợ giúp cho ngươi, dù sao ta cũng muốn mau sớm trở về. Nửa tháng sau, ta phải giao ra một bài viết luận văn."

Hiện tại Từ Mộc Dương chỉ hy vọng có thể sớm ngày trở về, sớm ngày hoàn thành nghiên cứu của mình, cùng giao luận văn.

Nếu không, tâm huyết mấy năm qua của hắn, có lẽ như nước chảy về biển đông rồi.

"Vậy ngươi theo ta cùng đi đi."

Âu Dương Sùng Hoa đề nghị.

"Nếu như ngươi không nói, ta cũng sẽ đi theo ngươi."

Từ Mộc Dương giật giật khóe miệng, hắn vốn là không có dự định để cho một mình Âu Dương Sùng Hoa đi mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Trọng sinh 22

Ánh nến lập lòe, lay động theo gió.

Trà đã lạnh, Mặc Ngạo Đình vẫn bung ly trà bạch cúc, nhàn nhạt hớp một ngụm.

Trường An khẩu đầu, kính cẩn nói: "Hoàng thượng, gió to, để nô tài phủ thêm áo cho ngài."

Mặc Ngạo Đình dựa lưng vào đầu giường trúc, tà liếc Trường An một cái, không nói.

"Hoàng thượng, có muốn nô tài đi dò la tin tức không?" Trường An tiến lên hỏi.

Mặc Ngạo Đình vén sợi tóc rũ xuống lên, "Hai ngày rồi."

"Hoàng thượng, nô tài xin phép cáo lui." Trường An khom người ra ngoài.

Mặc Ngao Đình không lên tiếng, lặng lẽ nhìn, coi như là đáp.

Trường An rời đi, mắt không dám liếc nhìn Mặc Ngao Đình.

Đã hai ngày rồi, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên biến mất, Mặc Ngao Đình tức giận.

Tức giận đi qua thì tìm kiếm, đáng tiếc đã hai ngày rồi mà tin tức hoàn toàn không có.

Âu Dương Sùng Hoa giống như biến mất hoàn toàn, đã muốn lật kinh thành lên mà tìm.

Đáng tiếc, vẫn không có bất kỳ tin tức.

Hoàng thượng hai ngày qua, cũng không yên giấc, cả ngày cứ như vậy ngồi ở trên giường.

Trừ mỗi ngày lâm triều, hần cơ hồ nhốt mình ở chỗ này.

Trường An âm thầm thờ dài, cuối cùng rời đi tầm cung.

Trường An canh giữ bên ngoài cửa cung, lúc này cửa cung đã đóng nhưng lại mở ra.

Mặc Ngao Đình xuất hiện ở cửa, đưa mắt nhìn về Trường An, trong nháy mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, rồi bình tĩnh như cũ.

"Hoàng thượng." Trường An cũng bị Mặc Ngao Đình làm cho kinh hoàng, vội cung kính nói.

"Trường An, hôm nay không tể, cùng trầm ra ngoài dạo đi."

Hiếm thấy Mặc Ngao Đình lộ ra vẻ ảm áp, hẳn là muốn cùng Trường An ra ngoài dạo đêm.

Trường An không hiểu rồi lại không dám hỏi nhiều, theo Mặc Ngao Đình rời tầm cung, đi trên đường đá nhỏ.

"Hoàng thượng, thật ra thì nô tài có lời muốn nói, để trong đầu đã lâu, không biết có nên nói hay không."

Trường An ở bên nói.

Mặc Ngao Đình ngẩng đầu lên nhìn xa xa, lạnh nhạt mà nói: "Muốn nói cái gì thì nói, thời gian người đi theo trầm, cũng không phải một ngày hay hai ngày."

"Đúng vậy a, sau khi nô tài vào cung, thì đã hầu hạ hoàng thượng, chớp mắt cũng mười năm rồi."

Trường An than nhẹ một tiếng.

"Cũng đã mười năm rồi."

Mặc Ngao Đình thì thầm, dừng bước, đứng ở trên núi già, ngắm nhìn phương xa.

Trường An do dự chốc lát, vẫn quyết định, hỏi: "Hoàng thượng, tiểu thư Âu Dương Sùng Hoa vốn không nên ở hoàng cung, nay nàng rời đi, hoàng thượng sao không để cho nàng đi?"

Lông mày Mặc Ngao Đình nhăn lại, giống như bị điểm trúng tử huyệt, sắc mặt dưới ánh trăng tối tăm như bầu trời đêm.

Trường An vội vàng quỳ xuống, "Nô tài lăm mồm, hoàng thượng bớt giận."

"Đứng lên đi."

Mặc Ngao Đình đứng chấp tay.

Trường An nom nóp lo sợ ngẩng đầu lên, thấy Mặc Ngao Đình cũng không giận dữ, lúc này mới đứng dậy.

"Hoàng thượng."

"Trường An, trầm là con trời, vì sao khi yêu một nữ nhân, lại khó khăn như vậy? Thiên hạ này đều là của trầm, nhưng vì sao một nữ nhân, lại làm cho trầm cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi?"

Mặc Ngao Đình thanh nhã cười một tiếng, gió thu quét vào mặt, rồi lại mang theo tiếng cười cô đơn, biến mất trong không khí.

Mặc Ngạo Đình đưa tay, tựa hồ phải bắt được mặt trăng. "Trẫm cũng chỉ muốn nàng ở lại bên trẫm."

"Hoàng thượng, nô tài hiểu rõ, nô tài biết hoàng thượng trong lòng thật sự đau khổ."

Trường An hiểu sự rối rắm trong lòng Mặc Ngạo Đình.

"Đáng tiếc, trong lòng Sùng Hoa chỉ có Cửu đệ."

Mặc Ngạo Đình thở dài tự giễu.

"Hoàng thượng, nô tài không biết an ủi người như thế nào, nô tài nói chuyện vụng về. Nô tài vô dụng."

Trường An nói có chút nghẹn ngào, hai chân của hắn mềm nhũn, đã quỳ gối trên đất.

Mặc Ngạo Đình nhìn xuống, quan sát Trường An, nhấc tay, vươn ra trước.

Trường An cứng ngắc, có chút không dám động, chờ đợi.

"Xoạch" một tiếng, Mặc Ngạo Đình gỡ cái trán Trường An, khiến đôi phương sững sờ, Trường An sợ ngây người, tròn to hai mắt, không biết hành động này của Mặc Ngạo Đình có ý gì.

"Đứng lên đi, trẫm còn chưa đến mức để nô tài người an ủi."

Trường An không dám không vâng lời Mặc Ngạo Đình, vội vàng đứng dậy, cúi đầu, đứng ở một bên.

"Cửu đệ ngày mai sẽ vào thành, trẫm cũng nên đi chuẩn bị rồi."

Mặc Ngạo Đình than nhẹ một tiếng, bước đi, dọc theo thềm đá đi xuống.

Trường An theo sát ở phía sau, ngày mai chính là Cửu vương gia khai hoàn mà trở về.

Nhưng mà, Cửu vương gia trở lại.

Trường An mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy có chút bất an, lặng lẽ ngẩng đầu lên, liếc Mặc Ngạo Đình phía trước.

Không biết hoàng thượng sẽ làm như thế nào.

.....

Hôm sau.

Hơn một năm rồi kinh Cửu vương gia Mặc Âm Trần dẫn quân trở về triều.

Mới hừng sáng, âm thanh hùng tráng vang lên, quân đội hùng dũng đi qua cửa thành, vô ngựa tung bay, khói bụi che đi ánh mặt trời vừa ló dạng.

Một cơn gió cuộn cuộn nổi lên cờ xí tung bay phấp phới.

Một vị quan tự mình đi lên cửa cổng thành, hướng về mặt trời ở phía đông, cao giọng ngâm bài tế tạ ơn.

"Sùng Hoa, chỗ này hơi xa, chúng ta tìm chỗ tốt mới có thể thấy rõ."

Từ Mọc Dương nhảy lên nhảy xuống, muốn nhìn rõ ràng người từ cửa thành tiến vào.

Hôm qua, bọn họ nghe nói ngày hôm nay quân đội của Cửu vương gia vào thành, cho nên sáng sớm chạy tới giành chỗ nhưng vẫn chậm một bước.

Hôm nay trời mới vừa sáng, đường phố hai bên đầy người chen lấn.

Muốn tiến lên phía trước căn bản là không thể.

Quán rượu, nhà trọ chung quanh, cũng sớm bị đứng đầy.

"Tôi biết một chỗ, có thể thấy rõ ràng."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, đi ra khỏi đám người, đi tới hẻm nhỏ phía sau.

Chương 130: Trọng sinh 23

Trên lầu cao vút, Từ Mộc Dương đứng đưa cây quạt trong tay, cười nói: "Nơi này đúng thật là không tẻ, đứng trên cao, nhìn thấy xa, thật đúng là nói đúng."

Hai mắt Âu Dương Sùng Hoa nhìn phương xa, nơi này chính là Lạc Thanh Lưu nói cho nàng biết, nói là một năm trước tại nơi này, chủ nhân thân thể này tiến bước Mặc Âm Trần.

"Không nghĩ tới, Từ Mộc Dương ta lại có thể nhìn tận mắt, loại trường hợp này, suy nghĩ một chút, chuyển đi lần này đến Lung Nguyệt, thật ra thì cũng không có uổng phí."

Từ Mộc Dương có vẻ đặc biệt hưng phấn, mồm miệng từ lúc đi đến đây, vẫn không có ngừng nghỉ.

Mặt trời dần dần nhô cao, ánh nắng có chút chói mắt, Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Thế nào còn chưa thấy Cửu vương gia kia đến a, có phải chúng ta đi sai hay không?"

"Hắn là không."

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn xem sắc trời.

"Người liên khăng định như vậy?"

Từ Mộc Dương nhướn mày.

"Dầu sao người cũng chính là chuyên gia đối với việc này, không phải sao? Mặc Âm Trần là đại soái, dựa theo quy củ vương triều Lung Nguyệt, trở về thì cũng cần phải chọn một ngày tốt giờ lành, lấy tam sinh (bò, dê, lợn) lục súc (heo, bò, dê, ngựa, gà, chó) hướng quý thần cúng tế tạ ơn, rồi mới đi vào cửa thành." Âu Dương Sùng Hoa nheo mắt, tinh tế nhìn Từ Mộc Dương, "Thời gian cũng sắp đến."

"A, người điều tra thật đúng là rõ ràng, cho dù nói ta là chuyên gia chuyện này, có đúng quy củ Lung Nguyệt hay không, ta cũng không thể rõ ràng."

Từ Mộc Dương kéo căng ánh mắt, theo sát Âu Dương Sùng Hoa.

Đầu lông mày Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng nhú lại, thật ra thì nàng cũng không có đi điều tra bất kỳ cái gì, những lời đó vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng tự nói ra.

"Ngược lại, ta chẳng qua đối với Cửu vương gia này có chút tò mò. Nghe nói Cửu vương gia trước đây không có xuất quan đánh giặc, đúng là không học vấn không nghề nghiệp a, y hết là một công tử quần là áo lượt (chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý). Chỉ là không nghĩ tới, hôm nay Cửu vương gia này không đơn thuần là chấm dứt chiến loạn biên quan, thậm chí giống như là bình định Ngô Hạo quốc."

Nửa năm trước, đại tướng quân Mẫn Hải Thiên đã đền nợ nước (hy sinh cho tổ quốc), bây giờ đây Cửu vương gia chính là thống soái tam quân. Xem những vương công đại thần đều đã ở đây chờ đón."

Từ Mộc Dương thao thao bất tuyệt (nói liên tục, nói không ngớt) nói xong, Âu Dương Sùng Hoa chỉ lẳng lặng nghe.

Cũng không có phát biểu bất kỳ lời nói nào, Cửu vương gia này rốt cuộc là người như thế nào?

Sau đó không lâu, tiếng trống từ xa truyền đến.

Chỉ thấy, chiến mã (ngựa tốt) màu đen giẫm theo tiếng trống phi nhanh vào cửa thành. Giữa trời, cờ chiến thắng tung bay, Đẳng Long (rồng đang bay) trên ngọn cờ như muốn nhảy múa.

Khôi giáp màu vàng tôn lên dáng người oai hùng cao ngất (anh tuấn, uy vũ). Lãnh tướng thiếu niên ở trên hắc mã dừng mảnh nhanh nhẹn, đưa mắt nhìn xuống chiến sĩ của hắn, vẻ mặt giản dị thanh nhã dưới ánh mặt trời đúng là như một ngọn lửa chói mắt.

Những người dân thường bị cấm vệ binh ngăn cản từ xa xa, cũng không dám lớn tiếng xôn xao, dùng ánh mắt kính nể nhìn về hướng bên này, trên mặt đều là vui mừng.

Vương hầu quý tộc mặc triều phục, mũ quan khom lưng nghênh đón, vừa lễ độ nói chuyện.

"Người nọ chính là Cửu vương gia Lung Nguyệt, Mặc Âm Trần đi. Thật là uy phong a, khi nào thì mới có thể để cho Từ Mộc Dương ta một phen oai phong như vậy, cũng không uổng kiếp này làm người ở nhân gian."

Từ Mộc Dương nhìn tiếng trống đánh ở nơi xa.

Âu Dương Sùng Hoa đứng ở ngược chiều ánh sáng, ánh mắt yên lặng khóa chặt trên thân của người đó.

Hắn là không có cách nào di chuyển.

Con người đen vốn là lắng đọng, lại dần dần như lún sâu vào một tầng âm u.

Giữa hai hàm răng bất giác cắn nhẹ môi dưới, khẽ phát ra run rẩy, cảm giác tim có phần loạn nhịp, giống như là có gai đâm vào trong lòng, liên tục cắm sâu vào.

Tay gắt gao nắm lấy ngực, vì sao.. ? Người kia lại cho nàng cảm giác khiếp sợ như vậy?

Không hiểu loại cảm giác này, nhưng rất quen thuộc.

Gió cuốn chiến xí (cờ chiến thắng), bay giữa bầu trời, đem ánh mặt trời màu trắng xé thành mảnh nhỏ hỗn độn, đau nhói ánh mắt.

Cưỡi chiến mã cao to, đội quân tiên phong đi qua, sau đó là hai đội cung trang nữ quan (theo mình nghĩ chắc là con gái mặc đồ quan), cầm gậy như ý, hạ mắt rũ mi đi theo bên cạnh một chiếc xe phượng.

Màn trưởng Vân cầm (loại găm nổi tiếng ở Vân Nam,TQ) lộng lẫy rực rỡ thật dài từ mũi xe phủ xuống, che khuất người ngồi ở trong xe, chỉ thấy được mờ mờ một bên mặt duyên dáng.

Cách đó không xa, thứ dân bắt đầu bàn luận xôn xao, nhóm cầm vệ binh đột nhiên nghiêm nghị quát lớn, vung lên roi ở trong tay, đám người thứ dân kia hoảng hốt vội lui ra.

"Đó là người nào a?"

Thời điểm Âu Dương Sùng Hoa ngoái đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe phượng trang trí hoa lệ, lờ lẹt đập vào trong mắt.

"Kia a, nghe nói là Thanh Đức Công Chúa của Ngô Hạo quốc, lần này làm sứ giả theo quân vào Kinh nộp lên quốc thư."

Từ Mộc Dương theo câu hỏi của Âu Dương Sùng Hoa, nhìn lại nói.

"Ngà....!"

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt nhún mày, tùy ý đáp một tiếng.

"Ta đang suy nghĩ, Thanh Đức Công Chúa này không tiếc trời non lợi suối đi tới Lung Nguyệt, nhất định là có nguyên nhân gì đó. Nếu không thì, chỉ bằng chuyện giao nộp lên quốc thư, làm sao có thể đề cho một nữ tử yếu đuối như vậy đi a."

Từ Mộc Dương vuốt cằm, suy đoán .

"Ai biết được."

Âu Dương Sùng Hoa quay người lại, chẳng biết lúc nào tay lại có thể vững vàng bắt được mép tường, móng tay cắm vào thật sâu, ngay cả máu cũng chảy ra ngoài, nàng lại hoàn toàn không hay biết.

"Sùng Hoa, người nói, có phải mục đích của Thanh Đức Công Chúa lần này tới chính là muốn hòa thân hay không, lý do này không phải là có sức thuyết phục hơn sao?"

Từ Mộc Dương vô cùng hài lòng với suy đoán của chính mình, tuyệt đối tám chín phần mười.

"Đi thôi."

Âu Dương Sùng Hoa xoay người, tay áo theo sau tạo nên cuộn cuộn gọn sóng, nổi lên tầng tầng trắng sáng.

Khóe mắt Từ Mộc Dương thoáng nhìn thấy một ánh sáng hồng hiện giữa muôn hoa, "Sùng Hoa."

"Từ giáo sư, người trở về Mãn Nguyệt lâu trước."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, liền bước nhanh rời đi cao lâu.

Từ Mộc Dương ngồi xổm xuống, nhìn vào chỗ vừa rồi Âu Dương Sùng Hoa đứng, ở trên vách tường còn trộn lẫn vết máu.

"Ách."

“Ngay tại thời điểm tay của hắn sắp sửa chạm đến vết máu, chiếc nhẫn đeo trên ngón tay đột nhiên phát ra nóng cháy như kim châm.

Khiến hắn dồn sức thu tay về.

Từ Mộc Dương nhìn chiếc nhẫn trong tay khôi phục lại bình thường, vẻ mặt ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Trọng sinh 24

Năm nay mưa ở kinh thành nhiều vô cùng.

Mới phút trước trời không gió không mây, phút sau liền nhỏ giọt tí tách.

Cái hồ khô khan, lại một lần nữa bị lấp đầy, trên đường vốn đông đúc thì cũng trở nên vắng vẻ.

Đêm, trong rừng cây tùng cây bách ở đông viện, mặc dù là màu xanh bao phủ có vẻ trang nghiêm, nhưng lại hết sức lạnh lẽo và tịch mịch, trong không khí có đám sương trôi nhẹ nhàng, giống một con rắn uốn mình, khiến cho nơi này âm u có phần quỷ dị.

Thủ vệ hộ viện đang buồn ngủ, tiếng bước chân nặng nề từ hành lang truyền đến, chỉ chốc đã dừng lại.

Đến trước Bắc Uyển, một thân thể thẳng tắp, nước trên mặt chảy xuống không biết là nước mưa hay mồ hôi, ánh mắt sáng rõ, sắc bén và sâu sắc.

Đứng ở ngoài viện, con mắt quan sát kỹ phía trước.

Một năm rồi, suốt cả một năm trời, không muốn rời đi, cảnh cũ hiện rõ mồn một trước mắt.

Vậy mà, một năm sau trở lại, cảnh và người đã không còn.

Đẩy cánh cửa lạnh lẽo ra, giống như vừa đụng sẽ rơi ra, sắc mặt Mặc Âm Trần trầm xuống

Một năm qua, đã bao nhiêu lần hắn mơ thấy mình bước vào nơi này.

Chẳng lẽ mình sẽ không thể thấy nàng sao?

Trời mưa, bụi nước nổi lên, sương mù bao phủ xung quanh, che đi tầm nhìn của hắn.

Xuyên qua sương mù, giống như lại gặp được một người áo trắng như mây, tóc đen mượt như suối, ánh sáng chiếu vào bóng lưng, trong thanh nhã có phần ngượng ngùng, hai má đỏ ửng không biết là vì ngượng ngùng hay là.

Nhưng khi chuyển mắt nhìn lên, tất cả chỉ là ảo tưởng.

"Cứu vương gia."

"Bạch cô cô, đã xảy ra chuyện gì? Sùng Hoa đi nơi nào?"

Mặc Âm Trần xoay người, nhìn Bạch Tổ Nương từ ngoài viện đi vào, hắn thủy chung không thể nào tin nổi những lời bên ngoài đồn đãi...

Sùng Hoa làm sao sẽ chết ?!

Tuyệt đối không có khả năng, nàng rõ ràng đã đáp ứng, sẽ chờ hắn trở lại.

Bạch Tổ Nương từng bước một tiến lên, hốc mắt dần dần hiện lên một tầng sương, "Hai tháng, hai tháng..., chúng ta cơ hồ tìm khắp cả kinh thành, cũng không có một chút tin tức. Âm Trần, cô cô thực xin lỗi người, là cô cô."

Thân thể Mặc Âm Trần lay động, bước chân lui về phía sau mấy bước, hắn che kín gương mặt, "Chuyện này không thể nào, thế nào ta cũng không tin, Sùng Hoa đã chết, nàng sẽ không, sẽ không!"

"Âm Trần, cô cô cũng không tin Sùng Hoa chết rồi, nhưng cũng đã hai tháng, một chút tin tức cũng không có, Sùng Hoa sợ rằng thật sự đã."

Nước mắt Bạch Tổ Nương chảy xuống, cuối cùng nàng khóc không thành tiếng.

Kể từ sau khi Âu Dương Sùng Hoa mất tích, nàng cơ hồ mỗi đêm đều khóc, cả người suy sụp, mỗi lần len lén tới nơi này, ngần ngợ chừng mấy ngày cũng không ăn không uống.

Sau Âu Dương Bằng liền sai người che Bắc Uyển, chính là sợ Bạch Tố Nương xúc động hao tổn tinh thần.

"Sẽ không, tuyệt sẽ không. Sùng Hoa đã đáp ứng ta, sẽ chờ ta trở lại!"

Mặc Âm Trần nói nhiều lần, không nhìn thấy thi thể Âu Dương Sùng Hoa, hẳn kiên quyết sẽ không tin Âu Dương Sùng Hoa đã chết.

"Âm Trần, có chuyện này cô cô không biết có nên nói hay không."

Bạch Tố Nương lau nước mắt, cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

"Cô cô, có chuyện gì?"

Bạch Tố Nương ở trước mặt của Mặc Âm Trần, cũng không trốn tránh như thế, lần này ánh mắt lại lóe lên, nói chuyện dần đo.

Điều này làm cho Mặc Âm Trần không khỏi có chút sinh ra nghi ngờ.

"Những lời này có lẽ không nên nói cho người biết, nhưng cô cô biết người có ý đối với Sùng Hoa. Âm Trần, đã có người nói qua, đã từng gặp Sùng Hoa ở trong cung. Chỉ là hoàng cung, chúng ta làm sao đi tìm. Hơn nữa lão gia nhất định sẽ không đáp ứng. Cho nên, cũng không biết việc này rốt cuộc là thật hay giả."

Bạch Tố Nương nói xong, nàng trầm mặt nghi ngờ, thật ra thì đối với tin tức này, nàng cũng có nghi ngờ.

Sùng Hoa tại sao ở hoàng cung?

"Cô cô."

Ánh mắt Mặc Âm Trần đột nhiên sáng lên, Sùng Hoa ở hoàng cung?

"Âm Trần, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, trước khi chưa xác định, người ngàn vạn lần không được xúc động."

Bạch Tố Nương sợ mình nói lời này, sẽ làm Mặc Âm Trần bất chấp tất cả vào cung đi tìm Âu Dương Sùng Hoa.

Như vậy, tất cả những thứ hấn vất vả có được, chắc chắn sẽ như dòng nước cuốn trôi đi tất cả.

"Chuyện này trong lòng ta có tính toán, cô cô cũng không cần lo lắng cho ta, ta tin Sùng Hoa sẽ không bỏ lại ta, nàng nhất định còn sống."

Mặc Âm Trần nâng mắt, nhìn ánh trăng bạc ở phía chân trời, chỉ cần còn sống, miễn là còn sống, thì nhất định có thể tìm được nàng.

Bạch Tố Nương vỗ vỗ vai Mặc Âm Trần, "Âm Trần, bất kể như thế nào, Sùng Hoa sẽ biết người luôn nhớ đến nó, như vậy là được rồi. Tất cả đều là do sắp đặt của số phận, không phải do người quyết định."

Nói xong, nàng từ bên cạnh Mặc Âm Trần rời đi, từ từ đi ra khỏi Bắc Uyển.

Mặc Âm Trần nhìn Bạch Tố Nương rời khỏi.

Bóng lưng khê cong, cô cô so một năm trước tựa hồ già nua rất nhiều.

.....

Âu Dương Sùng Hoa nằm rạp ở một góc, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đứng trong viện.

Theo dõi Mặc Âm Trần cũng chỉ muốn có được đáp án, nhưng không ngờ tới, hẳn không nhận sự đón tiếp của những đại thần kia, trước tiên lại tới Âu Dương phủ.

Mặc dù khoảng cách khá xa, sợ lại gần sẽ bị hấn phát hiện, cũng không biết vì sao, khoảnh khắc khi tiến vào Bắc uyển.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy cảnh trí xung quanh rất quen thuộc, nàng thậm chí biết, chỗ nào có cái gì.

Tại sao?

Chẳng lẽ lại là trí nhớ của nữ nhân thân thể này đang thâm nhập vào nàng?

Nhìn bóng dáng đứng ở Bắc uyển kia, lòng mơ hồ cảm thấy đau đớn.

"Âm Trần."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Trọng sinh 25

"Âm Trần."

Âm thanh lẩm bẩm, bắt giác từ trong miệng thốt ra.

"Người nào! Người nào ở nơi đó!"

Thanh âm tiếng kêu nhẹ yếu như gió mát, khiến cho người ở trong Bắc Uyển đột nhiên cứng đờ thân thể, lập tức chạy ra khỏi Bắc Uyển.

Ánh mắt sắc bén của Mặc Âm Trần đảo qua bốn phía, trong sân hoàn toàn tiêu điều, bên trong chỉ có hạt mưa thưa thớt rơi xuống.

Âu Dương Sùng Hoa che miệng, ép thân thể về phía sau bụi cỏ, thanh âm từ phía trước truyền đến, tựa như làm vỡ nát tim phổi của nàng.

Chuyện gì xảy ra, không hiểu tại sao nàng lại có thể kêu tên Mặc Âm Trần.

Tất cả như là bản năng của thân thể này, căn bản nàng cũng không có khả năng khống chế.

Nếu không kịp thời lẫn trốn, sợ rằng bây giờ đã bị Mặc Âm Trần phát hiện.

Từ lúc nàng chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng không khống chế được cảm xúc của mình.

Phân rối loạn trong lòng không ngừng dâng cao như sóng biển.

Lại thúc giục nàng đi ra ngoài, đi ra ngoài gặp hắn ——

"Sùng Hoa? có phải ngươi hay không Sùng Hoa? Là ngươi trở lại đúng không?"

Âm thanh Mặc Âm Trần bén nhọn, nhưng rất nhanh liền trầm xuống, thanh âm mềm mại mang theo dụ dỗ, lại càng nói không hết vui sướng.

"Ta biết là ngươi trở lại, Sùng Hoa, vì cái gì không chịu gặp mặt ta. Là ta..ta đã trở về, ta đã trở về Sùng Hoa. Tại sao ngươi không chịu gặp ta?"

Âu Dương Sùng Hoa nín thở, thanh âm kia không ngừng vang lên, khiến cho trái tim của nàng càng thêm đau nhói.

Lệ trong hốc mắt lặng lẽ rơi xuống từng giọt, từng giọt trong suốt.

Mưa kèm với gió thổi qua khuôn mặt, Mặc Âm Trần chỉ cảm thấy đêm kinh thành hình như đặc biệt lạnh.

Lạnh đến nỗi hắn nhịn không được co thân thể lại, nhưng vẫn không muốn buông tha, tiếp tục gọi.

Âu Dương Sùng Hoa không biết có nên đi ra ngoài hay không, nhưng mà bây giờ đi ra ngoài nàng sẽ dùng thân phận gì đối mặt với nam nhân kia?

"Bùm"

Từ trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang kịch liệt, giữa tiếng vang của âm thanh, thân thể Âu Dương Sùng Hoa khẽ run lên.

Thanh âm kia dần dần biến mất, Mặc Âm Trần đã đi rồi sao?

Một thoáng lo lắng hiện lên trong lòng, Âu Dương Sùng Hoa nhịn không được nhích nhích thân thể, bước ra phía trước nhìn lại.

Người nằm trên mặt đất, không phải là Mặc Âm Trần sao?

Mặc dù không biết hắn đang làm cái gì, nhưng giờ phút này chính là cơ hội để nàng rời đi.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Sùng Hoa chuyển động thân thể, chuẩn bị rời khỏi.

"Sùng Hoa, Sùng Hoa."

Âm thanh tiếng kêu yếu ớt, như trực tiếp đánh vào trong tim nàng, nhảy lên phình phịch.

Bước chân Âu Dương Sùng Hoa vừa rời khỏi, mạnh mẽ bị kéo trở lại.

Là ảo giác, hay là ông trời vẫn còn rủ lòng thương xót, Mặc Âm Trần đã không phân biệt rõ bóng dáng đang đến gần rốt cuộc là thật hay giả.

Chỉ biết là, hắn rốt cuộc gặp được nàng.

Gặp được nữ nhân khiến cho hắn thương nhớ da diết.

Âu Dương Sùng Hoa ngồi xổm người xuống.

Nhưng không ngờ, tay còn chưa chạm đến đối phương, người đã bị đối phương một phen kéo vào trong ngực.

Hành động đột ngột của Mặc Âm Trần, thật đúng làm cho nàng kinh ngạc nhảy dựng.

"Sùng Hoa, thật là nguoi sao, thật sự là nguoi sao."

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, tay của hắn ôm thật chặt người trước mắt.

"Nàng đã chết, ta không phải nàng."

Lông mi thấm nước run nhè nhẹ, âm thanh Âu Dương Sùng Hoa lạnh nhạt từ sâu trong cổ họng trượt ra miệng.

"Không, không thể nào, ta biết rõ là nguoi, là nguoi."

Mặc Âm Trần sao lại có thể tin được, rõ ràng là Sùng Hoa!

"Là thật, nàng thật sự đã chết, nàng đã chết trong hoàng cung, chết ở trong tay Tứ ca của nguoi."

Âu Dương Sùng Hoa hồ hững nói xong, nàng cũng không phải người trong miệng Mặc Âm Trần, mà tất cả nàng nói đều là sự thật.

"Không, nguoi gạt ta, nguoi rõ ràng chính là Sùng Hoa của ta, Sùng Hoa tại sao muốn gạt ta?"

Mặc Âm Trần nghe xong trong lòng kinh hãi, hắn gần như không nén được phần hoảng sợ trong lòng, khàn khàn gằn nhẹ nói.

"Ta cần gì phải lừa nguoi, lời ta nói đều là sự thật, Mặc Âm Trần, ta tới, cũng chỉ là muốn biết, khi nào thì ta có thể trở về. Tại sao Mặc Phi Lê để ta tới tìm nguoi?"

Âu Dương Sùng Hoa nặng nề đẩy Mặc Âm Trần ra, tay vén lên sợi tóc ẩm ướt.

Nàng tới gặp hắn, cũng chỉ là muốn tìm ra biện pháp trở về.

Không hơn!

Chỉ là, đợi lâu cũng không thấy câu trả lời, ngay cả tiếng gầm thét trước kia cũng đã biến mất.

Âu Dương Sùng Hoa lần nữa hạ mắt nhìn lại, chỉ thấy mặc Âm Trần lão đảo nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích nằm trong nước mưa.

Chân mày Âu Dương Sùng Hoa nhíu chặt, người này vào lúc này lại có thể hôn mê?

.....

Đùng đoàng...đồm độp, những đốm lửa nhỏ không ngừng từ trong đồng lửa bắn ra, rơi xuống trên mặt đất, tắt lịm.

Âu Dương Sùng Hoa tìm được một cái chỗ ẩn nấp, cầm lấy phủ lên người của Mặc Âm Trần.

Hắn có vẻ rất bất an, trên gương mặt tuấn mỹ được nhuộm trong ánh lửa, mới có chút khá hơn.

Thân thể bởi vì lạnh mà run rẩy không ngớt.

Tay Âu Dương Sùng Hoa sờ lên trán Mặc Âm Trần, nóng đến nỗi khiến cho nàng lập tức phải thả tay ra.

Cũng rất nhanh liền bị chụp lấy.

"Đừng đi, Sùng Hoa, đừng đi."

"Người hiện tại đang phát sốt, ta nghĩ, ta nên đưa người đi gặp đại phu."

Âu Dương Sùng Hoa vừa nói xong...

"Không, ta không đi——"

Mặc Âm Trần đột nhiên gào to lên, hấn vùng vẩy ngồi dậy.

"Đây là thân thể của người, tốt hay xấu thật sự không phải chuyện của ta."

Âu Dương Sùng Hoa bắt đầu chuyển động, nhưng năng phát hiện, sức lực của hấn thật lớn, không cách nào hất ra được.

Người này đang phát sốt cao, tại sao còn có thể cố chấp như vậy?

Hấn thật sự yêu Âu Dương Sùng Hoa như thế sao?

Mặc dù nàng đã nói vô cùng rõ ràng, nhưng hấn vẫn không có nửa điểm thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Trọng sinh 26

Hấn thật sự yêu Âu Dương Sùng Hoa như vậy sao?

Xem như nàng đã nói hết sức rõ ràng, nhưng hấn vẫn không thông suốt chút nào.

"Sùng Hoa, ta biết, nàng nhất định đang giận ta, giận ta đi lâu như vậy cũng không trở về, ta biết, ta hiểu rõ"

Mặc Âm Trần nắm tay Âu Dương Sùng Hoa thật chặt, hấn sợ nếu mình buông tay, sẽ không bao giờ gặp lại nữ nhân này.

"Người muốn ta nói bao nhiêu lần, Âu Dương Sùng Hoa đã chết, ta không phải là nàng!"

Âu Dương Sùng Hoa chưa từng thấy nam nhân nào như thế này, nói thế nào đều không nghe.

"Không phải, nàng đang gạt ta, nàng rõ ràng chính là Sùng Hoa, tại sao muốn gạt ta?"

Ánh mắt Mặc Âm Trần hỗn loạn, dần dần trở nên sắc bén, hấn vươn tay, vén tóc ướt dính trên mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Khi hấn thấy dấu ấn “anh hoa” ở trên trán, chợt cười, giống như là tìm được vật để chứng minh. . .

Hấn dùng hết sức ôm Sùng Hoa vào lòng.

"Ta biết là nàng đang gạt ta, Sùng Hoa chính là trêu cợt ta, một chút cũng không thay đổi."

"Người."

Trước mặt của Âu Dương Sùng Hoa là gương mặt hơi hồng, một làn hơi thở phả vào ngực nàng.

"Ta biết rõ, nàng chỉ là đang tức giận, Sùng Hoa, ta đã rất cố gắng, ta cơ hồ là đếm từng ngày, hy vọng có thể sớm trở về. Mẫn tướng quân chết rồi, trong lúc ấy tất cả tất cả đều đặt hy vọng vào ta, ta không biết mình đã gánh vác như thế nào."

Không biết có phải vì kích động, mà đầu óc hỗn loạn, lời nói của Mặc Âm Trần hơi lộn xộn, thậm chí ngay cả chính hấn cũng không hiểu.

Nhưng hấn vẫn nỗ lực giải thích.

"Sùng Hoa, ta thật sự muốn trở về nhanh, nhanh một chút trở về gặp nàng. Sùng Hoa, nàng sẽ tin ta sao?"

Mặc Âm Trần chợt dừng lại, nhìn xuyên thấu qua ánh mắt mờ lung của Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta nghĩ, nàng sẽ tin người, bởi vì nàng cũng giống như người thôi."

Âu Dương Sùng Hoa chỉ vào mình, hiện tại có lẽ nàng nên nói rõ ràng với Mặc Âm Trần.

"Nàng? Nàng rốt cuộc đang nói gì?"

Mặc Âm Trần lắc đầu, hần sắp bị Âu Dương Sùng Hoa làm cho hồ đồ rồi.

"Ngươi có tin trên đời này có linh hồn xuyên qua không?"

"Nàng rốt cuộc muốn nói điều gì?"

Mặc Âm Trần nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, đột nhiên trầm xuống.

Chân mày Âu Dương Sùng Hoa nhíu chặt, Mặc Âm Trần dùng lực rất mạnh.

"Mặc Âm Trần, ta bất kể ngươi tin hay không, ta đều muốn nói cho ngươi, Âu Dương Sùng Hoa mà ngươi biết đã chết, mà ta lại là người từ một thời không xa xôi đến đây. Ta không biết tại sao mình ở trong thân thể này, nhưng ta quả thật không là Âu Dương Sùng Hoa mà ngươi biết."

Chưa bao giờ trải qua một mối như thế, lần đầu tiên Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy mình một mối đến chết đi.

Một phần một mối từ sâu trong đáy lòng dâng lên, trong nháy mắt lan toả cả toàn thân.

"Nàng nói bậy gì đó?"

Mặc Âm Trần dùng sức lắc đầu của mình, trong đầu giống như đang có một cái búa đang đập, ý thức cũng trở nên kém hơn.

"Mỗi lời ta nói đều là thật, hơn nữa vừa rồi ta cũng nói với ngươi, thời gian mà Âu Dương Sùng Hoa biến mất, lúc đó nàng đang ở hoàng cung, nàng bị tứ ca của ngươi, cũng chính là hoàng đế của vương triều Lung Nguyệt giam lỏng. Có lẽ, Tứ ca của ngươi cũng thích nàng."

Miệng chuyển động, thanh âm đang từ trong miệng phát ra, Âu Dương Sùng Hoa biết rõ mình đang nói cái gì.

Nàng biết những lời này sẽ đả kích Mặc Âm Trần, nhưng nàng không cách nào giấu giếm sự thật.

"Không thể nào, không thể nào. Tứ ca không thể nào đối với ta như vậy!"

Đôi tay Mặc Âm Trần ôm đầu, dốc cạn cả đáy lòng, hần chọn sự trốn tránh.

Âu Dương Sùng Hoa thấy khuôn mặt đau khổ của Mặc Âm Trần dưới ánh lửa.

Trong khoảnh khắc, nàng giống như mái tóc đen biến thành tóc trắng.

Nhưng khi trấn tĩnh lại thì...

Mặc Âm Trần đã ngất đi, tóc vẫn màu đen, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Là ảo giác?

Hay nguyên nhân do ánh lửa?

Âu Dương Sùng Hoa tự hỏi trong lòng, nhìn Mặc Âm Trần nằm trên mặt đất.

Trong đầu vang lên tiếng chuông báo động, nên rời đi nam nhân này.

Lập tức phải rời đi nam nhân này, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng chốc từ dưới đất đứng lên, nàng bước nhanh đi ra khỏi gian phòng cũ rách này, đến khi đi ra khỏi ngoài viện.

"Trần Yên!"

Trong viện không có một bóng người, Âu Dương Sùng Hoa nhỏ giọng hô một tiếng.

Chỉ thấy Liễu Trần Yên nghe tiếng gọi của Sùng Hoa, tự mái hiên nhảy xuống.

"Lâu chủ."

"Đưa hần trở về."

"Dạ, lâu chủ."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng dáng Liễu Trần Yên tiến vào trong phòng, nàng không biết mình làm đúng hay sai.

Nhưng mà, ít nhất bây giờ không phải là lúc thích hợp để nàng ở lại.

.....

Mưa, vẫn cứ rơi.

Tâm, cũng đã dần dần lắng xuống.

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Từ khi Âu Dương Sùng Hoa trở lại, một chữ nàng không nói mà vẫn ngồi ở cửa sổ, ngăn người đến bây giờ.

Từ Mộc Dương liếc nhìn thức ăn đặt trên bàn, xem ra Âu Dương Sùng Hoa muốn thành tiên, một ngày một đêm không về, khi trở lại thì không nói lời nào, còn không ăn không uống.

"Sùng Hoa, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Cho dù có chuyện gì thì cũng có thể đã suy xét kỹ rồi, cũng đã hơn nửa ngày rồi.

Từ Mộc Dương cũng nhin không được nữa rồi.

Âu Dương Sùng Hoa thờ ơ, vẫn như cũ nâng cầm, mắt nhìn ngoài cửa sổ.

"Làm ơn, trung tướng Âu Dương của tôi, coi như cô có ý định gì, tốt xấu gì cũng phải quan tâm đến người bên cạnh chứ? Đừng không ăn không uống không nói lời nào?"

Từ Mộc Dương coi như phục, hần đi tới trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, thỉnh cầu .

Âu Dương Sùng Hoa nghiêng mặt, tà liếc nhìn Từ Mộc Dương, miệng khẽ giật giật, "Tôi gặp hần rồi."

"Cô gặp hần? Người nào?" Lòng mảy Từ Mộc Dương nhướn lên, kinh ngạc nhìn nhìn Âu Dương Sùng Hoa. Nhưng, rất nhanh hần chợt lên tiếng :
"Chẳng lẽ là Cửu vương gia?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Trọng sinh 27

"Người đi gặp hần? Người nào?" Từ Mộc Dương nhướn lên lông mày, kinh ngạc nhìn nhìn Âu Dương Sùng Hoa. Nhưng, rất nhanh hần chợt lên tiếng kinh hô: "Chẳng lẽ là Cửu vương gia?"

Âu Dương Sùng Hoa nghiêng mặt sang một bên suy nghĩ, con người đen nhánh lướt qua trong không khí dừng lại nhìn từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương lại gần trước người của Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, người thật sự đi gặp Cửu vương gia?"

"Àn."

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ gật đầu.

"Tại sao không gọi ta?"

Từ Mộc Dương có chút tức giận, vì Âu Dương Sùng Hoa hành động một mình mà có chút tức giận.

"Người đi hay không kết quả cũng giống nhau."

Âu Dương Sùng Hoa đứng dậy, từ bên cạnh đi qua người Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương nghi ngờ dừng một chút, hần cất bước đuổi theo Âu Dương Sùng Hoa, "Cái gì gọi là ta đi hay không kết quả đều như nhau? Rốt cuộc là kết quả như thế nào?"

"Không có bất kỳ kết quả gì, hần cũng không biết, có lẽ ngay từ đầu chúng ta không nên tin tưởng Mạc Phi Lê."

Âu Dương Sùng Hoa ngồi xuống ở trước bàn, nàng nhìn thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, cũng không phải là thức ăn không ngon, chỉ vì khẩu vị của nàng không tốt.

Từ Mộc Dương xoay một vòng, ngồi xuống đối diện Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Hần không biết? Người rót cuộc là hỏi hần như thế nào a?"

"Cần nói, ta đều đã nói."

Tay Âu Dương Sùng Hoa khẽ vuốt nhẹ miệng chén, lòng có chút không ở đây nói.

"Người đều nói tất cả?"

Từ Mộc Dương nhướn mày, nhỏ giọng kêu ra tiếng.

"Cần cất giữ?"

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, ánh mắt sáng long lanh nhìn Từ Mộc Dương.

"Cũng không phải là."

Từ Mộc Dương bị câu trả lời Âu Dương Sùng Hoa hoàn toàn không đúng câu hỏi, hần đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Người thì nôn nóng đi qua đi lại ở trong phòng, ngơ ngẩn không nghĩ tới hần rốt cuộc muốn nói điều gì.

Âu Dương Sùng Hoa liếc mắt, nhìn về phía cửa phòng.

Bên ngoài đã gần đến buổi trưa, ánh mặt trời sáng rực, nhẹ nhàng chiếu xuống cửa ra vào.

Không bao lâu, ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng, Liễu Trần Yên vừa vặn đã trở lại.

Liễu Trần Yên cúi đầu, nhảy vào cửa phòng, bước tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa.

"Lâu chủ."

"Người đưa trở về?"

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, đầu lông mày không khỏi nhẹ nhàng nhúc nhích một chút.

"Dạ, thuộc hạ đã theo lâu chủ phân phó, đưa Cửu vương gia trở về phủ."

Liễu Trần Yên đáp xong, sau đó liền lui xuống.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng dáng Liễu Trần Yên rời đi, hai chân nhất thời có chút khẽ run, như muốn đứng lên, nhưng cuối cùng vẫn là kiềm xuống.

Không có bởi vì chút kích động kia mà đứng dậy.

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, cảm xúc dao động thoáng qua đó, hần không sai chút nào thu hết trong mắt.

Bất quá chuyện trước sau chỉ là trong nháy mắt, nhưng hần vẫn cảm giác được tâm tình của Âu Dương Sùng Hoa không ổn định.

Từ khi biết Âu Dương Sùng Hoa tới nay, nàng luôn biểu hiện hết sức lạnh lùng cùng bình tĩnh.

Thậm chí có lúc Từ Mộc Dương còn cho rằng Âu Dương Sùng Hoa sẽ không vì bất cứ chuyện gì làm dao động, nhưng là.

Ngay tại khoảnh khắc Liễu Trần Yên quay người đi, Âu Dương Sùng Hoa quả thật đã dao động.

"Người hiện tại dự định làm gì?"

Từ Mộc Dương không biến sắc nhìn Âu Dương Sùng Hoa hỏi.

"Không cần thiết gấp lại, cũng sẽ không gấp lại, biện pháp trở về, xem ra chỉ có thể tự chúng ta tìm kiếm."

Âu Dương Sùng Hoa lạnh nhạt nói xong, từ trên ghế đứng lên, nàng thông thả bước đi về phía cửa phòng.

"Sùng Hoa, người thật sự chắc chắn có thể không gấp nữa sao?"

Từ Mộc Dương bước nhanh đến phía trước, bóng dáng cao lớn chắn trước người của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, ánh mặt trời lằng lằng chiếu trên người của Từ Mộc Dương, có chút mờ ảo bao phủ hẳn, có lẽ là ánh mặt trời vô cùng gay gắt, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu mờ lung .

"Từ giáo sư, người cảm thấy còn cần thiết phải gặp lại sao? Có thể người sẽ đi gặp, nhưng ta thì không."

Giọng điệu lặp lại vẫn lạnh nhạt không đổi, tựa như chuyện này cùng nàng không liên quan, hoặc là nói, nàng cái gì cũng không để ý.

Từ Mộc Dương kinh ngạc đứng nhìn Âu Dương sùng hoa.

Rất là tò mò, rốt cuộc lúc Âu Dương Sùng Hoa cùng Mặc Âm Trần gặp mặt, đã xảy ra chuyện gì?

Làm cho Âu Dương Sùng Hoa có phản ứng mạnh như vậy.

"Từ giáo sư, có thể để cho ta đi qua hay không?"

Cả người Từ Mộc Dương đứng chặn tại cửa.

Lời Âu Dương Sùng Hoa nói, khiến cho Từ Mộc Dương hoàn toàn chấn động, như vừa ở trong mộng tỉnh loại, di chuyển hai chân.

Nhưng là, người còn chưa đi ra khỏi phòng, hẳn lại vội vàng đứng trở về chỗ cũ, nói: "Sùng Hoa, ta cảm thấy được chuyện cũng không phải như ta, người suy nghĩ như vậy, có lẽ bên trong còn có sự tình gì mà chúng ta không biết a?"

"Vậy ý người là.?"

Âu Dương Sùng Hoa thu lại ánh mắt, giọng nói nhẹ nhàng, sóng lớn không sợ hãi hỏi.

"Ta cảm thấy cần phải đi gặp Cửu vương gia Mặc Âm Trần, coi như người không tin Mặc Phi Lê, cũng có thể tin tưởng một chút phản ứng giác quan thứ sáu của ta."

"Phản ứng giác quan thứ sáu của người?"

Âu Dương Sùng Hoa giật giật khoe miệng, nàng thờ hồn hên, nhưng không có nói thêm gì nữa.

Từ Mộc Dương vuốt chóp mũi của mình, trên mặt lộ ra dáng vẻ là không thể không có khả năng.

"Sùng Hoa, có thể nói cho ta biết một chút tình huống, lúc người gặp Cửu vương gia hay không?" (ông này li thiệt hehe)

Từ Mộc Dương quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc, phần thay đổi này của Âu Dương Sùng Hoa nhất định là có nguyên nhân .

"Ta cảm thấy chuyện đó không cần thiết, ta muốn đi ra ngoài một chút, Từ giáo sư, nếu người cảm thấy lời của ta có cái gì không ổn, người có thể tự mình đi gặp Mặc Âm Trần."

Tay Âu Dương Sùng Hoa tay nắm chặt trên cánh tay của Từ Mộc Dương, bỗng nhiên thả chút lực đạo.

"Sùng."

Từ Mộc Dương còn chưa kịp lên tiếng, đã bị Âu Dương Sùng Hoa đe dọa thối lui vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Trọng sinh 28

Từ Mộc Dương chưa kịp lên tiếng, đã bị Âu Dương Sùng Hoa bắt ngờ dùng sức đẩy lui mấy bước.

Cả người lui về phía sau rồi lùi ra ngoài cửa.

Khi hẳn ổn định thân thể thì trong phút chốc đã thấy bóng dáng Âu Dương Sùng Hoa lướt qua.

Rùng mình một cái, thật giống như đứng cạnh tảng băng, khiến cho Từ Mộc Dương không cách nào nhúc nhích.

Mất không khỏi nhìn cánh tay của mình, kéo tay áo lên.

Một mảng lớn màu đỏ trên cánh tay.

Sức lực của Âu Dương Sùng Hoa rất lớn, đến nỗi khiến một nam nhân thân cao gần 1m80 như hắn đau đớn chịu không nổi mà phải lui về sau.

Nếu nói ra ngoài, Từ Mộc Dương hẳn còn mặt mũi nào nhìn mọi người.

Không được không được, nhất định phải hỏi rõ ràng, chuyện khác thường này thật sự làm người khác phải kinh ngạc.

Từ Mộc Dương kéo tay áo xuống, sai bước đi ra.

.....

Màn gấm nhẹ lay động, châu bình liễm quang, trầm hương trong lò sớm vừa cháy hết.

Trầm hương thành tro, mùi hương vãn tràn ngập trong không khí, làn khói phảng phất trong cung điện.

Mặc Ngao Đình nhìn lại, trông mắt đen nhìn qua Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Nữ nhân ung dung đẹp như hoa, ánh mắt của nàng đã không còn sáng ngời, ánh mắt của nàng đã không còn sức sống. Giờ phút này, ánh mắt nàng nhìn Mặc Ngao Đình có sự say mê, cũng có oán, cũng có điên cuồng.

Mặc Ngao Đình chậm rãi ngồi, mặc xiêm y, lạnh nhạt nói: "Không biết hoàng hậu lại có chuyện gì?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngăn ra, rồi lại lo sợ không yên, nắm lấy tay Mặc Ngao Đình: "Hoàng thượng, lời một năm trước người đã hứa, hiện tại còn giữ lời không?"

"Đương nhiên giữ lời, hoàng hậu làm sao?" Mặc Ngao Đình dò xét, đáy mắt ẩn nụ cười lạnh lẽo.

Âu Dương Cẩm Nguyệt muốn nói lại thôi, cuối cùng vội vàng nói, giọng run run: "Hoàng thượng, nô tì có chút sợ."

"Sợ? Hoàng hậu muốn nói cái gì?"

Mặc Ngao Đình cười lạnh, hắn vươn tay, nắm bả vai Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe vậy sắc mặt không tốt hơn, ngược lại mặt càng thêm xám như tro.

Bả vai nàng khẽ run, cố gắng nở nụ cười, "Hoàng thượng, nô tì lo lắng quá, là nô tì suy xét không kỹ, kính xin hoàng thượng có thể tha thứ tội ngu ngốc của nô tì."

"Lời hoàng hậu nói làm cho trẫm càng ngày càng hồ đồ, không biết hoàng hậu rốt cuộc là muốn nói gì với trẫm?"

Mặc Ngao Đình nhẹ nhàng xoa bàn tay trắng nõn của nàng, tay nàng thật mềm mại.

Âu Dương Cẩm Nguyệt từ từ dựa sát vào trong ngực của Mặc Ngao Đình, có lẽ ngay giây phút này nàng có thể cảm nhận được mình là nữ nhân của nam nhân này.

"Hoàng thượng, Cửu vương gia trở lại, nô tì chỉ là có chút lo lắng."

Nói ra khỏi miệng, Âu Dương Cẩm Nguyệt hối hận, tay bị cầm đang từng chút từng chút bị siết chặt.

Tay đau đớn khiến cho nàng nhỏ giọng hô lên: "Hoàng thượng, người làm nô tì đau rồi. Nô tì biết hoàng thượng không muốn nghe lời này, nhưng nô tì cũng chỉ lo lắng cho hoàng thượng."

"Chuyện này không cần hoàng hậu lo lắng, Cửu đệ trở lại đó là hiển nhiên, hiện nay Ngô Hạo cũng đã quy thuận vương triều Lung Nguyệt ta, hẳn tự nhiên sẽ trở về, tự nhiên sẽ trở về."

Âm thanh Mặc Ngao Đình lạnh lẽo cũng hết sức thông dong, hắn cũng không vì lời nói của Âu Dương Cẩm Nguyệt mà có chút dao động nào.

"Chẳng lẽ hoàng thượng không lo lắng chút nào sao?"

Tay vẫn bị nắm, chân mày Âu Dương Cẩm Nguyệt nhíu chặt, hỏi.

"Lo lắng cái gì, có chuyện gì cần phải lo lắng sao, vì sao trẫm phải lo lắng?"

Mặc Ngao Đình chỉ cảm thấy buồn cười, hắn nhìn chăm chú Âu Dương Cẩm Nguyệt, khẽ cười nói: "Hoàng hậu lo lắng cái gì?"

"Hoàng thượng, nô tì lo lắng cái gì, chẳng lẽ ngài thật không hiểu sao? Nô tì làm tất cả, tất cả đều là vì nô tì yêu ngài, hoàng thượng, tại sao người không

thể quan tâm đến nô tì một chút?"

Vô cùng uất ức, đã dồn ép nàng, bỏ qua sự tự tôn.

Có lưu lại cũng chỉ là một hơi tàn.

"Người thật sự đang lo lắng cho trăm sao? Hay là sợ địa vị hoàng hậu của mình khó giữ được?"

Mặc Ngao Đình vung tay lên, đẩy Âu Dương Cẩm Nguyệt ngã xuống giường, còn mình thì đứng lên, đi về phía trước.

Âu Dương Cẩm Nguyệt vội vàng đứng dậy, đuổi theo Mặc Ngao Đình, không để ý phép tắc mà kéo ống tay áo Mặc Ngao Đình.

"Hoàng thượng, ngàn lỗi vạn lỗi của nô tì trong một năm, chuộc tội được không? Hoàng thượng vì sao không thể quan tâm đến nô tì một chút? Nô tì phạm vào đại kỵ, chẳng lẽ liền xử tử hình sao? Hoàng thượng, nô tì lo lắng cho hoàng thượng."

"Đủ rồi."

Mặc Ngao Đình vung ống tay áo, người đi tới đi lui, chân mày nhíu chặt lại.

"Hoàng thượng."

Âu Dương Cẩm Nguyệt ngã xuống đất, bò dậy, nàng không biết vì sao mình phải chịu đựng tất cả.

Nàng là hoàng hậu, là chính thê của Mặc Ngao Đình, là quốc mẫu của Lung Nguyệt, có ai biết, cuộc sống của nàng trôi qua sống không bằng chết!

"Đi ra ngoài ——"

Mặc Ngao Đình trầm giọng thét chói tai, vuốt vuốt tay áo, sai bước đi qua khỏi Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nâng tay, cố gắng đi nắm lấy bóng dáng đang lướt nhanh qua.

Đáng tiếc, nàng nắm không được, cái gì cũng nắm không được.

Lảo đảo từ dưới đất ngồi dậy, Âu Dương Cẩm Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, nước mắt chảy ra, nồng đậm hận ý, hiện lên trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Trọng sinh 29

Trăng bạc nhô cao, hai vì sao thưa im lặng giữa trời đêm, bầu trời càng thêm vắng lặng.

Cách kinh thành không xa, bên trong một tòa viện bỏ hoang, lúc này có một bóng người đứng cô đơn ở trong viện.

Ánh trăng chập chờn đổ xuống từ phía chân trời, như đang hòa tan trong băng tuyết, khi dày, khi mỏng, tại trên mặt của nàng chiếu ra loang lổ bóng mờ.

Ngước mắt lên một chút, tuyết như ánh trăng rơi vào trong mắt, từ từ đông lại thành thủy tinh, che phủ kín mãi mãi không thấy được lãnh đạm cùng thê lương.

"Kèo.. kẹt" một tiếng, cửa viện bị đẩy ra, từ bên ngoài đi vào một người, cẩn thận nhìn sang chung quanh, thuận tay đóng cửa lại.

"Người đã tới muộn, để cho ta chờ lâu một khắc." (1 khắc = 15 phút)

Nữ tử trong viện cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ nhìn về phía chân trời bóng đêm.

"Ta có thể so với người sao?" Nữ tử từ ngoài viện đi vào hừ lạnh, đi tới trước người của nàng, đối mặt với nàng, trong mắt cố nén tức giận: "Người cũng biết ta vì phải đi ra ngoài, hao tổn bao nhiêu tâm tư? Cũng phải chuẩn bị trước sau, người không phải không biết, nếu có người người vừa mở miệng lên tiếng ta phải bịt lại, ta bây giờ có thể chạy tới gặp người cũng không tệ rồi."

Trên môi nữ tử lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngoái đầu nhìn về phía nữ tử đang nén giận, từ trong ống tay áo lấy ra tấm ngân phiếu lắc lắc trước mặt của nàng, cười lạnh nói: "Những thứ này đủ chứ?"

Mím môi, tay cầm lên ngân phiếu vừa thấy, lúc này mới thay đổi sắc mặt, nở ra nụ cười, tay khoác lên bờ vai của nàng, nịnh nọt nói: "Công chúa, người cũng đừng nóng giận, Đào Nhi đây chỉ là ngoài miệng nói một chút, chuyện mà công chúa giao, Đào Nhi đã làm thỏa đáng."

Tay hất ra cánh tay của Đào Nhi, khinh thường đảo qua trên mặt nàng, gương mặt xinh đẹp của Oản Vu Tinh lạnh lùng như tuyết: "Từ Đào Nhi, người phải biết giữ miệng cho ta, nếu để cho bên tai ta nghe được một chữ nửa câu, hậu quả thế nào người cũng rõ ràng."

Từ Đào Nhi "Ha ha" cười gượng hai tiếng, nói: "Dạ, Đào Nhi ghi nhớ lời công chúa nói. Công chúa, thuốc này ta lấy đến cho người. Đây là người muốn?"

Hai loại thuốc bên trong này đều không phải được gì tốt, một bao là tình được, một bao là độc được trí mạng, mỗi loại đều đã thử qua.

Nàng cũng phải bất chấp nguy hiểm mới từ nơi chủ nhân nàng trộm được, nếu không phải vì tiền, ai nguyện ý làm loại chuyện thất đức này, còn không phải tại nàng yêu bài bạc nhưng vận may lại không tốt.

Không phải là công chúa mất nước sao, Từ Đào Nhi nhìn Đức Thanh công chúa Ngô Hạo Oản Vu Tinh trước mặt.

Khinh thường chép miệng,

"Người không cần hỏi, biết nhiều trái lại đối với người không có chỗ tốt."

Oản Vu Tinh đem hai bao được bỏ vào trong tay áo, liền định rời đi.

Từ Đào Nhi thấy Oản Vu Tinh chuẩn bị rời đi, vội vàng tiến lên, nói: "Công chúa, chủ tớ chúng ta thật không dễ dàng mới gặp mặt một lần, người cứ đi như vậy? Người có nhớ Hách Nhi không?"

Oản Vu Tinh nghe từ Đào Nhi thốt ra lời này, cả khuôn mặt cũng xanh biếc, từ trong ống tay áo lấy ra ngân phiếu ngàn lượng, nói: "Đây là bạc ta cho Hách Nhi."

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên, Hách Nhi đúng là bảo bối trong lòng bàn tay ta, công chúa, người yên tâm, Hách Nhi tuyệt đối sẽ không chịu khổ, ta thề rằng mình ăn cháo cũng sẽ không để cho hắn nhìn đói."

Từ Đào Nhi nịnh hót nói.

"Nhớ kỹ, nếu Hách Nhi có gì bất trắc, người cũng đừng muốn sống, nếu như người nuôi dưỡng Hách Nhi thật tốt, ta tuyệt sẽ không bạc đãi người, Hách Nhi cần một mẫu thân, Từ Đào Nhi, người nhất định phải làm mẫu thân tốt của Hách Nhi."

Sắc mặt Oản Vu Tinh trầm xuống, hất ra tay Từ Đào Nhi tay, bước đi.

Từ Đào Nhi gợn lên ngân phiếu trong tay, phun ra một bãi nước miếng, "Oản Vu Tinh, nếu không phải người đưa tiền, lão nương sẽ nuôi dưỡng nhi tử cho người nhiều năm như vậy? Hách Nhi cần mẫu thân? Ta là mẫu thân Hách Nhi? Ta nhỏ vào, mẫu thân như người không cần nhi tử của mình, lại nói của ta! Nếu không phải nể tình mấy đồng bạc, người nào sẽ nuôi nhi tử cho người!"

Cắt!

Từ Đào Nhi cắt ngân phiếu vào trong túi, về mặt tham lam bước đi.

Cả khuôn mặt Oản Vu Tinh đều đã đen thành nước bùn ở dưới ao, trong mắt lướt qua sát khí nồng đậm.

Nếu không phải vì Hách Nhi, nàng sao cần phải nguyện ý đi tới Lung Nguyệt này.

Nàng tức giận Từ Đào Nhi, nàng hận không thể giết chết cái nữ nhân không biết xấu hổ đó, Hách Nhi đúng là xương cốt của nàng.

Cũng là nguyên nhân lớn nhất nàng phải đến ở tại Lung Nguyệt!

Nàng muốn tìm ra cái tên nam nhân phụ lòng, nàng muốn để cho nam nhân kia hối hận như thế nào vì đã bạc đãi nàng!

Nàng là công chúa Đức Thanh Ngô Hạo, là ——

Nhưng mà, nếu bây giờ để cho mọi người biết nàng có nhi tử, nhất định sẽ gây trở ngại đến nàng!

Hơn nữa, nữ nhân Từ Đào Nhi kia không thể giữ lại ở trên đời được, lòng ham muốn của nữ nhân kia càng lúc càng lớn.

Lúc này, Oản Vu Tinh nghĩ tới một người.

.....

Mặc Âm Trần bị sụp đổ, không nói một lời, suốt ngày chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời, mặc kệ gió thổi, trời mưa.

Hắn ngồi bên cửa sổ, ánh mắt lo lắng xa xôi, giống như đang mong đợi cái gì, rồi tựa như cái gì cũng không có, trống rỗng, hai mắt đen nhánh đã từ lâu mất đi thần thái của trước kia.

Hiện tại, hắn vẫn là người Thống soái tam quân oai phong một cõi, không —— hắn bây giờ chỉ giống như là một người đáng thương bị thế tử mình bỏ rơi, cô đơn ngồi chờ đợi thế tử trở về.

Sùng Hoa, Sùng Hoa, tìm khắp thiên sơn vạn thủy, chỉ vì cái quay đầu nhìn lại khi cười của ngươi, khi nào mới có thể nhìn thấy, khi nào mới có thể ôm ngươi vào lòng lần nữa?

Tiểu Lục từ lo lắng nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ có thể im lặng ở một bên chờ đợi.

Sau khi Vương gia được người đưa về phủ, liền bắt đầu lâm vào hôn mê, thật vất vả mới tỉnh lại.

Một trận la hét ầm ĩ, sau đó yên tĩnh lại, nói cái gì là gặp được Âu Dương Sùng Hoa đã mất tích mấy tháng nay.

Nhưng, kết quả, kết quả cũng chỉ là một giấc mộng.

Tỉnh mộng, tâm cũng liền chết theo.

Người thì ngơ ngẩn!

Nhìn đằng xa kia nhẹ nhàng rơi xuống những chuỗi hạt mưa.

Tiểu Lục từ không biết, khi nào chủ tử mới có thể biến trở về tính tình vui cười của trước kia, bây giờ chủ tử một chút cũng thấy không tốt.

Không tốt đến nỗi khiến cho người bên cạnh phải lo lắng cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Trọng sinh 30

Cây tùng bách ngoài cửa sổ, chẳng biết đã khô từ lúc nào.

Nhẹ nhàng xoa cây đàn gỗ Đổ Nhược, hương thơm thoang thoảng, hương trong lò đã cạn, một làn khói xanh nhẹ nhàng lượn lờ trong không trung.

Từ sau khi trở về kinh, Mặc Âm Trần vẫn không tiếp khách, trở thành đề tài cho người nhiều người bàn tán.

Đề tài liên quan tới hắn, quả thật trở thành đề tài “trà dư tửu hậu” trong dân chúng.

"Điều này thật sự quá đáng rồi, là ai đã nói vậy."

Tiểu Lục Tử nhìn một nhóm người quỳ trên mặt đất, tới tấp liên tục run rẩy.

"Lục tổng quản, chúng nô tài làm sao dám nói lung tung, hiện tại trong kinh thành, người nào không biết Cửu vương gia chúng ta bị hoàng thượng đoạt người yêu.."

Một lão giúp việc trong Cửu vương phủ vừa chỉ ra bên ngoài vừa nói.

"Người bên ngoài không biết mới nói lung tung, các ngươi không biết sao? Những lời này có thể nói sao?"

Tiểu Lục Tử tức giận, hung hăng nắm vạt áo trước ngực của lão giúp việc: "Lão Phú a lão Phú, ngươi lại có thể cùng người bên ngoài nói vậy, nếu lời này truyền tới tai Cửu vương gia, hậu quả ngươi gánh nổi không?"

Lão Phú lắc đầu, đã sợ tới mức nói không nên lời.

Tiểu Lục Tử đẩy mạnh, lão Phú ngã ngồi trên mặt đất, cũng không dám nói nữa, cúi đầu.

"Ta nói cho các ngươi biết, mỗi một người đều nghe cho rõ đây. Người bên ngoài nói như thế nào, ta không quan tâm, cũng không cần biết, nhưng ai dám đàm tiếu trong Cửu vương phủ này, thì đừng trách tổng quản ta đối các ngươi không lưu tình."

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Lục Tử nhìn lướt qua mọi người, cái kính ra lệnh.

"Dạ, Lục tổng quản."

Người phía dưới có ai dám nói không, mỗi một người đều quỳ trên mặt đất, hướng Tiểu Lục Tử lên tiếng.

Tiểu Lục Tử hừ một tiếng, giữ ống tay áo, rời khỏi viện.

Khi hần vội vã trở về phòng của Mặc Âm Trần, người còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy phòng yên tĩnh, mà người vừa mới ngồi ở cửa sổ - Mặc Âm Trần - lại không thấy đâu.

"Chủ tử."

Tiểu Lục Tử ở trong phòng tìm một lần, thấy Mặc Âm Trần không ở đây, vội vã chạy ra gian phòng.

.....

Mặc Âm Trần dùng sức chặt nhánh cây tùng đã khô, hần tựa hồ muốn dùng sức để trút giận trên nhánh cây.

"Chủ tử, người đang làm gì đây?"

Phong Nữ ngược đầu, tò mò nhìn Mặc Âm Trần ngồi trên cây.

"Cây này cũng khô rồi, giữ lại cũng chường mất, không bằng chặt đi."

Mặc Âm Trần tự mình lăm bằm.

"À." Phong Nữ giống như là đã hiểu loại gậy đầu, chợt nàng nhìn thấy ngọc bội trên vạt áo của Mặc Âm Trần, nói: "Chủ tử, ngọc bội của người thật đẹp, có thể cho Phong Nữ hay không, Phong Nữ rất thích."

Ngọc bội?

Thân thể Mặc Âm Trần khẽ lắc lư, lại có vẻ hết sức vô lực, hần dùng lực tháo ngọc bội xuống, ném cho Phong Nữ, nói: "Người thích vật này, thì cho người."

Phong Nữ nhặt ngọc bội lên vui vẻ vỗ tay, "Cám ơn chủ tử, cám ơn chủ tử." Nhìn ngọc bội trong tay, Phong Nữ vô cùng cảm ơn Mặc Âm Trần, suy nghĩ nát óc, nói: "Chúc mừng chủ tử trăm năm hảo hợp, chúc mừng chủ tử cát tường như ý, chúc mừng chủ tử. Chúc mừng chủ tử sớm sinh quý tử!"

Mặc Âm Trần nghe Phong Nữ nói, đột nhiên cười.

Phong Nữ là con gái của Phú bá, bởi vì khi còn bé té vỡ đầu, nên trở thành si si ngốc ngốc.

"Chủ tử cười, chủ tử cười."

Phong Nữ thấy Mặc Âm Trần cười, vui vẻ vỗ tay.

Bản thân Mặc Âm Trần cũng cảm thấy kinh ngạc, mấy ngày qua hần rốt cuộc đã trải qua như thế nào?

Không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ sống giống như cái xác không hồn.

Hần từ trên cây nhảy xuống, đi tới trước mặt Phong Nữ, đưa tay vuốt vuốt tóc cô về hơi rối của nàng, "Phong Nữ, xem ra người nên nói cám ơn là ta."

"Chủ tử muốn cám ơn Phong Nữ?"

Phong Nữ nghiêng đầu, cái hiểu cái không hỏi.

"Đúng vậy a, ta đã lâu cũng không có vui vẻ như vậy, không nghĩ tặng ngọc bội, lại có thể làm cho lòng thoải mái hơn."

Mặc Âm Trần không ngờ tới ngay lúc mình đè nén nhất, là Phong Nữ khiến cho mình cười.

"Chủ tử, Phong Nữ làm có đúng không?"

Phong Nữ nghi ngờ hỏi, nàng không hiểu, nhưng nàng biết chủ tử vì mình mà cười rồi.

"Đúng." Mặc Âm Trần đáp lời.

"Vây thì thật tốt quá, khó trách cha luôn là nói cho Phong Nữ nên nói nhiều lời tốt đẹp, là không có sai, Phong Nữ vừa nói rất nhiều rất nhiều lời tốt đẹp, cho nên chủ tử vui vẻ, bởi vì lời nói của Phong Nữ mà vui vẻ."

Phong Nữ giống như hiểu ra mà vui vẻ cười nói.

"Đúng không."

Lời tốt đẹp ai không thích nghe.

Chỉ không biết người nghe cảm nhận như thế nào, ít nhất vừa rồi hẳn quả thật bởi vì những lời của Phong Nữ, mà cười rồi.

"Phong Nữ nói rất nhiều lời hay, chủ tử vui vẻ hơn có phải không?"

Phong Nữ lòng tràn đầy đang mong đợi, nếu chủ tử bởi vì lời nói của mình có thể cười, như vậy phụ thân sẽ không cần cả ngày mặt ủ mày chê rồi?

Tổng quản Tiểu Lục Tử cũng không cần ở trong sân mắng chửi người rồi?

"Ừ. Lời nói của Phong Nữ rất hay."

Mặc Âm Trần khẽ nhướn lông mày, đưa mắt, nhìn cây tùng bách bị mình chặt cho xơ xác, trong đầu nhất thời có chút phiền muộn.

"Lời của Phong Nữ, chủ tử cười, cha vui vẻ, Tiểu Lục Tử cũng không cần mặt đen lại mắng chửi người rồi. Chủ tử không biết đâu, vừa rồi Tiểu Lục Tử rất hung dữ a, muốn hù chết Phong Nữ. Nói gì không cho nói với chủ tử cái này, không cho nói với chủ tử cái kia."

Phong Nữ vừa vuốt ngọc bội vừa nói.

"Vậy sao? Tiểu Lục Tử cũng tức giận sao?"

Mặc Âm Trần cũng không nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Trọng sinh 31

Trong khoảnh khắc, Mặc Âm Trần thu lại ý cười trên mặt, hai tay hai chân hẳn lại càng như rơi vào hầm băng phát ra từng trận lạnh lẽo.

Phong Nữ vẻ mặt ngây thơ tự mình nói xong, hoàn toàn không chú ý đến, sắc mặt của người đang đứng ở chỗ đối diện, từ lâu đã thay đổi.

"Chủ tử, chủ tử.?"

Phong Nữ kêu gọi liên tục trước người của Mặc Âm Trần, thế nào cũng không có lên tiếng, lúc này nàng mới cảm thấy được có gì đó không đúng.

Sắc mặt chủ tử quả thật không tốt, thậm chí khiến cho nàng nhìn thấy phải khiếp sợ.

"Người vừa rồi nói cái gì?"

Mặc Âm Trần bỗng nhiên một tay nắm lấy cổ tay Phong Nữ, khí mùi tàn ác dần dần tụ hợp nơi đáy mắt.

"Đau. Chủ tử. Phong Nữ.. đau."

Trên cổ tay Phong Nữ bởi vì bị đau đòn, lập tức khóc òa lên.

Tiếng nàng khóc càng ngày càng lớn, sắc mặt của chủ tử thật rất dọa người, thật sự đáng sợ, hơn nữa nàng còn rất rất đau.

Tay dường như bị bẻ gãy.

Mặc Âm Trần nắm thật chặt cổ tay Phong Nữ, hẳn không biết mình rốt cuộc là như thế nào nghe xong lời Phong Nữ nói.

Chỉ là.

Trong đầu chợt lóe lên chính là: "Là hoàng thượng, là hoàng thượng nốt Âu Dương Sùng Hoa, Hoàng Thượng thích Âu Dương Sùng Hoa."

Là ai!

Là ai đang nói chuyện.

Những lời này rốt cuộc là ai nói!

Hắn không muốn tin tưởng, không muốn phải tin tưởng, Tứ ca sẽ đối xử với hắn như vậy!

Tứ ca sẽ thích Sùng Hoa, đó là một chuyện không có khả năng.

Tứ ca có Hoàng Hậu, người trong lòng hắn rõ ràng là Hoàng Hậu Cẩm Nguyệt!

"Người nói, người nói rõ ràng cho ta, cái gì Hoàng Thượng đoạt người trong lòng của ta, nói! ! ——"

Mặc Âm Trần nổi điên hướng về phía Phong Nữ quát ầm lên.

Tay Phong Nữ bị túm lấy, đau đớn khiến cho mặt nàng đã xám thành tro, nước mắt đã từ lâu che kín cả khuôn mặt.

"Chủ tử. Ô ô. Phong Nữ đau. Chủ tử. Phụ thân cứu mạng. Chủ tử muốn giết Phong Nữ. Phụ thân."

Tiếng la khóc của Phong Nữ, làm lòng Mặc Âm Trần rối loạn.

"Không được khóc, không được khóc! Phong Nữ nói cho ta biết, rốt cuộc những lời đó là ai nói, rốt cuộc là ai! ?"

Mặc Âm Trần nhất quyết không tha, quát...

"Phong Nữ không biết. Phong Nữ thật sự cái gì cũng không biết. Chỉ là tất cả mọi người đang nói. Đều ở đây nói, Phong Nữ cái gì cũng không biết. Ô ô."

Phong Nữ gào khóc lên, nàng thật rất sợ hãi.

"Phong Nữ ——"

Mặc Âm Trần muốn nghe không phải những thứ này, hắn muốn có một đáp án xác thực hơn.

"Vương gia, Vương gia, người đây là đang làm cái gì?"

Tiểu Lục từ vội vã chạy tới, hắn từ sớm đã tìm ở chung quanh bốn phía, nếu không phải nghe được tiếng Phong Nữ la khóc, cũng sẽ không phát hiện thì ra Vương gia ở tại nơi hẻo lánh như vậy.

"Lục tử tổng quản cứu cứu Phong Nữ, Phong Nữ thật là sợ. Chủ tử muốn giết Phong Nữ. Ô ô."

Phong Nữ nhìn thấy Tiểu Lục từ giống như gặp được Chúa Cứu Thế, hướng về phía hắn ra dấu cầu cứu.

Khi Tiểu Lục từ đến gần, thì Mặc Âm Trần chợt xoay người, lôi kéo tay Phong Nữ, nhìn về phía Tiểu Lục từ, hô to: "Lục tử, nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay mặc dù cơ thể ta không hiểu biết rõ ràng, nhưng bên ngoài trái lại rất nóng nảy, những lời nói vô liêm sỉ rốt cuộc là ai nói ra ngoài, rốt cuộc là ai! !"

Thân thể Tiểu Lục từ khẽ lắc lư theo tiếng quát của Mặc Âm Trần, , hắn liếc thấy Phong Nữ nước mắt đầy mặt, trong đầu đã có đáp án.

Xem ra nhất định là Phong Nữ điên dại này cùng Vương gia nói gì rồi, cho nên Vương gia mới có thể kích động đến khó bình phục như thế.

"Vương gia, người trước hết nên buông Phong Nữ ra, nô tài sẽ đem sự tình đầu đuôi gốc ngọn nói rõ ràng cho người biết."

Tiểu Lục từ nhìn Phong Nữ vẻ mặt thống khổ, ngấm lại tình huống hiện tại này của Vương gia, thật sự có thể nói cho hắn sao?

"Nói, bây giờ lập tức nói rõ ràng cho ta. Phong Nữ, người đem lời vừa rồi nói, nói lại rõ cho ta!"

Căn bản mà nói, hiện tại Mặc Âm Trần không thể nào suy nghĩ nổi, chỉ biết đầu hắn rất nhanh sẽ bị những thứ không giải thích được này phá nát.

Rất khó chịu, nội tạng như trộn lẫn lại với nhau, rồi nhẹ nhàng xé ra để lại một thân đau đớn.

"Ô ô ô. Lục tử tổng quản."

Phong Nữ khóc lóc nhìn về phía Tiểu Lục từ.

Đầu Tiểu Lục từ như muốn nổ tung, bây giờ Vương gia căn bản không nghe lọt lời của người khác.

"Lục tử!"

Mặc Âm Trần quát khê.

Thân mình Tiểu Lục tử lại run một cái, hấn nom nóp lo sợ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Sắc mặt Vương gia bây giờ đã kém tới cực điểm, giữa hai mắt đen tuôn ra sự tàn khốc làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ liếc mắt một cái, cũng đủ cho hấn run sợ trong lòng.

"Vương gia, Phong Nữ chỉ là một kẻ ngốc, người cần gì để ý lời nói của nàng.

"Không đúng. không đúng. Phong Nữ không phải kẻ ngốc. lời Phong Nữ nói đều là sự thật, chủ tử phải tin tưởng Phong Nữ. Phong Nữ không phải kẻ ngốc, Phong Nữ không muốn đi đến cái phòng tối nữa, Phong Nữ sẽ rất ngoan, sẽ rất ngoan chủ tử. Phong Nữ thật thật sẽ rất ngoan."

Hai chữ kẻ ngốc đối với Phong Nữ đã kích rất lớn, trước kia cũng bởi vì có người cho rằng nàng là kẻ ngốc, vì vậy mà nàng bị nhốt bên trong một gian phòng ở phía bắc Cửu vương phủ, khi đó, Phong Nữ cả ngày đều bị nhốt ở trong phòng.

Ban ngày ban đêm cũng không phân biệt được rõ ràng.

Nàng thật sự sợ hãi khi có người sẽ nói nàng là kẻ ngốc, như vậy nghĩa là nàng lại bị nhốt vào trong phòng tối.

"Tiểu Lục tử, đến bây giờ mà ngươi còn muốn giấu giếm cái gì sao?"

Giọng nói trầm trầm của Mặc Âm Trần từ trong miệng bật thốt ra, hấn thả ra cổ tay của Phong Nữ.

Xoay người, sai bước đi nhanh ra khỏi nơi viện hẻo lánh.

Tiểu Lục tử hung hăng trừng mắt liếc Phong Nữ một cái, "Còn không mau trở về với phụ thân của ngươi!" Nói xong, cũng không để ý tới Phong Nữ vẫn đang khóc, bước nhanh đuổi theo Mặc Âm Trần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Trọng sinh 32

"Không thể nào, không thể nào! ——"

Mặc Âm Trần giống như tên điên mà điên cuồng đâm vào tường, tiếng "Bính bính" chấn động cả viện yên tĩnh, bí mật mang theo từng tiếng gào thét.

"Vương gia, Vương gia." Tiểu Lục Tử đuổi theo, lập tức nắm lấy tay Mặc Âm Trần, "Ngài sao phải khổ như vậy chứ. Đã làm tay bị thương rồi."

Khớp xương mu bàn tay của Mặc Âm Trần, vì liều mạng đâm, mà máu thịt trộn lẫn không rõ ràng.

Nhưng hấn không cảm thấy đau, đau đớn này không bằng cảm giác xé rách từ đáy lòng dâng lên.

Cảm giác đau đớn trong lòng cùng với máu thịt trên tay giày vò hấn, làm cho hấn muốn phát tiết, làm cho muốn quên đi cảm giác này.

Lời nói của Phong Nữ vẫn còn vang vọng trong đầu hấn, âm thanh ‘Hoàng thượng thích Sùng Hoa’ ——

"Không thể nào, không thể nào! !"

Mặc Âm Trần hát Tiểu Lục Tử, hấn xông vào trong phòng.

"Vương gia."

Tiểu Lục Tử lo lắng đuổi theo, theo sau lưng Mặc Âm Trần, đi vào phòng.

Mặc Âm Trần ngồi chồm hổm trên mặt đất, thỉnh thoảng hấn lấy tay, gõ cái đầu, "Chuyện đó không có khả năng xảy ra, Tử ca sẽ không đối xử với ta

như vậy, không thể nào! Không thể nào ——"

"Vương gia, nô tài van xin ngài, không cần hành hạ mình nữa, những thứ này đều là người khác đồn nhảm, Vương gia, nô tài van xin ngài, nô tài van xin ngài."

Tiểu Lục Tử quỳ trên mặt đất, hướng Mặc Âm Trần dập đầu, cầu xin.

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, cặp mắt hần mông lung, mơ hồ hiện lên tia máu.

"Lục Tử, ngươi nói cho ta biết, tất cả chẳng qua đều là một giấc mơ, hoàng thượng làm sao có thể thích Sùng Hoa? Sùng Hoa chỉ rời đi một thời gian ngắn, năng không ở trong hoàng cung, có phải không? Có phải không?"

Mặc Âm Trần nắm bả vai Tiểu Lục Tử, dùng sức lắc lắc Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, hần nghẹn ngào gật đầu: "Vương gia, những lời đó đều là lời khốn kiếp, đều vì ghen tỵ thành tựu của Vương gia, hiện tại có ai không đối với ngài sợ hãi ba phần. Những người đó cũng chỉ là nói bậy, mục đích rõ ràng, chính là muốn người và hoàng thượng mâu thuẫn a. Vương gia, ngài ngàn vạn lần không được tin."

Mặc Âm Trần nghe Tiểu Lục Tử nói, hần đột nhiên giống như từ trong bóng tối tìm thấy một tia sáng, hần mừng rỡ cười: "Đúng vậy a, những người này cũng vì ghen tỵ quan hệ tốt giữa ta và hoàng thượng, cho nên mới bịa đặt, muốn rạn nứt quan hệ của ta và hoàng thượng."

"Đúng vậy a, Vương gia, nhất định là như vậy, cho nên, ngài ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều, mấy ngày nay ngài đều không ăn không uống, thân thể làm sao chịu nổi, nô tài sai người chuẩn bị chút đồ ăn cho ngài được không?"

Tiểu Lục Tử rên sất khi còn nóng, khuyên Mặc Âm Trần ăn cơm.

"Hiện tại bộ dáng ta rất tiêu tụy phải không? Rất khó coi sao?"

Mặc Âm Trần sờ mặt của mình, hần nói xong, từ từ đứng lên, nhưng tránh không khỏi một trận choáng váng mà lúc lắc thân thể.

"Vương gia, ngài đã rất nhiều ngày không có ăn uống gì rồi, cả người khó tránh khỏi có vẻ tiêu tụy, chỉ cần ngài ăn cơm, sẽ tốt."

Tiểu Lục Tử tiến lên đỡ Mặc Âm Trần, lòng hần thương chủ tử, đau lòng nhìn chủ tử tự hành hạ mình.

"Lục Tử chuẩn bị tắm rửa thay quần áo cho ta."

Mặc Âm Trần vịn bả vai Lục Tử, đứng thẳng người.

"Vương gia, trước ăn điểm tâm, rồi tắm rửa được không?"

Tiểu Lục Tử nhú mày một cái, hần chính là sợ bộ dáng Vương gia như vậy tắm rửa, có thể là không ổn.

"Ngươi cũng nhanh đi chuẩn bị đi. Ta muốn vào cung."

Mặc Âm Trần nói xong, đi vào một phòng khác.

"Cái gì, Vương gia muốn vào cung?"

Tiểu Lục Tử cả kinh sắc mặt cũng biến, chỉ sợ lúc này Mặc Âm Trần vào cung sẽ xảy ra chuyện.

Mặc Âm Trần xoay người lại, ánh mắt từ từ dừng ở trên mặt Tiểu Lục Tử, giữa hai lông mày đã không còn rối rắm như lúc này, "Ta cũng chỉ đi gặp hoàng thượng, có một số việc muốn giao phó, dù sao sau khi ta hồi kinh vẫn ở trong phủ."

Tiểu Lục Tử lo lắng chính là vì vậy, nhưng không khẩn trương như vừa rồi, nghe Mặc Âm Trần nói, hần nhìn không được thở ra nhẹ nhõm nói, "Nô tài phải đi chuẩn bị quần áo tắm rửa ngay cho Vương gia, chỉ là Vương gia có thể đáp ứng nô tài, ăn trước một chút không?"

Mặc Âm Trần thấy Tiểu Lục Tử cố chấp như thế, không khỏi than một tiếng, nói: "Được rồi, vậy ngươi cũng nhanh đi chuẩn bị đi."

"Dạ dạ dạ, nô tài sai người đi chuẩn bị."

Tiểu Lục Tử vừa nghe, mừng đến cả người như có thêm sức sống, đi bộ cũng nhanh hơn.

Mặc Âm Trần nhìn bóng dáng Tiểu Lục Tử rời đi.

Nụ cười nơi đáy mắt từng chút từng chút biến mất.

Xoay người, đưa mắt, nhìn đám cò trắng bay vút ngoài cửa sổ.

"Tứ ca."

Lời nói thâm thì biến mất theo gió, giống như một luồng không khí thổi qua, chưa từng tồn tại.

Mặc Âm Trần có thể không tin lời đồn bên ngoài, tuy nhiên không thể không tin, bởi vì đêm đó đã nghe được.

Sùng Hoa, nếu như đêm đó thật sự là nàng, vì sao nàng ra đi không từ biệt?

"Vương gia, Vương gia."

Tiểu Lục Tử vội vã từ bên ngoài đi vào, sắc mặt có chút nóng vội.

"Thế nào, đều chuẩn bị xong?"

Mặc Âm Trần xoay người lại, nhìn Tiểu Lục tử.

"Cái đó, cái đó công chúa Thanh Đức tới."

Tiểu Lục Tử giương mắt, có chút thờ hồn hèn nói.

"Thanh Đức tới?"

Mặc Âm Trần nghe tên công chúa Thanh Đức này, có chút kinh ngạc hơn là vui mừng

"Dạ, hiện tại công chúa đang ở tiền đình."

Tiểu Lục Tử thấy trên mặt Mặc Âm Trần nở nụ cười, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quá lo lắng rồi.

"Vậy còn không mau thay quần áo cho ta."

Mặc Âm Trần nói.

Tiểu Lục Tử vội thưa vâng, gọi tỷ nữ thay y phục cho Mặc Âm Trần.

Hắn đã không nhớ rõ bao lâu không thấy vẻ mặt vui vẻ của Mặc Âm Trần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Trọng sinh 33

Mặc Âm Trần sau khi thay lại quần áo thỏa đáng, liền bước ra khỏi phòng ngủ của mình, đi vào phòng khách.

Người còn đang ở bên ngoài, từ trong phòng khách đã truyền đến tiếng vang.

Một thiếu nữ mặc váy hoa đứng thẳng trên cửa hành lang, từ đằng trước đang ngắm nhìn hắn.

Nàng cao quý thêm phần ung dung, được ánh trăng làm nổi bật lên như một vị nữ thần thuần khiết.

Công chúa Đức Thanh Oản Vu Tĩnh, Đại công chúa Ngô Hạo Quốc, lần này tới cũng là sứ giả dâng nộp chiếu thư hàng phục.(đầu hàng + khuất phục)

Mặc Âm Trần đi lên phía trước, nô bộc trong sảnh lần lượt lui ra, không gian rộng lớn trong lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

"Âm Trần."

Oản Vu Tĩnh cất bước đi lên, vội vàng đi đến trước người của Mặc Âm Trần.

"Oản Vu Tĩnh, mấy ngày nay thật xấu hổ, ta có chút chuyện, không thể đi tìm ngươi, không nghĩ tới, ngươi thật đã tới đây."

Mặc Âm Trần dẫn Oản Vu Tinh đi vào trong sảnh.

Oản Vu Tinh thu lại ánh mắt, đôi mắt ngày thường sáng ngời, giờ phút này lại như có chút âm đạm.

"Thế nào Oản Vu Tinh, nhìn dáng vẻ này của ngươi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Mặc Âm Trần cùng Oản Vu Tinh ngồi vào chỗ của mình, ngẩng đầu lên đối diện nhìn nàng vẫn đang cúi đầu xuống, không khỏi có chút nghi ngờ.

Oản Vu Tinh từ từ ngẩng đầu lên, tay nàng cứ cuộn khăn gấm, bộ dáng như muốn nói cái gì rồi lại thôi, còn mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng bối rối.

"Oản Vu Tinh?"

Trong lòng Mặc Âm Trần có chút lo lắng nổi lên.

Mặc dù Oản Vu Tinh là công chúa Ngô Hạo Quốc, đã từng là kẻ địch của hắn, nhưng cũng chính là bởi vì như vậy, trong lúc giao chiến, hắn vô ý bị thương, nếu không phải là Oản Vu Tinh cứu giúp, chỉ sợ hiện tại hắn cũng không thể nào ngồi ở chỗ này.

Đừng nói chi là trong kỳ hạn một năm ngắn ngủi có thể đánh bại Ngô Hạo Quốc.

Đối với Oản Vu Tinh, Mặc Âm Trần có một phần cảm kích, hơn nữa trong lúc ở chung cùng Oản Vu Tinh, hắn đã xem nàng như một tri kỷ, cũng trở thành bằng hữu.

Bởi vì, bọn họ có một phần cổ chấp giống nhau.

Giống nhau trong lòng chỉ nhớ đến một người.

"Âm Trần, ta rất sợ, rất sợ."

Thân mình Oản Vu Tinh run rẩy, vẻ sợ hãi hiện lên trên mặt, nàng thật sự rất sợ hãi, sợ Hách Nhi xảy ra chuyện, sợ nàng cuối cùng sẽ bị mất đi tất cả.

"Thế nào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Hách Nhi có chuyện?"

Mặc Âm Trần nghĩ đến có khả năng đó, có thể khiến cho Oản Vu Tinh không từ bỏ như vậy, cũng chỉ có Hách Nhi.

"Âm Trần, Từ Đào Nhi vẫn luôn ép bức ta, hôm nay thậm chí nàng còn uy hiếp ta, nếu như ta không thể thỏa mãn nàng, sẽ đem thân thể Hách Nhi công khai với người đời, ta không thể a, ta không thể để cho người ta biết, Hách Nhi là hài tử của ta."

Oản Vu Tinh bối rối vô lực cúi đầu, nàng đã không biết mình còn có thể đi cầu người nào giúp.

Đối với vương triều Lung Nguyệt mà nói, nàng bất quá chỉ là một công chúa mất nước, thân phận hôm nay vốn đã hèn mọn không chịu nổi.

Huống chi, lần này nàng đến mục đích chủ yếu là cùng vương triều Lung Nguyệt hòa thân.

"Ta biết, ta biết rõ Oản Vu Tinh."

Mặc Âm Trần đứng lên, đi tới bên người Oản Vu Tinh, hắn cúi người, tay nắm bờ vai của Oản Vu Tinh.

"Âm Trần."

Bởi vì phần quan tâm này của Mặc Âm Trần, mà Oản Vu Tinh không kiềm chế được, nhào vào trong lòng hắn.

Mặc Âm Trần cúi mắt xuống, nhìn Oản Vu Tinh nức nở trong ngực, có chút luống cuống.

Hiện tại hắn cũng chỉ có thể chờ đợi cảm xúc Oản Vu Tinh bình tĩnh trở lại.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng nức nở đè nén, thỉnh thoảng vang vọng mất đi.

Mặc Âm Trần cũng không biết cứ như vậy mặc cho Oản Vu Tinh khóc bao lâu.

Mãi đến khi nàng dần dần bình tĩnh lại, Mặc Âm Trần mới mở miệng, nói: "Oản Vu Tinh, ngươi tính toán làm thế nào?"

"Từ Đào Nhi nhất định phải trừ đi, người này không đáng tin cậy, hơn nữa ta cũng không thể đem Hách Nhi giao cho người như vậy."

Oản Vu Tinh đưa ra tay áo, lau đi nước mắt, nàng hạ quyết tâm nói ra.

Giữa đôi mắt tràn ngập sương mù lóe sáng một tia lạnh lẽo.

"Nếu ngươi thật sự quyết định, ta sẽ giúp ngươi."

Mặc Âm Trần diu Oản Vu Tinh, mặc dù nước mắt đã bị lau đi, nhưng thân thể Oản Vu Tinh vẫn chưa hết run rẩy, ngược lại càng phát ra kịch liệt.

"Ta biết, bây giờ người có khả năng giúp được cho ta, cũng chỉ có ngươi, Âm Trần, chẳng lẽ ngươi không thể tiếp nhận đề nghị của ta sao?"

Oản Vu Tinh chợt bắt lấy tay Mặc Âm Trần, nàng có vẻ có chút kích động.

"Không ——"

Mặc Âm Trần nhỏ giọng nói một tiếng, bước nhanh qua người của Oản Vu Tinh quay đi.

Mặt Oản Vu Tinh xám như tro tàn, lại cúi thấp đầu xuống, tiếng nức nở nghẹn ngào lần nữa vang vọng trong không gian.

Mặc Âm Trần đưa lưng về phía Oản Vu Tinh, hẳn biết hẳn cự tuyệt đối với Oản Vu Tinh sẽ mang đến tổn thương rất lớn.

Nhưng hẳn không cách nào tán thành đề nghị của Oản Vu Tinh, hẳn không thể cưới nàng, cho dù chỉ là vì Ngô Hạo cùng Lung Nguyệt!

"Thật xin lỗi, Âm Trần, nếu ngươi thật sự không muốn, quyết định như vậy đi."

Oản Vu Tinh run run bờ vai, mỗi một chữ như là rất cố gắng từ sâu trong cổ họng không lưu loát nói ra.

"Oản Vu Tinh, không phải là ta không muốn giúp ngươi, mà ta thật sự không làm được. Ta đã đáp ứng với Sùng Hoa, lần này trở về sẽ cưới nàng. . . .
." Mặc Âm Trần nói đến đây, dừng lại, nhìn vào trong ánh mắt Oản Vu Tinh, hẳn lại nói thêm: "Coi như Sùng Hoa hiện tại không có tin tức, nhưng ta tin tưởng nàng nhất định còn sống, cho nên."

"Ta hiểu, ta biết rõ, ngươi cũng có nói với ta rồi, những ngày sống ở Ngô Hạo, ngươi cũng đem chuyện tình của ngươi cùng Sùng Hoa nói cho ta nghe, ta làm sao có thể không biết trong lòng ngươi chỉ có Âu Dương Sùng Hoa."

Oản Vu Tinh không phải là không biết, nhưng bởi vì trước mắt chỉ có biện pháp này là tốt nhất.

Vừa có thể thành công, vừa cùng Lung Nguyệt hòa thân, lại có thể không bại lộ chuyện của nàng. . . .

Nàng biết mình rất ích kỷ, nhưng nàng cũng không có cách nào.

Nếu như nàng có thể lựa chọn, nàng tuyệt đối sẽ không làm Mặc Âm Trần khó xử, càng sẽ không mang hài tử của mình giao cho Từ Đào Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Trọng sinh 34

Thanh Đức biết mình rất ích kỷ, nếu như nàng có thể lựa chọn, sẽ không làm khó Mặc Âm Trần, càng không đem hài tử của mình giao cho Từ Đào Nhi.

Tất cả chỉ có thể đổ lỗi cho số mạng trên cột người, năm đó nếu không gặp gỡ người ấy thì hôm nay nàng cũng sẽ không trở nên khó chịu như thế.

Càng sẽ không bị Từ Đào Nhi chê cười.

"Nhất định còn có cách khác, cách giải quyết tốt hơn."

Mặc Âm Trần lẩm bẩm, từ từ ngồi xuống.

Hắn cúi đầu, nhìn ly trà trên bàn, hương trà toả ra xung quanh, nước trà trong suốt tựa như có thể thấy hình ảnh phản chiếu của hắn trong ly trà.

Hai lòng mày nhú chặt, vẻ mặt lộ ra vẻ bất lực.

Thật ra thì, Mặc Âm Trần tương đối cũng hiểu, Thanh Đức thật sự cũng không tìm được biện pháp tốt hơn, mới có yêu cầu như vậy.

"Âm Trần, nếu như vì chuyện của ta mà khiến ngươi bối rối, thì ta rất xin lỗi. Ta sẽ tự mình nghĩ cách."

Thanh Đức nói xong, từ từ đứng lên, nàng cúi xuống, đối diện Mặc Âm Trần.

Hối hận và áy náy, hiện lên ở đáy mắt, "Ta thật sự vô cùng xin lỗi, Âm Trần."

Lời nói nghẹn ngào, đôi môi run rẩy.

"Thanh Đức."

Mặc Âm Trần lập tức đứng lên, giữ Thanh Đức đang muốn rời đi.

"Âm Trần, cảm ơn người có thể nghe ta lầm nhảm, cảm ơn người. Ta đã không sao, chuyện của Từ Đào Nhi, ta sẽ tự mình giải quyết, ta nghĩ, chuyện này cũng chỉ có ta tự mình ra tay là tốt nhất. Dù sao cũng do bản thân ta quen biết người không tốt, ta phải chịu, nếu ngày sau ta có chuyện gì, mong rằng người có thể nể tình giao tình của ta và người mà đem Hách nhi trở về Ngô Hạo, giao cho phụ hoàng ta, như vậy là đủ rồi."

Thanh Đức không cách nào khống chế nước mắt chảy ra, nàng đã rất cố gắng khống chế.

Đáng tiếc, không được, một chút cũng không khống chế được!

Mày kiếm nhủ chặt của Mặc Âm Trần hiện lên vẻ rối rắm, hẳn do dự không quyết định, Thanh Đức đối với mình có ân cứu mạng.

Nếu mình cứ nhìn nàng rời đi như vậy.

Chắc chắn hối hận cả đời!

"Trước mắt, người không nên vội vàng, để cho ta suy nghĩ thật kỹ. Để cho ta suy nghĩ một chút."

Mặc Âm Trần không ngừng lặp lại, hẳn từng chút từng chút buông lỏng tay ra, đi tới đi lui ở bên trong tiền sảnh.

Thanh Đức nhìn tâm tình Mặc Âm Trần không yên, cực kỳ xin lỗi, nói: "Âm Trần, không cần vì ta mà phí công, ta đã biết mình phải nên làm như thế nào rồi. Nếu ta đáp ứng phụ hoàng vì Ngô Hạo, nhất định phải cùng Lung Nguyệt hòa thân."

"Thanh Đức, không nên bi quan như vậy, tất cả chưa phải là đường cùng."

Hiện tại Mặc Âm Trần ngoài việc nói vài lời an ủi, cũng không biết làm thế nào!

Sùng Hoa, nếu như là người, người sẽ làm như thế nào?

.....

Ban ngày chớp mắt một cái đã trở thành trời tối, mặt trời mọc mặt trời lặn thay đổi chỉ trong cái chớp mắt.

Âu Dương Sùng Hoa nằm trên giường trần trọc trở mình, thủy chung không cách nào ngủ được cả người nóng ran làm ướt áo trong của nàng, cả người giống như lửa vô cùng khó chịu.

"Chuyện gì thế này?"

Tối nay bỗng nhiên vô cùng nóng.

Nóng khiến cho nàng muốn cởi hết quần áo trên người, lửa nóng từ bụng dưới tăng lên.

Bất giác nàng kéo chăn ra, tay lung tung sờ lên cổ họng, ngực, bụng.

Sự khó chịu nhẹn không được khiến nàng phát ra tiếng rên mê người.

Đáy mắt trong suốt tràn đầy ngọn lửa, thần trí dần dần mất đi.

Trong mơ hồ, dường như có điều gì đang thúc giục nàng.

Trong mơ mơ màng màng nàng đứng dậy rời khỏi sương phòng.

Gió đêm lạnh lẽo không làm dịu đi cái nóng khó nhịn, ngược lại còn nóng hơn trước.

Khó chịu, thật khó chịu ——

Nước!

Nàng muốn nước!

Lý trí còn sót lại nàng xông đến cái giếng ở trước sân, kéo thùng múc nước rồi xối lên người mình.

Nước lạnh như băng trong nháy mắt nhiệt độ giảm xuống, thần trí trở nên tỉnh táo hơn.

Áo trong ướt nhẹp cơ hồ trở nên trong suốt, đường cong linh lung dưới ánh trăng.

Nàng như yêu tinh mị hoặc lang thang chốn hồng trần.

Thần trí trong nháy mắt tỉnh táo khiến vẻ lo lắng trong mắt Âu Dương Sùng Hoa tăng lên.

Đêm tối yên tĩnh, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Mái tóc trắng dưới ánh trăng trông cực kỳ chói mắt, đôi mắt màu tím dưới bóng đêm lóe lên ánh sáng xinh đẹp.

Mặc Phi Lê xuất hiện, dường như cũng không khiến Âu Dương Sùng Hoa bất ngờ.

Ánh mắt lạnh lẽo hoang dã, sâu kín nhìn thẳng vào Mặc Phi Lê, Âu Dương Sùng Hoa mở miệng: "Ngươi đến làm gì?"

"Lâu chủ, thuộc hạ tới dĩ nhiên là đem cho người tin tức người muốn biết."

Đôi mắt Mặc Phi Lê nhìn quanh hiện lên nụ cười nhạt, hần từng bước một đi tới Âu Dương Sùng Hoa.

Ánh mắt lưu luyến nhìn người nàng, áo gần như trong suốt làm lộ ra thân thể xinh đẹp của nàng hiện lên trong mắt hần.

"Tin tức ta mong muốn?"

Âu Dương Sùng Hoa co người lại, túm gọn mái tóc bị ướt lại kéo ra trước ngực, che lại thân thể.

"Lâu chủ, tối nay nhất định là rất khó chịu."

Mặc Phi Lê đi lên một bước, tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, ánh mắt của hần càng thêm càn rỡ lưu luyến nhìn da thịt hồng hào của Âu Dương Sùng Hoa.

"Hô ——"

Lập tức một chương ập tới khiến Mặc Phi Lê lui về sau một bước, vui vẻ trên mặt không giảm, nhìn Âu Dương Sùng Hoa muốn chương thêm một cái nữa, nói: "Lâu chủ, cần gì tức giận như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Trọng sinh 35

"Hô ——"

Từ trước truyền đến một trận cuồng phong, khiến Mặc Phi Lê lui về sau một bước, ý cười trên mặt không giảm, nhìn Âu Dương Sùng Hoa lại muốn vung tay qua, nói: "Lâu chủ, cần gì phải tức giận như vậy?"

Ánh mắt lạnh như băng xẹt qua đêm tối tĩnh lặng.

"Nếu không bảo quản tốt hai mắt này của ngươi, lần sau sẽ không chỉ là quả đấm mà thôi."

Âu Dương Sùng Hoa lạnh nhạt nói xong, xoay người đi về phòng.

Mặc Phi Lê ngóng nhìn Âu Dương Sùng Hoa ở phía trước, ý cười trong mắt dần dần sâu sắc, hần lắc đầu thở dài một cái.

Cất bước, đuổi kịp Âu Dương Sùng Hoa, theo nàng đi vào trong phòng.

Âu Dương Sùng Hoa sau khi vào phòng, đến sau tấm bình phong thay xuống một thân ẩm ướt.

Mạc Phi Lê ngồi ở trước bàn, trên mặt nhàn hạ, không nhìn ra mục đích hẳn đến.

"Lâu chủ, ở nơi này còn thói quen đi."

Giọng nói Mạc Phi Lê khẽ nâng cao, hướng về Âu Dương Sùng Hoa ở sau tấm bình phong, hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lúc từ sau tấm bình phong đi ra, nàng cột tóc lên, đi tới trước bàn, ngồi xuống.

"Hắn là không sai chứ?"

Mạc Phi Lê chờ lâu không được Âu Dương Sùng Hoa trả lời, chỉ có thể một phen tự hỏi tự đáp.

Âu Dương Sùng Hoa xách lên ấm trà, tự rót cho mình một chén, sau đó bung nước trà lên, đi đến cửa phòng.

Trắng bạc trong sáng, bóng đêm như gương, đêm nay hình như đặc biệt yên tĩnh.

Chỉ là, trong cơ thể vẫn đang có phần rối loạn.

Thậm chí nàng không tìm được chút nào mạnh mẽ.

"Lâu chủ, hiện tại nước trà này đối với người chỉ có hại, uống nước lọc vẫn sẽ tốt hơn".

Mạc Phi Lê chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người Âu Dương Sùng Hoa, hắn nói xong liền đưa chén trà trong tay cho Âu Dương Sùng Hoa, thuận thế lại lấy ra chén trà trong tay của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mạc Phi Lê chăm chú, hắn đột nhiên xuất hiện, còn có những hành động liên tiếp này, quả thật đã biểu hiện cho một đáp án.

Hắn biết cái gì.

"Lâu chủ, thuộc hạ đây chính là vì tốt cho người, người bây giờ thật sự không thích hợp uống trà."

Đầu chân mày Mạc Phi Lê mịt mờ ý cười, hai mắt của hắn hẹp dài lộ ra một tia quái dị khiến người sinh nghi.

Không thể nói rõ là cái cảm giác gì, chỉ là cảm thấy được Mạc Phi Lê chắc chắn biết chút ít gì đó.

Âu Dương Sùng Hoa bung lên chén trà trong tay, khẽ nhấp một hớp, nước nóng vô vị sau khi vào bụng đúng là thần kỳ, phần rối loạn kia đã dần dần bình phục.

Về kinh ngạc không chút nào che giấu xẹt qua từ đáy mắt, Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, nhìn Mạc Phi Lê, hỏi: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao nước làm cho cảm giác dễ chịu rất nhiều?"

"Thật muốn giải thích nguyên nhân, thuộc hạ thật đúng là không biết từ đâu mà có. Chỉ là thuộc hạ biết, hiện tại lâu chủ nhất định cảm thấy cả người nóng ran khó chịu, hơn nữa bụng dưới lại càng xuất hiện phần rối loạn."

Lời Mạc Phi Lê nói, hoàn toàn nói đúng biến hóa trên người của Âu Dương Sùng Hoa.

"Người thật sự biết?".

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa sáng lên đột nhiên tối sầm lại, nàng hơi cảnh giác nhìn Mạc Phi Lê.

"Về việc này, thuộc hạ ngược lại có thể vì lâu chủ giải thích nghi hoặc."

Giữa trán Mạc Phi Lê dâng lên nhàn nhạt ý cười.

"Là nguyên nhân gì?"

Chân mày Âu Dương Sùng Hoa cau lại, ánh mắt từ trên người của Mạc Phi Lê vẫn không dời đi.

Mặc dù về mặt Mạc Phi Lê khiến cho nàng có phản cảm nhỏ, nhưng nàng thật sự tin tưởng Mạc Phi Lê biết nguyên nhân ở chỗ nào.

Mạc Phi Lê giương lên ý cười, hắn vươn tay về phía Âu Dương Sùng Hoa tìm kiếm.

Âu Dương Sùng Hoa ngăn người ra, đang muốn duỗi tay lên, trán bỗng nhiên chột lạnh.

"Đây là bởi vì trên trán lâu chủ có huyết ấn Anh Hoa." (vết máu hình hoa anh đào)

Đầu ngón tay Mạc Phi Lê nhẹ nhàng chạm vào đóa Anh Hoa đã nở rộ trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

Đóa hoa kiều diễm ướt át trên da thịt trắng nõn càng thêm nổi bật, đoạt tâm hồn người.

"Huyết ấn Anh Hoa trên trán ta?"

Âu Dương Sùng Hoa duỗi tay ra vuốt ve cái trán.

Thật ra đã nhiều ngày nay, nàng cũng phát hiện, huyết ấn vốn là ấn núp ở giữa phía trước có biến đổi.

Mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ là không nghĩ tới, hiện tại Mạc Phi Lê còn nói, nàng bị như vậy, hoàn toàn là bởi vì huyết ấn Anh Hoa trên trán.

Điều này làm cho nàng phải nên tin tưởng như thế nào?

Một ấn ký, là có thể mang cho nàng cảm giác kỳ quái như vậy?

"Đây cũng không chỉ là một loại vết máu, mà phải là vu thuật sư có nhiều linh lực cao cường hạ xuống kết ấn."

Mạc Phi Lê chậm rãi thu tay lại, lúc hần mở lòng bàn tay ra, lại có vài miếng cánh hoa anh đào màu hồng nhạt, lẳng lặng nằm ở giữa.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa sâu xa trầm xuống, cánh hoa anh đào này lại có thể giống y như thật.

"Đây là cánh hoa thật."

Mạc Phi Lê nói xong, đem cánh hoa đưa đến trong tay Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn cánh hoa anh đào nằm ở trong lòng bàn tay, mắt hờn thật lâu.

"Lâu chủ, huyết ấn Anh Hoa này lại có tên là ‘ ký sinh hoa ’ lúc bắt đầu tiến vào trong cơ thể, sinh mạng của nó liền hình thành, sẽ theo cơ thể mà từ từ lớn lên."

Mạc Phi Lê chậm rãi nói ra đặc tính từ đâu có của huyết ấn Anh Hoa, còn có sẽ mang đến đủ loại phản ứng.

Lông mày dài nhỏ của Âu Dương Sùng Hoa ở trong lời nói Mạc Phi Lê càng thêm nhú chặt.

"Hiện giờ hoa đã trưởng thành, chính là thời điểm thụ phấn, lâu chủ có phản ứng như vậy rất bình thường."

Mạc Phi Lê nhạt nhẽo nói.

Nhưng Âu Dương Sùng Hoa nghe vào trong tai, lại giống như sấm rung động.

"Mạc Phi Lê, làm thế nào để lấy ra huyết ấn từ trên người ta?"

Âu Dương Sùng Hoa gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, nếu Mạc Phi Lê biết được lai lịch cùng triệu chứng hoa này, như vậy nhất định cũng sẽ biết làm thế nào mới có thể lấy đi huyết ấn từ trên người của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Trọng sinh 36

"Mạc Phi Lê, huyết ấn xóa đi bằng cách nào?."

Âu Dương Sùng Hoa gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, Mạc Phi Lê nếu biết nguồn gốc và triệu chứng của loại ấn hoa này, nhất định sẽ biết cách xóa ấn hoa này ra khỏi người nàng!

Mạc Phi Lê hơi cúi đầu, hần nhú mắt lại, nói: "Lâu chủ, mặc dù thuộc hạ biết nguồn gốc và triệu chứng của ấn hoa này, nhưng nếu muốn bỏ đi huyết ấn trên người của người, nhất định cần phải tìm người tạo ra huyết ấn này cho người. Chỉ có hần, mới có thể giúp người bỏ đi huyết ấn."

"Người biết ai là người tạo huyết ấn cho ta?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng nhìn qua Mạc Phi Lê.

"Thật ra thuộc hạ đã nói với lâu chủ rồi, chỉ là lâu chủ không đem lời nói của thuộc hạ để ở trong lòng thôi."

Mạc Phi Lê nhú mày, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, mắt híp lại, ý cười hiện lên.

Âu Dương Sùng Hoa bỗng chốc ngẩn ra, nhìn Mạc Phi Lê dò xét, liếc hần một cái, "Người nói là Cửu vương gia, Mạc Âm Trần?"

Mạc Phi Lê cười như không cười, "Đúng vậy."

"Chẳng lẽ hần cũng là vu thuật sư?"

Âu Dương Sùng Hoa đi nhanh qua, đến trước mặt Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê khẽ mỉm cười, trong nháy mắt đôi mắt toả ra ánh sáng, "Có phải hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, Mạc Âm Trần vì lâu chủ mà tạo ra huyết ấn."

"Mạc Phi Lê, rốt cuộc người biết được bao nhiêu?"

Âu Dương Sùng Hoa từng bước một tiến lên, cách Mạc Phi Lê không quá một cánh tay. . .

"Cũng không phải là quá nhiều, nếu nhiều, thuộc hạ cần gì phiền phức như vậy, khiến lâu chủ đi tìm Cửu vương gia?"

Mạc Phi Lê cảm quạt quạt vài cái, hần nhú mày dường như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Người là vu thuật sư?"

Âu Dương Sùng Hoa từ từ híp mắt lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng trên người Mạc Phi Lê.

Không khí bắt đầu thay đổi, càng ngày càng kì lạ, giữa hai người như có điều gì đang thay đổi.

Âu Dương Sùng Hoa không rõ ràng, hiện tại là cảm giác gì.

Chỉ biết, mỗi lần Mạc Phi Lê xuất hiện, sẽ mang cho mình một cảm giác khác.

Nụ cười trên mặt Mạc Phi Lê thủy chung không thay đổi, dường như vẻ mặt của hần có được chỉ có nụ cười này.

Âu Dương Sùng Hoa đoán không ra, rốt cuộc nam nhân này đang suy nghĩ gì.

Nhưng, nhất định nam nhân biết được chuyện gì, hơn nữa bản thân mình cực kỳ muốn biết chuyện đó.

Quạt giấy trong tay Mạc Phi Lê đang đưa một cái, ánh mắt của hần, tựa như đang tìm kiếm.

Dường như cũng giống Âu Dương Sùng Hoa, đang đánh giá đối phương.

"Không phải."

Không biết nhìn nhau bao lâu, lâu đến mức Âu Dương Sùng Hoa nghĩ rằng Mạc Phi Lê không muốn trả lời thì hần lại lên tiếng.

"Không phải?"

Mạc Phi Lê trả lời, có lẽ ngoài dự đoán của Âu Dương Sùng Hoa.

"Không phải, thuộc hạ làm sao là vu thuật sư?"

Mạc Phi Lê khẽ cười nói, ngón tay thon dài trắng nõn của hần, từ từ gấp cây quạt lại, ưu nhã xoay người, đi về phía trước bàn, ngồi xuống.

Ánh mắt của Âu Dương Sùng Hoa nhìn theo nhất cử nhất động của Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê rất lợi hại, luôn khiến cho người khác đối với những lời nói của hần sinh ra nghi ngờ, nhưng lại không tự chủ mà tin tưởng.

Mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng cuối cùng cũng vẫn tin tưởng.

Lời hần nói, cuối cùng đều trở thành sự thực.

Hay còn có nguyên do khác, Âu Dương Sùng Hoa tạm thời không tìm ra lí do nào, nhưng lại một lần nữa có thể chứng minh, Mạc Phi Lê không phải là người tầm thường và đơn giản.

"Ta rất ngạc nhiên, người rót cuộc là người như thế nào."

Âu Dương Sùng Hoa vén tay áo lên, nghiêng đầu dò xét Mạc Phi Lê, tự nhiên mà nói.

Hai hàng lông mày xanh đen của Mạc Phi Lê nhú lại, cúi đầu cười: "Lâu chủ, thuộc hạ cũng chỉ là người phạm."

"Coi như là người phạm, cũng không phải người phạm bình thường."

Âu Dương Sùng Hoa nói một nửa, từ từ bước qua người Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê nắm cánh tay Âu Dương Sùng Hoa lại, kéo nhẹ nhàng một cái, đã dễ dàng ôm nàng vào lòng.

Mắt nhìn ánh trắng, trong phút chốc những hình ảnh rực rỡ được thay thế bằng một gương mặt.

Mái tóc trắng, cả người hần đều ở dưới ánh trắng, lóe tia sáng chói mắt.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, sâu kín nhìn vào đôi mắt làm người ta kinh ngạc.

"Lâu chủ, thật không cần thuộc hạ giúp người?"

Khoé miệng nhếch lên, nở nụ cười tươi, đôi mắt tím nhẹ nhàng lóe lên, giờ phút này Mạc Phi Lê giống như một con chim ưng, kiêu ngạo mà tự tin nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Vậy mà, sau một khắc, Mạc Phi Lê thu hồi phần chế nhạo, cười nói: "Xem ra, lâu chủ thật không cần thuộc hạ giúp một tay."

Mạc Phi Lê cúi xuống, nhìn một tay Âu Dương Sùng Hoa bóp cổ họng mình, không khỏi thờ dãi.

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng rời khỏi người Mạc Phi Lê, dùng hết sức, càng không nể mặt lấy đầu ngón tay quẹt qua cổ họng của hắn, để lại dấu vết thật sâu.

Mạc Phi Lê cau mày, tay vuốt cổ bị thương, cũng không tức giận chút nào.

"Đa tạ lâu chủ xuống tay lưu tình."

"Mạc Phi Lê, đừng chọc ta nữa."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, thu hồi ánh mắt rồi xoay người sang chỗ khác, đi về phòng.

Mạc Phi Lê sờ sờ của sống mũi của mình, có chút bất đắc dĩ mà nhún hai vai.

Hắn liếc mắt nhìn bóng dáng Âu Dương Sùng Hoa sắp biến mất ở cửa phòng, nói: "Lâu chủ, nếu muốn bỏ đi huyết ấn, thì suy nghĩ kỹ lời nói của thuộc hạ. Thuộc hạ cáo từ."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Trọng sinh 37

Rời đi trước, nhưng mắt hắn vẫn nhìn Âu Dương Sùng Hoa sắp biến mất nơi cửa phòng, nói: "Lâu chủ, nếu thật sự muốn bỏ đi vết máu kia, thì hãy cân nhắc lời nói của thuộc hạ. Thuộc hạ cáo từ."

Âu Dương Sùng Hoa không ngừng bước chân, vượt qua cánh cửa, đi vào trong phòng.

Tầm lưng kia phút chốc biến mất trong ánh mắt, mắt tím đột nhiên tối sầm lại, rồi lại trong khoảnh khắc chuyển sáng, ý cười trên môi càng thêm sâu sắc.

Mạc Phi Lê ngẩng đầu lên, mắt nhìn trắng bạc treo cao ở cuối chân trời.

"Lại đến mười lăm rồi sao."

Lời nói nhàn nhạt theo chiều gió rồi biến mất.

Âu Dương Sùng Hoa đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bóng dáng kia từ từ đi xa.

Lời Mạc Phi Lê nói, quanh quẩn ở trong đầu thật lâu, gạt bỏ không được.

Giống như bị cấm rễ, mặc dù muốn rút ra nhưng là một chuyện rất khó.

Giơ tay lên, vuốt ve đóa Anh Hoa nở rộ trên trán, Âu Dương Sùng Hoa biết, nàng phải đi gặp Mạc Âm Trần lần nữa.

Nếu như, thật sự là hấn.

Vì sao, hấn phải làm ra cái huyết ấn này cho Âu Dương Sùng Hoa?

Gió bỗng nhiên nổi lên quanh quần trên người, mang tới là một trận run rẩy khó nhin

Đó không phải là lạnh, mà là một loại từ xương tủy găm rú phát ra.

Một đêm này, mặc dù Âu Dương Sùng Hoa có ngủ qua chút, nhưng lại ngủ rất bất an.

Mộng càng không ngừng xuất hiện ở trong đầu, một cảnh kia khiến cho nàng dù là ở trong mộng, vẫn cảm thấy bi thương.

Trong mộng, nàng là nàng, rồi lại không phải nàng.

Đó là người nào?

Là Âu Dương Sùng Hoa, hay là nàng?

Rốt cuộc là ai?

"Tại sao? Tại sao ngươi phải đối với ta như vậy!"

Lòng đang đồng cảm, phát ra từng trận như tê liệt đau đớn, nước mắt trượt ra hốc mắt, dữ dội chân thật.

Giống như là của nàng

"Tại sao?"

Một nụ cười lạnh lùng hiện ra trên gương mặt tuấn mỹ, lại có thể là khuôn mặt của Mạc Âm Trần, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên ngẩn người ra.

Nhưng mà, hiện tại nàng lại không cách nào lên tiếng, càng không có thể làm được gì.

Chỉ có thể để mặc cho nước mắt chảy xuống từ hốc mắt.

"Đây là hải tử của chúng ta, tại sao ngươi phải làm như vậy? Mạc Âm Trần, ta rốt cuộc có lỗi gì với ngươi hay sao?"

Đột nhiên rơi vào trong mắt, đôi tay dính đầy máu tươi, hình như ở trên còn có cái gì nhúc nhích.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy trước mắt trời đất một trận quay cuồng

Cái gì cũng không phân biệt được, cái gì cũng không suy nghĩ ra.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không làm được!

Chỉ là một mảnh hồng cầu đỏ ở trong mắt đang khuếch tán.

"Không cần ——"

Trong tiếng thét chói tai, Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên mở ra hai mắt, ánh sáng lọt vào trong mắt, khiến cho nàng sau một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. . . .

Ngơ ngác nhìn lên đầu giường, màn lụa theo chiều gió lay động.

Một mùi, một mùi tựa như nước thủy triều cuốn sạch nàng.

Cho dù hiện tại nàng nằm ở trên giường, nhưng vẫn cảm giác được phần mệt mỏi.

"Thế nào Sùng Hoa, gặp ác mộng sao?"

Từ Mộc Dương đột nhiên xuất hiện, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa thật sự ý thức được, thì ra là nàng đang nằm mơ.

Giấc mộng kia khiến cho nàng rã rời kiệt sức.

"Trời đã sáng sao."

Đầu có chút hỗn loạn, tứ chi không còn chút sức lực nào.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ ngồi dậy, mắt nhìn xa xa ở phía trước.

"Đúng vậy a, giờ cũng sắp đến buổi trưa rồi, ta thấy người còn chưa có đi ra, nên cứ tới đây xem một chút, không nghĩ tới người còn chưa đi vào, thì đã nghe đến tiếng kêu của người rồi."

Từ Mộc Dương nói xong, ngồi xuống trên mép giường, hoài nghi nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Đây là cái gì? ——"

Khi tầm mắt Từ Mộc Dương dừng lại trên trán Âu Dương Sùng Hoa thì không khỏi kinh ngạc nhảy dựng.

"Không có gì."

Âu Dương Sùng Hoa vội vàng đem tóc che lại cái trán, nàng tự biết trên trán nàng rất quý dị, nên không muốn ai nhìn thấy nó.

"Như thế nào không có gì, người lấy tay ra, ta muốn nhìn xem rõ ràng, này.. trên trán làm sao có thể."

Từ Mộc Dương không có buông tha hỏi tới, hắn thậm chí muốn đưa tay qua.

"Từ giáo sư, ta rất mệt mỏi, có thể mời người đi ra ngoài trước hay không?"

Âu Dương Sùng Hoa xoay người một cái, hướng về Từ Mộc Dương ra lệnh đuổi khách.

Tay Từ Mộc Dương giờ ra giữa không trung, bỗng dừng dừng lại, nhìn Âu Dương Sùng Hoa có phần xa lánh, hắn đã nhận ra cái gì.

Không khỏi thu tay lại, cười cười xấu hổ: "Quả thật là ta nhiều chuyện, người đã mệt mỏi, vậy ta đi ra ngoài trước."

Âu Dương Sùng Hoa không có trả lời câu nào, chỉ chậm rãi nằm xuống.

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm trở lại, muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được.

Từ lúc đi vào trong phòng, hắn nên nhận ra Âu Dương Sùng Hoa có gì khác biệt, nói cho cùng, có thể khiến cho Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cũng đã hết sức bất thường.

Cộng thêm, trên trán kia.

"Vậy người hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta đi ra ngoài trước."

Từ Mộc Dương đứng ở trước mép giường thật lâu, cuối cùng âm thầm thở dài, cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng xa, tay gắt gao túm chặt khăn trải giường.

Đối với tình hình này nàng không hiểu ra sao, cảm thấy hoang mang.

Chỉ là một giấc mộng, chẳng qua chỉ là nằm mơ thôi.

Vì sao, nàng lại phiền não như vậy.

Thậm chí còn đem phần tức giận này, trút hết lên người của Từ Mộc Dương.

Này, thật sự một chút cũng không giống là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Góc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Trọng sinh 38

Không biết là một mối thật sự, hay là.

Một lát sau, Âu Dương Sùng Hoa mơ mơ màng màng liền ngủ.

Nhưng, mộng lại tiếp tục diễn ra.

Lại là máu, thì ra máu, đầu tiên xuất hiện trong giấc mơ.

Ánh mắt lạnh như băng, không thấy được một chút tình cảm, chỉ lạnh lẽo, khiến người ta chấn động

Thân thể bay bay, lượn lờ trong gió, tất cả đều trở nên như ảo mộng.

Đột nhiên, trên cánh tay đau đớn.

"Đau không?"

Thanh âm lạnh lạnh, từ cánh môi mỏng trung truyền ra, đau đớn trên cánh tay thì ra từ sức lực trên bàn tay của người đó. . .

Vừa mạnh vừa xiết, dường như muốn vặn gãy cánh tay nàng

"Ta cũng đau a. Sùng Hoa, nàng có biết lòng của ta đau như thế nào không!"

Thanh âm không rõ ràng, vậy mà vẫn bay vào tai Âu Dương Sùng Hoa.

Thanh âm thì trầm khàn khàn, rất gần ở bên tai.

"Tại sao vậy chứ? Rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Ta cũng rất muốn biết, đây rốt cuộc là tại sao! !"

Tiếng gầm gừ, lẫn át tất cả, như một trận cuồng phong cuốn đi tất cả, chỉ còn tiếng khóc thút thít.

Cảm giác lạnh như băng, rất giống thật, nước mưa rơi xuống trên mặt.

Âu Dương Sùng Hoa đã không phân biệt rõ, đây là thực hay là mộng.

Nếu như chỉ là mộng, tại sao lại cảm thấy chân thật như thế?

"Sùng hoa, thật sự ta rất yêu nàng."

Mặc Âm Trần tự mình lâm bẫy, hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một tay ôm chặt Âu Dương Sùng Hoa vào trong ngực.

Tay khẽ vuốt chiếc cổ nhỏ của nàng, cẩn thận quan tâm, nhẹ nhàng ôm ái.

Bàn tay hạ xuống là một cái vuốt ve.

"Ta vẫn luôn nhớ đến nàng, nhớ đến quá khứ của chúng ta, nhớ đến nàng muốn nắm tay ta đi suốt đời."

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa khẽ run rẩy, hốc mắt nàng ẩm ướt, nhưng bên trong dường như không phải là nước mắt.

"Đáng tiếc, con người luôn thay đổi, hơn nữa đã thay đổi hoàn toàn. Sùng Hoa, nàng nói xem vì sao như vậy? hiện tại nàng đối với ta cũng đã thay đổi, càng ngày càng trở nên xa lạ, càng ngày càng trở nên xa lánh."

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy mỗi một lời đều mang theo áp lực nặng nề, mà cổ tay vẫn đang vuốt ve.

Cổ bị chế trụ, sức lực từng chút từng chút tăng thêm, khiến nàng hít thở không thông.

Không khí không cách nào tiến vào phổi, thật khó chịu.

Âu Dương Sùng Hoa duỗi tay, đáng tiếc, sức lực của nàng rất yếu, thậm chí không cách nào nâng tay lên được.

Đến thời điểm sắp chạm vào tay hắn, tay cũng bởi vì vô lực mà dần dần buông xuống.

Trước mắt tất cả đều nhìn không rõ ràng.

Tại sao.

Tại sao Mặc Âm Trần muốn giết Âu Dương Sùng Hoa?

Tại sao hắn muốn giết nữ nhân mà hắn luôn miệng nói yêu?

Thất vọng.

"Sùng Hoa, ta yêu nàng."

Lời nói truyền vào tai, mềm mại giống như cát mịn, từ từ rót vào xương cốt, chảy vào tứ chi bách hải.

Âu Dương Sùng Hoa không biết phải giải thích tất cả như thế nào.

Chỉ biết là, hô hấp đang bị cướp lấy.

Mặc Âm Trần thật sự muốn giết nàng.

"Không, không. Muốn."

Lời nói không rõ ràng, trong phút chốc ở giây cuối cùng, vọt ra khỏi từ chỗ sâu trong cổ họng.

Đáng tiếc, tất cả đều chậm, ngay giây phút Âu Dương Sùng Hoa nhắm mắt, nàng nhìn thấy là một tầng mỏng lung màu trắng.

Thoáng qua mắt là sự lạnh lẽo như băng.

.....

"Tại sao, tại sao, tại sao."

"Sùng Hoa, Sùng Hoa mau tỉnh lại, Sùng Hoa!"

Từ Mộc Dương khom người xuống, đưa tay vỗ má Âu Dương Sùng Hoa .

Hắn biết mình xem vào rất nhiều, nhưng hắn không cách nào để cho Âu Dương Sùng Hoa như vậy.

Không nghĩ tới mình không chịu được hậu quả như thế này, lại là về mặt tái nhợt của Âu Dương Sùng Hoa khi gặp ác mộng.

Bộ đáng kia hết sức thống khổ, dường như trong mộng bị bóp cổ là thật.

Mà, lần này hắn cũng thấy rõ huyết ấn trên trán Âu Dương Sùng Hoa nở rộ đoá anh hoa.

Kinh ngạc cùng rung động, không đủ để biểu đạt tâm tình giờ phút này của Từ Mộc Dương.

Chỉ biết là, huyết ấn anh hoa trên trán Âu Dương Sùng Hoa đang chảy máu, hơn nữa hoa dường như cũng rất thống khổ, cánh hoa không ngừng bung ra rồi xếp vào.

Hết sức kỳ lạ.

Cảm giác lạnh lẽo rợn cả tóc gáy, khiến Từ Mộc Dương không khỏi rung mình một cái.

Muốn chạm vào thử, nhưng lại không nén được sợ hãi.

Sắc mặt Âu Dương Sùng Hoa từ trắng chuyển sang tím bầm, hô hấp của nàng lại tăng nhanh.

"Sùng Hoa, Sùng Hoa tỉnh, Sùng Hoa! !"

Từ Mộc Dương lo lắng bất kể chuyện gì, trên tay dùng sức, mạnh mẽ đánh lên mặt Âu Dương Sùng Hoa

Một cái tát cũng không thấy dấu hiệu Âu Dương Sùng Hoa tỉnh lại.

Từ Mộc Dương vừa hoảng vừa sợ, Âu Dương Sùng Hoa bị cái gì đây?

Khi hắn chuẩn bị tát một cái nữa, thì từ trong miệng Âu Dương Sùng Hoa nặn ra mấy chữ không rõ ràng: "Không, không. Muốn."

Có gì đó rơi xuống, trong chớp mắt đôi mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Từ Mộc Dương kinh ngạc nhìn, từ khe miệng Âu Dương Sùng Hoa chảy ra máu.

Cả thân thể Âu Dương Sùng Hoa, bên trong cũng là máu, thân thể nàng chợt run rẩy một cái, sau đó máu từ từ chảy ra.

Từ Mộc Dương tròn to hai mắt.

Âu Dương Sùng Hoa nằm lẳng lẳng trên giường, yên lặng tựa như đã không còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Trọng sinh 39

Từ Mộc Dương từ từ mở to hai mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa lẳng lẳng nằm ở trên giường, yên lặng giống như đã mất đi sinh mạng.

"Sùng Hoa, Âu Dương. Âu Dương Trung tướng! !"

Từ Mộc Dương chợt nhào tới trước, đỡ đầu vai Âu Dương Sùng Hoa, chuyển biến bất ngờ xảy ra khiến cho hấn khó mà ứng phó.

Nói năng lộn xộn gọi Âu Dương Sùng Hoa, lắc lắc bờ vai của nàng.

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng."

Khuôn mặt Âu Dương Sùng Hoa bình tĩnh giống như là đang ngủ, một loại thần nhiên mà xinh đẹp, chỉ là máu loãng từ nơi khóe miệng không ngừng chảy ra

Từ Mộc Dương lay mạnh Âu Dương Sùng Hoa, hấn cho rằng là mình đang nằm mơ, nhìn Âu Dương Sùng Hoa không nhúc nhích.

Bỗng nhiên trong mắt nổi lên một bóng dáng, Từ Mộc Dương không hề nghĩ ngợi, liền cất giọng kêu: "Trần Yên —— Trần Yên ——"

"Liều Trần Yên! !"

Từ Mộc Dương đứng lên, bước chân có chút lảo đảo chạy ra khỏi phòng.

Liều Trần Yên đứng lúc nghe tiếng chạy đến, nhìn vẻ mặt hoảng hốt lo sợ của Từ Mộc Dương đứng trên đường, không khỏi cau mày lại, hỏi: "Từ công tử, đây là thế nào?"

"Trần Yên, không xong, Sùng Hoa nàng. Sùng Hoa nàng đã chết!"

Từ Mộc Dương hốt hoảng nhìn Liều Trần Yên, khó khăn nói xong.

"Lâu chủ đã chết?"

Chân mày Liều Trần Yên càng thêm nhíu chặt, nàng đánh cho Từ Mộc Dương tránh sang một bên, vội vàng đi vào trong phòng.

Từ Mộc Dương nào dám chờ lâu, vội vã xoay người đi theo sau lưng Liều Trần Yên.

Lạnh.

Hiện tại Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy được duy nhất là, đại khái cơ thể giống như rơi vào trong hầm băng.

Bên tai một mảnh yên tĩnh, ánh mắt phải là mở to, nhưng lại không thấy được bất kỳ thứ gì, chỉ là một mảnh đen như mực.

Nàng bây giờ đang ở nơi nào?

Cảm giác sưng sờ, khiến cho phần lạnh lẽo trên người càng tăng thêm.

Thật khó chịu, trong lúc khó chịu thân thể không khỏi từ từ co rúc lại.

Làm như vậy mới có thể khiến cho nàng cảm giác được yên ổn một chút.

"Lâu chủ, lâu chủ."

Liễu Trần Yên đi tới trước giường, rơi vào trong mắt đầu tiên chính là vết lau đỏ thấm lưu lại nơi khóe miệng của Âu Dương Sùng Hoa

"Không có tác dụng, ta đã gọi nàng rất nhiều lần, cũng không có đáp lại câu nào, hơn nữa người xem cái bộ dáng này của nàng, y như là đã chết."

Từ Mộc Dương bước lên, hần vừa thở hổn hển vừa nói.

Liễu Trần Yên bắt lấy cổ tay Âu Dương Sùng Hoa, nàng yên lặng một hồi, nói: "Lâu chủ chưa có chết, nàng vẫn còn mạch đập."

"Có thật không?"

Từ Mộc Dương tròn to mắt, vui mừng đến mức sáp lại gần.

"Ta lập tức đi gọi người đến. Người bây giờ ở nơi này chăm sóc lâu chủ."

Liễu Trần Yên để cổ tay Âu Dương Sùng Hoa xuống, đắp chăn lại cho nàng, nói rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Từ Mộc Dương nhìn Liễu Trần Yên, không yên lòng nói: "Vậy người phải đi nhanh về nhanh, Sùng Hoa nếu có chuyện gì, ta thật sự không biết phải làm sao."

"Ta rất nhanh sẽ trở lại."

Liễu Trần Yên ngoái đầu lại, sau khi nhìn Từ Mộc Dương gật đầu một cái, không hề ở lại nữa liền bước đi.

Từ Mộc Dương thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa lần nữa, trong đầu bất ổn.

Dáng vẻ Âu Dương Sùng Hoa như vậy, thật hết sức dọa người, chỉ là Liễu Trần Yên nói Âu Dương Sùng Hoa còn sống, thì nhất định còn sống.

Chẳng qua, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Từ Mộc Dương nghĩ đến, lại đi trở về trước giường, hần lấy ra khăn gấm, lau đi vết máu ở khóe miệng cho Âu Dương Sùng Hoa.

Nhưng mà, ánh mắt vẫn là dừng ở đóa Anh Hoa huyết án trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Từ Mộc Dương đứng ngồi không yên quanh quẩn ở trong phòng.

Hần thỉnh thoảng đưa người nhìn ra bên ngoài một chút, không biết tại sao Liễu Trần Yên vẫn chưa có trở về.

Này, quả nhiên là gấp muốn chết người rồi.

Lại trở lại trước giường, nhìn xem Âu Dương Sùng Hoa, vẫn không có chút phản ứng nào.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù Âu Dương Sùng Hoa có thể tỉnh lại, chỉ sợ hần cũng sẽ bị điên thôi.

Từ Mộc Dương dùng lực ôm lấy đầu.

Trong lúc hần đang lo lắng đến chịu hết nổi, bên ngoài truyền đến hỗn độn tiếng bước chân.

Từ Mộc Dương ngừng lại bước chân một chút, người lập tức chuyển hướng đi nhanh ra tới cửa phòng.

Liễu Trần Yên đã trở về, khiến cho Từ Mộc Dương cảm thấy mừng rỡ như điên, nhưng người còn chưa kịp lên tiếng, đã bị một người khác cùng với Liễu Trần Yên đi vào trong phòng, đoạt trước: "Tình trạng của lâu chủ bây giờ thế nào?"

Từ Mộc Dương bị hỏi đến ngẩn ra, giương mắt, đôi mắt đối diện càng thêm khiến cho lòng hần chấn động mạnh một cái—— màu tím?

"Tả sứ, lâu chủ ở bên trong, mời đi theo thuộc hạ."

Liễu Trần Yên liếc nhìn Từ Mộc Dương đang sững sờ nhìn về phía Mạc Phi Lê, nói:

"Đi thôi."

Mạc Phi Lê đáp lời, hần nhẹ nhàng hướng Từ Mộc Dương gật đầu một cái, đi theo Liễu Trần Yên vào bên trong phòng.

Từ trước mũi nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm thanh nhã, biến mất nơi khóe mắt chính là thoáng hiện một màu trắng.

Cho đến khi hai người bên cạnh hần biến mất, Từ Mộc Dương mới phục hồi lại tinh thần.

Nam tử tóc trắng mắt tím đỏ chính là Mạc Phi Lê?

Không nghĩ tới, người được Liễu Trần Yên mời đến lại là Mạc Phi Lê.

Từ Mộc Dương xoay người, nhìn về hướng cổng vòm nhỏ bên trong phòng.

Mặc dù từ trong miệng Âu Dương Sùng Hoa, có nghe nói qua Mạc Phi Lê người này.

Chỉ là vẫn luôn không có duyên được gặp nhau, không nghĩ tới lần gặp mặt đầu tiên lại làm cho hắn rung động như thế.

Hơn nữa, thoáng qua còn có cảm giác quen thuộc, phần rung động ngủ yên kia nay tự nhiên lại nảy sinh.

Hắn không phải đã ở nơi nào đó gặp qua Mạc Phi Lê?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Trọng sinh 40

Cảm giác thật quen thuộc, khiến Từ Mộc Dương cảm thấy khó khăn hoặc, chẳng lẽ mình đã gặp Mạc Phi Lê ở đâu rồi?

Trong phòng,

Liễu Trần Yên dẫn Mạc Phi Lê tới trước giường.

"Tả sử, thuộc hạ mới vừa bắt mạch cho lâu chủ, mạch đập hết sức bất ổn, khi có khi không."

Liễu Trần Yên bấm vào mạch của Mạc Phi Lê, nàng vừa rồi đã chẩn mạch cho Âu Dương Sùng Hoa.

"Người đi ngoài đi."

Mạc Phi Lê phẩy tay, từ từ ngồi lên giường.

Liễu Trần Yên đáp lời, khom người nói: "Dạ, thuộc hạ ở bên ngoài, tả sử có chuyện, thì kêu thuộc hạ."

"Ừ."

Mạc Phi Lê đáp một tiếng, hắn vừa nói tay vừa sờ cái trán của Âu Dương Sùng Hoa, vén lọn tóc đen lên.

Từ Mộc Dương đang muốn đi vào trong phòng, lại bị Liễu Trần Yên từ trong phòng đi ra chặn lại.

"Làm cái gì vậy? Ta muốn vào xem Sùng Hoa."

Cặp mắt Từ Mộc Dương tròn to, ngưng mắt nhìn Liễu Trần Yên ngăn ở cửa.

"Tả sử ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào."

Liễu Trần Yên lạnh lùng nói, không có cho phép Từ Mộc Dương đi vào.

"Tả sử? Hắn quả nhiên là Mạc Phi Lê!"

Nghe Liễu Trần Yên trả lời, Từ Mộc Dương lần này càng thêm khẳng định, nam tử mắt tím tóc trắng xuất hiện với Liễu Trần Yên kia

Quả nhiên chính là Mạc Phi Lê trong miệng Âu Dương Sùng Hoa, Mạc tả sử của Mãn Nguyệt lâu.

"Từ công tử, tả sử đã đến, người nhất định sẽ có biện pháp cứu lâu chủ, công tử nên ở đây chờ thôi."

Trong mắt Liễu Trần Yên lạnh lùng dần dần ấm lại, thanh âm dường như cũng mềm mại rất nhiều.

Từ Mộc Dương đưa mắt, nhìn về phía phòng trong, nhưng mà, Liễu Trần Yên ngăn cửa phòng như vậy, hắn cũng không tiện tiến vào.

Hiện tại, hắn nào có lựa chọn khác?

.....

Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng than nhẹ quanh quẩn trong phòng.

Mạc Phi Lê vén sợi tóc trên trán Âu Dương Sùng Hoa, từ nhãn sâu kín nhìn huyết ấn anh hoa đang nở rộ trên trán.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh hoa, dừng lại trên nhụy hoa.

Một luồng ánh sáng trắng từ đầu ngón tay của hắn từ từ truyền vào nhụy hoa, thấm sâu vào da thịt Âu Dương Sùng Hoa.

Cái trán vốn có chút ánh sáng đỏ, lại vì ánh sáng trắng mà sâu kín thay đổi, đến cuối cùng biến mất.

Đến khi nhụy hoa hoàn toàn biến thành màu trắng thì Mạc Phi Lê mới dừng tay.

Nhưng, tầm mắt của hắn vẫn nhìn Âu Dương Sùng Hoa chăm chú, tra xét tình huống của nàng.

Về mặt có hơi tái nhợt, cuối cùng cũng hồng hào lên một chút.

"Đáng tiếc nụ hoa này thật khó khăn mới lớn lên."

Lời nói nhỏ mang theo tiếng thở dài, cửa phòng âm thầm bị đẩy ra, Mạc Phi Lê rút tay lại, kéo tay áo, lau cái trán đầy mồ hôi.

Hắn đứng lên, dạo bước đi ra khỏi phòng.

Từ Mộc Dương thấy bóng dáng của Mạc Phi Lê, lại hỏi: "Sùng Hoa như thế nào?"

Mạc Phi Lê nhíu mày, con mắt híp lại, từ từ nhìn lướt qua Từ Mộc Dương, khước môi nhàn nhạt gọi lên nụ cười: "Lâu chủ đã không sao."

"Thật không sao? Ta muốn vào xem nàng một chút."

Từ Mộc Dương hưng phấn mà nói lập tức muốn đi vào phòng, xem Âu Dương Sùng Hoa.

"Từ công tử trước không nên gấp, lâu chủ cần nghỉ ngơi."

Mạc Phi Lê nâng một tay lên, chặn đường Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương nâng mắt, ánh mắt có chút tức giận nhìn Mạc Phi Lê, "Người tại sao không cho ta vào, ai biết người rốt cuộc làm gì Sùng Hoa."

"Từ công tử không tin tưởng Mạc Phi Lê cũng được, chỉ là lâu chủ hiện tại quả thật cần an tĩnh nghỉ ngơi. Từ công tử nếu muốn thăm lâu chủ, hãy chờ một lát đi."

Mạc Phi Lê không nhanh không chậm cười nói.

Từ Mộc Dương bị sự thông dong cùng bình tĩnh của Mạc Phi Lê, làm cho mặt đỏ tới mang tai.

"Mạc Phi Lê, ý của người rốt cuộc là gì? Tại sao Sùng Hoa phải tìm Cửu vương gia, Sùng Hoa làm lâu chủ, cũng bởi vì người lập bẫy thôi."

Từ Mộc Dương không để ý cảm giác nóng bỏng trên mặt, chất vấn Mạc Phi Lê.

Bộ dạng Mạc Phi Lê, khiến cho hắn có cảm giác mình giống như người không hiểu tình lý, mà cái cảm giác quen thuộc, để cho trong đầu hắn không khỏi có vài phần phiền não.

Thật giống như, hắn cùng nam nhân tuần mỹ không phải phạm nhân này vốn có thù oán.

Đúng, cảm giác quen thuộc kia chính là một phần thù hận.

Không dễ dàng tha thứ!

Mạc Phi Lê lại không cho là đúng, chỉ có ý cười, nói: "Từ công tử, một hơi hỏi nhiều như vậy, Mạc Phi Lê nên trả lời câu hỏi nào trước đây?"

Quạt giấy mở ra, nhẹ nhàng quạt.

Từ Mộc Dương cứng họng, mặt đỏ lên, có một tia lúng túng cùng chua chát thoáng qua.

"Từ công tử có thể, cùng uống trà với Mạc Phi Lê không, người muốn hỏi cái gì, đến lúc đó Mạc Phi Lê cũng có thể từ từ sẽ nói với người."

Mạc Phi Lê dùng giọng buồn bán thương lượng, hỏi Từ Mộc Dương.

Sắc mặt Từ Mộc Dương hàng loạt biến chuyển, hắn cảm giác mình ở trước mặt nam nhân khí chất cao nhã, quả thật thấp một nửa.

"Trần Yên, người đi sai bọn họ chuẩn bị nước trà bánh ngọt, ta muốn cùng Từ công tử uống trà."

Mạc Phi Lê nói xong, nhìn về phía Liễu Trần Yên phân phó nói.

"Dạ, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay."

Liễu Trần Yên đáp lời, xoay người rời đi.

Từ Mộc Dương nhìn bóng lưng Liễu Trần Yên, có một khắc xung động, muốn ngăn cản nàng.

Nếu nói như vậy, có thể ra về mình cô tình gây sự không?

Nhất thời, tức giận đều tan thành mây khói.

Đây coi như là cái gì.

Hiện tại khiến cho hấn cỏi hồ khó xuống, không đáp ứng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Trọng sinh 41

Cảm giác thất bại, khiến cho phần tức giận của Từ Mộc Dương liền tan thành mây khói.

"Từ công tử, mời!"

Mạc Phi Lê tao nhả gờ tay lên, mỉm cười nhìn về phía Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương hừ một tiếng, nện mạnh bước chân đi về hướng thiên sảnh.

Khóe mắt Mạc Phi Lê thoáng nhìn trong phòng, ánh mắt hàm chứa ý cười ưu nhã không biến đổi, cùng với Từ Mộc Dương đi về phía thiên sảnh.

Trong phòng,

Âu Dương Sùng Hoa không biết rốt cuộc nàng ở cái nơi bốn phía tối đen này bao lâu.

Mãi đến khi trước mắt xuất hiện một đường ánh sáng bạc, nối tiếp đến chính là một phần ẩm áp.

Cảm giác ẩm áp xuất hiện, chẳng những từ từ thay thế phần rét lạnh trong cơ thể của nàng, hơn nữa phía trước còn mở ra cho nàng con đường.

Trong bóng tối một màu sáng bạc, nổi bật mà chói mắt, nhưng lại để cho nàng thấy được hi vọng trong nháy mắt.

Ánh sáng kia như đang vẫy tay về hướng nàng, kêu gọi nàng đi qua.

Thân thể ẩm lại, ngay cả tứ chi cũng nhanh nhẹn rất nhiều, Âu Dương Sùng Hoa không có ngừng lại, đứng lên liền chạy theo ánh sáng bạc. . .

Không biết phía trước là nơi nào, nàng chỉ biết nhất định phải chạy, nhất định phải đi theo ánh sáng đó, nếu không vĩnh viễn nàng sẽ bị lưu đây ở chỗ này.

Tỳ nữ mang lên nước trà bánh ngọt rồi cáo lui.

Từ Mộc Dương ngồi trước bàn, mắt không hề chớp nhìn Mạc Phi Lê ở đối diện.

Một đầu tóc trắng, còn có đôi mắt màu tím, bất kể nhìn như thế nào Mạc Phi Lê này cũng không giống người bình thường.

Phản hương thơm thanh nhã giữa mũi kia, lần này Từ Mộc Dương có thể vô cùng khẳng định, mùi hương thoang thoang này là tới từ phía nam tử đối diện.

Rốt cuộc Mạc Phi Lê này là thần, là quý hay là yêu?

"Từ công tử, có phải là cảm thấy Phi Lê không giống người?"

Mạc Phi Lê xách bình trà lên, chia ra rót cho từ Mộc Dương một chén, cũng tự rót đầy vào chén trà của mình.

Từ Mộc Dương đột nhiên bị hỏi như vậy, ngược lại có phần không biết mở miệng như thế nào.

"Từ công tử không phải vừa rồi vẫn rất muốn hỏi Phi Lê sao? Bây giờ vì sao lại im lặng?"

Mạc Phi Lê thản nhiên cười.

Từ Mộc Dương giật mình, lấy ho nhẹ che giấu sự thất thần của hắn, nói: "Ta muốn hỏi vừa rồi cũng đã hỏi."

"Ha ha, xem ra Từ công tử đối với Phi Lê có rất nhiều bất mãn."

Mạc Phi Lê nâng chung trà lên, để lên môi khẽ nhấp một hớp, cử chỉ ưu nhã mà hào phóng không nói nên lời.

Ngay cả Từ Mộc Dương cũng là thân nam tử, cũng không thể không thừa nhận, nam nhân này thật sự khiến cho không một ai có thể dời đi tầm mắt.

Mạc kệp là nói năng hay cử chỉ, vẫn luôn mang theo khí chất cao quý.

Từ Mộc Dương thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống chén trà đang tỏa ra từng đợt từng đợt khói trắng ở trước người.

Bỗng nhiên trong lòng căng thẳng, cũng không biết tức giận từ đâu mà đến, lại bắt đầu ngưng tụ, hắn ngẩng đầu lên, hỏi: "Ta chỉ là không hiểu, tại sao ngươi phải làm nhiều như vậy, rốt cuộc ngươi để Sùng Hoa làm cái gì?"

"Mãn Nguyệt lâu vốn là lâu chủ cùng Lạc hữu sứ sáng chế xây dựng, cũng cần phải để cho lâu chủ trở lại chủ trì đại cuộc." Mạc Phi Lê kéo kéo ống tay áo, thân thể ngay ngắn gương mặt nhìn thẳng Từ Mộc Dương, mỉm cười nói: "Tình huống của lâu chủ, so với ta chắc hẳn Từ công tử hiểu rõ hơn, nếu không phải như vậy, lâu chủ sẽ bằng lòng ở lại?"

"Ngươi. Lời này của ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì, ta không hiểu rõ ngươi đang nói cái gì."

Từ Mộc Dương nghe xong lời nói Mạc Phi Lê, tay hơi run rẩy cầm lên chén trà uống một hớp.

"Ta nói cái gì, Từ công tử chẳng lẽ còn không rõ ràng lắm? Ha ha, xem ra công tử cũng là người khéo giả bộ hồ đồ." Mạc Phi Lê nhẹ nhàng cười một tiếng, hắn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời chiếu xuống từ ngoài cửa sổ, lại nói: "Ta chỉ là nói ra lời trong lòng công tử muốn nói."

Một miệng nước trà vẫn cứ nghẹn lại trong cổ bởi vì lời nói đơn giản của Mạc Phi Lê, Từ Mộc Dương tránh không khỏi khiếp sợ mà ho khan: "Khụ khụ. Ngươi. Khụ khụ."

Mạc Phi Lê nghiêng qua nhìn về phía Từ Mộc Dương, nhếch lên khóe miệng, nói: "Từ công tử cần gì khản trương như vậy, nước trà này chẳng lẽ không hợp khẩu vị công tử?"

"Ngươi, khụ."

Từ Mộc Dương dùng sức vuốt lồng ngực của mình, hắn thật sẽ bị Mạc Phi Lê này làm cho tức chết.

Hơn nữa, không xong nhất chính là, khí thế hắn bây giờ hoàn toàn bị đối phương áp chế.

Khiến cho hắn ngay cả lý do tức giận, cũng có vẻ yếu kém như vậy.

Từ lâu đã nghe Âu Dương Sùng Hoa nói qua, Mạc Phi Lê người này không đơn giản, lần này tự mình trải nghiệm, làm Từ Mộc Dương không thể không thừa nhận, Mạc Phi Lê đúng là một đối thủ không dễ dàng ứng phó.

"Mạc Phi Lê, ta không biết rốt cuộc ngươi biết được cái gì, nhưng mà ta biết được, ngươi là đang lợi dụng Sùng Hoa, ngươi nhất định có âm mưu gì!"

Từ Mộc Dương thật không dễ dàng nguôi giận, hắn thông suốt đứng lên, chỉ vào Mạc Phi Lê nói.

Mạc Phi Lê gương mặt, cười nhìn về mặt tức giận của Từ Mộc Dương, giữa mắt tím sâu kín chậm chạp thoáng qua một tia sáng kỳ dị.

Thoáng qua giây lát rồi lại biến mất.

"Ngươi không phản đối sao?"

Hai chân Từ Mộc Dương ở dưới bàn đứng là có chút run rẩy, chẳng qua là đang cố gắng kiềm chế, không muốn để cho Mạc Phi Lê nhìn ra cái gì.

Mạc Phi Lê thản nhiên mà cười cười: "Nếu như Từ công tử cho rằng như vậy, ta cũng sẽ không giải thích cái gì."

"Ngươi! ——"

Từ Mộc Dương giận tím mặt, ngay cả hần cũng không hiểu được, tại sao ở trước mặt của Mạc Phi Lê, lại trở nên dễ giận như vậy.

Chẳng lẽ mình cùng hần thật sự có thù hận gì hay sao?

"Nhưng mà, ý của Phi Lê cũng không muốn hại lâu chủ."

"Ngươi nói không hại sẽ không hại sao? Nếu không phải ngươi để cho Sùng Hoa làm cái gì lâu chủ, Sùng Hoa cũng sẽ không đến nỗi trở thành như vậy."

Từ Mộc Dương đem tất cả sự việc đột nhiên bị choáng lần này của Âu Dương Sùng Hoa, toàn bộ trút lên đầu Mạc Phi Lê.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, điều này cũng không thể không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Dây dưa 01

Từ Mộc Dương đem con choáng xảy ra bất ngờ của Âu Dương Sùng Hoa lần này toàn bộ đều đổ lên đầu Mạc Phi Lê.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, điều này cũng không thể không có khả năng!

Là do Mạc Phi Lê sắp đặt làm cho Âu Dương Sùng Hoa trở thành lâu chủ, lại khiến cho Âu Dương Sùng Hoa đi gặp Cửu Vương gia.

Kể từ khi gặp Cửu vương gia, cả người Âu Dương Sùng Hoa dường như đã thay đổi, hiện tại bị học máu lại càng không giải thích được, nàng không chết nhưng cũng mất đi nửa cái mạng

Tất cả những chuyện này, không phải bắt đầu từ Mạc Phi Lê sao?

Ngón tay thon dài trắng nõn của Mạc Phi Lê nhẹ nhàng sờ dọc theo mép chén, dường như lời nói của Từ Mộc Dương không ảnh hưởng đến hần chút nào.

Hần vẫn duy trì sự thanh nhả, trên mặt cũng giữ nụ cười nhạt.

Ngực của Từ Mộc Dương giống như có một ngọn lửa lớn, Mạc Phi Lê càng giữ vững tỉnh táo, thong dong, thì hần càng tức giận.

Hần không có cách nào khống chế, bước nhanh đến phía trước, giận đến mức nắm cổ áo Mạc Phi Lê, độc ác, nói: "Mạc Phi Lê! Tại sao ngươi không nói chuyện, vì sao một lời cũng không nói với ta? Có phải bị ta nói trúng hay không! ?"

Mạc Phi Lê ngẩng đầu lên, đôi mắt tím nhẹ nhàng nhìn lướt qua gương mặt nhăn nhó của Từ Mộc Dương, khoe miệng hần giật giật, nói: "Từ công tử kích động như thế, ta càng nói nhiều, chỉ khiến cho ngươi càng tức giận, cho nên giữ vững trầm mặc, có lẽ mới là biện pháp tốt nhất."

Mắt Từ Mộc Dương mở lớn hơn, hần nhìn chăm chăm gương mặt không chút dao động của Mạc Phi Lê, có lời muốn nói nhưng vì kinh ngạc mà nghẹn ở cổ họng, không nói được cũng không nuốt xuống được, cứ như vậy mà không cách nào phát tiết!

"Từ công tử, sao không ngồi xuống, từ từ nói, ta sẽ không đi, ít nhất trước khi Từ công tử chưa hết giận, sẽ không rời đi."

Mạc Phi Lê nhấc tay, đẩy bàn tay của Từ Mộc Dương đang nắm cổ áo.

Sức lực nhìn như không nặng, lại làm cho thân thể Từ Mộc Dương không khỏi run rẩy, bước chân lui về phía sau mấy bước, tay cũng buông áo của Mạc Phi Lê ra..

Sức lực kỳ lạ kia, khiến sống lưng Từ Mộc Dương bỗng chốc toát ra mồ hôi lạnh.

Mình không thể so sánh với nam nhân này, bất kể là khí thế hay là sức lực.

"Nước này được lấy từ suối trên núi ở thành Bắc tên Tuyền, trà này cũng là loại Thiết Quan Âm thượng đẳng. Chẳng lẽ Từ công tử không cảm thấy mùi vị rất đặc biệt sao?"

Mạc Phi Lê từ từ thưởng thức nước trà trong chén, nét mặt kia giống như chỉ là hưởng thụ một ly trà ngon.

Mặt Từ Mộc Dương đỏ lên, lại không chịu yếu thế, nói: "Ta không hiểu trà đạo, ta uống cho dù là trà ngon, thì cũng chỉ là một chén trà."

"Uống trà không thể vội, không đơn thuần phải tỉ mỉ chọn lựa lá trà, phải lấy nước tốt nhất, hơn nữa thưởng thức trà thì lòng người phải tĩnh. Như vậy mới có thể cảm nhận mùi vị thật sự của trà. Từ công tử, bình tĩnh chút nào, nếu không sẽ bỏ lỡ niềm vui do trà mang lại."

Thanh âm Mạc Phi Lê nhẹ nhàng, tựa như dòng suối chảy, thanh thanh nhả nhả.

Từ Mộc Dương nhìn ly trà bên cạnh, rất lâu

"Từ công tử, trà nguội lạnh cũng mất mùi vị."

Mạc Phi Lê đưa mắt, cười nhẹ nhàng nhắc nhở Từ Mộc Dương bất động đã lâu.

Từ Mộc Dương không biết là vì n lra giận đã giảm, hay lời nói của Mạc Phi Lê động lòng, tóm lại đã không còn gấp gáp như lúc trước.

Từ từ ngồi xuống, cũng không cầm ly trà, mà ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Phi Lê đối diện.

"Sùng Hoa lúc nào thì tỉnh lại?"

Mạc Phi Lê kéo kéo vạt áo, nói: "Rất nhanh sẽ tỉnh."

"Mạc Phi Lê ta bất kể người rót cuộc muốn làm gì, nhưng hi vọng người có thể tuân thủ sẽ không làm tổn thương Sùng Hoa. Nếu không, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người."

Từ Mộc Dương từng chữ từng chữ nói rõ ràng.

Mạc Phi Lê khẽ mỉm cười, "Dĩ nhiên, Mạc Phi Lê chưa bao giờ muốn hại lâu chủ."

"Hừ."

Từ Mộc Dương lạnh lùng khẽ hừ, rót cuộc bung ly trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Mạc Phi Lê nhìn Từ Mộc Dương sắc mặt vẫn ửng đỏ, không biến sắc cũng không lo lắng uống trà của mình.

Trong phòng.

Khi Âu Dương Sùng Hoa tỉnh lại, đầu tiên cảm nhận được là bụng mình vô cùng đói.

Giống như là đã lâu không ăn cơm.

Âu Dương Sùng Hoa vuốt bụng của mình, mắt nhìn xung quanh, có chút không rõ

Nàng không biết mình bị cái gì.

Dường như là một giấc mộng rất dài, nhưng trong nháy mắt, lại không nhớ nổi rốt cuộc nằm mơ thấy cái gì.

Nhưng, cảm giác đói và mệt mỏi, khiến cho nàng có cảm giác mình nhất định phải tỉnh mộng

Xốc chăn lên, Âu Dương Sùng Hoa từ từ xuống giường.

Người còn chưa rời giường, liền bị một giọng nói cho ngăn trở.

"Đừng, người vừa mới tỉnh, phải nghỉ ngơi cho thật khỏe mới được."

Trong tay Từ Mộc Dương bung một chén cháo ngô mà tỷ nữ mới vừa đưa tới, vội vã đi về phía Âu Dương Sùng Hoa.

"Giáo sư Từ?"

Âu Dương Sùng Hoa thấy Từ Mộc Dương, vẫn có chút hồ nghi và không hiểu.

"Người muốn hỏi cái gì, chờ ăn xong chén này cháo rồi hãy nói."

Từ Mộc Dương cười nhẹ nhàng, cúi đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa cũng không phản bác, bởi vì nàng quả thật đói bụng, nhưng cảm giác dường như có chuyện gì xảy ra lúc nàng ngủ.

"Mau nằm xuống, cháo còn nóng mau ăn đi."

Từ Mộc Dương đem cháo đưa đến trước mặt Âu Dương Sùng Hoa thúc giục.

Âu Dương Sùng Hoa ngần ngợ, nhưng vẫn ngồi trở lại trên giường, nàng nhận lấy cháo trong tay Từ Mộc Dương, mùi thơm của cháo kích thích dạ dày.

Khiến nàng không cách nào cự tuyệt, bởi vì thật sự quá đói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Dây dưa 02

Âu Dương Sùng Hoa ngần ngợ, nhưng vẫn quay trở lại ngồi trên giường.

Bát cháo ngô tỏa ra mùi thơm nồng đậm, càng câu dẫn nàng muốn ăn, làm cho nàng không cách nào cự tuyệt, bởi vì thật sự là quá đói.

Từ Mộc Dương cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Sùng Hoa đang từng ngậm từng ngậm uống bát cháo ngô, khe thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Xem ra Mạc Phi Lê cũng không phải xấu xa như vậy, lời hắn nói ít nhất cũng không có gạt người.

Âu Dương Sùng Hoa quả thật đã tỉnh, hơn nữa cũng là Mạc Phi Lê sai người chuẩn bị cháo ngô, hình như hắn đoán được Âu Dương Sùng Hoa khi tỉnh lại sẽ rất đói bụng.

Âu Dương Sùng Hoa bị Từ Mộc Dương nhìn chăm chăm, đem cháo ngô một chút một chút giải quyết hết.

Lần này thêm ăn tới mảnh liệt, ngay cả ngày thường luôn luôn ăn ít như nàng, vậy mà một bát cháo ngô lớn như vậy lại cho hết vào trong bụng, có thể nghĩ cảm giác quá đói này có bao nhiêu mãnh liệt.

"Vẫn còn muốn ăn sao? Ta đi gọi người mang đến cho ngươi."

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa ôm bát không không lên tiếng, hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa lắc đầu một cái, đem bát không đặt lên trên bàn thấp bên cạnh, nàng giương mắt, nhìn Từ Mộc Dương đang gần ở trước người.

"Từ giáo sư, có phải là ta ngủ thật lâu?"

"Thật ra ngủ cũng không bao lâu, Sùng Hoa, cảm giác như thế nào a? Ngươi có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Từ Mộc Dương ngồi ở trên mép giường, lo lắng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, ánh mắt của hắn như có như không nhìn về hướng cái trán Âu Dương Sùng Hoa

Hiện tượng quỷ dị lúc trước đã biến mất.

Bây giờ đóa Anh Hoa nở rộ trên trán Âu Dương Sùng Hoa đã biến mất, một nét chu sa đỏ tươi thoáng hiện trên làn da nõn nà, tỏa ra thật xinh đẹp.

"Không có chỗ nào không thoải mái, chỉ là trong người hơi mệt chút."

Âu Dương Sùng Hoa vận vẹo sau cổ, cơ thể cũng không có gì bất thường, duy nhất chính là cả người mệt chết đi.

Chưa bao giờ bị mệt mỏi như vậy.

"Vậy thì tốt, xem ra Mạc Phi Lê quả thật rất lợi hại."

Từ Mộc Dương thì thảo tự mình lắm bầm.

Âm thanh yếu ớt, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ Mộc Dương, hỏi: "Thế nào? Mạc Phi Lê đã tới? Có phải ta xảy ra vấn đề gì hay không?"

Từ Mộc Dương giương mắt, nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Sùng Hoa, trong ánh mắt có kinh ngạc cùng nghi ngờ, làm Từ Mộc Dương âm thầm thở dài.

Vốn là không muốn nói cho Âu Dương Sùng Hoa, nhưng bây giờ biết có giấu diếm cũng không giấu được, không bằng đem tất cả đều nói cho nàng biết.

"Người trước không cần phải lo lắng, ta sẽ đem sự tình đầu đuôi gốc ngọn nói cho người biết."

Âu Dương Sùng Hoa nhú mày, từ trong thần sắc Từ Mộc Dương, nàng đã xác nhận phần suy đoán trong lòng là đúng.

Xem ra, trong lúc nàng ngủ, thật sự đã xảy ra chuyện.

Hơn nữa, ngay cả Mạc Phi Lê cũng đến đây.

Tầm mắt Từ Mộc Dương hơi cúi xuống, nói: "Sùng Hoa, thật ra thì chuyện cũng không phải phức tạp như người nghĩ. Nên nói từ đâu đến đây."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Từ Mộc Dương, nàng nghe từng chữ từng câu Từ Mộc Dương nói, kinh ngạc cùng ngạc nhiên nổi lên từ đáy mắt.

Tay của nàng bắt gác vuốt ve giữa trán.

Lại có thể xảy ra sự tình kì lạ như vậy.

Nhưng mà, khi Từ Mộc Dương nói đến Mạc Phi Lê thì phần khiếp sợ nơi đáy lòng Âu Dương Sùng Hoa càng thêm mãnh liệt.

Chẳng lẽ lời Mạc Phi Lê nói, đều là sự thật?

Nàng chỉ có đi tìm Mạc Âm Trần, mới có thể lấy xuống huyết ấn Anh Hoa này?

Nếu như ngay lúc nàng không biết, huyết ấn này nổi lên biến hóa, nên làm thế nào cho phải?

Lần này, bởi vì Từ Mộc Dương đến kịp lúc, nên mới phát hiện khác thường của nàng.

Nếu như Từ Mộc Dương không đến.

"Sùng Hoa, những chuyện có thể nói ta cũng đã nói cho người biết, điều ta biết cũng chỉ có như vậy. Mặc kệ như thế nào, tốt nhất người hãy chú ý Mạc Phi Lê một chút. Mặc dù lần này may nhờ có hắn, người mới có thể bình an tĩnh lại. Mà trực giác của ta luôn luôn nhắc nhở, cần phải cách xa người nam nhân đó."

Từ Mộc Dương đem cảm nhận trong lòng nói với Âu Dương Sùng Hoa.

Mạc Phi Lê thật sự là người đáng sợ, hắn rất bình tĩnh, giống như mọi chuyện đều có thể nắm trong tay.

Khiến cho đối thủ không có năng lực chống đỡ.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên người Từ Mộc Dương, sau khi quan sát một lúc, nói: "Ta biết, thật ra đối với Mạc Phi Lê thì ta vẫn có một phần ngăn cách. Người này khiến cho người ta cảm giác thật sự quá mức nguy hiểm cùng thần bí."

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy. Mặc dù Mạc Phi Lê là một nhân vật nguy hiểm, nhưng mà lời của hắn nói, lại làm cho người ta không thể không tin tưởng và nghe theo, điểm này cũng là chỗ lợi hại nhất của hắn."

Từ Mộc Dương sờ lên cằm, nghĩ tới Mạc Phi Lê, nghĩ tới những lời Mạc Phi Lê đã nói.

"Từ giáo sư, Mạc Phi Lê trừ bỏ nói những lời này ra, còn theo người nói cái gì nữa không?"

Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy lần này Mạc Phi Lê đến đây, không phải chỉ đơn thuần cứu chữa cho nàng, Mạc Phi Lê xuất hiện luôn luôn mang theo một chút nguyên nhân đặc biệt.

Bởi vậy, mới có thể nghi ngờ mà hỏi.

Từ Mộc Dương gãi gãi đầu, nói: "Hắn nói cũng không ít, còn nói rất nhiều về trà đạo." (nói chuyện về trà)

"Trà đạo?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa sáng ngời, ngẩng đầu lên nhìn Từ Mộc Dương.

"Đúng vậy a, người nói kỳ quái không, ta không muốn uống..., hắn nhất định muốn ta uống..., còn nói với ta nửa ngày, nên uống trà như thế nào, nói cái gì mà uống trà nhất định lòng phải yên tĩnh, nói cái gì uống trà là phải chú trọng một phần thông thả ung dung, tuyệt không thể gấp gáp nóng nảy."

Từ Mộc Dương nghĩ đến những thứ này, lại cảm thấy được Mạc Phi Lê người này rất là ghê gớm.

Hoàn toàn không để ý cảm nhận của người khác, chính là ra sức nói xong lại để cho tự mình suy nghĩ.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ thu hồi ánh mắt, tầm mắt lẳng lặng bình tĩnh hạ xuống chần trên giường.

Mạc Phi Lê tuyệt đối sẽ không thể vô duyên vô cớ cùng Từ Mộc Dương thưởng thức trà, còn nói nhiều chuyện về trà như vậy.

Nhất định là muốn bày tỏ cái gì đó.

Chẳng qua, rốt cuộc Mạc Phi Lê muốn nói cái gì với Từ Mộc Dương a?

Hay là, mượn miệng của Từ Mộc Dương, muốn nói cho nàng biết chút gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Dây dưa 03

Cửu vương phủ

Không khí yên tĩnh làm cho cả vương phủ chìm trong u buồn, tựa như ngày hôm nay, mưa bụi liên tục kéo dài như không muốn tạnh.

Cả ngày cửa phòng ở Đông viện không mở ra.

Mọi người chỉ biết là, sau khi Cửu Vương gia từ hoàng cung trở về thì tự giam mình ở trong phòng, không bước ra cửa.

Về phần đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết.

Sắc mặt Tiểu Lục Từ lo lắng đứng ở cửa phòng, thỉnh thoảng hắt lại thò đầu vào, nhìn về phía cửa sổ.

Chỉ thấy một bóng dáng ngồi ở đó, không nhúc nhích.

Trong phòng vốn không có gió lại cảm thấy bóng lưng Vương gia dường như hơi lay động.

Rốt cuộc, ở hoàng cung đã xảy ra chuyện gì?

Vương gia vốn đã khôi phục bình thường, nhưng lúc này xem ra là càng nghiêm trọng hơn rồi.

Vừa chán nản vừa lạnh lùng, tựa hồ đang cảnh cáo những thứ muốn đến gần hắn.

Xa xa, một người chậm rãi đi vào Đông viện, nàng vén sợi tóc rủ xuống trán che mưa mà đi.

Cây dù trong tay cũng che đi gương mặt nàng.

Vậy mà, khi Tiểu Lục Từ nhìn người đang đi tới về mặt không khỏi vui mừng, hắn vội vã đi tới, cung kính nói: "Thanh Đức công chúa, người đã đến."

"Làm sao vậy?"

Thanh Đức công chúa - Oản Vu Tĩnh - đưa mắt, trông mắt đen nhìn xuyên tầng mưa bụi, nhìn về cánh cửa phòng đã đóng chặt.

Rồi quay sang nhìn về mặt lo lắng của Tiểu Lục Từ.

Nàng là do Tiểu Lục Từ phái người mời đến, nói là Cửu vương gia xảy ra chuyện, nàng nhất định phải tới đây một chuyến.

"Từ buổi sáng hôm qua Vương gia từ hoàng cung trở lại, vẫn không ra khỏi cửa phòng. Nô tài hỏi, Vương gia cũng không lên tiếng, hơn nữa cả ngày cũng không ăn gì, ngay cả một ngụm nước cũng không uống. Không phải là muốn chết chứ!? Vạ bất đắc dĩ, mới đi mời công chúa."

Tiểu Lục Từ đỡ Thanh Đức công chúa đi lên bậc thang, đi đến phòng Mặc Âm Trần.

"Bắt đầu từ hôm qua không ăn cơm ư?"

Oản Vu Tĩnh kinh ngạc nhìn Tiểu Lục Từ, bước chân không khỏi nhanh hơn.

"Đúng vậy a. Lần trước mặc dù tâm tình Vương gia không tốt, nhưng cũng còn ăn cơm, mà lần này lại tự giam mình ở trong phòng. Không để cho bất kỳ ai đến gần, nô tài chỉ sợ Vương gia có chuyện gì."

Tiểu Lục Từ nói xong thì cũng đã tới cửa phòng.

Hắn đưa mắt liếc nhìn Oản Vu Tinh.

Oản Vu Tinh phát phát tay, nói: "Đừng nóng vội, ta đi xem thử, người ở bên ngoài chờ."

"Dạ, công chúa, Vương gia đã có thể trông cậy vào người."

Tiểu Lục Tử cảm kích nói cảm ơn với Oản Vu Tinh, hắn thật sự không biết còn có thể tìm ai nữa ngoài Thanh Đức công chúa.

Lần trước cũng vì Thanh Đức công chúa tới đây, Vương gia mới khôi phục thần thái.

Lần này, chỉ hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện lần nữa.

Oản Vu Tinh gật đầu với Tiểu Lục Tử một cái, nâng gương mặt, nhìn cửa phòng, ánh mắt khẽ híp lại, hít sâu một hơi.

Lúc này mới giơ tay lên, đẩy cửa phòng đóng chặt ra, tiến vào.

Tiểu Lục Tử kéo dài cổ, nhìn Oản Vu Tinh tiến vào trong phòng, trong lòng căng thẳng chờ kết quả.

Hi vọng vị Thanh Đức công chúa này có thể khuyên Vương gia ăn cơm là được rồi.

.....

Trong phòng yên tĩnh, xung quanh lạnh lẽo, không khí đè nén.

Đó là cảm giác đầu tiên khi Thanh Đức bước vào phòng, nhìn xung quanh tối mờ, khí trời không lạnh cũng làm cho người ta có cảm giác rét lạnh.

Người trong góc phòng kia lại chán nản cùng âm trầm, cả người toả ra lạnh lẽo.

Mặc Âm Trần trong ấn tượng, vẫn luôn là người lạc quan, tựa hồ chưa bao giờ sẽ vì chuyện gì mà trở nên không phấn chấn như thế.

Ít nhất, Oản Vu Tinh biết Mặc Âm Trần tuyệt đối sẽ không hành hạ mình như vậy.

Vậy mà, hiện tại người trước mắt, quả thật chính là người anh tuấn không câu nệ tiểu tiết trong trí nhớ nàng. . .

"Âm Trần."

Oản Vu Tinh từng bước một đến gần, nâng khẽ gọi Mặc Âm Trần.

Không khí tối tăm cũng không vì một tiếng của Oản Vu Tinh mà thay đổi, thậm chí so với lúc trước, càng khiến cho người ta không thể chịu được.

Cảm giác bị áp bức nặng nề như vậy, có thể khiến cho người khác đến gần biết khó mà lui.

"Âm Trần, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao muốn tra tấn mình như vậy đây? Người không phải đã từng nói, mọi chuyện sẽ tìm được biện pháp giải quyết. Nếu không phải câu này của người, ta nghĩ ta sẽ không kiên trì cho tới bây giờ. Ở Ngô Hạo thì cũng đã coi thường mạng sống của mình rồi."

Oản Vu Tinh cố gắng để cho thanh âm mình hùng hậu một chút, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy có sức thuyết phục.

Đáng tiếc, Mặc Âm Trần dường như không nghe, vẫn là thờ ơ.

"Âm Trần, bất kể xảy ra chuyện gì, người cũng không thể ngược đãi mình như vậy. Người có thể nói ra ngoài, nói cho ta nghe. Chúng ta không phải bằng hữu tốt nhất sao?"

Rốt cuộc Thanh Đức đi tới trước mặt Mặc Âm Trần, nàng ngồi xổm người xuống, đưa mắt nhìn Mặc Âm Trần.

Nhưng khi nàng nhìn thấy gương mặt Mặc Âm Trần thì ngay lập tức bị giật mình.

Mặc Âm Trần dường như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, không có thần thái như trước, cặp mắt đen bóng kia không còn vẻ linh hoạt, không hề có sức sống, cả người như đã chết.

Tâm Oản Vu Tinh không khỏi run rẩy, nàng thử đưa tay chạm vào Mặc Âm Trần, "Âm Trần, sao lại như vậy? Âm Trần, ta là Vu Tinh a."

Oản Vu Tinh nắm cánh tay Mặc Âm Trần, nhẹ nhàng lắc lắc.

Một người khoẻ mạnh, cũng chỉ hai ngày không thấy, làm sao lại biến thành như vậy?

Tiểu Lục Tử nói Mặc Âm Trần từ hoàng cung trở về, liền đem mình nhốt ở trong phòng.

Như vậy có lẽ nguyên nhân nằm ở chỗ hoàng cung?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Dây dưa 04

Oản Vu Tinh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Mặc Âm Trần lắc lắc.

Một người đang rất tốt tại sao lại biến thành như vậy?

"Âm Trần, người xem, ta là Vu Tinh a."

Oản Vu Tinh giương mắt, nhìn chăm chăm cơ thể đang nghiêng lệch, Mặc Âm Trần giống như đã mất đi sức sống.

Ánh mắt hần rõ ràng đang mờ, thế nhưng nó làm người ta cảm thấy không có một chút linh khí, trống rỗng đáng sợ.

"Âm Trần, người đã từng nói với ta, làm người không có ai cả đời đều thuận buồm xuôi gió, nhưng làm người cũng sẽ không có ai cả đời đều sống trong sự thống khổ. Luôn luôn lên lên xuống xuống. Đây chính là cuộc sống, không phải sao? Không có chuyện không thể giải quyết, mà phải xem mình có nguyện ý đi giải quyết hay không."

Tiếng Oản Vu Tinh càng nói càng tăng cao, giữa tròng mắt đen trong suốt của nàng, mơ hồ thoáng hiện lên một chút lệ quang.

"Âm Trần, hiện tại ngay cả ta người cũng không muốn thấy có phải hay không? Bây giờ người hãy tự nhìn xem người đã thành ra cái gì? Thời điểm ta ngã lòng muốn tự sát, là ai khuyên ta, là ai đã nói cho ta biết một đồng lớn đạo lý làm người, là người a! Là người a Mặc Âm Trần!"

Trong lòng Oản Vu Tinh không ngừng run rẩy, tay không tự giác tăng thêm sức lực, lắc lắc Mặc Âm Trần.

"Tại sao bây giờ người lại muốn hành hạ bản thân mình như vậy a? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Âm Trần, ta nói chuyện với người a!"

Mặc Âm Trần trước sau vẫn nghiêng đầu sang một bên, hần không nói tiếng nào, chỉ mở cặp mắt vô hồn nhìn về phía trước.

Tầm mắt không tìm thấy trọng tâm, rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Không ai biết, hiện tại ngay cả chính hần có lẽ cũng không biết.

Duy nhất biết được là tâm đã chết, lòng tràn đầy chờ đợi đối lấy cũng chỉ là phản bội.

Tại sao vậy chứ?

Rốt cuộc là chỗ nào xuất hiện vấn đề?

Hần thật sự không biết, cũng không nghĩ ra, hần đã tìm vô số đáp án, nhưng mỗi đáp án đều không thể thuyết phục hần.

Lời Oản Vu Tinh nói tựa như từ phía chân trời xa xôi truyền đến, mỗi một câu hần đều rõ ràng nghe vào trong tai.

Chỉ là, hần không biết phải tự thuyết phục mình như thế nào!

Có lẽ hần nên chết đi vào một năm trước, vậy thì sẽ không có đau khổ như bây giờ.

"Âm Trần, Âm Trần! !"

Oản Vu Tinh lắc lắc Mặc Âm Trần, nàng thật sự rất muốn dùng sức lay tỉnh cái tên nam nhân này.

Đời này nàng chỉ cảm kích nhất chính là Mặc Âm Trần, nếu không có hần.

Sợ rằng nàng đã chết từ lâu, đương nhiên Hách Nhi cũng không có thể đến được cõi đời này.

Nàng đã có thể từ vực sâu thống khổ trở về, tại sao hần lại không thể?

"Âm Trần, mặc kệ người có nghe lọt lời của ta nói hay không.. ta vẫn phải nói, Oản Vu Tinh ta, tuyệt đối sẽ không buông tay! Tuyệt đối sẽ không buông tay!"

Nhiều tiếng gào thét vang dội, tựa như một loại sấm sét đánh thẳng vào trong tim.

Tâm chết đi, lại bắt đầu phát ra từng tiếng đập ầm ầm.

Hai mắt trống rỗng, chậm rãi chuyển dời lên trên, cánh tay Mặc Âm Trần buông xuống khẽ nâng nhẹ lên một chút, từ từ duỗi về hướng Oản Vu Tinh. . . .

Nhẹ nhàng giúp nàng lau đi lệ nơi khóe mắt.

Cảm xúc âm áp, đột nhiên làm cho hai mắt của hắn thoáng hiện lên một tia sáng.

"Âm Trần.? "

Oản Vu Tinh không dám cử động, sợ Mặc Âm Trần sẽ dừng lại, nhưng mà, khi ngón tay hắn chạm đến mặt nàng.

Khi Mặc Âm Trần nhẹ nhàng giúp nàng lau đi nước mắt... khoảnh khắc đó.

Nàng đã không thể khắc chế âm thanh của mình, nàng biết Mặc Âm Trần cũng nghe được.

"Ta đáp ứng, Vu Tinh."

Thanh âm suy yếu không ngờ lại nói chuyện mạnh mẽ, ánh mắt âm đạm dần dần chuyển sáng.

Mặc Âm Trần vô cùng biết rõ ràng mình đang nói gì.

"Cái gì?"

Oản Vu Tinh hít hít mũi, nàng kinh ngạc nhìn Mặc Âm Trần, cả buổi vẫn không phản ứng kịp.

"Ta sẽ lấy ngươi, Vu Tinh."

Từng chữ một nhọc từ trong miệng bật ra, trên mặt Mặc Âm Trần quả thật tái nhợt không khác gì tuyết.

"Ngươi." Oản Vu Tinh bỗng dưng trừng lớn hai mắt, nàng không dám tin mà nhìn chăm chăm vào Mặc Âm Trần, run giọng nói: "Ngươi có biết mình đang nói gì không Âm Trần? Ngươi muốn lấy ta? Ngươi thật sự muốn lấy ta?"

"Ân, ta muốn lấy ngươi. Hoàn thành tâm nguyện của ngươi."

Mặc Âm Trần nhẹ nhàng mở miệng nói, tay hắn chậm chạp vuốt nhẹ đầu lông mày đang nhần lên của Oản Vu Tinh.

"Nhưng mà. Nhưng mà, không phải ngươi nói muốn."

Trong lúc nhất thời khiến cho nàng không thể nào chấp nhận chuyển biến xảy ra bất ngờ, Oản Vu Tinh ngơ ngẩn nhìn Mặc Âm Trần.

"Cái gì cũng không cần nói, ta đã quyết định, ta sẽ nhanh chóng cùng hoàng thượng nói chuyện hôn kỳ (là ngày cưới), tin tưởng rất nhanh ngươi sẽ trở thành Vương phi của ta. Vu Tinh, như vậy tâm nguyện của ngươi cũng đã đạt được, ngươi không còn nợ Ngô Hạo cái gì."

Mặc Âm Trần thu tay lại, hắn từ từ đứng lên, cho tới bây giờ hắn mới phát hiện, thì ra hai chân hắn đều đã tê dại.

Rốt cuộc hắn đã làm như vậy bao lâu?

Nhớ không rõ, có lẽ là không muốn suy nghĩ đến.

"Âm Trần."

Oản Vu Tinh đứng lên ngẩng đầu, nhìn Mặc Âm Trần đi về phía trước.

"Vu Tinh, ta hơi mệt, hôm nay ngươi hãy đi về trước đi, chờ tinh thần ta tốt chút, tự ta sẽ đi tìm ngươi."

Mặc Âm Trần cũng không xoay người lại, chỉ là mang theo một chút vô lực hướng Oản Vu Tinh nói.

Oản Vu Tinh đang muốn đi lên, nhưng bởi vì lời nói của Mặc Âm Trần mà bỗng chốc dừng bước.

"Âm Trần, ngươi sẽ hối hận a?"

Hối hận a, hối hận buông tha thứ mình muốn nhất, đi thành toàn cho nàng?

"Việc này không phải ta có thể lựa chọn, cho nên tại sao nói đến hối hận a? Vu Tĩnh, cuối cùng bây giờ ta đã hiểu, khi đó là người thông khổ như thế nào. Rốt cuộc giờ thì ta đã hiểu rõ."

Tay gặt gao nắm lấy ngực, bên trong rất đau rất đau, giống như còn rướm máu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Dây dưa 05

Tay Mặc Âm Trần nắm chặt ngực, bên trong rất đau rất đau, giống như đang rỉ máu.

Oản Vu Tĩnh nhìn bóng dáng đang từ từ khuất khỏi tầm mắt, cúi đầu thờ dài, nàng biết lòng mình bây giờ là vui mừng.

Mặc dù như vậy rất ích kỷ, nhưng Mặc Âm Trần có thể lấy nàng, là điều mà nàng muốn nhất.

Ít nhất, nàng không bị Ngô Hạo kìm chế nữa, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành.

Thành công khiến Ngô Hạo và Lung Nguyệt kết thân.

Cái này đủ rồi.

Âm Trần, thật xin lỗi, xin cho phép ta ích kỷ.

Cám ơn người, thành toàn ta.

Mặc Âm Trần ngã ngồi trên giường, tất cả nguy trang vào giờ phút này toàn bộ đều biến mất, hai tay hấn ôm mặt.

Cảm giác nóng ướt giữa ngón tay.

[Âm Trần, thật xin lỗi, ta đã không còn yêu người nữa rồi, ta bây giờ đã là nữ nhân của hoàng thượng, cho nên. Xin thành toàn ta, thành toàn sự ích kỷ của ta. Âm Trần, người sẽ tha thứ cho ta sao?]

Tại sao!

Tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy!

Sùng Hoa ——

Tại sao nàng lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy!

Vì có thể nhìn thấy nàng, ta đã đánh đổi bao nhiêu, nhưng.

Ta được cái gì?

Không tin không tin không tin ——

Nàng không phải là Sùng Hoa!

Nàng không phải là Sùng Hoa của ta.

[Cừu vương gia, thật ra thì hai tháng nay, tiểu thư cũng không biến mất, mà là một mực ở hoàng cung. Tiểu thư đã là người của hoàng thượng rồi, ngài nên quên tiểu thư, Ngân Tụ. Ngân Tụ.]

Ngân Tụ, người cũng gạt ta!

Sùng Hoa làm sao có thể phản bội ta?

Một năm, cũng chỉ là một năm, người và vật cũng không còn sao?

Lời đồn ở bên ngoài, hẳn không nghĩ là lại là sự thật.

[Kinh thành buồn cười nhất là Cừu Vương gia, đánh thắng trận có gì đặc biệt hơn người, ngay cả nữ nhân của mình cũng giữ không nổi.]

[Cừu vương gia được sủng ái sao? Hắn cũng chỉ là dựa vào nữ nhân của mình, mới được sủng ái . Ngay cả nữ nhân của đều có thể dâng tặng cho hoàng thượng, chỉ sợ là không người nào có thể thương hắn.]

"Khốn kiếp! Đều là một đám khốn kiếp ——"

Mặc Âm Trần ngửa mặt lên trời hét.

Nhục nhũ, phần hận, lửa giận, tất cả đều dâng lên.

Ngực sôi trào, khiến Mặc Âm Trần cảm thấy cổ họng ngọt ngào, như có thứ gì, đang từ trong miệng trào ra.

Hắn không biết là cái gì, chỉ biết đất trời quanh mình như sụp đổ.

Tất cả tất cả, đều là gạt người.

Trên đời này không có thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn.

Lời thề son sắt, quay đầu lại đối lấy là sự nhạo báng.

Mặc Âm Trần cũng không tranh quyền đoạt lợi, chỉ muốn cùng nữ nhân mình yêu thích, bình thân vượt qua cả đời.

Chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao?

Sùng Hoa ——

Sùng Hoa! !

.....

Tiểu Lục Tử mở cửa phòng ra, bước nhanh lại, nhìn Oản Vu Tinh, vội vàng hỏi: " Thanh Đức công chúa, Vương gia như thế nào? Đã chịu ăn cơm rồi hả ? Nô tài có nên sai người đi chuẩn bị không?"

Vu Tinh đóng cửa phòng, giương mắt, nhìn Tiểu Lục Tử, trên mặt nở nụ cười gượng, lắc đầu, nói: "Không cần lo lắng như vậy, Vương gia đã không có việc gì, nhưng mà hiện tại hắn cần phải nghỉ ngơi. Hắn không muốn bắt lý ai quấy rầy hắn."

Tạm thời sẽ để cho Mặc Âm Trần an tĩnh một lát.

Nhưng nàng biết, hắn sẽ suy nghĩ thông suốt.

Mặc Âm Trần cũng không phải là người dễ dàng buông xuôi, ít nhất nàng biết Mặc Âm Trần sẽ không như vậy.

"Vương gia thật không sao?"

Tiểu Lục Tử vừa nghe Vu Tinh nói, còn chưa yên tâm

"Yên tâm đi, nếu người không yên lòng, hãy đi sai người chuẩn bị chút thức ăn, phải nhớ nhạt một chút."

Oản Vu Tinh vẫn cười, nhìn mặt Tiểu Lục Tử lo lắng.

"Được, được, được, nô tài sai người đi chuẩn bị. Thanh Đức công chúa, nô tài cũng biết chỉ cần mời ngài tới, Vương gia sẽ không có chuyện gì. Nô tài thật không biết phải nói gì."

Tiểu Lục Tử không biết làm sao hai cánh tay loạn xạ cọ lên áo.

"Được rồi, người đi sai người chuẩn bị đi, ta cũng cần phải trở về, có chuyện gì, sai người đi nói cho ta một tiếng là được."

Vu Tinh mỉm cười nhìn Tiểu Lục Tử gật đầu.

Tiểu Lục Tử dùng sức gật đầu, đáp lời, hắn đưa Oản Vu Tinh đi ra Đông viện.

.....

Mãn Nguyệt lâu.

Tiếng đàn trầm lắng, cả đêm mưa gió chưa tạnh, hạt mưa chảy qua mái hiên, rơi xuống đất, đọng lại thành vũng nước.

Mùi trầm phảng phất, lan toả xung quanh.

Từ Mộc Dương nhìn người ngồi trước cầm đàn, đang gảy đàn - Âu Dương Sùng Hoa.

Tiếng đàn có vẻ ưu thương, nghe vào trong tai, khiến trái tim của hắn run rẩy.

Một cảm giác đau lòng tự nhiên sinh ra.

"Sùng Hoa, ngươi dự định thế nào?"

Từ Mộc Dương ngồi đã lâu, chờ đợi cũng lâu, nhưng Âu Dương Sùng Hoa chỉ trầm mặc, cùng tiếng đàn làm người ta đau lòng này.

Hắn không hiểu, vì sao Âu Dương Sùng Hoa vẫn muốn đi tìm Cửu vương gia.

Nàng không phải đã nói, sẽ không đi tìm sao?

"Đau"

Dây đàn đứt trượt vào giữa ngón tay, Âu Dương Sùng Hoa nhìn dây đàn đứt còn trượt vào giữa ngón tay mình.

Hai hàng lông mày từ từ nhú chặt lại.

"Sùng Hoa, ngươi bị thương, dây đàn này cũng quá bén, đã nói với ngươi, đừng đánh đàn rồi."

Từ Mộc Dương nghe tiếng đàn đột nhiên dừng lại liền chạy vội vào, thấy Âu Dương Sùng Hoa kinh ngạc nhìn dây đàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Dây dưa 06

Từ Mộc Dương đang nghe, thì đột nhiên âm thanh dừng lại, vội chạy đi vào, thấy Âu Dương Sùng Hoa ngơ ngẩn nhìn dây đàn.

Sau đó, trên ngón tay trắng nõn rỉ ra một chút máu.

Dây đàn lại có thể cắt đứt ngón tay Âu Dương Sùng Hoa.

"Không có việc gì, Từ giáo sư."

Âu Dương Sùng Hoa rút tay về từ trong tay Từ Mộc Dương, đứng lên bỏ đi.

Từ Mộc Dương nhìn tay mình treo lơ lửng, sau một hồi lâu cũng chưa hoàn hồn, có phần mất mát, khiến cho hắn không tìm được nguyên nhân.

Chẳng qua là cảm thấy trong giây phút khi Âu Dương Sùng Hoa thu tay lại, tâm có một chút 'hồi hộp'.

Bản chất như là có cái gì đó thay đổi.

Từ Mộc Dương từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Chỉ thấy một thân bạch y trước gió nhẹ nhàng lay động, làm nổi bật lên đầu tóc dài đen nhánh, càng thêm xinh đẹp.

Lại không biết vì sao, cảm thấy được không nên như thế này.

Người này, cũng không phải là Âu Dương Trung tướng trong trí nhớ.

Không còn là Âu Dương Sùng Hoa, mà đối với cái gì đều có cũng được không có cũng không sao.

"Sùng Hoa, ta phát hiện ngươi thay đổi."

Từ Mộc Dương đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa ngoái đầu nhìn lại, nhàn nhạt thu lại ánh mắt, ánh trắng xa xôi rơi vào trên mặt, khuôn mặt xinh đẹp so với tuyết còn phải trắng hơn ba phần, chói rọi trong suốt rực rỡ.

"Người lúc nào cũng sẽ thay đổi, không có ai là liên miên bất tận, người vậy.. đương nhiên ta cũng vậy."

Thay đổi, những lời này hình như đã từng được nghe đến ở đâu.

Chỉ là không nhớ rõ rốt cuộc ai đã nói qua.

Hình ảnh mờ lung chỉ chọt lóe lên, làm cho nàng bất lấy không kịp.

"Đừng đi."

Từ Mộc Dương đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, hần thậm chí dùng ánh mắt khẩn cầu Âu Dương Sùng Hoa.

Khóe miệng Âu Dương Sùng Hoa giương nhẹ, nàng ngẩng đầu lên, giữa hai lông mày từ từ giãn ra, một tia cười mơ hồ ở đáy mắt, "Ta phải đi."

"Cho dù ta cầu xin ngươi, ngươi cũng nhất định muốn đi?"

Không gian yên tĩnh, ánh nến lập lòe.

Lời nói hèn mọn, cùng khối run rẩy trong lòng, khiến Từ Mộc Dương nhảy ra ngoài một bước.

Hần chẳng biết tại sao, bản thân lại không muốn Âu Dương Sùng Hoa đi gặp cái người Cửu vương gia như thế.

Chỉ là không muốn, không muốn nàng đi.

Suy nghĩ rõ ràng, khối cháy bỏng trong lòng kia vốn đã là dễ vỡ.

"Từ giáo sư, lời của ngươi ta không hiểu. Đêm đã khuya, ngươi nên trở về phòng của mình đi."

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt đảo qua lông mày, từ trước người của Từ Mộc Dương đi qua.

"Sùng Hoa, ta."

Từ Mộc Dương nôn nóng trong khi Âu Dương Sùng Hoa thì lạnh nhạt, hần đưa tay bắt lại cánh tay Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ nhẹ nhàng lướt qua mặt của Từ Mộc Dương, "Từ giáo sư, ngươi làm cái gì?"

Từ Mộc Dương kinh ngạc bản thân có phần này nóng nảy, hần nhìn tay mình nắm lấy cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, tâm nhảy lên mãnh liệt.

Một cái đáp án, đang dần dần nổi lên.

"Ta ghét Cửu vương gia, ta ghét Mạc Phi Lê, chỉ cần là nam nhân xuất hiện ở bên cạnh ngươi, ta đều ghét!"

Từ Mộc Dương thốt ra lời này, ngay cả hần cũng cảm thấy sùng sốt.

Nhưng đúng là suông miệng nói ra, mà hình như bản thân hần cũng là nghĩ như vậy.

"Từ giáo sư?"

Chân mày Âu Dương Sùng Hoa từ từ nhăn lên.

"Ta không biết, mình rốt cuộc là thế nào, ta chỉ là không thích có nam nhân khác xuất hiện ở bên cạnh ngươi. Sùng Hoa, ngươi nói cho ta biết, đây rốt cuộc là tại sao? Ta cũng không muốn như vậy!"

Từ Mộc Dương từng chữ từng chữ nói ra, hần muốn tìm kiếm đáp án, nhưng mà, đáp án đã hiện lên rõ ràng ở trong đầu của hần.

"Từ."

Lời Âu Dương Sùng Hoa còn chưa nói xong, đã bị Từ Mộc Dương cắt ngang.

"Sùng Hoa, ta nghĩ là ta đã yêu ngươi cho nên mới phải như vậy."

Từ Mộc Dương không muốn che giấu cái gì, yêu một người cũng không có tội, huống chi Âu Dương Sùng Hoa cũng không có bạn trai.

Hần cũng không phải là không có cơ hội.

"Từ giáo sư, ta nghĩ người có phải hiểu lắm cái gì hay không?"

Âu Dương Sùng Hoa hást ra tay của Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương lại tiến lên một bước, nắm lấy tay Âu Dương Sùng Hoa không buông, "Sẽ không, ta cũng không phải là tiểu hài tử, làm sao có thể sẽ hiểu lắm cái gì đây?"

"Từ giáo sư, ta nghĩ là người đã hiểu lắm ta."

Lời nói Âu Dương Sùng Hoa, lại bị Từ Mộc Dương cắt đứt, hần nói: "Không, ta không có hiểu lắm, cảm giác của ta chẳng lẽ bản thân ta còn không biết sao? Làm sao có thể sẽ hiểu lắm. Sùng Hoa, người đối với ta có thể hay không."

"Sẽ không."

Âu Dương Sùng Hoa không cho Từ Mộc Dương bất cứ hy vọng nào, nàng rút về tay của mình từ trong tay Từ Mộc Dương.

Bình tĩnh trên mặt, thậm chí không có một chút nào phập phồng.

Từ Mộc Dương không nghĩ tới bản thân lớn như vậy lại là lần đầu tiên tỏ tình, ngay cả thời gian cũng chưa tới một phút đồng hồ, đã bị cự tuyệt.

Hơn nữa còn là cự tuyệt dứt khoát như thế.

Hần nên sớm biết, Âu Dương Sùng Hoa làm sao có thể nhìn tới hần?

Bản thân lần này đã thua thất bại thảm hại.

"Có lẽ bây giờ người vẫn chưa động lòng với ta, nhưng ta nhất định sẽ làm cho người yêu ta, Sùng Hoa, ta sẽ không buông tay."

Từ Mộc Dương xoay người, nhìn bóng dáng kia sắp biến mất trong phòng.

Hần tuyệt sẽ không buông tha dễ như vậy!

.....

Tâm cũng không phải là không có một chút rung động, mà là quá mức bất ngờ ngược lại đã lấn át hỗn loạn nho nhỏ này.

Mà nguồn gốc phần hỗn loạn này cũng không phải là Từ Mộc Dương, mà là tên còn lại.

Âu Dương Sùng Hoa dạo bước ở giữa rừng, xung quanh tối đen hình như cũng không thể ngăn cản bước chân của nàng đi về phía trước.

Trong lòng có một tiếng nói đang thúc giục nàng, nhất định phải đi tới, không thể dừng lại.

Muốn thấy hần, muốn gặp được hần —— Mặc Âm Trần!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Dây dưa 07

Tiếng mưa rơi đều đều.

Trời cao như rơi lệ dường như không muốn ngừng.

Tiểu Lục Tử đứng ở bên đường, tiếng “tát bóc” của ngọn đuốc cứ vang lên, ánh lửa chiếu lên mặt người, gió thổi.

"Vương gia, không chừng có sự hiểu lầm, tiểu thư Sùng Hoa không giống loại người vô tình, tình cảm của Vương gia và nàng mấy năm qua, nô tài thấy không phải là giả. Có lẽ có chuyện gì khó xử chăng?"

Tiểu Lục Tử cũng đã biết chút ít, người khác có lẽ sẽ cho là tiểu thư Sùng Hoa thay lòng.

Nhưng người ngày đêm làm bạn bên cạnh vương gia là hần, có thể thấy rõ chân chân thật thật.

Tình cảm này làm sao có thể là giả được?

Tiểu Lục Tử không phải người mù, hấn nhìn ra được, hiện tại chủ tử lạnh lùng cũng chỉ tự làm khổ bản thân.

Thanh âm Mặc Âm Trần khàn khàn mà khô khốc.

"Cho dù có bất kỳ việc khó khăn gì, nàng đều nói với ta, Sùng Hoa đã thay đổi, nàng đã không còn như lúc trước, bây giờ trong mắt của nàng trừ quyền thế ra, còn có cái gì nữa?"

"Vương gia đã suy nghĩ như vậy, vì sao ngài còn hành hạ mình như vậy?"

Bị đả kích nặng đến nỗi dường như không chớp mắt cũng không nói đi, mà bản thân không ăn com lại ở trong phòng u tối chờ mong một ngày một đêm.

"Ta đang suy nghĩ, tại sao nàng như thế, rốt cuộc là cái gì khiến cho nàng thay đổi. Là bởi vì ta rời đi, hay bởi vì quyền lợi cao cao tại thượng kia hấp dẫn nàng."

Mặc Âm Trần như có điều suy nghĩ.

". Vương gia, con người đều có dục vọng, muốn tránh khỏi nói dễ vậy sao, nô tài không hiểu, nhưng cũng biết, quyền thế đối với con người mà nói thật không có cách nào kháng cự sự hấp dẫn."

Tiểu Lục Tử đùa đồng lửa, nói lên ý nghĩ của mình.

"Vậy sao. Quyền thế thật quan trọng như thế, quan trọng khiến người ta có thể vứt bỏ tất cả?"

Mặc Âm Trần than thở.

"Vương gia."

Tiểu Lục Tử nhìn Mặc Âm Trần, hấn không biết có thể nói cái gì nữa.

Vốn trời mưa có chút lạnh, Vương gia vẫn cứ khur khur cố chấp ngồi ở chỗ này.

Tiểu Lục Tử không hỏi, cũng biết vì sao.

Chính ở chỗ này, Vương gia cùng tiểu thư Sùng Hoa, tất cả tất cả đều bắt đầu từ nơi này.

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, nhìn giọt mưa rơi xuống.

Từng cảnh từng cảnh, giống như xảy ra ngày hôm qua, cảnh sắc vẫn như cũ, chỉ có người không còn.

Không muốn suy nghĩ, rồi lại không thể không được suy nghĩ của mình.

"Haizz "

Mặc Âm Trần thở dài một tiếng.

Đúng lúc phía chân trời có tia chớp, khiến Tiểu Lục Tử tinh thấy rõ mặt của chủ tử.

Chỉ thấy cặp đen loé ra tia sáng ma mị, lòng hoảng sợ, ánh mắt này hấn đã từng thấy qua, đó là ở khi nào?

Nhớ không ra, nhưng trong lòng kinh hãi là sự thật.

.....

Âu Dương Sùng Hoa không biết mình rốt cuộc đi bao lâu rồi.

Chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, đầu có cảm giác đau đón mờ mờ ảo ảo.

Cảm giác vô lực, khiến nàng không thể tiếp tục gắng gượng mà ngã xuống bùn lầy.

Mặt dán sát vào vũng bùn, đôi môi bị rách hàm răng run lập cập, cuối cùng khóc thút thít, nàng cố gắng ngăn tiếng khóc.

Sẽ không có người nào để ý nàng, sẽ không ai quan tâm nàng, cho tới bây giờ cũng không biết cảm giác ấm áp như thế nào.

Những năm gần đây, vẫn luôn là như thế.

Nhưng, hiện tại tại sao nàng luôn khát vọng có người cho nàng cảm giác ấm áp?

Phải rồi, bởi vì lòng của nàng đã không thuộc về nàng, hay bởi vì người nam nhân kia?

"Tại sao là người. Tại sao người phải xuất hiện trước mặt của ta. Tại sao."

Mưa gió roi trong đêm, làm lòng người run rẩy.

Ông trời buồn bã mà khóc thương.

Trong bóng tối mông lung, có người nắm tay của nàng, dịu dàng như vậy, dịu dàng đến mức mà không thể tin được.

Âu Dương Sùng Hoa mềm nhũn, gương mặt nhợt nhạt, lông mày thanh tú nhú lại, mang theo một chút u buồn, một chút cô đơn.

Tay người kia tay tựa hồ run lên hạ xuống, phát ra một tiếng rên rĩ, đó là một tiếng đè nén mà không đè nén được sự thống khổ.

Chợt ôm chặt Âu Dương Sùng Hoa, cánh tay cứng rắn vòng qua bả vai của nàng, hông của nàng, đem cả người nàng ôm vào trong ngực, cả người nóng như lửa thiêu, đến ngay cả mưa cũng muốn thiêu thành tro.

Bàn tay Âu Dương Sùng Hoa sờ soạng.

Vòng ôm ấm áp, trong ban đêm vắng lặng, nghe âm thanh nhịp tim của người đó, từng nhịp từng nhịp đập ở bên tai.

Mười ngón tay đan vào nhau, dùng sức nắm, mười đầu ngón tay đều muốn đứt rời.

Hô hấp dồn dập, vết thương ở ngực rách ra, máu chảy đầm đìa.

"Âm Trần, Âm Trần." Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ mà kêu, "Là người sao? Đúng không?"

Người kia phát ra một tiếng như gào to, đột nhiên nẩy lên, nhưng vẫn như cũ ôm Âu Dương Sùng Hoa, ôm thật chặt, chỉ sợ vừa buông tay, nàng sẽ biến mất, biến mất khỏi thế gian này.

Ngón tay lướt qua gò má của nàng, ở trong gió lạnh dần dần vang lên, "Sùng Hoa."

"Không phải. Không phải."

Âu Dương Sùng Hoa chợt giằng co, cố gắng đẩy ra ngoắc ngón dài như một giấc mộng.

Mưa rơi xuống, màn mưa trắng xóa che lấp tầm nhìn, không phân rõ ai là ai, chỉ thấy một mái tóc đen rủ xuống trên mặt đất, giương nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Dây dưa 07

Màn mưa triền miên rơi vào trong mắt, thấm ướt hết khóm hoa.

Sấm sét từ phía chân trời bất chợt nổi lên, âm thanh ầm ầm bùng nổ, tia chớp xé rách bầu trời tối đen như mực.

Bầu trời như bị thùng một góc, mưa to tầm tã trút xuống, rả rích ồn ào nện vào bên cửa sổ.

Tay run run đưa ra phía trước vén lên tóc của Âu Dương Sùng Hoa.

Vạt áo phía trước, cánh tay đập vào mắt khiến cho mắt hấn trượt ra chất lỏng nóng bỏng ẩm ướt.

Anh Hoa huyết ẩn trên trán lại bắt đầu chảy máu, mà lần này chảy xuống cũng không phải là máu đỏ tươi, mà là máu đen như mực.

Tay hấn ôm thật chặt lấy người trong ngực.

"Ta đã sắp chết rồi sao." Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa trống rỗng giữa giữa, tầm nhìn của nàng cũng mờ nhạt, thấy không rõ người đang ở trước

mặt là ai.

Chỉ thấy quen thuộc, quen thuộc phần mùi vị này.

Đầu tóc rối bời che khuất tầm nhìn mong ngóng của nàng, môi khô khốc giật giật, phát ra một tiếng "Hà hà" khàn khàn, từ đầu đến cuối cũng không có kêu lên tiếng.

"Sùng Hoa."

Giọng nói khàn khàn, âm thanh như chẻ tre, từ trong cổ họng nặn ra.

Gió lay động làm cho dây đàn run run, ngoài trời mưa vẫn rơi xuống, nhánh cây khô bị phá hoại tiêu điều nương vào trong gió.

Người nọ giãy giụa từ trên mặt đất bò dậy, lại bị té ngã, rồi lại bò lên, lại tiếp tục bị té ngã.

"Là ta sai lầm rồi sao. Là ta sai lầm rồi."

Cúi đầu xuống thật thấp, cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ thấy lông mi thật dài thấp thoáng ẩn hiện bóng râm chiếu xuống ở trên da thịt tái nhợt.

Mí mắt nhắm chặt, lúc nghe được tiếng thì thào, nhẹ nhàng mà phát ra run run, chậm rãi mở ra.

Lại từ từ khép lại.

Ngay lúc này, đã thấy được rõ ràng bộ dáng của đối phương.

Không quên được, cũng không thể quên.

Đầu đau như kim châm, tâm tổn thương lại một lần nữa bị xé rách, những hình ảnh mờ lung, cũng không còn mờ lung nữa.

"Không nên xuất hiện. Người."

Hơi thở như treo lơ lửng trên không, Âu Dương Sùng Hoa một mình nhép nhép làn môi.

Tất cả vào một năm trước đều đã rõ ràng trở lại trong đầu.

Không, thật ra thì bản thân từ lâu cũng đã trở thành nàng ——

Là một Âu Dương Sùng Hoa mười hai tuổi đã chết đi.

Một chữ hận, khiến cho mọi thứ đều trở nên vụn vỡ.

Muốn đoạt lại thứ mất đi, kết quả là bản thân thứ gì cũng không có được.

Việc gì phải trở lại một lần nữa?

"Sùng Hoa, có phải người nhớ lại hay không? Người đã nhớ ta là."

Thanh âm đột nhiên nâng cao, lời nói và vẻ mặt của Âu Dương Sùng Hoa, làm hắn sinh ra một phần sợ hãi cùng bất an.

"Người là? Người nào." Hai mắt trống rỗng, hơi hướng lên trên, rét lạnh như băng: "Vì sao không hề che giấu nữa, vì sao không hề giả bộ nữa? Người là ai? Mạc Phi Lê. Mạc Âm Trần?"

"Ta."

Tìm Mạc Phi Lê như bị hung hăng đâm mạnh một cái, rốt cuộc nhìn không được nữa, giơ tay lên kéo nàng vào trong ngực mình.

Âu Dương Sùng Hoa tựa vào trong ngực của hắn, không nói một lời, tóc dài từ trên vai trượt xuống, phủ nhẹ trên mặt đất.

"Sùng Hoa." Tiếng gọi của Mạc Phi Lê thật rất thấp, hình như ngay cả hắn cũng không nghe được: "Sùng Hoa."

Tay giơ lên, có chút cứng đờ đưa về phía Âu Dương Sùng Hoa.

Thân mình Âu Dương Sùng Hoa chuyển động, như muốn xô dịch ra phía trước.

Mạc Phi Lê cũng không cho nàng rời đi, ôm thật chặt lấy nàng: "Sùng Hoa, người hận ta sao? Người nên phải hận ta."

Âu Dương Sùng Hoa nắm tay Mạc Phi Lê rất chặt, dùng hết sức lực mà nắm, đứt quãng nói, từ mềm mại đến lộ ra châm chọc: "Hận người hận người. Không được a.... . Ta không thể hận người, không hận mới có thể lãng quên."

"Ha ha. Vậy thì hãy tiếp tục hận ta." Lắm bảm lên tiếng, khoe môi chạm đến cổ Âu Dương Sùng Hoa, nhẹ nhàng mà hôn, đúng là như một đóa hoa sen, trong trẻo nhưng lạnh lùng quyến rũ.

Mạc Phi Lê cảm thấy cổ họng khô hốc, nói được ra lời nhưng cũng là khàn giọng: "Ta chỉ muốn nguoi hận ta. Như vậy nguoi mới có thể nhớ kỹ ta."

Rủ mắt xuống, một tia sáng lạnh lẽo rất nhỏ xẹt qua đáy mắt của Âu Dương Sùng Hoa, bao phủ gọn sóng sâu xa ở phía dưới: "Tội gì phải vậy. Vì sao phải để ta nhìn thấy nguoi. Nguoi cứ tiếp tục làm chuyện nguoi nên làm, và ta cũng sẽ tiếp tục làm chuyện mà ta phải làm, nguoi cùng ta, không nên gặp mặt như vậy."

Hồ hấp đột nhiên dồn dập, cũng có vài phần vỡ nát: "Thật ra thì, ta lại hy vọng nguoi có thể là Mạc Phi Lê, như vậy ta mới cảm thấy được bản thân còn sống."

Mạc Phi Lê ngơ ngẩn, tự suy xét xong từ từ biến sắc, có chút oán hận, chát chát mà nói: "Mặc kệ là đúng hay sai, là hận hay oán, ta đều cam tâm tình nguyện, chỉ cần nguoi nhớ được ta."

Ánh mắt xinh đẹp liếc qua, bị hai mắt nhìn chăm chú như vậy, khiến cho lòng người đều phải run rẩy đau: "Tất cả đều muộn."

Làn môi Mạc Phi Lê lật lên, vội đóng lại lời muốn nói xuống, hung hăng mà cắn, cắn đến rướm máu.

"Ta chỉ muốn nguoi. Vì nguoi, ta có thể vứt bỏ tất cả. Thật."

Dây dưa ở cùng nhau, ôm ấp hôn nằng, thân thể nóng đến có thể thiêu đốt thành tro bụi.

Lá cây xào xạc, tiếng mưa rơi chạng vạng tối.

Xa xa có một người, tay gắt gao nắm chặt.

Sắc mặt tái nhợt ngẩng nhìn thiên hạ ôm nhau trong mưa, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn sao có thể tin tưởng.

Lòng còn sót lại một chút hi vọng cũng trở thành hạt bụi rơi vào trong mưa.

"Vương gia, mưa lớn rồi, nên trở về thôi. Đó là."

Tiểu Lục từ cầm dù che mưa, từ trong rừng tìm đến, Vương gia nói là đi một chút giải sầu khuấy khóa.

Cũng nửa canh giờ trôi qua, hẳn có chút lo lắng, liền tìm đến đây.

Nhưng không nghĩ đến lại tìm thấy Vương gia, đồng thời cũng để cho hắn thấy được một màn khác.

Hai người cách đó không xa——

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Dây dưa 08

Đêm hôm đó, Âu Dương Sùng Hoa hôn mê nằm mộng.

Canh ba vang lên, Âu Dương Sùng Hoa yếu ớt tỉnh lại, trong thoáng chốc nàng lại ngủ, trong mộng nàng cũng đang giật mình tỉnh giấc.

Trong mộng, tất cả trí nhớ cũng lặng lẽ hồi phục, mà người xuất hiện trước mặt nàng..

Ôm nàng, giống như sợ mất nàng, sợ nàng chạy, ôm thật chặt, đến nỗi tiếng xương tuỷ kêu “răng rắc”, giống như cả người nàng bị xe cán qua, rất đau rất đau.

"Ta chỉ muốn nàng. Vì nàng, ta có thể vứt bỏ tất cả, thật."

Lời nói thì thâm, dồn dập, thật ra thì đang nói với chính mình, "Cái gì cũng có thể vứt bỏ."

Bóng tối che khuất hình dáng của người đó, ở trong mưa không rõ ràng, người nọ trầm lắng cuồng dã, ngắm nhìn, trong đôi mắt, không biết là nước mắt hay mưa, nhưng mà lạnh như băng.

Đôi môi Âu Dương Sùng Hoa giật giật, nàng hít thở không thông khó khăn nói: "Người không làm được. mất đi thì mãi mãi không thể tìm về."

Hơi thở lạnh như băng, mang theo khiêu khích, nhẹ nhàng ở bên tai Mạc Phi Lê.

Vẫn ôm như vậy, không nói gì, cũng không ngủ, cho đến sáng hôm sau.

Tĩnh mịch, trời cũng sáng, căn phòng yên tĩnh.

Ánh mắt chậm rãi chuyển động, nhìn bóng dáng đứng trước giường, tầm mắt trở nên rất rõ ràng.

Âu Dương Sùng Hoa mở miệng,

"Giáo sư Từ."

Về mặt Từ Mộc Dương hiện lên nét mệt mỏi, đôi mắt vốn có thần, giờ phút này lại u ám.

Nhưng khi nghe tiếng của Âu Dương Sùng Hoa, thần sắc hần đột nhiên biến chuyển, kích động tiến lên, ngồi trên giường, nhìn Âu Dương Sùng Hoa. . . .

Thật lâu cũng không nói câu gì, chỉ là chăm chú nhìn nàng.

Âu Dương Sùng Hoa biết hiện tại cũng không phải là đang nằm mơ, Từ Mộc Dương thật đang ở trước mặt của mình.

.....

Thật cảm tạ, hoa lại nở rồi, không biết hôm nay ra sao.

Âu Dương Sùng Hoa một mình đứng im ở trong viện, mấy ngày nay nàng đều có vẻ hết sức thanh nhàn.

Mặc dù mỗi ngày Từ Mộc Dương cũng sẽ tới đây, nhìn nàng một chút nhưng cũng chỉ là thăm hỏi bình thường.

Nhưng mà, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa để ý nhất là.

Là sự tồn tại của người ấy...

Mạc Phi Lê dường như cũng ở đây Mãn Nguyệt lâu, không rời đi.

Nhưng vẫn chưa xuất hiện trước mặt nàng.

Làm sao nàng lại biết?

Có lẽ chính là tiếng đàn vô cùng quen thuộc.

Đúng lúc, từ phía trước truyền đến tiếng đàn quen thuộc.

Cầm Sát Thất Huyền, hỏi người phương nào thắm đem năm tháng trộm đổi?

Tiếng đàn đau thương vang ở nơi xa xôi, không thấy người ca hát.

Sớm tối, chỉ có bướm bướm khô héo trên cánh hoa dần dần chết đi, hóa thành bùn.

Âu Dương Sùng Hoa tựa người ở lan can, mỉm cười mang theo chút cô đơn.

Một con chuồn chuồn đầu ở cầm án của Mạc Phi Lê, hần biết, ngày rất ấm, đêm vẫn như cũ lạnh như băng.

Ngón tay ở trên dây đàn lướt qua.

Ngày ngày, vẫn là giai điệu này, ưu thương mà mờ mịt, mỗi một âm tiết đều cố định, chim tước nghe cũng mệt mỏi, mà bay đi.

Chỉ vì người nọ, không biết mệt mỏi mà gây nên.

Nín thở nhìn nhau, rồi lại xa chi ngàn dặm, ai cũng không muốn bước đi đầu tiên.

Đã bao nhiêu lần đau lòng, như đã chết rồi, rồi lại từ từ sống lại, từng chút từng chút một lại hồi sinh.

Làm thế nào để quên đi, làm thế nào để vứt bỏ.

Không muốn không muốn.

Cho dù là hận.

.....

Trời chiều, mang theo ráng nắng, chiếu lên màn cửa sổ.

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn cửa chính màu đỏ xuất hiện ở trước mặt, nàng trở lại, lại trở về rồi.

Âu Dương phủ.

Âu Dương phủ, cửa chính chậm rãi mở ra.

Một bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mắt Âu Dương Sùng Hoa, hấn gầy, người cũng tiều tụy, nhưng đôi mắt đen vẫn không có bất kỳ thay đổi.

Mặc Âm Trần đứng trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, vẻ mặt hấn không đổi, đáy mắt hấn ầng ầng nước nhìn không rõ ràng.

Cô họng giống như bị nghẹn, không nói được tiếng nào.

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhàn nhạt nhìn Mặc Âm Trần, từ từ nở nụ cười, nàng nói: "Ta đã trở về."

Tay Mặc Âm Trần nắm chặt trong tay áo, chợt buông lỏng, hấn giờ tay lên, lại cười nói, "Vậy thì tốt."

Âu Dương Sùng Hoa từng bước một tiến về phía trước, đi tới trước mặt Mặc Âm Trần, dường như theo thói quen dựa đầu vào ngực hấn, nói: "Nhớ ta sao?"

Sắc mặt Mặc Âm Trần trầm xuống, trong đầu hiện lên từng cảnh từng cảnh, khiến mắt hấn tối lại.

Đây Âu Dương Sùng Hoa ra, "Nữ nhân này thật đúng là không biết liêm sỉ, có phải chỉ cần là nam nhân, nàng đều có thể? Nàng muốn quyền thế, có thể, nàng theo đuổi người có quyền thế, ta tuyệt đối sẽ không cản trở nàng. Nhưng tại sao nàng còn chưa biết đủ, còn chưa biết đủ! "

Nam nhân ôm trong mưa kia là người nào!

Rốt cuộc là ai? !

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, sắc mặt chợt thay đổi, khi ngẩng đầu lên thì cũng đã khôi phục lại như cũ.

Nhàn nhạt cười, vẻ mặt có nét dịu dàng, nàng nói: "Âm Trần, trở lại là tốt rồi."

Đôi mắt đen của Mặc Âm Trần trầm xuống, Âu Dương Sùng Hoa cười, mang theo chút nhu hòa.

Nhưng mà, hiện tại, tất cả chẳng qua là sự châm chọc.

Châm chọc hấn ngu dại, châm chọc hấn thất bại.

"Ta hận nàng"

Giọng nói tràn ngập hận ý và đau khổ, Mặc Âm Trần dứt lời, liền xoay người, bước nhanh mà rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng dáng kia đi xa, nụ cười chợt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Dây dưa 09

Màn cửa sổ thật dày hoàn toàn ngăn cách bóng dáng ngoài phòng, vàng sáng đèn Lưu Ly hoa sen chập chờn từ từ được thấp lên.

Mạc Phi Lê ngồi ở trước gương đồng, giải ra kết quả phát sinh, mái tóc dài mềm mại rũ xuống, như tuyết như tơ lụa phát phơ trên mặt của hắn, làm nổi bật lên dung mạo thanh lệ xuất trần như ngọc.

Nâng tay kẹp lại một nhúm tóc lộn xộn bung lên, đầu ngón tay chạm đến giữa trán, một trận cảm giác lạnh như băng thấm vào da thịt.

Bóng người lẳng lặng chiếu ra trong gương bạc, Mạc Phi Lê nhẹ nhàng vuốt ve mặt gương, như đang vuốt ve chính bản thân mình.

Trên mặt lạnh lùng nổi lên ý cười ôn nhu, lầm bầm: "Mất đi thứ gì rồi có tìm khắp nơi vĩnh viễn cũng không trở lại."

Mặt gương sáng cũng như ngón tay lạnh như băng của hắn, không biết là gương nhiễm lạnh từ tay, hay là tay truyền hơi lạnh cho gương, nhẹ nhẹ trải miên đều là trong suốt lạnh lẽo.

Cát chảy như lụa mỏng trong ống đồng đỏ, im hơi lặng tiếng rơi rơi, Mạc Phi Lê chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Hắn chần chờ một chút, vén lên rèm cửa, bóng hoàng hôn như ánh trăng rắc xuống, rơi trên lọn tóc hắn, ánh sáng ảm khuất mờ mịt lưu chuyển.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, ánh sáng lung linh ập xuống vào trong phòng.

Mạc Phi Lê tự lầm bầm: "Còn có mười ngày, bất quá cũng còn mười ngày."

Màu tím quanh quẩn trong con ngươi, lạnh lùng trong suốt, rồi lại như chập chờn ngọn sóng, cũng không có cách nào bình ổn được sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Bước qua cầu Cửu Khúc, đá xanh làm nền trải rộng trên đường lớn, Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, nhìn cửa chính phòng khách cách đó không xa.

Cảnh sắc trong trí nhớ vẫn như cũ, chỉ là bốn phía lại lạnh lùng vắng lặng, hoàn toàn không có náo nhiệt như trước.

"Tam, Tam tiểu thư, là Tam tiểu thư a ——"

Gã sai vặt đang cầm cây chổi, hai mắt trừng lớn, nhìn nữ tử đi tới, không nhận được lớn tiếng kinh hô.

Âu Dương Sùng Hoa trở về, dường như đã làm cho phần vắng vẻ lạnh lùng này trở nên ấm áp.

Nghe tiếng chạy đến có Âu Dương Bằng, Tô Thanh Tú, dĩ nhiên còn có người mà nàng luôn nhớ đến, Bạch Tố Nương.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn một đám người đứng ngay ở trước mặt.

Rất kỳ quái, rõ ràng không có loại cảm giác quen thuộc bấy lâu.

Chẳng qua là cảm thấy nhìn quen mắt, tâm đúng là bình thản như thế.

"Sùng Hoa. Sùng Hoa."

Bạch Tố Nương vội vàng đi qua, thờ hồn hể đứng trước người của Âu Dương Sùng Hoa.

Tay nàng run run, bước lên ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, nước mắt không ngừng thấm ướt trên vạt áo.

Âu Dương Sùng Hoa để mặc cho Bạch Tố Nương ôm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, lại thấy Âu Dương Bằng đưa mắt nhìn qua.

Không ngờ phát hiện, giữa hai mắt hồ long lạnh sáng, còn có mấp mờ ngấn lệ.

Âu Dương Bằng khóc sao?

Thì ra là hắn vẫn quan tâm, lo lắng cho nữ nhi này đi.

Tô Thanh Tú chỉ đứng một bên, nàng cũng quan tâm, hoặc cũng là, nàng căn bản đến để làm vật trang trí.

Nhưng mà lần này đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói, cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Ngoại trừ, Bạch Tố Nương đang ôm lấy nàng khóc lóc nức nở.

"Sùng Hoa, ngươi rút cuộc đi nơi nào, ngươi không biết Nương rất lo lắng sao, ngươi cái đứa nhỏ này. Cái đứa nhỏ này a."

Bạch Tố Nương níu thật chặt lấy bờ vai Âu Dương Sùng Hoa rồi vô lực gục xuống.

Miệng lưỡi Âu Dương Sùng Hoa khẽ giật giật, cười nói: "Nương, không phải bây giờ ta đã trở lại sao."

"."

Bạch Tố Nương ngược lên, nén lệ vào đáy mắt, tràn đầy vui mừng vì đã xa cách từ lâu.

Đồng thời cũng có rất nhiều nghi ngờ và lo lắng, khiến cho nàng không ngừng run rẩy.

Hai tay nàng run run, vuốt lên mặt của Âu Dương Sùng Hoa, nàng chính là muốn xem nữ nhi có thật sự tốt hay không.

"Sùng Hoa, nữ nhi của ta."

Bạch Tố Nương thương xót, lại ôm Âu Dương Sùng Hoa vào trong lòng.

"Được rồi, tất cả đứng ở chỗ này làm cái gì, trở về là tốt rồi, còn không mau đi vào."

Âu Dương Bằng giờ mới lên tiếng, len lén lau lệ nơi khóe mắt, trầm giọng nói.

Bạch Tố Nương từ từ đứng thẳng người, nàng lau đi nước mắt, nghẹn ngào gật đầu một cái, "Mau vào đi thôi."

Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, theo đám người Âu Dương Bằng đi vào tiền sảnh.

Nói vậy kể tiếp nàng sẽ liên tục được hỏi thăm đi.

Nghĩ đến đây, bất giác nơi khóe miệng khẽ động.

Trong đáy mắt phát qua tia cười bất đắc dĩ, cũng không nghĩ trong lòng lại mâu thuẫn như vậy.

.....

Mơ mơ màng màng đi ngủ, có lẽ cũng không cần tỉnh lại.

Người trên giường cuộn thành một khối, đôi môi nhấp nháy, từng tiếng thì thầm ròi rạc từ trong miệng thốt ra.

Ngon nén trên bàn đã sắp tắt, u ám lạnh lẽo, giọt nén cuối cùng thấp thoáng lưu lại trong tim đèn khô cạn.

Âu Dương Sùng Hoa hoảng hốt mở mắt ra, thật ra nàng không ngủ, mặc dù nàng im lặng chợp mắt, nhưng vẫn là thanh tỉnh.

Người vùng đứng bật lên, muốn đi kết thúc tất cả.

Không thể buông xuống như vậy được, tay nàng vuốt ve lên trán, cảm giác dính dính ẩm ướt làm nàng chua xót cười một tiếng.

Nàng biết, bản thân không còn nhiều thời gian.

Cần phải quyết định.

Nếu không, vĩnh viễn sẽ không thể thoát khỏi con ác mộng này.

Thân thể lay động trong gió như ngọn đèn sắp tắt, chột sáng chột tối, bước chân lao đảo loạn choạng đi ra cửa.

Mỗi một bước đi, ngực lại đau thêm một phần.

Tay túm chặt, nơi đó. Còn giữ thứ gì?

Bóng dáng đơn độc dần dần lặn vào trong màn mưa, cho đến khi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Dây dưa 10

Hoàng cung

"Hoàng thượng, hoàng thượng."

Thanh âm của Trường An từ ngoài điện truyền đến, hần vội vã đi vào trong điện, tới trước mặt Mặc Ngao Đình.

Mặc Ngao Đình đảo mắt nhìn về phía Trường An, trầm giọng, hỏi: "Có tin tức phải không?"

"Hoàng thượng, đúng là có tin tức."

Trường An nhìn xuống, không dám nhìn mặt rồng.

Ánh nến phản chiếu lên con người, lúc sáng lúc tối, không thấy rõ biểu tình qua ánh mắt.

Mặc Ngao Đình nâng mắt, ánh mắt lướt qua Trường An, hỏi: "Hiện tại người ở nơi nào?"

"Nghe nói hôm qua trở về Âu Dương phủ."

Trường An đem toàn bộ tin tức nói cho Mặc Ngao Đình.

"Như vậy bây giờ còn đang ở Âu Dương phủ?"

Mặc Ngao Đình dần dần nheo lại mắt, nhìn Trường An.

Trường An không khỏi bối vì ngày trước nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mặc Ngao Đình, cả người run rẩy, trả lời: "Nói là trở về, về phần còn ở đó hay không, nô tài không biết."

"Khốn kiếp, người rút cuộc có ở Âu Dương phủ hay không cũng không biết, người trở về đây làm chi? Lập tức đi thăm dò rõ ràng cho trẫm!"

Mặc Ngao Đình vung ống tay áo, lạnh lùng quát.

Hai chân Trường An khụy xuống, quỳ gối trên đất, "Hoàng thượng bớt giận, nô tài còn nhận được một tin tức nữa."

"Nói."

Mặc Ngao Đình vừa nói vừa quay lưng đi.

Trường An cúi đầu, nói: "Hoàng thượng, nghe nói hôm qua tiểu thư Sùng Hoa trở về Âu Dương phủ trước, ngay cửa ra vào gặp được Cửu vương gia. Hai người hình như nói cái gì, người được phái đi không dám đến quá gần, cho nên không nghe được hai người nói cái gì. Chỉ thấy thần thái Cửu vương gia dường như không tốt."

"Hừm?"

Mặc Ngao Đình đột nhiên xoay người, mắt nhìn xuống, nhìn Trường An, trong ánh mắt đột nhiên trở nên sáng lên.

"Hoàng thượng, hiện tại nô tài phái người đi Âu Dương phủ."

Thân thể Trường An run lên, vừa nói xong vừa bò dậy, chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã."

Trường An đang đi bị Mặc Ngao Đình gọi lại.

Trường An xoay người, cúi người, cung kính nói: "Hoàng thượng, cần phân phó chuyện gì?"

"Người đi chuẩn bị cho trẫm, trẫm muốn đi Cửu vương phủ, thăm Cửu đệ."

Mặc Ngao Đình nói xong, không cho Trường An bất kỳ phản ứng nào, lập tức sai bước đi vào nội điện.

Trường An nghe được run như cây sậy, hoàng thượng lại muốn đi gặp Cửu vương gia?

Ngay lúc này?

Trường An lại bất an, bước nhanh đuổi theo Mặc Ngao Đình, tiến vào bên trong điện.

.....

Cửu vương phủ.

Người đã mất, nay ngay cả này khúc nhạc này cũng không bao giờ giống như trước nữa...

Mặc Âm Trần nghiêng người dựa vào tường, đưa mắt, ngắm nhìn nơi xa.

Bầu trời màu xanh, dường như mang theo vẻ u sầu, mưa chẳng biết lúc nào mới có thể dứt.

Dường như không bao giờ kết thúc, luôn roi.

Ngay cả lòng cũng trở nên đè nén mà âm trầm.

Hôm qua vừa gặp cũng chỉ là đau đớn.

"Vương gia, trời lạnh, nên vào nhà đi, hơn nữa ngài cũng uống quá nhiều."

Tiểu Lục Tử cầm áo choàng đi vào trong đình, nhìn Mặc Âm Trần đang tựa vào vách tường.

Từ hôm qua Vương gia từ Âu Dương phủ trở lại, bắt đầu uống rượu cho đến trời sáng, lại từ trời sáng uống cho tới bây giờ.

Vương gia này luôn là hành hạ bản thân, cho dù là làm bằng sắt cũng không thể không sụp đổ.

"Người mặc kệ ta, cút ngay ——"

Mặc Âm Trần quơ tay loạn xạ, hẳn là hết với Tiểu Lục Tử.

"Vương gia, nô tài đây không phải là trông nom ngài, mà là lo lắng cho thân thể của ngài, nếu không nô tài đi mời công chúa Đức Thanh tới đây?"

Tiểu Lục Tử luống cuống tay chân, có nên đi mời Đức Thanh công chúa tới không?

"Cút —— người nào ta cũng không muốn thấy, người nào cũng không muốn thấy. Ta chỉ muốn rượu, chỉ cần rượu."

Mặc Âm Trần đẩy Tiểu Lục Tử ra, lập tức chồm lấy bầu rượu ở trên đất.

"Vương gia."

Tiểu Lục Tử cố gắng kéo Mặc Âm Trần, nhưng không ngờ bị người từ phía sau kéo tay cánh tay.

Tiểu Lục Tử kinh ngạc, quay người lại, mắt của hắn chợt tròn to, kinh ngạc nhìn nhìn người xuất hiện ở trước mắt.

Người này làm sao lại đến đây, vì sao còn xuất hiện tại nơi này?

Vô số vấn đề, không hẹn mà cùng hiện lên trong đầu.

Sau đó từ từ chuyển thành tức giận, Tiểu Lục Tử tức giận nhìn chăm chăm nàng, "Người còn tới làm gì, người còn ngại làm hại Vương gia chưa đủ thảm sao? Là ai cho phép người tiến vào, Âu Dương Sùng Hoa!"

Sắc mặt Âu Dương Sùng Hoa không dấu vết cứ bình tĩnh nhìn Tiểu Lục Tử, đối với việc hắn oán trách và tức giận, chỉ lạnh lẽo thừa nhận.

"Tiểu Lục Tử, người có thể rời một chút không? Ta có vài lời muốn nói, nhất định phải nói với Vương gia."

"Còn nói cái gì nữa, người lập tức rời đi cho ta, Cừu vương phủ không hoan nghênh người!"

Tiểu Lục Tử không biết mình lấy dũng khí từ đâu, lại có thể chỉ vào mũi của Âu Dương Sùng Hoa, bắt đầu mắng to.

"Nếu người muốn chủ từ người có thể tỉnh lại, vậy thì lập tức rời đi. Người cảm thấy bây giờ có người nào có thể dễ dàng làm cho hắn khôi phục như trước ngoại trừ ta?"

Thần sắc Âu Dương Sùng Hoa tỉnh táo, nàng nhìn Tiểu Lục Tử, trong mắt mang theo ý cười.

Tiểu Lục Tử nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nghe nàng nói..., trong lúc nhất thời cứng họng.

Nhưng, hắn vẫn do dự nên lựa chọn như thế nào.

"Người thật sự có thể?"

Tiểu Lục Tử nghi ngờ nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hẳn đã dao động.

Âu Dương Sùng Hoa hơi mỉm cười, hướng Tiểu Lục Tử gật đầu một cái.

Tiểu Lục Tử nhìn Âu Dương Sùng Hoa, cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt nhất là như vậy, Vương gia phải biến thành như vậy, tất cả đều bởi vì ngươi."

"Ta biết."

Âu Dương Sùng Hoa vẫn đáp lời.

"Vây. Vây ta tạm thời rời đi."

Tiểu Lục Tử thấy Âu Dương Sùng Hoa không tức giận, trong lúc nhất thời ngực tức giận cũng dần dần tiêu mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Dây dưa 11

Tiểu Lục tử rời đi, trong đình vền vền chỉ còn lại Âu Dương Sùng Hoa và Mặc Âm Trần, cùng không gian tĩnh lặng.

Nước mưa gõ đều đều trên mái hiên, như xuyên thành trân châu từ từ rơi xuống.

Âu Dương Sùng Hoa quay người lại, nàng cúi đầu nhìn qua Mặc Âm Trần đang ôm bầu rượu ngồi trên ghế đá.

Trong mắt xẹt qua một tia chán nản, nhắc chân lên từng bước đi về phía Mặc Âm Trần.

"Cút —— tất cả đều cút cho ta —— cũng đừng ai để ý đến ta ——"

Mặc Âm Trần chống ánh mắt say lơ đãng mộng lung, tay vẫn không ngừng vung vẩy ở phía trước, trong miệng gậm nhẹ.

Âm thanh cát cao dần dần chuyển thành lảm bảm, đến cuối cùng nức nở.

Hắn giống như đứa nhỏ không được ai giúp đỡ, khiến người đau lòng.

Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ cảm nhận được, tim đang truyền tới từng cơn đau nhói.

Nàng không biết phải an ủi nam nhân đáng thương này như thế nào, chỉ biết là bản thân không thể không chú ý đến hắn, không thể không quan tâm hắn.

"Tại sao ngươi phải đối với ta như vậy, tại sao."

Mặc Âm Trần khăn khăn cổ họng, kêu gào .

"Sùng Hoa. Sùng Hoa."

Nước mắt tràn qua hốc mắt, xâu thành từng chuỗi chảy xuống hai má, rơi đều xuống.

Âu Dương Sùng Hoa biết bản thân đang khóc, nhưng nàng lại không cảm thấy cảm có chút nào ấm áp, mà còn là rất lạnh.

"Âm Trần."

Ngồi xổm người xuống, cổ họng chẳng biết lúc nào đã trở nên khăn khăn khó nuốt.

"Âm Trần, cần gì phải tự làm khó bản thân mình đây?"

Âm thanh than nhẹ kèm với tiếng mưa rơi ở không trung, hóa thành sương mù, biến mất đi.

Tay duỗi ra, từ từ hướng đến gần hắn, chỉ thấy mơ hồ trên ngón tay tái nhợt, "Âm Trần, có lẽ quên đối với ngươi và ta mà nói, mới là kết quả tốt nhất. Không cần tự hành hạ bản thân nữa, làm như vậy chỉ có thể khiến cho bản thân ngươi khó chịu mà thôi."

Tay Mặc Âm Trần đang vung vẩy, đột nhiên ngừng lại, từ từ rũ xuống.

Hắn cúi gầm đầu, cổ ngả nghiêng nhìn người phía trước.

Khuôn mặt đó, từ mơ hồ đến rõ ràng, chậm rãi thành hình trong mắt của hắn.

"Sùng Hoa?"

Về ngạc nhiên, ánh mắt mông lung lập tức liền phai nhạt.

Hai mắt hắn tròn to, thẳng tắp nhìn người đang xuất hiện trước mắt.

Đáng tiếc, thời gian ngắn ngủi chỉ là trong nháy mắt cũng giống như phù dung sớm nở tối tàn, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến không thể đè nén được.

"Làm sao có thể, làm sao có thể là Sùng Hoa. Là ta say, là ta say a! Nhất định là như vậy. Tại sao vậy chứ? Tại sao ngươi phải xuất hiện, ngươi thương tổn ta còn chưa đủ sao? Ta đã trốn tránh ngươi, tại sao ngươi còn phải xuất hiện đây? Tại sao! ! ——"

Tay cùng lúc bắt được bả vai mảnh khảnh, Mặc Âm Trần lớn tiếng chất vấn.

"Âm Trần, Âm Trần.!"

Đầu lưỡi giống như bị kẹp chặt, không thể nào phát ra âm thanh được nữa, Âu Dương Sùng Hoa muốn nói thứ gì đó.

Nhưng thiên ngôn vạn ngữ lúc này đã không có cách nào từ trong miệng thốt ra.

"Nói a, ngươi nói a! Tại sao không nói? Ngươi quả nhiên không phải Sùng Hoa, ngươi chẳng qua chỉ là ảo giác, là một ảo giác! ! ——"

Mặc Âm Trần mạnh mẽ lắc lắc Âu Dương Sùng Hoa, sức lực thật lớn, gần như muốn bóp nát xương vai yếu ớt của nàng.

Âu Dương Sùng Hoa cau mày, hàm răng cắn chặt môi dưới, rất đau rất đau, nhưng đau đớn kia không phải đến từ trên vai, mà là trong lòng.

"Âm Trần, ngươi không phải là hận ta sao, vậy thì hãy đem oán hận của ngươi trút hết lên người ta. Âu Dương Sùng Hoa cũng không đáng giá cho ngươi như thế, không đáng giá."

Tìm cùng với ruột gan như trộn lẫn lại một chỗ, không cách nào cõi ra, chính là dây dưa, chính là khê động lung tung, phát sinh đục khoét đau đớn.

Mặc Âm Trần chợt ngừng đầu lên, hai mắt ửng tia máu, hắn dốc cạn nỗi lòng gầm lên, nói: "Quả thật không đáng giá, quả thật không đáng giá! Cái người nữ nhân đáng chết này, tại sao phải tàn nhẫn như vậy, tại sao muốn vứt bỏ tình cảm giữa chúng ta, ta khiến cho ngươi khó chịu như vậy sao? Ngươi nhất định muốn đối với ta như vậy? !"

Môi Âu Dương Sùng Hoa khẽ giật giật, còn chưa nói ra được lời nào, đã bị người ở trước tức giận chiếm lấy.

Mặc Âm Trần dường như liều mạng hôn nàng.

Không, đây không phải là hôn, mà là một loại trừng phạt chiếm đoạt, như muốn đem nàng cắn nát ở trong miệng của hắn.

Tại sao ngươi phải xuất hiện, tại sao ngươi còn phải xuất hiện.

Đề cho ta làm thế nào?

Trong miệng tràn đầy nồng nặc mùi tanh, mùi tanh đó làm người ta nôn mửa, lại tựa như một loại cam lộ (sương ngọt), khiến cho hắn không muốn buông tha.

Chính là muốn đem nàng hòa tan trong hắn.

Âu Dương Sùng Hoa lẳng lặng ngắm nhìn nam nhân trước mặt đang lâm vào trong điên cuồng, nàng cũng cảm giác được trong miệng nồng mùi máu tươi.

Nhưng không biết tại sao, khi mùi máu tươi truyền đến, lại có một chút đau đớn yếu ớt.

Có lẽ, nàng trở lại nơi này, chính là tìm kiếm phần giải thoát này.

Hai lưỡi quấn quanh, mười ngón tay xiết chặt, cắn xé lung tung, tiếng thờ lẩn át tiếng mưa rơi.

Phôi thiếu không khí, từng chút từng chút bị ép khô, sinh mạng giống như sắp sửa bị đoạt đi, một chút ý thức còn sót lại cũng từ từ chìm xuống.

"Ngươi là của ta, ngươi là của ta, Sùng Hoa. Không cần phải rời khỏi ta, xem như ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi ở lại bên cạnh ta."

Kèm theo là tiếng khóc thút thít không rõ ràng từ trong miệng bật ra.

Mặc Âm Trần đã không phân biệt rõ đây rốt cuộc là thật hay giả, cho dù là giả cũng đã không còn quan trọng.

Hắn chỉ muốn nàng, cho dù là một khác, cũng có thể!

"Âm Trần, hãy cho ta một hài tử, hài tử thuộc về ta và ngươi."

Ngón tay Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng lướt qua môi Mặc Âm Trần, phía trên còn lưu lại nhiều vết đỏ thắm, nàng biết... đó là nàng.

Là của nàng.

Trong lòng vui vẻ kích động, xem như đây là dùng đau đớn đổi lấy, cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Dây dưa 12

Trên nền trời xuất hiện tia chớp.

Mặc Âm Trần kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa, cả người hắn ngã ngòi trên mặt đất.

Đưa mắt, nhìn về phía trước, tâm tư mông lung, dường như đang suy nghĩ điều gì, con ngươi không ngừng biến sắc.

"Nàng nói cái gì?"

Mà lời này, giống như truyền từ phía chân trời xa xôi, hoà vào tiếng mưa đang rơi, nhưng vô cùng rõ ràng.

Âu Dương Sùng Hoa cũng nhìn Mặc Âm Trần.

Trong lúc hoảng hốt, nàng rốt cuộc hiểu rõ vì sao tim của mình luôn lạnh như băng, tựa như trong lồng ngực từ lâu đã không có nhịp đập.

Vậy mà, lần này, nơi đó lại bắt đầu đập trở lại.

Tất cả, đều bởi vì người trước mắt, vì hắn cùng với nàng có mục đích cho kế hoạch ngàn năm.

Một kỳ tích, một cơ hội, chỉ còn một cơ hội duy nhất.

Chỉ vì chờ cơ hội này, chỉ có cơ hội này.

"Hài tử, cho ta một hài tử thuộc về ta và ngươi."

Những lời này, Âu Dương Sùng Hoa nói êm ái, từng chữ lại chân thành, nàng chính vì mục đích này mà đến.

Chỉ vì tìm về thứ thuộc về nàng và hắn, tất cả ——

"Sùng Hoa."Thần sắc Mặc Âm Trần đột nhiên sáng lên, đôi mắt mất hồn chợt lóe ra tia sáng chói mắt, hắn tiến lên, ôm Âu Dương Sùng Hoa, "Thật sự là nàng sao? Thật sự là nàng. Sùng Hoa?"

Lòng đang run rẩy, chỉ vì một câu kia, Mặc Âm Trần biết, mình vẫn không cách nào bỏ nữ nhân này.

"Là ta."

Âu Dương Sùng Hoa không biết là nên khóc hay cười.

Mặc Âm Trần sao lại sợ hãi cùng bất an, hắn trong trí nhớ và bây giờ ——

Khác nhau sao, nhưng mà, nàng đã tìm được rồi, bảo bối đã mất đi.

Âm Trần, đều là ta, ngươi mới trở thành như vậy.

Vì thế, Sùng Hoa trở lại, giúp ngươi tìm lại chính mình.

Tất cả đều là vì Sùng Hoa mà nên, vậy hãy để cho Sùng Hoa làm cho tất cả họa lên ký hiệu.

Một ngàn năm rồi, đủ rồi, thật đủ rồi.

Bí kịch này không cần phải tái diễn.

Mặc Âm Trần ôm Âu Dương Sùng Hoa, tỉ mỉ quan sát nàng.

Thật sự là Sùng Hoa, nữ nhân khiến mình yêu sâu đậm, đồng thời cũng tổn thương mình sâu nhất.

Quay đầu lại, vẫn vì một câu nói của nàng bản thân cực vui mà phải khóc.

Làm sao có thể buông tay.

Làm sao có thể chịu được.

"Ta thật sự là không hiểu, không hiểu, vì sao nàng phải làm như vậy?" Mặc Âm Trần giơ tay lên, muốn chạm vào người nàng, còn chưa chạm được, liền rút tay trở về, "Nàng đang đùa ta sao? Tất cả tại sao có thể là thật, nàng đã thay đổi, không còn là Sùng Hoa của ta."

"Ta xác thực thay đổi, nhưng có một số việc cũng không phải như người nghĩ như vậy. Âm Trần, người còn tin tưởng ta sao?"

Âu Dương Sùng Hoa hỏi.

"Tin nàng? Ta khi nào thì không tin nàng, ta vẫn luôn tin nàng, mọi người nói thế nào, ta đều tin tưởng nàng, nhưng mà ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, nàng nói ta làm sao có thể không tin?"

Vĩnh viễn Mặc Âm Trần cũng không thể nào quên, trong hoàng cung, Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng, trong rừng cây kia, nàng và người khác ôm nhau.

Tất cả chẳng lẽ đều là giả sao?

"Người quả thật không tin ta."

Âu Dương Sùng Hoa nhếch khóe miệng, thoáng qua đôi mắt có sự đau khổ.

"Nàng."

Thân Mặc Âm Trần run sợ, hắn rất muốn tất cả chỉ là mộng.

"Ta mộng cuối cùng cũng phải tỉnh, mặc dù ngủ lâu như vậy, vẫn có lúc tỉnh. Hôm nay, xem ra là lúc phải tỉnh mộng. Ta quá mức đánh giá cao mình, quá mức tự tin."

Đầu vai Âu Dương Sùng Hoa rung động, từ từ đứng lên.

Gió thổi mái tóc đen của nàng, tay áo đã sớm ướt đầm, nhưng nàng lại không cảm thấy lạnh một chút nào.

Có lẽ, từ lâu nàng đã mất đi những cảm giác của người bình thường.

Mặc Âm Trần vội vàng đứng lên, từ sau ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, ngăn nàng rời đi, "Đừng đi, đừng rời khỏi ta. Ta không muốn ngốc một lần nữa."

Âu Dương Sùng Hoa xoay người, nhìn Mặc Âm Trần, trên mặt của hắn chỉ là cô đơn, cùng kinh hoàng.

Tay Âu Dương Sùng Hoa nâng hai gò má của hắn, nàng cười, "Điểm này cũng không giống người."

"Vậy thì sao? Sùng Hoa, ta chỉ muốn nàng."

Mặc Âm Trần cơ hồ cầu khẩn nói.

"Âm Trần, ta chỉ gây tổn thương cho người."

"Chỉ cần nàng."

Âm thanh Mặc Âm Trần kiên định.

"Ngốc, người nên hận ta, nên quên ta đi."

Âu Dương Sùng Hoa mỉm cười.

"Không, ta không hận nàng, ta chỉ hận ta, không thể giữ nàng lại, cho nên, nếu ông trời lại cho ta một cơ hội. Như vậy, ta sẽ không buông tay nữa, chỉ cần nàng."

Mặc Âm Trần giống như đứa bé không cho Âu Dương Sùng Hoa đẩy mình ra, hiện tại hắn đã say.

Hắn biết, đây là thật, đây là thật.

Cho nên, hắn sẽ luôn luôn giữ nàng, không bao giờ cho phép nàng biến mất.

"Âm Trần, trên đời này người là người ngu ngốc nhất."

Âu Dương Sùng Hoa từ từ xoay người, nàng lần nữa ngắm nhìn nam nhân trước mắt.

"Đúng, chỉ cần có thể giữ nàng lại, ta không quan tâm, ta nguyện ý làm kẻ ngu." tay Mặc Âm Trần nắm chặt tay Âu Dương Sùng Hoa đặt lên lồng ngực của mình, "Cả đời này nàng đừng nghĩ muốn thoát khỏi ta."

"Âm Trần."

Âu Dương Sùng Hoa cảm nhận nơi lòng bàn tay, đó là sự ấm áp...

Âm Trần, năm đó chúng ta đều sai lầm rồi, thật sai lầm rồi.

Ta chỉ hy vọng, lần này, người có thể hạnh phúc.

Mặc dù cuối cùng, ta vẫn sẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Dây dưa 13

"Ta muốn chính là người."

Mặc Âm Trần kiên định nói, sức lực trên tay chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng tăng nhanh.

Hắn đem hai má vùi thật sâu vào vai Âu Dương Sùng Hoa: "Ta chỉ muốn người."

Nhiều tiếng thì thầm lướt qua bên tai, lời nói ấm áp như lửa thiêu đốt tận trong lòng.

Đau đớn vốn đã giảm bớt, nay lại tấn công một lần nữa.

Âu Dương Sùng Hoa nghĩ là mình sẽ không còn rơi lệ, nhưng không biết từ khi nào, hốc mắt khô ráo từ lâu đã ẩm ướt.

Nàng khẽ quay mặt đi.

Mặc Âm Trần lại kịp lúc bắt được mặt của Âu Dương Sùng Hoa: "Đừng lẩn tránh ta nữa, ta muốn trong mắt của người, trong lòng, đều chỉ có ta."

"Từ lâu đã vậy."

Sớm đã bị hắn lấp đầy, còn gì có thể thêm vào sao?

Âu Dương Sùng Hoa nén nước mắt, nở nụ cười.

"Thật sao? Thật sự là vậy sao."

Tiếng hỏi nhạt nhẽo biết bao, vô lực mà hỏi, giống như đang chờ mong cái gì, nhưng nhiều hơn nữa chính là sợ hãi.

"Có lẽ, thật sự. Chỉ là ta không biết, ta không biết bản thân có còn sức lực để tin người hay không. Nhưng ta biết, ta nhất định không muốn người rơi lệ."

Tay Mặc Âm Trần nhẹ nhàng lau đi nước mắt dính ở nơi khóe mắt Âu Dương Sùng Hoa.

"Phải, đúng là cần phải như vậy."

Lông mi run run, thậm chí Âu Dương Sùng Hoa không biết mình rốt cuộc như thế nào lại nói lời này ra miệng.

Mặc Âm Trần ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi đi ra khỏi đình, không quan tâm nước mưa đang chảy xuống, cứ như vậy ôm lấy nàng đi về phòng.

Trong phòng tối đen, bởi vì ánh nến được thấp lên mà trong nháy mắt bỗng phát sáng.

Quần áo trên người đã ướt đầm, nhưng bọn họ bây giờ lại không cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Có thể còn có một phần lửa nóng.

Không cách nào dập tắt được.

Mặc Âm Trần kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa quanh quẩn ở dưới ánh lửa.

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa hơi chuyển động, như có chút triển miên nhìn về phía Mặc Âm Trần, nhẹ giọng nói: "Âm Trần."

Trong lời nói, tựa như hoa Quỳnh xinh đẹp tươi cười ở dưới ánh trăng, như hoa Mai lay động vô cùng thanh nhã cũng vô cùng đẹp mắt.

Trong lòng Mặc Âm Trần không khỏi rung động, tâm di chuyển suy nghĩ, rồi lui về phía sau mấy bước: "Sùng Hoa. Thật sự có thể sao?"

Hai hàng lông mày Âu Dương Sùng Hoa từ từ giương lên, nụ cười của nàng càng mang theo vài phần mỉa mai hoặc, nàng cười: "Âm Trần, đang lo lắng điều gì?"

Tâm Mặc Âm Trần nhảy loạn âm âm, hẳn đang sợ cái gì?

Đúng là sợ hãi, thật sự rất muốn bảo bối đã từng thương yêu trở thành của bản thân, nhưng vào giờ phút này hẳn rõ ràng lại có một phần khiếp đảm.

Ngấm lại, không đồng ý hẳn cảm thấy xấu hổ.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ đi lên, nàng đưa tay vòng qua cổ Mặc Âm Trần, dịu dàng mà mê hoặc cúi đầu xuống, nói: "Lẽ nào người không muốn sao?"

Âm thanh êm tai khẽ nói, thoảng qua vài phần mềm mại trong trẻo, hai mắt khép hờ hàm chứa một chút mê hoặc nhân nhật, đầu suy yếu tựa vào trong ngực hẳn.

"Âm Trần. Âm Trần."

Âu Dương Sùng Hoa đưa bàn tay trắng nõn, đau đón vươn đến trước mặt của Mặc Âm Trần: "Cuộc đời thật ngắn ngủi, ta rất có lòng tham, ta muốn tất cả của người. Kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa."

Hai mắt chứa nước khát khao thật sâu nhìn chăm chăm Mặc Âm Trần, hơi thở Âu Dương Sùng Hoa ni non như mang theo một loại hương thơm hoa Lan thanh nhã, yếu ớt từ từ di chuyển đến tóc mai bên tai, đầu tiên là ấm áp sau đó nóng dần lên, như ngọn lửa đốt cháy khắp toàn thân.

Tay Mặc Âm Trần run run, chạm đến cổ Âu Dương Sùng Hoa, tiếp xúc được da thịt trơn mịn như tuyết, giống như bị mê muội thuận thể tìm đến cổ áo, ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường.

"."

Thân mình Âu Dương Sùng Hoa bỗng nhiên co rúm lại, cắn chặt môi.

Ngón tay không có chỗ dựa, lại không bắt được thứ gì, ngoại trừ không khí rét lạnh ở đây.

Gấp rút ngăn ngừa, nặng nề thờ dốt.

Âm thanh phát ra nồng đậm đến mức chán ghét, còn có mái tóc thật dài như tơ phát phơ lay động trên mặt đất, giống như nước chảy róc rách.

Mặc Âm Trần hưng phấn, con người đen từ từ nhiễm lên một tia đỏ đậm.

Thế nhưng hẳn lại lưỡng lự như một hải tử không biết làm sao, tay không ngừng được phần run rẩy, chỉ là cẩn thận từng li từng tí, chậm rãi vén lên áo của Âu Dương Sùng Hoa.

Hiện ra trước mắt toàn bộ trắng như tuyết, khoảnh khắc này thăng thần chân thật đều ở tại trong mắt hẳn, làm cho hô hấp của hẳn ngừng lại.

Giữ hốc mắt chảy xuống một dòng chất lỏng nóng bỏng.

Là kích động, là vui sướng, hay là chua xót đau khổ, từ lâu đã không còn phân biệt rõ.

Tay vừa nâng lên di chuyển dời xuống.

"Ân."

Trên da thịt có chút lạnh lẽo bỗng nhiên bị một khối lửa nóng bao quanh, khiến cho Âu Dương Sùng Hoa không đè nén được, khẽ ngâm nga.

Nhưng chỉ có nửa tiếng, liền gất gao dừng lại, trên trán bao phủ lấm tấm một tầng mồ hôi.

"Sùng Hoa." Mặc Âm Trần thở gấp, nhưng mắt lại mang theo ý cười, nói: "Thì ra Sùng Hoa cũng sẽ có một vẻ mặt đáng yêu như vậy."

Âu Dương Sùng Hoa khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, quay đầu ra hướng bên ngoài cửa sổ.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng rơi trên mặt đất, giống như ẩn hiện làn nước ẩm ướt sáng bóng, đó là nước mắt bầu trời đêm, bầu trời ở trên, hồng trần ở dưới, sinh sinh tử tử cũng giống như dòng nước chảy không bao giờ hết.

Mà vết nước mắt nơi khóe mắt cũng đã khô cạn, chỉ còn lại một chút màu đỏ nhợt nhạt, tựa như khói.

"Âm Trần." Âu Dương Sùng Hoa khẽ gọi, thanh âm giống bị thứ gì ngăn chặn lại trong cổ họng, hô hấp đứt đoạn, ho khan như sắp tắt thở, nhưng vẫn cố chấp gọi hân: "Âm Trần, Âm Trần."

Mặc Âm Trần từ từ ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Dây dưa 14

Mặc Âm Trần từ từ ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

Sợ run một hồi lâu, cổ họng bị nghẹn lại, ôm Âu Dương Sùng Hoa, ôm nàng sát vào lồng ngực của mình, như hải tử vô dụng mà khóc sụt sùi: "Sùng Hoa, từ tối nay trở đi, nàng thật sự chỉ thuộc về ta."

Âu Dương Sùng Hoa mỉm cười, trong thoáng chốc vừa quyến rũ vừa dữ tợn, nói: "Đúng vậy a. Ta thuộc về ngươi, vẫn luôn thuộc về ngươi, sẽ không thay đổi. Sẽ không thay đổi."

Chỉ là ngươi không biết, chỉ là ngươi không biết —— Âm Trần.

"Sùng Hoa." Tay Mặc Âm Trần run rẩy, hân cũng không thêm để ý lời nói của Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, đừng gạt ta nữa, đừng phản bội ta nữa, đừng."

Miệng bị che lại, không thể hô hấp, ngực đau đớn muốn nứt.

Âu Dương Sùng Hoa liều mạng thở gấp, trong không khí chỉ vang vọng lời thì thầm của Mặc Âm Trần.

Hai mắt mở to nhìn thẳng Mặc Âm Trần, ánh mắt như ngọn lửa trong đêm tối, chỉ một cái chớp mắt, vạn kiếp thành tro.

Tay Mặc Âm Trần trượt xuống, động tác của hân nhẹ nhàng.

"Âm Trần." Âu Dương Sùng Hoa lặng lẽ thở dài, thanh âm mềm mại giống như con chim én mê say trong làn mưa bụi, đầy triền miên: "Âm Trần, nếu có một ngày như vậy, ta."

"Không ——" Mặc Âm Trần chột giơ tay lên, che miệng Âu Dương Sùng Hoa, hân lắc đầu, "Cái gì cũng không cần nói. Cái gì cũng đừng nói với ta."

Trong tròng mắt huyết sắc đậm tới mức ướt át, nắm cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, xương dưới bàn tay kêu "Răng rắc", "Đừng làm cho ta hận nàng, đừng để cho ta nói hận nàng."

Đau đớn từ lâu đã trở nên chết lặng, mắt Âu Dương Sùng Hoa ầng ầng nước, nước mắt không rơi xuống, chỉ cười dịu dàng, nàng nói: "Hận ta, có lẽ là giải thoát tốt nhất, nếu quả như có một ngày như vậy. Vậy thì hận ta đi."

Hận ta, có thể để cho người quên tất cả đau đớn, ta thà bị người hận ta.

Âu Dương Sùng Hoa vùng vẫy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Mặc Âm Trần, giống như tình nhân thân mật ôn tồn, khi hất trên mặt lưu lại vệt đỏ, giống như lệ quỷ, "Hứa với ta, không cần hành hạ bản thân nữa, hứa với ta. Âm Trần."

Mặc Âm Trần cầm tay Âu Dương Sùng Hoa, cúi đầu, run rẩy hôn đầu ngón tay nàng, găm cắn, dưới ánh trăng mặt thanh âm mờ mịt trong trẻo lạnh lùng từng chút từng chút vang lên: "Ta hứa với nàng, chỉ cần nàng nói, ta đều đồng ý."

Âu Dương Sùng Hoa mềm mại nằm trong khuỷu tay của Mặc Âm Trần, cười đến thân thể đều run lên: "Cái này đúng rồi, chỉ cần như vậy là tốt rồi."

Sóng mắt tà tà chuyển qua, giống như trăng dưới nước, nhìn Mặc Âm Trần, tiếng cười như có như không quyến rũ, "Ta chỉ muốn những thứ này."

Mặc Âm Trần cúi người, đè lên người Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, nhớ lời nói của ta..., đừng gạt ta nữa, nhớ đấy!"

Đầu Âu Dương Sùng Hoa hỗn loạn, nàng chỉ nghe được những lời này của hắn, cái gì cũng không trả lời được, thân thể cong lên.

Mặc Âm Trần ôm chặt lấy nàng, "Sùng Hoa. Sùng Hoa."

Nói đi nói lại, không rõ là si mê hay là.

Dùng mỗi một lời khắc đến xương tủy, "Sùng Hoa. Âu Dương Sùng Hoa."

Hôn nàng, cắn nát môi của nàng, máu của nàng cũng lạnh như băng.

Đau lòng muốn chết.

Đau lòng muốn chết.

Ánh trăng bạc trong đêm lạnh lẽo, mưa từng hạt rơi rơi.

"Mặc Âm Trần. Hận ta, ta chỉ muốn người hận ta." Âu Dương Sùng Hoa yếu ớt ní non, ngực đau quá, nàng không có tim, chỉ là ngực đau quá đau quá, sắp rách ra, "Hận ta. A."

Không biết đó là lời nói lúc tỉnh, hay là lầm bầm trong mộng.

Dưới màn đêm mông lung, chỉ có người nọ nắm tay của nàng, nhẹ nhàng như vậy, dường như không thể dịu dàng hơn nữa.

Âu Dương Sùng Hoa mềm nhũn, ánh trăng nhàn nhạt, đầu lông mày thanh tú nhíu lại, mang theo một chút u buồn, một chút cô đơn.

Tay Mặc Âm Trần dường như run lên hạ xuống, phát ra tiếng rên rỉ, đó là sự đè nén nhưng không che giấu được thống khổ.

Chợt ôm chặt Âu Dương Sùng Hoa, cánh tay rắn chắc vòng qua bả vai của nàng, hông của nàng, đem nàng cả người ôm vào trong ngực, như một ngọn lửa thiêu đốt, ngay cả tuyết cũng muốn thiêu thành tro.

Tay Âu Dương Sùng Hoa sờ soạng.

Cái ôm ấm áp, trong đêm, chỉ nghe tiếng tim đập của hắn, từng nhịp từng nhịp, đập ở bên tai.

Mười ngón tay quăn quít, dùng sức nắm, mười đầu ngón tay đều muốn gãy.

Hô hấp dồn dập, bộ ngực tựa như ở nứt ra, đau, không đau, đau hoặc không đau, cảm giác đó thoáng qua rồi biến mất.

"Âm Trần, Âm Trần." Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ mà kêu, "Là người sao? Phải không?"

Ngón tay Mặc Âm Trần lướt qua gương mặt của nàng, phía trên còn để lại mùi vị thuộc về mình, cho dù gió đêm ở nơi này, vẫn có thể vững vàng lưu lại trên người của nàng.

"Âm Trần. Là người sao?" Âu Dương Sùng Hoa hỏi như thế, ngơ ngẩn thờ dài.

"Âm Trần."

"Sùng Hoa." Cuối cùng run rẩy kêu lên, Mặc Âm Trần không biết nói bao nhiêu lần, "Ta thích nàng. Âu Dương Sùng Hoa. Ta yêu nàng. Âu Dương Sùng Hoa."

Ánh trăng từ phía trên cửa sổ chiếu xuống, chiếu lên người của hai người.

Một đêm này, như có cái gì đang thay đổi, lại tựa như không có gì cả, mà lại như có ý vị sâu xa...

Một đêm này.

Có lẽ, chỉ là đêm cuối cùng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Dây dưa 15

Mưa có ngàn tiếng rơi, từng tiếng đều rơi chậm rãi.

Trời sáng, Âu Dương Sùng Hoa mở to hai mắt, bất động nhìn lên đỉnh giường nhỏ, bên cạnh sớm đã không có người.

Trời vừa sáng Mặc Âm Trần liền rời khỏi, là Tiểu Lục từ đến nói lại người trong hoàng cung tới, nói hoàng thượng truyền, cho đòi Mặc Âm Trần lập tức vào cung.

Lúc đó, Âu Dương Sùng Hoa đã tỉnh lại từ sớm, nhưng mà không có mở mắt.

Nàng rõ ràng cảm nhận được, khi Mặc Âm Trần rời đi còn nhẹ nhàng vuốt ve, quanh quần bốn phía còn có một chút ẩm áp.

Ánh mắt từ từ chuyển qua, Âu Dương Sùng Hoa nhìn chiếc nhẫn Lưu Ly nằm yên tĩnh ở trên tủ giường.

Trên mặt sâu kín thoáng hiện lên một nét cười nhạt, tựa như ánh trăng sáng.

Suy nghĩ Âu Dương Sùng Hoa lượn lờ thoát khỏi thể xác, phảng phất bay lượn trên chín tầng mây.

Nàng đưa tay nắm chiếc nhẫn thật chặt, trong mắt không nước nhưng lại lóe ra tia sáng gọn sóng.

.....

Mặc Âm Trần thay triều phục, vội vã chạy tới hoàng cung.

Đi vào Ngự Hoa Viên, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng cao ngất đứng thẳng ở phía trước.

Mặc Âm Trần lập tức nhú mày, vẻ mặt nhàn rồi ngày thường trên mặt một chút cũng không thay đổi, phất phất ống tay áo, người giẫm chân bước đi ra.

Dưới tàn dù vàng nhạt, Thiên Tử tôn quý chậm rãi đi đến gần, giữa lông mày mang theo vài phần lo lắng, ánh mắt vẫn giống trước sắc bén như kiếm, đang nghênh đón nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần đi tới trước mặt Mặc Ngao Đình, hành lễ, nói: "Hoàng thượng."

Mặc Ngao Đình bước nhanh một bước, tiến lên đỡ lấy cánh tay Mặc Âm Trần, trên mặt là vẻ ân cần của một người huynh trưởng: "Trẫm nghe nói Cửu đệ mấy ngày qua thân thể ốm bệnh nhẹ, trong lòng ăn ngủ không yên, nên mới để Trường An đi qua nhìn một chút, không nghĩ tới nô tài này nhất định là không nghe rõ lời trẫm nói, ngược lại thông báo cho Cửu đệ vào cung."

Mặc Âm Trần ôm quyền, lui một bước: "Hoàng thượng, thần có tội, quả thật đã nhiều ngày nay thân thể thần có chút không thoải mái, nhưng mà bây giờ đã không việc gì. Chỉ là gần đây công vụ thần bận rộn, cho nên làm trễ nải thời gian vào cung thỉnh an hoàng thượng, thần quả thật vô cùng có tội."

"Không sao, không sao." Thanh âm Mặc Ngao Đình lúc này mới chuyển nguy thành an, vui mừng vỗ vỗ đầu vai Mặc Âm Trần: "Cửu đệ có thể mạnh khỏe, là phúc của trẫm, cũng là phúc của Lung Nguyệt chúng ta, tâm ý của trẫm cũng có thể buông xuống."

"Hoàng thượng." Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên nhìn về phía Mặc Ngao Đình.

Dáng vẻ đang tươi cười, cuối cùng là duy trì cái gì, hẳn cũng không muốn tìm tòi.

Mặc Ngao Đình cho những người chung quanh lui xuống, chỉ giữ lại một mình Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần thấy thế, liền hiểu lần này Mặc Ngạo Đình gọi hắn vào cung, nhất định là có chuyện gì muốn hỏi.

Mặc Ngạo Đình liếc nhìn Mặc Âm Trần một lúc, đột nhiên thở dài một hơi, giọng nói dịu lại nói: "Cửu đệ, trăm đã định ra chiếu thư, theo đúng thỉnh cầu của ngươi, tứ hôn ngươi cùng Ngô Hạo Đức Thanh công chúa."

Mặc Âm Trần trong nháy mắt cau mày, trong lòng hắn đã hiểu rõ ràng: "Hoàng thượng, thật ra thì người không triệu kiến thần, thần cũng có chuyện bẩm báo hoàng thượng."

Nói xong, Mặc Âm Trần vừa lui về phía sau, vừa vén vạt áo, đã quỳ gối trên đất.

Mặc Ngạo Đình nâng lên lông mày, neho mắt nhìn nghiêng về phía Mặc Âm Trần quỳ trên mặt đất, về mặt trần đầy hoài nghi, nói: "Thần Đệ làm sao vậy, có lời gì cũng đứng lên trước rồi nói."

Mặc Âm Trần càng thêm cúi đầu, hần thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, xin người thu hồi hôn sự của thần cùng Đức Thanh công chúa."

"Cái gì ——"

Thanh sắc (nét mặt + lời nói) Mặc Ngạo Đình trầm xuống, trông mắt đen lướt nhẹ qua vẻ kinh ngạc.

"Hoàng thượng, chuyện này quả thật là do thần suy tính thiếu sót, mới có thể mang đến phiền phức cho hoàng thượng. Chỉ là đúng lúc thần cùng Âu Dương gia Tam tiểu thư có chút vấn đề riêng, trong lúc nhất thời hành động theo cảm tính, mới có thể xin hoàng thượng tứ hôn."

Mặc Âm Trần nói đến đây, ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn thẳng Mặc Ngạo Đình, lại nói: "Chỉ là, hiện tại thần đã cùng Âu Dương Sùng Hoa hòa hợp trở lại với nhau, hơn nữa trong lòng thần chỉ có một người là Sùng Hoa. Thần muốn hoàn thành tâm nguyện một năm trước chưa có hoàn thành, là cùng Sùng Hoa thành thân."

"Ngươi nói, ngươi cùng Âu Dương gia Tam tiểu thư trở lại với nhau?"

Về mặt Mặc Ngạo Đình tối tăm, nhưng chỉ trong giây lát ổn định xuống, hắn đi lên một bước, cúi đầu xuống nhìn Mặc Âm Trần hỏi.

"Phải, chúng thần hiện đang rất tốt, xin hoàng thượng có thể thành toàn cho thần, cuộc đời này thần chỉ nghĩ muốn lấy nàng làm vợ."

Mặc Âm Trần nói xong, hần hạ người xuống thấp, hướng Mặc Ngạo Đình phát ra thỉnh cầu.

.....

.....

Thời gian đọng lại, Mặc Ngạo Đình nhìn mặc Âm Trần thật lâu.

Lâu đến giống như không cảm nhận được thời gian trôi qua cộng với không khí đang chuyển động.

Đột nhiên ——

"Hồ đồ!"

Mặc Ngạo Đình phát tay áo, quát khê.

"Hoàng thượng."

Ánh mắt quái dị Mặc Âm Trần nhìn Mặc Ngạo Đình.

"Hôn sự của ngươi và Đức Thanh công chúa, từ lâu đã trở nên không thể tránh được, há có thể lấy ra làm trò đùa. Cửu đệ, bây giờ ngươi làm việc sao lại hồ đồ như vậy. Nếu như ngươi không có dâng lên xin tứ hôn, trăm không có đặt ra chiếu thư. Một thứ đều còn có thể, nhưng hôm nay, ngươi nói những thứ này cũng đã muộn."

Mặc Ngạo Đình gằn từng chữ, hai tay giấu kín ở trong tay áo từ từ nắm chặt thành quyền.

Trong vườn không có gió, nhưng mơ hồ có thể thấy được tại tay áo Mặc ngạo đình khê dất lại.

"Hoàng thượng, chuyện này thần cũng biết, là thần suy tính không chu đáo, nhưng thần thật sự không thể cưới Đức Thanh công chúa. Thần không muốn lừa gạt Đức Thanh công chúa, càng không muốn muốn lừa gạt hoàng thượng. Thần xin hoàng thượng có thể ân chuẩn cho thần cưới Âu Dương gia Tam tiểu thư Âu Dương Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần nói rất thành khẩn, gương mặt gằn như kè sát vào mặt đất.

Mặc Ngạo Đình nhìn chăm chú người nằm rạp trên mặt đất, Mặc Âm Trần thỉnh cầu hắn, con ngươi đen tóe lên gợn sóng.

"Hoàng thượng."

Âm thanh van xin khổ sở lại truyền đến.

Mặc Ngao Đình sâu kín thở dài một hơi: "Cửu đệ, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Để trẫm suy nghĩ thật tốt một chút. Ngươi cũng đã nhiều ngày không có vào cung, Liễu Thái phi thật sự nhớ đến ngươi, ngươi hãy ở lại trong cung vài ngày cùng với nàng đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Dây dưa 16

Mặc Ngao Đình lặng lẽ thở dài một hơi, "Cửu đệ, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn. Để cho trẫm suy nghĩ kỹ một chút. Đệ cũng đã nhiều ngày không vào cung, Liễu Thái phi rất nhớ đệ, đệ hãy ở trong cung mấy ngày đi, chiều cố Liễu thái phi nhiều một chút."

"Hoàng thượng. Thần."

Mặc Âm Trần ngạc nhiên nhìn người đứng ở phía trước, hần không ngờ Mặc Ngao Đình sẽ giữ hần lại ở hoàng cung.

"Được rồi, trẫm còn bận rộn nhiều việc, trước hết đệ đi thăm Liễu Thái phi đi."

Mặc Ngao Đình phát tay áo, ngăn cản Mặc Âm Trần đang muốn nói.

"Hoàng thượng, hoàng thượng."

Mặc Âm Trần đứng dậy, muốn đuổi theo, nhưng không ngờ bị Trường An và mấy tên hộ vệ cản trở.

Mà Mặc Ngao Đình giờ phút này đã ra khỏi Ngự Hoa Viên.

"Cửu vương gia, bây giờ nô tài mang ngài đi gặp Liễu Thái phi được không?"

Trường An cung kính hướng Mặc Âm Trần hỏi.

Mặc Âm Trần thu hồi ánh mắt, vẻ kinh ngạc, hần nói: "Trường An, ta muốn gặp hoàng thượng. Ta không thể ở lại, ta muốn trở về, ta."

"Cửu vương gia, ngài ngàn vạn lần đừng phụ lòng ý tốt của hoàng thượng, hay là đi thăm Liễu Thái phi đi. Thái phi rất muốn gặp ngài."

Trường An nói xong, nháy mắt ra dấu với hộ vệ.

Mặc Âm Trần nhìn hộ vệ tiến lên, bao vây hộ vệ của hần, hần làm sao mà không hiểu rõ.

Hoàng thượng muốn đem hần giam ở trong cung.

"Cửu vương gia?"

Thanh âm của Trường An khiến Mặc Âm Trần ngừng suy nghĩ.

Mặc Âm Trần thu ánh mắt lại, phục hồi thần sắc, "Đi thôi."

"Vâng"

Trường An đáp lời, vội dẫn đường phía trước.

Ánh mắt Mặc Âm Trần nhìn bốn phía.

Từ nhỏ hần đã ở nơi này, nay sao cảm thấy xa lạ.

Vì sao hiện tại hần cảm thấy nơi này thật lạnh lẽo.

Lạnh đến nỗi hai tay hai chân của hần đều phát run.

Từng bước từng bước, sao lại cảm thấy vô lực, vô lực, vô lực ——

.....

Ánh nắng ấm áp, nhẹ nhàng chiếu xuống, khiến bóng người ấy trở nên mơ hồ.

Nàng cứ đứng như vậy ở trong đình, hơi nhú chân mày nở nụ cười.

Oản Vu Tinh không thể không thừa nhận, nữ nhân trong đình kia thật động lòng người.

Bản thân mình cũng là nữ nhân, mà cũng bị nàng hấp dẫn.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ xoay người lại, ánh mắt từ từ rơi trên người công chúa Thanh Đức đang đứng ở ngoài đình.

Oản Vu Tinh thấy Âu Dương Sùng Hoa xoay người lại, không khỏi nở nụ cười, tiến lên, đi vào trong đình.

Âu Dương Sùng Hoa ngắm nhìn Oản Vu Tinh đi vào trong đình, nhẹ nhàng khom người, nói: "Danh nữ Âu Dương Sùng Hoa, thỉnh an công chúa Thanh Đức."

Oản Vu Tinh kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Người biết ta là ai?"

"Công chúa Thanh Đức hỏi mọi người trong kinh thành xem có ai không biết?"

Âu Dương Sùng Hoa nhướn chân mày, trên mặt mang ý cười.

"Ha ha, vậy sao." Oản Vu Tinh che miệng nhẹ nhàng cười, nàng đi về phía Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Sùng Hoa, ta có thể gọi như vậy người không?"

"Tên là để gọi, công chúa muốn gọi như thế nào cũng được."

Âu Dương Sùng Hoa quay lại, tầm mắt của nàng vẫn luôn không rời khỏi công chúa Thanh Đức.

Hôm nay công chúa Thanh Đức mặc phục sức Lung Nguyệt, so với trang phục màu đỏ khi nàng đến kinh thành, có vẻ thanh lệ hơn.

"Sùng Hoa, chúng ta ngồi xuống hàn huyên một chút đi."

Oản Vu Tinh thân thiện mời Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa gật nhẹ đầu, cùng với Oản Vu Tinh ngồi ở trong đình.

Oản Vu Tinh nhìn Âu Dương Sùng Hoa đối diện, nàng khẽ nheo mắt, mấy lần muốn nói, lại chậm chạp không lên tiếng, dường như có điều do dự, không biết như thế nào mở miệng.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, sóng mắt nhẹ nhàng liếc qua Oản Vu Tinh, hỏi: "Công chúa là tới tìm Cửu vương gia sao?"

Oản Vu Tinh bỗng dưng ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, đúng lúc ánh nắng trời buống bình rơi vào giữa hai lông mày của Âu Dương Sùng Hoa, chiếu huyết án kiều diễm nơi mi tâm của nàng.

Trong thoáng chốc, Oản Vu Tinh dường như nhìn thấy gì, cả người giật mình.

"Công chúa?"

Âu Dương Sùng Hoa nghi ngờ nhìn trên người mình, gọi Oản Vu Tinh ngây ngốc hồi lâu.

Oản Vu Tinh ngờ ngàng phục hồi lại tinh thần, nói: "Sùng Hoa, trên trán của người."

Âu Dương Sùng Hoa vừa nói tay vừa vuốt nhẹ huyết án anh hoa trên trán, cười nói: "Đây là Cửu vương gia vì ta tạo nên."

"Vậy sao? Thì ra Mặc Âm Trần tạo cho người, chỉ là Anh Hoa này giống như..., thật ra khiến ta trong lúc nhất thời không thể phục hồi tinh thần được."

Oản Vu Tinh nói xong, cúi đầu, che đi sự lo lắng và kinh ngạc.

"Cũng rất nhiều người nói như vậy, chỉ là, đây là việc rất lâu rồi."

Âu Dương Sùng Hoa nâng chung trà lên, khẽ nhấp một hớp.

"Sùng Hoa, thật ra thì lần này ta"

Oản Vu Tinh nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là quyết định, đem chuyện nói ra.

"Công chúa, đợi thêm một ngày thôi."

Âu Dương Sùng Hoa từ từ đem ly trà đặt lên bàn đá, mắt nàng nhìn về phía bên ngoài đình.

Sau cơn mưa đêm qua, bầu trời sáng rõ.

Giống như là ý của ông trời.

Đúng vậy.

Trời cao cũng cảm thấy như thế.

Oản Vu Tinh kinh ngạc với lời nói của Âu Dương Sùng Hoa, không biết Âu Dương Sùng Hoa rốt cuộc muốn nói gì.

"Ta không hiểu ý của Sùng Hoa, đợi thêm một ngày?"

Âu Dương Sùng Hoa khề lên tiếng, mở miệng lần nữa, nói: "Dụng ý khi công chúa tới đây, Sùng Hoa hiểu. Sùng Hoa ở chỗ này, cũng không phải là vì cùng công chúa tranh giành danh hiệu Cửu Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Dây dưa 17

Ánh mắt tinh tế của Oản Vu Tinh từng chút căng lớn theo lời Âu Dương Sùng Hoa nói, nàng nhũu thật chặt hai hàng lông mày, về mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Vậy lần này ngươi trở lại bên cạnh Mặc Âm Trần, là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn tôn thương hấn lần nữa sao?"

"Nếu ta nói ta trở lại, chính là vì để cho Âm Trần hận ta, đáp án này, công chúa có thể thỏa mãn?"

Mỗi một lời đều để lộ ra vô cùng rét lạnh, từ giữa đôi môi hồng nhạt xinh đẹp mở miệng nói ra, đúng là như cát nhuyễn mềm mại.

Nhưng mà, Oản Vu Tinh cũng không tin, đúng vậy, cho dù quả thật là trong nháy mắt nàng có chút tin tưởng, chỉ là.

"Ngươi gạt người, Âu Dương Sùng Hoa, lời của ngươi căn bản không có một chút mức độ để tin cậy."

"Ha ha."

Âu Dương Sùng Hoa cười đến đầu vai run rẩy, nàng không hề nén được phần ý cười này.

Nói khoeo mắt, thậm chí bởi vì cười Oản Vu Tinh mà trên mặt chảy đầy nước mắt.

"Âu Dương Sùng Hoa! !"

Về mặt Oản Vu Tinh ần ần hiện lên đỏ bừng, nàng chỉ cảm thấy Âu Dương Sùng Hoa cười thật sự đã kích nàng.

Khiến cho nàng cảm thấy mình giống như là tên hề đang bị nhạo báng.

"Công chúa, xin bớt giận, chẳng qua ta chỉ là nói ra đáp án công chúa muốn."

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi nụ cười, nàng từ từ đứng lên, khi đi ra khỏi ngoài đình thì dừng bước, xoay người lại nhìn Oản Vu Tinh ở trong đình, nói: "Công chúa, Cửu vương gia sẽ giao cho người, hi vọng người có thể ở bên cạnh giúp đỡ hấn, trở thành sức mạnh của hấn."

"Hấn cần cũng không phải là ta, thật ra thì hôn sự của ta với hấn, chỉ là."

Oản Vu Tinh từ trên băng đá đứng vọt lên, chạy ra khỏi trong đình.

Nàng đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, ánh mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Trong lòng hấn, từ đầu đến cuối căn bản không dung nạp

được người khác. Điều này, so với bất kỳ kẻ nào người phải rõ ràng, tại sao lại muốn đi tổn thương người yêu người sâu nặng như vậy? Âu Dương Sùng Hoa, người có biết, được yêu là một loại hạnh phúc biết bao. Có bao nhiêu người khao khát được yêu như thế. Nhưng người vẫn cố muốn đem phần tình yêu này đẩy ra ngoài, thậm chí còn muốn đem nó hoàn toàn bóp chết đi."

"Thế gian có rất nhiều chuyện không thể nào nói rõ ràng. Điều Âm Trần muốn, đời này ta sợ rằng cũng không thể cho hắn, cho nên công chúa, xin người nhất định phải làm cho Âm Trần hạnh phúc. Người nói ta ích kỷ cũng được, hay cái gì cũng được. Chỉ xin người vào lúc Âm Trần yếu ớt nhất, có thể cùng ở bên cạnh hắn."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn nhìn Oản Vu Tinh, nàng thỉnh cầu nhưng trong đó lại có một cỗ kiên định chân thật đáng tin.

Oản Vu Tinh nghe Âu Dương Sùng Hoa nói lời này, trong lòng mơ hồ có chút nghi ngờ, nàng hỏi: "Ta nghe ra được, người vẫn còn quan tâm Âm Trần, vậy tại sao nhất định phải làm như vậy đây? Ta xác thực rất cần cái danh hiệu Cửu Vương Phi này, nhưng chỉ cần người nguyện ý, ta có thể rời khỏi, bởi vì ta cùng Âm Trần, đều không phải như người nghĩ."

"Ta biết."

Lời Âu Dương Sùng Hoa nói lại làm cho Oản Vu Tinh kinh hãi.

"Người biết?"

"Ân, ta biết. Người phải gả cho Âm Trần, hoàn toàn là vì Ngô Hạo."

Âu Dương Sùng Hoa cũng không muốn giấu giếm cái gì, thậm chí so với bất cứ người nào thật ra nàng đều hiểu rõ, kế tiếp sẽ xảy ra những chuyện gì.

Vì vậy, nàng không thể ở lại bên người Mặc Âm Trần, như thế chỉ có thể hại hắn.

"Ta càng ngày càng hồ đồ, căn bản ta cũng không hiểu. Người đã làm thương tổn Âm Trần, tại sao còn muốn xuất hiện. Nếu như xuất hiện, tại sao còn phải đi? Người rốt cuộc đang suy nghĩ gì, Âm Trần thật sự quá đáng thương, bị người mình yêu nhất làm tổn thương như thế. Âu Dương Sùng Hoa, rốt cuộc có cái gì để cho người nhất định phải đối xử với Âm Trần như vậy!"

Oản Vu Tinh mê mang không hiểu, hoàn toàn bị lời nói Âu Dương Sùng Hoa khiến cho không biết rốt cuộc phải làm sao tiếp nhận, nên cứ gạt bỏ.

"Đáp án thật ra thì rất đơn giản, ta xuất hiện trở lại, chẳng qua chỉ là muốn lấy lại thứ vốn nên thuộc về ta. Ta rời khỏi, là bởi vì ta không còn cần Âm Trần."

Lời nói lạnh như băng từ trong miệng bật ra, trong mắt Âu Dương Sùng Hoa có thứ gì đó không dừng lại được, như có một cây gai đang cắm thật sâu vào trong lòng.

Chỉ là, mỗi khi cây gai này đâm vào đều khiến cho nàng cảm nhận được trong lòng có phần đau đớn triệt để.

"Bóp ——"

Tiếng vỗ tay to rõ mà thanh thúy, trong khoảnh khắc vang lên ở trong viện yên tĩnh.

Hai mắt đen nhánh của Âu Dương Sùng Hoa, lẳng lặng nhìn về mặt tức giận của Oản Vu Tinh, đầu đón truyền đến trên mặt, cũng không làm nàng cảm thấy kinh ngạc, thậm chí ngay cả một chút tức giận cũng không có.

"Cái tát này là ta thay Âm Trần mà đánh, Âu Dương Sùng Hoa, trước kia ta vẫn cho rằng, người nhất định là một nữ tử đáng giá để Mặc Âm Trần yêu thương, thậm chí bản thân ta vì cái suy nghĩ ích kỷ, mà suốt ngày hoảng sợ, cảm thấy thực có lỗi với người. Nhưng bây giờ, ta phát hiện người căn bản là không xứng với Âm Trần, ta sẽ không đem Âm Trần giao vào trong tay một nữ nhân như người. Ta sẽ ở bên cạnh Âm Trần, sẽ trở thành Cửu Vương Phi!"

Lửa giận thiêu đốt hai mắt của Oản Vu Tinh, nàng lớn tiếng nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa gào to quát lên.

"."

Khóe miệng Âu Dương Sùng Hoa hơi nhếch lên, nàng nhìn Oản Vu Tinh thật lâu, cũng không có mở miệng nói một câu, xoay người rời đi.

Lòng ngực Oản Vu Tinh phập phồng, nàng kiềm chế bản thân đuổi theo Âu Dương Sùng Hoa, vẫn đứng im tại chỗ, nhìn bóng dáng của Âu Dương Sùng Hoa từ từ biến mất ở đáy mắt.

Nàng mơ hồ cảm thấy lòng bàn tay đang rất đau, một cái tát vừa rồi nàng dường như đã dùng hết toàn thân sức lực.

Âu Dương Sùng Hoa rất đau sao?

Vì sao, hiện tại nàng lại có chút lo lắng cho Âu Dương Sùng Hoa, nữ nhân như vậy làm sao còn có thể khiến nàng phải lo lắng?

Là bởi vì nụ cười sau cùng Âu Dương Sùng Hoa lưu lại sao?

Về mặt khi tươi cười giống như là thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cũng không phải như thế.

Rốt cuộc là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Dây dưa 18

Tia nắng ban mai chiếu xuống trong yên lặng.

Bên trong phòng, Âu Dương Sùng Hoa cuộn mình lại, thỉnh thoảng sẽ phát ra âm thanh gào khóc bi thương thảm thiết.

Thật giống tiếng quý khóc, chìm hoảng sợ mà bay đi, hoa thì héo rũ.

Lòng giống như bị rơi xuống một cái hố, giống như đồ vật bị bẻ tan nát ...

Âu Dương Sùng Hoa trần trọc trở mình trên giường.

Tay của nàng quơ lung tung trên không trung, dường như muốn bắt thứ gì.

Nhưng, cuối cùng chỉ quơ tay trên không trung vài cái, lại buông thõng xuống.

Trong miệng của nàng trù âm thanh tê tâm liệt phế gào lên hay mơ hồ thì thầm, "Âm Trần. Âm Trần. Là người sao?"

Mạc Phi Lê ngồi ở mép giường, gương mặt tuấn tú như hoa dường như có cái gì từ từ biến đổi.

Đôi mắt lạnh như băng, dần dần có màu ấm.

Hắn đưa tay qua, nắm thật chặt bàn tay đang quơ lung tung.

Mười ngón tay quấn quít, dùng sức nắm, "Sùng Hoa, ta ở chỗ này. Ta ở chỗ này."

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên nảy lên, lại mạnh mẽ rơi xuống.

Âu Dương Sùng Hoa biết mình đang bị cái gì giữ lại.

Ngực rất đau rất đau, bên trong có những mảnh vụn đâm vào.

Nàng nức nở khóc thút thít, "Thật sự là người. Thật sự là người."

Đầu ngón tay phát qua gương mặt tái nhợt, sờ làn môi trắng nhợt của nàng, Mạc Phi Lê đưa gò má của mình lại gần.

Lại gần đến môi của nàng, nhẹ nhàng chạm vào, hơi lạnh, vẫn còn có nhiệt độ, thậm chí có một cổ hấp dẫn.

Lông mi thật dài vì phần đau đớn mà khẽ run, Sùng Hoa của hắn, sao mà đáng thương, sao mà làm cho người ta đau lòng.

"A. Đau quá. Ta không muốn. Đau quá."

Âu Dương Sùng Hoa kêu, tay ôm lấy ngực, sau đó sờ trán của mình, dùng sức ấn vào, giống như muốn đem huyết ấn anh hoa trên trán của mình cào sạch.

"Ta biết rõ, ta biết rất đau. Nhịn thêm chút nữa, rất nhanh. Rất nhanh, sẽ qua. Sùng Hoa."

Lời nói phả vào bờ môi nàng, vừa nhẹ nhàng vừa chạm vào.

Mạc Phi Lê liu người lại, tay không khỏi sờ vào chiếc nhẫn trên ngón tay, một lúc sau trên mặt ngọc lưu ly tản mát ra từng tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Vuốt ve chiếc nhẫn, trong lúc Mạc Phi Lê hoảng hốt, một bàn tay nắm tay của hắn run rẩy, hắn mới thu hồi tâm thần.

"Sùng Hoa, ngươi thật không hối hận sao?"

Mạc Phi Lê lẩm bẩm, nhưng âm thanh này lại mang về tự hỏi bản thân.

Mang ngươi trở lại rốt cuộc là đúng hay sai?

Sùng Hoa, hiện tại khiến ngươi chịu khổ nhiều như vậy, là đúng hay sai?

Mạc Phi Lê tự vấn lòng, hần dùng tay gắt gao cầm tay Âu Dương Sùng Hoa, đặt ở bên môi.

Đề ý cẩn thận như vậy, mà êm ái.

Âu Dương Sùng Hoa hiện tại thống khổ, đều bởi vì hần.

Có nên tiếp tục hay không?

Mặc Âm Trần rốt cuộc thế nào?

Ngươi chính là Mặc Âm Trần sao?

Không, ngươi không phải ——

Ha ha.

Mặc Âm Trần, xem ra ngươi là người âm hiểm nhất giảo hoạt nhất trên đời này.

Mạc Phi Lê nhuyển động môi, vừa nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa mơ mơ màng màng trên giường, có nên bỏ qua hay không?

Không ——

Như vậy sự cố gắng một ngàn năm qua, đều chảy về biển đông.

[Âm Trần, không thể làm như vậy, làm như vậy, là trái ý trời, tuyệt đối không thể làm như vậy.]

[Ta không có biện pháp, vì để cho Sùng Hoa sống lại lần nữa, vì để cho nàng có thể trở lại bên cạnh ta một lần nữa, ta không tiếc bất cứ giá nào.]

[Xem như là như vậy, ngươi cảm thấy ngươi có thể làm dịu đi mọi đau đớn nàng phải chịu do ngươi gây ra? Ngươi làm như vậy sẽ chỉ làm nàng hận ngươi hơn, làm sao có thể sẽ về bên cạnh của ngươi?]

[Ta không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ cần Sùng Hoa có thể sống lại, ta không quan tâm nhiều như vậy.]

[Âm Trần. Âm Trần.]

Đối thoại trong đầu, không ngừng giãy vò Mạc Phi Lê.

Trên mặt của hần lúc sáng lúc tối, con ngươi màu tím càng thêm tàn mát ra hồng kim sắc quang mang.

Lúc này.

Người trên giường lại bắt đầu mơ hồ kêu, "Âm Trần. Âm Trần."

Hô hấp dồn dập, huyết ấn anh hoa trên trán lại bắt đầu tàn mát ra hồng quang chói mắt, máu càng chảy đầm đìa, "Đau. Đau quá. Thật sự rất đau."

Mạc Phi Lê rung động, chợt buông tay Âu Dương Sùng Hoa tay, từ trên giường đứng lên.

Hần vội vàng từ bên giường tránh ra, hiện tại trong đầu hần rất hỗn loạn.

Rất hỗn loạn.

"Âm Trần."

"Sùng Hoa, ta thật sự có lỗi sao. Thật sai lầm rồi."

Con mắt Mạc Phi Lê chăm chú nhìn Âu Dương Sùng Hoa trước mặt, hần không ngừng lặp lại một câu hỏi.

Trong ánh trăng mờ, Âu Dương Sùng Hoa dường như mở mắt ra, lộ ra ánh mắt mê mang nhìn Mạc Phi Lê, si ngốc cười, trong tươi cười có vẻ tuyệt vọng.

Mạc Phi Lê chậm rãi dạo bước trở lại giường, chân chờ vuron tay, vuốt ve mái tóc rối của Âu Dương Sùng Hoa.

Sợi tóc vương giữa ngón tay, như áng mây, rồi lại rất nhanh quần lấy, sao cũng không gỡ ra được.

"Sùng Hoa."

Thở dài một tiếng, Mạc Phi Lê ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, không biết bao nhiêu lần nói, "Ta không bỏ nàng được. Không bỏ nàng được a Sùng Hoa."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Dây dưa 19

Cửa phòng.

Lạc Thanh Lưu và Liễu Trần Yên vẫn luôn canh giữ ở cửa phòng, lúc này, từ bên ngoài lâu truyền tới xôn xao.

Thật xa liền nghe đến thanh âm tỳ nữ, chỉ thấy một tỳ nữ sắc mặt càng thêm tái nhợt chạy tới.

Lạc Thanh Lưu cùng Liễu Trần Yên liếc mắt lẫn nhau, nói: "Trần Yên, người đi xem một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Vâng."

Liễu Trần Yên đáp lời, xoay người rời đi.

Lạc Thanh Lưu đưa mắt, nhìn bóng dáng Liễu Trần Yên rời đi, cặp mắt không khỏi híp một cái.

Qua không lâu, Liễu Trần Yên trở về, nàng đến gần trước người của Lạc Thanh Lưu, kê vào lỗ tai nhỏ giọng nói: "Là Âu Dương Cẩm Nguyệt."

Lạc Thanh Lưu cau mày, nhìn nghiêng dò xét Liễu Trần Yên, nàng nói: "Người trước dẫn nàng đi đến thiên sảnh, ta sẽ đi vào nói cho Phi lê."

"Vâng."

Liễu Trần Yên theo lời nói Lạc Thanh Lưu, lần nữa rời đi.

Lạc Thanh Lưu xoay người lại, đưa mắt nhìn cửa phòng đóng chặt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt lại có thể biết tới Mãn Nguyệt lâu, xem ra Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng là bỏ ra không ít thời gian.

Nếu không, làm sao có thể sẽ tra được Mãn Nguyệt lâu.

Nhưng người đến lần này là không có ý tốt a.

Nghĩ tới, Lạc Thanh Lưu đẩy cửa, đi vào trong phòng.

Trong phòng, Mạc Phi Lê đang đứng ở trước chậu đồng rửa tay, hẩn ngẩng đầu, nhìn về phía Lạc Thanh Lưu đang từ bên ngoài đi vào.

Mắt tím lướt nhẹ qua một tia kinh ngạc, hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Quả thật, hoàng hậu đã tới đây."

Lạc Thanh Lưu dựa ở bên cửa, nhìn nghiêng nghiêng Mạc Phi Lê ở trong phòng, nói.

"Âu Dương Cẩm Nguyệt?"

Hàng lông mày Mạc Phi Lê nhíu lại.

"Rất có bản lĩnh không phải sao?"

Lạc Thanh Lưu giật giật khóe miệng, nàng đứng thẳng người lên, từng bước từng bước, hướng đến gần Mạc Phi Lê.

Theo ánh mắt từ trên người của Mạc Phi Lê, tìm đến nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường

"Âu Dương Cẩm Nguyệt xem ra rất gấp."

Mạc Phi Lê lau sạch sẽ đôi tay, từ chậu đồng đi về phía trước giường, hất người vào chỗ trên mép giường của mình, dường như cũng không có ý định rời đi.

Lạc Thanh Lưu đi đến bên giường, cúi đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngủ say trên giường.

"Người định làm gì, không đi tiếp kiến vị hoàng hậu kia, thật sự có thể?"

Mạc Phi Lê nhúc nhích hai hàng lông mày một chút, nụ cười hơi hột cân nhắc sâu kín hiện lên ở trên mặt, nói: "Đi đương nhiên sẽ đi, bất quá nếu như nàng đã tới đây, cũng không kém chờ lâu một hồi."

Lạc Thanh Lưu nghe lời nói của Mạc Phi Lê lãnh đạm, bỗng nhiên che miệng khẽ cười một cái, "Phi Lê, không phải là người cố tình làm cho hoàng hậu khó chịu sao? Nói như thế nào, nàng cũng là hoàng hậu vương triều Lung Nguyệt a."

"Âu Dương Cẩm Nguyệt nếu có thể điều tra đến Mãn Nguyệt lâu, xem ra nhất định nàng đã biết không ít"

Mạc Phi Lê đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang ngủ say của Âu Dương Sùng Hoa.

"Vậy không phải là người nên lập tức đi gặp nàng?"

Ánh mắt Lạc Thanh Lưu nhìn chằm chằm Mạc Phi Lê, nhìn động tác dịu dàng của hắn, mí mắt hơi nhảy lên xuống.

"Tình huống Sùng Hoa bây giờ, vẫn chưa ổn định."

Ngón tay trắng nõn, Mạc Phi Lê nhẹ nhàng đặt ở Anh Hoa huyết ấn trên trán Âu Dương Sùng Hoa.

Lạc Thanh Lưu cúi đầu xuống, chỉ thấy từ chỗ đầu ngón tay Mạc Phi Lê đang toát ra một luồng ánh sáng mỏng, từng chút từng chút xuôi theo thâm thấu vào Anh Hoa huyết ấn của Âu Dương Sùng Hoa.

Anh Hoa huyết ấn vốn là đẹp đẽ do ánh sáng tẩy rửa xuống, từ từ phai màu.

Cùng lúc đó, Lạc Thanh Lưu cũng nhìn thấy rõ ràng, màu sắc khuôn mặt Mạc Phi Lê từ đầu vốn là trắng nõn đến bây giờ quanh quần màu xanh.

"Phi Lê, người không sao chứ?"

Lạc Thanh Lưu đi lên, khẽ vịn lên chóp đầu vai Mạc Phi Lê.

"Không có việc gì."

Mạc Phi Lê ngồi thẳng người, từ mép giường đi về khoảng cách phía trước.

Lạc Thanh Lưu nhìn Âu Dương Sùng Hoa trên giường cũng không có bất kỳ khởi sắc, hỏi: "Sùng Hoa như thế nào, huyết ấn vẫn không có biện pháp cởi ra sao?"

"Tạm thời vẫn chưa có."

Mạc Phi Lê đi tới trước bàn, tự rót cho mình một chén nước trà, từ từ ngồi xuống.

Sắc mặt tiêu tụy vẫn không che giấu được hai mắt tím tím tinh nhue của hắn, từ trong chảy xuôi mà qua chính là một tia rung chuyển không dễ dàng phát giác.

"Sùng Hoa còn phải kéo dài như vậy bao lâu? Thời gian của người còn đủ sao?"

Lạc Thanh Lưu đưa mắt, nhìn về phía Mạc Phi Lê ngồi trên băng ghế uống nước trà.

Mạc Phi Lê chỉ là chậm rãi từ uống nước trà, tựa như đối với cái vấn đề này của Lạc Thanh Lưu, hắn cũng không muốn trả lời.

Lạc Thanh Lưu thấy Mạc Phi Lê không có ý định trả lời, thở dài, nhún đầu vai một cái, nói: "Được rồi, coi như là ta hỏi nhiều, người cũng để cho Âu Dương Cẩm Nguyệt chờ đã đủ lâu, có phải nên đi xem nàng một chút hay không? Dù sao người vẫn còn có chút chuyện, cần nàng đi?"

"Quả thật."

Mạc Phi Lê để ly trà trong tay xuống, từ trên ghế đứng lên.

"Người sẽ đi gặp Âu Dương Cẩm Nguyệt thế nào?"

Lạc Thanh Lưu nhìn toàn thân Mạc Phi Lê nhăn nhúm, thêm khuôn mặt tiều tụy của hắn.

Mạc Phi Lê được Lạc Thanh Lưu nhắc nhở, không khỏi nhướn mày cười một tiếng, nói: "Vẫn là Thanh Lưu suy nghĩ chu đáo, vậy ta về phòng trước một chút, Sùng Hoa trước hết giao cho người."

"Àn, mau đi đi."

Lạc Thanh Lưu khoát khoát tay, xoay người đi qua.

Ánh mắt Mạc Phi Lê ngắm nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm ngủ ở trên giường lần nữa.

Từ đáy mắt nổi lên một tia không đành lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể quay người lại, bước nhanh mà rời đi.

Lạc Thanh Lưu đứng ở trước giường, lẳng lặng nhìn Âu Dương Sùng Hoa nằm ở trên giường.

Cho đến khi truyền đến âm thanh đóng cửa, hơi thở nàng ngừng lại, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng từ từ ngồi ở trên mép giường, ánh mắt ổn định dừng lại ở trên mặt Âu Dương Sùng Hoa đang nhắm chặt hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Dây dưa 20

Âu Dương Cẩm Nguyệt ở trong sảnh chờ đã lâu, lại không thấy Mạc Phi Lê tiến vào, gương mặt vốn bình tĩnh đã xuất hiện một tia lửa giận.

Tỳ nữ tiến lên dâng trà, vì nước trà của Âu Dương Cẩm Nguyệt đã lạnh dần

"Đã xảy ra chuyện gì, Mạc Phi Lê tại sao còn chưa đến? Muốn bản. Ta chờ lâu như vậy."

Đôi mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt lộ ra lửa giận ngút trời nhìn tỳ nữ, hỏi.

"Trần Yên cô nương đã đi thông báo cho Mạc hữu sứ rồi, rất nhanh sẽ đến đây."

Tỳ nữ đứng ở một bên, cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Hừ, Mạc Phi Lê thật là càng lúc càng lớn mặt rồi."

Tay Âu Dương Cẩm Nguyệt nhẹ nhàng nắm cánh cửa, xoay người, đi vào trong sảnh.

"Đây là trà gì!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt đặt mạnh chén trà lên bàn, nàng giận dỗi hướng cửa đi tới.

"Đợi một chút? Rất cuộc muốn bọn ta đợi bao lâu, được rồi, ta tự mình đi tìm hắn."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói xong, chuẩn bị bước ra cửa chính.

"Không được, người không thể."

Tỳ nữ cả kinh vội vàng tiến lên ngăn cản, nhưng.

Cùng lúc đó, Mạc Phi Lê chậm chạp không xuất hiện, đang lười biếng tựa vào cửa, hai mắt nửa nhắm, cúi đầu nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đi tới cửa thì Mạc Phi Lê đột nhiên xuất hiện, nàng kinh ngạc, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Giờ phút này, mái tóc trắng của Mạc Phi Lê che ở trước người, trường bào lại rộng lưng thùng khoác lên trên người, đầu vai trắng như tuyết lộ bên ngoài,

da thịt trắng trẻo, đôi mắt mê hoặc, giống như chỉ cần một cái liếc mắt là có thể đem ba hồn bảy vía của người ta câu đi.

Gương mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt nhiệt độ tăng cao, hai gò má trong nháy mắt đỏ bừng...

Đây không phải là lần đầu tiên thấy Mạc Phi Lê, nhưng vẫn vì vẻ ngoài phong nhã của Mạc Phi Lê mà rung động.

Tất cả lửa giận trong nháy mắt đã biến thành hư không.

Âu Dương Cẩm Nguyệt thu ánh mắt lại, nhú mày nhìn về phía Mạc Phi Lê.

"Hữu sử, nô tài đã."

Tỳ nữ thấy Mạc Phi Lê đồng thời vội vàng đi tới trước người của hắn, quỳ xuống đất nói.

"Đi ra ngoài đi."

Mạc Phi Lê dịu dàng mỉm cười, kéo lại áo, vén lại tóc, liền đứng thẳng người, hướng tỳ nữ phất phất tay, đi tới gần Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt mặc dù vẫn có chút tức giận Mạc Phi Lê đến chậm, nhưng bây giờ cũng không thể nào chất vấn.

Chỉ chờ tỳ nữ kia rời đi.

Ánh mắt từ từ thu hồi, dừng trú trên người của Mạc Phi Lê.

"Người còn biết tới gặp Bồn cung sao?"

Mạc Phi Lê nhếch môi, hành lễ với Âu Dương Cẩm Nguyệt nói: "Mạc Phi Lê thỉnh an hoàng hậu, không biết hoàng hậu đại giá quang lâm, Mạc Phi Lê chậm trễ tiếp đón."

"Hừ, người cũng biết sợ sao?"

Sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt thoáng có chuyển biến tốt, nàng nhú mày dò xét Mạc Phi Lê.

"Mạc Phi Lê không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ hoàng hậu cô đơn a."

Mạc Phi Lê cười như không cười đáp trả Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Được, như người nói, còn không mau ngồi xuống."

Sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe Mạc Phi Lê nói liền khôi phục như trước.

"Hoàng hậu, Mạc Phi Lê rất bất ngờ, hoàng hậu làm sao biết Mạc Phi Lê ở Mãn Nguyệt lâu?"

Mạc Phi Lê theo ý của Âu Dương Cẩm Nguyệt, ngồi bên cạnh nàng.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nâng chén kia trà vừa rồi, khẽ nhấp một hớp.

Nàng nhướng hàng lông mày, ánh mắt từ từ lướt qua Mạc Phi Lê, nói: "Bồn cung tự nhiên có biện pháp biết, Mạc Phi Lê cho rằng Bồn cung chỉ có một mình người bên người ta sao?"

Mạc Phi Lê che miệng cười nhẹ: "Mạc Phi Lê đối với hoàng hậu mà nói, cũng chỉ nô tài có thể lợi dụng thôi. Hoàng hậu là thân phận cao quý, bên cạnh sao lại chỉ có một nô tài là Mạc Phi Lê."

"Người biết là tốt rồi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nở nụ cười mỉm, trông mặt sắc bén mà nhìn chăm chăm vào Mạc Phi Lê.

"Xem ra hoàng hậu không đề ý ước định với Mạc Phi Lê."

Thanh âm Mạc Phi Lê không mang theo chút tình cảm, đôi mắt lạnh lùng, thẳng tắp nhìn ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn Mạc Phi Lê, trong phút chốc tâm tình đã dần dần ổn định lại.

Nàng ung dung tao nhã mà thoát tục, cùng với nàng lửa giận ngập trời vừa rồi, hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Bồn cung và người đã ước định, Bồn cung vẫn nhớ. Nhưng một năm qua, mọi chuyện Bồn cung đều nhân nhượng người, nhưng người thì sao? Những lời người nói với Bồn cung có câu nào là thật. Người quá mức thần bí, Bồn cung thật sự là không thể kiên nhẫn."

"Thì ra là hoàng hậu hoài nghi Mạc Phi Lê rồi."

Mạc Phi Lê nhẹ nhàng thờ dãi.

"Chẳng lẽ Bồn cung không nên hoài nghi người sao? Một năm qua, người cũng không chịu nói thân phận thật của người cho Bồn cung. Bồn cung mỗi ngày sợ hãi bất an, lại phải suy đoán, như vậy quá mệt mỏi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt dường như hoàn toàn không có một chút sợ hãi, hiện tại nàng trấn định đủ để cho nàng ung dung ứng phó mỗi một câu với Mạc Phi Lê.

Từ nhân của Mạc Phi Lê khẽ động, cười nói: "Về điểm này Mạc Phi Lê cũng đã nói qua với hoàng hậu, khi thời cơ chưa chín muồi, sẽ không nói ra thân phận của mình cho hoàng hậu biết. Mà hoàng hậu cũng đáp ứng với Mạc Phi Lê, tuyệt không cho người dò xét thân phận của Mạc Phi Lê."

"Ta chỉ là muốn an lòng, muốn biết rốt cuộc vì lý do gì mà người vì Bồn cung dốc sức, chẳng lẽ điều này cũng sai sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt cắn môi, nàng không cảm giác mình làm sai chỗ nào.

Nếu là có, cũng hoàn toàn là miễn cưỡng.

Đuôi lông mày của Mạc Phi Lê như ẩn nụ cười, tay của hắn nhẹ nhàng hất mái tóc trắng đang rũ xuống bờ vai

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Dây dưa 21

Ở giữa hai hàng lông mày Mạc Phi Lê ẩn giấu ý cười, tay hắn nhẹ nhàng vén lên tóc trắng rũ xuống trên bả vai của mình

Mất tim lúc sáng lúc tối, khóe miệng cong lên nhàn nhạt mà mỉm cười, chứa ở trên môi, nói: "Đã như vậy, hoàng hậu cũng không nên tới đây, không nên trở lại tìm Phi Lê."

"Mạc Phi Lê, Bồn cung tới đây tìm người, cũng là bởi vì muốn để bản thân tin tưởng người."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng thẳng lưng một cái, trong ánh mắt nàng biến mất vài phần sắc bén, sắc mặt cũng từ từ nhu hòa trở lại.

"Phi Lê, Bồn cung thật sự rất muốn tin tưởng người, mà cũng một mực vẫn đang nỗ lực tin tưởng người. Nếu không phải như vậy, người cảm thấy Bồn cung ở trong một năm này, chống đỡ người như thế sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói xong, từ trên ghế đứng lên, đi tới trước người của Mạc Phi Lê, nàng cúi đầu: "Phi Lê a, bên cạnh Bồn cung quả thật có không ít nô tài, nhưng mà thật sự khiến cho Bồn cung tin tưởng, thật đúng là ít ỏi có thể đếm được."

Trong đó, Bồn cung rất muốn tin tưởng nhất một người, cũng chính là người, nhưng người cũng không thể khiến Bồn cung luôn là chờ đợi không có mục đích như vậy.

Người cũng đã biết, hoàng thượng đã đem Cửu vương gia giam giữ ở trong hoàng cung, nguyên nhân bên trong, cho dù Bồn cung không nói, người cũng có thể hiểu chứ?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói một hơi, lời nói nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn mơ hồ mang theo một phần lo lắng, cùng bất đắc dĩ.

"Hoàng hậu không phải chỉ là hướng đến Phi Lê kẻ khó đi?"

Mạc Phi Lê cười nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Nếu Phi Lê cảm thấy Bồn cung là tới kẻ khó với người, Bồn cung cũng không phản bác. Bồn cung thật đã không cách nào chịu đựng được nữa. Bồn cung cũng là người, không thể nào vĩnh viễn chiều theo ý người khác. Đừng nói là đối với người, cho dù là đối với hoàng thượng, Bồn cung cũng sẽ như thế."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đúng là không chút nào tránh hiểm nghi nói ra miệng.

"Hoàng hậu, hoàng thượng thật sự giam giữ Cửu vương gia ở hoàng cung?"

Tay Mạc Phi Lê vuốt ve ống tay áo, giương mắt, nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Chuyện này chẳng lẽ ngươi thật một chút cũng không biết?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt cau mày, nghi ngờ nhìn Mạc Phi Lê.

Nàng không tin Mạc Phi Lê sẽ hoàn toàn không có được tin tức, chuyện Cửu vương gia Mạc Âm Trần bị Mạc Ngạo Đình giữ lại hoàng cung.

"Biết thì có thể thế nào, không biết thì lại có thể thế nào. Phi lê bất quá cũng chỉ là một phạm phu tục tử."

Mạc Phi Lê trả lời lập lờ nước đôi, hoàn toàn không có cho Âu Dương Cẩm Nguyệt một câu trả lời chính đáng.

Ánh mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt sa sầm xuống, nàng nhìn về phía ánh mắt của Mạc Phi Lê, trào lên mãnh liệt.

"Phi lê, Bôn cung đã đến đây, sẽ tuyệt đối không cho phép mình tay không mà về."

Từng chữ cường ép, không để cho Mạc Phi lê xem nhẹ uy nghiêm ở bên trong.

Mắt tím Mạc Phi Lê chuyển một cái động, ý cười nơi khóe miệng càng sâu: "Hoàng hậu tới, Phi lê cũng tuyệt không dám để cho hoàng hậu tay không mà về."

"Vậy ngươi có phải đã có chủ ý gì hay không?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe lời này của Mạc Phi Lê, sắc mặt vui mừng.

"Muốn nói cách cũng không phải là không có, hơn nữa cho dù lần này hoàng hậu không đến tìm Phi lê, Phi lê cũng rất nhanh sẽ đi tìm hoàng hậu."

Mạc Phi lê không nhanh không chậm nói xong, liền dời ánh mắt đi chỗ khác.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nheo lại hai mắt, từ từ giương lên: "Chẳng lẽ ý muốn nói, thời cơ đã thích hợp?"

"Thời cơ có phải thích hợp hay không, rất nhanh hoàng hậu sẽ biết. Chuyện trước mắt hoàng hậu cần làm, chính là vui vẻ ngồi tốt ngôi vị hoàng hậu của ngươi."

"Có ý tứ gì?"

Lời nói Mạc Phi Lê mang đến hi vọng cho Âu Dương Cẩm Nguyệt, nhưng lời nói mơ hồ không rõ như vậy, khiến Âu Dương Cẩm Nguyệt không hiểu.

"Ý tứ chính là hoàng hậu thật sự không nên rời khỏi hoàng cung, tìm đến Phi lê."

Mạc Phi Lê ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng thanh tĩnh nhìn về phía Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Ngươi chính là đang trách Bôn cung tìm người điều tra chuyện của ngươi?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt có chút không nhịn được mà hỏi.

"Hoàng hậu vốn là không nên điều tra Phi lê, nhưng mà Phi lê lưu tâm cũng không hoàn toàn là điểm này. Phải nói, điều khiến Phi lê lưu tâm chính là, hoàng hậu biết rõ bây giờ là thời kỳ đặc biệt, vì sao còn phải mạo hiểm ra ngoài tìm Phi lê?"

Mạc Phi Lê vẫn là không nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt đang từ từ bốc cháy lên vài phần tức giận.

"Bôn cung đã nói rồi, Bôn cung thật sự không có cách nào chờ đợi thêm nữa. Hoàng thượng cũng đã càng lúc càng không cách nào trở lại rồi. Lần này đem Cửu vương gia giam giữ ở hoàng cung, hoàng thượng hẳn là sẽ rất nhanh chính thức mang Âu Dương Sùng Hoa dẫn vào hoàng cung."

Âu Dương Cẩm Nguyệt sao lại không biết suy nghĩ trong lòng Mạc Ngạo Đình, mỗi việc trong một năm qua này, so với bất luận kẻ nào nàng thật sự đều hiểu rõ, phần si mê Mạc Ngạo Đình đối với Âu Dương Sùng Hoa, quả thật đã đạt tới tình cảnh tẩu hỏa nhập ma.

"Hoàng hậu cảm thấy, ngươi bây giờ rời khỏi hoàng cung, thật sự là hành động sáng suốt?"

Mạc Phi Lê không nhịn được lại than nhẹ một tiếng.

"Hoàng thượng có lẽ đang chờ đợi một cơ hội có thể khiến cho hoàng hậu rời đi hoàng cung."

Ngón tay Mạc Phi lê gõ nhẹ dưới cằm, hai mắt ngắm nhìn cửa phòng đóng chặt ở phía trước.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe lời Mạc Phi Lê nói, thần thể không khỏi run rẩy, nàng bước nhanh đi tới trước người của Mạc Phi Lê, hỏi: "Hoàng thượng

thật sự có thể đối với ta như vậy?"

"Hoàng thượng vốn là đối với hoàng hậu không có chút nào tình cảm, tạm thời giữ lại được ngôi vị hoàng hậu này cũng chỉ là vì một nữ nhân khác."

"Đồ khốn kiếp, ngươi nô tài to gan!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt chột lớn tiếng quát bảo Mạc Phi Lê ngưng lại lời nói.

"Phải, Phi lê là một nô tài, chính bởi vì Phi lê là một nô tài, mới có thể đối với hoàng hậu nói thật ra một lần."

Mạc Phi Lê lại hoàn toàn không để ý tới gương mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt đang vặn vẹo.

"Mạc Phi Lê! !"

Âu Dương Cẩm Nguyệt mắt không chế cắt cao giọng nói, nàng trợn mắt nhìn chăm chăm Mạc Phi Lê.

"Hoàng hậu, ngươi quá mức tự kiêu, cũng quá mức ích kỷ, thế giới của ngươi cũng chỉ có bản thân ngươi. Ngươi căn bản là không nên tới, Phi lê nói đến thế thôi, nếu ngươi không muốn mất đi ngôi vị hoàng hậu này, thì tốt nhất lập tức trở về cung, có lẽ còn kịp."

Mạc Phi Lê nói xong, Âu Dương Cẩm Nguyệt cảm tức nhìn lại, từ từ đứng lên, dự định rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Dây dưa 22

Mạc Phi Lê nói xong, nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt cảm tức, từ từ đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Âu Dương Cẩm Nguyệt lập tức đứng lên, đuổi theo Mạc Phi Lê, vươn tay, lập tức đánh Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê không để cho Âu Dương Cẩm Nguyệt được như ý, hấn văng vàng bắt được tay Âu Dương Cẩm Nguyệt, "Hoàng hậu, đừng làm mất thân phận của người, Mạc Phi Lê cũng chỉ là một nô tài."

"Mạc Phi Lê, buông ta ra!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt hung hăng giãy giụa, quát chói tai Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê cười lời nói của Âu Dương Cẩm Nguyệt, từ từ thu lại, đến cuối cùng mất hết.

"Ngươi. Ngươi muốn làm gì bốn cung!"

Không khí lạnh lẽo khiến trong lòng Âu Dương Cẩm Nguyệt không khỏi run rẩy.

Nụ cười trên mặt Mạc Phi Lê biến mất, gương mặt chỉ còn lại sự âm lạnh đáng sợ.

Nàng chưa từng thấy Mạc Phi Lê như vậy, giống như là đột nhiên thay đổi thành một người khác.

Ánh mắt Mạc Phi Lê nhìn chăm chăm Âu Dương Cẩm Nguyệt, tay của hắn từng chút từng chút siết chặt.

Nhưng rất nhanh lại lui về phía sau một bước, thả tay ra.

Âu Dương Cẩm Nguyệt lấy lại tự do, cả người lui về phía sau mấy bước.

Tâm tư lúc này mới ổn định, hô hấp cũng chậm chậm phục hồi lại bình thường.

"Mạc Phi Lê, ngươi đừng đi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt thấy Mạc Phi Lê lại chuẩn bị rời đi, vội đuổi theo.

"Hoàng hậu, người còn muốn nói gì?"

Bước chân Mạc Phi Lê dừng ở cửa, ngoái đầu nhìn lại Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Mạc Phi Lê, Bồn cung có thể không so đo chuyện trước kia, nhưng Bồn cung nhất định phải biết, lời người nói một năm, rốt cuộc là thật hay giả!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng trước mặt Mạc Phi Lê, nàng cảm thấy khí âm hàn trên người Mạc Phi Lê không ngừng bao phủ lấy nàng.

Nhưng, nàng nhất định phải biết rõ.

Lời Mạc Phi Lê một năm trước nói với nàng, rốt cuộc là thật hay giả.

Mạc Phi Lê dò xét nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, khóe miệng từ từ phác hoạ lên một nụ cười giảo hoạt, lại làm người ta không thể nào bắt lấy.

Hắn nói: "Ta chưa bao giờ có nửa câu lừa gạt hoàng hậu, lời nói một năm trước, đều là thật."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhìn Mạc Phi Lê hồi lâu.

Tầm mắt của nàng không rời khỏi Mạc Phi Lê, cho đến khi.

Đột nhiên, Âu Dương Cẩm Nguyệt giống như được trút gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, lửa giận và sự bất bình trên mặt nàng, cũng dần biến mất.

"Nếu như vậy, Bồn cung vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ người xây dựng Thông Thiên Tháp, hơn nữa Bồn cung còn có thể tin tưởng người như trước đây."

Mạc Phi Lê khẽ cười nói: "Hoàng hậu sớm có thể nghĩ như vậy, chuyện này cũng sẽ không xảy ra. Đương nhiên Mạc Phi Lê sẽ trước sau như một thần phục hoàng hậu, cho đến khi hoàn thành tâm nguyện của hoàng hậu."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe Mạc Phi Lê nói, dường như cực kỳ vui vẻ, gật đầu nói: "Được, có câu này của người, Bồn cung tôi đây một chuyến, xem ra cũng không uổng công."

"Hoàng hậu nên tranh thủ thời gian trở về đi thôi, nếu không sẽ hư đại kế của hoàng hậu. Nếu Mạc Phi Lê không đoán sai, hiện tại muội muội của người, Tam tiểu thư Âu Dương gia, đã đi hoàng cung."

Mạc Phi Lê chậm rãi nói.

Ánh sáng quanh quẩn trong đôi mắt mây tím và vẻ mặt cười như không cười, khiến người ta không hiểu được hắn đang suy nghĩ gì.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe Mạc Phi Lê nói, giống như sấm sét đánh trên đỉnh đầu, run rẩy.

"Điều này sao có thể, tiểu tiện nhân không phải mất tích sao? Hơn nữa, tiểu tiện nhân làm sao đến hoàng cung gặp hoàng thượng, nàng rất vất vả mới trốn ra khỏi hoàng cung."

Căn bản Âu Dương Cẩm Nguyệt không thể nào tin Âu Dương Sùng Hoa trở về hoàng cung.

Mạc Phi Lê nhếch khóe miệng, cười nói: "Hiện tại và trước kia sao có thể giống nhau, tình huống hiện tại như thế nào, hoàng hậu so với bất kỳ ai cũng rõ ràng hơn cả."

Cả người Âu Dương Cẩm Nguyệt giống như là bị cái gì đánh trúng, nàng vội vã đi tới trước mặt Mạc Phi Lê, hỏi: "Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Cửu vương gia?"

"Hoàng hậu quả nhiên thông minh."

Mạc Phi Lê nhẹ gật đầu.

Trong đôi mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt hiện lên sự ghen ghét.

"Sùng Hoa chẳng lẽ thích Cửu vương gia?"

"Không thích cần gì phải đi tìm hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng thả Cửu vương gia."

Mạc Phi Lê thông thả nói.

"Có thể coi là như vậy, hoàng thượng cũng chưa chắc sẽ."

Tay Âu Dương Cẩm Nguyệt siết chặt, đốt ngón tay trắng bệch phát ra tiếng "răng rắc".

Dường như bản thân nàng cũng không biết.

"Hoàng hậu, dựa vào điểm này, không khó nhìn ra Âu Dương Sùng Hoa có tình cảm với Cửu Vương gia."

Mắt Mạc Phi Lê khê nheo lại.

Âu Dương Cẩm Nguyệt càng nghe càng kinh hãi, nàng rút cuộc cũng hiểu rõ.

Tại sao vừa bắt đầu Mạc Phi Lê luôn miệng nói nàng không nên tới.

Bây giờ suy nghĩ lại, thì ra là Mạc Phi Lê vẫn luôn nhắc nhở mình.

"Mạc Phi Lê, xem ra Bồn cung thật sự là sai rồi, lời của người một chút cũng không sai, vậy bây giờ Bồn cung phải làm như thế nào?"

Từ Mãn Nguyệt lâu trở về hoàng cung cũng không phải là hai ba bước là có thể đến.

Ít nhất cũng phải tốn một khắc, mới có thể về tới hoàng cung.

Coi như về kịp thì vào cung cũng cần tốn một khoảng thời gian.

Tính toán như vậy, nếu mình trở về, sợ rằng hoàng thượng đã cùng Âu Dương Sùng Hoa gặp mặt.

Đến lúc đó, hoàng thượng còn có thể để cho Âu Dương Sùng Hoa rời khỏi sao?

Huống chi, lần này Âu Dương Sùng Hoa vốn định lấy bản thân đổi lấy tự do cho Cửu vương gia.

"Hoàng hậu, hiện tại người trở về may ra còn kịp, nếu chậm trễ hơn nữa, Mạc Phi Lê cũng khó bảo vệ địa vị hoàng hậu cao cao tại thượng của người."

Lời nói bén nhọn, như chê cười Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Dường như Âu Dương Cẩm Nguyệt không nghe được sự châm chọc trong lời nói của Mạc Phi Lê, vẫn không ngừng hỏi hấn, nên làm thế nào để giải quyết cuộc gặp gỡ của Âu Dương Sùng Hoa và hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Dây dưa 23

Âu Dương Cẩm Nguyệt dường như không có nghe được lời nói châm chọc của Mạc Phi Lê, chỉ là không ngừng hỏi hấn tới cùng, giải quyết như thế nào Âu Dương Sùng Hoa và Mạc Ngạo Đình đi gặp mặt.

Tiếp tục như vậy, nàng thật sự sẽ mất đi ngôi vị hoàng hậu.

Nàng nhận lấy đau khổ, chịu đựng đã một năm qua, đem nước chảy về biển đông.

Kết quả là, nàng cũng chỉ là bàn đạp cho Âu Dương Sùng Hoa.

Nàng không thể để cho mình trầm luân như thế, không thể.

Tuyệt đối phải ngăn cản bọn họ gặp mặt.

"Phi Lê, bây giờ ta chỉ có thể tin tưởng người, người nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta!"

Âu Dương Cẩm Nguyệt hoàn toàn bị rối loạn, nàng nắm lấy cánh tay mạc Phi Lê thật chặt, thỉnh cầu.

Hiện tại nàng đã không còn tư thái gì của hoàng hậu, chẳng qua chỉ là một nữ nhân đáng thương.

"Ta không thể mất đi tất cả, những thứ này vốn nên chính là của ta, đúng là ta phải nhận được."

Âu Dương Cẩm Nguyệt không kiềm được khóc lóc nước mắt chảy đầy mặt.

Mạc Phi Lê nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt đã hoàn toàn mất đi lý trí, giữa mắt tím lợt nhẹ qua một tia thương hại.

Nữ tử này vẫn luôn đem mình giả dạng cao quý, hiện tại bất quá cũng chỉ là người đáng thương hại.

Thật ra thì Âu Dương Cẩm Nguyệt sai lại càng sai ở chỗ, nàng quá mức tự phụ.

Chưa bao giờ nghĩ đến người nào ngoài bản thân, nếu như nàng có thể độ lượng hơn một chút, có lẽ kết quả của nàng cũng sẽ không thảm như thế.

"Hoàng hậu, hiện tại ngươi nên lập tức trở về cung, Phi Lê dĩ nhiên sẽ vì ngươi giải quyết chuyện này."

Mạc Phi Lê nhẹ nhàng vỗ vào lưng bàn tay đang bị Âu Dương Cẩm Nguyệt nắm lấy.

"Có thật không? Chỉ cần ta bây giờ đi về, là có thể ngăn cản tất cả xảy ra sao?"

Nước mắt ăn mòn kiều ngạo Âu Dương Cẩm Nguyệt, nàng khấn cầu và chờ đợi nhìn Mạc Phi Lê, mong chờ đáp án.

Phi Lê gật đầu, lên tiếng: "Đúng vậy, chỉ cần ngươi bây giờ lập tức trở về, ngươi sẽ không mất đi tất cả."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nghe lời nói Mạc Phi Lê, từ từ nở nụ cười, nàng vô cùng kích động cầm tay Mạc Phi Lê, nói: "Được, được, ta bây giờ lập tức trở về, lập tức đi trở về."

Nói xong, Âu Dương Cẩm Nguyệt buông ra tay Mạc Phi Lê, nàng bước nhanh chạy như bay ra khỏi thiên sảnh.

Mạc Phi Lê nhìn bóng dáng kia càng lúc càng xa, trong mắt thoáng hiện một tia cười lạnh.

"Âu Dương Cẩm Nguyệt thật sự đúng là rất đáng thương."

Từ sau lưng Mạc Phi Lê, sâu xa chuyển đến một thanh âm lộ ra ý cười.

Mạc Phi Lê chậm rãi xoay người, ánh mắt từ từ di chuyển lên trên, khi thấy Lạc Thanh Lưu thì hần cười nói: "Đây là kết quả tốt nhất của nàng, cũng là nhất định phải bị trừng phạt. Trên đời này không có người nào là đáng thương, tất cả đều chỉ có thể trách mình."

"Lời của ngươi thật đúng là tàn nhẫn." Lạc Thanh Lưu từ từ đi tới trước người của Mạc Phi Lê, tay của nàng từng điểm từng điểm lướt qua tóc trắng Mạc Phi Lê: "Cho dù là ta, có đôi khi cũng rất khó phân biệt được, ngươi rốt cuộc là người hay quý?"

"Là người hay quý, cũng không quan trọng, không phải bảo ngươi trông coi Sùng Hoa sao? Thế nào ngươi lại ở chỗ này?"

Mạc Phi Lê từ trước người của Lạc Thanh Lưu rời đi, hần từng bước một đi tới hướng cửa.

"Không phải ngươi đã tính toán rồi sao, coi như hiện tại Âu Dương Cẩm Nguyệt quay trở về, nhưng mà kết quả nhận được cũng chỉ có một."

Ánh mắt Lạc Thanh Lưu nhìn chằm chằm bóng dáng bất động đứng ở cửa ra vào.

Thật ra so với bất luận kẻ nào thì Mạc Phi Lê hiểu rõ hơn hết, Âu Dương Cẩm Nguyệt đến, chính là để kéo lên tất cả màn che.

Thật ra thì ngày mà hần vẫn luôn mong đợi đã đến.

.....

Minh Châu làm đèn, giường bằng bạch ngọc, một phòng xanh vàng rực rỡ.

Toàn bộ trong đại điện, chỉ có một mình Mặc Ngao Đình tự mình treo đèn, phê duyệt một chồng tấu chương gấp xếp cao ngất như đồi núi.

Bóng dáng mê hoặc, kéo thật dài dưới ánh trắng sáng, chậm rãi đi về phía trước.

Đoạn đường đi tới này, thật ngoài ý muốn lại không có ai ngăn cản nàng.

Mà cửa chính đã mở sẵn cho nàng, giống như từ lâu đã dự đoán được sự xuất hiện của nàng.

Tròng mắt đen Âu Dương Sùng Hoa như ngập đầy nước, long lanh trong suốt, mỗi bước đi của nàng đều mang theo tầng tầng vàng sáng, nàng giống như là tiên tử lâm lữ nhập vào người trần thế, xinh đẹp thướt tha ở trong đại điện.

Từ phía trước xuất hiện bóng dáng, khiến cho Mặc Ngao Đình đang vui đầu trong đóng tấu chương, từ từ ngẩng đầu lên.

Tròng mắt đen sâu kín rơi vào trên người đang đứng thẳng ở giữa đại điện, trong ánh mắt của hần có một phần vui sướng đã lâu không thấy.

Nhưng mà hần cũng không có rời khỏi chỗ ngồi, chỉ là dùng một loại âu yếm thương thức, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

"Ngươi biết ta sẽ đến."

Lời nói không có dao động, chậm rãi từ trong đại diện truyền ra.

"Trăm biết ngươi sẽ đến."

Mặc Ngạo Đình buông ra tấu chương trong tay, ngồi thẳng người dậy, nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Ta đã đến như ngươi mong muốn."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, hai đường lông mày dưới ánh đèn từ từ khép lại, từng chút nhú thành một đường.

Nàng thu lại đôi môi, thần thái tự nhiên, nhìn không ra chút cảm tình.

"Ngươi vẫn là không có chút nào thay đổi, trăm vẫn luôn đang suy nghĩ, nếu như ngươi thật sự là người đàn ông. Ngươi tuyệt đối sẽ không tươi cười như vậy, Sùng Hoa, ngươi nói đúng không?"

Mặc Ngạo Đình nhẹ nhàng chậm chạp nói xong, nhưng nói năng lại rất có khí phách.

"Cái gì cũng không lừa được ngươi."

Nhàn nhạt mỉm cười, từng điểm từng điểm ở trên mặt Âu Dương Sùng Hoa tràn ra.

Nàng giống như một đóa hoa Quỳnh, chẳng biết lúc nào sẽ nở rộ, chẳng biết lúc nào sẽ héo tàn.

Chính là làm cho người ta đi chờ đợi, suy đoán.

Mặc Ngạo Đình cười nâng lên hai đường mày kiếm nồng đậm, nói: "Nhưng mà vẫn là bị ngươi lừa."

Âu Dương Sùng Hoa lại chậm rãi lắc đầu: "Ta chưa bao giờ lừa gạt ngươi, người chân chính lừa gạt ngươi, là bản thân của ngươi, hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Cho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Dây dưa 24

Mặc Ngạo Đình cười nhướn hai mày kiếm.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ lắc đầu, "Ta chưa bao giờ gạt ngươi, người thực sự lừa ngươi, là bản thân của ngươi, hoàng thượng."

Nụ cười của Mặc Ngạo Đình trong phút chốc biến mất khi nghe Âu Dương Sùng Hoa nói, mặt của hắn trở nên lạnh lùng.

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng nhìn sang chỗ khác, nàng im lặng, rời khỏi trước mặt Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình đưa tay, nắm lấy cánh tay của Âu Dương Sùng Hoa, không tốn nhiều sức lập tức kéo Âu Dương Sùng Hoa đến trước mặt của hắn. . . .

Âu Dương Sùng Hoa cũng không giãy giụa, cũng không tránh né, mà là ngẩng đầu lên, đối diện thẳng với ánh mắt của Mặc Ngạo Đình.

Ánh mắt giao nhau, không có bất kỳ sự cản trở nào, chỉ có ánh mắt của hai người, đối diện nhau.

Vậy mà, ánh mắt không hề gợn sóng.

Mà lại vô cùng bình tĩnh.

"Một năm trước, trăm nhìn nàng như vậy, mà nàng, cũng nhìn trăm, sau đó mỉm cười."

Mặc Ngạo Đình không thể ngờ, thanh âm của hắn không chút phập phồng, chỉ là sâu kín bày tỏ.

Một chuyện cũ.

Âu Dương Sùng Hoa lắng lắng nghe, nàng từ từ mỉm cười, vô cùng thanh nhã và tinh khiết.

Ánh mắt đen lầy, giống như không mang theo một bụi trần.

Khiến người ta say lòng.

Mặc Ngao Đình nhìn có chút ngây dại, chính nụ cười này, chính đôi mắt này.

Khiến hắn không thể nào quên được.

Chuyện quá khứ đã qua một năm, nhưng, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Ở bờ kinh Lạc Hà chỉ thoáng nhìn thấy một nụ cười không nhiễm bụi trần.

"Sùng Hoa, chỉ cần nàng nguyện ý, trăm có thể cho nàng tất cả."

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa từ từ tối lại, nàng từng chút từng chút gỡ bàn tay đang nắm cánh tay nàng, nói: "Hoàng thượng, Sùng Hoa đã có được sự mong muốn của mình."

"Nàng đã có rồi sao?"

Ánh mắt Mặc Ngao Đình đột nhiên đen lại, hắn dường như không rõ ý của Âu Dương Sùng Hoa.

Tay chẳng những không buông ra, mà còn tăng thêm sức lực.

Một lần nữa kéo Âu Dương Sùng Hoa đến trước người mình, "Nàng muốn cái gì?"

"Cái ta muốn, hoàng thượng không thể cho Sùng Hoa, mà điều Sùng Hoa muốn hoàng thượng cũng không phải là người có thể cho, hiện tại, Sùng Hoa đã có được, cho nên, hoàng thượng nếu là còn nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ, nên cho Cửu vương gia trở về đi."

Âu Dương Sùng Hoa cuối đầu, che tia sáng ngời ở trong mắt.

"Trăm không tin, trên đời này không có gì trăm không cho được, không thể tin. Sùng Hoa, tại sao nàng không nói? Nàng không nói, trăm sẽ không biết."

Mặc Ngao Đình không tin giữ chặt Âu Dương Sùng Hoa, không cho nàng rời đi.

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng than một tiếng, gương mặt vốn trắng noãn từ từ đỏ ửng lên.

Sự âm trầm trong mắt đang bị một tầng vàng sáng thay thế, nàng hiện tại đã rất hài lòng.

"Hoàng thượng, không phải mọi thứ trên đời này, cũng có thể y theo ý của người mà phát triển. Một năm trước, là Sùng Hoa có lỗi, nên mới có cục diện ngày hôm nay. Sùng Hoa không cầu người có thể tha thứ."

Một năm trước, nếu một năm trước nàng không bị thù hận che mắt, chuyện cũng sẽ không phát triển thành như vậy.

Hiện tại, nàng cũng muốn đi con đường mình đã bỏ lỡ.

Đáng tiếc.

Chuyện đã xảy ra, thì không cách nào thay đổi, ngay cả làm lại từ đầu, nhưng kết quả, vẫn sẽ.

"Sùng Hoa, trăm càng nghe càng hồ đồ, nàng rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì lỗi của một năm trước, nàng rốt cuộc muốn nói với trăm những gì?"

Trong lòng Mặc Ngao Đình mơ hồ giãy giụa, dường như kháng cự cái gì.

Vậy mà, lại rất muốn hiểu tới cùng.

"Hoàng thượng, một năm trước ở Lạc Hà, cũng không phải là vô tình gặp gỡ, mà là do Sùng Hoa sắp đặt, có thể gặp được thượng hoàng, cũng không là do ông trời an bài. Sùng Hoa muốn hoàng thượng nhớ ta, cũng chỉ là như vậy."

Âu Dương Sùng Hoa từ từ nói ra tất cả, những chuyện đó đều là kế hoạch của nàng.

Nàng xuất hiện ở Lạc Hà, sắp đặt vở kịch tình ba lần nở nụ cười cho Mặc Ngao Đình.

Khiến hắn động lòng với mình.

Khiến hắn cho nghĩ nàng là Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Từ đó làm Âu Dương Cẩm Nguyệt trở thành Thái Tử Phi.

Trước ngày thành hôn không lâu, làm cho Mặc Ngạo Đình biết, thì ra Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng không phải là cô nương đã gặp ở bờ Lạc Hà.

Mà là Tam tiểu thư Âu Dương gia —— Âu Dương Sùng Hoa.

Cô nương ngọc trở thành thê tử của Cửu đệ.

Tất cả đều như Âu Dương Sùng Hoa nghĩ, Mặc Ngạo Đình sau khi biết, lập tức phản ứng.

Hắn khiến Mặc Âm Trần ra biên quan trấn thủ, hắn cưới Âu Dương Cẩm Nguyệt, rồi lại không để cho Âu Dương Sùng Hoa trở thành thê tử Mặc Âm Trần.

Đây là tất cả, nhìn như đều là ý của Mặc Ngạo Đình, kì thực tất cả từ lúc bắt đầu, đều là Âu Dương Sùng Hoa đạo diễn.

Mặc Ngạo Đình nghe Âu Dương Sùng Hoa nói, hắn từ từ lui về sau.

Con người càng ngày càng mê mẩn, càng ngày càng âm trầm.

Đến cuối cùng, trên gương mặt tuấn mỹ không còn chút huyết sắc.

Trên gương mặt không che được sự giận dữ.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mặc Ngạo Đình trước mặt mình, từng chút từng chút biến chuyển.

Nàng biết sau khi mình nói ra những lời này, sẽ có hậu quả như thế nào.

Nhưng, đây chính là chuyện thực.

"Âu Dương Sùng Hoa, nàng muốn nói cho trầm, từ lúc vừa bắt đầu, nàng đã lợi dụng trầm, khiến trầm vì nàng hoàn thành tâm nguyện của nàng?"

Hàm răng Mặc Ngạo Đình "Khanh khách" vang dội, tay của hắn nắm chặt trong tay áo.

Về mặt hắn âm lãnh nhìn Âu Dương Sùng Hoa, từng chữ từng chữ từ trong hàm răng phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Dây dưa 25

Không biết gió từ đâu thổi vào, càng lúc càng lớn.

Gió dữ dội thổi tới hai người đang đứng ở trong điện.

Sợi tóc bay lượn hỗn loạn trong gió, bầu không khí ngưng kết tựa như băng, như sương, khí lạnh không ngừng xông lên.

Tay áo Mặc Ngạo Đình vẫn đang lay động, nhưng về mặt của hắn lại vô cùng trấn định.

Phần khí chất đế vương bao phủ chặt chẽ quanh thân, hắn là hoàng đế vương triều Lung Nguyệt, là một Quốc Gia được tôn sùng.

Hắn tuyệt đối không cho phép bản thân có bất kỳ dao động, lại càng không cho phép mình bị người lợi dụng.

Thân thể đậm bạc của Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng đong đưa trong gió, nàng không có lùi bước, cũng không cho phép bản thân lùi bước vào lúc này.

"Hoàng thượng, lời Sùng Hoa muốn nói đã nói xong, về phần kế tiếp sẽ làm như thế nào... Tất cả đều xem hoàng thượng, người nghĩ ra sao."

"Âu Dương Sùng Hoa, ngươi thật sự là một nữ nhân đáng sợ. Thì ra từ lâu trầm đã là con cò trong tay ngươi. Trầm hỏi ngươi, lần đó chuyện ở trong núi, cũng là một tay ngươi an bài?"

Mặc Ngạo Đình quýnh quýnh lên giọng, con người đen chăm chú dừng lại ở trên người của Âu Dương Sùng Hoa.

Một màn hình ảnh kia, thật rõ ràng hiện lên trong đáy mắt hắn.

"Phải, là ta tìm người, làm bộ bị cột nhả, bởi vì ta biết, hôm đó hoàng thượng sẽ lên núi, sẽ vì Thái hậu đi Tự Miếu tìm kiếm bài thuốc gia truyền để chữa bệnh. Tất cả đều là kế hoạch của Sùng Hoa bày ra."

"Bốp ——"

Một cái tát thanh thúy vang dội lên, quanh quẩn trong đại điện.

Hai mắt Mặc Ngao Đình đỏ ngầu, hắn hung hăng nhìn chằm chằm Âu Dương Sùng Hoa.

"Trẫm chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng ngươi."

Máu từ khóe miệng Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi chảy xuống, nàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Mặc Ngao Đình, trên bờ môi tràn đầy ý cười: "Sùng Hoa biết."

"Âu Dương Sùng Hoa, trẫm sao có thể mặc cho ngươi tùy ý lừa gạt!"

Mặc Ngao Đình vung ống tay áo, sải bước đi về phía ngai vàng.

Âu Dương Sùng Hoa thong dong bình tĩnh nhìn nam tử một thân long bào, từ trước mắt nàng đi qua hướng tới trên long ý đại biểu cho quyền lợi.

Thật ra trong nháy mắt khi nói ra tất cả, nàng từng có do dự, từng có bồi hồi.

Nhưng khi thấy bóng lưng của Mặc Ngao Đình thì nàng chợt như được giải thoát, bản thân làm như vậy cũng không có gì mà hối hận.

Thậm chí có phần may mắn, vì bản thân có thể đem tất cả đều nói rõ ràng ở chỗ này.

Thời gian, thật đã không còn nhiều lắm rồi.

Đã không còn thời gian để cho nàng đi do dự, đi bồi hồi.

"Âu Dương Sùng Hoa, ngươi có khả năng làm ra mọi thứ, bây giờ còn thể đến đây nói ra tất cả với trẫm, xem ra ngươi cũng có đầy đủ giác ngộ, phải chấp nhận hậu quả xảy ra kế tiếp đi."

Mặc Ngao Đình từ từ ngồi vào long ý, trên cao nhìn xuống nữ tử đứng ở trong điện.

"Phải."

Âu Dương Sùng Hoa vẫn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mặc Ngao Đình.

"Tốt lắm, trẫm sẽ như ngươi mong muốn."

Mặc Ngao Đình lạnh lùng thu hồi tầm mắt, cầm lấy bút chu sa trên nghiên mực, ở trên thánh chỉ múa bút.

.....

Đêm đó, kinh thành xảy ra một chuyện lớn.

Âu Dương Thế gia vốn là hoàng thân quốc thích, mà lại bị tra ra tư thông với địch bán nước, giết cả nhà kẻ phạm tội tịch thu tài sản.

Đêm hôm đó, trong kinh thành thẳng nghe được một tiếng kêu oan, chỉ thấy Âu Dương Thế gia giữa trời xảy ra hỏa hoạn thật lớn.

Cũng ngay đêm hôm đó, Âu Dương Thế gia ở kinh thành hoàn toàn biến mất.

Chỉ là, vị hoàng hậu Âu Dương Cẩm Nguyệt lại không hiểu bị biến mất ở hoàng cung, ngay cả Âu Dương Tam tiểu thư ngu ngốc, cũng không thấy bóng dáng.

Đối với biến đổi lớn này, bất luận kẻ nào cũng không cũng kịp thừa nhận cùng tiêu hóa.

Mặc Âm Trần hoàng hốt nhìn Âu Dương phủ trước mặt đã trở thành mảnh đất khô cằn, hắn hiện tại chỉ có cảm giác bản thân vẫn còn trong mộng chưa có tỉnh lại.

Hắn rời khỏi hoàng cung, vậy mà nhận lấy chính là, hoàng thượng hạ chỉ muốn giết kẻ phạm tội tịch thu tài sản Âu Dương Thế gia.

Vội vã chạy tới, nhìn thấy chỉ là một mảnh đất khô cằn sau trận hỏa hoạn lưu lại.

"Vương gia, nhanh trở về đi thôi."

Tiểu Lục từ theo sát ở sau lưng Mặc Âm Trần, hắn cũng thấy được một mảnh hỗn độn kia.

Không nghĩ tới, Âu Dương Thế gia vinh quang như vậy, đến cuối cùng lại có thể nhận lấy kết cục này.

"Lục từ, ngươi tin sao? Đây chính là Âu Dương phủ trước kia chúng ta đã tới, đây là nơi ở của Sùng Hoa, ngươi tin sao?"

Mặc Âm Trần quay đầu lại, nhìn về phía Tiểu Lục từ, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Vương gia, sự việc đã xảy ra, Tiểu Lục từ cũng không muốn tin tưởng, nhưng đây đều là sự thật."

Tiểu Lục từ môi run run nói ra.

"Đúng vậy a, đây đều là sự thật, trên đời này đã không có Âu Dương phủ rồi."

Mặc Âm Trần nhìn tám biển bị thiêu hủy hơn phân nửa nằm ngã nghiêng trên mặt đất.

Tám biển bị cháy đen, ẩn trong đó vẫn còn có thể thấy được một chữ Âu.

Âu Dương phủ ngày xưa phồn hoa hiện tại cũng chỉ là một quán bán nước, thật đáng buồn.

Tinh thần trong mắt đen của Mặc Âm Trần dần dần có trở lại, hắn chợt xoay người, nhìn Tiểu Lục từ, nói: "Ta muốn biết nàng ở nơi nào, ta muốn biết."

"Vương gia, này."

Tiểu Lục từ sợ hãi nhìn Mặc Âm Trần.

Vương gia về mặt kiên định, nhưng trong phần kiên định đó có một tầng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Tiểu Lục từ cho rằng hắn đã nhìn lầm rồi, vì sao hắn lại thấy tóc Vương gia đang biến sắc?

Màu sắc của ánh mắt Vương gia cũng đang trở nên quái dị?

Là bởi vì ánh mặt trời chiếu ngược, hay là.

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm cửa chính đỏ thẫm bị thiêu cháy.

Trong mắt lúc sáng lúc tối, bóng đen tầng tầng lớp lớp bao phủ trở lại.

Hắn từ từ thu hồi ánh mắt, xoay người sang chỗ khác từng bước từng bước rời đi.

Tiểu Lục từ theo sát ở sau, rời khỏi Âu Dương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Dây dưa 26

Trời mưa gió bên ngoài dường như hoàn toàn không thể nào xâm nhập tới chỗ này.

Ở chỗ này, chỉ có gió mát ẩm áp, có nước biếc mênh mông bát ngát.

Âu Dương Sùng Hoa dựa vào cây Lục Liễu, ngồi trên bờ cúi đầu trầm tư.

Đúng lúc, một đuôi cá chép nho nhỏ chợt từ trong nước nhô người ra vung vẩy cái đuôi với nàng rồi lên về trong nước.

Mùa hè rất nhanh sẽ qua đi, mùa thu sẽ lại đến.

Tất cả tất cả cũng sẽ kết thúc.

Âu Dương Thế gia bị diệt môn rồi, đây chính là sự kết thúc.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn xung quanh, mùa thu, lại sắp tới.

Thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh như có cái gì đuổi theo.

Từ trong hồ nước từ từ phản chiếu hình dạng của nàng, vẫn không chút nào thay đổi.

Không, cũng không phải là hoàn toàn không thay đổi, ít nhất kia lạc ấn anh hoa huyết ấn trên trán đã từng chút từng chút phai màu.

Tất cả đều sẽ kết thúc khi mùa thu tới thôi.

Tay ôm ngực, nhịp tim đập rõ ràng truyền vào lòng bàn tay, tựa như thò tay có thể kịp chạm đến .

Mặc Ngạo Đình thả tin tức nàng biến mất ra bên ngoài, thật ra thì, nàng cũng không biến mất.

Mà là bị giam lỏng ở chỗ này, nhìn toà đình viện hoa mỹ, nơi nơi cũng lộ ra vẻ xa hoa.

Nhưng, đối với Âu Dương Sùng Hoa mà nói, nơi này cũng chỉ là ái lỏng giam xinh đẹp.

Một lồng giam không cho nàng sự tự do.

Khẽ cử động hai chân, đôi lấy là tiếng vang chói tay của xích sắt.

Đúng vậy a.

Hiện tại, nàng càng sớm thoát ra.

Tay từ ngực từ từ dời xuống, đi tới bụng bằng phẳng.

Trên gương mặt trắng nõn của Âu Dương Sùng Hoa xuất hiện một nụ cười thần nhiên.

Bước chân vang lên, Âu Dương Sùng Hoa từ từ giãn hai hàng lông mày ra, nụ cười trên mặt càng rõ ràng hơn.

Coi như không quay đầu lại nàng cũng biết người đến là ai.

Trừ hấn ra, còn ai vào lồng giam vào lúc này?

Xa xa Mặc Ngạo Đình cũng đã thấy Âu Dương Sùng Hoa ngồi bên bờ hồ.

Bước chân của hấn cũng không chậm lại, mà là có ý nhanh hơn.

Giống như nói cho người ngồi ở đó biết, hấn tới.

Âu Dương Sùng Hoa quả nhiên không làm hấn thất vọng, khi hấn còn chưa đi tới thì nàng đã ngẩng đầu lên, nhìn hấn.

Mặc Ngạo Đình ngồi xuống bên cạnh nàng, theo thói quen ôm nàng vào lòng, bàn tay vuốt ve tóc của nàng, hỏi: "Sùng Hoa, đang nghĩ gì?"

Âu Dương Sùng Hoa hé mắt, thuận theo tựa vào ngực Mặc Ngạo Đình, trả lời: "Nghĩ hoàng thượng khi nào mới có thể cho Sùng Hoa rời đi."

Mặc Ngạo Đình nhú mày, ngang ngược nói: "Đến bây giờ nàng vẫn muốn đi?"

Cầm tay của nàng tăng thêm mấy phần sức lực.

Âu Dương Sùng Hoa nhếch môi, buồn cười tà tà liếc nhìn Mặc Ngạo Đình giận dữ, nói: "Vì sao lại không đi, ta chưa bao giờ muốn ở lại."

Lời nói vô tình mang theo sự phiền muộn và bất đắc dĩ.

"Người."

Mặc Ngạo Đình nhục chí, hấn tựa hồ càng lúc càng không cách nào giữ nàng lại, cho dù đã cầm xích sắt khoá khoá hai chân nàng lại, đã hủy diệt con đường để nàng rời khỏi.

"Hoàng thượng, người cảm thấy những con cá này, chúng vui vẻ sao?"

Âu Dương Sùng Hoa xoay người, chỉ vào con cá trong ao, hỏi.

"Ở chỗ này, chúng đương nhiên là vui vẻ."

Mặc Ngạo Đình không có bất kỳ chần chờ, cố chấp nói.

Khoé miệng Âu Dương Sùng Hoa giật giật, không nói thêm gì nữa, mà là liếm đôi môi.

Ánh mắt xẹt qua mấy cái đuôi của con cá trong ao lượn lượn có ít gợn sóng. Sóng nước trong hồ, rồi nhìn về phía xa.

Mặc Ngạo Đình nhìn Âu Dương Sùng Hoa lại bắt đầu trầm mặc, trong lòng hắn lại bắt đầu nóng như thiêu đốt, cơ hồ cháy rụi trái tim của hắn.

"Hắn cũng sớm đã đi biên quan rồi."

Tròng mắt đen của Mặc Ngạo Đình nhìn chăm chú trên người Âu Dương Sùng Hoa, nhìn đầu vai nhỏ yếu, khi nghe hắn nói, hơi run một cái.

Một động tác thật nhỏ này, giống như một lưỡi dao sắc bén, cứa vào lòng hắn.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn nơi xa xa, nở nụ cười thanh nhã, "Cuối cùng phải đi, sớm hay muộn vẫn phải đi."

Hai hàng lông mày của Mặc Ngạo Đình nhú lại, chột giống như là dây cung bị kéo căng, trong nháy mắt lạnh lẽo.

Hắn bỗng đứng tiến lên, đôi tay nắm đầu vai thật chặt, trầm giọng hỏi: "Nàng chấp nhận sao? Nàng thật đã buông xuống sao?"

"Không bỏ được thì có thể thế nào, chung quy là muốn để xuống, hoàng thượng không tha cho hắn, mà lòng của ta cũng đã sớm mất."

Âu Dương Sùng Hoa bình tĩnh giương mắt, nhìn cặp kia đen lúc sáng lúc tối biến chuyển.

Quá nhiều giãy giụa, quá nhiều nghi ngờ, hơn nữa là là sự phản hận.

"Coi như lòng của nàng chết rồi, nhưng chỉ cần nàng còn sống, trăm cũng sẽ không cho nàng tự do, đây đều là bản thân nàng tự tìm, Âu Dương Sùng Hoa."

Mặc Ngạo Đình bỏ tay xuống, đứng lên, mắt nhìn xuống Âu Dương Sùng Hoa ngồi trên ghế đá.

Âu Dương Sùng Hoa vén sợi tóc trên trán lên, trên mặt nàng vẫn là nụ cười thanh nhã, nàng không sợ hãi.

Bởi vì, nàng đã tìm thấy vật cần tìm.

Hiện tại, cũng chỉ đang đợi, thời khắc cuối cùng.

Xa xa, một thị vệ đi tới.

Thị vệ tiến lên quỳ xuống trước mặt Mặc Ngạo Đình.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ có thể tiếp tục nhìn xuống hồ nước.

Thị vệ tựa hồ nhích tới gần, hơn nữa nhỏ giọng nói cái gì bên tai Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình sau khi nghe xong, phát phát tay, thị vệ kia liền lui xuống.

Mặc Ngạo Đình đỡ Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, nói: "Gió lớn, vào nhà thôi."

Âu Dương Sùng Hoa gật đầu, lại nhìn một chút con cá vẫn chơi đùa ở trong ao chơi, xoay người, theo Mặc Ngạo Đình đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Dây dưa 27

Mỗi một ngày trôi qua, Cuộc sống Âu Dương Sùng Hoa hoàn toàn bình thường như trước đây.

Nàng vẫn luôn ngây ngô trong phòng, không có bước ra ngoài một bước.

Mỗi khi đêm khuya thì nàng sẽ ngồi gần cửa sổ, nhìn phòng ngủ cách đó không xa, khoảng không gian đen kịt, không biết đã bao lâu không có nhìn thấy nơi đó xuất hiện đèn đóm.

Biến ảo khôn lường trong ánh mắt, tựa như đang tìm cái gì, nhưng lúc nào cũng lại vắng vẻ trống không.

Tối nay, Âu Dương Sùng Hoa sớm để cho Ngân Tụ thay nàng rửa mặt, hơn nữa đổi lại một thân màu trắng la quần, tóc búi một kiểu tóc đơn giản, trên người còn có mùi hương nhàn nhạt. Từ khi ánh trăng treo giữa bầu trời đêm thì liền đứng ở cửa sổ, ngóng trông xa xa.

Trăng, treo lơ lửng thật cao, gió, nhẹ nhàng mà lướt qua.

Mặc Ngạo Đình dạo bước ở dưới ánh trăng, gió bất ngờ thổi lên, không kềm chế được cuốn những sợi tóc của hắn bay lượn hỗn độn.

Mây kiếm khóa chặt, trong ánh mắt thâm thúy kèm theo một tầng âm lãnh tan không được.

Hắn đưa mắt nhìn Đông viện ở xa xa trước mắt, mà bước chân của hắn tựa như nặng trĩu ngàn cân.

Ngay tại mới vừa rồi, hắn đã hạ thánh chỉ, lệnh Cửu vương gia Mặc Âm Trần mang theo thư hòa thân, đưa Đức Thanh công chúa Ngô Hạo Quốc trở về Ngô Hạo, hơn nữa lệnh Mặc Âm Trần trấn thủ biên quan dài hạn.

Cùng hôn sự Đức Thanh công chúa, cũng không cần hỏi kinh, cứ ở Ngô Hạo cử hành là được.

Tất cả đang phát triển giống như ý hắn muốn.

Nhưng, vì sao, hắn lại không có chút nào cảm giác thỏa mãn, thậm chí ngay cả một chút xíu vui sướng cũng không có.

Chỉ là vô tận hư không, gắt gao đang buộc chặt hắn.

Người đã đứng ở cửa Đông viện, nhưng giờ khắc này Mặc Ngạo Đình lại dừng bước, chân chừ không tiến vào.

Bên trong phòng, Âu Dương Sùng Hoa chính là tựa vào cửa sổ mà đứng, ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm giăng đầy sao sáng, rất lâu không có nhìn được bóng đêm đẹp như vậy.

Đêm canh ba bầu trời trơ trụi, trắng tựa như vẽ, cắt phá bầu trời mênh mông đánh rơi một chút bóng đen dày đặc.

Mặc Ngạo Đình vẫn luôn ở trong phòng ngủ tối đen, bỗng nhiên chuyển tới ánh đèn sáng loáng, ở dưới ngọn đèn dầu vàng nhạt, đó là bóng dáng lay động tựa vào cửa sổ, người dưới đèn chưa ngủ.

.....

Tựa như lại muốn đổ mưa, không khí trầm muộn đến khiến người sắp sửa hít thở không thông.

Âu Dương Sùng Hoa vẻ mặt bình tĩnh, ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn, khúc điệu lưu loát từ giữa ngón tay bật ra.

Trong phòng, có một người khác, vẻ mặt âm trầm khiến cho hắn mất đi tôn quý như trước, mang đi thần thái dữ tợn của hắn, liền nhìn Âu Dương Sùng Hoa ngồi ở trước cầm đàn, trầm mặc một hồi lâu, lạnh lùng ném qua một câu nói: "Người thật sự có thể làm được một người vô tâm không ham muốn."

Về mặt Âu Dương Sùng Hoa một mảnh thần thờ, dùng giọng điệu không sinh động chậm rãi nói: "Như vậy sẽ không biết đau, không biết khổ, có gì không tốt."

Trong con người Mặc Ngạo Đình xẹt qua một ít đám hoa lửa, quả nhiên không biết ôm trong lòng tâm tư gì, lạnh lùng nói: "Người chưa bao giờ nói qua một câu lời thật."

Âu Dương Sùng Hoa tao nhã đưa mắt, tựa như cảm thấy lời nói Mặc Ngạo Đình rất buồn cười, che miệng cười khẽ một tiếng, lại phát hiện cổ họng rất khô, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô nứt, một mồi mà nói: "Ta vốn vô tâm, tại sao nói thật?"

"Người. . . ." Sắc mặt Mặc Ngạo Đình vừa trầm xuống, tiếp theo lại xoay chuyển về mặt nở nụ cười, "Hôm nay, người cũng đừng mơ tưởng trở về."

"Vậy thì không trở về thôi."

Âu Dương Sùng Hoa vẫn là việc không liên quan đến mình, cái gì cũng không có sao cả.

"Âu Dương Sùng Hoa, ta thật sự muốn đem tâm can người moi ra xem một chút, rốt cuộc là nóng hay là lạnh." Mặc Ngạo Đình bước nhanh tiến lên, đến tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, vươn tay ra, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm đến da thịt lạnh như băng thì vội vàng rút trở về, hắn không hề nén được phần run rẩy: "Tại sao. Tại sao trầm làm nhiều như vậy, vẫn không cách nào lấy được lòng của người?"

Tay gắt gao siết chặt Âu Dương Sùng Hoa, trong miệng là từng tiếng chất vấn.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ là mặc cho người nọ cứ hỏi, phát tiết, nàng thùy chung vẫn không có cho bất kỳ đáp án.

Tự ái của người nam nhân vào thời khắc này, đã sớm không còn sót lại chút gì.

Hắn là nhất quốc chi quân, há lại cho người khác nắm bắt hắn làm một con cò.

Hơn nữa, còn là một con cò đồ bỏ.

Không lợi dụng nữa, liền vứt đi.

Mặc Ngao Đình tựa như một môi, một môi, hắn chậm chậm ngồi dậy, hiện ra chính là gương mặt của Âu Dương Sùng Hoa, trong con ngươi lạnh như băng, nàng là một khối băng, chỉ là một khối băng, trên mặt ngoại trừ lạnh cũng vẫn là lạnh.

Vậy mà, khi người vừa chạm tới, thì sẽ bị liên tiếp hòa tan ở trong khối băng lạnh lẽo kia.

"Cho dù trăm không chiếm được lòng của ngươi, nhưng ít nhất, trăm có thể chiếm được người của ngươi!"

Mặc Ngao Đình bị thương cười, hắn dùng quyền thế bản thân để đoạt được tất cả.

Âu Dương Sùng Hoa nhân nhật quét mắt nhìn hắn một cái, ngón tay thon dài, xẹt qua gáy lên dây đàn, sâu kín thờ dài một cái, nhưng vẫn không có nói ra một chữ.

Mặc Ngao Đình nhìn vào mắt của Âu Dương Sùng Hoa, lướt nhẹ qua một tia âm lãnh.

Ngoài trời gió nổi lên, mây đen cuộn cuộn trên mái hiên, bên ngoài tiếng gió nức nở nghẹn ngào xẹt qua cây Dương Liễu ở cửa phía tây, lá cây đong đưa rơi rụng trên đất.

Đêm khuya càng dày đặc.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ giãn ra chân mày đang cau lại, nắn đỏ nhỏ bé lượn lờ, bóng dáng trên mặt thoáng hiện một chút trắng xám, người khi đó cũng giống như vô vị tê nhạt.

Hai ngọn nến u ám lẫn trong bóng đêm, gió nhẹ, mây nặng, Dương Liễu tung bay theo gió.

"Ngươi muốn thế nào thì như thế đó thôi."

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa quay dời đi chỗ khác đi, nàng vô tâm, cho nên không cần.

Một khối thân xác, sớm hay muộn cũng sẽ thối nát, hóa thành một vũng máu.

Đến lúc đó sẽ còn ai vào đây quan tâm?

Còn có ai đến nhìn liếc mắt một cái?

Sẽ là người kia sao?

Cái người đã từng đứng dưới ánh trăng, nam tử duy nhất đặt nàng ở trong mắt, nam tử trong miệng chỉ lầm bầm muốn cưới nàng làm vợ.

Suy nghĩ đến sững sờ, nhưng tiếng cười không có liên quan lại được bật thốt lên.

Toàn thân Mặc Ngao Đình chấn động, nàng cười đây là vì ai?

Tình cảm nữ nhân này so với bất luận kẻ nào còn lạnh hơn, ở trong mắt của nàng có thể đã từng có người lưu lại?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Dây dưa 28

Tình cảm của nữ nhân này lạnh lùng hơn so với bất kỳ người nào, có ai từng tồn tại trong mắt nàng?

Hắn rất kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng, biết rõ bản thân mình bị lừa.

Biết rõ nàng chỉ vì đạt mục đích của mình, mà lợi dụng hắn.

Đề cho trong lòng hắn tràn đầy hận ý.

Hận nàng vô tình vô tâm

"Âm Trần."

Một câu nỉ non từ trong miệng Âu Dương Sùng Hoa thốt ra.

Tay Mặc Ngạo Đình giằng co giữa không trung, ánh mắt hắn trừng lớn, không dám tin nhìn người phía dưới.

Đột nhiên hắn mạnh mẽ nắm vạt áo trước của Âu Dương Sùng Hoa, muốn xé ra, xem bên trong rốt cuộc giấu cái gì.

"Ta hận nàng. Ta hận nàng. Âu Dương Sùng Hoa! !"

Hắn gào thét, hắn rất muốn đánh một cái lên người Âu Dương Sùng Hoa, hắn lại gào thét.

Cuối cùng, cũng không xuống tay, người càng thêm mềm nhũn nằm lên ngực của nàng, tay nửa muốn nửa không muốn đánh một cái lên người nàng. . . .

Mặc Ngạo Đình muốn kêu lại kêu không ra được, vô cùng tức giận, đem mặt lại gần mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Ánh lửa từ phía sau chập chồn chiếu lên bả vai run rẩy của hắn.

"Âm Trần."

Con mắt Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng, tâm càng lạnh hơn, nàng chỉ nằm an tĩnh, mặc cho nam nhân kia gào thét, mặc cho nam nhân kia ở trên người của nàng phát tiết tràn đầy hận ý, nàng đã sớm không nhìn thấy Mặc Ngạo Đình ở trước mắt.

Mặc Ngạo Đình từ từ ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, sợ run một hồi lâu, cổ họng bị nghẹn lại.

Run rẩy nhào qua ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, đem nàng ôm vào trong ngực, giống như đứa bé vô dụng khóc sút sùi: "Ta đều là vì nàng, đều là vì nàng. Sùng Hoa, nàng nhìn ta a, nhìn ta."

Âu Dương Sùng Hoa mỉm cười, trong thoáng chốc vừa quyến rũ lại vừa dữ tợn, lạnh lùng nói: "Ta chưa bao giờ nhìn người."

"Sùng Hoa." tay Mặc Ngạo Đình run rẩy, kinh hoàng che miệng của nàng "Ta biết rõ. Ta biết rõ. Đừng nói nữa."

"Thật đáng thương, thật đáng thương." Âu Dương Sùng Hoa lặng lẽ thở dài, thanh âm mềm mại giống chim én mê say trong mưa bụi, mà triền miên: "Mặc Ngạo Đình, người thật rất đáng thương."

"Đây đều là nàng cho ta, Âu Dương Sùng Hoa." Ánh sáng yếu ớt như lưỡi dao xuyên qua không khí đầy áp lực giữa hai người giống như sóng mắt dịu dàng của tình nhân trong bóng đêm, khiến lòng người giá lạnh.

Ngón tay thon dài, giữ chặt cổ Âu Dương Sùng Hoa.

"Chỉ cần ta dùng sức một chút, cái cổ sẽ gãy. Chỉ cần nàng chết, ta sẽ không đau khổ như vậy. Chỉ cần nàng chết."

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng mỉm cười, đẩy tay hắn ra: "Người không nữa."

Tay Mặc Ngạo Đình run lên, lại bỗng chốc tăng thêm sức lực, trên da thịt trắng nõn xuất hiện một dấu tay, đập vào hai mắt, trong không khí là một tiếng hít thở không thông, một tiếng hô hấp dồn dập.

Trông nết Âu Dương Sùng Hoa nhìn lên trên cổ tay, sắc mặt lại nhẹ nhàng như mây: "Người sẽ không nữa." Hơi thở dài một cái, "Người là vua một nước, cần gì phải làm khổ mình như thế?"

Về mặt Mặc Ngạo Đình ba phần oán, bảy phần hận: "Mặc Ngạo Đình ta đời này trừ nàng ra, không có bất kỳ nữ nhân nào vừa mắt ta."

"Tiếc là người sai lầm rồi." Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu, dịu dàng nàng nói, "Người không phải là đã tìm được."

Tay Mặc Ngạo Đình vẫn giữ chặt cổ Âu Dương Sùng Hoa, lực cũng đã giảm, lại tiến tới thân mật vùi ở cổ của nàng, từ từ nói: "Nàng khác với nàng ta, nàng ta cũng chỉ là thể thân của nàng, là thể thân của nàng. Cần gì chứ? Cần gì biết rõ là một vực sâu, còn phải nhảy vào, u mê một lần, thì đã sai rồi, chẳng lẽ, nàng còn muốn ta vẫn tiếp tục giả ngốc không biết gì. Nàng không phải người, không phải là người."

"Không phải, ta không phải."

Âu Dương Sùng Hoa nói tay vuốt ve sau lưng của Mặc Ngạo Đình, trong mắt dần dần nổi lên nhàn nhạt huyết sắc, nàng lên tiếng, mang theo một chút giễu cợt: "chỗ nào của ta còn là người?"

"Rít" một tiếng, tay Mặc Ngạo Đình bỗng chốc buông ra, nỗi đau trong lòng từ lâu đã khiến nỗi hận chuyển thành nỗi đau, lòng rất đau.

Hắn có thể đổi tất cả để có được nữ nhân này.

Đáng tiếc, ở trong mắt nàng không có hắn, chưa bao giờ!

Đồ kị với người có được nàng, rất đồ kị.

"Ta không quan tâm, không quan tâm, nàng nếu không phải là người rồi, vậy ta cùng với nàng, cùng với nàng thành ma, thành quỷ." Mặc Ngạo Đình giống nước lũ dâng cao: "Ta chỉ muốn nàng, chỉ cần nàng."

Thanh âm của hắn như ảo như mộng.

Ánh nến theo tiếng thờ dốc lung lay, bóng dáng run rẩy in trên màn gấm, thoáng như ngọn sóng.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ ngồi dậy, vén vài sợi tóc bị làm loạn lên.

Ánh nến vờn quanh bóng đêm, chiếu lên bóng dáng tái nhợt.

Ngón tay Mặc Ngạo Đình cắm sâu vào tóc mai, mặt nhăn lại, đã sớm mất đi thần thái.

Trong lúc suy sụp, thì ánh mắt đen vẫn ánh lên sự lạnh lẽo.

Khớp xương ngón tay hắn trắng bệch, không cần nói cũng biết là do hắn dùng sức.

Âu Dương Sùng Hoa giờ tay lên, nữ nhân trắng mịn thorn ngát, cánh tay mềm mại vòng lên, yêu mị giống như bạch xà, ôm lấy cổ Mặc Ngạo Đình.

Đôi môi đỏ mọng quyến rũ dán sát vào tai hắn, giọng nói nỉ non không nghe rõ lời.

"Sùng Hoa. Sùng Hoa."

Mặc Ngạo Đình run lên, vuốt ve gò má của nàng.

Chính là gương mặt này, khiến hắn hoảng hốt trong phút chốc, khó có thể tự kiềm chế.

Biết rõ là độc dược, vẫn vui vẻ chịu đựng, không muốn buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Dây dưa 29

Nắng sớm lấp lánh, trong phòng lạnh lẽo thanh tĩnh.

Ngân Tụ bụng chén thuốc đã sắc xong bước vào trong phòng, cúi đầu đi về phía giường của Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa mở mắt thật to, lại giống như vô thần mà nhìn chăm chăm vào màn lụa không gió mà bay.

Bên ngoài, mưa gió tựa hồ cũng bị hai tròng mắt đen vút bỏ đi.

"Tiểu thư uống thuốc."

Ngân Tụ để chén thuốc xuống, tiến lên, đỡ Âu Dương Sùng Hoa dậy.

Âu Dương Sùng Hoa giống như một pho tượng gỗ mất đi linh hồn, chỉ tùy ý Ngân Tụ cho nàng uống thuốc.

Nàng không biết khổ, không biết ngọt, không biết tỉnh, không biết ngủ.

Chỉ là mở to hai mắt, mê mang nhìn bốn phía.

"Tiểu thư, đều là Ngân Tụ không tốt, Ngân Tụ không có bảo vệ người tốt, hại tiểu thư hiện tại."

Ngân Tụ rơi nước mắt, vừa cho Âu Dương Sùng Hoa uống thuốc, vừa khóc lóc kể lể.

Âu Dương phủ đã không còn, kể từ khi hoàng thượng tới, tiểu thư liền trở nên si ngốc ngơ ngác.

Ngân Tụ không biết phải làm thế nào mới tốt.

Tiểu thư trừ những thang thuốc này, căn bản cũng không ăn cơm, cơ thể mỗi ngày càng gầy yếu đi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sợ tiểu thư sẽ chống đỡ không được bao lâu.

Đêm đó, cuối cùng khi hoàng thượng rời đi nàng còn nhớ rõ rất rõ ràng.

Giống như là bị một loại đá kích, khi nàng chạy vào trong phòng thì tiểu thư quần áo xóc xếch nằm ở trên giường.

Cái gì khác cũng không biết.

Chẳng lẽ là.

"Tiểu thư, nói cho Ngân Tụ, rốt cuộc hoàng thượng làm cái gì với người?"

Ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên chớp động một chút, tựa hồ có phản ứng với lời nói của Ngân Tụ.

Ngân Tụ thu vào trong mắt, càng thêm tin tưởng, nhất định là đêm đó hoàng thượng đối với Âu Dương Sùng Hoa làm cái gì.

Cho nên, Âu Dương Sùng Hoa mới có thể trở thành như vậy.

"Tiểu thư, Ngân Tụ biết tiểu thư đang suy nghĩ, cho dù Ngân Tụ không còn cái mạng này, cũng nhất định sẽ đi tìm Cửu vương gia, nếu Cửu vương gia biết."

Ngân Tụ nói xong, đáng tiếc nàng còn chưa kịp rời đi, liền bị Âu Dương Sùng Hoa bắt được tay.

Vốn là trong ánh mắt âm đạm, từ từ nổi lên một tầng sáng lấp lánh, Âu Dương Sùng Hoa vững vàng bắt được cổ tay Ngân Tụ, không lưu loát mà khàn khàn, nói: "Không được đi. Không được đi."

"Tiểu thư, rốt cuộc người chịu nói chuyện với Ngân Tụ sao?"

Ngân Tụ kinh ngạc nghe lời của Âu Dương Sùng Hoa, nước mắt nàng rơi xuống nhanh hơn nhiều hơn.

Âu Dương Sùng Hoa gần từng tiếng, nàng nghe vào trong tai rõ ràng, đồng thời trong lòng cũng nổi lên đau đớn.

"Tiểu thư, tại sao người phải hành hạ mình như vậy? Người rõ ràng là thích Cửu vương gia, tại sao không chịu nói rõ ràng đây? Trong lòng Cửu vương gia nhất định cũng nhớ tới tiểu thư, chỉ cần Ngân Tụ tìm được Cửu vương gia, lúc này hẳn nhất định có thể mạng tiểu thư rời đi a."

Ngân Tụ cảm ngược tay Âu Dương Sùng Hoa, nàng thật sự không hiểu, vì sao tiểu thư phải hành hạ mình như thế.

Tiểu thư căn bản cũng không thích hoàng thượng, là hoàng thượng giam lỏng tiểu thư.

Ngân Tụ so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ!

"Không cần đi, Ngân Tụ, đừng đi, biết không."

Âu Dương Sùng Hoa nắm chặt tay Ngân Tụ, nàng làm nhiều như vậy, cũng không phải là muốn để cho Mặc Âm Trần thấy tình hình nàng như bây giờ.

Không phải! ——

Ngân Tụ nhìn Âu Dương Sùng Hoa, thấy thần sắc kiên định trên mặt nàng, hiểu biết nói: "Dạ, Ngân Tụ không đi, vậy tiểu thư phải yêu quý thân thể của mình thật tốt mới được, người còn như vậy nữa, Ngân Tụ sợ người."

Âu Dương Sùng Hoa nghe lời nói của Ngân Tụ, cười, cười đến thanh nhả, lại mang theo một phần thỏa mãn, nàng nói: "Không có chuyện gì Ngân Tụ, ta sẽ không chết. Ta sẽ để bản thân sống thật khỏe."

Còn sống, chờ đợi hải tặc ra đời, còn sống, làm cho một trận bi kịch đã kéo dài ngàn năm, về lên một nét chấm phá.

Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không chết ——

"Phải, phải."

Ngân Tụ run môi, nước mắt xoay quanh tràn đầy trong hốc mắt.

Nàng ôm thật chặt lấy Âu Dương Sùng Hoa, không biết còn có thể nói cái gì.

Nhưng mà, ý niệm suy nghĩ trong lòng, cũng không có chút nào dao động.

Nàng muốn đi tìm Cửu vương gia ——

Hiện tại trừ Cửu vương gia, không còn ai khác có thể cứu tiểu thư.

Vì phu nhân, nàng nhất định phải giữ được mệnh tiểu thư.

.....

Màn đêm tiêu điều, liễu rủ quanh quần bờ hồ.

Ánh sáng quanh quần ánh trăng, bóng dáng từ từ mà đứng.

Âu Dương Sùng Hoa như một luồng u hồn đi ở ven bờ hồ, nàng không biết bản thân ra cửa phòng như thế nào.

Chỉ biết là, con đường này bản thân nhất định phải kiên trì tự mình mà đi.

Gió hơi lớn, thổi vào thân thể di chuyển run lẩy bẩy của nàng.

Bước chân rất nặng rất dài, cũng không nguyện ý dừng lại.

Không thể cứ tiếp tục ở lại chỗ này, nhất định phải rời đi, nha đầu Ngân Tụ kia, thật sự đi tìm Mặc Âm Trần rồi.

Nàng không thể để cho Mặc Âm Trần tìm được nàng ở chỗ này.

"Mặc Phi Lê, ta biết rõ ngươi ở đây, đi ra, mau đi ra."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn ánh trăng mờ mờ, bầu trời trên cao chiếu xuống bốn phía tĩnh lặng, nhỏ giọng kêu lên.

Bây giờ người có thể mang nàng đi, ngoại trừ Mặc Phi Lê, không có người thứ hai.

Quả nhiên, ngay tại dưới màn đêm một bóng dáng từ giữa ánh trăng chậm rãi đi đến, thân mình thon dài mê hoặc, xuất hiện ở trước mắt Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Mặc Phi Lê đứng thẳng ở phía trước, trên mặt tái nhợt, sâu kín nổi lên nụ cười, "Dẫn ta rời đi."

"Nhất định phải làm đến mức này sao? Tại sao không để cho ta."

Ánh mắt Mặc Phi Lê ngăm nhìn Âu Dương Sùng Hoa lung lay thoáng động, ngay cả đứng cũng khó khăn.

Một tia đau đớn xẹt qua đáy mắt.

"Đáp án, ngươi hẳn là rất rõ ràng, ta quyết không thể để cho hấn tìm được."

Âu Dương Sùng Hoa kiên cường chống đỡ thân thể, ánh mắt nàng không tránh không né, trực tiếp mà đối diện với đôi mắt tím long lánh dị thường.

"Đây chính là nguyên nhân ta trở về, đây chính là nguyên nhân ta kéo ngươi trở về."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Dây dưa 30

Âu Dương Sùng Hoa cố gắng đứng thẳng, ánh mắt nàng không tránh né, nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím long lánh dị thường.

"Đây chính là nguyên nhân ta trở về, đây chính là nguyên nhân người mang ta trở về."

Mạc Phi Lê tiến lên, đỡ thân thể Âu Dương Sùng Hoa.

Tay Âu Dương Sùng Hoa vịn cánh tay Mạc Phi Lê, nàng mỉm cười, "Như thế nào, chớ cử động mạnh, ta dẫn nàng trở về Mãn Nguyệt lâu."

"Mạc Phi Lê, cảm ơn người."

Âu Dương Sùng Hoa cố gắng đứng thẳng, đẩy tay Mạc Phi Lê ra.

"Cần gì khách khí với ta như vậy."

Khoé miệng Mạc Phi Lê nhếch lên, tay vẫn đỡ Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa rất mệt mỏi, cũng không đẩy Mạc Phi Lê ra nữa.

Mạc Phi Lê dìu Âu Dương Sùng Hoa, từ từ rời đi.

.....

Trăng lên cao, nơi nơi thấp đèn .

Từ Mộc Dương bụng bữa tối tiến vào, vừa vào viện đã thấy bóng dáng đứng nghiêm dưới ánh trăng, mắt hơi híp lại, hít một hơi thật sâu tiến vào, lại cười nói: "Sùng Hoa, người mau tới đây xem, tối nay nhà bếp chuẩn bị không ít đồ ngon."

Âu Dương Sùng Hoa miễn cưỡng quay mặt sang, nhìn Từ Mộc Dương, nói: "Ta không đói bụng, người để đó đi."

Từ Mộc Dương nhú lông mày, "Sùng hoa, người như vậy không được, mấy ngày nay người đều như vậy, luôn là nói mình không có khẩu vị, ta không muốn nghe nữa, ngoan nha, ăn một chút."

Từ Mộc Dương cầu khẩn khiến Âu Dương Sùng Hoa bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể đi tới, cũng không đi vài bước, ngực căng thẳng, người liền cúi xuống, nôn ra một trận.

Bụng trống rỗng, trong bụng cũng không có gì, nhưng cảm giác khó chịu cứ muốn nôn.

Từ Mộc Dương nhìn nóng nảy, vội vàng tiến lên, đỡ Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Sùng Hoa không sao chứ. Không được, ta đi bảo Trần Yên tìm Mạc Phi Lê tới đây."

"Không cần."

Âu Dương Sùng Hoa la lên.

Chân Từ Mộc Dương còn chưa rời đi, liền bị Âu Dương Sùng Hoa ngăn cản, hấn lo lắng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Tại sao? Sùng Hoa, người như vậy thân thể sẽ không chịu nổi."

Âu Dương Sùng Hoa đứng lên, loại cảm giác này tới nhanh mà đi cũng nhanh, nàng yếu đuối nở nụ cười, nói: "Không có chuyện gì, một hồi là tốt rồi, cần gì đi kinh động người khác."

"Sùng Hoa!"

Từ Mộc Dương lo lắng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng từ sau khi trở lại, thân thể vốn gầy yếu, nay mấy ngày liên tiếp lại ăn ít như vậy, thỉnh thoảng còn có thể nôn mửa, này.

"Được rồi Từ giáo sư, không phải nói bữa tối rất hợp khẩu vị của ta sao? Vào lúc này thật sự là vô ích, ngược lại có chút đối đối rồi."

Âu Dương Sùng Hoa gượng ép mà cười cười, an ủi Từ Mộc Dương.

Từ Mộc Dương vừa nghe Âu Dương Sùng Hoa muốn ăn cơm, lúc này mới nhẹ giọng, vội vàng tiến lên, đỡ nàng ngồi trước bàn đá ở trong đình, chỉ vào đồ ăn, nói: "Đúng vậy a, Sùng Hoa người mau thử một chút trứng muối cá, con cá này nghe nói là hôm nay mới vừa đưa tới, rất tươi."

Âu Dương Sùng Hoa ngửi mùi trứng muối cá, đột nhiên, cảm giác muốn nôn lại dâng lên.

Cảm thấy sắp trào ra khỏi cổ họng, chợt nuốt xuống, cố kiềm nén lại, nuốt ngược.

Sắc mặt lại tái nhợt, vì không để cho Từ Mộc Dương phát hiện, nàng lấy lụa gấp che miệng, che nửa gương mặt tái nhợt.

Thu, đã đến thu rồi, lá rụng nhẹ nhàng, gió mát mẻ.

Vẫn chỉ là thu, ngày lại lạnh thấu xương, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều trở nên vàng úa .

Một góc trong phòng trúc, kê một lò thuốc, bên trong nhà bài biện rất đơn giản, một bàn một cái ghế dựa, hai giường một tủ.

Giờ phút này gần cửa sổ có một người đang ngồi, ngón tay nhỏ nhắn chống cằm, trên vai khoác lụa trắng mỏng manh, cả người màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhợt tái nhợt, cả người cơ hồ muốn hoà vào trong tuyết trắng mịt mù.

Giờ phút này ánh mắt của nàng mang theo vẻ u sầu, đôi mắt cô đơn chỉ lẳng lặng nhìn về hư vô

Nàng liếm cánh môi, nghĩ những gì đã trải qua.

"Khụ khụ."

Một trận gió mát thổi đến, nàng không ngừng ho, cũng làm gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Đột nhiên, một chiếc áo choàng phủ lên người nàng, "Trời đã bắt đầu lạnh, ngươi không nên ngồi ở cửa sổ mà hứng gió."

Gương mặt tuần lẳng của Từ Mộc Dương hiện lên vẻ lo lắng.

"Ừm, Từ giáo sư."

Âu Dương Sùng Hoa mỉm cười nhìn Từ Mộc Dương.

Trong khoảng thời gian này, đều nhờ Từ Mộc Dương chăm sóc.

"Ngươi a, luôn là đáp ứng, nhưng chỉ cần không chú ý, sẽ quên, ngươi bây giờ coi như không để ý đến thân thể của mình, thì cũng phải nghĩ đến hài tử trong bụng chứ."

Từ Mộc Dương đưa nước canh tới, nói: "Mau thừa dịp còn nóng mà uống, ngươi xem ngươi bây giờ đã gầy thành cái dạng gì rồi."

Âu Dương Sùng Hoa thở dài, xoay người lại, "Ta biết rõ rồi, Từ giáo sư, mấy ngày này thật rất cảm ơn ngươi, nếu không phải là ngươi."

Nói xong, đưa tay muốn nhận bát canh trong tay của Từ Mộc Dương.

Hiện tại nàng cũng không phải chỉ có một người, trong bụng nàng đang chứa một tiểu sinh mệnh.

Bảo bối quý giá nhất của nàng, hài tử trong bụng, nàng nhất định sẽ bảo vệ thật tốt.

Hắn khoẻ không.

Thời gian nửa năm, mọi chuyện đã thay đổi.

Từ nửa năm trước trở lại Mãn Nguyệt lâu, sau khi xác nhận nàng mang thai, liền rời khỏi Mãn Nguyệt lâu, tới nơi này - một biệt viện yên tĩnh.

Lạc Thanh Lưu từ bên ngoài đi vào, thở dài nói: "Xem đi, uống xong canh cũng có thể ngủ người nửa ngày."

Âu Dương Sùng Hoa đang cầm chén canh, không nhúc nhích chỉ im lặng ngồi ở đó.

Cho đến khi thanh âm của Lạc Thanh Lưu vang lên, nàng mới không thể không thu hồi suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Dây dưa 31

Âu Dương Sùng Hoa cũng chỉ nâng chén canh, nhưng vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn tại chỗ đó.

Cho đến khi thanh âm Lạc Thanh Lưu vang lên, nàng mới không thể không thu hồi suy nghĩ.

"Thanh Lưu, người đã đến rồi."

Từ Mộc Dương nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, lại cười nói.

"Đúng vậy a. Tôi nhìn xem Sùng Hoa như thế nào."

Lạc Thanh Lưu tươi cười nhìn về phía Từ Mộc Dương, cuối cùng dừng lại ở trên người của Âu Dương Sùng Hoa.

Từ Mộc Dương thu hồi tầm mắt, tay giữ lấy bả vai Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, uống nhanh đi, nguội sẽ không tốt. Hơn nữa uống vào, nguội mới có thể có hơi sức, không phải sao?"

"Đúng vậy"

Âu Dương Sùng Hoa một mặt mỉm cười gật đầu.

"Nếu như nguội muốn ngồi lại một chút, thì ngồi xuống ở đây một lát đi."

Từ Mộc Dương ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Sùng Hoa.

"Thật sự có thể chứ?"

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu, hỏi.

"Có thể, bất quá bây giờ nguội uống hết nước canh trước đã."

Nhìn thấy ý cười trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn nà như hoa của nàng, tâm tình Từ Mộc Dương cũng tung bay theo.

Hắn biết bản thân bị Âu Dương Sùng Hoa hấp dẫn rất sâu nặng, một cái nhăn mày, một nụ cười, nhất cử nhất động của nàng cũng đều ảnh hưởng tới cõi lòng của hắn.

Đáng tiếc, Âu Dương Sùng Hoa chỉ xem hắn như bằng hữu, có lẽ ngay cả bằng hữu cũng không phải.

Nếu không phải như thế, vì sao cho tới bây giờ nàng còn gọi hắn là Từ giáo sư đây?

Từ Mộc Dương mặc dù cảm giác đành chịu, nhưng cũng biết được cho dù là bản thân cố gắng như thế nào, cũng vô lực để có được lòng của Âu Dương Sùng Hoa.

Nửa năm trước, Âu Dương Sùng Hoa trở lại Mãn Nguyệt lâu, người đã bắt đầu càng ngày càng tệ.

Luôn là ăn vào cái gì ói ra cái đó, thậm chí đến về sau còn không thể ăn uống.

Cuối cùng, được Mạc Phi Lê chẩn đoán bệnh, quả thật Âu Dương Sùng Hoa đã hoài thai.

Đối với thân thể Âu Dương Sùng Hoa khi đó mà nói, Mãn Nguyệt lâu cũng không phải là một nơi để tĩnh dưỡng.

Vì vậy, dưới sự an bài của Mạc Phi Lê và Lạc Thanh Lưu, đem Âu Dương Sùng Hoa đưa tới chỗ này.

Rừng Trúc này rất rất yên tĩnh, không nghe được mọi thứ ở bên ngoài, chỉ có chim tước ở trong rừng, sẽ thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu vui mừng.

Khoảng thời gian đó, cả người Âu Dương Sùng Hoa đều ở trong mơ mơ màng màng, là hai người Liễu Trần Yên và Từ Mộc Dương, cực nhọc cả ngày lẫn đêm bị hao tổn thân thể mà điều dưỡng cho nàng, chỉ là hiệu quả không như mong muốn, nguyên nhân dĩ nhiên cũng có một phần là Âu Dương Sùng Hoa không chịu phối hợp.

Dùng thuốc, ăn uống, ngủ nghỉ luôn luôn không noi theo quy củ, uống thuốc phải có người nhìn chăm chăm, mỗi bữa ăn chỉ ăn nửa chén cơm, giấc ngủ càng thêm rối tinh rối mù, mỗi lần sáng sớm Thanh nhi đến xem xét, thì sẽ phát hiện đệm chăn gấp lại trên giường nàng, căn bản là không có người nằm qua.

Mặc dù như thế, bọn họ vẫn dốc lòng chăm sóc nàng, chưa bao giờ bỏ mặc nàng.

Rốt cuộc vào hai tháng trước , Âu Dương Sùng Hoa có khởi sắc.

Giờ phút này nhìn nàng, Từ Mộc Dương có thể nhận thấy được buồn phiền của nàng, nàng cũng không vui vẻ, thậm chí còn bị thương, hẳn thật xúc động muốn đưa tay vuốt lên ưu phiền giữa lông mày của nàng, thay nàng chặn lại về u sầu ở trong lòng.

Nhưng hiểu rõ, bản thân hiện nay là làm không được, nàng sẽ không bởi vì hắn mà khôi phục sức sống, bởi vì hắn không phải người kia.

"Cám ơn ngươi, Mộc Dương. Cám ơn ngươi, Thanh Lưu. Cám ơn các ngươi, để cho ta còn sống."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn nước canh trong tay, chân thành nói với hai người phòng trong.

Từ Mộc Dương hết sức ân cần, hẳn vì nàng mà làm tất cả, Âu Dương Sùng Hoa cũng không phải là không biết, hắn là người tốt, còn là một nam nhân hòa nhã.

Cũng bởi vì là một người tốt, là một nam nhân hòa nhã, Âu Dương Sùng Hoa mới không thể làm tổn thương hắn, luôn luôn đối xử lạnh lùng, luôn luôn xem hắn làm như không thấy, có tai như điếc.

Từ giáo sư, chân tình của ngươi, Sùng Hoa chỉ có thể ghi ở trong lòng, nhưng không cách nào đáp lại.

Từ Mộc Dương và Lạc Thanh Lưu nhìn nhau cười một tiếng, Từ Mộc Dương tìm một vị trí ở bên cạnh của nàng ngồi xuống, "Đức Thanh công chúa đã trở về Ngô Hạo rồi."

Hắn giống như lờ đã mở miệng.

Con ngươi Âu Dương Sùng Hoa co rút lại căng thẳng, "Vậy sao."

"Thật, nghe nói là có thánh chỉ, lần này Đức Thanh công chúa trở về Ngô Hạo, chính là vì đem thư hòa thân giao về cho Ngô Hạo, còn có chuẩn bị."

"Vậy sao, vậy là tốt rồi. Rất tốt, Đức Thanh công chúa là một người tốt, người tốt thì nên nhận được đền đáp xứng đáng."

Âu Dương Sùng Hoa không ngừng lẩm nhẩm nói một mình, hai tay không tự chủ lỏng vào nhau nắm chặt.

Từ Mộc Dương nhìn nàng, trong lòng không nói ra được tư vị, hắn từ đầu đến cuối không có cách nào thay thế người kia, có lẽ trên đời này trừ người kia cũng không người nào khác có thể ảnh hưởng tâm tình của nàng.

"Nghe nói, Cừu vương gia sẽ đi cùng Đức Thanh công chúa, trở về Ngô Hạo, có lẽ, sẽ không trở lại nữa."

"Rốt cuộc phải đi. Đây không phải là rất tốt sao."

Âu Dương Sùng Hoa u ám cười một tiếng, nàng quay mặt đi chỗ khác đi, tiếp tục yên lặng.

Từ Mộc Dương và Lạc Thanh Lưu đưa mắt nhìn lẫn nhau, Từ Mộc Dương cẩn thận từng li từng tí mà liếc nhìn nàng, cố gắng đem tất cả biến hóa trên mặt Âu Dương Sùng Hoa đều thấy rõ ở trong mắt.

Lạc Thanh Lưu đi lên, nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, ngươi thật sự có thể buông xuống sao?"

Âu Dương Sùng Hoa quay mặt sang, nhìn về phía Lạc Thanh Lưu, có chút ngoài ý muốn, "Lời này ta không nghĩ tới là sẽ từ trong miệng của Thanh Lưu nói ra."

"Thật bất ngờ sao, với ta mà nói có lẽ thật sự không thích hợp." Lạc Thanh Lưu cười, nàng vỗ vỗ mu bàn tay Âu Dương Sùng Hoa, "Có một số việc, thật sự rất khó nói, con người cũng phải thay đổi chứ sao."

"Thật sự có thể cứ quên như vậy sao? Lần này hắn đi, có lẽ đời này cũng sẽ không trở lại."

Âu Dương Sùng Hoa chuyển qua ánh mắt, nhìn về phía Từ Mộc Dương, nàng vẫn luôn dốc sức nhẫn nại, chờ đợi chính là cái kết quả này.

Hôm nay, đã nhìn thấy thành công.

Sao có thể buông tha!

"Người nợ với ta quan hệ thế nào cũng không có, năm đó hắn vì quyền lợi rồi bỏ ta. Ngày nay hắn trở thành Phò mã Ngô Hạo, hết thảy đều đã trở thành kết cục đã định. Không cần thiết dính dáng đến ta nữa."

"Thật sự?"

Lòng Âu Dương Sùng Hoa như bị đâm một nhát, hai đường lông mày thanh tú gắt gao nhú chặt, "Từ Mộc Dương, nếu ngươi còn nói những lời này nữa, về sau ngươi cũng không cần tới."

Dứt lời, nàng xoay mặt nhìn sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Dây dưa 32

Lạc Thanh Lư thấy Âu Dương Sùng Hoa tức giận, vội xoa dịu không khí, nói: "Sùng Hoa, thân thể ngươi bây giờ vốn đã không tốt, dù sao cũng phải có người chăm sóc. Ngươi không muốn Mộc Dương ở đây, chẳng lẽ là muốn để cho ta đi mời người kia đến?"

Âu Dương Sùng Hoa không nói, chỉ là quay mặt đi.

Từ Mộc Dương nhìn Âu Dương Sùng Hoa, lại nhìn sang Lạc Thanh Lư.

Hắn đương nhiên hiểu rõ, người nọ trong miệng Lạc Thanh Lư là ai.

Người này, Âu Dương Sùng Hoa dường như cực kỳ kiêng kỵ.

Từ Mộc Dương đứng lên, nói: "Không cần Thanh Lư, ta sẽ quay lại, cho dù Sùng Hoa đuổi ta đi ra ngoài, ta vẫn sẽ trở lại."

Dứt lời, Từ Mộc Dương sai bước đi tới hướng cửa.

Lạc Thanh Lư đứng lên, đuổi theo mấy bước, "Mộc Dương, Mộc Dương đừng đi a."

Từ Mộc Dương lại tựa như không có nghe lọt vào trong tai, thẳng một mạch đi ra khỏi cửa phòng.

Lạc Thanh Lư cúi đầu xuống, nhìn Âu Dương Sùng Hoa vẫn đang quay xoay mặt đi.

Hai người này thật đúng là một đầu đá, một đầu gỗ, ai cũng không đem lời nói trong lòng, nói ra khỏi miệng.

Chỉ là suy đoán, gặp mặt lại không ai nhường ai.

"Khụ khụ."

Âu Dương Sùng Hoa vừa đứng dậy, vừa ho khan.

Lạc Thanh Lư vội vàng xoay người, đi đến trước người của Âu Dương Sùng Hoa, đỡ lấy tay nàng, nói: "Sùng Hoa, ngươi cũng thiệt là, Mộc Dương lại không làm gì sai, ngươi cần gì đuổi hắn đi như vậy."

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, ngắm nhìn Lạc Thanh Lư, miễn cưỡng giật giật khóe miệng, nói: "Cũng là bởi vì hắn không có làm gì sai, cho nên ta mới càng không muốn để cho hắn đem tâm tư đặt trên người của ta. Hắn không biết, nhưng ngươi còn không rõ ràng sao? Thanh Lư, ta đã làm gì, so bất luận kẻ nào ngươi là hiểu nhất."

Lạc Thanh Lư nghe lời nói Âu Dương Sùng Hoa, cũng không biết còn có thể nói cái gì.

Nàng chậm rãi ngồi ở trên mép giường, nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Vậy ngươi định làm như thế nào, cứ tiếp tục như vậy sao."

Âu Dương Sùng Hoa cúi đầu thấp xuống, "Ta muốn lúc này rời khỏi đây."

"Lúc này rời khỏi đây?"

Lạc Thanh Lư bỗng chốc căng lớn mắt, không dám tin nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Phải, ta cần phải rời đi, Thanh Lư, ta nhờ ngươi giúp ta mang Ngân Tụ đi ra."

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, ánh mắt của nàng quanh quẩn nhận nhặt một lớp sương mỏng.

"Biết ngươi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe ngươi nhờ vả người khác."

Lạc Thanh Lư giật giật khóe miệng, như có chút ngoài ý muốn, vừa tựa như có chút mừng rỡ.

"Ta chỉ là hy vọng, lúc đi, không còn gì tiếc nuối."

Âu Dương Sùng Hoa nhàn nhạt nở nụ cười.

"Nếu ngươi thật sự quyết định như vậy, vậy được rồi. Ta nhất định sẽ giúp ngươi, thật không cần nói với Mộc Dương sao?"

Lạc Thanh Lưu nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng mơ hồ vẫn là không bỏ được cái nữ nhân quật cường này.

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: "Không cần nói cho bất luận kẻ nào." Nói đến đây, nàng giống như là nghĩ tới điều gì, "Chỉ là, người nọ nhất định vẫn sẽ biết. Nhưng mà cũng tốt, ít nhất cũng có thể rời khỏi cái nơi thị phi này."

"Ta cũng quản không được nhiều như vậy, vậy Mãn Nguyệt lâu, ngươi rút cuộc là có tính toán gì?"

Hai mắt Lạc Thanh Lưu nhẹ chớp một cái, thật ra thì nàng cũng coi như là cùng phạm tội đi.

Âu Dương Sùng Hoa làm tất cả, nàng đều đứng một bên nhìn, giúp đỡ tới cùng.

Nếu như Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy tất cả những thứ này nàng đều phải một mình gánh vác, thì nàng cũng là đồng lõa, có phải cũng có thể có điều bày tỏ hay không?

"Mãn Nguyệt lâu là tâm huyết của ngươi, không cần thiết vì ta mà làm bất kỳ thay đổi nào, cái thân phận lâu chủ này, vẫn là không thích hợp với ta."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Lạc Thanh Lưu, thật ra thì đến nay đối với Lạc Thanh nàng đúng là có chút tò mò.

Nàng rút cuộc là người như thế nào.

Vì sao, thật giống như chuyện gì cũng không gạt được nàng, mà nàng luôn sẽ làm bạn ở bên cạnh mình.

Trước kia, đã từng cho rằng Lạc Thanh Lưu giúp đỡ bản thân, bất quá cũng chỉ là ham danh lợi quyền thế.

Nhưng, trải qua trong khoảng thời gian tiếp xúc này, cái suy nghĩ đó càng ngày càng dao động.

Lạc Thanh Lưu không phải là hạng người đó.

Vậy là cái gì đây.

"Thanh Lưu."

"Cái gì cũng đừng hỏi, cũng cái gì cũng không cần nói, ta là người như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là, ngươi biết mình đang làm cái gì, muốn bảo vệ cái gì. Sùng Hoa, đừng làm cho bản thân phải hối hận. Con người lúc còn sống, chẳng qua ngắn ngủn chỉ mấy chục năm, căn bản cũng không có thời gian dư thừa, cho ngươi đi tiêu xài."

Lạc Thanh Lưu nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, lần đầu tiên trong nắm của nàng, gương sáng như nước, không nhiễm hạt bụi.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn Lạc Thanh Lưu, lời nói này khiến cho nàng rút cuộc hiện ra một chút tuệ tâm (cách gọi của Đạo Phật, chỉ lòng linh ngộ được chân lý), cười, "Ta hiểu, ta sẽ không suy nghĩ tiếp, cũng sẽ không đi chấp nhất mọi thứ nữa. Hiện tại ta cũng đã có được một bảo bối như mong muốn, sẽ không để cho bản thân ở trong thù hận đần độn sống qua ngày. Thanh Lưu, thật cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi."

"Ngươi trước nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta sẽ đưa Ngân Tự tới."

Lạc Thanh Lưu nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay Âu Dương Sùng Hoa, cần nói đã nói xong, nàng bây giờ nên phải buông tay.

Âu Dương Sùng Hoa nhất định có đường cần phải đi của mình, mà nàng cũng không cách nào làm bạn ở bên cạnh nàng nữa rồi.

Mãn Nguyệt lâu là tâm huyết của nàng, nàng không thể nào dứt bỏ.

"Àn."

Âu Dương Sùng Hoa gật đầu, chuyện Lạc Thanh Lưu đáp ứng, chưa bao giờ để cho nàng thất vọng.

Cho nên, Ngân Tự nhất định có thể bình an đến trước mặt của nàng.

Nàng nhìn gian phòng trúc thanh tịnh đẹp đẽ này, nàng thật sự rất yêu thích nó, nhưng bây giờ nàng lại không thể không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Dây dưa 33

Tiếng gà gáy rạng đông, ánh mặt trời bắt đầu nhô lên bị sương mù bao phủ, tuy có chút nắng, nhưng vẫn lộ ra nhè nhẹ ý lạnh.

Hai bóng dáng gấp gấp lần lượt rời khỏi mảnh rừng trúc vẫn đứng ngao nghể ở thế gian, mượn sương mù sáng sớm biến mất không thấy.

Cách đó không xa, có một nam tử thân hình thon gầy, khuôn mặt cứng nhắc như đá, bàn tay ở trong tay áo hồi hộp nắm chặt lại.

Ở bên cạnh nam tử còn có một vị thiếu niên đứng, ghé mắt nhìn nam tử, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Nàng còn sống, còn sống.

Mặt không còn chút máu, khuôn mặt sau khi khiếp sợ quá mức từ từ khôi phục nhân khí.

Khỏe miệng và giữa lông mày nổi lên ý cười, đáng vẻ tươi cười dường như đã cách mấy đời, cho thấy hán đối với nữ tử đột nhiên xuất hiện này có bao nhiêu vui mừng và nóng vội.

Màu sắc hai mắt có hồn khác hẳn, nhưng thân thể lại quá mức suy yếu khiến cho hán khụy xuống phân nửa, hán thở hổn hển, máu toàn thân nhanh chóng bắt đầu lưu động.

Nàng còn sống, Sùng Hoa của hán còn sống, sống ở nơi mà hán có thể chạm tay đến!

Hán nhìn người phía trước sắp biến mất, hay tay nắm thật chặt thành quyền, hốc mắt ửng hồng, thật lâu mới để cho hô hấp thông thuận trở lại.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ mãi không xuất hiện ở trước mặt của hán.

Vốn tưởng rằng lòng của hán đối với nàng sớm đã hết hy vọng.

Vốn tưởng rằng hán.

Nhưng, sau khi biết được tin tức nàng còn sống, vẫn là không cách nào khống chế bước chân của bản thân.

Khi nhìn thấy nàng lần nữa thì máu toàn thân vẫn là không cách nào khắc chế sôi trào.

Sùng Hoa, ta biết, đời này cũng không thể buông tay ra.

Cho dù trong lòng nàng không có ta, cũng không ngại.

Chỉ cần có nàng ở bên cạnh, chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta!

"Vương gia."

"Lần này ngươi làm rất tốt, Lục tử."

Mặc Âm Trần đứng lên, tay khoác lên vai Tiểu Lục tử, thần khí hai mắt đã sớm khôi phục đen đậm, trong mắt hiếm thấy được vui sướng.

"Vương gia, nô tài chỉ là làm việc theo phân phó của người, nửa năm trôi qua này, nô tài không dám có nửa phần buông lỏng."

Tiểu Lục tử cúi đầu, hán biết chủ tử vẫn luôn không bỏ được Âu Dương Sùng Hoa.

Nửa năm qua tuy rằng chủ tử không có làm ra bất kỳ biểu hiện gì, nhưng mà hán bầu bạn ở bên cạnh chủ tử lâu như vậy, ít nhiều cũng suy đoán ra được cái gì đó.

Âu Dương Sùng Hoa quan trọng đối với chủ tử, sợ rằng đã sớm vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Nửa năm qua, chủ tử không có một ngày ngủ được yên ổn, ăn được vui vẻ.

Chuyện đáng được vui mừng, cũng không thể khiến cho nở ra nụ cười.

Đây tất cả, cũng chỉ là bởi vì người nọ biến mất.

Tin đồn người nọ đã chết, nhưng mà không có ai nhìn thấy qua thi thể của người nọ.

Cho nên, còn có hi vọng.

Trải qua nửa năm vẫn không ngừng nỗ lực, rốt cuộc tìm được nàng.

"Ta không muốn để bất luận kẻ nào biết, nàng còn sống."

Mặc Âm Trần nhìn bóng dáng của nàng dần dần biến mất hẳn ở trong rừng.

"Vậy ý của vương gia là?"

Tiểu Lục từ cau mày, hẳn có chút không hiểu.

"Ta muốn người đưa nàng an toàn mang tới trước mặt của ta, nhưng mà không được để bất luận kẻ nào biết nàng còn sống, có hiểu không?"

Mặc Âm Trần liếc mắt, ngó nhìn Tiểu Lục từ.

Tiểu Lục từ nghe được mơ mơ màng màng, nhưng ở trong con người đen bóng mà sắc bén, giống như là đã thấy được cái gì gọi ý, nói: "Dạ, nô tài hiểu rõ, nô tài nhất định sẽ y theo Vương gia căn dặn mà làm."

Sùng Hoa, lúc gặp nhau, trên mặt nàng không biết sẽ có loại vẻ mặt gì đây?

Đang mong đợi, đang mong đợi cái giây phút được gặp lại nhau.

Nửa năm, nàng biến mất nửa năm, cuối cùng lại sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Như vậy đã đủ!

Điều gì khác cũng không còn quan trọng.

"Vương gia, nô tài còn có một chuyện muốn báo cáo với người."

Tiểu Lục từ có chút do dự, ánh mắt lóe lên.

"Chuyện gì?"

Ánh mắt Mặc Âm Trần xoay chuyển nhìn về phía Tiểu Lục từ.

"Cái đó. Cái đó Sùng Hoa cô nương. Có thể đã mang thai."

Tiểu Lục từ chần chừ, cuối cùng vẫn là nói ra suy đoán của hắn.

"Cái gì?" Mặc Âm Trần kinh ngạc nhìn Tiểu Lục từ. "Người nói, Sùng Hoa mang thai?"

"Nô tài cũng chỉ là suy đoán, về phần có phải hay không, còn chưa có chứng thật."

Tiểu Lục từ nói xong cúi đầu.

"Vậy."

Đứa nhỏ kia sẽ là của hắn sao?

Mặc Âm Trần bỗng nhiên trở nên mờ mịt đứng lên, là đêm đó sao?

Nhưng chỉ có một đêm.

Hay là.

Tiểu Lục từ đứng ở bên cạnh, nhìn về mặt nghiêng của Mặc Âm Trần, trên mặt dường như thoáng hiện qua vô số thần tình phức tạp.

Chủ tử khi nào đã có nhiều vẻ mặt như vậy?

.....

Âu Dương Sùng Hoa không làm kinh động bất luận kẻ nào, dẫn theo Ngân Tụ rời khỏi rừng trúc.

Lạc Thanh Lưu quả nhiên không khiến cho nàng thất vọng, chỉ ngắn ngủi hai ngày Ngân Tụ liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngân Tụ mặc dù cảm giác nghi ngờ, nhưng giây phút khi nàng nhìn thấy Âu Dương Sùng Hoa, thì cái gì cũng cũng không còn quan tâm.

Chỉ là ưu thương xa cách và vui sướng, tất cả đều tuôn trào ra.

Đêm hôm đó, nàng khóc đến trời đất đảo lộn, thậm chí quên cả bản thân lúc nào thì đi ngủ.

Chỉ là khi tỉnh lại đã thấy tiểu thư đang ở bên cạnh.

Âu Dương phủ đã không còn, nói là lão gia phu nhân đều chết hết, vậy nàng ngoài tiểu thư ra, không còn chỗ nào có thể đi.

Nàng muốn đi theo tiểu thư, chăm sóc tiểu thư, hơn nữa tiểu thư bây giờ đang mang thai.

Nàng lại càng phải thay thế phu nhân chăm sóc tiểu thư.

Âu Dương Sùng Hoa nhìn rừng trúc càng ngày càng xa, lần này rời đi, có lẽ nàng cũng không có cơ hội trở lại nữa.

Nhưng mà, như vậy cũng tốt, cứ để cho cái rừng trúc này trở thành nắm mồ của Âu Dương Sùng Hoa nàng, từ nay về sau, nàng cũng có thể chết được cái tâm kia.

Người nọ cũng sắp đi Ngô Hạo rồi.

Âu Dương Sùng Hoa ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía Ngân Tụ bên cạnh.

Nàng sẽ sinh sống thật tốt, nàng nhất định phải sinh sống thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Sĩ Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Giam cầm 1

Nàng cũng không cô độc, bởi vì nàng có hài tử, có Ngân Tụ.

"Tiểu thư, chúng ta thật sự cứ đi như vậy sao?"

Ngân Tụ nhìn lại cửa thành từ từ xa dần.

"Ngân Tụ, từ nay về sau, chỉ có ta với ngươi, còn có hài tử trong bụng, mộng đã tỉnh rồi, sẽ không bàng hoàng nữa."

Âu Dương Sùng Hoa sâu xa nói xong, tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng, ở nơi nào có toàn bộ hy vọng của nàng.

Ngân Tụ nín thính, nàng cũng không biết đi như vậy, là sai hay đúng, nhưng mà duy nhất có thể khẳng định chính là, nàng không muốn rời khỏi tiểu thư, nàng muốn đi theo nàng.

Giữa ánh sáng bình minh nhợt nhạt, trong lúc lơ đãng, nàng dường như thấy được bóng dáng của người nào đó.

Có điều, nàng lại nhìn không rõ lắm khuôn mặt của người đó, nhưng một luồng hơi thở quen thuộc lượn quanh mà đến, trái tim của nàng lại không nghe sai khiến nổi lên kinh hoàng.

Là hần sao?

Sẽ là hần sao?

Thoáng vụt qua thật sự rất giống người nọ, nhưng ở trong giây lát lại cảm thấy không giống.

Âu Dương Sùng Hoa nháy mắt suy nghĩ rối loạn.

Không, nàng không cần nhìn thấy hần, nàng kiếp này cũng không cần nhìn thấy hần, không cần!

Thật vất vả mới vứt bỏ qua hết tất cả, không muốn bởi vì sự xuất hiện của hần mà thu hồi.

Âu Dương Sùng Hoa muốn lôi kéo Ngân Tụ chạy đi, nhưng hai chân lại đóng chặt trên mặt đất, dù cất bước cũng khó khăn, chỉ có thể mặc cho tim mình đập rộn lên, tro mắt nhìn chăm chăm người từng bước đến gần nàng!

Khi người nọ rút cuộc xuất hiện rõ ràng ở trước mặt hai người thì mi mắt Âu Dương Sùng Hoa đang tròn tròn dần dần thu hẹp, đáy lòng tràn ra mênh

mộng cảm xúc không hiểu rốt cuộc là tư vị gì.

Là được như mong muốn thử nhẹ một hơi, hay là bất chợt mất mát thất vọng?

Chậm rãi buông lỏng ra tay nắm chặt Ngân Tụ, Âu Dương Sùng Hoa lại phát hiện bản thân nặn không ra nổi nụ cười với người đến trước mặt: "Mộc Dương."

"Sùng Hoa, ngươi muốn cứ đi như vậy sao?" Từ Mộc Dương nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của nàng, vì bản thân dọa nàng sợ mà biểu lộ ra áy náy, "Dọa đến ngươi sao?"

"Mộc Dương, không cần ngăn cản ta, coi như lần này đi không thành, vẫn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba."

Âu Dương Sùng Hoa xoay mặt qua chỗ khác, nói.

"Ta biết."

Từ Mộc Dương cười khổ.

"Vậy ngươi là."

Âu Dương Sùng Hoa mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về phía Từ Mộc Dương.

"Tìm được chỗ ở, nhớ cho ta biết." Từ Mộc Dương đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve lên tóc của Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, bất kể ngươi ở nơi nào, ít nhất phải cho ta biết."

"Mộc Dương."

Âu Dương Sùng Hoa không biết còn có thể nói gì.

Ngân Tụ càng thêm nhịn không được nước mắt tàn sát bờ bãi, nước nở khóc lên.

"Được rồi, cái gì cũng không cần nói, thừa dịp trời vừa sáng, đi nhanh đi." Từ Mộc Dương vỗ vỗ bờ vai Âu Dương Sùng Hoa, xoay người sang chỗ khác.

Hắn ngẩng đầu lên, lại cười nói: "Sùng Hoa, nhớ kỹ, lúc muốn khóc, hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thì sẽ không rơi lệ."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn bóng lưng cao lớn, hốc mắt run bần bật, không cảm nhận được là nước mắt.

Nhưng lại cảm thấy có vật gì đó đang tràn lan, nàng ngẩng đầu lên, dùng sức gật gật đầu, nước nở nói: "Ta sẽ nhớ kỹ, Mộc Dương."

Dứt lời, kéo tay Ngân Tụ, xoay người, bước nhanh đi lên phía trước.

Ngân Tụ cẩn thận từng bước đi, nước mắt chảy xuôi, bất quá hai chân bước cũng không dám có chậm chạp chút nào, sợ sẽ bị Âu Dương Sùng Hoa vứt bỏ.

Nhìn bóng dáng ngày càng xa cách bọn họ, nàng rốt cuộc đè nén không được nữa khóc lên tiếng.

Âu Dương Sùng Hoa siết thật chặt tay Ngân Tụ, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

"Ngân Tụ ngẩng đầu lên, như vậy nước mắt sẽ không rơi xuống nữa, nhớ kỹ lời Từ đại ca của ngươi nói."

"Àn."

Ngân Tụ nước nở gật đầu, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, tất cả sương mù đều trở nên mờ lung.

.....

Vận mệnh luôn thích ngoài dự đoán mọi người, Âu Dương Sùng Hoa cũng không có tiêu sái mà tiếp tục đi giống như nàng mong muốn.

Tai họa bất ngờ, nàng bây giờ đúng là hình dung tốt nhất.

Tuy rằng hiện tại hối hận đã muộn.

Ngồi ở trong phòng mùi hương nồng đậm tràn đầy lượn quanh, nhìn trên xiềng xích tay chân, nàng ngoại trừ cười khổ vẫn là cười khổ.

"Tiểu thư, hiện tại chúng ta phải làm gì?"

Ngân Tụ kéo lê xiềng xích thật dài, đi tới phía trước cửa sổ, chỉ tiếc cửa sổ bị phong kín, đừng nói là đẩy ra, chỉ là một tia ánh mặt trời cũng không thể

xuyên vào.

"Nhất định sẽ có người đến."

Âu Dương Sùng Hoa tin tưởng, lần này bị cướp, nhất định là có người cố ý sắp đặt.

Mặc dù nàng đang mang thai, nhưng những sơn tặc bấy bọ thông thường này, vẫn không đến mức để cho nàng bó tay hết cách.

Những người đó từng người một che mặt không nói chuyện, cộng thêm thân thủ đó, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Có thể một lần tập nhiều Võ Lâm Cao Thủ như vậy, sao lại là bình thường người.

"Chẳng lẽ tiểu thư đã đoán được là ai rồi sao?"

Ngân Tự đi trở về đến trước người của Âu Dương Sùng Hoa, nàng đứng thẳng khó khăn, không biết tại sao cứ như vậy bị người bắt lấy.

Hơn nữa còn mang đến cái nơi lại là thanh lâu kỹ viện không đứng đắn.

Thật không biết cái người trước đó bắt bọn họ đến, rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Sống ở đâu thì yên ở đấy, hiện tại chúng ta tự rối loạn thì lại càng không tốt."

Không phải Âu Dương Sùng Hoa chưa có nghĩ qua là người phương nào, nhưng nàng lại không muốn có bất kỳ đáp án gì.

Càng nghĩ đến nhiều, sẽ càng làm nàng bất an.

Nếu như.

Nếu như quả thật là hấn, nàng phải nên như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Giam cầm 2

Cửu Vương Phủ

Tiểu Lục tử khom người, vội vã đi vào trong phòng Mặc Âm Trần, đến trước người của hấn, nói: "Vương gia, mọi chuyện đều làm thỏa đáng, người hiện tại đang ở trong Minh Diễm lâu."

Mặc Âm Trần buông ra tập tin trong tay, nâng lên lông mày, mắt đen khảm khoản liếc qua khuôn mặt của Tiểu Lục tử, dừng lại trên ánh nến cách đó không xa, "Đang ở Minh Diễm lâu sao."

Tiểu Lục tử hạ xuống ánh mắt, "Nô tài tìm hiểu rất lâu rồi, hoa khôi Thiên Kỳ của Minh Diễm lâu, cùng với dung mạo Sùng Hoa tiểu thư có bảy tám phần tương tự."

"Vậy thì dựa theo ý nghĩ của ngươi làm đi."

Mặc Âm Trần ngoái đầu lại nhìn về phía Tiểu Lục tử, dường như lần đầu tiên nhìn thẳng Tiểu Lục tử như thế.

Tiểu Lục tử bị ánh mắt này của Mặc Âm Trần nhìn đến có chút hốt hoảng, cúi đầu, nói: "Nô tài tất cả đều là dựa theo ý tứ Vương gia, nô tài."

"Được rồi, đối với ngươi ta còn lo lắng sao."

Thấy bộ dạng ử rử của Tiểu Lục tử, Mặc Âm Trần giật giật khóe miệng.

Tiểu Lục tử từ nhỏ đã đi theo khi bên cạnh hấn, nếu mà ngay cả hấn cũng có chuyện giấu giếm mình.

Vậy có lẽ Mặc Âm Trần hấn quả nhiên làm người không thỏa đáng rồi, mới có thể làm cho người bên cạnh, từng người một rời đi mình, ruồng bỏ mình.

Tiểu Lục tử thoáng giương mắt, ánh mắt dừng lại ở giữa hai hàng lông mày nhú lại của Mặc Âm Trần.

Vương gia lại ngăn người, đúng lúc nghĩ đến cái gì, muốn làm cái gì, thì lúc nào cũng dừng.

Tiểu Lục từ mê mang

Hắn quả thật không hiểu, nhưng mà hắn biết, Vương gia đối với người nọ là thật.

Nhưng vì sao phải làm như vậy đây?

Chính là.

Vương gia vì sao không muốn xuất hiện ở trước mặt người nọ, nhất định phải lén lút đưa người nọ mang đến trước người như vậy?

Tình tình ái ái, xem ra Tiểu Lục từ quả thật không hiểu a.

Mặc Âm Trần cúi đầu, phát hiện lòng bàn tay mình đúng là đang phát run.

Tâm cũng sít sao co rút lại, hắn thậm chí còn có thể nhớ tới giây phút nhìn thấy được Âu Dương Sùng Hoa, bản thân nóng lòng như thế nào, bất an như thế nào, lại càng ân hận như thế nào.

Chưa bao giờ có hốt hoảng, chưa bao giờ có bất lực, vậy mà tuôn tràn hiện rõ như vậy, hắn vẫn là Mặc Âm Trần sao?

Cũng khó trách ánh mắt Tiểu Lục từ nhìn hắn lại trở nên cổ quái, hiện tại ngay cả chính hắn cũng cảm thấy bản thân trở nên rất kỳ quái.

"Vương gia."

Bình tĩnh trên mặt Tiểu Lục từ cuối cùng có chút biến hóa, hắn sẽ không an ủi người, cũng không biết phải như thế nào để trấn an phần chịu đựng này của chủ tử.

Chỉ là, trái tim lại vào lúc này phát ra ần ần đau đớn.

Hắn đã từng đuổi đi Âu Dương Sùng Hoa một lần, nhưng lại bởi vì Âu Dương Sùng Hoa xuất hiện, khiến Vương gia khôi phục như trước.

Hắn thật không biết là nên cảm kích, hay là nên tiếp tục chán ghét.

Nhưng mà, ít nhất hắn hiểu được, hôm đó nếu không phải Âu Dương Sùng Hoa xuất hiện, có lẽ cho đến bây giờ Vương gia vẫn là bộ dạng, không ăn không uống, dần dần sống qua ngày.

"Vương gia, người đối với Sùng Hoa tiểu thư, có phải hay không còn có."

Tiểu Lục từ vẫn là không nhìn được bật thốt lên.

Mặc Âm Trần nghiêng người nhìn tới hắn dò xét, vẻ mặt khó hiểu, giữa tròng mắt đen mang theo khát vọng không đếm được.

Đúng, hắn vẫn là bỏ không được quan tâm, cảm xúc còn muốn rối loạn.

Nhưng cũng vậy thôi, hắn bây giờ đã có hôn ước với Đức Thanh công chúa.

Chỉ có vài ngày nữa, sẽ phải rời khỏi kinh thành, tiến về phía Ngô Hạo.

Hắn sẽ làm như thế, nhưng không muốn để bản thân tiếc nuối, không muốn bản thân bị nữ nhân kia trêu đùa lặp đi lặp lại nhiều lần.

Hắn muốn hoàn toàn phá hủy đi tất cả.

Mặc Âm Trần không có dành cho Tiểu Lục từ câu trả lời gì, hắn từ từ đứng lên, đi về phía cửa phòng.

Tiểu Lục từ nhìn bóng dáng thon dài kia, Vương gia lại gầy không ít, mấy ngày gần đây vì chuẩn bị chuyện đi Ngô Hạo, Vương gia đã thật sự nhiều ngày không có ngủ được một giấc yên ổn.

Trong đầu Tiểu Lục từ tựa hồ có chút rõ ràng, cũng không dám hỏi tiếp cái gì.

Chỉ là bước nhanh tiến lên, đi theo ở sau lưng Mặc Âm Trần.

Hắn có thể vì Vương gia nhất định làm tốt chuyện này, bất kể là đúng hay sai.

Đêm, phủ xuống, từng trận gió thu, cuốn lấy tay áo của người nọ.

.....

Đếm đến, Âu Dương Sùng Hoa liền cảm thấy bụng kéo tới từng đợt đau đớn.

Ngân Tụ nhìn sắc mặt trắng bệch của Âu Dương Sùng Hoa, kinh hoàng nói: "Tiểu thư, có phải người rất khó chịu hay không? Ngân Tụ đi gọi người đến."

Nói xong, Ngân Tụ liền đứng lên, sắp sửa đi tới hướng cửa.

"Đợi chút Ngân Tụ, ta không sao."

Âu Dương Sùng Hoa đứng lúc kéo lại cánh tay Ngân Tụ.

Nàng hiện tại cũng không muốn kinh động bất luận kẻ nào, bụng đột nhiên tới đau đớn, nhưng cũng đi rất nhanh.

Bây giờ đang từng chút bình phục lại, cho nên có lẽ cũng không có chuyện gì.

Hơn nữa, nàng rất tin tưởng người nọ tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị thống khổ mà không xuất hiện.

Trừ phi, nàng không có chuyện gì.

"Nhưng mà tiểu thư, người như thế này, làm sao có thể mặc kệ bỏ qua."

Ngân Tụ lo lắng nhìn Âu Dương Sùng Hoa, nàng không hiểu vì sao tiểu thư nhất định không cho nàng đi gọi người đây.

Thật giống như, tiểu thư ở chỗ này, cũng chỉ là yên tĩnh chờ đợi.

"Ngân Tụ, vừa rồi người có nhìn thấy cái đó... Thiến Kỳ cô nương sao?"

Âu Dương Sùng Hoa suy đoán, người đã từng một lần xuất hiện ở trước mặt nàng chính là Thiến Kỳ.

"Đúng nga, là Thiến Kỳ cô nương, lần đầu tiên ta nhìn thấy, thật đúng là sợ hết hồn."

Ngân Tụ bị Âu Dương Sùng Hoa hỏi đến như vậy, lập tức trong đầu hiện lên một gương mặt.

Gương mặt đó thật sự rất đẹp, nhưng cũng không đủ để khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc, khiến nàng kinh ngạc nhất chính là, cái người nữ tử tên gọi Thiến Kỳ, bộ dáng kia lại cùng với tiểu thư có bảy tám phần tương tự.

"Trong thiên hạ này ta còn tưởng rằng chỉ có đại tiểu thư và tiểu thư là cực kỳ giống nhau thôi. Không nghĩ tới thì ra còn có người thứ hai, tuy rằng không giống hệt như đại tiểu thư và tiểu thư, nhưng cũng vẫn làm cho người ta giật mình."

Ngân Tụ đến bây giờ cũng còn nhớ rõ khi nhìn thấy Thiến Kỳ, bản thân đã bị chấn động thế nào.

Mới đầu thật sự cho là thấy được đại tiểu thư Âu Dương Cẩm Nguyệt a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Giam cầm 3

Thật sự không có nghĩ đến, thiên hạ này còn có người cùng tiểu thư giống nhau đến thế.

Âu Dương Sùng Hoa không thể nói không có một chút nào kinh ngạc, ít nhất khi nhìn thấy Thiến Kỳ, trong lòng nàng đã có đáp án.

Vì sao mình lại ở nơi này, tại sao lại gặp gỡ một người giống bản thân như thế.

Người nọ cho đến bây giờ vẫn không có chết tâm.

Cho dù lời đồn đãi bên ngoài nàng đã chết đi, vẫn không làm cho hấn hết hy vọng.

Việc này rốt cuộc phải cời bỏ như thế nào.

Tay Âu Dương Sùng Hoa bất giác đang nhẹ vuốt ve bụng của mình.

Hiện tại bụng đã hơi nhô lên, hài tử cũng đã thành hình, qua mấy tháng nữa, chính là ngày hài tử được chào đời.

Chẳng lẽ, bản thân quả thật không thể giữ được thai nhi trong bụng.

Không ——

"Tiểu thư, thế nào, chẳng lẽ bụng lại đau sao?"

Ngân Tụ nhìn sắc mặt Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên lại trở nên tái nhợt, trong lúc mơ hồ, còn có thể nhìn thấy trên trán Âu Dương Sùng Hoa, bao phủ một lớp mồ hôi thật mỏng.

Nếu không phải trong lòng rất đau đớn, làm sao về mặt lại lộ ra đau đến không muốn sống như vậy.

Tay Âu Dương Sùng Hoa gắt gao siết chặt mép váy của mình, nàng không thể ngồi chờ chết, không thể để cho người nọ bắt trở về lần nữa.

"Ngân Tụ, ta không sao." Nàng ngồi thẳng lên, nhìn về phía Ngân Tụ, đưa bàn tay qua hướng Ngân Tụ, nói: "Ngươi đỡ ta đứng lên."

Ngân Tụ không nghi ngờ gì, tiến lên, nâng tay Âu Dương Sùng Hoa đỡ nàng đứng dậy. Hoạch

Hai chân Âu Dương Sùng Hoa suy yếu vô lực, nửa người dựa vào trên người của Ngân Tụ.

"Tiểu thư, đáng vẻ này của ngươi, ta thật sự là không yên tâm, hãy để cho bọn họ đi tìm đại phu tới xem cho ngươi một chút đi?"

Ngân Tụ cúi đầu, nhìn Âu Dương Sùng Hoa thở hổn hển tựa vào trên người của mình.

"Àn."

Âu Dương Sùng Hoa đáp một tiếng, thời điểm Ngân Tụ thở phào nhẹ nhõm, tay chợt nhấn một cái ở nơi cổ Ngân Tụ.

Ngân Tụ nhất thời cả người mềm nhũn, nếu không phải là Âu Dương Sùng Hoa kịp thời đỡ lấy, sợ rằng bây giờ đã ngã xuống đất.

Âu Dương Sùng Hoa đỡ lấy thân thể Ngân Tụ, bản thân thì lui về sau một bước, cùng Ngân Tụ đi về phía trên giường.

Không nghĩ tới, bản thân mang thai lại trở nên không chịu được như thế, bất quá chỉ một mình Ngân Tụ, cũng để cho nàng cảm thấy vác nặng.

Ở trên giường nghỉ ngơi một hồi, Âu Dương Sùng Hoa rút cuộc điều thuận lại hô hấp, nàng từ từ ngồi dậy.

Giường mất, ánh mắt chậm chậm lướt qua bốn phía, đôi môi từng chút từng chút mở ra, "Mạc Phi Lê, ngươi ra đây."

Mạc Phi Lê nhất định ở đây, cũng giống như lúc trước, hẳn chính là ẩn núp ở trong bóng tối, không để cho nàng phát hiện thôi.

"Ngươi muốn ta hận ngươi một lần nữa sao? Vẫn còn muốn từ trên người của ta cướp đi cái gì? Ra ngoài, ngươi ra ngoài!"

Đôi tay nắm chặt thành quyền, Âu Dương Sùng Hoa hướng về phía gian phòng không một bóng người, gầm nhẹ.

Đáng tiếc, một tiếng kêu gọi của nàng cũng không có làm cho Mạc Phi Lê hiện thân.

"Tại sao. Tại sao! ! ——"

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa rút cuộc chống đỡ không được phần mệt mỏi, lao đảo ngã xuống một bên ghế tựa.

"Sùng Hoa."

Một bóng người vội vã từ giữa không trung không có khe hở đi ra, bước nhanh đến bên cạnh Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa dựa vào trên ghế, cúi đầu cười châm biếm, tiếp theo từ giữa môi trắng bệch của nàng phát run run, bật ra.

"Ha ha. Ngươi vẫn là không bỏ xuống được, ngươi vẫn là không bỏ xuống được a."

Bước chân muốn tiến lên của Mạc Phi Lê, khi nghe lời nói Âu Dương Sùng Hoa bất chợt dừng lại.

Hắn giơ tay lên, lơ lửng trong không trung, thật lâu không có hạ xuống.

Đôi mắt tím rực rỡ, đã mất đi một chút sáng bóng, trở nên âm đạm vô hồn.

"Người đây là đang tra tấn ta, hay là đang tra tấn bản thân? Tại sao phải để cho bản thân thâm thương như vậy, Sùng Hoa, ta muốn nhất trên đời chính là ngươi, chỉ một mình ngươi!"

Mạc Phi Lê chưa bao giờ nghĩ tới, ngoại trừ Âu Dương Sùng Hoa, còn muốn thứ gì khác.

"Ta muốn, ta muốn hài tử, tại sao ngươi nhất định không chịu cho ta? Ngươi đã phá hủy một người, chẳng lẽ bây giờ còn muốn phá hủy một người nữa trong bụng ta sao? Ngươi rút cuộc tới tìm ta làm gì, Mạc Phi Lê, ngươi nói cho ta biết, ngươi rút cuộc muốn ta làm như thế nào? Hay là muốn làm cho ta chết thêm một lần nữa, đúng không?"

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, trước đây nàng đã dần dần một lần rồi, không có nghĩa là nàng vẫn có thể ngu ngốc lần nữa.

Nàng chính là đến đòi lại thứ mất đi!

"Sùng Hoa, ta chỉ muốn ngươi sống thật tốt, sống để trở thành nữ nhân của ta! ——"

Cảm xúc chất chứa trong thời gian dài, vào giờ khắc này, rút cuộc không thể chôn chặt nữa.

Mạc Phi Lê tiến lên, nắm thật chặt tay Âu Dương Sùng Hoa.

"Nữ nhân của ngươi? Là ta sao —— hiện tại đối với ngươi mà nói, ta bất quá cũng chỉ là người không quen biết, những lời này, tại sao ngươi phải giữ lâu như vậy mới nói với ta?"

Âu Dương Sùng Hoa hất ra Mạc Phi Lê, ánh mắt tàn nhẫn quét về phía hắn, nói: "Mạc Phi Lê, ta đã từng đau khổ cầu xin ngươi thế nào, cầu xin ngươi tin tưởng, nhưng ngươi có tin ta sao?"

"Ta."

Hai chân Mạc Phi Lê lui về phía sau mấy bước.

Khi đó bản thân hoàn toàn bị lòng đố kỵ đã làm cho đầu óc hôn mê, mới có thể đem Âu Dương Cẩm Nguyệt trở thành Âu Dương Sùng Hoa.

Tất cả tất cả, đều ở trong phút chốc đó mà hoàn toàn bị thay đổi.

Hắn tự tay giết chết hài tử của mình và Sùng Hoa, hắn lại càng đúng là tự tay đem Âu Dương Sùng Hoa.

"Mạc Phi Lê, ta bây giờ không phải là đang cầu xin ngươi, ta chỉ là đang nói cho ngươi biết, Âu Dương Sùng Hoa ta đã sớm không phải là Âu Dương Sùng Hoa trước đây. Hài tử là của ta, ai cũng không thể đoạt đi."

Tay Âu Dương Sùng Hoa vịn thành ghế dựa từ từ đứng lên.

Phản bụng lại bắt đầu ần ần đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Giam cầm 4

Nàng hít thở một cái thật sâu, để tâm trạng phập phồng trở lại yên tĩnh.

"Ta biết năm đó quả thật là lỗi của ta, nhưng bây giờ thân thể của ngươi, thật sự có thể chịu đựng được sinh con đau khổ như thế sao? Sùng Hoa, ta chỉ là muốn tìm về phần tình cảm ban đầu của chúng ta, ta không muốn mất đi ngươi lần nữa. Tại sao ngươi nói hiểu được? Tại sao nhất định phải làm cho chuyện đến nông nổi này. Lần này là một cơ hội, chẳng lẽ ngươi thật quyết định để cho hắn đi Ngô Hạo như vậy?"

Mạc Phi Lê tiến lên, không để ý tới ánh mắt Âu Dương Sùng Hoa phóng tới, túm lấy cánh tay Âu Dương Sùng Hoa thật chặt.

"Giải thích có ích sao? Đây tất cả cũng không phải là giả dối, cũng không phải là hiểu lầm cái gì, từ trước tới nay là tự tay ta làm ra. Hắn hận ta là phải, cho dù là Mặc Ngạo Đình ta cũng không có bất kỳ lý do gì để chỉ trích hắn không đúng. Là ta làm cho mọi chuyện biến thành như vậy."

Âu Dương Sùng Hoa không tốn bao nhiêu hơi sức, đã hất ra được tay của Mạc Phi Lê.

Nàng chỉ là không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, rất nhanh, người nọ nhất định sẽ xuất hiện.

"Vậy thì đem tất cả mọi chuyện, đều nói hết ra, nếu hán không thể chấp nhận, kết quả vẫn là như nhau, có cái gì mà không thể?"

Thật có thể làm được, biết rõ đau lòng, hay là cứ tiêu sái đi con đường của mình?

Nhất định phải làm đến mức này sao?

"Không ——"

Âu Dương Sùng Hoa nhỏ giọng hô.

"Đây là ý kiến riêng một mình ngươi!"

Mạc Phi Lê một phen ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, bắt chắp nàng giẫy giụa, ôm nàng đến giường bên cạnh cửa sổ.

"Dẫn ta đi."

Âu Dương Sùng Hoa chống đỡ nửa người ở trên giường nệm, đưa tay nắm chặt cảm bào của Mạc Phi Lê.

"Ta sẽ không dẫn ngươi đi."

Hai mắt Mạc Phi Lê nhìn chăm chăm cái tay đang nắm chặt thật lâu.

Cuối cùng, hán vẫn cắn răng, cứng rắn hất ra tay của Âu Dương Sùng Hoa, người nhanh chóng biến mất ở trong phòng.

"Mạc Phi Lê. Mạc Phi Lê ——"

Âu Dương Sùng Hoa liên tiếp túm phải bụi bặm nổi lơ lửng ngay trước mắt, nàng không thể bắt được người nọ.

Trên gò má từng giọt nước mắt óng ánh, phá thứ tự mà rơi xuống, từ gò má chậm rãi nhỏ xuống trên cánh tay trắng ngần của Âu Dương Sùng Hoa
..

Nàng cho rằng bản thân đã quên khóc lóc, có lẽ nước mắt lại vẫn là khuấy động lên đáy lòng một mực bình tĩnh của nàng.

Tâm, lại bắt đầu gọn sóng.

Không thể nào bình tĩnh.

.....

Dạ quang minh châu như trăng mòng một đang được hạc đồng ngâm lấy, trên ngọn chia thành sáu cánh hoa trong hồ sen, lấp lánh rực rỡ, chiếu vào ao nước dâng lên tầng tầng sóng gọn xanh biếc.

Giao long chiếm cứ trên cây cột, ngẩng đầu phun ra dòng nước trong suốt, chảy vào trong hồ sen, nước tràn đầy thấm vào tấm lụa mỏng rủ xuống đất bị ướt sũng.

Bên trong bể tắm nước nóng đốt mảnh gỗ đàn hương, sương khói lượn lơ ở phía sau, ở trên cao, Mặc Âm Trần kiều ngạo ngồi nghiêng ở trên ghế xếp, khói cũng mê ly, sương cũng mê ly, không nhìn thấy khi sắc tử trong đáy mắt của hán.

Chỉ nói là, một vị lữ khách thần bí, vì cô nương Thiên Kỳ trong Minh Diễm lâu vừa bỏ ra vạn lượng hoàng kim.

Mà cô nương Thiên Kỳ bị người dùng chân găm quán lấy người, mang rời khỏi Minh Diễm lâu, đi về hướng nào cũng không rõ.

Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy đầu có chút hôn mê, nàng không biết rốt cuộc bản thân bị mang đi đâu.

Chỉ biết là, lần này, bản thân không thể nào thoát được nữa.

Bởi vì, người nọ không cho phép.

Minh châu làm đèn, bạch ngọc làm giường.

Rõ ràng là một chỗ hồ tắm mờ mịt, lại bị soi rọi giống như ban ngày sáng ngời.

Cho dù không muốn chú ý cũng khó khăn.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, sóng mắt chân thành lộ ra tầng tầng sương mù, ném về phía trên người nam tử đang ngồi ở trên cao

Đập vào mắt là một đầu tóc trắng, khiến cho lòng nàng bỗng chốc trầm xuống.

Tay Mặc Âm Trần vuốt nhẹ đầu tóc trắng ở bên mặt, hấn ở trên cao nhìn nghiêng dò xét người nằm trên giường ngọc.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ nổi lên ý cười, "Sùng Hoa, ta đã nói với ngươi, đừng để cho ta tìm được ngươi lần nữa."

Âu Dương Sùng Hoa ngoại trừ đáy lòng dâng lên một tia khổ sở, cái gì cũng không có.

Bên trong đôi mắt không có hoảng loạn, hoàn toàn lạnh lùng như trước đây.

Tay ở trong áo ngủ bằng gấm âm thầm vận khí, xem ra Mặc Phi Lê xếp đặt nàng cũng không phải là hoàn toàn không để ý, ít nhất, thuốc của hấn quả thật làm cho nàng khôi phục một chút hơi sức và công lực.

Thần sắc đều là lãnh đạm lạnh lùng, chỉ là đang cùng người ở trên cao nhìn nhau.

Bỗng nhiên, một thuốc lụa trắng bỗng bành rơi xuống.

Mặc Âm Trần chống cằm, neho mắt tà tà nhìn nàng, ý cười trôi lơ lửng bên môi, nói: "Bỏ ra chần phù của nàng. Bỏn vương cần phải nhìn xem rõ ràng nữ nhân này một chút, nhìn xem hài tử trong bụng của nàng!"

Lời nói nhẹ nhàng, lại đang lọt vào trong tai, khiến Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy cả người phát run.

Mặc Âm Trần hận nàng.

Đúng là rất hận nàng.

Khi những người thị vệ đến gần Âu Dương Sùng Hoa chợt rút xuống trăm cái cấm ở trên tóc, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đem những thị vệ kia từng người một giết chết.

Nhất thời, lúc này trong không khí mờ mịt tràn đầy mùi máu tươi.

Ánh mắt Mặc Âm Trần long lanh sáng mà nhìn, đứng dậy lẳng lẳng hồi lâu ở trước giường ngọc của nữ tử.

Ý cười trong mắt càng lúc càng thâm thúy, không khí tà mị quanh quẩn bốn phía.

Mặc Âm Trần đứng lên, từng bước từng bước đi tới trước người của Âu Dương Sùng Hoa, hấn nhướn lên hai hàng lông mày, cười nói: "Không tệ nha, thần thù vậy mà một chút cũng không giảm, ngược lại càng thêm mạnh mẽ. Những người ở bên cạnh ta, đều trở thành thùng com" (đồ ăn hại, kẻ vô dụng)

Dứt lời, Mặc Âm Trần đưa tay, vuốt ve thân thể không mảnh vải của Âu Dương Sùng Hoa.

Bóng dáng bỗng nhiên hơi nghiêng, vào lúc quay đầu, Mặc Âm Trần chỉ cảm thấy cổ đau nhói, trăm cái bện nhọn đã để ở trên cổ họng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Giam cầm 5

Âu Dương Sùng Hoa không nhanh không chậm, tiếp theo lời nói lãnh lạnh truyền đến: "Ngươi còn muốn nhìn cái gì?"

Nơi cổ đau nhói cũng không phải là giả, quả thật rất đau, nhưng nụ cười bên môi của Mặc Âm Trần càng sâu, "Làm sao có thể không nhìn đây? Sùng Hoa. Ngươi nên biết, ta muốn cái gì."

Ngón tay thon dài xoa nhẹ thân hình trắng muốt.

Mặc Âm Trần xuyên thấu qua sương mù liếc nhìn Âu Dương Sùng Hoa đang đứng cạnh bên.

Không biết là nhiệt độ trong bể tắm nước nóng hơi cao khiến cho Âu Dương Sùng Hoa chỉ cảm thấy thân thể nóng ran không chịu nổi, tầm mắt cũng trở nên vẩn đục mờ hồ.

Khi sương mù tiếp xúc da thịt khiến cho thân thể không kiềm được phát ra run rẩy, rốt cuộc là làm sao vậy?

Thậm chí từ giữa bụng xông lên một luồng cảm giác khiến nàng miệng đắng lưỡi khô, thật là khó chịu!

"Hương liệu người đốt là cái gì?"

"Thích không? Đây tất cả cũng là vì người chuẩn bị." Thanh âm Mặc Âm Trần không thấp không cao, nhưng khắp nơi lộ ra tà khí, giờ tay lên, vững vàng chế trụ tay cầm trầm cài của Âu Dương Sùng Hoa, đúng là không tốn sức chút nào. "Người nhìn người xem, người lúc này thoải mái không, thế nào lại không biết quý trọng a."

Âu Dương Sùng Hoa cắn chặt môi dưới, đầu rất khó chịu, cảm giác vô lực, làm nàng cũng không cầm nổi cây trầm trong tay.

"Loảng xoảng", trầm cài từ trong tay rơi ra, theo âm thanh rơi vào trong ao nước.

Trong lòng đang liều mạng kháng cự, nhưng hai chân vẫn không thể nào chống đỡ được phần mệt mỏi, mềm nhũn lao đảo ngã xuống đất.

Mặc Âm Trần thuận thế liền ôm Âu Dương Sùng Hoa đang suy yếu vào trong ngực.

Mặc Âm Trần đưa tay đặt chạm khiến trong miệng Âu Dương Sùng Hoa không chỉ có truyền ra ngân nga kiềm nén, mà phần rối loạn dị thường càng mãnh liệt hơn. Có chút thích thú nhìn Âu Dương Sùng Hoa dần dần sụp đổ, màu vàng đỏ trong hai mắt của Mặc Âm Trần như hai đốm lửa đỏ tăng vọt lên.

Âu Dương Sùng Hoa khó khăn ngẩng đầu lên, ngắm nhìn nam nhân trước mặt mỉm cười yếu ớt

Ngay cả đã rời bỏ tránh né, nhưng vẫn là không thể đem sai lầm sửa chữa trở lại.

Hiện tại Mặc Âm Trần cũng không phải là đại nam hài mà bản thân đã từng quen thuộc, cả ngày hồn nhiên chỉ biết là quán quýt lấy nàng, hẳn bây giờ quả thật chính là một bản sao của Mặc Phi Lê ——

Thân thể bởi vì phản phát hiện này không nhịn được mà khẽ run, hai chân vô lực không đứng vững, người xụi lơ ở trong ngực hắn, da thịt thân thiết khiến cho mặt nàng đỏ hân lên.

Hai mắt mê ly bắn tán loạn ra mời gọi, ngón tay Mặc Âm Trần lướt nhẹ qua cổ trắng nõn của Âu Dương Sùng Hoa, "Sùng Hoa, từ ca ta có phải cũng là đối với người thế này hay không?"

Thân thể Âu Dương Sùng Hoa như bị điện giật, phần hỗn loạn trong nháy mắt cũng văng đi, trên dung nhan yêu kiều tuyệt mỹ tràn ngập một phần khuất nhục (bị áp bức lãng nhục), xấu hổ và giận dữ, "Mặc Âm Trần, ta cho rằng, ít nhất người sẽ tin thai nhi trong bụng ta là của người. Nhưng xem ra, là ta sai lầm rồi, người đã hoàn toàn thay đổi, trở thành người chỉ biết đi nghi kỵ."

Sắc mặt Mặc Âm Trần đột nhiên trầm xuống, nhưng chỉ trong giây lát đã khôi phục lại, "Vậy sao? Đó cũng là bởi vì người, ta mới có thể trở nên thích đi nghi kỵ như vậy. Đứa nhỏ thật đúng là của ta sao?"

Tay vuốt ve lên phần bụng hơi nhô ra của nàng, kéo một cái, khoảng cách hai người dán chặt gần hơn, cho đến không để lại một tia khe hở.

"Buông ta ra!" Bụng bị đè ép, cơn đau ngầm ngầm lại bắt đầu phát tác, tay Âu Dương Sùng Hoa chống đỡ trên ngực của Mặc Âm Trần.

Thế nhưng, phần cuộn cuộn như sóng triều gần như cắn nuốt nàng.

Âu Dương Sùng Hoa ngẩng đầu lên, đối diện chính là một đôi con ngươi màu vàng đỏ dị thường.

Thật sự rất đẹp, vàng đỏ ở giữa luân phiên, tạo nên thay đổi, rực rỡ sáng đẹp tựa như mộng như ảo.

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi duỗi tay ta, nàng không nhịn được mà chạm tới ánh mắt khiến cho nàng phát sinh chán ghét nhưng lại hết sức si mê.

"Âm Trần, không cần thay đổi, không cần thay đổi."

"Là người làm cho ta thay đổi, là người làm cho ta biết cái gì gọi là đau triệt nội tâm, Sùng Hoa, cho nên người nhất định phải phụ trách, chịu đựng tất cả."

Mặc Âm Trần một tay nâng sau đầu nàng, một tay dò xét phía dưới bụng của Âu Dương Sùng Hoa.

"Đừng mà ——"

Tiếp xúc phần dưới nổi lên khiến Âu Dương Sùng Hoa run rẩy thét chói tai, đôi tay lại đang bất giác bám vào trên cổ của hắn, thậm chí còn để bản thân áp sát vào trong ngực hắn.

Trong lòng không ngừng kháng cự phần khát vọng, thân thể lại phản bội ý muốn của nàng.

Trong mắt ướt át là bởi vì sương mù quá mức đốt mắt, nguyên nhân vẫn là tuyệt vọng.

Thân thể biến hóa tuy rằng là bị hương liệu thúc giục, mới trở nên không chịu nổi như thế.

Nhưng, Âu Dương Sùng Hoa lại biết, tim của nàng đang dao động.

Dao động theo mỗi một lời nói lạnh như băng.

Đúng vậy a.

Tất cả đều bởi vì nàng, nên khiến cho Mặc Âm Trần trở thành một người khác.

Nhưng mà, hiện tại nàng ngoại trừ rồi đi, cũng không có lựa chọn khác.

"Sùng Hoa, ngươi bây giờ đang suy nghĩ gì?"

Lời nói ám áp của Mặc Âm Trần từ bên tai truyền đến, thân thể Âu Dương Sùng Hoa không nhịn được run lên.

Tay vẫn đang bám thật chặt trên bờ vai Mặc Âm Trần, ý thức trở nên suy yếu, giống như chỉ kéo nhẹ một cái, sẽ lập tức gãy đôi.

Âu Dương Sùng Hoa cũng không biết, thì ra đôi mắt hấn lại khó khăn như thế ——

"Bụng của ta rất đau. Rất đau."

Đôi môi lúc này trắng hồng luân chuyển, tóc mai trên trán lấm tấm mồ hôi, sợi tóc sớm đã ẩm ướt, nhưng trên mặt lại không có tái nhợt như dự tính, mà là từ từ biến thành màu sắc đỏ tươi.

Hiện tại tri giác duy nhất, có lẽ cũng chỉ còn lại đau đớn nơi bụng truyền tới.

Bởi vì phần đau đớn kia, dù có muốn cứ như vậy ngắt đi cũng không được.

Đầu ngón tay bởi vì quá đau đớn, mà bấm vào thật sâu trên da thịt ở bờ vai của Mặc Âm Trần.

"Hài tử, ta chỉ muốn hài tử!"

Lời nói không lưu loát từ giữa đôi môi thốt ra, giờ phút này Âu Dương Sùng Hoa không ngại vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình.

Chỉ cầu có thể giữ được một tia hy vọng còn sống, Âm Trần, đây là hài tử của ta và ngươi a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Giam cầm 6

"Âm Trần, cứu hài tử. Hài tử."

Âu Dương Sùng Hoa khổ sở cầu xin, trong một khắc hai mắt khép lại.

Nàng dường như thấy được đôi con ngươi quen thuộc.

Đó là một gương mặt tuấn lãng, đó là một đôi mắt tràn ngập thâm tình.

Cho đến giờ phút này, nàng mới an tâm.

Bởi vì nàng biết, tâm của Mặc Âm Trần, đối với nàng vẫn là có tình.

Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa bất tỉnh ở trong tay của mình, hấn liền hoảng hốt, nhưng hơn nữa chính là một phần đau lòng không thể che giấu được.

"Sùng Hoa, vì sao ngươi đối với ta tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn tự tay đem tình cảm giữa chúng ta chặt đứt, tàn nhẫn cứng rắn mà đem ta chống đẩy ở ngoài trái tim của ngươi."

Mặc Âm Trần đưa tay, vuốt ve dung nhan quen thuộc đang ngủ, đã từng khi nào, hấn cũng là ôm lấy nàng như thế, đem nàng cung phụng như bảo bối

trong tay.

Vậy mà hôm nay bảo bối đúng là vẫn còn ở đây, vì sao hấn lại chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt đau đớn.

Ảnh mắt nhìn thấy, chính là phần bụng nhô lên, Sùng Hoa có hài tử.

Hấn có cần phải vui vẻ hay không đây?

Nhưng, hấn lại không chút nào vui vẻ nổi.

Thai nhi trong bụng này lại là hài tử của hấn.

Hay là.

Vì sao phải đi nghỉ kỳ?

"Vì sao ta lại trở thành như vậy, vì sao ta lại trở thành như vậy."

Mặc Âm Trần ôm Ấu Dương Sùng Hoa vào trong ngực, cúi đầu xuống hỏi nhiều tiếng.

Không có trả lời, cũng sẽ không có được câu trả lời.

Nữ nhân này chưa bao giờ nghĩ tới cho hấn bất kỳ câu trả lời nào, cho dù là dưới tình huống như thế, nàng vẫn là có thể làm được tâm không hoảng tính không loạn.

"Sùng Hoa, người thật đúng là một chút cũng không thay đổi, vẫn có thể tra tấn ta như vậy."

Mặc Âm Trần xốc lên tấm gấm bên cạnh, khoác lên người của Ấu Dương Sùng Hoa, ôm nàng sai bước đi ra bể tắm nước nóng.

.....

Vật đổi sao dời, hình như có mọi thứ đang thay đổi, chỉ là lặng lẽ biến chuyển, khiến người không thể nhận ra, cũng không có ai nguyện ý mà để ý tới. . . .

Chính là, mặc kệ từ từ biến chất.

Trên gương mặt truyền tới từng đợt lạnh lẽo, làm Ấu Dương Sùng Hoa bùng tỉnh.

Nàng từ từ mở ra hai mắt, tầm mắt mơ hồ dần dần rõ ràng, khi thấy rõ là Mặc Âm Trần thì đôi mắt tròn to, trong mắt nàng lan tràn ý cười sau đó triển lộ ở trên mặt.

Nàng cười, ấy là loại phát ra từ nội tâm, chân thành tha thiết nhất, "Âm Trần. Ta biết người không bỏ được."

Mặc Âm Trần kinh ngạc một hồi lâu, nhưng chỉ trong giây lát biến mất.

"Phải, là ta không bỏ được."

Mặc Âm Trần chứa đựng ý cười, trong mắt cũng là một mảnh lạnh như băng, tay của hấn vươn lên vén sợi tóc nơi gò má nàng, ngắm ngía, xem ra đúng là yêu thích không buông tay.

"Ta mơ một giấc mộng, một giấc mộng. Thật dài thật dài."

Ấu Dương Sùng Hoa cúi đầu nói, cũng không để ý chăm chọc trong giọng nói của Mặc Âm Trần, dường như chỉ khẽ thở dài một hơi.

"Hôm nay, tỉnh mộng?"

Mặc Âm Trần ngả ngón nhượng mày, ngón tay quần lên sợi tóc nàng, ánh mắt tà tà dò xét nàng, kéo chặt sợi tóc một chút.

Tay Ấu Dương Sùng Hoa vẫn che đậy phần bụng đội lên, lắc đầu, lòng tràn đầy vui vẻ nói: "Không. giấc mộng này, sẽ không tỉnh, sẽ không bao giờ tỉnh nữa."

Lúc nàng nói chuyện đó, trên mặt đầy hấn là một phần ngọt ngào.

"Thật sẽ không tỉnh dậy nữa sao?"

Sức lực trên tay Mặc Âm Trần buông lỏng, tóc đen từng sợi một từ giữa ngón tay hấn trượt ra, lặng im nằm ở bên cạnh gò má Ấu Dương Sùng Hoa.

"Người nói có thể không?"

Âu Dương Sùng Hoa không hề sợ hãi chút nào liếc nhìn vào ánh mắt Mặc Âm Trần, lông mi vút sáng, khẽ run bao trùm ở trên mí mắt.

Mặc Âm Trần ngồi thẳng người, mắt hướng xuống nhìn lại, vuron tay nắm lên, hai mắt không dấu vết, tỉ mỉ nhìn Âu Dương Sùng Hoa, "Sẽ không."

Lời nói ung dung tràn đầy bá đạo, giống như đang công khai biểu thị cái gì.

"Ta biết. Ta biết ngay."

Tay Âu Dương Sùng Hoa trước sau che ở lồng ngực, thật ra thì tỉnh hay không tỉnh đã không quan trọng, thật không quan trọng nữa.

Mặc Âm Trần nhìn mí mắt Âu Dương Sùng Hoa sắp sửa đóng lại lần nữa, một đám lửa giận xẹt qua đáy mắt.

Hắn bỗng đứng đứng lên, túm lấy Âu Dương Sùng Hoa, hỏi: "Thật sự có quan trọng như vậy sao? !"

Đầu óc hôn mê, vào lúc này trở nên thanh tỉnh biết bao.

Âu Dương Sùng Hoa rũ xuống mí mắt, làm cho Mặc Âm Trần không thấy rõ ánh mắt của nàng, mơ hồ thấy được lông mi thật dài chiếu xuống ở trên da thịt tái nhợt một ít bóng râm.

"Người rốt cuộc đang suy nghĩ gì, ta một chút cũng không hiểu người."

"Âm Trần, người không phải phải không hiểu ta, mà là người nguyên ý hiểu ta."

Chậm rãi giương mắt, trên mặt Âu Dương Sùng Hoa vẫn là một mực duy trì bình tĩnh chưa hề thay đổi.

"Ta thật sự không hiểu người, từ lúc bắt đầu gặp được người, ta liền nom nớp lo sợ, chỉ sợ người sẽ có một ngày rời đi."

Mặc Âm Trần nói ra lòng của mình, hẳn rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể để cho Sùng Hoa hiểu, lòng của hắn thật ra thì cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Có một lần hắn cho là mình thay đổi, nhưng khi thấy nàng tái nhợt nằm ở trên giường, bộ dáng một chút tức giận cũng không có.

Hắn liền biết, bản thân không thể nào chịu đựng nổi nhất chính là nàng biến mất.

"Âm Trần, đời này là ta phụ người, bây giờ người đã cùng Đức Thanh công chúa." Con người mệnh mong nước lợ đáng thoáng nhìn, cũng là cố ý xa lánh, "Người không nên như vậy, ta với người là không cách nào quay đầu lại được nữa."

"Sùng Hoa."

Mặc Âm Trần không biết tại sao trong lòng giống như đang bị hung hăng đâm một nhát, tay không khỏi dùng sức bóp một cái rồi buông ra.

Âu Dương Sùng Hoa cúi xuống, không nói một lời, tóc dài từ trên vai trượt xuống, yên tĩnh nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Giam cầm 7

"Sùng Hoa." Mặc Âm Trần cúi đầu xuống khẽ gọi, gần như ngay cả chính hắn cũng không nghe được, "Người."

Giơ tay lên, có chút cứng đờ đưa về phía Âu Dương Sùng Hoa, nhưng kịp thời lùi về, quay lưng đi.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ nằm trở lại, thể xác và tinh thần vào giờ phút này, chính là mệt mỏi, mệt đến nỗi nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ, không muốn cử động.

Chỉ hy vọng, có thể duy trì phần này yên tĩnh này đến vĩnh viễn.

.....
"Đình linh ——"

Nhỏ nhỏ dài dài màu bạc mảnh khảnh gắt gao trời chật trên chân của nàng, ở mắt cá chân đang đeo một cái chuông màu bạc tinh xảo, nhẹ gió lên chính là đing đang vang dội, rất là dễ nghe.

Nhưng, cái âm thanh chuông bạc này nghe vào trong tai Âu Dương Sùng Hoa đó chỉ là đau nhói, đang lúc ngờ ngẩn chỉ cảm thấy tâm trạng có vô số đau khổ, nhưng lại không biết từ đâu gây lên.

Trong phòng lớn như vậy, chỉ thấp nửa đoạn nền đỏ, Mặc Âm Trần sáng sớm rồi đi không thấy trở về, hẳn không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, xung quanh chỉ có yên tĩnh trống trải.

Một người lẳng lẳng, dựa vào cửa sổ Mộc Lan, ngắm nhìn một gốc hoa sen màu xanh ngoài cửa sổ vẫn nở rộ trong đêm tối.

Hoa sen của Trúc viên đúng là đã nở sao.

Thì thầm hỏi rồi biến mất theo gió, lung lay trong không trung dính vào hoa sen tựa như tình nhân an ủi.

Đau đớn lúc tốt lúc xấu, cũng không thể coi như là ổn định.

Nàng thậm chí đã quên trần trọc không yên bao lâu, chỉ cảm thấy bên tai thỉnh thoảng có thanh âm đang kêu gọi tên của nàng.

Từng tiếng kêu vô cùng thân thiết, nhiều lần sắp chết vẫn luôn đem nàng kéo trở về.

Vòng đi vòng lại.

Trong phòng liên tục tràn ngập mùi vị thuốc đắng, không khí ngột thở đến hơi hơi chát, làm cho nàng đã quên mùi hương của hoa sen.

Mấy ngày nay Mặc Âm Trần tựa như bề bộn nhiều việc, luôn đi sớm về trễ.

Chỉ có Tiểu Lục từ vào ban ngày sẽ đi tới đây một chuyến, nhìn nàng một chút hỏi thăm những thái y được Mặc Âm Trần cử đến, chính là sợ nàng có việc gì không hay xảy ra.

Tiểu Lục từ không một chút thay đổi, thái độ đối với nàng vẫn lạnh lùng.

Âu Dương Sùng Hoa thật cũng không thêm đề ý, Tiểu Lục từ quả thật đúng là phải nhìn nàng như thế.

Cứ như vậy trôi qua năm ngày, nàng dần dần có hơi sắc, mùi vị đắng chát trong không khí cũng tan ra.

Thái y biến mất, Tiểu Lục từ cũng không trở lại, trong phòng lại chỉ còn có yên tĩnh.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ đi trở về, ngồi vào chỗ của mình ở trước gương đồng, vén lên sợi tóc phủ trên trán.

Anh Hoa huyết ấn xinh đẹp giống như rỉ máu, lại đang nở rộ rực rỡ.

Hoa không phải hoa, người không phải người, lúc này ở trong sự đau khổ, ai có thể hiểu.

"Chật không dứt, là duyên hay là nghiệt."

Âu Dương Sùng Hoa lẩm bẩm tưởng nhớ, đầu ngón tay xẹt qua cánh hoa khiêu khích thân thể run rẩy, dọc theo cánh hoa da thịt dần dần nhiễm lên đỏ ửng, tràn ra dung nhập vào trong nhụy hoa, hé nở xinh đẹp cướp hồn đoạt phách.

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, nam nhân cả người lệ khí, liền đứng ổn định ở cửa phòng.

Màu sắc hai mắt sớm bị ngọn lửa trong mắt bao trùm, hẳn ngắm nhìn nữ tử ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, vì sao, đến nay, hẳn vẫn là không cách nào cảm nhận được, nàng không chút mây may nào hối hận?

Từ trong cung biết được tin tức, thiếu chút nữa khiến cho hắn chém đầu của người nọ.

Sùng Hoa, người quả thật là vẫn luôn gạt ta?

Hài từ trong miệng người nói là của ta và người, là thật sao! !

Âu Dương Sùng Hoa xoay người lại, thần trí mơ màng suy yếu nương theo ánh nến, nhìn Mặc Âm Trần đứng ở cửa phòng.

Âm u bao phủ ở xung quanh hắn, bên ngoài một thân sát khí khó che giấu.

Cả hai vào lúc này, tựa hồ đã không tìm lại được phần tình cảm trước đây, nhưng cũng chỉ yên lặng không nói gì.

Ai cũng không muốn lên tiếng trước.

Âu Dương Sùng Hoa từ từ dời tầm mắt, nàng ngồi trở lại ở trước gương đồng.

Tiếng bước chân chuyển động trong phòng, nàng nhìn thấy nam nhân kia đang đi về phía mình, khóe miệng nổi lên một tia cười yếu ớt.

"Người cứ như vậy không muốn nhìn đến ta?"

Mặc Âm Trần đứng sau lưng Âu Dương Sùng Hoa, ánh mắt long lanh sáng nhìn chăm chú vào nữ tử ở trong gương đồng.

"Nói người cũng không tin, ta cần gì phải tự tìm mất mặt."

Âu Dương Sùng Hoa cầm lên cây lược gỗ trên bàn, nhẹ nhàng mà chăm sóc tóc của mình.

Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng, làm cho trong lòng Mặc Âm Trần dâng đầy lửa giận, rốt cuộc dè nén không được nữa, tiến lên, một phen giữ lại cánh tay Âu Dương Sùng Hoa, hung hăng túm lấy nàng đứng dậy, "Ta thật lòng thật dạ đối với người, nhưng người lại chỉ xem ta là đứa ngốc. Âu Dương Sùng Hoa à Âu Dương Sùng Hoa, Mặc Âm Trần ta cả đời này hỏi hận nhất một chuyện, chính là gặp phải người ở trong rừng, từ đó liền Vạn Kiếp Bất Phục." (muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Sức lực trên tay rất lớn, Mặc Âm Trần dường như dùng hết lực đạo, đau, tiếng xương cốt phát ra như đang rên rỉ.

Âu Dương Sùng Hoa lại nở nụ cười, cười đến xinh đẹp mà tự đắc, "Người đúng là đứa ngốc, nữ nhân như ta vậy, cần gì mà phải đi để ý, coi như ta đã chết rồi, không phải tốt hơn sao."

"Người thật sự chết đi, xoay người sẽ hết sạch, nhưng người không chết, người hoàn hảo ngay ngắn mà tiếp tục sinh tồn!"

Mặc Âm Trần gầm lên, nếu như nàng đã chết, bản thân sẽ hết hy vọng, cũng sẽ chỉ biết nhưng nhớ tới nàng.

Nhưng nàng vẫn sống sờ sờ, đứng ở trước mặt của hắn.

"Không thể oán trách ta, đây là người tự chuốc phiền, cần gì để người tới tìm ta?"

Âu Dương Sùng Hoa nói từng câu lạnh lùng, từng chữ đều châm biếm.

"Khó trách người nọ cũng nói, cõi đời này vô tình nhất chính là, liền thuộc về người Âu Dương Sùng Hoa, ha ha, buồn cười à buồn cười, buồn cười ta lại vui vẻ chịu đựng như thế, chỉ vì người, ta cái gì cũng có thể vứt bỏ, chỉ cần một nụ cười của người, chỉ cần làm trong lòng người có ta tồn tại."

Mặc Âm Trần tự giễu, hần lui về phía sau mấy bước, mới từ ổn định được thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Đoạn tuyệt 1

"Ta sẽ không để cho người như mong muốn, ta sẽ phá hủy mọi thứ của người, cho người cũng biết như thế nào là đau đớn đến mức không muốn sống. Âu Dương Sùng Hoa, đau đớn ta nhận sẽ lấy lại gấp bội ở trên người của người."

Màu vàng đỏ lạnh lùng trong đáy mắt, dần dần nổi lên, lan tràn, cho đến khi phá vỡ.

Âu Dương Sùng Hoa mím chặt đôi môi, cương quyết xoay người sang chỗ khác.

"Tiểu Lục tử! !"

Mặc Âm Trần quát chói tai.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Lục tử khẽ khom người đi vào trong phòng.

Không khí âm đạm trong phòng khiến cho hắn giống như đặt mình trong ở trong ngọn gió lạnh lẽo, người cũng không kiềm được bởi vì hần lạnh lẽo kia mà khẽ run lên.

"Vương gia."

Mặc Âm Trần nặng nề vùng lên ồng tay áo, quay lưng đi, ra lệnh: "Đi chuẩn bị thuốc phá thai."

Tiểu Lục từ cả kinh mở to hai mắt, không dám tin nhìn chủ tử mình, vất vả lắm mới giữ được hài tử, vào lúc này tại sao lại muốn xóa bỏ?

Trong cùng một lúc Âu Dương Sùng Hoa chợt xoay người lại, nàng nhìn hướng Mặc Âm Trần, hỏi: "Đây chính là cái người nói hủy diệt tất cả của ta, để ta biết đau triệt nội tâm là như thế nào?"

"Hài tử đối với người không phải rất quan trọng sao? Vậy thì hủy đi hài tử, thì người cũng đủ đau đến không muốn sống rồi."

Mặc Âm Trần ngẩng cao đầu, chớp mắt nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Âu Dương Sùng Hoa.

Nàng không còn sót lại chút gì là trầm tĩnh lạnh nhạt, dù cho có muốn lấy sinh mạng của nàng, e rằng Âu Dương Sùng Hoa cũng sẽ không nhú mảy, vừa nghe đến muốn phá bỏ hài tử của nàng thì đúng là lộ ra vẻ mặt như thế.

Sao không làm cho Mặc Âm Trần cảm thấy nện vào trong lòng đau thấu xương.

"Mặc Âm Trần, ta biết, cho tới nay là ta mắc nợ người, người quả thật nên trả thù ta, mà ta lại không có ngờ tới, người ngây thơ như thế. Hài tử vô tội, người không nên đem hận ý đối với ta phát tiết ở trên người hài tử. Người làm như vậy, sẽ chỉ khiến người hối hận."

Âu Dương Sùng Hoa quả thật rất sợ, sợ bị kịch lại một lần nữa trình diễn, sợ kiên trì của nàng kết quả cũng chỉ là dẫm vào trong sự thù hận.

"Hối hận? Ta hiện tại hối hận chính là quen biết một nữ nhân vô tình vô tâm như người. Đứa nhỏ này vô tội? Ta ngược lại cảm thấy hấn thật rất đáng thương, có một người mẹ là người, còn không bằng để cho hấn trước khi chưa chào đời đã chết thì tốt hơn."

Mặc Âm Trần cắn chặt khớp hàm, giữa hàm răng lại bởi vì phần độc sức quá mạnh, mà chảy ra dòng máu đỏ.

"Mặc Âm Trần, ta nói lại lần nữa, đứa nhỏ này là của người, trước đây Âu Dương Sùng Hoa ta tuy rằng phụ người, nhưng mà ta lại giao mình cho người, Mặc Âm Trần người là người đàn ông đầu tiên của ta, cũng là người cuối cùng!"

Âu Dương Sùng Hoa như đinh chém sắt, nàng làm sao không hiểu, làm sao nguyện ý vứt bỏ một phần tình cảm này.

Âm Trần, vì sao ta và người phải gặp nhau, vì sao người phải đối với ta thâm tình như thế, Sùng Hoa nên làm như thế nào?

Người cùng ta, nhất định không thể nào kết hợp, nếu như ở cùng nhau, sẽ dẫn tới họa sát thân.

Ngàn năm trước nhìn người chết, ta làm sao mà chịu nổi!

"Chỉ có một người đàn ông là ta? Quả thật, người giao mình cho ta, nhưng mà người thực sự chỉ có ta một người đàn ông thôi sao?"

Chất vấn kèm theo đùa cợt, Mặc Âm Trần căn bản không nghe lọt.

Hắn chỉ biết, Âu Dương Sùng Hoa phản bội, chỉ biết là nàng xoay chuyển trá trở ở trong lòng một nam nhân khác.

Chỉ biết là, nàng phản bội hắn, phản bội phần tình cảm kia của bọn họ.

Hắn đau, hắn càng muốn nàng đau hơn!

"Tiểu Lục tử! !"

Mặc Âm Trần gầm nhẹ.

Tiểu Lục tử ở bên cạnh nhìn hai người người tới ta lui, trong tiếng hét vang của Mặc Âm Trần, thân thể chợt run lên vội bưng bình, nói: "Vương gia."

"Còn không mau đi làm! Ta muốn tự mình xem nàng uống hết thuốc."

Mặc Âm Trần nói xong, ánh mắt lạnh như băng nhìn tới Âu Dương Sùng Hoa, nhìn gương mặt càng lúc càng tái nhợt.

Âu Dương Sùng Hoa nắm chặt đôi tay, nàng ngưng mắt nhìn Mặc Âm Trần hồi lâu.

Bỗng nhiên, màu trắng trên mặt chuyển thành đỏ ửng, ở khóe miệng ẩn nấp nụ cười yếu ớt, rồi lại sâu kín nổi lên.

Nàng giống như một đoá hoa anh túc nở rộ rực rỡ, xinh đẹp mà trong sáng động lòng người như vậy.

Giữa lúc trăm chuyển ngàn biến, nàng giống như thấy được kiếp trước kiếp này, buồn cười đáng tiếc.

"Mặc Âm Trần, ta sẽ uống..., cho dù người không nhìn ta vẫn sẽ uống. Ta Âu Dương Sùng Hoa nợ người, một lần trả lại hết cho người. Nhưng mà giữa người và ta, sẽ không còn bất kỳ liên quan gì!"

Trái tim đúng là chết lặng, đây chính là đau cực hạn sao?

Vô tình vô tâm, thì ra chính là cái loại cảm giác này.

Lòng đã chết đi, cần gì phải nhất định muốn tỉnh lại!

Luôn luôn muốn bảo vệ cho một tia hi vọng duy nhất, ít nhất giấc mộng cũng có thể trọn vẹn.

Nhưng bây giờ, mộng quả nhiên là mộng, cho dù là làm người ở hai thời đại, cho dù là trăm phương ngàn kế an bài.

Kết quả là, không cách nào thay đổi thì vẫn là không cách nào thay đổi.

"Tiểu Lục tử! !"

Mặc Âm Trần ngấm ngấm chịu đựng lửa giận, khi một tiếng rống giận mãnh liệt bộc phát ra.

Tiểu Lục tử cũng không dám ở lại, vội vã rời đi.

Tiếng bước chân rời đi, không thể làm nhạt mùi vì khói lửa chiến tranh trong phòng.

Hai người đứng thẳng đối diện, phảng phất như người xa lạ, lại giống như là kẻ thù của nhau.

Âu Dương Sùng Hoa chăm chú nhìn một hồi lâu, yếu ớt thu hồi ánh mắt, nàng thông thả bước đi về phía trước gương đồng, tiếp tục chăm sóc một kiểu tóc vẫn chưa làm xong.

Nàng nhìn mình trong gương đồng, nâng môi hỏi: "Ít nhất cho ta biết, là ai nói với ngươi hài tử không phải là của ngươi."

Ánh mắt Mặc Âm Trần khuôn khoanh nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, đang trầm mặc mở ra đôi môi, nói: "Là người bởi vì ngươi mà nhận lấy đau khổ, nếu không phải tại ngươi, nàng sẽ không gặp phải tình cảnh thê thảm như vậy. Một năm qua chỉ vì ngươi mà tồn tại, bề ngoài vinh quang, nhưng mà hết sức bị hành hạ."

"Ha ha. Vậy sao, thì ra là ta tội ác tày trời như thế. Bất quá ta đã biết nàng là ai."

Âu Dương Sùng Hoa đem tóc dài để lại ở sau ót, về mặt nhất thời phần chấn.

Mặc Âm Trần nhìn Âu Dương Sùng Hoa đứng lên từ trước gương đồng, về mặt nàng đang chuyển biến, giống như trở thành một người khác.

Nàng hiện tại, làm sao có thể nhìn ra là người trước đó thiếu chút nữa đã chết ở trên giường.

Âu Dương Sùng Hoa, cho tới bây giờ ta mới biết, ta chưa bao giờ hiểu rõ ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Để Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Đoạn tuyệt 2

Mặc Âm Trần nhìn nữ tử từ từ đi qua bên cạnh mình, một thân lãnh đạm, cùng khí thế tài hoa hoàn toàn bởi trời sinh.

Bảo dưỡng tỉ mỉ như bối cảnh (những vật chỉ để ngắm), chải chuốt trang điểm giống như nữ thần, thần thánh không thể xâm phạm.

Đây chính là nữ tử mà hắn vẫn luôn yêu thương sâu sắc, thì ra nàng cao xa không thể với tới như vậy.

Mặc Âm Trần không ngờ được áp lực đúng là bởi vì người trước mắt mà đến, hai chân khẽ lui về phía sau đi một bước.

Âu Dương Sùng Hoa, cho tới bây giờ ta mới biết, Mặc Âm Trần ta chưa hề hiểu rõ ngươi!

Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, như vậy cũng tốt, có thể để cho ta chết tâm.

Mà ngươi, rốt cuộc cũng đạt được tự do.

Giữa ngươi và ta, không còn có bất kỳ ràng buộc.

Ta sẽ buông tay, ta sẽ để mình hoàn toàn chết tâm.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lặng im ở cửa phòng, ngóng nhìn ánh trăng lạnh lẽo từ phía chân trời, tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng nhô lên.

Hài tử, mẫu thân cuối cùng vẫn không thể giữ được người.

Thật xin lỗi.

Thật xin lỗi!

Gió lảng lảng hiu hiu ở bốn phía, một phòng yên tĩnh, một phòng tiêu điều cùng cô tịch.

Mặc Âm Trần đang ngắm nhìn đáng người nợ gần trong gang tấc lại xa tựa chân trời.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết một vòng mặt trời đỏ rực ở phía Đông đang chậm rãi mọc lên, trời gần sáng rồi.

Đêm dài đằng đẵng, vào thời khắc này lại có vẻ vô cùng ngắn ngủi.

Trời đã sáng, tình chặt đứt!

Tiểu Lục từ bùng một chén nước thuốc đen nhánh đậm đặc, khom người đi tới cửa phòng.

Hắn nhú chặt lông mày, giương mắt gấp phải Âu Dương Sùng Hoa đứng ngay tại cửa ra vào, kinh ngạc hoảng sợ, hỏi: "Sùng Hoa tiểu thư, thuốc này. . . ."

Âu Dương Sùng Hoa thu hồi tầm mắt, nương theo hốc mắt còn mơ hồ mộng lung nhìn về phía chén thuốc phá thai còn bốc lên hơi nóng.

Trên mặt yếu ớt nổi lên một chút ý cười tự giễu, nàng vươn tay, nói: "Đưa cho ta."

"Nhưng mà." Tiểu Lục từ cúi mặt xuống, ánh mắt của hắn xẹt qua Âu Dương Sùng Hoa, nhìn tới hướng Mặc Âm Trần đang ở trong phòng, "Vương gia, thật sự có thể?"

Trong thoáng chốc thân thể Mặc Âm Trần chợt run lên, nhưng vẫn cương quyết xoay người sang chỗ khác, bàn tay giấu kín ở trong tay áo, chẳng biết lúc nào nắm chặt thành quyền, móng tay cắm vào thật sâu trong lòng bàn tay.

Hắn rút cuộc là không hề hay biết, hắn là thương yêu, nhưng hắn giống như chết lặng.

"Để nàng uống!"

Ba chữ lạnh như băng, từ trong miệng hắn lưu loát bật ra, không có chút nào chậm lại hay tạm dừng.

Tâm đã chết.

Không có cần thiết phải lưu lại bất kỳ tiếc nuối gì nữa.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể thật sự hết hy vọng.

Âu Dương Sùng Hoa nghe được lời nói của Mặc Âm Trần thì khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lần thứ hai nàng đưa tay về phía Tiểu Lục từ, nói: "Đem thuốc đưa cho ta."

Tiểu Lục từ do dự, hắn lo lắng nhìn về phía Mặc Âm Trần, Mặc Âm Trần lại cố ý quay mặt đi một bên.

Mặc Âm Trần trầm mặc cùng tránh né, làm cho Tiểu Lục từ cuối cùng chỉ có thể âm thầm thở dài, đem chén thuốc cầm trong tay, chuyển đến tay Âu Dương Sùng Hoa, hắn nói: "Sùng Hoa tiểu thư, là Tiểu Lục từ có lỗi với người, nhưng người ngàn vạn lần đừng oán hận Vương gia."

Âu Dương Sùng Hoa bùng qua chén thuốc, mắt nhắm nhìn nước thuốc bởi vì chuyển dời mà quay cuồng gọn sóng, trên mặt cũng chỉ nổi lên nụ cười diêm lệ nhất, "Không, ta sẽ không hận hắn, đây là ta nợ hắn, hiện tại bất quá là đang trả nợ, Tiểu Lục từ, về sau Vương gia liền giao cho người rồi."

Âu Dương Sùng Hoa nói xong, nàng ngửa cổ, liền đem chén thuốc phá thai, một ngụm trút hết vào trong miệng.

Trong khoảnh khắc mùi vị đắng chát tràn đầy trong miệng, cảm giác buồn nôn gần như đã đoạt đi tất cả hô hấp của nàng, nhưng nàng cố nén lại, đem nước thuốc không dư thừa một giọt nuốt vào trong miệng.

Hết thấy mọi thứ, đều theo chén thuốc này tan thành mây khói.

Ở trong nháy mắt đó, hắn thiếu chút nữa không thể khống chế bản thân, thiếu chút nữa hô nhỏ ra tiếng ngăn cản ngay tại lúc Âu Dương Sùng Hoa uống chén thuốc,.

Nhưng hắn vẫn không có lên tiếng, lời nói rõ ràng đã đến bên miệng, mà lại nuốt trở vào.

Lòng bàn tay đang phát ra đau nhói như bị kim châm, hắn nhìn Âu Dương Sùng Hoa uống hết thuốc.

Rốt cuộc, tất cả đều kết thúc rồi.

Rốt cuộc, giữa bọn họ mới không bận tâm.

Âu Dương Sùng Hoa cầm chén thuốc đưa trả cho Tiểu Lục tử, xoay người lại nhìn về phía người đứng ở trong phòng, hỏi: "Hiện tại ta có thể đi được chưa, Cửu vương gia."

Thân thể Mặc Âm Trần chấn động khi nghe được một tiếng ‘Cửu vương gia’ xa lạ.

Đúng vậy a.

Bọn họ bây giờ cái gì cũng đã không còn rồi.

Mà hắn, lại là Cửu vương gia.

Âu Dương Sùng Hoa cũng chỉ là tù nhân của hắn.

Nhưng hiện tại, chỗ nằng thiếu hắn đã trả lại, hắn còn có lý do gì để giam giữ nằng?

Trong nháy mắt Mặc Âm Trần thu lại phần hỗn loạn trong đôi mắt, âm thanh lạnh lùng nói: "Âu Dương Sùng Hoa, đừng để Bồn vương gấp lại người nữa!"

Âu Dương Sùng Hoa nhếch môi cười, "Ta sẽ tận lực không xuất hiện ở Cửu vương gia trong vòng ba thước, nhưng mà có lẽ chúng ta cũng không có được cơ hội để thấy đâu, Âu Dương Sùng Hoa xin cáo từ."

Dứt lời, Âu Dương Sùng Hoa nở nụ cười, đem chén thuốc trống không, trả lại cho Tiểu Lục tử.

Tiểu Lục tử ngơ ngác nhìn tươi cười trên mặt Âu Dương Sùng Hoa, hắn đang bụng rõ ràng là cái chén không, nhưng lại giống như bụng tảng đá nặng ngàn cân.

Rất lâu rất lâu.

Hắn giương mắt, nhìn bóng dáng tha thướt đỏ từ từ biến mất ở dưới tia nắng ban mai.

Sùng Hoa tiểu thư, Tiểu Lục tử không biết làm như vậy đúng hay không, nhưng mà Tiểu Lục tử biết, Vương gia lúc này bắt quá chỉ là đang trong cơn thịnh nộ.

Cho nên, hắn nhất định sẽ hối hận.

Giữa các người không nên đoạn tuyệt như vậy.

Tiểu Lục tử quay đầu lại, nhìn về phía Mặc Âm Trần đứng im lặng ở trong phòng không có động tĩnh.

Ánh mắt Mặc Âm Trần chăm chú mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng đã đi xa.

Sùng Hoa, tại sao kết cục của chúng ta chính là như vậy?

Tại sao —— (tự hỏi mình đi..thiệt là..đáng ghét)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Bắt đầu mới 1

Nghiêng ngả chao đảo, Âu Dương Sùng Hoa loạng choạng bước đi, mờ mịt không mục đích di chuyển về phía trước.

Sắc trời đã dần dần chuyển sáng, nhưng trên con đường này vẫn cứ vắng vẻ thê lương.

Tuy rằng ngẫu nhiên có vài người qua đường đi lại, cảnh tượng xem ra cũng là vội vã, cũng không có ai chú ý tới bóng dáng lay động chán nản kia.

Thì ra bầu trời thật sự có thể cảm nhận được tâm tình của người ta, nếu không thì mới vừa rồi phía Đông vẫn là mặt trời đỏ rực, vào lúc này tại sao đột nhiên lại trở nên âm trầm.

Từ không trung, đang có từng giọt nước mưa rơi xuống.

Mưa kèm với gió, tầng lớp sắc trời bị bao phủ, trời đất ẩm ướt.

Trước mắt tất cả đều là nước, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thân thể lung lay, cuối cùng không chịu đựng được phần mỗi mảy, té ngã trên mặt đất.

Âu Dương Sùng Hoa lại không may may để ý chút nào, nàng chỉ giãy giụa bò đứng lên, nước và bùn lầy trên người chảy xuống, rất dơ rất dơ.

Bất tri bất giác đi tới một nơi rất quen thuộc, đến cuối con đường, nàng sững sờ dừng bước.

Nơi này ——

Dường như chỉ có thời tiết nơi này, là sáng ngời nhất.

Làm cho tầm mắt nàng không nhận được cũng rõ ràng hẳn lên.

Bờ Lạc Hà, Âu Dương Sùng Hoa tìm được một khối đá lớn, người vô lực ngã ngồi xuống, nửa thân người gần như trượt xuống trên mặt đất, người nghiêng ngả leo lên tảng đá, cứ như vậy nhìn hồ nước đen ngòm.

Hồ nước vốn nên phải náo nhiệt, hiện nay cũng còn một mảnh yên tĩnh, màu sắc đẹp để không thấy nữa, âm thanh náo động cũng đã biến mất, không khí còn lại chỉ có phần yên tĩnh đến đáng sợ.

Làm một cái hô hấp thật sâu, phát hiện phần bụng đang đau buốt suy yếu, có lẽ đây chẳng qua là bị tê mà thôi. Âu Dương Sùng Hoa duỗi tay ra, lạnh lạnh ẩm ướt, vậy là cái gì?

Vì sao ở trong trí nhớ của nàng, lưu lại chỉ có mưa rơi, thế nào cũng không dừng lại được, tựa hồ nước mưa năm nay đặc biệt nhiều.

Vậy mà, trong mắt của nàng lại luôn luôn khô khốc, phần ẩm ướt kia chỉ là bởi vì mưa.

Máu trong lòng bàn tay đang được nước mưa cẩn thận cọ rửa, từng chút một biến mất, đến cuối cùng trắng muốt.

"Kết thúc. Tất cả thật sự kết thúc." Cúi đầu thầm nói, mỗi một tiếng nói ra lại xen lẫn tiếng cười, thân thể run run làm sao cũng không ngừng được."Âm Trần. Âm Trần."

"Tại sao vậy."

Thanh âm thê lương của gió, thanh âm tiêu điều của mưa, bao phủ hết thảy, tiếng động gì cũng không nghe thấy.

Âu Dương Sùng Hoa run rẩy đi tới hướng bờ Hồ, nàng muốn nhìn xem bản thân, trước khi chết nàng sẽ là cái dạng gì đây?

Hóa ra nàng vẫn chính là nàng sao?

Gương mặt này, thân thể này vốn có được trong trí nhớ, rốt cuộc có phải chân chính thuộc về nàng hay không?

Vì sao, vào giờ khắc này, nàng lại phát ra chất vấn?

Hình như trí nhớ vào lúc này trở nên lộn xộn, thậm chí nàng phân biệt không rõ ràng lắm thiệt giả.

Rốt cuộc, mọi thứ này phải chăng chỉ có bản thân là thật sự biết rõ?

Bò đến bờ sông.

Đáng tiếc, nàng vẫn là cái gì cũng nhìn không thấy, kỳ quái trên mặt hồ đúng là soi không rõ bộ dáng của nàng.

Đem thân thể tiếp cận đến gần hơn, nàng không tin không thấy rõ.

Nhưng mà chưa tới, chỉ cần ở gần một chút là có thể.

Bùn đất xộp, khiến Âu Dương Sùng Hoa rất thuận lợi trượt về phía giữa sông.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cánh tay Âu Dương Sùng Hoa bị người từ sau giữ chặt, đem nàng từ cạnh bờ sông kéo trở lại.

Âu Dương Sùng Hoa hoảng hốt quay người lại, đập vào mắt là đầu tóc trắng, còn có khuôn mặt quen thuộc, nàng rốt cuộc dè dặt không được phần bị thương trong lòng nữa, mặc cho nước mắt lăn xuống.

"Tại sao ngươi không bảo vệ hài tử của chúng ta, tại sao không mang theo ta đi, Mạc Phi Lê —— không, Mạc Âm Trần, ngươi thật tàn nhẫn, lòng dạ thật độc ác!"

Môi đang phát run, Âu Dương Sùng Hoa gắt gao nắm chặt lấy vạt áo người trước mặt.

Nàng chất vấn, nàng phát tiết đánh đấm ngực của hân.

Mạc Phi Lê chỉ để mặc cho Âu Dương Sùng Hoa phát tiết hết lửa giận.

Âu Dương Sùng Hoa không biết mình rốt cuộc kéo dài như vậy bao lâu, chỉ cảm thấy đau đớn trong tim lại bắt đầu lan tràn.

Rất đau rất đau.

Giống như bị người cầu xé ra nhiều lần.

"Một không, ta trước dẫn ngươi đi."

Người trong ngực dần dần bình tĩnh lại, Mạc Phi Lê có thể rõ ràng cảm thấy, Âu Dương Sùng Hoa rất mệt mỏi, nếu không nàng hiện tại sao lại tựa vào trong ngực hân.

Tay Âu Dương Sùng Hoa vẫn gắt gao nắm chặt vạt áo Mạc Phi Lê, "Ngươi rốt cuộc muốn ta làm như thế nào, làm sao ngươi mới bằng lòng buông tha cho ta, ta bây giờ cái gì cũng đã không có. Mạc Âm Trần, ngươi hiện tại hài lòng rồi chứ? Hài lòng ngươi một tay đạo diễn nên tất cả. Buồn cười, buồn cười! "

Một chút cũng không có thay đổi, cần gì tổn công tổn sức lớn như vậy làm cho nàng thức tỉnh, làm cho nàng trở lại.

Hân cần gì phải chịu đựng ngàn năm cô độc!

"Sùng Hoa, ngươi cái gì cũng không có mất đi, ngươi chỉ có thể có được nhiều hơn. Ta tin tưởng, trả giá của ta và ngươi bỏ ra, tuyệt sẽ không trở nên vô ích. Cầu xin ngươi tin ta một lần nữa, tin ta một lần cuối cùng này."

Mạc Phi Lê ôm lấy thân thể đang mềm nhũn, Âu Dương Sùng Hoa thật sự rất mệt mỏi.

Nàng tuy rằng đang nỗ lực mạnh mẽ chống đỡ, nhưng khí thế trong lời nói về mặt suy yếu, đã sớm cho thấy mệt mỏi của nàng.

Giờ phút này, bầu trời đang đổ mưa, còn có tâm tình kích động của nàng.

Đối với thân thể gầy yếu này của nàng, sẽ là một đả kích rất lớn.

"Tin ngươi có thể bù đắp lại mọi thứ sao? Ngươi còn muốn lừa mình dối người đến khi nào, để cho ta trở về, cho dù chết, ta cũng không muốn chết ở chỗ này. Một lần cũng đủ làm cho ta hối hận ngàn năm!"

Âu Dương Sùng Hoa nặng nề nói xong, nàng bây giờ đã không có hơi sức dư thừa, suy nghĩ gì khác.

"Tại sao ngươi còn không có phát hiện ra. Ngươi cũng không có mất đi, thứ gì đó ngươi rất muốn có được, vẫn còn giữ ở trong tay ngươi thật chặt, Sùng Hoa. Vương mặc giữa ngươi và ta, sẽ mãi không cắt đứt, sẽ không cắt đứt a."

Tay Mạc Âm Trần nhẹ nhàng mon trón gương mặt của Âu Dương Sùng Hoa, thần thái hai mắt vốn nên phần khởi đã khép chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Bắt đầu mới 2

"Sùng Hoa, ta chỉ sợ không có nhiều thời gian, ở lại bên cạnh ngươi nữa."

Thân thể người trong mưa gió lung lay, thoáng một cái trong tay trống không, ngẫu nhiên thấy nước mưa tựa như xuyên thấu thân thể, mờ mờ ảo ảo.

Tay nắm tay Âu Dương Sùng Hoa, nhẹ nhàng như vậy, ôn nhu như vậy, dịu dàng như là không thể nào chạm đến được.

Âu Dương Sùng Hoa yếu ớt ư ư một tiếng, loáng thoáng trong mây đen có ánh mặt trời lộ ra, lẳng lẳng chiếu xuống trên mặt của nàng, khiến cho hai đường chân mày thanh tú nhíu lại.

Mang theo chính là một chút u buồn, là một chút cô đơn.

Mạc Phi Lê nhìn Âu Dương Sùng Hoa, tay lại run lên, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, thờ dài, đó là thống khổ bị đè nén mà không hề nén được.

Hắn chợt ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa thật chặt, cánh tay rắn chắc vòng qua bả vai nàng, eo của nàng, đem nàng cả người đều ôm hết vào trong ngực.

Lòng ngực đã nguội lạnh, nhưng lại tựa như có đốm lửa đỏ thiêu đốt ở trong đó, sôi trào, ngay cả nước mưa gặp phải một hồi lửa nóng, chậm rãi bốc hơi lên, thành sương, biến mất cùng trong trời đất này.

Âu Dương Sùng Hoa trong thoáng chốc, tựa như cảm nhận được cái gì.

Nhưng hơn nữa là một phần vô lực, cùng kháng cự.

Giữa mười ngón tay, quấn lấy nhau thật chặt, dùng sức dùng sức mà hòa lẫn vào nhau, dường như ngay cả ngón tay cũng muốn đứt đoạn.

Âu Dương Sùng Hoa hô hấp dồn dập, hơi thở trong ngực tuôn trào, làm nàng thấy đau.

"Mang ta trở về. Trở về." Âu Dương Sùng Hoa mơ hồ kêu, giống như mê sảng, "Trở về. Trở về."

Sức lực trong tay Mạc Phi Lê đột nhiên buông lỏng, hai tay nắm chặt, trong khoảnh khắc tách rời.

Nhưng lại ở trong giây lát, hắn hốt hoảng lo lắng bắt được tay đang rủ xuống giữa nước bùn, nắm thật chặt ở trong tay, chỉ sợ mất đi lần nữa.

Ngón tay lướt qua gò má dần dần lạnh lẽo ở trong gió của mình, thốt lên, "Sùng Hoa, ta phải làm thế nào, mới có thể được người tha thứ."

"."

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có âm thanh lẩm bẩm tự hỏi.

Không có trả lời, ngay cả tiếng mưa rơi và tiếng thờ hỗn hển, cũng không biết biến mất khi nào.

Ngơ ngẩn như nằm mê.

.

Âu Dương Sùng Hoa lần nữa biến mất ở trước mắt mọi người, đi về phía không rõ.

Ngày mai, chính là ngày Mạc Âm Trần và Đức Thanh công chúa trở về Ngô Hạo, bất kể là hoàng cung, Cửu vương phủ, hay là trạm dịch, đều đang vì chuyện lớn này mà giăng đèn kết hoa.

Đây chính là cửa ải để Ngô Hạo cùng Lung Nguyệt hòa thuận.

Coi như hôm nay là Ngô Hạo Quốc đầu hàng Lung Nguyệt Quốc, nhưng kỳ thực năng lực vẫn là không thể khinh thường.

Nếu có thể lấy kết thân, chân chính mượn sức Ngô Hạo Quốc, tin tưởng có thể làm cho Lung Nguyệt củng cố thực lực của mình, hơn nữa khai thác nhiều lãnh thổ hơn.

Như thế trôi qua nửa năm.

Giữa ban ngày vẫn là trời quang trong sáng, sau khi đến hoàng hôn bầu trời chợt trở nên âm u không rõ nguyên nhân.

Trên Kim Ngọc Đường chỉ nghe thấy nhạc cụ đàn sáo vui mừng, tiếng ly rượu lần lượt va chạm, không ai dòm ngó đến sắc trời.

Vào ban đêm, mưa nổi lên, Phong Mãn Lâu.

Bàn tay trắng nõn khảy dây cung, tiếng đàn vội vàng tha thiết, như đội quân tinh nhuệ hiên ngang ra trận, đập phá Trường Thiên.

Cảnh liễu xanh um mềm mại hợp với tiết tấu mà nhảy múa, bất định đang đưa trong gió, mây đen càng dày đặc, áp sát trên mái hiên đỏ thẫm ở tường

thành cung điện, một mảnh đen kịt.

Trong hành lang gấp khúc, đèn lồng lung lay tối sáng, tia chớp trắng xám bức xé đêm dài đen tối, chiếu rọi thấy một góc mái nhà như vẽ lên một bức họa, đột ngột đưa về phía bầu trời.

Đến sau nửa đêm, mưa to tầm tã mãnh liệt, tiệc rượu cũng thế, khách cũng giải tán, Mặc Ngao Đình ngà ngà say, mộng lung được thái giám nâng đỡ trực tiếp đi về hướng Tân Uyển.

Ngay góc rẽ hành lang dài, một tiếng sấm đánh xuống, Trường An cả kinh run rẩy một chút, vậy mà Mặc Ngao Đình lại tựa như nhìn thấy gì, mà bên tai vừa tựa như có thanh âm gì truyền đến.

"Đây là tiếng động gì?"

Mặc Ngao Đình lắc lắc đầu, hỏi.

Trường An nhắc tới đèn lồng soi rọi dẫn đầu đi phía trước, một mảnh đen ngòm, không có gì cả, mà tiếng nước nổ vẫn đang lay động truyền đến, thân thể lập tức run run, nói: "Hoàng thượng, này, này nhất định là tiếng gió."

"Nói bậy! Rõ ràng là tiếng người khóc."

Mặc Ngao Đình quát khê, hất tay Trường An ra, đoạt lấy đèn lồng, tự mình đi về hướng âm thanh truyền đến.

Mặc Ngao Đình nhìn căn phòng ở phía trước, quay đầu lại nhìn Trường An bên cạnh: "Đó là nơi nào?"

"Này. Hoàng thượng, đó là một tòa viện bỏ hoang."

Trường An tiến lên trả lời.

"Thấp đèn."

Mặc Ngao Đình đẩy ra thái giám, mùi rượu xông đỏ hai mắt của hắn, nhìn chăm chăm về phía trước.

Căn phòng này sao mà nhìn quen mắt, giống như đã từng đi tới, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra.

Ngay tại lời nói của Mặc Ngao Đình giữa men say, bốn phía đen ngòm trong chớp mắt đèn đuốc sáng trưng.

Hắn chợt nhớ lại nơi này, trên mặt mỉm cười rõ như điên, đẩy ra Trường An, sai bước dài đi lên.

Trong miệng lầm bầm: "Sùng Hoa. Sùng Hoa, là người trở về sao? Là người đã trở lại, nhất định là người đã trở lại."

"Hoàng thượng."

Trường An thấy Mặc Ngao Đình bộ dáng khác thường, định tiến lên khuyên can, còn ra lệnh cho những tiểu thái giám tùy thân ở bên cạnh đỡ lấy Mặc Ngao Đình.

"Cút ngay!" Mặc Ngao Đình mạnh mẽ đi lên, đẩy ra thái giám, nâng chân dốc sức hung hăng đạp cửa phòng.

"Cạch" Đá văng ra cánh cửa đàn hương đỏ thắm.

Bước vào trong phòng, bên trong đốt mười mấy ngọn đèn sáng rực, chói sáng đến người hoa mắt.

Mặc Ngao Đình hí hóp mắt nhìn trong phòng, hắn không buông tha từng cái góc.

Bỗng nhiên, hai mắt của hắn tròn lớn, nhìn bóng dáng ngồi ở trước gương đồng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Bắt đầu mới 3

Trong mắt càng nổi lên vui sướng không che giấu được.

Hắn lung lay thoáng động đi tới, ngồi xổm người xuống, duỗi tay về phía người nọ: "Trẫm biết ngay là ngươi trở lại, là ngươi đã trở lại."

Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng xoay người, một gương mặt khuyếch thành tuyệt lệ, có nụ cười vô cùng rực rỡ.

"Đúng vậy a, ta đã trở về."

Hai tay Mặc Ngạo Đình run run, trong nháy mắt hắn đứng là không cách nào bước lên trước một bước.

Hắn đang sợ, sợ đây chỉ là hư ảo, là bản thân say rượu mà sinh ra ảo giác.

"Hoàng thượng, này. Người?"

Trường An theo sát đi vào, khi hắn nhìn thấy người chân thành đứng lên từ trước gương đồng thì đôi con ngươi thiếu chút nữa không khéo từ trong hốc mắt vọt ra.

"Trường An công công, khỏe a."

Được chu sa tô điểm, khi cười nhiễm lên màu sắc ửng đỏ dụ dỗ mê hoặc.

Cho đến giờ phút này, Mặc Ngạo Đình cuối cùng đã tin tưởng, hóa ra. Hóa ra là bản thân cũng không phải là đang say rượu, không phải là ảo giác của mình.

Sùng Hoa là thật đã trở lại.

Đã trở lại ——

Ánh mắt Mặc Ngạo Đình lấp lệt, muốn khóc lại vừa vui mừng, hai con ngươi vây quanh ở giữa, hắn há có thể quên, chính là chỗ này đã làm cho hắn trọn đời không quên, luôn luôn tưởng nhớ đến nàng.

Chưa bao giờ một ngày nào quên được, Mặc Ngạo Đình run run vươn tay về phía trước: "Sùng Hoa, Sùng Hoa. Thật sự là ngươi a!"

Say hay không say, hiển nhiên là người mà bản thân ngày đêm tưởng nhớ, Mặc Ngạo Đình bất chấp tất cả ôm lấy nàng.

"Sùng Hoa! Ngươi rốt cuộc đi nơi nào, đi nơi nào, để trẫm phải tìm, phải tìm ngươi."

Ánh mắt nhu hòa, so với băng còn lạnh hơn.

Ý cười tuy rằng hiện lên ở trên mặt, nhưng lại không cảm giác được một chút chân thật.

"Hoàng thượng, Sùng Hoa đến thực hiện cam kết mình đã hứa."

"Đúng vậy a, chuyện ngươi nói trẫm làm, trẫm cũng đã làm xong. Hiện tại Âm Trần đã sắp đi Ngô Hạo rồi, trẫm không có làm khó hắn, thậm chí cho hắn tốt nhất. Tất cả đều là vì ngươi." Mặc Ngạo Đình ôm người nọ nói xong, ý loạn tình mê thực khó khống chế, rốt cuộc thăm dò đi qua, muốn hôn lên môi nàng.

"Hoàng thượng, còn có một chuyện, ngươi vẫn chưa làm."

Tay chống đỡ ở trước ngực Mặc Ngạo Đình, ánh mắt nhân nhật không dấu vết xẹt qua trên khuôn mặt vui mừng xen lẫn kinh ngạc.

"Chuyện gì? Chỉ cần ngươi chịu trở lại bên người trẫm, cái gì trẫm cũng đáp ứng ngươi. Trẫm tìm ngươi nửa năm, nửa năm qua này, ngươi một chút tin tức cũng không có. Đều nói ngươi chết, nhưng trẫm không tin."

"Hoàng thượng không phải cho ta làm hoàng hậu sao?"

Ý cười quanh quẩn trong mắt, hiện ra chính là nụ cười dần dần giương cao của nam nhân.

Mặc Ngạo Đình nhìn nàng cười, "Ngươi rốt cuộc bằng lòng đáp ứng trẫm sao? Ngươi rốt cuộc chịu làm hoàng hậu của trẫm sao?"

"Phải, ta muốn làm hoàng hậu, muốn trở thành nữ nhân tôn quý nhất Lung Nguyệt."

"Được, được, được!"

Mặc Ngạo Đình vui vẻ thân thể run rẩy đứng lên, hắn lần nữa nghiêng về phía trước.

Lại bị ngăn cản.

"Hoàng thượng cần gì gấp gáp trong nhất thời, đợi ta trở thành hoàng hậu của ngươi, dĩ nhiên sẽ là của ngươi, đến lúc đó."

Lời nói mập mờ không rõ, ở dưới màn đêm này, lại càng lộ ra hấp dẫn khiến người mê muội.

Mặc Ngao Đình đáp ứng, hần hiện tại chỉ muốn nàng.

.....

Cửu trọng cung khuyết, vinh hoa phú quý cũng chỉ là một hồi mộng mị có hoa không quả. (Cửu trọng cung khuyết câu này mình chưa tìm đc nghĩa, tìm đc sẽ bổ sung sau hoặc bạn nào biết xin chỉ giúp, mình vô vàn cảm ơn)

Đội đến mộng tỉnh, mấy người cười thì có mấy người khóc.

Vui buồn hợp tan, ở chỗ này là nơi chân thật nhất để hình dung.

Mặc Ngao Đình được Trường An hầu hạ thay xuống long bào.

Một bóng dáng đứng lúc này chậm rãi bước vào, nàng một bước lại một bước, thông thả mà rườm rà.

Tựa như trên hai chân trời chật tầng đá nặng ngàn cân, mỗi một bước đi cũng sẽ làm hai đường mi thanh tú của nàng nhúu chặt lại.

Mặc Ngao Đình xoay người, nhìn người tới, không khỏi nhúu nhúu mày, hần hướng Trường An phất phất tay, nói: "Người đi xuống trước đi."

Trường An đáp lời, từ từ lui ra, khỏe mắt nhưng không khỏi cùng người tới liếc nhau một cái.

Trong lòng âm thầm thở dài, rồi lại bất lực chỉ có thể rời khỏi cung điện, mà còn khép lại cửa cung.

Ánh mắt Mặc Ngao Đình lạnh nhạt, "Người tới làm cái gì."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đi tới trước người của Mặc Ngao Đình, giơ tay lên lướt nhẹ trên sợi tóc của hần, trong mắt không che giấu chút nào chính là một phần ái mộ, nói: "Hoàng thượng, có phải rất mệt hay không."

Mặc Ngao Đình run run ánh mắt, sắc mặt có mấy phần âm lại, "Cẩm Nguyệt, những năm gần đây, trăm biết nợ người rất nhiều, mặc dù người không thể trở thành hoàng hậu của trăm, nhưng trăm có thể cam đoan, sẽ không bao giờ bạc đãi người."

Sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt trắng bệch, mí mắt như muốn khép lại, chột nhẹ lóe lên một cái, nói: "Nô tì biết, nô tì có thể có những lời này của hoàng thượng, là đủ rồi. Sau này nô tì không thể hầu hạ bên cạnh hoàng thượng nữa, vẫn xin hoàng thượng hãy bảo trọng long thể, người là hoàng đế của Lung Nguyệt."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đưa tay, kéo kéo cổ áo có chút nếp nhăn của Mặc Ngao Đình, vuốt vạt áo bằng lại cho hần.

Sóng mắt chân thành dừng lại ở trên khuôn mặt anh tuấn, khiến cho nàng tới bây giờ vẫn động lòng run sợ.

"Chỗ ở của người, trăm đã phân phó Trường An an bài cho người."

Đầu ngón tay Mặc Ngao Đình có chút lạnh lẽo, muốn đưa tay nhưng cuối cùng lại nhấc không lên.

"Dạ, nô tì đã biết." Âu Dương Cẩm Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt, rồi nói: "Hoàng thượng, trong những năm nay, người có một chút nào động lòng với nô tì không?"

Mặc Ngao Đình nhìn gương mặt cùng Âu Dương Sùng Hoa giống hệt như nhau, nhất thời hoảng hốt, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết, "Không có."

Bờ môi Âu Dương Cẩm Nguyệt run rẩy, nước mắt trôi nổi nơi khóe mắt khi nghe được câu nói này, trong khoảnh khắc chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Kết cục 1

"Vậy sao."

"Cẩm Nguyệt."

Âu Dương Cẩm Nguyệt mạnh mẽ giương lên nụ cười, dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, nói: "Không có việc gì, nô tì nên đã sớm biết, nô tì có thể được hoàng thượng sủng hạnh, nhưng mà cũng chỉ là vì nàng, cho nên. Nô tì đã sớm nên hiểu rõ. Đáng tiếc, nô tì tình ngộ quá muộn, khó trách sẽ lâm vào tình cảnh như thế. Không trách người được, chỉ có thể trách số mạng nô tì không tốt. Không cách nào có được yêu thương của hoàng thượng."

"Cẩm Nguyệt."

Mặc Ngạo Đình nhìn Âu Dương Cẩm Nguyệt, hấn đầy bụng hồ nghi.

"Hoàng thượng, nô tì muốn về nhà, mặc dù Âu Dương phủ hiện tại không còn, nhưng nô tì vẫn muốn được về nhà."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đã sớm không còn là một người phi dương bạt hồ của năm đó, là đại tiểu thư không biết trời cao đất rộng. (phi dương bạt hồ = ngang ngược, muốn gì làm đó)

Thời điểm Âu Dương phủ bị hủy đi, nàng hấn nên hiểu rõ.

Lòng hoàng thượng căn bản không có nàng, chỉ căn là nữ nhân kia.

Đừng nói một cái Âu Dương phủ nho nhỏ, ngay cả vương triều Lung Nguyệt, cũng không thành vấn đề đi.

Mộng, quả thật nên tỉnh.

Mà nơi bản thân có thể trở về, chắc chắn vẫn là Âu Dương phủ đã quen thuộc từ nhỏ.

"Trẫm chuẩn người trở về, hơn nữa sẽ cho người xây dựng lại Âu Dương phủ, ngày sau có gì cần, thì người hãy tự mình nói với Trường An."

Mặc Ngạo Đình cũng không có suy nghĩ nhiều, mà không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

"Nô tì khấu tạ hoàng thượng, hoàng ân mệnh mông cuồn cuồn."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nhẹ nhàng khom người, hướng Mặc Ngạo Đình quỳ lạy.

Mặc Ngạo Đình tiến lên, kịp thời đỡ lấy Âu Dương Cẩm Nguyệt đang quỳ xuống, "Cẩm Nguyệt, những thứ này thì miễn đi. Trẫm còn có việc phải xử lý."

"Dạ, hoàng thượng công vụ bề bộn, nô tì thật không nên đến đây."

Âu Dương Cẩm Nguyệt đứng lên, cúi đầu xuống, đáp lời.

"Cũng không có gì, chỉ là hôm nay trẫm phải gấp Đức Thanh công chúa và Cửu đệ."

Mặc Ngạo Đình nhẹ lắc đầu.

"Vậy nô tì cung tiễn hoàng thượng."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói xong, đột nhiên ngã nhào vào trong ngực Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình mắt đen bỗng nhiên chột lóe, nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ để tùy ý Âu Dương Cẩm Nguyệt đưa tay ôm lấy hấn, "Cẩm Nguyệt, nếu người."

"Hoàng thượng, nếu như khi đó, người gặp gỡ thật sự là nô tì, có phải người bây giờ được hoàng thượng yêu thích chính là nô tì hay không? Nếu như, lần đó nô tì không để cho Sùng Hoa thay thế nô tì khỏi đàn, có phải hôm nay cũng sẽ không có cục diện thế này hay không?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt không dám ngẩng đầu, nàng sợ nhìn thấy vẻ mặt bản thân không muốn thấy.

Nàng chỉ có thể cúi đầu, để cho mình gắt gao rúc vào trong ngực của Mặc Ngạo Đình.

Chỉ là, một cái hy vọng có lẽ xa vời.

"Kể từ khi nô tì chào đời đến nay, chính là hòn ngọc quý trên tay của phụ mẫu, chưa bao giờ biết, thiên hạ ngày nay vẫn còn có cái mình không chiếm được. Âu Dương Sùng Hoa tuy rằng là muội muội nô tì, nhưng nàng từ nhỏ chỉ là một đứa ngốc, nô tì chưa bao giờ đem nàng để ở trong lòng. Nhưng bây giờ, nô tì lại thua bởi nàng, thua bởi một đứa ngốc mà từ nhỏ mình khinh thường. Đây là trừng phạt ông trời đối với nô tì, trừng phạt nô tì trước kia đã không biết những thứ này."

Vì sao bản thân tình ngộ muộn như thế, nếu như bản thân có thể sớm hiểu rõ một chút.

Nếu như có thể.

"Cẩm Nguyệt."

Mặc Ngạo Đình nhìn người trong ngực khóc lóc kể về Âu Dương Sùng Hoa, tay nhẹ vuốt ve phía sau lưng.

Nếu như tất cả có thể bắt đầu lại, hẳn sao có thể thống khổ như vậy?

Âu Dương Cẩm Nguyệt khóc đến mệt, nàng từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt đã sớm khôi phục bình tĩnh, nàng nói: "Hoàng thượng, có thể hôn ta một lần sau cùng không?"

Trên mặt hắn vẫn là im lặng, chỉ là yên tĩnh trên mặt kia lại nhiều hơn một phần là không muốn.

Hai tay của nàng vững vàng vòng chắc thân thể Mặc Ngạo Đình, đem bản thân dán sát vào hắn thật chặt, sau đó ngẩng đầu, kiễng mũi chân nhón lên.

Mặc Ngạo Đình cúi đầu xuống, nhưng vẫn chưa có tiếp nhận một cái hôn này của Âu Dương Cẩm Nguyệt, hắn đẩy nàng ra.

"Trẫm không muốn để Sùng Hoa hiểu lầm cái gì."

Mặc Ngạo Đình nói xong, từ trong người Âu Dương Cẩm Nguyệt tránh ra, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Thân thể Âu Dương Cẩm Nguyệt chậm rãi té trên mặt đất, nhìn bóng dáng rời đi cũng không lại, khóe mắt trào ra một giọt nước mắt. (tội Nguyệt tỷ gê..si tình quá nên phải thế)

Từ khóe miệng của nàng chảy xuống một chút ánh đỏ, sắc mặt của nàng vốn hồng hào bây giờ chuyển qua tái nhợt, hai mắt ở trong hốc mắt lại càng rơi vào thâm sâu, đã đến giờ rồi.

Nàng biết bản thân chẳng qua cũng chỉ là người thay thế, người thay thế khôi hài.

Khi chính chủ trở lại, thì nàng cũng sẽ bị vứt bỏ.

Những năm gần đây, mặc dù nàng là hoàng hậu, nhưng sống trong lo âu thấp thỏm, cho nên mới phải đi tin tưởng Mặc Phi Lê, giống như bị nam nhân đó mê hoặc.

Trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ Âu Dương Sùng Hoa, thậm chí đem sự tình của Âu Dương Sùng Hoa và Mặc Ngạo Đình, tiết lộ cho Mặc Âm Trần.

Nàng biết bản thân chính là từ ghen sinh hận.

Vậy mà, cuối cùng, bản thân vẫn là bị vứt bỏ đi.

Nàng không còn là cái gì hoàng hậu, thậm chí ngay cả cung nữ nàng cũng không bằng.

Hiện tại nàng có lựa chọn sao?

Lựa chọn rồi đi, hay là chết đi?

.....

Sau nửa canh giờ

Trước cửa Âu Dương phủ đã bị phá hủy, xuất hiện một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa dừng sát ở trước cửa đồ nát.

Từ bên trong xe ngựa một người chậm chậm đi xuống, nàng giương mắt, nhìn Âu Dương phủ đã sớm hoàn toàn thay đổi.

Nhưng trên môi từ từ gợi lên nụ cười nhàn nhạt, tỏa sáng ở trên mặt của nàng.

Trở lại, nàng rốt cuộc đã trở lại.

Âu Dương Cẩm Nguyệt để cho người kéo xe ngựa rời đi, còn bản thân thì đi vào bên trong cánh cửa đồ thảm đang lung lay dao động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Kết cục 2

Đi trên con đường nhỏ quen thuộc, trong mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt thấy lại phồn hoa ngày trước.

"Cha mẹ, Cẩm Nguyệt đã trở lại, các người có vui không?"

Vuốt ve gốc cây hòe già cỗi cùng bản thân lớn lên, Âu Dương Cẩm Nguyệt thậm chí còn có thể nhìn thấy, thái độ của mình ở đây đã từng dạy dỗ hạ nhân.

Nàng là đại tiểu thư Âu Dương Thế Gia, Âu Dương Cẩm Nguyệt, người nào không cho nàng mặt mũi, ai dám phản nghịch trái ý của nàng.

Nàng vẫn cho mình là thiên chi kiều nữ, ai ngờ được, hôm nay lại rơi vào kết quả thê thảm như thế.

"Vì sao không ai đến đón tiếp ta, vì sao không ai có thể vì sự trở về của ta, mà nói một tiếng, hoan nghênh chứ?"

Chậm rãi ngồi xuống dưới gốc cây hòe, thân thể dựa vào thân cây.

Hai mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt từ từ nổi lên một tầng sương mù.

"Hoàng thượng. Hoàng thượng." Ánh mắt dường như không nhìn thấy, Âu Dương Cẩm Nguyệt tùy tiện vẫy bốn phía, bỗng nhiên sợ hãi đứng lên, "Hoàng thượng. Hoàng thượng, người đang ở đâu."

"Vì sao?"

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, tay Âu Dương Cẩm Nguyệt vẫy vẫy trong không trung được người bắt lấy.

Trong khoảnh khắc bị nắm giữ, thần trí Âu Dương Cẩm Nguyệt đang hoảng loạn liền yên ổn, dần dần bình phục trở lại, nàng nói: "Vì sao a? Không biết, không biết. Chỉ là không muốn cứ rời đi như vậy."

"Người cũng là người đáng thương, người cũng chỉ là một người đáng thương."

Người nọ thờ dài nói.

"Ta đáng thương sao? Không, ta không đáng thương, ít nhất ta đã từng có được, vậy đã đủ rồi. Người hận ta sao?"

Âu Dương Cẩm Nguyệt mở to hai mắt đã không nhìn thấy gì, ngó sang một bên.

"Ta nghĩ ta nên hận người, nhưng ta bây giờ lại không hận nổi, Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói cho cùng, người bất quá cũng chỉ là một người đáng thương."

Lời nói thật lạnh lẽo buồn tẻ, lời nói thật tuyệt tình không thương tiếc, nhưng lại khiến trên mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt nở rộ tươi cười vui vẻ, "Tại sao người phải trở lại, người căn bản cũng không thương hân, người tại sao muốn trở lại."

"Người biết ta vì sao trở lại."

Người nọ lạnh nhạt trả lời.

"Vì ta sao? Ha ha. Ta nên cảm thấy vui vẻ a, ít nhất ta vẫn thắng người một lần, để cho người mất đi thứ người quý giá nhất, không phải sao. Nói đến cùng, Âu Dương Cẩm Nguyệt ta cũng không phải là người thua."

Âu Dương Cẩm Nguyệt nở nụ cười, tươi cười túm chặt lấy ngực của mình, "Ta với người tại sao phải là tỷ muội đây, có Âu Dương Cẩm Nguyệt ta, vì sao còn phải có một Âu Dương Sùng Hoa, nếu không có người, ta cũng sẽ không như vậy."

"Có thời điểm ta cũng tự hỏi, tại sao có Âu Dương Sùng Hoa ta rồi lại còn có một Âu Dương Cẩm Nguyệt như người đây?"

Âu Dương Sùng Hoa nhìn sắc mặt Âu Dương Cẩm Nguyệt đã hiện lên màu tím đen, từ từ nói ra, "Nhưng mà, hiện tại ta chỉ cảm thấy, tất cả những thứ này vốn không cần thiết phải đi so đo, nói cho cùng, chính xác là, người là người, ta là ta."

"Đúng vậy a. Nếu như, có thể nhìn thấu sớm một chút, ta nghĩ ta sẽ không."

Thân thể Âu Dương Cẩm Nguyệt đột nhiên rung động một cái, một tia máu màu đen từ nơi khóe miệng của nàng chảy xuôi xuống.

Âu Dương Sùng Hoa chậm chậm cúi xuống, đến gần bên tai Âu Dương Cẩm Nguyệt, nói nhỏ: "Cẩm Nguyệt, thật ra thì hài tử cũng chưa chết, hơn nữa hiện tại còn sống rất tốt, là một nam hài đáng yêu. Người không có đoạt đi của ta cái gì."

Nghe được lời này, cả người Âu Dương Cẩm Nguyệt giống như khôi phục sức sống, nàng mạnh mẽ ngồi bật dậy, níu chặt lấy tay Âu Dương Sùng Hoa,

"Vậy tại sao ngươi muốn trở lại, ngươi trở lại chẳng lẽ không phải tìm ta báo thù? Âu Dương Sùng Hoa ngươi muốn làm gì, ngươi muốn tổn thương hoàng thượng sao?"

"Không, ta đến đây chấm dứt tất cả. Đối với ngươi, ta từng có hận nhưng đó cũng là chuyện đã rất lâu trước kia. Một ngàn năm, một ngàn năm trước, ta rất hận ngươi."

"Một ngàn năm?"

Hai mắt Âu Dương Cẩm Nguyệt tròn to, nàng kinh ngạc nhìn đến chỗ Âu Dương Sùng Hoa đang đứng.

"Đúng vậy a, ngươi không cảm thấy một đứa trẻ si ngốc, đột nhiên bình thường hơn nữa còn làm ra nhiều chuyện như vậy. Không có hoài nghi qua sao?"

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, ngắm nhìn về phía ánh nắng chiều buông xuống.

Ánh tà dương như một loại máu đỏ ửng, nhuộm đỏ trời đất, vô cùng vô cùng xinh đẹp.

"Ngươi."

Âu Dương Cẩm Nguyệt á khẩu không trả lời được, thật ra nàng không phải là không có nghĩ tới, nhưng nghĩ như thế nào, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được như lời Âu Dương Sùng Hoa nói, cái gì ngàn năm, điều này thật sự rất là quý dị.

"Cẩm Nguyệt, vốn là ngươi sẽ chết ở dưới bảo cách, nhưng bây giờ ngươi lại chọn cách giải quyết cho mình như vậy, có lẽ ông trời rõ ràng đã có thay đổi." (bảo cách là dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa)

Âu Dương Cẩm Nguyệt, kinh ngạc, sững sờ, không tin, từng nét thoáng hiện ở trên mặt của nàng, đến cuối cùng là bình tĩnh.

Thần kỳ là vào giờ khắc này, nàng lại không có hoảng loạn, bình thần trước nay chưa từng có, "Sùng Hoa, có lúc ta thật rất hâm mộ ngươi, cũng có lúc rất hận ngươi, nhưng bây giờ ta lại phát hiện, cái gì cũng không còn nữa, cái gì cũng không còn nữa."

Máu từ hai mắt, hai tai, trong miệng, trong mũi của nàng cùng nhau chảy xuống.

"Âu Dương Cẩm Nguyệt, kiếp sau đừng làm chuyện khờ dại nữa."

Âu Dương Sùng Hoa ngồi xổm người xuống, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của Âu Dương Cẩm Nguyệt, trong lúc giờ tay lên từng sợi từng sợi tóc đen vung vẩy giữa không trung.

"Kiếp sau đừng để cho ta làm người nữa." Âu Dương Cẩm Nguyệt thở hổn hển nói, "Làm người quá mệt mỏi. Làm người quá mệt mỏi."

"Ngủ đi, ngủ được là có thể quên hết mọi thứ rồi."

Âu Dương Sùng Hoa nhẹ nhàng nói.

Âu Dương Cẩm Nguyệt nói, nàng đã không muốn làm người, kiếp sau cũng không muốn.

Tuy rằng có lẽ đây là nhất thời nói lỡ, nhưng khiến cho Âu Dương Sùng Hoa đồng cảm

Nếu như khi đó nàng cũng có phần giác ngộ như Âu Dương Cẩm Nguyệt, hôm nay sẽ không có cục diện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Kết cục 3

"Lạnh quá. Lạnh quá a."

Âu Dương Cẩm Nguyệt chột nhỏ giọng hô ra tiếng, tay nắm chặt lấy tay Âu Dương Sùng Hoa, gọi: "Hoàng thượng. Ngạo Đình. Ngạo đình, người ở nơi nào. Ta rất lạnh. Rất lạnh."

Âu Dương Sùng Hoa bước lên, đem Âu Dương Cẩm Nguyệt ôm vào trong ngực, ôm lấy thật chặt, "Ta ở chỗ này Cẩm Nguyệt. Ta ở chỗ này Cẩm Nguyệt."

Dần dần thở bình thường, Âu Dương Cẩm Nguyệt mở to mắt, trống rỗng nhìn phía trước, cúi đầu nở nụ cười, "Ngạo, Ngạo Đình. Có thể cuối cùng nữa. Cuối."

Âu Dương Sùng Hoa cúi người, môi hơi lạnh phủ lên đôi môi của Âu Dương Cẩm Nguyệt.

Âu Dương Cẩm Nguyệt yên tĩnh nở nụ cười, nàng từ từ khép lại hai mắt, khí tuyệt mạng vong. (ý là tắt thở ra đi)

Âu Dương Sùng Hoa khẽ nói: "Cẩm Nguyệt, đi tốt."

Sinh mạng của con người đúng thật là quá mỏng manh, một người luôn muốn trang hoàng cho bản thân vẻ vang hoa lệ, hôm nay cũng đã an tĩnh chết ở trong ngực của mình.

Chết rồi.

Ngay cả Âu Dương Cẩm Nguyệt cũng đã chết.

Âu Dương Cẩm Nguyệt đã chết, nàng mỉm cười ra đi, nàng rốt cuộc không còn là người thay thế nữa, không còn phải sống trong sợ hãi và bất an.

Làm người quá mệt mỏi, làm người thật sự quá mệt mỏi.

Cẩm Nguyệt có lẽ là người đứng, kiếp sau đừng để cho mình phải sống mệt mỏi như vậy, biết không? Âu Dương Sùng Hoa để thi thể Âu Dương Cẩm Nguyệt xuống, từ từ đứng lên, ngênh đón ánh nắng chiều từng bước từng bước rồi đi.

.....

Âu Dương Cẩm Nguyệt đã chết, nàng ra đi vô cùng bình thản.

Mặc Ngạo Đình ngồi yên ở trên ghế rồng, hắc sao cũng không có ngờ tới, Âu Dương Cẩm Nguyệt cuối cùng sẽ chọn cái chết.

Hắn trước đây có hay không nhìn lầm nữ nhân kia.

[Hoàng thượng, qua nhiều năm như vậy, người có một chút nào động lòng với nô tì hay không.]

Lời nói kia giống như vẫn còn vang vọng ở bên tai.

Mặc Ngạo Đình nắm chặt hai quả đấm, hắn có động lòng hay không, có động lòng hay không?

Chuyện cũ từng màn thoáng hiện lên trong đầu, những năm gần đây, ở bên cạnh hắn rốt cuộc là ai?

Nữ tử uyển chuyển ở dưới thân mình, vẻ mặt si mê bản thân.

Nàng cũng chỉ là người thế thân, một người thế thân!

Người hắn muốn, từ đầu đến cuối đều là Âu Dương Sùng Hoa, chưa bao giờ từng có thay đổi.

Nhưng vì sao khi nghe được Âu Dương Cẩm Nguyệt chết, hắn lại cảm thấy đau lòng?

"Hoàng thượng."

Âu Dương Sùng Hoa chậm rãi từ cửa cung đi vào, đi tới trước người của Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình bỗng nhiên ngẩng đầu, một gương mặt đập vào mắt, đúng là khiến hắn trở nên hoảng hốt.

"Sùng Hoa, đã trở về rồi, sao còn trở lại."

Mặc Ngạo Đình ngồi thẳng người, cũng không dám nhìn Âu Dương Sùng Hoa, thậm chí có chút mâu thuẫn.

Âu Dương Sùng Hoa lại đi từng bước lên bậc thềm, đến trước mặt Mặc Ngạo Đình, đứng lại, "Hoàng thượng, hậu sự của Cẩm Nguyệt, người có tính toán gì không?"

"Trẫm."

Thân thể Mặc Ngạo Đình lung lay một cái, hắc hắc là không biết nên mở miệng thế nào.

Chỉ ngơ ngác nhìn Âu Dương Sùng Hoa.

"Hoàng thượng, tuy rằng hoàng thượng nói muốn để Sùng Hoa làm hoàng hậu, nhưng mà dù sao khi Cẩm Nguyệt chết vẫn đang là hoàng hậu vương triều

Lung Nguyệt."

"Sùng Hoa, ý của ngươi là, muốn trẫm để Cẩm Nguyệt lấy thân phận của hoàng hậu, tiến hành an táng?"

"Vâng, thật ra thì không có Cẩm Nguyệt, Sùng Hoa cũng sẽ không thể ở trước mặt hoàng thượng."

Âu Dương Sùng Hoa đáp lời.

"Được, chỉ cần ngươi không để ý, vậy thì dựa theo ý này làm đi."

Mặc Ngạo Đình nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Tạ hoàng thượng ân chuẩn."

Âu Dương Sùng Hoa lại nhẹ nhàng đáp lễ, sau đó, liền xoay người đi.

Mặc Ngạo Đình nhìn bóng dáng đi xuống bậc thềm, không hề quyến luyến mà rời đi.

Lại thêm hoảng hốt, hẳn đúng là không cảm nhận được một chút nào tình ý.

"Sùng Hoa."

Mặc Ngạo Đình đứng lên, sải bước lớn đi tới hướng Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa đứng lại, xoay người, nghênh đón Mặc Ngạo Đình đi đến trước người, hỏi: "Hoàng thượng, còn chuyện gì sao?"

Mặc Ngạo Đình đứng ở trước người Âu Dương Sùng Hoa, trong lúc nhất thời hẳn cư nhiên không có bất kỳ lời nói nào.

Nhưng mà, khi nhìn thấy bên trong đôi mắt của Âu Dương Sùng Hoa lạnh lùng vắng lặng, hẳn đột nhiên ôm chầm lấy nàng.

Hai má vùi vào trong cổ Âu Dương Sùng Hoa, thì thầm nói: "Sùng Hoa, trẫm hiện tại chỉ có ngươi, chỉ có ngươi thôi."

"Hoàng thượng, người là hoàng thượng, mọi thứ trong thiên hạ này, đều là của người."

Âu Dương Sùng Hoa cười nói.

"Không, hiện tại trẫm chỉ biết có ngươi thôi."

Mặc Ngạo Đình như chém đinh chặt sắt nói.

"Hoàng thượng, yêu thích Cẩm Nguyệt sao."

Thanh âm Âu Dương Sùng Hoa không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng nói.

Thân thể Mặc Ngạo Đình chấn động, hẳn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa, nói: "Người trong lòng Trẫm, là ngươi, luôn luôn là ngươi."

"Có lẽ a...!"

Không có kích động, cũng không có vui sướng, chỉ là bình tĩnh nói ra.

Mặc Ngạo Đình ngó lơ nhìn nữ nhân lạnh lùng trước mắt, tại sao phải như vậy?

Tại sao phải như vậy?

"Hoàng thượng?"

Âu Dương Sùng Hoa giương mắt, nhìn Mặc Ngạo Đình đang rơi vào trong trầm tư.

Tinh thần Mặc Ngạo Đình chấn động một cái, buông Âu Dương Sùng Hoa ra, nói: "Trẫm có chút mệt, ngươi hãy đi về trước đi."

"Dạ, Sùng Hoa cáo lui."

Âu Dương Sùng Hoa đáp lời, từ trước người Mặc Ngạo Đình rời đi.

"Sùng Hoa."

Âu Dương Sùng Hoa lại nghe Mặc Ngạo Đình lên tiếng, xoay người lại hỏi: "Hoàng thượng có phải còn gì muốn nói với Sùng Hoa hay không?"

Mặc Ngạo Đình do dự và đấu tranh, cuối cùng vẫn không thể nào đem lời trong lòng nói ra: "Không có gì, ngươi trở về đi."

"Được."

Âu Dương Sùng Hoa nhú mày, nhưng không có hỏi nhiều, chỉ xoay người lại rồi đi.

Mặc Ngạo Đình mấy lần giương mắt, nhìn về phía bóng dáng nọ đã dần dần đi xa.

Miệng hân hấp máy mở ra rồi khép lại, trong miệng thì thầm tự hỏi, thốt ra: "Trong lòng của ngươi có thể có ta, có thể có ta không."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Kết cục 4

Trời trong cây cối xanh tươi, xuân năm nay hình như đặc biệt đến trễ.

Sương đọng lại thành nước trên khóm lau sậy, buổi sáng đến hoàng hôn thời gian đó tuyết đọng vẫn chưa tan hết, lưu luyến với mái nhà ven đường vắng vẻ, nhân nhật nhấp nhô nhuộm vài phần xám trắng nhưng trong suốt.

Không có gió, xuân cũng tự nhiên lạnh.

Rạng sáng, trong hoàng cung vương triều Lung Nguyệt, rừng tùng xanh biếc tuy rằng nghiêm nhiên là màu xanh lá, nhưng vào trời giá rét thế này thì cũng hết sức cô đơn vắng lặng, trong không khí có một luồng sương mỏng là lướt, như con rắn uốn éo lướt nhẹ qua, âm u tĩnh mịch có chút quỷ mị.

Thị vệ giữ cửa đang trong lúc mắt còn ngủ lim dim, một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập từ xa đến, chỉ chốc lát đã tới trước cửa phủ, một nam tử anh tuấn khôi ngô lưu loát xoay người nhảy xuống ngựa.

Thị vệ bị dọa giật mình, ưỡn thẳng sống lưng, hành lễ: "Cửu vương gia."

Mặc Âm Trần phát phát tay, đem ngựa giao cho gã sai vặt, chần chừ chốc lát, nhìn sang chung quanh, nói: "Miễn đi." Thị vệ đáp lời xong vội nhường đường, đưa mắt nhìn Mặc Âm Trần rồi đi.

Mặc Âm Trần đi tới hướng tâm cung của Mặc Ngạo Đình.

Trong cung, thỉnh thoảng có vài thái giám, hoặc đang quét tuyết, hoặc đang chỉnh đốn cây cảnh, trông thấy Mặc Âm Trần, đều xa xa quỳ xuống.

Thần sắc Mặc Âm Trần hơi có vẻ nặng nề, tựa như đầy bụng tâm sự, vừa vận lúc này liếc thấy một bóng người màu trắng ở bên kia, bên này vừa bình tĩnh trở lại, tâm đứng là nhanh tắc nghẽn, bước chân thả chậm lại.

Người nọ một mình đứng ở dưới cây tùng cao lớn

Khói sương mù đang ập xuống một vùng xanh biếc, tuyết rơi xuống hai ba giờ, nhưng thấy váy trắng như mây tụ, tóc đen tựa như suối chảy, bóng lưng đứng ngược chiều ánh sáng, tạo nhả đến mức xuất trần.

Cho đến khi đến gần chút, mới phát hiện bà vai người nọ hơi run run, như cây trúc nhỏ trong gió lung lay sắp đổ.

Mặc Âm Trần đột nhiên cảm thấy, mùa xuân năm nay hình như đặc biệt lạnh.

Chỉ thấy người nọ từ từ đưa tay ra, tư thế đó dường như là muốn vuốt ve lá thông phía trước, lại vào lúc này nghe được sau lưng một tiếng ho khan thật nặng, nặng như bị bò cạp chích phải rút tay trở về, thân thể mảnh khảnh đột nhiên cứng ngắc.

Mặc Âm Trần sắc mặt hơi trầm xuống, còn mang theo vài phần mất tự nhiên, giống như một người trần tục làm lỡ nhìn trộm cảnh đẹp cõi tiên, trong lúc nhất thời đứng ở nơi đó không biết tiến lùi.

Bóng dáng mang theo tuyết có sương, từng chút từng chút bề tan tành.

Sương trắng vòng qua tóc đen, áo nhẹ phát một cái, người nọ xoay người lại.

Sóng mắt mênh mông, trong con ngươi sâu kín lắng lắng, khuôn mặt trắng đẹp như tuyết, môi cũng như tuyết, như ngọc sáng lạnh tron bóng, nhưng

không một tia huyết sắc, phảng phất như trăng tròn yên tĩnh ở bên ngoài ba ngàn phồn hoa âm thầm khốn khổ.

Mặc Âm Trần nhủ mày một cái, sắc mặt nhanh chóng chuyển thành vô tình: "Không nghĩ tới gặp được người ở chỗ này, ta cho rằng đời này chúng ta cũng sẽ không gặp lại."

Ánh mắt xinh đẹp lảng lảng nhìn Mặc Âm Trần, sau đó, từ từ mở to, nét mặt biểu lộ nụ cười đẹp nhất: "Đúng vậy a, ta cũng nghĩ như vậy."

Giọng nói ôn nhu nhạt nhẽo, mang theo một chút biến ảo khôn lường, tựa như dòng suối giữa khe núi, êm dịu khiến người ta muốn chìm vào.

Mặc Âm Trần thất thần một lúc, cuối cùng khôi phục thần trí, trầm giọng nói: "Mục đích của người đạt được rồi."

Nàng vẫn chỉ lạnh nhạt nhìn tới trước, vẻ mặt bình tĩnh cũng không nói lời nào.

Mặc Âm Trần cố gắng tự nhiên, hần cùng với nàng đã sớm đoạn tuyệt tất cả liên hệ.

Nhưng, gặp lại nàng vẫn như trước, thế nhưng hần lại cảm thấy phần vẫn như trước này, vô cùng rét lạnh.

Tay chân lúc này đều đang phát run.

Âu Dương Sùng Hoa rũ mắt xuống, lông mi thật dài như cánh bướm khép lại, ánh mắt đung đưa ở sóng mắt xẹt qua một đường bóng râm màu xanh, gọn sóng đi qua, vẫn như cũ một chút cũng không có dấu vết.

Nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi, sắc môi tái nhợt như hoa sen nhưng đã lộ ra nhàn nhạt ửng đỏ, khác nào bôi son trên tuyết, cười thì có trong trẻo lạnh lùng, chỉ thấy một đẳng cấp phong tình quyền rũ.

"Cửu vương gia là vào gặp hoàng thượng sao, vậy thì thứ cho Sùng Hoa bất tiện ở cùng rồi."

Nói xong, Âu Dương Sùng Hoa chậm chậm từ bên người Mặc Âm Trần rời đi.

Nhìn bóng dáng nọ từ từ đi xa, Mặc Âm Trần chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ.

Sương mờ lung, người cũng mờ lung, trong sương mù nhớ người, phảng phất trôi qua một cách vô ích như thế.

Tuyết đầu sáng sớm, xuân tới, xuân không ấm, ánh mặt trời mỏng manh hạ xuống đánh tan sương mù.

Mặc Âm Trần chần chừ tại chỗ, thật lâu không động.

Thời gian luôn di chuyển rất nhanh, nửa năm mới đó phảng phất như trong chớp mắt, mà hần hôm nay, sẽ phải rời xa vương triều Lung Nguyệt, mà nàng cũng sắp trở thành hoàng hậu Lung Nguyệt.

Giữa bọn họ, đã không còn gì ràng buộc.

Sùng Hoa, người rốt cuộc đạt được người mong muốn.

Rốt cuộc.

Chợt thần sắc trầm xuống, Mặc Âm Trần mạnh mẽ thu hồi xúc nối hiện ra trông lòng.

Ngẩng đầu lên, sải bước đi tới hướng tâm cung Mặc Ngao Đình.

Hôm nay, là hần đến từ giả Mặc Ngao Đình, qua buổi trưa, hần sẽ dẫn theo Đức Thanh công chúa trở về Ngô Hạo.

Đời này, cũng sẽ không trở về nữa.

Chỉ có như vậy, hần mới có thể chặt đứt cái tâm niệm kia.

Chỉ có như vậy, hần mới có thể khống chế được trái tim của mình.

.....

Không biết là từ đâu truyền tới tiếng nhạc.

Tiếng ngọc tiêu hoang loạn, đứt quãng, rõ ràng là tài nghệ rất không lưu loát, phẩm chất vốn là nước nở nghẹn ngào triền miên, một tiếng xê dịch, như suối băng ngăn trở với rêu xanh, chìm cuộc kêu khóc ở khe sâu, thể lương tiêu điều, giọng điệu nhạt nhẽo như tàn mùa hạ, cần cổ như trời chiều.

Đêm lên cao nghiêng trong gió, chim én lượn trở về giữa mái nhà.

Bất giác, vào lúc này lại có tiếng đàn tương ứng cùng, kèm với âm điệu mê mị, chậm rãi mà ngân nga, tiếng chiêng (nhạc cụ bằng kim loại) muốn đứt

đoạn rồi lại xoay chuyển một cái, y y nha nha mà kéo mở dây đàn, kéo thẳng tới lòng người cũng rung động.

Đàn cùng với tiêu chuyển động, Thất Huyền (đàn bảy dây) ba mươi hai âm điệu, đều giống như nhau.

Mặc Âm Trần bị si mê ở trong đó, theo tiếng nhạc kia bước đi.

Mặc Âm Trần chậm rãi bước đi thong thả qua cầu nhỏ Thanh Hà, đến một chỗ bờ liễu xanh trước đây, chỗ của cây hoa anh đào hồng nhạt.

Xa xa nhìn tới, ở tại chôn sâu hoa rơi kia đúng là có vị nam tử áo trắng ngồi ngay ngắn trước cầm án. (bàn dài để đàn)

Nam tử trông thấy Mặc Âm Trần đi đến, thì làm như không thấy, tiếp theo là tiện tay khảy dây đàn, không ngờ trong lúc không lưu loát ấy chính là phần dây đưa triển miên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Kết cục 5

Trong ca khúc lại có câu: "Tìm hết khắp thế gian, tiếng sáo ngân nga một ca khúc, lòng Quân Vương tựa ánh mặt trời gay gắt, lòng ta như ánh trăng sáng, sớm tối hai đường cùng cách trở, thế nào mới được cùng đoàn viên, kiếp sau không nhận ra thì sao có được ước hẹn của ngày trước?"

*(Nhìn hết tầm mắt đường lúc tới, Định Tiêu ca một khúc. Quân Tâm tự nểng gắt, lòng ta hạo trù thảng. Sớm muộn gì hai tuyệt cách, yên phải chung tròn khuyết? Kiếp sau bắt tương sao, đặt phó trước đây hẹn. . . Đây là nguyên văn của ca khúc ở trên, TK chỉ chỉnh sửa lại theo ý TK hiểu, có thể không chính xác mong các bạn thông cảm)

Kiếp sau không nhận ra thì sao có được ước hẹn ngày trước.

Vài chữ ngắn ngủi cứ quanh quẩn bên tai mãi không đi.

Cuộc đời này nếu đã dễ vượt mắt, thì thế nào đi chờ mong kiếp sau, cuộc đời này nếu đã không cách nào lấy được, thì sao có thể hẹn ước ở kiếp sau?

Chê cười, thế gian này lại còn có người si mê như thế.

Khúc cuối cùng, nam tử mới ngẩng đầu lên.

Khi nhìn rõ ràng dung mạo của nam tử, tim Mặc Âm Trần đúng là bị đánh một cái thật mạnh, quả thật không thể tin được, trong mắt mình nhìn thấy.

Mặt của người nọ.

Mặt của người nọ, diện mạo cư nhiên cùng bản thân giống như nhau.

Không, trên đời này làm sao có thể sẽ có hai Mặc Âm Trần.

Không thể nào!

Nhưng một đôi mắt màu vàng đỏ kia, còn có một đầu tóc trắng, kia mũi, kia miệng, kia tất cả mọi thứ.

Đều đang nói cho hắn biết, người trước mắt, chính là hắn!

Đang nằm mơ sao?

Đúng rồi, nhất định là đang nằm mơ, bằng không hắn tại sao lại ở chỗ này.

Hắn đã từ giả Mặc Ngạo Đình, sau đó trên đường trở về Cửu vương phủ.

"Vì sao."

Thanh âm khàn khàn, Mặc Âm Trần không biết như thế nào từ trong miệng bật thốt ra.

Chỉ biết là, hiện tại hai chân bản thân hết sức nặng trĩu, căn bản không cách nào mở ra bước chân.

"Mặc Âm Trần, ta biết toàn bộ về ngươi, đương nhiên cũng biết năng lực ngươi vốn có được, đối với ngươi mà nói, chuyện mở ra cánh cửa thời gian cũng không phải là không có cách thực hiện."

Mặc Phi Lê chậm rãi giương mắt, ánh mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, hắn nhìn về phía Mặc Âm Trần.

Rốt cuộc, gặp mặt rồi.

Cái đó bản thân!

Cái đó bản thân ngàn năm trước chết đi.

Điều này có lẽ thật hoang đường, nhưng lại là sự thật.

"Ngươi là ai?"

Mặc Âm Trần hần trang bị lực lượng cho bản thân, căn bản không có người nào. biết.

Ngay cả Tiểu Lục tử cũng không biết, ngay cả mẫu phi cũng không biết.

Mà cái người kia nói hiểu rõ bản thân, sau khi phân lực lượng tự cấp cho bản thân, liền biến mất.

Mặc Phi Lê đứng lên, đi tới trước người Mặc Âm Trần, "Lực lượng của ngươi là tới từ khi năm tuổi trong một cơ may. Mà cái người cho ngươi phần năng lực này cũng chỉ xuất hiện có một lần, đối với ngươi hay đối với người kia cũng chỉ là một bí mật."

"Ngươi, làm sao ngươi có thể biết?"

Mặc Âm Trần kinh ngạc giương mắt, nhìn chăm chăm Mặc Phi Lê, tại sao hắn lại biết.

Chuyện này ngay cả Âu Dương Sùng Hoa, hắn cũng không có nói qua.

Không có!

"Ta là ngươi, mà ngươi chính là ta, đối với chuyện của mình, sao lại có thể không biết?"

Mặc Phi Lê cười nhìn khuôn mặt của Mặc Âm Trần trở nên vụn vỡ, nguyên lai trên mặt của mình cũng có thể có hình dạng như vậy.

"Không thể nào, điều này sao có thể, ngươi là ta? Chuyện cười, đây quả thực là chuyện rất đáng cười."

Mặc Âm Trần làm sao có thể tiếp nhận chuyện hoang đường như thế, hắn há có thể tin được.

"Không tin sao, vậy ngươi vươn tay ra rồi sẽ biết, hết thảy từ đầu đến cuối, thậm chí bao gồm Sùng Hoa tại sao lại lựa chọn ngôi vị hoàng hậu này."

Mặc Phi Lê vươn ra tay của mình đưa về phía Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần liên tiếp lui về phía sau, hắn cư nhiên nảy sinh ra sợ hãi, Sùng Hoa vì sao phải lựa chọn ngôi vị hoàng hậu này?

Vì sao?

Không phải bởi vì nàng chính là một nữ nhân tham mộ hư vinh sao.

"Tại sao phải sợ chứ? Trong lòng ngươi không phải đã có đáp án sao, vậy thì có cái gì mà sợ hãi, hay là nói, trong đầu ngươi vẫn cứ mê mang, vẫn đang suy đoán, có lẽ Sùng Hoa cũng không phải như ngươi nghĩ. Ngươi sợ bản thân sẽ làm ra chuyện đáng sợ. Bây giờ, nàng đã sắp trở thành hoàng hậu Lung Nguyệt rồi, nếu trong lòng ngươi còn muốn không an phận, vậy sẽ có hậu quả gì. Ngươi rất rõ ràng."

Mặc Phi Lê đi từng bước đến gần Mặc Âm Trần, thanh âm của hắn không lớn, nhưng đủ lọt vào trong tai Mặc Âm Trần.

"Không ——"

Mặc Âm Trần rống to.

Hắn không phải, không phải nghĩ như vậy.

Cực lực muốn phản bác lại nam tử trước mắt có diện mạo giống với bản thân, nhưng mà vì sao nam tử này lại tựa như nhìn thấu lòng của mình, nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Hắn nói ra bản thân không muốn thừa nhận tiếng lòng của mình.

Tại sao?

Tại sao! ? ——

Chẳng lẽ, hắn thật sự là mình sao?

Ảo giác?

"Người vẫn là chùn chân, người sợ biết được đáp án."

Mạc Phi Lê không chút nào nhượng bộ, hắn dứt khoát dồn ép tiếp cận Mặc Âm Trần.

"Không phải, không phải, không phải!"

Mặc Âm Trần bị hai tai, hấn ra sức gào lên.

"Vậy tại sao không dám đưa tay đến trong bàn tay của ta đây? Có lẽ, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào."

Lời nói Mạc Phi Lê lộ ra dụ dỗ, nhưng hơn nữa là một phần giễu cợt.

Cười nhạo quan sát nam nhân mềm yếu trước mắt.

"Ta."

Mặc Âm Trần chần chờ, hấn nhìn chăm chăm bàn tay duỗi đến trước mặt mình, hấn đang sợ hãi, thật sự rất sợ hãi.

Thật sự rất sợ sẽ có kết quả không như dự đoán.

Nhưng mà trong lòng lại có chút không cam tâm, hấn từ đầu đến cuối không nghĩ ra, vì sao Sùng Hoa phải chọn Mạc Ngạo Đình.

Chẳng lẽ đúng thật chỉ là vì ngôi vị hoàng hậu sao?

Tại sao?

Nếu như Sùng Hoa muốn ngôi vị hoàng hậu, nàng vì sao phải giao mình cho hấn?

Đêm hôm đó cũng không phải là bản thân uống say rồi sinh ra ảo giác, vết máu đỏ thẫm để lại trên giường đều đã nói cho hấn biết.

Sùng Hoa đem thứ quý giá nhất của bản thân cho hấn.

Khi đó, đúng là lòng của hấn kích động như thế nào, vậy mà, nàng lại lần nữa biến mất.

Biến mất ngay trước mặt hấn.

Tại sao ——

Sùng Hoa, người rút cuộc đang suy nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Kết cục 6

Mặc Âm Trần nhìn lòng bàn tay Mạc Phi Lê, rất lâu không có hoàn hồn.

Giấy giụa cùng rối rắm, còn có phần không cam lòng, đang tranh đấu kịch liệt.

Hấn muốn biết, nguyên nhân chân chính, dù là nguyên nhân kia giống như bản thân suy nghĩ, như vậy.

Như vậy, cái phần không cam lòng, cũng có thể biến mất.

Hoàn toàn triệt để tâm tư, đem ký ức của mình theo nàng hoàn toàn xóa đi.

Mặc Âm Trần nghĩ được vậy, tay hắn ngập ngừng duỗi về phía Mạc Phi Lê.

Mạc Phi Lê nhìn bàn tay đang để vào trong lòng bàn tay mình, vui mừng nở nụ cười.

"Người quả nhiên không làm ta thất vọng, ta biết ngay, nhưng Sùng Hoa là không có sai, không có sai."

Mạc Phi Lê nói xong, trong đôi mắt vàng đỏ hình như thoáng hiện ánh nước.

Hắn đã từng mê mang, cho rằng bản thân đều làm sai.

Nhưng hiện tại hắn rốt cuộc có thể yên tâm rồi.

Khoảnh khắc Mặc Âm Trần đặt tay vào trong lòng bàn tay của Mạc Phi Lê, hắn liền cảm thấy thân thể giống như gặp phải điện giật, cả người cũng không chịu nổi run lên.

Nhưng, thời điểm hắn đang sinh ra kháng cự, trong đầu xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh ấy giống như thật, mà ở bên trong hình ảnh đó, lại có sự tồn tại của mình.

Hắn đang làm cái gì? ?

Trong tay hắn thứ kia là cái gì? ——

Đừng ——

Trong lòng đột nhiên hô lên như thế.

Nhưng mà, không có ngừng lại như mong muốn, hình ảnh vẫn đang liên tục chuyển đổi.

Thần sắc trên mặt Mặc Âm Trần không ngừng biến chuyển, ngay cả nước mắt cũng không biết khi nào từ hốc mắt xông phá, chảy xuôi xuống gò má. . . .

Tay của hắn nắm chặt thành quyền, rồi nhanh chóng buông ra.

Cuối cùng, chỉ còn lại là vô cùng hối hận.

"Tại sao, tại sao đến bây giờ mới nói cho ta biết, tại sao người không sớm chút xuất hiện trước mặt ta, tại sao! ! Người không phải là ta sao —— người không phải là ta sao! !"

Mặc Âm Trần không dừng được run rẩy trong lòng, hắn không quan tâm nước mắt điên cuồng làm cản.

Chỉ có một đôi mắt, ôm hận nhìn Mạc Phi Lê.

Hắn rốt cuộc biết tất cả mọi thứ.

"Ta chỉ có thể nói, đây tất cả đều là người nhất định phải gánh vác, về phần cuối cùng phải làm như thế nào, hoàn toàn do người quyết định. Mặc Âm Trần, người có thể có can đảm mang đi Sùng Hoa, cả đời đều phải sống trong cảnh chạy trốn."

Ánh mắt Mạc Phi Lê lẳng lặng nhìn Mặc Âm Trần, hắn không có thúc ép, cũng không có cho hắn bất kỳ áp lực gì.

Chỉ rất là bình tĩnh hỏi, thậm chí còn là nhàn nhạt trình bày.

"Tại sao không thể, tại sao không thể! Nếu như ta sớm biết một chút, sớm biết một chút, ta cũng sẽ không."

Mặc Âm Trần ngồi thẳng lên, nhìn về phía Mạc Phi Lê, trong mắt hắn là một phần niềm tin kiên định.

Hắn hiện tại thật rất may mắn, bản thân vào lúc cuối cùng, không có lùi bước cùng buông tha.

"Vậy sao."

Mạc Phi Lê nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, hắn không có theo hỏi, mà bây giờ cũng đã không có cần thiết hỏi tới.

Tất cả đều xem Mặc Âm Trần làm thế nào, hắn như là đã có đáp án.

Như vậy, điều hắn có thể làm, cũng chỉ còn lại có một chuyện thôi.

"Ta muốn đi gặp Sùng Hoa, ta hiện tại liền muốn dẫn nàng đi, bất kể chân trời góc biển, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng!"

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn không còn có gì mê mang, có chính là một phần kiên định.

Hắn đã biết, thật sự đang muốn chính là cái gì!

Âu Dương Sùng Hoa!

Chỉ cần nàng, mặc kệ là ngàn năm trước, hay là ngàn năm sau.

Hắn cũng chỉ là vì nữ nhân này mà sống.

"Cho ta trở về."

Giữa đôi mắt Mặc Âm Trần long lanh sáng, không hề mê mang cùng do dự nữa.

"Tốt."

Mặc Phi Lê vui vẻ đáp ứng, tay hắn chậm rãi vung ở không trung, không gian dường như đang vặn vẹo.

Mặc Âm Trần chưa kịp mở miệng hỏi, đã cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, cũng liền mất đi toàn bộ tri giác.

Hơn nữa, hiện tại cũng đã không còn gì sợ hãi.

.....

Màn mưa từng giọt rơi vào trong mắt, ẩm ướt cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp.

Sấm chớp phía chân trời bỗng kinh động nổi lên, một thanh âm ầm ầm vang lớn, tia chớp xé rách bầu trời dày đặc. Một góc trời như rò rỉ, mưa to tầm tã trút xuống, rả rích rào rào nện ở bờ cửa sổ.

Âu Dương Sùng Hoa ở trong phòng, tiếng sấm tia chớp phía bên ngoài, nàng rõ ràng để vào trong mắt, trong tai.

Làm bạn ở bên cạnh chính là vài ngọn nến chiếu sáng yếu ớt, không tiếng động mà than thở.

Đôi tay túm thật chặt lấy ngực, mỗi một tiếng sấm đánh qua, ở trong đó cũng sẽ phát ra một tiếng đánh nặng nề.

Khí trời thật làm cho người ta tâm phiền ý loạn. (trong lòng buồn phiền bức dọc)

Ẩn ẩn trong lòng, lại càng có một chút bất an đang quấy rối.

Rốt cuộc sẽ có chuyện gì?

Tất cả đều đã không thể tránh được, nàng còn đang lo lắng cái gì?

Không rõ.

Thật sự không rõ ——

"Ai."

Thần kinh căng thẳng, tiếng bước chân ở phía sau hơi yếu, giống như bị một thứ lôi kéo.

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên xoay người qua, nhưng mà, khi nhìn thấy Mặc Phi Lê từ giữa tấm màn đen đi ra thì đúng là hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Người tới làm cái gì. Sự xuất hiện của người đã không cần thiết." Lời nói lạnh lùng từ giữa đôi môi khẽ run bật ra, "Ba ngày sau, ta chính là hoàng hậu Lung Nguyệt rồi."

Mặc Phi Lê cũng không chuyển động, đi tới thẳng trước mặt Âu Dương Sùng Hoa, trong mắt của hắn không hề có ưu thương, mà chỉ lộ ra nụ cười.

"Người không trở thành hoàng hậu được, Sùng Hoa, số mạng vẫn có thể thay đổi, chỉ cần người nguyện ý bước ra một bước, là có thể thay đổi."

Con người Âu Dương Sùng Hoa chợt co rút một chút, cuối cùng trở lại yên tĩnh, "Cái đó đã không còn cần thiết, Mặc Phi Lê, hiện tại người nói gì cũng đã quá trễ."

"Không, một chút cũng không trễ, chỉ cần người nguyện ý."

"Không, ta không nguyệt ý, ta thất bại không dậy nổi, ta thật sự thất bại không dậy nổi! Một lần như vậy đủ rồi, ta không có được cái tự tin đó!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: kết cục 7

Âu Dương Sùng Hoa quát bảo Mạc Phi Lê đừng nói nữa, lòng của hắn đã đủ bất an rồi.

Vì sao vào lúc này, Mạc Phi Lê lại xuất hiện, còn nói những lời này.

"Nàng có thể, chẳng qua nàng vẫn luôn không tin, số phận của mình bị thay đổi! Lẽ nào nàng vẫn không nhận ra sao? Nàng thật sự không nhận ra sao Sùng Hoa."

Mạc Phi Lê từng bước một tới gần Âu Dương Sùng Hoa, hắn thấy được Sùng Hoa bối rối, dường như, lòng Sùng Hoa luôn tĩnh như nước, không biểu lộ ra ngoài, giờ phút này vô cùng hoảng loạn.

Nàng không đủ tự tin, nàng căn bản một chút cũng không tự tin.

Bởi vì nàng cũng đã nhận ra, số phận từ lâu đã thay đổi.

"Không đúng, không có thay đổi! Không có!"

Âu Dương Sùng Hoa giận dữ nói, nàng vội vàng quay người đi, không để cho Mạc Phi Lê thấy được vẻ mặt của mình.

Tâm như bị nhìn thấu, làm cho nàng bối rối.

"Sùng Hoa, ta sẽ không chết, sẽ không! Tin tưởng ta, cũng tin tưởng tình cảm của chúng ta."

Mạc Phi Lê mạnh dạn tiến lên, nắm bả vai đang run.

"Không thể, không thể như vậy. . . . Người đi đi, người lập tức biến mất trước mặt của ta."

Âu Dương Sùng Hoa gạt tay Mạc Phi Lê, tiếng sấm bên ngoài làm người ta giật mình.

Thời tiết đã đủ ác liệt và tệ hại rồi, lẽ nào vào lúc này Mạc Phi Lê nhất định phải nói những lời này sao ?

"Sùng Hoa, không nên để cho bản thân mình lại bỏ lỡ, nàng cũng đã nói, lần thứ nhất cũng đủ để cho nàng hối hận ngàn năm rồi, vì sao phải lại để cho sự hối hận tiếp tục kéo dài. Nàng sẽ không gạt người, càng không dối mình. Nàng cũng chỉ vì bảo vệ tính mạng của Mạc Âm Trần, mới có thể làm hoàng hậu, khiến cho Mạc Âm Trần hiểu lầm nàng là người tham mộ hư vinh, như vậy mới có thể để cho hắn chết tâm đi đến Ngô Hạo, mà không làm ra việc nguy hại đến tính mạng, đã đủ rồi Sùng Hoa! Không cần phải miễn cưỡng bản thân tiếp nhận việc mình không muốn nữa."

Từng câu từng chữ của Mạc Phi Lê, giống như mũi kim đâm vào trái tim nàng, khiến sự nguy trang của Âu Dương Sùng Hoa suýt bị sụp đổ, vết rách đã xuất hiện không thể nào cứu vãn được.

Âu Dương Sùng Hoa dùng sức ôm thân thể của mình, nàng cúi người xuống, gầm nhẹ nói: "Đủ rồi, ta không muốn nghe nữa, cho dù tất cả đều là sự thật thì như thế nào, ta làm như vậy, chỉ vì ôm một hy vọng duy nhất. Ta không muốn nhìn thấy hắn. . . . Người, chết trước mặt của ta, không muốn, không muốn!"

Nghẹn ngào nức nở, càng không muốn thừa nhận sự thật, một mối, khiến Âu Dương Sùng Hoa, ngã ngồi trên mặt ghế.

Nàng đã cố gắng làm cho mình không phải suy nghĩ, không thể dao động.

Kết cục hiện tại, mới là tốt nhất.

Ít nhất hắn còn sống, con của bọn họ còn sống.

Vậy là đủ rồi.

Thật sự đủ rồi.

Nàng như vậy cũng rất tốt!

"Sùng Hoa. . . ."

Mạc Phi Lê lại tiến lên lần nữa, nhưng tay của hắn, còn chưa chạm đến Âu Dương Sùng Hoa, cửa phòng đóng chặt, ngay giây phút này, bị người đẩy ra.

Người đứng ở bên ngoài, khiến hai người trong phòng vô cùng khiếp sợ.

Sấm chớp, run rẩy, ngoài run rẩy, còn có một phần sợ hãi.

Dưới tia chớp gương mặt người đó nhần lại, trở nên vô cùng dữ tợn, cặp mắt đờ đờ sát khí khiến người ta sợ hãi.

Mặc Ngao Đình nhìn nữ nhân ngồi trên ghế, hắn không nghĩ tới, đêm nay lại mang cho sự “kinh hãi” lớn như thế.

"Hoàng thượng. . . ."

Thần sắc chưa bao giờ xuất hiện, hôm nay đều xuất hiện trên mặt Âu Dương Sùng Hoa.

Nàng chẳng qua là một nữ nhân bình thường, có thể đối phó được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, có thể chịu đựng được bao lâu thì chịu đựng.

Thần sắc sớm đã trở nên tái nhợt.

"Hóa ra là như vậy, hóa ta đều là vì Mặc Âm Trần, nàng mới có thể trở về, mới chịu đáp ứng làm hoàng hậu."

Mặc Ngao Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn biết mình vẫn luôn đang bị lợi dụng.

Nhưng, hắn không oán Âu Dương Sùng Hoa, chính là, hiện tại. . . .

Hắn lại dè dặt không được hận ý trong lòng, tại sao phải trở về, lại không phải là vì hắn mà quay về .

Tại sao phải xuất hiện, tại sao phải đáp ứng làm hoàng hậu của hắn.

Vì sao.

"Hoàng thượng."

Âu Dương Sùng Hoa nhìn nam nhân đang nổi giận, rốt cuộc nàng nên làm thế nào?

Nàng nhìn bốn phía, Mạc Phi Lê không còn ở đây, khi Mặc Ngao Đình đến chỉ sợ Mạc Phi Lê đã biến mất.

Mặc Ngao Đình từng bước một đi về phía Âu Dương Sùng Hoa, sự tức giận tích tụ đã lâu của hắn khó có thể phát tiết.

Một tay giữ vai Âu Dương Sùng Hoa, "Âu Dương Sùng Hoa, trong lòng nàng không có ta, vì sao trở về, vì sao phải trở về hủy đi tất cả!"

Mặc Ngao Đình gầm thét, hiện tại hắn hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ là gầm thét, gầm thét .

Âu Dương Sùng Hoa nhú chặt lông mày, cổ tay giống như bị bẻ gãy, Mặc Ngao Đình dùng lực rất lớn.

Nàng biết rõ, nàng đã làm thương tổn nam nhân này, Mặc Ngao Đình tức giận như thế cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng mà. . . .

"Hoàng thượng, tuy lòng của Âu Dương Sùng Hoa không hướng về người, nhưng Sùng Hoa sẽ thực hiện lời hứa, trở thành hoàng hậu của người."

"Hoàng hậu."

Ánh mắt Mặc Ngao Đình trầm xuống, nhìn qua mặt Âu Dương Sùng Hoa, hắn chính vì gương mặt này, đôi mắt này, mới có thể luân lạc tới mức như thế.

Giết nàng, có lẽ hắn sẽ giải thoát được, giết nàng, hắn cũng sẽ không đau lòng.

Mặc Ngao Đình đột nhiên, giữ cổ Âu Dương Sùng Hoa. . . .

Rất mạnh, rất yếu ớt, như mình chỉ nhẹ nhàng mà bóp một cái là vỡ .

Âu Dương Sùng Hoa cảm thấy hô hấp trong nháy mắt bị mất, ở cổ truyền đến đau đớn, làm ngực nàng cũng thấy đau.

Còn khó chịu hơn. . . .

Nhưng, vì sao nàng lại cảm thấy ánh sáng ngay tại phía trước, có lẽ nàng chết, mới thật sự là chấm dứt.

Ngừng giấy dựa, buông tha cho ý thức được sống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Kết cục 8

Hiện tại Âu Dương Sùng Hoa chỉ hy vọng, mình có thể giải thoát, từ nơi gông xiềng này mà được giải thoát.

Sấm chớp âm âm, tia chớp chói mắt che mắt hết tất cả.

"Cho dù chết, nàng cũng chỉ có thể chết ở bên cạnh của ta, ta sẽ không đem nàng tặng cho bất luận kẻ nào!"

Con mắt màu đen bị sát khí chuyển thành màu đỏ, đưa tay sờ soạng gì đó, đáng tiếc trong lúc này không có gì cả, không có gì cả.

"Nàng, mơ tưởng lại muốn rời khỏi trầm."

Cái chết tới gần, trong đầu Âu Dương Sùng Hoa hiện lên từng chuyện trước đây...

Hai tay của nàng bắt đầu gợn lên, tựa hồ cầm lấy cái gì.

Miệng lẩm bẩm, lời nói không rõ ràng..., từ trong miệng, bật ra: "Âm Trần. . . ."

Ngàn năm trước, bởi vì hiểu lầm, mà khiến cho Mặc Âm Trần giết chết con của bọn họ, nhưng kết quả là, vẫn không thể nào tránh được cái chết.

Mặc Âm Trần chết, mà nàng cũng chết.

Nhưng linh hồn Mặc Âm Trần cũng không biến mất, hắn muốn thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Nên nàng mới xuyên qua, chính giây phút bọn họ gặp nhau thì mọi chuyện bắt đầu.

Đáng tiếc, bản thân một lần nữa bị cừu hận làm cho đầu óc u mê, khiến bi kịch lần nữa tái diễn.

Âm Trần, không cần phải đi vào vết xe đổ, ta không muốn trải qua chuyện thống khổ đó một lần nữa.

Âm Trần, nếu như. . . .

Không, ta đã không nghĩ nếu như, ít nhất đời này, ta đã tìm về thứ chúng ta mất đi.

Cho chàng biết rõ một chuyện, con của chúng ta rất đáng yêu.

Chàng biết không?

Ta đã đặt tên cho con là...

Mặc Niệm Trần.

Đáng tiếc, chàng không có cơ hội nhìn thấy con, đáng tiếc, ta không cách nào ở bên cạnh con.

"Âm Trần."

.....

"Âm Trần."

"Phanh" cửa bị mở ra, Mặc Âm Trần như từ trên trời giáng xuống đứng thẳng trước mặt Mặc Ngạo Đình và Âu Dương Sùng Hoa, hắn nhìn nữ nhân bị đặt dưới người Mặc Ngạo Đình, sau đó lại nhìn về phía Mặc Ngạo Đình, trong mắt nhấp nháy tia lửa giận.

Hoàng đế cao quý cúi đầu, ngơ ngác nhìn người đang nằm dưới người mình.

Nhất thời, tất cả uy nghiêm và kiêu căng trên mặt hắn đều biến mất, trên mặt chỉ còn phảng phất sự đắm say của một thiếu niên, có một chút mê hoặc, còn có, một chút cảm giác thống khổ.

Mặc Âm Trần, nắm chặt nắm tay, môi động nửa ngày mới kêu lên tiếng: "Hoàng thượng."

Mặc Ngao Đình tựa hồ mới giật mình tỉnh, đột nhiên ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn qua Mặc Âm Trần.

Sắc đỏ thâm trầm trong đôi mắt của Mặc Ngao Đình có chút kinh sợ, mơ hồ hiện lên.

Mặc Ngao Đình buông Âu Dương Sùng Hoa, đứng lên, trong khoảnh khắc đó lấy lại sự tôn nghiêm của bậc đế vương, lông mày lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, trầm mặc, cùng Mặc Âm Trần đứng đối mặt.

Nét mặt Mặc Âm Trần đột nhiên thay đổi, giống như cười mà không phải cười nhìn qua nam nhân cao cao tại thượng, "Đệ tới mang nữ nhân của đệ đi."

Âu Dương Sùng Hoa nửa tỉnh, mặt tái nhợt môi giật giật, mơ mơ màng màng kêu một tiếng tên của hắn: "Âm Trần. . . ."

Lòng Mặc Âm Trần thoáng cái trở nên rất mềm mại, vẫn đứng vững, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, thanh âm phát ra nhẹ nhàng khiến lòng người như tan ra: "Sùng Hoa, ta ở đây, lập tức sẽ mang nàng đi."

Cũng không biết Âu Dương Sùng Hoa có nghe thấy không, nàng nhắm mắt lại, nhưng lông mi nhũn chặt lại chậm rãi lại giãn ra, vẻ hoảng sợ trên mặt đã dần dần biến mất, cả người rõ ràng yên tâm hơn.

Trong phòng hai người nhìn nhau, ngoài phòng một loạt người nào đó đang hành động.

"Tổng quản, như vậy thỏa đáng sao?" một tiểu thái giám hỏi nhỏ Trương An.

"Lo chuyện của người đi, Cứu vương gia và hoàng thượng là huynh đệ, có cái gì mà lo lắng?"

Trương An nói trấn định, nhưng mồ hôi cũng chảy dài trên gò má.

Hắn cũng không biết làm như vậy có được không, chỉ là mình phải làm như vậy.

.....

Trong phòng

Nắm tay Mặc Âm Trần vừa buông ra rồi, cước bộ tiến lên một bước, ánh mắt nhìn chăm chăm người trước mặt.

Mặc Ngao Đình, hình dáng cương nghị, gương mặt anh tuấn, cùng Mặc Âm Bội có bảy phần tương tự.

Ánh mắt Mặc Ngao Đình dời đi hướng lên người Âu Dương Sùng Hoa đang nằm trên mặt đất, trong ánh mắt có một loại tình cảm khác thường, giống như là si mê. Lại tựa hồ là thống khổ, chính là dùng ánh mắt như vậy dùng thật lâu trên mặt Âu Dương Sùng Hoa: "Người cũng đã biết, trầm tư nàng bao lâu? Người cũng đã biết, những năm này đáy lòng trầm bị đè nén tình cảm?"

Mặt Mặc Âm Trần không đổi sắc, thần sắc trấn định, "Hoàng thượng, Âu Dương Sùng Hoa chính là tiền đề hạ chỉ gả cho thần đệ, nàng là em dâu của người, nàng không thể trở thành hoàng hậu, nàng chỉ có thể là thê tử của Mặc Âm Trần đệ."

"Làm càn!"

Mặc Ngao Đình biến sắc, một chương chương lên mặt Mặc Âm Trần.

Mục âm bội không có tránh né, mà là thẳng tắp tiếp nhận mục ngao đình một chương này, "Hoàng thượng, sùng hoa là ta mục âm bội thê tử."

"Câm miệng!"

Mặc Âm Trần vẫn không hề dao động, "Nàng là thê tử của Mặc Âm Trần! Hoàng thượng! !"

Thanh âm so với trước vang dội hơn.

"Câm mồm, câm mồm! Cứu đệ, chẳng lẽ trầm đối với đệ không tốt sao? Đệ bây giờ đã có công chúa Thanh Đức rồi, đệ rất nhanh sẽ đi Ngô Hạo, vì sao bây giờ còn muốn cùng trầm tranh một nữ nhân?"

Mặc Ngao Đình giơ tay lên, khoát lên vai Mặc Âm Trần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Kết cục 9

"Hoàng thượng, Âu Dương Sùng Hoa sớm đã thề tử của thần đệ, nếu không phải năm đó thần đệ linh mệnh đi biên quan, nàng đã cùng đệ thành thân, cuộc đời này của Mặc Âm Trần đệ chỉ nhận định một người là nàng, cũng chỉ nguyện ý lấy nàng làm vợ." Ánh mắt Mặc Âm Trần thay đổi, trong nháy mắt ánh mắt trở nên dịu dàng, "Đệ vẫn nghĩ tất cả những điều mà Sùng Hoa làm, đều là vì quyền lực, nhưng, hiện tại đệ đã biết rõ, thì ra những điều nàng làm, toàn bộ đều là vì đệ, một cô gái như vậy, sao đệ có thể buông tay, hoàng thượng, cầu người thành toàn cho thần đệ a."

Mặc Âm Trần nói, quỳ trên mặt đất, phủ phục dưới chân Mặc Ngao Đình.

Mặc Ngao Đình lặng lẽ nhìn xuống, bình tĩnh thu lại thần sắc thất thố, lạnh lùng đáp: "Mặc Âm Trần, đệ cho rằng chỉ một câu, có thể thay đổi sự thật sao? Đệ hiện tại đã cùng công chúa Thanh Đức có hôn ước, sao có thể lật lọng, đệ đem Lung Nguyệt đặt ở chỗ nào, đệ để trẫm ở nơi nào!"

Mặc Âm Trần ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mặc Ngao Đình, nói: "Hoàng thượng, chỉ cầu ngài thành toàn, công chúa Thanh Đức là người hiểu chuyện, thần đệ tin tưởng. . . ."

"Ha ha. . . ." hai mắt Mặc Ngao Đình sáng ngời nhìn về phía Mặc Âm Trần, đột nhiên cất tiếng cười to, nói: "Mặc Âm Trần a Mặc Âm Trần a, ngươi cho rằng hai nước đánh hôn, là trò đùa sao? Ngươi cho rằng một câu nói của ngươi, ngươi giải quyết, mọi chuyện có thể không có gì phát sinh? Mặc Âm Trần ngươi khi nào trở nên ngu muội như thế?"

Hai tay Mặc Âm Trần siết thật chặt hai đầu gối, "Xem như cả đời đều mang tiếng xấu, sống cuộc đời không ngẩng đầu lên được, đệ cũng không quan tâm."

Về mặt Mặc Ngao Đình kinh ngạc, "Không có khả năng, trẫm tuyệt sẽ không cho ngươi được nguyện ý, ngươi đừng nghĩ gì cả, mau chóng cùng công chúa Thanh Đức đi Ngô Hạo."

"Hoàng thượng!"

Hai mắt Mặc Âm Trần có vẻ thống khổ, hắn không nghĩ tới Tứ ca từ nhỏ yêu thương của mình, sẽ tuyệt tình như thế, đúng là một chút cũng không cho mình con đường sống.

"Hoàng thượng đã nói như thế, thần. . . Mặc Âm Trần ta cũng chỉ có thể tự mình giành lại."

Mặc Âm Trần chậm rãi từ dưới đất đứng lên, lần này hắn trở về, sớm đã không quan tâm đến sinh tử, chỉ muốn dẫn Âu Dương Sùng Hoa đi.

Nếu như không sinh cùng một nơi, thì chết cùng một chỗ.

Ít nhất, hắn sẽ không hối hận!

Hắn cũng đã không cho phép cơ hội mình hối hận.

"Như thế nào, ngươi lại muốn cùng trẫm đấu?"

Mặc Ngao Đình nhìn qua Mặc Âm Trần, đây chính là Cửu đệ từ nhỏ đã lớn bên cạnh hắn, vì sao bây giờ lại làm trái lời mình?

Mặc Ngao Đình chuyển mắt, nhìn về phía Âu Dương Sùng Hoa bất tỉnh nằm ở trên ghế, trong lòng phần ghen ghét, càng thêm nhiều.

Chính là nữ nhân này, làm cho huynh đệ bọn họ phản bội, chính là nữ nhân này. Làm cho hắn trở nên đáng ghét như thế.

Chính là nữ nhân này. . . .

Thì ra nữ nhân là vậy!

Nếu như, nàng không tồn tại, nếu như nàng chết.

Có phải mọi chuyện đều tốt đẹp .

Một sự lạnh lùng và nụ cười tà ác, trên môi Mặc Ngao Đình nở nụ cười. . . .

Ai cũng đừng nghĩ tìm được người, ta mặc ngạo đình nói qua, coi như là người chết, cũng nhất định phải chết ở bên cạnh ta.

Mặc Âm Trần giống như cảm thấy được ý đồ Mặc Ngạo Đình sẽ thương tổn Âu Dương Sùng Hoa, cả người đều căng thẳng, mái tóc dài đen nhánh, trong giây lát biến thành tái nhợt, trong đôi mắt tràn đầy sát khí.

Từ ca, Âm Trần thật sự không muốn như vậy, thật sự không muốn làm như vậy. . . .

Từ ca!

Mặc Ngạo Đình ngạc nhiên nhìn Âm Trần mang đầy sát khí từ từ đến gần mình. Tận mắt thấy mái tóc đen của Mặc Âm Trần chuyển thành màu trắng.

Mà quanh quẩn trên người Mặc Âm Trần là ánh sáng màu bạc, càng làm hấn kinh ngạc.

Đây là Cửu đệ mà mình biết?

Đây là Cửu đệ?

Người mà gặp chuyện gì, đều chạy đến khóc lóc kể khổ với hấn – Cửu đệ?

Vì sao, hiện tại xem ra, lại lạ lẫm như thế.

Vì sao người đứng ở trước mặt, tóc đều màu trắng.

Hấn rốt cuộc là người hay quý?

"Từ ca, đây chính là ta, chính là Cửu đệ Mặc Âm Trần mà người quen thuộc!" Mặc Âm Trần nhìn vẻ ngạc nhiên của Mặc Ngạo Đình, lại nói: "Từ ca, ta chỉ muốn Sùng Hoa, ta không muốn thương tổn người, nhưng nếu người muốn thương tổn Sùng Hoa, thì đừng trách ta vô tình."

"Người! !"

Mặc Ngạo Đình nhìn áp lực đến gần, hai chân của hấn có chút run run.

Là vì Mặc Âm Trần thay đổi, hay là vì hấn không thể bỏ qua?

Nhưng, hấn là hoàng đế, vua của một nước, sao có thể bị người uy hiếp.

Mặc Ngạo Đình không lùi bước, đột nhiên, hấn nhào tới Âu Dương Sùng Hoa. . . .

"Từ ca. . . ."

Mặc Âm Trần không ngờ Mặc Ngạo Đình rõ ràng thật sự muốn động thủ Âu Dương Sùng Hoa, quá sốt ruột, hấn nhịn không nổi tự mình ra tay, ánh sáng trắng từ trên người hấn bắn ra mà đi, đâm thẳng đến Mặc Ngạo Đình.

Mặc Ngạo Đình biết rõ sau lưng có gì, nhưng hấn cho rằng Mặc Âm Trần ít nhất sẽ không lấy mạng của mình, lại không biết, lực của ánh sáng trắng đó, đủ để lấy mạng.

Hai huynh đệ đều cho rằng đối phương chẳng qua chỉ là hù dọa, nhưng mà, chỉ có một người biết rõ.

Nếu để cho Mặc Âm Trần thật sự dùng ánh sáng trắng này xuyên qua người Mặc Ngạo Đình, chắc chắn Mặc Ngạo Đình sẽ chết.

Nàng đã cố gắng ngăn cản chuyện như vậy xảy ra, vì sao hay là không cách nào tránh khỏi?

Âu Dương Sùng Hoa tuy mất đi ý thức, nhưng chỉ trong thời gian ngắn.

Kỳ thật, lời nói của Mặc Ngạo Đình và Mặc Âm Trần, nàng nghe được rất rõ ràng.

Đúng là bởi vì rõ ràng, nàng mới không cho phép Mặc Âm Trần thương tổn Mặc Ngạo Đình.

Từ nhỏ Mặc Âm Trần đã kính trọng Từ ca, nếu để cho Mặc Ngạo Đình chết trong tay Mặc Âm Trần, Âm Trần sẽ hối hận.

Nhất định sẽ hối hận. . . .

"Không cần phải. . . ."

Âu Dương Sùng Hoa cũng không biết sức lực có từ đâu, nàng từ trên ghế ngồi dậy, cứ như vậy nhào tới Mặc Ngạo Đình. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đại kết cục

Mặc Ngạo Đình kinh ngạc nhìn Âu Dương Sùng Hoa không muốn sống tới gần.

Nhưng mà, tại thời khắc này Mặc Âm Trần mới nhận ra mình rốt cuộc làm cái gì, nhưng, hiện tại hắn muốn thu hồi sức mạnh của mình, cũng không thể nào thu hồi được.

Âu Dương Sùng Hoa một tay đẩy Mặc Ngạo Đình ra, nhưng bản thân không cách nào tránh khỏi ánh sáng màu trắng đang hướng tới. . .

Chỉ thấy, trong khoảnh khắc ánh sáng trắng đâm qua ngực Âu Dương Sùng Hoa, đầy cơ thể nàng bay khỏi mặt đất mấy mét.

Tuy nhiên Mặc Âm Trần đã liều mạng đuổi theo, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp được Âu Dương Sùng Hoa đang rơi xuống, lại không cách nào ngăn cản ánh sáng do mình phát ra xuyên qua ngực Âu Dương Sùng Hoa. . . .

"Vì sao! Vì sao nàng phải làm như vậy!"

Nhìn máu thấm đỏ ngực Âu Dương Sùng Hoa, Mặc Âm Trần đè nén không được hỏi.

Âu Dương Sùng Hoa cố gắng mở mắt, mỉm cười, nói: "Bởi vì ta yêu chàng. . . ."

Giọng vô cùng suy yếu..., nhưng chưa bao giờ chân thật như thế.

Những lời này được chôn giấu sâu trong đáy lòng trong nhiều năm, chưa bao giờ nói ra.

Âu Dương Sùng Hoa tự giễu, nàng thật sự không nghĩ tới bản thân mình sẽ có một ngày nói với hắn câu nói đó.

"Ngốc, ngốc, nàng ngốc quá. . . ."

Mặc Âm Trần chăm chú ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, hắn chờ đợi những lời này đã bao nhiêu năm.

Hắn hẳn là vui vẻ, từng có vui vẻ, nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy đau lòng, đau lòng, tan nát cõi lòng.

"Ta biết rõ, ta vẫn luôn biết rõ. . . Âm Trần. . . ."

Âu Dương Sùng Hoa cố hết sức nâng tay, nàng muốn sờ hắn, để cảm nhận sự ấm áp của hắn.

"Sùng Hoa, không cần phải rời khỏi ta, không cần phải rời khỏi ta."

Mặc Âm Trần nắm lấy tay Âu Dương Sùng Hoa, áp sát lên gương mặt mình, hắn rất sợ hãi, sợ hãi mất nàng lần nữa.

"Âm Trần, đáp ứng ta, cho dù ta. . . Chàng cũng nhất định sống."

Âu Dương Sùng Hoa cố hết sức nói, nàng biết mình thời gian không còn nhiều, đau đớn trên người biến mất đồng thời ý thức cũng không còn. . .

"Sùng Hoa, vậy nàng cũng nhất định phải đáp ứng ta, sống sót, vì ta nhất định phải sống sót, mặc kệ có bao nhiêu vất vả, nàng đều phải cố gắng. Nhất định có cách cứu nàng, nhất định có thể!"

Mặc Âm Trần vì trong lòng vội vàng xao động lo lắng, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Âu Dương Sùng Hoa không nói gì chỉ nhìn và mỉm cười.

Nàng rất hạnh phúc không biết người nam nhân này từ lúc nào yêu mình.

Mặc Âm Trần hoảng hốt ôm cơ thể đang dần dần lạnh của nàng, đột nhiên trong đầu xuất hiện ngàn vạn hình ảnh đều là những hình ảnh của nàng. . .

Bỗng nhiên quay đầu, trong đôi mắt đen của nàng rõ ràng ảm đạm, có thể biến mất trong mắt mình bất cứ lúc nào. . .

Mặc Âm Trần đột nhiên nở nụ cười, ôm chặt Âu Dương Sùng Hoa, ôm nàng dùng giọng nói nhu hòa chậm rãi nói : "Sùng Hoa, nàng đang nói đùa với ta phải không, làm sao nàng có chuyện gì được, nàng sẽ không có chuyện gì. . . Nàng nhất định sẽ không có chuyện gì. . ."

Hồn phách dường như dần dần rời khỏi người, hô hấp của nàng ngày càng mỏng manh, không còn sức để nói gì nữa, chỉ là ngón tay hơi run run. . . .

Trên tay Mặc Âm Trần dính máu sền sệt, hẳn biết rõ đó là cái gì.

Âu Dương Sùng Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên, nở nụ cười lưu luyến, tràn đầy tình cảm. . .

Nàng cố gắng nói..., nói ra nàng tâm nguyện cuối cùng, "Ngàn năm một giấc chiêm bao, chỉ vì một mình chàng mà tỉnh. . . Không oán không hối. . . ."

Toàn thân đều là máu, người càng lạnh, hô hấp yếu ớt. . . .

Nước mắt dâng lên, che ánh mắt, cảm giác mát mát, cả thế giới như sụp đổ.

Mặc Âm Trần mờ mịt nhìn Âu Dương Sùng Hoa trong vòng tay mình, ánh mắt lạnh, không nói câu nào, chỉ ngây ngốc nhìn hân như vậy, không nói câu gì.

Nhiều việc lại hiện lên một lần nữa chẳng qua chuyện cũ đều như sương khói.

Thế giới trong mắt đột nhiên vỡ vụn!

Hắn ôm lấy Âu Dương Sùng Hoa, lắp bắp nói: "Ngàn năm một giấc chiêm bao, chỉ vì một mình nàng mà tỉnh, không oán không hối. . . ."

Thân ảnh kéo dài, chậm rãi đi về phía cửa cung.

Mặc Ngao Đình đột nhiên chặn đường của Mặc Âm Trần, "Âm Trần, ngươi không thể. . . ."

"Hoàng thượng, ta chỉ mang thể tử của ta đi, chỉ mang thể tử của ta đi. . . ."

Mặc Ngao Đình nhìn Âu Dương Sùng Hoa nhắm mắt như đang ngủ say, đến bây giờ hắn còn nhớ rõ, bị Âu Dương Sùng Hoa đẩy ra, ánh sáng trắng đâm vào ngực Âu Dương Sùng Hoa.

Âu Dương Sùng Hoa rõ ràng vì cứu hắn, mà hy sinh chính mình.

Vì sao?

Vốn không buông tay, nhưng giây phút này, sao không thể không buông.

Sự ghen ghét dâng đầy nhưng nhìn nàng như vậy lại khiến hắn buông tay.

"Âm Trần, ta chỉ nhắc nhở đệ, đệ không thể như vậy đi ra ngoài. Dù sao ba ngày sau Âu Dương Sùng Hoa sẽ trở thành hoàng hậu của trẫm, hơn nữa bộ dạng này của đệ, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ không tốt."

Mặc Âm Trần mờ mịt ngẩng đầu, nhìn Mặc Ngao Đình.

"Đệ đi từ cửa hồng, đi được càng xa càng tốt, tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt trẫm"

Mặc Ngao Đình nói xong, liền xoay người đi.

Rất kỳ quái, lòng của hắn rõ ràng khi Âu Dương Sùng Hoa nhắm mắt lại đau nhói.

Nhưng lại không ngờ trong lòng hắn nghĩ lại là Cẩm Nguyệt. . . .

Mặc Ngao Đình nhíu mày, thần thái và sự tôn nghiêm cao quý lần nữa xuất hiện.

Hắn là hoàng đế, hoàng đế a!

Mặc Âm Trần nhìn bóng dáng trước mắt, trong lòng đúng là có trăm ngàn loại chua xót.

"Tứ ca, mẫu phi giao cho huynh, hi vọng Tứ ca có thể niệm tình từ nhỏ mẫu phi luôn yêu thương huynh, có thể. . . ."

Mặc Âm Trần nói còn chưa xong, chỉ thấy Mặc Ngao Đình duỗi tay ra ngăn hắn nói tiếp.

Hắn gạt đầu, xem như đã trả lời cho Mặc Âm Trần.

Mặc Âm Trần cảm kích cười, cúi đầu, mắt nhìn Âu Dương Sùng Hoa, hắn hít sâu một hơi, ôm Âu Dương Sùng Hoa, bước nhanh hướng về cửa hồng. . .

Đến khi tiếng bước chân kia biến mất Mặc Ngạo Đình mới xoay người lại, mà người nọ sớm đã biến mất. . .

Nhìn qua phòng lớn như vậy, chỉ lưu lại không khí lạnh lẽo.

Nhìn ngọn lửa đang thiêu cháy, Mặc Ngạo Đình nhẹ nhàng nhếch môi.

Ngày ấy, phía tây hoàng cung, xảy ra một trận hỏa hoạn.

Không may, Cửu vương gia và người sắp trở thành hoàng hậu Âu Dương Sùng Hoa có mặt trong trận hỏa hoạn đó, họ đã chết.

《 Hết 》

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Si Ngốc Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.